

Giới thiệu Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!

Một nữ sinh dung mạo thánh tú, nói chuyện dễ nghe, giọng nói hấp dẫn xuyên không thời cổ đại thành con riêng phi tử của tiên đế.

Nàng bị hành hạ sống không bằng chết, mỗi nhân duyên với Hiên Viên Tiêu cũng chẳng đi đến đâu.

Tất cả mọi chuyện như vậy đều do bà mẹ kẻ gây ra cho nàng, đó là một mẹ mẹ kẻ độc ác, yêu tiền hơn chính bản thân mình. Rồi chuyện gì sẽ đến với nàng? Mời các bạn đón theo dõi trên doctruyen.org nhé.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 1: Tác giả vô lương tâm, xuyên không trong mộng

Aha ha ha ha.....” Ta ngửa mặt lên trời cười dài, tuy rằng gương mặt đối mặt chính là trần nhà.....

“Đại biến thái, có gì khoái chí sao?! Có phải lại nghĩ ra ‘khổ hình’ gì ngược đãi nữ chính không?!” Cô bạn tốt Lâm Nhược Mai đối với kẻ “biến thái” như ta đã bắt đầu xì khói khùng bố mà quát.

Ta xoay ghế sang Lâm Nhược Mai về mặt nghiêm trang nói: “Mai, cũng chỉ có bà là hiểu tui nhất! Bà biết không, tui chuẩn bị ☺ ¥ % # % & % # ¥ \$ % # ☺ ☺ ☺ đối với nữ chính, bà thấy thế nào?..... Aha ha ha ha.....”

“Đẹp đi!” - Lâm Nhược Mai thật sự không chấp nhận được sự sụp đổ hình tượng của người bạn cùng trường lại thân thiết như chị em bao nhiêu năm nay – “Lam Nhan Lăng bà dám nói bà không phải biến thái không?! Từng thấy người ác, cũng thấy cả nữ chính ác, nhưng mà tui chưa từng thấy cô gái nào tàn nhẫn như vậy, lại đi tự ngược đãi nhân vật nữ dưới ngòi bút của mình!! Sao bà không đến bảo tàng Bạch Cung, đến Tra Chi Động[i] mà làm việc? Tui thật sự nghi ngờ tại sao bà không bị xuyên không. Mãn Thanh có thập đại khổ hình, bà đi mà nghiên cứu?! Không đúng, không đúng, vậy cũng chưa đủ đồ..., nói xem sao một nữ sinh như bà lại ác độc như vậy?!.....” Lâm Nhược Mai nói liền một hơi, mới chịu dừng lại, hơi có chút kích động.

“Mai, bà nghiêm túc như vậy làm gì! Tiểu thuyết mà, chỉ là hư cấu, nếu có giống thật, thì chỉ là trùng hợp! Tui đâu có ngược đãi người thật, không giết người cướp của, không phóng hỏa đốt nhà, bà xem mấy thứ thuốc phiện, vũ khí đạn dược linh tinh tui đâu có rớ vô, tui là một công dân hiền lành lương thiện đó nha!..... Tui chỉ là thỉnh thoảng ngược đãi mấy nhân vật trai xinh gái đẹp của mình chút thôi, ai bảo bọn họ là vai chính chứ! Ha ha, vai chính của tui vĩnh viễn thâm thù rồi, yêu đến chết đi sống lại, trời long đất lở, tiếc là không thể ở bên nhau, một chút chịu khổ sở thì đáng gì, bọn họ cũng đã quen rồi, bà gấp cái gì?” Hắc hắc, thầm nghĩ lại có bao nhiêu thiếu nữ thanh thuần, thiếu niên nho nhã vì thế mà buồn bã bị thương, ta liền..... Aha ha ha ha ha.

“Biến thái, đừng có cười như lão yêu quái thế nữa! Lam Nhan Lăng bà chính là đồ biến thái, không có bạn trai nên không được bình thường a?! Cần thận coi chừng bà lại xuyên qua thành nhân vật trong tiểu thuyết của mình, đến lúc đó xem bà còn có thể cười được không?!” Lâm Nhược Mai hết sức hối hận, sao mình có thể làm chị em tốt với một người bề ngoài thoát nhìn hiền lành dễ gần, bên trong lại như nữ ma đầu tà ác cơ chứ.

Cô tin Lam Nhan Lăng đúng là có vấn đề rồi, hơn nữa lại nói mãi mà vẫn không thể khuyên can được, có vẻ như bệnh của nàng ta, chỉ có đi gặp bác sĩ tâm thần may ra mới chữa khỏi, nên cô quyết định thực hiện kế sách đồ dành: “Lăng à, hay là bà đi gặp bác sĩ đi, cũng đâu có gì ghê gớm, rất nhiều tác gia đều đã đi gặp bác sĩ tâm lý, chủ yếu là do mọi người đều quá nhập tâm vào tiểu thuyết của mình, do đó không thể tự thoát ra được, chỉ cần đi gặp bác sĩ là được, thật đấy.”

Hừ, ta còn không hiểu chút tâm địa gian xảo này của người sao. Cạnh khóe mắt ta là bệnh thần kinh mà, ta liền vui vẻ, cười nói: “Mai, bà cũng biết bác sĩ sẽ kê đơn mấy thứ thuốc ức chế thần kinh, thứ này đối với tui không có lợi, hơn nữa lần tới phát bệnh lại càng thêm nghiêm trọng, bà nói có phải không?” Ta ngoắc ngoắc khóe miệng khiêu khích nói.

“Bà, bà..... từng gặp..... bác sĩ.....” Lâm Nhược Mai có chút sợ, nghe Lam Nhan Lăng nói như là nàng ta đã đi gặp bác sĩ rồi, hơn nữa thoát nhìn thật đúng là tinh thần.....

“Ha ha ha.....” Tức cười chết đi đc, nàng ta sao lại dễ bị lừa đến vậy! “Mai, bà không phải nghĩ tui bị bệnh tâm thần, hoặc là bệnh thần kinh đấy chứ? Tui chỉ thuận miệng lừa gạt mấy câu, vậy mà bà cũng tin! Ha ha ha...”

Lâm Nhược Mai vừa nghe Lam Nhan Lăng đùa giỡn mình, cảm phần đứng phắt dậy trên ghế sofa, đập thẳng cửa mà đi, phút chót còn buông lại một câu “lời hay ý đẹp”: “Lam Nhan Lăng, tui cầu cho bà xuyên qua vào chính tiểu thuyết của mình, cầu cho bà xuyên vào người làm ra con ác mộng ấy, tui nguyện – rủa – bà!”

“Rầm...” Cửa phòng đóng sập lại.

Aizz, thôi, mặc kệ nàng ta, Lâm Nhược Mai nhỏ mọn! Trước hết ta phải nghiên cứu xem gián giới[iii] về tác giả ta viết thế nào đã, đến giờ vẫn thiếu phần giới thiệu bản thân, nói thế nào cũng là người quen giới thiệu, ta phải mau mau làm a.

Suy nghĩ đôi chút, ta liền viết như sau:

Tác giả giấu giới:

Họ tên: Lam Nhan Lãng

Bút danh: Lãng Nhan Lam

Giới tính: Nữ

Tuổi: 22, chưa kết hôn [còn đang đợi câu được ‘kim quy’, ha ha ha, ta cười trộm]

Nghề nghiệp: Tác gia[iii] [Cứ xem là vậy đi, ai bảo ta hiện tại đang ngồi trong nhà, cũng không thể nói là "tọa gia" a!]

Sở thích: Thích viết ngược văn, thích thu thập trang sức bằng xương khô (=.=), thích đóng cửa một mình xem phim kinh dị, thích pháp y [pháp y dùng dao mổ rất chuẩn a, giải phẫu phân tích đều thực đúng chỗ, hơn nữa thi thể cũng thật mỹ diệu a..... chảy nước miếng~ing...], thích bác sĩ tâm lý [ân, nghe được nhiều bí mật lại không thể nói cho người khác, bạn thấy người như thế có thể không bị bệnh sao?! Có thời gian ta muốn nghiên cứu, xem bọn họ đều biến thái như thế nào a!]

A, suýt chút nữa thì quên mất điều quan trọng nhất!

Ta yêu nhất là tiền a, nhất là băng Anh, ai bảo nó hiện nay rất đáng giá ha!

Ha ha, phương châm sống của ta: Chỉ cần có tiền, ta đều thích, bất kể là ếch hay là biến thái!

Lập tức bổ sung vào.

Nga...(ngáp dài), hoàn thành . Tắt máy, đi ngủ.

Đêm, thực tĩnh.

Mộng, thực đẹp.

Chính là.....

Có lẽ là trước mắt quá mức thịnh hành, cũng có lẽ Lâm Nhược Mai oán niệm quá mạnh, bạn Lam Nhan Lãng cứ thế ngủ ngon lành...ngủ rồi rồi bỏ chúng ta.....

Oa ca ca, đẹp trai ghê..... Trang phục cổ đại thật dễ nhìn a! Mộng đẹp không cần tỉnh a!

[i] Những di tích lịch sử của TQ, tương tự như nhà tù Côn Đảo hay địa đạo củ chi của VN vậy.

[ii] Giới thiệu văn tắt

[iii] Nhà văn, ở đây vì tác giả muốn chơi chữ với từ “tọa gia” nên mình giữ nguyên

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 2: Không làm mẹ kế, hối hận đã muộn

Một giấc ngủ ngon nhất là thế nào? Một đêm không mộng mị sáng dậy thấy bình minh chẳng? Đáng tiếc, Lam Mỗ ta lại là người thích nằm mơ, bởi vì nằm mơ đối với ta mà nói giống như là đang xem TV vậy. Người nghĩ thử xem, ngay cả thời gian ngủ cũng không bỏ phí, một ngày hai mươi tư tiếng đều tận dụng triệt để, hỏi ta có lợi hay không?!

Cảnh trong mơ của ta bình thường đều rất chân thực, nhưng ta hoàn toàn biết rõ mình đang nằm mơ. Tuy rằng nói như vậy có chút gượng ép, nhưng sự thật thì quả là thế. Ví như nếu ta mơ thấy ác mộng, ta sẽ ở trong mộng nói với chính mình – đó chỉ là mộng, là mộng thôi, mau tỉnh lại. Sau đó cố gắng mở mắt ra nhất định có thể tỉnh lại, mỗi lần như vậy ta đều cảm thấy vô cùng kiêu ngạo với cái “khả năng đặc biệt” này của mình.

Còn nhớ bộ phim [Gia có tiền thì] không? Khi đó ta mê nó như điên đảo, toàn canh đúng giờ chiếu mà ngồi chồm hổm trước TV xem ếch đại ca Trần

Thiên Quý theo đuổi tiền thế thế nào. Cho nên, có một đêm ta nằm mơ, mơ thấy chính mình cũng có cái vòng có thể biến hóa đồ vật, sau đó lại bị em trai yêu quý nhốt vào trong một căn phòng lớn tối đen như mực, ta từ từ nhắm mắt, lơ lửng ngồi thiền giữa không trung, sau đó lặng lẽ dùng sức, chú ý không phải là niệm thần chú gì đâu nha, chỉ dùng sức thôi, rồi không biết bằng cách nào biến ra một vật gì đó, bất quá có thể biến ra cái gì thì ta cũng không thể kiểm soát được.....

Ví dụ khác, ta bình thường có thể thấy tập tiếp theo của bộ phim truyền hình nhiều tập mà ta yêu thích, ha ha, như vậy trên TV chiếu một tập, thì ta có thể xem hai tập, ô hô diệu kì a!

Sau khi lên đại học, ta bắt đầu kiếp sống sáng tác, đôi khi một chút ý tưởng khổ hình được dẫn dắt từ việc ta lại nằm mơ. Có một lần ta sợ lúc tỉnh lại sẽ quên mất, còn sử dụng “khả năng đặc biệt” gọi mình dậy, tìm giấy bút ghi chép lại!

Mà không, ta lần này lại mơ thấy mình viết gì đó, là một tác phẩm dốc hết tâm huyết của ta sắp tới—[Tứ phân thiên hạ].

Trong đó kể về một nữ sinh dung mạo như hoa, đối đáp tựa mây trời nước chảy, xuyên thời không đến một nơi không có trong lịch sử trở thành người đẹp vạn người mê – Thượng Quan Sở Sở. Bất quá thân thể hơi thâm chút, tuy ở hoàng cung Ngọc Quốc nhưng không phải là con ruột của lão hoàng đế, mà là con riêng của một phi tử mà lão dùng quyền lực cướp về với người chồng trước sinh ra, mà lão trùng hợp lại có một nữ nhi được yêu chiều hết cỡ — Thượng Quan Lăng. Phải rồi, Thượng Quan là tên họ hoàng tộc. Thượng Quan Lăng đồ kỵ sự thiện lương và vẻ đẹp của, tóm lại Thượng Quan Lăng chính là nhân vật phản diện số một. Nàng ta hành hạ Thượng Quan Sở Sở cả thể xác lẫn tâm hồn. Đương nhiên, nữ chủ xuyên không thường có rất nhiều khả năng, lại được vô số người có tướng mạo phi thường bảo vệ, đó chính là hoàng đế hoặc hoàng tử của ba quốc gia kia.

Nga, đang giới thiệu dàn ý chính của bộ truyện [Tứ phân thiên hạ] này, vừa lúc ta cũng đã ở trong mộng thuận tiện biết những tình tiết sau đó. Tứ phân thiên hạ, dĩ nhiên có bốn siêu cường quốc, gồm Kim quốc, Ngọc quốc, Lương quốc, và Ngôn quốc. Đúng, không sai, ta đã lấy bốn chữ “Kim ngọc lương ngôn” (lời vàng ý ngọc), ai bảo lúc đang bắt đầu nghiên cứu tư liệu để viết là lúc sắp bước sang năm mới, cho nên toàn nghĩ ra những câu may mắn, hắc hắc, cũng không tồi, rất có sáng kiến!

Ngoại trừ bốn siêu cường quốc nói trên, cũng còn có một vài quốc gia siêu nhỏ bị phụ thuộc khác, nhưng bởi quá hỗn loạn nên dù có vô mộng lần nữa ta cũng không thêm đề ý. Kim quốc, như tên gọi, nhiều nhất chính là tiền bạc, luôn dùng vũ lực để trị quốc vì cho rằng “Bên dưới báng súng sinh ra chính quyền”. Quốc họ Hiên Viên bởi ta đã an bài Tứ hoàng tử Hiên Viên Tiêu đăng cơ hoàng đế; Ngọc quốc, chính là nơi ở hiện tại của nữ chủ xinh đẹp như hoa, kế thừa ngôi vị sau khi lão nhân kia chết là đứa con độc nhất Thượng Quan Thiên, cũng là em trai ruột của Thượng Quan Lăng, trong bốn nước thì quốc gia này là yếu nhất. Không yếu ai thêm đi bảo vệ nữ chủ chứ, đúng không? Lại nói đến Lương quốc, vốn đất đai phì nhiêu cho nên đặt tên là “Lương”, quốc họ Đông Phương, ta sẽ an bài Cửu hoàng tử Đông Phương Cửu trở thành “tổng tư lệnh” kế nhiệm; Và cuối cùng là Ngôn quốc, coi trọng việc lấy văn trị quốc bình thiên hạ, đầu đầu cũng đều là văn nhân thi sĩ, quốc họ Âu Dương, hoàng đế Âu Dương Vân. Thoạt nhìn Ngôn quốc “văn nhược thư sinh” này hẳn là yếu nhất, đáng tiếc người ta có bốn biên bao quanh. Tại nơi không có quyền lực này, tại nơi nguy Hán triều không tương đó nghĩ ra được dùng biên bao vệ đất nước thì thật là đáng khâm phục.

Tổng kết ngắn gọn, nam chính gồm Hiên Viên Tiêu, Đông Phương Cửu, Âu Dương Vân, à, coi như tính thêm Thượng Quan Thiên đi. Nữ chính chỉ có một người là Thượng Quan Sở Sở, nữ phụ là Thượng Quan Lăng. Ấy chết, ta lại phát hiện thêm một điểm đáng giá, tên của ba nam chính cùng Thượng Quan Lăng kết hợp lại là – Lăng – Vân – Cửu – Tiêu! Oa kaka, lúc này lại sáng tác được, nằm mơ thật đúng là “đồ đẹp giá hời” nha!

Người nữ chính yêu là Hiên Viên Tiêu, Hiên Viên Tiêu cũng chỉ yêu nàng, hai tên soái ca kia còn mắc bận trăm công nghìn việc đâu. Bất quá hai người cứ yên tâm, Hiên Viên Tiêu cùng Sở Sở kia cũng không thể ở bên nhau, hắc hắc, đừng quên ta chính là mẹ kế độc đoán nha! ‘Tình yêu thâm thiết’ của hai người bọn họ là cửu tử vô sinh, ha ha ha ha..... Chính là cho người yêu mà yêu không xong, cũng không thể ở cùng một nơi, ai bảo người đẹp hư cấu như người lại có thể câu được chồng ‘kim quý’ chứ. Bốn cái xã hội mới của ta có con người của thế hệ mới hay là lưu manh đây! Aizz, sẽ không đúng như Lâm Nhục Mai nói chứ, ta thật sự là vì “không có tình yêu làm dữ” mà bị “biến dị” chăng?!

Hắt xì..... Hắt xì..... Tên khốn nào đang rủa ta?! Dám chắc lại là Lâm Nhục Mai nhà người, ta muốn tuyệt giao với người, ở trong mộng mà còn khiến ta hắt xì!

Ui da, hắt xì trong mộng đây là lần đầu tiên, một lát tỉnh dậy ta phải lấy bút ghi lại mới được, ha ha đến khi ta già đi, nổi danh rồi, ta cũng sẽ viết cuốn [Mỗ Lam hời ký]... những thứ này đều có thể là “điểm chào bán” (selling point: thuật ngữ kinh tế), “điểm chào bán” là cái gì?! Là tiền đó hiểu chưa?!

Được rồi, được rồi, phiền muốn chết, đại soái ca phiền phức này đừng có nhìn chăm chăm ta mãi thế! Ta đang suy nghĩ chuyện trọng đại có biết không, ta không có tiền nhuận bút thì liệu người có chịu trách nhiệm không?! Soái ca trong mộng như người thì đáng bao nhiêu tiền?! Huống hồ cũng không phải bốn cô nương tạo ra người!

A di, cảnh tượng này không giống như là chưa viết đến, rất giống một chương tiết nào đó mà ta đã viết! Thế thì là chương mấy cơ chứ?!.....

“Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy qua mỹ nhân à?! Còn nhìn nữa ta đem người ăn luôn đó nha!” Ách..... Không ngờ ta lại nói ra suy nghĩ trong đầu, quên đi, dù sao cũng là trong mộng, ta sợ người sao! Chỉ là ta vừa có hết sức, mở mắt ra ta vẫn còn nằm trên chiếc giường êm ái.

Đại soái ca trong mộng này có mái tóc đen dài óng ả, nhưng lại dùng kim quan bó lại, có một đôi mắt đen hút hồn, có điều ánh mắt hắn nhìn ta có chút âm ngoan, sống mũi cao anh tuấn, môi hơi mỏng..... ôi chào~ Mà sao ở trên giường lại có giọt mưa nhỉ! Má ơi, là nước miếng của ta! Thật là chết người, soái ca dưới gối bút chính lão tử mà lại dễ dàng câu mất hồn phách lão tử, về sau bảo lão tử làm sao gặp người khác! Hừ, cái bản thảo dở hơi dăm câu dẫn ta, chờ ta tỉnh lại sẽ ngược chết người!

Trước mắt ta khuôn mặt hắn ngày một lớn dần, này..... không phải hắn..... Hắn thật sự đến rất gần ta rồi, chẳng lẽ muốn hôn ta?!..... Chột dạ a,

đây có được xem là cười vai của nữ chính không?!..... Thế như người đẹp đã ở trước mặt, còn định tôn trọng người khác sao! Oa kaka.....

Soái ca cong môi cười, oa, mê chết người không thèm đèn mạng! Người này là ai a, ta không nhớ rõ ta viết lại dung mạo của ai như vậy, NND[1]!

“Thượng Quan Lăng, ngươi không nhận ra bốn vương sao?!” Con người đen lộ ra một tia âm ngoan, một tia giảo hoạt.

A di?! Thượng Quan Lăng, đây là tình huống quái quỷ gì thế không biết?! Hay là nữ phản diện sấm sét vô địch số một, Thượng Quan Lăng?!

Ta ngơ ngác nhìn cái nhân vật âm ngoan trước mắt.....

Tóc đen, mắt đen, tự xưng bốn vương?! Chẳng lẽ là.....

“Ngươi là.....Đông Phương Cửu?” Ta hỏi dò.

“Ha ha, Thượng Quan Lăng, may mà ngươi vẫn còn chút thông minh, vẫn còn biết không nên dùng thủ đoạn mà đùa giỡn bốn vương. Đùa giỡn thì — chỉ có ngươi phải gánh chịu xúi quẩy mà thôi. Đông Phương Cửu đứng thẳng dậy, nhìn xuống người hắn cho là Thượng Quan Lăng, tiếp tục nói: “Bốn vương nếu sánh với Hiên Viên Tiêu thì còn ác hơn nhiều, hắn bắt quả chỉ muốn lấy mạng ngươi, còn bốn vương sẽ không.....”

Kỳ thật, giấc mộng lần này quá mức chân thật, tác động quá mạnh mẽ, ta chịu không nổi, ta muốn tỉnh dậy a!

Ta nhắm mắt — dùng chút sức — lại mở mắt!

.....

Hào, ta lại nhắm mắt — cố dùng thêm sức — lại tròn mắt!

.....

Ta..... lại lại.....

“Thượng Quan Lăng! Sự kiên nhẫn của bốn vương là có hạn, nói mau ngươi đem Sở Sở giấu chỗ nào rồi?!” Đông Phương Cửu vươn tay tóm lấy “Thượng Quan Lăng” đang nằm trên giường, hung hăng kéo người trước mắt, hỏi.

“Ui! A! Đau quá! Buông tay a!.....” Dù thế nào, cơn đau trong mộng này cũng quá chân thật đi!

Đau?! Chân thật?!

Ta.....

Đây không phải sự thật.....

Ta không tin!!!.....

“A a a..... Mau cho ta tỉnh lại!”

Ta không bao giờ... muốn làm mẹ kế nữa.....

Phật viết: Hối hận thì đã muộn.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 3: Dị thể cầu tồn, tiểu thuyết cải tả.

Một người phải chịu nhiều đau đớn thì liệu khả năng chịu đựng có thể nhanh chóng nâng cao hay không?

Đáp án là: Có thể.

Bởi đối với Đông Phương Cửu mà nói, ta vốn hư cấu nhân vật này trong tiểu thuyết vô cùng tồi tệ, là phương thức lay động a.!

Thoát cái đã một khắc trôi qua, về mặt cùng lòng ta vẫn cứ bình thản như cũ, nói cách khác, ân chính là “Về mặt từ ngữ tương nhân”, hay nói theo cách

văn nhả hơn có lẽ là “Tâm như tro tàn”. Lâm Nhục Mai, mặc cho chúng ta tình bằng hữu chân thành một thời, người lại cự nhiên nguyên rửa ta! Hơn nữa lại còn ứng nghiệm !..... Ông trời ơi! Ta nên làm cái gì bây giờ?! Ta làm sao mới có thể trở về?! Ai có thể nói cho ta biết đây không phải sự thật?! Không phải sự thật!.....

Ta cố thoát khỏi sự giam cầm của Đông Phương Cửu, “Bốp, bốp, bốp...” không lưu tình chút nào tát cho chính mình sáu bảy cái thật mạnh, cảm thấy hai má như sưng phồng lên rồi, lúc này mới chịu dừng tay.....

Được rồi, ta nhận đây là sự thật. Ta xuyên qua, xuyên đến cái khoảng không vô căn cứ này, hơn nữa lịch sử lại vẫn là ta sáng tạo ra, ha ha a, nhưng sao trong lòng vẫn một mảnh cô tịch.....

Thân phận hiện tại đã từ tiểu Lam chuyển thành tiểu Lăng... Thượng Quan Lăng, Ngọc quốc trưởng công chúa, một nữ nhân cực kì hư hỏng, mà hư hỏng có lẽ cũng không đủ để hình dung nàng, ách, hình dung “Ta”.

Ngay sau giây đầu tiên nhận ra sự thật này ta liền bắt đầu quan sát tình huống. Cảnh tượng này là ở chương nào nhỉ?

Cúi xuống xem xét thân thể mình, ta bị kiếm đâm thương, có vẻ như vẫn còn khá nghiêm trọng, giờ phút này cả vai còn mơ hồ đau. Lại nhìn quanh, căn phòng bài trí tuy rằng cao cấp nhưng cũng không có gì đẹp để quý giá, hẳn cũng chỉ là khách điểm phòng hảo hạng mà thôi.

Rốt cục là chương mấy vậy trời?!!.....

“Thượng Quan Lăng, ngươi còn muốn đùa bốn cái gì nữa hả?!” Đông Phương Cửu vẻ mặt khó hiểu nhìn chằm chằm Thượng Quan Lăng quát. Trong lòng thầm nghĩ, nữ nhân này chắc khó đối phó, bằng không Hiền Viên Tiêu đã không bỏ qua mà hỏi Sở Sở hiện đang ở đâu.

A! Biết rồi! Hiền Viên Tiêu đã thương ta, Đông Phương Cửu hỏi ta nơi giam giữ Thượng Quan Sở Sở, đây là Chương 28: Hầu hạ a!

Hầu hạ?!!! Sấm sét giữa trời quang!

Cái chó má gì mà hầu hạ a, chẳng qua ta vì muốn hấp dẫn độc giả làm cho không thể rời mắt khỏi chương này mà viết ra, chỉ là Thượng Quan Sở Sở bị Thượng Quan Lăng thù hạ cấp luân.....

Oh my god! Thù hạ cấp luân?!.....

Ta trong lòng chấn động một chút. Không được! Ta phải đi cứu nàng, không thể để cho nàng ta có chuyện gì được! Nàng ta dù sao cũng là xuyên không tới, là người duy nhất có thể theo ta làm đồng minh!

Nhưng ngẫm lại, có cho là xuyên không thì cũng làm được gì?! Dựa vào thân phận đế vương?!

Đừng để bề ngoài cái việc xuyên không che mắt a!

Đang ở dị giới, một cái “đồng hương” vốn chính là “Dị vật”, đã không cố mà che đậy, còn tận tình toát ra ngoài đã tâm to lớn, chẳng những không làm được gì, có lẽ còn sớm không hiểu sao mà đã phơi bày nơi hoang mạc.

Nhưng cho dù không có đồng minh, ta cũng không thể đâu đâu cũng gây thù hằn, làm cho bốn bề đều đối địch a.

Nếu dựa theo những gì ta viết thì tình tiết sẽ phát triển đến mức Thượng Quan Sở Sở gặp nhiều sóng gió về sau, làm cho nam chính hận “Ta” thấu xương, không phải ta mà là “Ta” kia nha! Ta chắc chắn không còn đường sống rồi, tuy rằng ta không tính toán gì mà đem “Thượng Quan Lăng” viết chết. Nhưng trong tiểu thuyết của ta đạo lý lại đều là “Tai họa sống ngàn năm, người tốt sống không lâu”. Nếu ta xuyên tới đây là thật, vậy chẳng hóa ra nội dung vở kịch này không phải ta có thể nắm gọn trong lòng bàn tay hay sao?! Như vậy.....

Ta còn do dự cái gì nữa? Mặc kệ cái quan niệm nhân tính đạo đức trên kia, quan niệm đúng đắn vẫn là sinh mệnh đáng quý hơn cả. Ta cũng không thể làm cho Thượng Quan Sở Sở bị loại người cực kì tàn ác này hại mà phát sinh thêm nhiều phiền toái về sau!

“Đông Phương Cửu, mau đi cùng ta, chậm sẽ không kịp!” Ta phút chốc nắm lấy tay Đông Phương Cửu, lôi kéo hắn liền hướng phía cửa chạy đi.

Đông Phương Cửu không thể giữ nổi bình tĩnh lần nữa, hẳn không có kiên nhẫn cũng không có tâm tình mà cùng Thượng Quan Lăng chơi đùa, âm ngoan nói: “Thượng Quan Lăng ngươi quả nhiên là muốn chết đây mà?!” Tay hắn nắm chặt cái cổ nhỏ nhắn của Thượng Quan Lăng, chậm rãi gia tăng lực đạo, mặt lộ ra hung quang, lạnh lùng hỏi: “Ngươi rốt cuộc đem Sở Sở giấu ở đâu hả?”

Ách.....xem ra hắn là thật muốn giết chết ta a! Ôi tiểu thuyết của ta ơi, hư cấu Thượng Quan Lăng thật đúng là chỉ để người ta hận! Haiz, nàng ta chẳng lẽ muốn đòi không thành công được.....

Ta không sao thở nổi, cũng chỉ gian nan cố phun ra được vài từ: “Đi – cứu – Sở – Sở!”

Quả nhiên, tay hắn ngập ngừng một giây liền buông lỏng ra.

“Khụ khụ.....Tốt tốt, bằng không cẩn thận ngươi – hối hận thì đã muộn!” Ta xoay người trước hắn rồi đi.

Ta cứ thẳng bước chạy như điên ra khách điểm, Đông Phương Cửu cùng thù hạ gắt gao đi theo phía sau.

Ta tuy biết Thượng Quan Sờ Sờ ở đâu, đáng tiếc lại không biết đường a! Trước tiên phải trở lại tẩm cung của Thượng Quan Lăng đã, theo như ta viết trong sách thì tẩm cung có cái mật đạo nối thẳng phòng tối, đó chính là nơi “Ta” không có việc gì làm thường tra tấn con người.

Ta quay đầu hướng Đông Phương Cửu nói: “Về tẩm cung của ta, mau đi thôi! Kỵ mã hần là hội khoái đó.”

Bất quá, trở về tẩm cung của ta rồi, hần có thể tin hay không?!

Vạn nhất hần lại cho ta là muốn đem hần lừa đến địa bàn của ta, sau đó sẽ đem hần xử lý thì phải làm sao?!

Ai da, đầu năm nay mà nói thật ra ta cũng dễ bị hoài nghi a!

Nhưng là... thật bất ngờ! Đông Phương Cửu cơ hồ không chút do dự sai người đem ngựa tối, sau đó nhanh chóng đem ta đặt lên lưng ngựa cùng hần hướng Ngọc quốc hoàng cung mà đi.

Con đường vô cùng thông suốt. Vào hoàng cung ta sai người dẫn đường nên đương nhiên là thông suốt rồi, ai dám chống lại “Ta” – một hung tàn công chúa cơ chứ!

Ta không rảnh thưởng thức cảnh đẹp hoàng cung, cũng không hỏi đầu dê mà cảm thán tẩm cung xa hoa của “Ta” nữa. Ta dựa vào trí nhớ cùng trực giác, đứng bên cạnh giường đối diện mặt tường, dùng tay trái di chuyển bình hoa làm vang dội một đạo âm thanh rất lớn. Quả nhiên, một mật đạo âm u liền hiện ra trước mắt.

“Đi.” Ta đưa lưng về phía Đông Phương Cửu, không nói gì thêm liền tự dẫn đầu đi ở phía trước. Hiện tại mà nói, chính là thời điểm trọng yếu! Ta cũng không biết mình có đi chậm hay không, chỉ nhất định chú ý việc tìm người, còn về phần “Thiên mệnh” ta sẽ không chịu trách nhiệm đâu a.

Thầm thở dài... Sao ta lại có hứng mà viết ra cái mật đạo rắc rối một cách hoàn hảo vậy chứ?!

Trong nháy mắt chúng ta đã ra tới bên ngoài phòng tối, nơi “Ta” giam giữ Thượng Quan Sờ Sờ.

Đẩy cửa bước vào, há hốc mồm.....

Năm sáu nam nhân trên thân thể nàng ta, một số người đang đứng cũng ghé đầu vào.....

Ta hô to: “Dừng tay! Tất cả dừng tay cho ta!” Nói rồi ta chạy vội qua, nhanh chóng đem Thượng Quan Sờ Sờ thoát khỏi người mấy tên nam nhân.

Sáu nam nhân kia nghe được thanh âm Thượng Quan Lăng, tuy có nghi vấn, nhưng cũng lập tức nhất tề đứng vững, không có lên tiếng.

Đông Phương Cửu chứng kiến cảnh tượng này hiển nhiên biết đã xảy ra chuyện gì, chính là vào khoảnh khắc Thượng Quan Lăng xông vào bên dưới sáu tên kia liền từ đang đứng thẳng mà ngã xuống đất, suýt chút nữa thì đã phát sinh biến cố.

Nhìn thấy quần áo vẫn còn nguyên vẹn trên người Thượng Quan Sờ Sờ, ta thở phào một hơi, hoàn hảo, hoàn hảo vẫn chưa gặp phải chuyện gì, cảm tạ trời đất!

“Ba!” Một tiếng vang thật lớn.

Ta lại bị Đông Phương Cửu tát một cái hôn bay phách lạc, bên khóe miệng có dòng máu tươi chảy ra.

Giờ chứ..... Thật đúng là con mẹ nó đau a, trên mặt đau tất nhiên là không cần phải nói, nhưng móng lại cũng đau! Đồ Đông Phương Cửu tiểu nhân kia, một cái tát thật sự là ngoan độc mà! Chờ bản cô nương xuyên không trở về rồi sẽ đem ngươi viết tử! Cho ngươi... chết bằng lục mã phanh thây nữa! Hừ!

Ta yên lặng từ mặt đất đứng lên, xem ra tên Đông Phương Cửu đối với “Ta” như thế cũng đã là “Nhân từ” rồi, nhìn xem sáu tên thủ hạ của “Ta” kia sớm đã tắt thở, ta thực cũng nên cảm tạ quan âm bồ tát từ bi a!

“Yên tâm, nàng còn không có..... chuyện gì.....” Ta không biết xấu hổ mà vẫn nói.

Mà thôi quên đi, coi như cho hần làm anh hùng cứu mỹ nhân, ta phải đi đắp thuốc trước đây, cái mặt này quả thực là vô cùng đau!

Còn chưa bước ra khỏi phòng tối, đã bị một “Dòng khí” mạnh mẽ cấp hút trở về, văng vẳng lại ném ta xuống mặt đất.

Ôi trời ơi, cái móng của ta.....

Dị giới cầu sinh: Cầu mạng sống trong thế giới lạ.

Về mặt từ ngữ tương nhân: Về mặt như cá lược

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 4: Bão táp chưa yên, sóng gió lại nổi

Ta còn chưa kịp đứng lên khỏi mặt đất, bên tai đã liên tục truyền đến thanh âm lãnh khốc của Đông Phương Cửu. Thanh âm này có thể nói là lạnh thấu xương, khiến ta bất giác toát mồ hôi.

“Thượng Quan Lăng, ngươi nghĩ như vậy là có thể đi rồi sao?” Đông Phương Cửu trong tay ôm Thượng Quan Sở Sở, sắc bén nhìn Thượng Quan Lăng cô độc đang đứng không được mà ngồi cũng chẳng xong, lạnh lùng nói.

“Chẳng lẽ ngươi làm anh hùng cứu mỹ nhân vẫn là chưa đủ? Không sợ ta gây trở ngại cho ngươi hay sao?!” Vốn ta còn định nói thêm câu nữa, “đừng quên tình địch của ngươi là Hiên Viên Tiêu nha!”. Nhưng lại sợ hấn một chường đánh chết, ta mới liền nhịn xuống.

Đông Phương Cửu trong phút chốc do dự, sau cười nói: “Thượng Quan Lăng, ngươi đúng là một nữ nhân rất thông minh, bốn vương chiếm được Sở Sở rồi, ngươi cho rằng Hiên Viên Tiêu liền sẽ yêu ngươi?”

“Là của ta tự nhiên chính là của ta, không phải của ta dù có cưỡng cầu cũng không được, cho nên ta quyết định — buông tha cho Hiên Viên Tiêu.” Ánh mắt ta hạ xuống, tỏ rõ tâm tình là đã có chút hối hận. Diễn trò cũng thật mệt a, ta thực ghét mấy cái lời kịch trầm trọng thế này! Ta chính là chuyên về ngược văn, khi nào lại biến thành phiên tình rồi! Thật đáng buồn.....

Đông Phương Cửu ánh mắt sau khi di chuyển nhìn khắp một lượt Thượng Quan Lăng, mới từ từ mở miệng nói: “Thượng Quan Lăng, bốn vương thực hoài nghi.....”

Hoài nghi cái gì?! Ta là giả?! Không phải chứ! Dù cho các ngươi có hỏi ta thế nào, ta cũng biết hết thảy về nơi này, các ngươi biết cái gì thì ta cũng biết cái đó, hắc hắc, thậm chí các ngươi không biết nhưng ta thì lại biết, tỷ như Ngôn quốc có một Thần y kêu là.....

“Bốn vương hoài nghi rằng..... Hiên Viên Tiêu có lẽ sẽ yêu ngươi đấy.”

Sặc chết! Yêu cái gì mà yêu! Đồ nam nhân thôi! Đợi bốn cô nương trở về sẽ viết cuốn [Nữ quyền thiên hạ] ngược đãi đến chết các ngươi!

Không đề ý tới hấn nữa, ta lại bước đi.

“Làm gì thế!” Ta quay đầu lại, người này lại có thể vừa ôm Thượng Quan Sở Sở mà còn bắt lấy được cánh tay ta, rốt cục hấn có phải người nữa hay không!

“Sở Sở cần chữa thương, ngươi mau gọi ngự y đến đây.” Dứt lời Đông Phương Cửu tự nhiên đem Thượng Quan Sở Sở đặt nằm lên giường Thượng Quan Lăng.

Tới địa bàn của ta mà còn dám kiêu căng như vậy! Ta... phải – nhịn.....

Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, nữ tử báo thù ba mươi năm cũng không muộn, ta sẽ ghi nhớ ngươi!

“Người đâu, truyền ngự y!” Ta hô.

Đừng nhìn người cổ đại giao thông lạc hậu, rồi thông tin bất tiện, chứ tốc độ cũng không hề chậm nha.

Chính là... như thế nào tới không chỉ ngự y lão nhân, còn có một thân nam hài tử áo dài xanh nhạt, đầu thúc kim quan vô cùng xinh đẹp?!

Chẳng lẽ Thượng Quan Thiên, đệ đệ của “Ta”?

Ta còn đang băn khoăn, nam hài kia đã liền phi thân hướng đến cạnh ta, miệng hô: “Hoàng tỷ, người, người rốt cục đã trở lại! Hoàng tỷ người bị bệnh hay sao? Mau cho Lữ ngự y khám xem!”

Ách..... Đứa nhỏ này còn ôm lấy ta... nhờ Thượng Quan Thiên ngươi mau mau trưởng thành được không, còn cùng cái mặt như búp bê này, chẳng trách Ngọc quốc chúng ta trong Tứ quốc trung thực lực được xem yếu nhất, mấy tên kia...sài lang hồ báo thì ai lại sợ ngươi a! Ai, đáng thương quá.

“Hoàng tỷ không sao, nhưng ngươi xem, đã muốn làm Ngọc quốc hoàng đế thì phải có phong thái đế vương chứ, mau buông tay ra nào, đừng ôm tỷ.” Ngươi mà còn ôm nữa thật sự sẽ làm ta đổ bệnh mất.

Thượng Quan Thiên vẫn nhất quyết không chịu buông tha Thượng Quan Lăng. Nhưng lúc này liền chú ý tới Thượng Quan Sở Sở đang nằm trên giường Thượng Quan Lăng, đứng cạnh bên là Đông Phương Cửu – Cửu hoàng tử của Lương Quốc.

“Đông Phương Cửu, ngươi tới Ngọc quốc ta làm gì?” Trong chớp mắt Thượng Quan Thiên toát ra khí thế bậc đế vương vô cùng trang nghiêm.

Đông Phương Cửu cười nói: “Bổn vương đặc biệt tới thăm bằng hữu.”

“Làm phiền Cửu vương gia đi giá tới Sở Dật Các.” Thượng Quan Thiên vẫn luôn phản cảm với Đông Phương Cửu, mà cả Hiên Viên Tiêu hấn cũng không thích, bởi hai người này luôn chống đối lại Quan Lăng, hơn nữa cũng không phải hảo bằng hữu của hấn.

“Ha ha, Ngọc đế, đáng tiếc..... bằng hữu Bổn vương tới thăm lần này là Lăng Vân Cung chủ nhân.” Đông Phương Cửu nói xong, liền chăm chú cười nhẹ nhìn Thượng Quan Lăng – “Lăng Vân cung” chủ nhân.

Thượng Quan Thiên nghi hoặc nhìn Thượng Quan Lăng.

Hai người bọn họ đều chờ nàng trả lời.

“Khụ khụ..... Cửu vương gia đúng thật là có tới cung của ta.” Ta còn có thể nói thế nào nữa, Đông Phương Cửu đáng chết!

“Hoàng tỷ..... Hấn không phải..... Ngươi không phải.....” Hấn không phải chán ghét ngươi, ngươi cũng chán ghét hấn sao?! Như thế nào lại biến thành bằng hữu?!

“Được rồi được rồi, việc này về sau hoàng tỷ sẽ giải thích với ngươi.” Ta đi đến bên cạnh Thượng Quan Thiên, dùng dáng vẻ tỷ tỷ thương yêu mà sờ sờ đầu của hấn, ghé vào lỗ tai hấn nhỏ giọng nói.

“Được.” Thượng Quan Thiên cũng thấp giọng đáp. Hiện tại phụ hoàng đã không còn, chỉ có hoàng tỷ là người thân duy nhất của hấn, hoàng tỷ nói cái gì hấn cũng đều nghe hết. Hấn từ nhỏ đã luôn tin tưởng Thượng Quan Lăng, Thượng Quan Lăng cũng hết mực thương yêu người đệ đệ này của nàng.

Thượng Quan Thiên có lẽ là người duy nhất được Thượng Quan Lăng đối xử tốt. Không có chút gì tư tâm yêu đương, hoàn toàn đều là máu mủ tình thâm.

“Lữ ngự y.” Ta kêu lão ngự y vẫn đang quỳ dưới đất.

“Có vi thần” Lữ ngự y ngẩng đầu rồi lại cúi đầu nói.

“Lữ ngự y, ngươi tới xem xem Sở Sở thương thế ra sao.” Ta phân phó.

“Là...Sở Sở công chúa chỉ bị thương một chút ngoài da, không có gì đáng ngại.” Lữ ngự y cung kính bẩm báo với Thượng Quan Lăng. Tuy rằng qua cách trường công chúa đối xử với Thượng Quan Sở Sở khiến hấn cũng có nhiều nghi hoặc, nhưng là vì phục vụ hoàng gia, nguyên tắc hàng đầu chính là chủ nhân không nói, nô tài không hỏi. Điểm ấy thì hấn tuyệt đối biết!

“Được rồi” Ta gật đầu lên tiếng, lúc này Đông Phương Cửu nhà ngươi yên tâm rồi chứ! Liếc mắt sang Đông Phương Cửu, vừa khéo đụng phải ánh mắt hấn, không biết làm sao ta liền quay qua Lữ ngự y bởi thêm một câu: “Lữ ngự y, ngươi mau đem giường gỗ tốt nhất giao cho Sở Dật Các, để cho Sở Sở hảo hảo điều dưỡng.”

Lữ ngự y khom người chấp tay, trả lời: “Thần tuân lệnh.”

Ta phát tay, Lữ lão đầu thi lễ xong liền lui xuống.

Hiện tại trong tâm cung chỉ còn lại ta, Đông Phương Cửu cùng Thượng Quan Sở Sở đang hôn mê là ba người.

Thượng Quan Thiên cũng bị ta tìm vài lý do làm cho hấn đi về trước.

“Đông Phương Cửu, giờ thì ngươi đã vừa lòng chưa?”

“Ha ha.”

“Ngươi cười cái gì?! Nhanh chóng ôm Sở Sở của ngươi cút khỏi chỗ ta nhanh.”

Không nghe thấy ta bảo Lữ ngự y đem giường gỗ tốt nhất đưa đến chỗ ở của Thượng Quan Sở Sở rồi sao? Đừng có ở chỗ của ta mà đợi, cả ta và ngươi nhìn thấy nhau đều rất khó chịu a.

“Hảo.”

Thật lâu sau, ta mới nghe được cái từ này, sau đó chỉ thấy Đông Phương Cửu ôm lấy Thượng Quan Sở Sở dần dần xa khuất tầm mắt.

Than dài một hơi, cuối cùng trong lồng ngực cũng giảm bớt một chút ảm ức.

Thế giới của ta rốt cục đã im ắng trở lại, ta cần phải làm rõ suy nghĩ một chút, cẩn thận mà an bài tương lai..

Ghé dựa ta còn chưa kịp ngồi thì chợt nghe thấy một tiếng nói bén nhọn, vang vọng cả Lăng Vân cung của ta.

“Công chúa!~~~~~”

Tiểu thái giám này có phải chính là tâm phúc của Thượng Quan Lăng cực kỳ được sủng ái Tiểu Phúc tử?! Bằng không cũng không còn ai dám ở Lăng Vân cung này mà hô to gọi nhỏ như thế.

“Tiểu Phúc tử, người nói nhỏ một chút, suýt nữa thì hù chết Bồn cung rồi!” Ta quát.

“Công... công chúa, Hiền Viên..... Kim quốc Hiền Viên Tiêu đang đến đây!” Tiểu Phúc tử nửa nằm nửa quỳ sấp trên mặt đất, không biết hần là do bị Thượng Quan Lăng dọa cho sợ tới mức này, hay là bị danh tiếng Hiền Viên Tiêu làm kinh hồn bạt vía, cự nhiên thanh âm đều hết sức run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 5: Lăn đầu gặp mặt, mệnh huyền một đường

Hiền Viên Tiêu – Kim quốc hoàng đế, theo như ta viết trong tiểu thuyết thì đích thị tóc đen mắt vàng, dung mạo tuấn lãng không tầm thường, thân hình cao lớn, khí khái vô cùng phong nhã, hết thấy gần như đều là biểu tượng của riêng hần.

Điểm đáng chú ý của tiểu thuyết [Tứ phân thiên hạ] này chính là ở tuyến nhân vật. Các loại hình tuyệt đại mỹ nam đều tập hợp ở đây, trấn bình thiên hạ, bàn tay cân khôn. Đáng tiếc những tuyệt phẩm nam nhân này lại đều có khuyết điểm trí mạng, chính là nội tâm thường dùng ánh mắt đau khổ che giấu.

Hiền Viên Tiêu, hoàng đế Kim Quốc, lãnh khốc tàn bạo.

Đông Phương Cửu, hoàng tử Lương Quốc, âm hiểm tàn nhẫn.

Âu Dương Vân, thiên tử Ngôn Quốc, thanh lãnh cô độc.

Mỗi người bọn họ chỉ thích hợp ngắm nhìn từ xa, trăm vạn lần tuyệt đối không được tới gần, nếu không, không chết cũng tàn phế, nhẹ thì thần trí điên loạn, nặng thì tinh thần phân tách!

Nếu nói Đông Phương Cửu đối với “Ta” một chữ hận, bất được sẽ từ từ mà tra tấn thì Hiền Viên Tiêu kia tuyệt đối chính là nhìn thấy ta liền trực tiếp một chưởng đánh chết, một kiếm đâm chết, một đao chém chết vẫn là chưa đủ!

Ta hiện tại hần phải là..... hần là..... Ai da còn muốn là cái gì nữa, không mau mau nghĩ xem còn có thể trốn được đi đâu đây!

Tiểu Phúc tử vẫn như cũ nửa nằm nửa quỳ sấp trên mặt đất đợi Thượng Quan Lăng ra chỉ thị. Thật đáng tiếc! Chủ nhân của hần sớm đã bỏ hần mà đi.

Ta lập tức quyết định trước tiên phải tới chỗ Thượng Quan Thiên tị nạn cái đã, ta không tin Ngọc quốc hoàng cung này hần muốn là có thể vào!

Ta rẽ ngang rẽ dọc rốt cục cũng ra được Đại sảnh của Lăng Vân cung, mà sao ta thế nào lại không nhớ rõ ta đem chỗ ở Thượng Quan Lăng viết rộng lớn đến vậy?!

Ngọc quốc hoàng cung, lấy bích sắc làm màu chủ đạo, hắc hắc, kỳ thật chính là màu xanh biếc, nói bích sắc nghe cho nó văn nhã vậy thôi. Hơn nữa Ngọc quốc hoàng tộc vốn tóc đen bích đồng, vậy thì ta hiện tại ánh mắt cũng phải là màu xanh biếc?!

Đều tại Đông Phương Cửu chết dẫm kia, còn cả cái tên Hiền Viên Tiêu nữa, hại ta ngay cả một chút thời gian thờ gắp cũng không có, cho dù là chạy Ma-ra-tông cũng khó có thể vừa chạy vừa điều hoà nhịp thở!

Oh, xem ra nơi này hần là ngự hoa viên rồi. Dòng nước xanh biếc chảy dọc ban công càng khiến cho cảnh vật xung quanh thêm bội phần quyến rũ. Xa xa một tòa ngọc kiều làm nơi nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, đầm đảo của vua chúa cũng được khảm ngọc phía trên, bao quanh có nước chảy quanh co uốn lượn, ánh sáng rực rỡ chiếu xuống thực làm mê mị lòng người.

Chưa từng nghĩ tới loại sắc điệu này lại cũng có thể đẹp đến mức khiến người ta thật khó tin!

Hiền Viên Tiêu sớm đã phát hiện ra Thượng Quan Lăng ở Ngự hoa viên. Một thân ảnh thoáng màu xanh biếc kia, cho dù tại nơi toàn bích sắc này cũng đều rất nổi bật. Hiền Viên Tiêu chán ghét màu xanh biếc, chính là vì sự tồn tại của Thượng Quan Lăng. Bởi Thượng Quan Lăng đã cho hần biết, cái gì có thể che giấu một tâm hồn giả dối?! Ánh mắt nàng ta trong suốt, lạnh lẽo như hồ nước mùa thu, nhưng thực chất nội tâm lại vô cùng ngoan độc.

Nếu ngay cả ánh mắt còn có thể nói láo, vậy còn cái gì là có thể tin tưởng được đây?

Thế nên Hiền Viên Tiêu mới hận nàng, chán ghét nàng, cho dù không có sự tồn tại của Thượng Quan Sở Sở, hần cũng căm hận nàng giống hiện giờ mà thôi!

Hiền Viên Tiêu chán ghét hết thấy sự vật trong ngoài không đồng nhất, người hay vật đều vậy, còn sống, hoặc đã chết, đều không thể tha thứ.

Hiên Viên Tiêu lẳng lẳng tới gần thân ảnh xanh biếc kia, ha ha, người đất nước Ngọc quốc này thật đúng là đều biến mình thành toàn xanh hết rồi, đích thực rất khó coi a!

Có phải đến lúc cận kề cái chết, linh tính sẽ đột nhiên xuất hiện?

Ta bất chợt cảm thấy lạnh cả sống lưng, tựa hồ có cái gì nguy hiểm đang tới gần, nhanh chóng quay đầu lại.....

Tóc đen mắt vàng, đầu đội bâm quan tím, thân khoác hoàng bào.

Hắn chính là Hiên Viên tiêu, không sai vào đâu được!

Ta nên hình dung bộ dạng hắn như thế nào đây? Trong truyện ta không có thói quen miêu tả đặc điểm bên ngoài nam tử một cách tỉ mỉ. Trong mắt của ta, dùng từ ngữ để hình dung liền nhiều như vậy đây, chứ không thì nam tử ngọc thụ lâm phong nào cũng đều trông giống nhau hết cả sao?!

Hiên Viên Tiêu vượt ta ở phạm trù miêu tả, hắn tuyệt nhiên chính là tuyệt đại mỹ nam, nhưng cái từ tuyệt đại này có lẽ vẫn chưa đủ để dùng miêu tả hắn, người như vậy cả đời cũng sẽ không thấy xuất hiện một lần.

Hắn, đáng vẻ rồng bay phượng múa, thiên chất tự nhiên.

Hắn, phải là hoàng đế.

Hiên Viên Tiêu khinh thường nhìn Thượng Quan Lăng, hắn biết Thượng Quan Lăng thích mình. Thế nào thứ Thượng Quan Lăng thấy hắn liền liếc mắt một cái si mê, hắn đối với loại ánh mắt này lại càng cực kì khinh thường chán ghét.

Nhưng lần này con người xanh thắm kia làm hắn một tia từ tâm tán thưởng.

Phải nói là cực kỳ trong veo!

Từ thần đã tới gần, trong nháy mắt ta liền thanh tỉnh. Muốn chạy trốn? Không có chỗ để trốn! Muốn tránh? Cũng không có nơi để tránh!

Ta mà chết rồi, lại có thể trở về hiện tại, mở to mắt sẽ phát hiện vẫn đang nằm thoải mái trên giường a! Sau đó liền ngủ đến giữa trưa, rồi thức dậy ngày ngày đi dạo phố, buổi tối lại trôi qua vô cùng bình thản, ngẫu nhiên viết xuống ngược văn kiếm vài giọt nước mắt người ta!

Người ta nói: cười một cái trẻ mười năm.

Ta nói: khóc lại khóc trăm năm thọ.

Viết ngược văn không phải vì ta thật sự biến thái. Mà chính bởi xã hội hiện đại có thể làm cho con người ta rung động quá ít, mọi người đều tắt bật với cuộc sống hàng ngày. Mỗi ngày có thể cười, nhưng không thể khóc, như vậy áp lực chỉ có thể giữ lại trong lòng. Cho nên, ngược văn của ta chính là cái có cho những con người kiên cường kia mà thôi.

Ta thần nhiên mở miệng, trong lòng thật sự không chút run sợ, chẳng phải là đã xác định chết rồi hay sao?!

“Người muốn giết ta?” Ta hỏi với một phong thái điềm đạm hiếm thấy.

“Đúng” Hiên Viên Tiêu khẳng định đáp.

Ta còn có thể nói cái gì nữa?! Hắn đáng lẽ vẫn nên nói không mới phải!

“Con người người thật lãnh khốc tàn bạo, cũng không cho người ta cơ hội.” Ta nói.

“Ha ha, người cũng là một nữ nhân ngoan độc tàn nhẫn a, không biết là ai đã cho ai cơ hội đâu.” Hiên Viên Tiêu tranh luận thì không ai bì nổi, mắt vàng toát ra sát khí mơ hồ.

Không nhìn hắn nữa, ta nhắm tịt hai mắt.

Ta có thể cảm thấy chương phong sắc bén hướng ta đánh úp lại, không biết một chương này với một thương đánh chết thì loại nào sẽ chết nhanh chóng hơn đây?

Có lẽ ta vẫn không cam lòng mà chết, ta còn chưa thấy được Ngôn quốc đẹp đề cùng Âu Dương Vân của ta a! Ai, thế là không còn cơ hội nữa rồi.....

Bích đồng: mắt xanh

Mệnh huyền một đường: Vạn mệnh đen tối

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 6: Thoát khỏi miệng sói, rơi vào hang cọp

Chưởng phong mạnh mẽ cùng kiếm khí sắc bén trên không trung giao nhau tạo thành hai cổ kính phong làm ta bắn ra xa.

Đập mạnh vào tường! Ôi cái mạng của ta! Tuyệt đối đến cánh hoa nhỏ bé cũng bị xé làm tư rồi! Bất quá..... Bất quá..... Ta còn chưa chết! Mà thực ra như thế cũng đâu đến nỗi tệ lắm a!

Ngước mắt nhìn lên, sao lại có thể là thằng nhãi Đông Phương Cửu đang cùng Hiên Viên Tiêu giao đấu??!!!! Đông Phương Cửu âm hiểm ngoan độc kia mà lại ra tay cứu ta! Thật là chuyện lạ có thật nha!

Đông Phương Cửu chỉ phòng ngự chứ không tấn công, hần cười dài với Hiên Viên Tiêu nói: “Nàng ta hiện giờ không thể chết được.”

Hiên Viên Tiêu không thèm để ý, âm thầm tăng thêm nội lực vào tả chưởng, lại xuất ra một đạo chưởng phong, Đông Phương Cửu trong nháy mắt kiếm khí bị đánh tan, trường kiếm văng ra xa.

Mẹ nó nữa, đúng là xui xẻo, Đông Phương Cửu dù có cầm kiếm cũng không phải đối thủ của Hiên Viên Tiêu! Ta thật là bạc mệnh a! Ô ô ô...

“Hiên Viên Tiêu, nếu giết nàng, ngươi biết án sẽ vĩnh viễn trở thành bí ẩn chứ?.” Đông Phương Cửu thảnh thơi nói.

Im lặng hồi lâu, ta mở hai mắt đang nhắm chặt lại, liền thấy ngay bàn tay to lớn của Hiên Viên Tiêu ngay sát chớp mũi phía trước, vẫn duy trì tư thế chưởng phong hạ xuống. Tâm tư ta trăm chuyển ngàn hồi, Hiên Viên Tiêu muốn biết cái gì?! Ta sao lại không nhớ rõ có viết qua?! Nếu có thể biết nhược điểm của hần thì thật tốt, ta thế nào mà ngay lúc hạ bút lại không cho hần thêm vài cái nhược điểm cơ chứ! Hối hận quá!

Đông Phương Cửu không để ý Hiên Viên Tiêu đem ta túm lên, động tác hơi có vẻ mờ ám mà đem ôm vào ngực, thực có điểm giống tư thế gà mẹ bảo vệ gà con. Mà thôi quên đi, trong tình huống này rồi còn muốn giữ hình tượng cái gì nữa, vẫn là an tâm đưa đầu cho Đông Phương Cửu “ôm ấp”, so với mạng sống thì có đáng gì! Nhưng ta đây cũng không phải sợ chết nha, kỳ thật cái chết đối với ta chẳng là gì, nói không chừng ta còn trở về được ấy chứ, ta chỉ là lo lắng cho Âu Dương Vân của ta thôi, còn chưa thấy hần, sao có thể liên như vậy mà trở về! Ha ha.

Hiên Viên Tiêu ngờ ngẩn nhìn Đông Phương Cửu trước mắt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, nhất thời khó hiểu. Với tính cách của Đông Phương Cửu thế nào mà lại dễ dàng bỏ qua cho Thượng Quan Lăng?! Hiên Viên Tiêu khinh miệt cười nói: “Thượng Quan Lăng, ngươi sẽ không ngờ đến mức tin rằng Đông Phương Cửu sẽ bỏ qua cho ngươi chứ?” Hần sẽ tàn nhẫn tra tấn ngươi, cho ngươi sống không bằng chết, nếu đã như vậy chẳng thà.....

Nghe hần nói những lời này, trong lòng ta bất giác run lên, có thể không sợ hay sao?! “Muốn chết mà không chết được, đó mới là đáng sợ nhất ~~~~~”. Đang lúc ta dốc toàn bộ trí tuệ mà suy nghĩ xem rốt cuộc Đông Phương Cửu muốn đùa giỡn cái gì thì hần phán một câu thiếu chút nữa làm ta cả kinh mà lại té xuống đất.

“Ha ha, người hiểu ta chỉ có Hiên Viên huynh!” Ánh mắt Đông Phương Cửu cong cong hình vầng trăng, cười hết sức vui vẻ.

Sặc chết! Vừa mới thoát khỏi miệng sói mà lại rơi vào hang cọp rồi! Truyện ta viết sao lại biến thái hết cả vậy a! Ta còn đâu được làm một nữ tử bình thường nữa?! Ôi tuổi thanh xuân của ta! Dung mạo tuyệt mỹ của ta! Trời cao ghen ghét phận hồng nhan a!~~~~~

“Trong phủ tiểu vương vừa khéo vẫn còn thiếu Vương phi, tiểu vương ta sao có thể buông tha Lăng Nhi được?”

Đông Phương Cửu cười cười đem ta ôm càng chặt hơn, còn thân mật dùng đầu ngón tay lướt nhẹ qua khuôn mặt.....

Dát băng..... là thanh âm trái tim ta tan vỡ. Mất ta trùng đến suýt rơi ra khỏi hốc!

Chịu sự dả kích này không chỉ có một mình ta, mà nó cũng khiến Hiên Viên Tiêu phải dờ người.

Dần dần tâm lý ta cũng bình tĩnh lại.

Ta bị Đông Phương Cửu mang thẳng về Lăng Vân cung, tạm thời..... hần là an toàn.

Đông Phương Cửu nhìn thấy Thượng Quan Lăng dùng miệng thở, không nhịn được nở nụ cười, nâng ống tay áo lên lau đi nước miếng ở khóe miệng nàng, nửa châm chọc nói: “Ngươi có thể thử thở bằng tai như ngư nhân được không?”

Ta bị liên tiếp hành động của hần dọa cho phát sợ, dùng tay lau sạch nước miếng trên cánh tay phải hần, ta nhanh chóng lui lại mấy bước, dùng ánh mắt vạn phần thành khẩn chăm chú nhìn, chân thành nói: “Ta thật sự sẽ không hãm hại Sở Sở nữa, ngươi ngắm xem cho dù ta.....không hề thích Sở Sở mà muốn tái phạm, ta cũng phải lo lắng cho tính mạng của mình chứ? Dù sao ta cũng không phải đối thủ của các ngươi, ta thế ngàn vạn lần sẽ không lại ‘Làm xằng làm bậy’! Cho nên, buông tha ta đi, chúng ta về sau nước sông không phạm nước giếng, chung sống hoà bình có được không?”

Trong lúc nhất thời xúc động ta nói ra cũng thực hết sức bình thường, nhưng đối với Thượng Quan Lăng chân chính mà nói thì lại không hề bình thường chút nào.

Thượng Quan Lăng ngoan độc, là thật. Đối với người khác thế nào thì đối với chính mình cũng như thế, bản tính nàng sẽ không bao giờ chịu khuất phục, mà bản tính của ta thì lại không thể không khuất phục!

Ta tin, có được thân thể tốt – có thể trốn; thị lực tốt – có thể ngoan có thể ngược — tâm trí cường – có thể lừa có thể mông — trí lực cao!

Không khí dường như đóng băng, rốt cục Đông Phương Cửu mới chậm rãi buông một câu khiến khí lực ta phút chốc quay trở lại, ta có thể hô hấp rồi!

“Có thể. Nhưng bốn vương có điều kiện...”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 7: Ba mươi sáu kế, tân mã nhân kế

Không khí dường như đóng băng, thời gian dường như ngừng lại, căn phòng lớn như vậy cũng chỉ còn lại tiếng hít thở mỏng manh cùng âm thanh nảy lên kịch liệt của trái tim ta.

“Người. Điều kiện gì?” Ta cố bày ra bộ dáng uy nghiêm nhất của công chúa một nước, đáng tiếc lại sớm liền bị bại lộ ra bản chất “Bình dân”. Kết quả lời kia vừa thốt ra, liền biến thành vô cùng đáng thương bởi ta quá khẩn trương mà thành ra nói lắp. Đúng là “Hình dáng Thổ phi cầu xin tha thứ”a! Thật sự bần hàn, thật sự hung hãn, thật sự là không còn mặt mũi nào nữa a!

Đông Phương Cửu nhếch mép cười, hết sức chậm rãi mà nói: “Chỉ cần ngươi nguyện ý trở thành. trở thành.”

Trở thành cái gì chứ?! Chết tiệt! Còn có ý mà tra tấn tinh thần ta vốn đã cực kì yếu ớt rồi!

“Trở thành — người của ta.” Đông Phương Cửu con ngươi đen lóe lên một tia đùa cợt.

Lúc này ta há hốc mồm, mở to hết sức thờ, thờ.

Trời ơi, ta chẳng lẽ làm sai chuyện gì sao? Hay là do tổ tiên ta vẫn thiếu đạo đức?! Ta hiện tại thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ??? Ta... còn không bằng làm cho Hiên Viên tiêu một chương đánh chết cho xong!

“Sống, sống phải vĩ đại; Chết, chết phải vinh quang!” Nhưng hiện giờ ta sống tuyệt đối không “Vĩ đại”, mà chết cũng tuyệt đối không thể “Vinh quang”, mà quan trọng nhất lại là ... — ta còn chưa muốn chết a!

“Người của ngươi? Vương phi?!” Ta chợt nghĩ tới Giang tỷ, nhớ tới Hồ Lan Từ. “Xong giao dịch mua bán!” Nhớ tới các nàng, ta đã thấy nổi lên bột phấn động, bạch dinh thự, cho nên ta.

Đông Phương Cửu nghe được Thượng Quan Lăng trả lời, thoáng ngẩn người, đột nhiên mặt có sắc đỏ lướt qua, con ngươi chớp chớp càng giống như Nguyệt Nha, ân tình đưa tình, ôn nhu như nước kều: “Lăng nhi.” Chậm rãi hướng về phía Thượng Quan Lăng đã muốn đỡ người ra mà đi đến.

Thấy hắn đi bước một tới gần, sợ tới mức ta chỉ có thể nắm chặt tay, tròng lớn mắt, sợ hãi, nóng vội, khủng hoảng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hắn sẽ không. sẽ không chợt có “Lang tính” đấy chứ?!

“Chờ. chờ đã!” Ta đưa tay làm tư thế tạm dừng, nuốt khan, tận tình khuyên bảo: “Đông Phương Cửu. kỳ thật. Có một số việc. nhất thời không cần phải gấp gáp. Tục ngữ có câu ‘Nóng vội ăn không nhiệt đậu hủ’, hay như là ‘Có thể chịu tắc nhẫn’. Người. người có hiểu ý ta không?? Ha ha. Hắc hắc.” Khóe miệng cười cự nhiên có chút run rẩy, đối với người vẫn cứ phải là “Muru sự”. Ông trời a~ ông mờ mắt đi chứ! Ngán vạn lần đừng làm cho Đông Phương Cửu anh tuấn tiêu sái như vậy, tuyệt thế vô song một đời anh kiệt bị hủy trong tay ta nha!

Ta tiếp tục đồng dạng diễn thuyết: “Ta biết ngươi giàu có, không chỉ giàu mà còn rất quyền thế, ngươi lại cũng lớn lên vô cùng tuấn mã, mặc dù có thời điểm thực... thực rất ‘Thủ đoạn’.” — Ta vốn là không dám nói hắn đôi khi thực âm hiểm mà! — “Ta cũng tin trong tương lai không xa rồi một ngày ta không thể kiềm chế được mà đem lòng yêu thương ngươi, nhưng hiện chúng ta còn chưa biết gì về nhau, không có tình yêu thì thật là đáng buồn, chúng ta là người chứ không phải cảm thú. cho nên chúng ta không nên.”

“Ha ha.” Đông Phương Cửu cười lớn, con ngươi cười cười lóe ra một tia trào phúng, còn có một tia gì đó cũng không rõ, hắn dừng cước bộ: “Thượng Quan Lăng, ta nghĩ ngươi xuyên tạc ý tứ của Bốn vương rồi,”

“A! Phải không đó?! ” Đây là tình huống gì vậy trời?!

Đông Phương Cửu liền thay bằng gương mặt lạnh như băng, âm thanh xót xa bùi ngùi mà nói: “Bốn vương là cho ngươi cơ hội làm thuộc hạ.”. Trong ánh

mắt ngoài vẻ xem thường ra, hắn còn khinh thường nhìn Thượng Quan Lăng tiếp tục nói “Muốn làm Vương phi của Bồn vương?! Ha ha.....” Đông Phương Cửu phẩy tay áo xoay người, khẽ cười buông ra hai chữ, “Năm mơ!”

Ta cứng đờ người, đại khí đều không dám suy chuyển, ngày gì mà đen đui thế không biết?! Ta xuyên tạc ý tứ của hắn?! Thật là mắt mặt! Chẳng lẽ ta lại về mà tự kỷ sao! Tên hỗn đản này, âm hiểm giả dối Đông Phương Cửu, tuyệt đối là cố ý trêu chọc ta, cố ý muốn ta khó mà chịu nổi mà! Ta hận! Hận! Hận – người!

Tên xấu xa như vậy sao không đi làm thái giám cơ chứ! Đông Phương Cửu làm thái giám sẽ bị sỉ nhục a! Lửa giận trong lòng đã cháy sạch kia liền kêu cái “vương”!

“Vay ý tứ của người chính là... hợp tác lâu dài!” Hừ, còn không phải muốn mượn thế lực Ngọc quốc chúng ta yểm trợ sao, người chỉ là một hoàng tử nhỏ bé, hiện tại bất quá là Vương gia. Nói tóm lại, bốn cô nương đã nghĩ ra phương pháp cho Thất ca của người làm hoàng đế, để xem người còn có thể mỹ đến khi nào! Xem người còn có thể làm gì được nữa?! Xem người còn dám hung hăng can quấy nữa không?! Xem người còn... còn...?! Hừ!

Có câu: “Chớ để lỗ cơ hội”. Ta hiện đang là nhân vật trọng yếu rất có giá trị nha, nghênh ngang đặt mộng ngồi xuống long phượng trạm trở vô cùng hoa lệ.

“Ách.....” Đau, đau, đau quá!..... Ta chợt quên mất hiện mộng đang nở hoa a~~~~

Đông Phương Cửu cố nín cười, trên mặt như cũ lộ vẻ lạnh tanh như người chết, lạnh lùng hỏi: “Thượng Quan Lăng, người cũng dám cùng bồn vương đàm chuyện hợp tác?”

Ta trong lòng có chút nhụt chí, nhưng ngoài miệng lại càng thêm cương ngạnh: “Đúng vậy, hiện tại người không phải sẽ phải dựa vào ta sao?! Không cần bày ra cái bộ dáng Vương gia làm gì, ta không còn là công chúa hay sao?! Là Trưởng công chúa đây biết chưa?! Người chỉ là một Cửu hoàng tử nhỏ bé, còn dám làm bộ làm tịch đùa giỡn cái gì?! Đừng quên ngôi vị hoàng đế còn có Thất ca người!”

Đông Phương Cửu con người đen nháy mắt trở nên sắc bén, chằm chằm nhìn thẳng vào đôi mắt xanh của Thượng Quan Lăng, giống như nghĩ thấu nội tâm của nàng là bình thường, thật lâu sau mới dời mắt, sâu kín nói: “Tựa hồ người so với Thượng Quan Lăng thú vị hơn.” Sau đó chậm rãi ngẩng đầu, mỉm cười, nụ cười ấy dường như phát sáng, hân như thể một vị thần vậy.

Đẹp quá..... ngất.....

Mỹ nhân kế.....hắn....thực thành công...

Bất quá..... mà hình như..... có phải..... hắn vừa mới nói câu gì đó tương đối đặc biệt.....

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 8: Quanh co, hi vọng

Sau một hồi đàm phán cùng Đông Phương Cửu, ta cuối cùng cam kết sau khi hấn đăng cơ hai nước trong vòng mười năm sẽ “Quan hệ hữu nghị”. Haiz... Thế là xong!

Tên Đông Phương Cửu này thật đáng ngại, khi đàm phán hấn cứ nhìn ta với ánh mắt thật sự làm cho người ta sợ hãi mà, cảm thấy như bị nhìn thấu tâm can vậy! Còn mình thì chỉ thấy mỗi lớp da lông bên ngoài của hấn!

Vì có gì ta cuối cùng thị xử vào thế hạ phong a?

Tính cách hấn chỉ có ta hiểu rõ nhất, vì là do ta viết ra mà. Thủ đoạn của hấn tùy trường hợp cụ thể có thể biến tính rất nhiều, nhưng cái duy nhất không hề thay đổi chính là tuyệt đối tàn nhẫn a!

Chẳng lẽ bởi ta quá mềm lòng? _____ Vậy cũng tốt. Điều quan trọng là vẫn chưa có chỗ nào cần ta phải “nhấn tâm”.

Hay là vì chỉ số thông minh của Thượng Quan Lăng quá thấp? Không thể! Hiện tại ta đang dùng bộ não của ta mà. Trừ phi... trừ phi chính ta trí tuệ thiếu minh mẫn????!!.....loại loại.....không có khả năng...

Thế rốt cuộc là vì sao?!

Trầm tư...

Suy nghĩ...

“Hô..... hô.....hô.....”

Trong giấc ngủ.

Giật mình tỉnh dậy đã là giữa đêm. Nhìn ra bóng tối mù mịt, ánh chùng khoảng 1, 2 giờ sáng gì đó. Sao lại không thấy có bóng dáng hạ nhân nào a?!

“Tiểu Phúc tử!!” Ta cất giọng gọi.

Chẳng bao lâu liền nghe thấy tiếng chân người chạy chậm tới.

“Công chúa.” Tiểu phúc tử vừa vào cửa liền quỳ xuống, đó dường như là hành động rất đỗi quen thuộc với đám nô tài.

“Giáp, Át, Bính, Đinh đâu?” Ta hỏi. Ngọc quốc hoàng cung này thủ vệ thật quá kém cỏi đi, bảo sao Đông Phương Cửu với Hiên Viên Tiêu đều nghênh ngang đi vào?! Mà có ai cho phép bọn họ đâu?!

“Đạ..... Bính đại nhân cùng Đinh đại nhân bị..... phải đi Ngôn quốc rồi.....” Tiểu phúc tử hơi khó khăn đáp lời, hẳn nào dám nói là bị Thượng Quan Lăng phái đi ngôn quốc tìm kiếm binh pháp trong truyền thuyết, gọi là gì nhỉ... “Hậu hắc binh pháp”, thật là một cái tên quái dị. Tiểu phúc tử cũng không dám đứng lên, vẫn quỳ ở đó chờ chủ nhân phân phó.

“Nga, ta..... Khụ khụ, Bồn cung trí nhớ hơi kém. Được rồi, thế Giáp với Át đâu?” Ta thật sự là quên mất tiêu, Bính cùng Đinh đúng là bị “Ta” phái đi Ngôn quốc nằm vùng, đi tìm cái gọi là “Hậu hắc binh pháp”. Kỳ thật cái này không hề tồn tại, hoàn toàn do ta đặc biệt cố ý viết ra, đến lúc đó khẳng định là chúng quốc đều tìm không được, không phải có thể làm cho Thượng Quan Sở Sở đại hiện một hồi hay sao, nữ tử nào xuyên qua chẳng phải đều là kỳ nữ?!. Mong cho lúc này Thượng Quan Sở Sở kia đừng có đi hiến kế cho Hiên Viên Tiêu nha! Ta phải đi trước một bước, hoàn hảo vì viết cuốn sách bại hoại này ta còn đặc biệt viết ba mươi sáu kế, nhìn được phong thủy tam quốc a. Hừ, nếu Kim quốc biết mà dùng tới, đến lúc đó chỉ cần hơi thủ sẽ lập tức tiêu diệt Lương quốc, cuối cùng xem xem Đại nguyên soái Ngôn quốc có nguyên ý theo hay không. Ha ha, nếu Âu Dương Vân thật sự giống như ta viết: “Động lòng người”, ta đây sẽ bí mật tới đem hắc mang về, oa ha ha ha.....Trong lòng ta thật sự rất hứng thú a!

Mở miệng cười ngây ngô, ta chợt hiểu được một việc, phải là vì cái gì mỹ nữ nhà người ta đều đóng miệng khi cười?!. Cũng là vì muốn dấu điếm răng nha, bởi chỉ cần mở miệng một lúc, sẽ có chất lỏng theo trong miệng chảy ra, rất ghê tởm, ta cũng không muốn nói rõ nữa.

Tuy rằng Giáp Át Bính Đinh nghe tên thì buồn cười, nhưng lại chính là Giáp Át Bính Đinh của Ngọc quốc cũng không phải là Giáp Át Bính Đinh bình thường, chính là bốn cao thủ phi thường. Võ công bọn họ bị ta miêu tả như thần, nếu hợp sức bốn người tuyệt đối có thể giết chết Hiên Viên Tiêu người bình thường kia! Haiz, như thế nào mà bốn người mới có thể đánh một người a, ai da, vẫn là Hiên Viên Tiêu kia lợi hại nha!

“Bẩm Công chúa, người đã phân phó cho Giáp đại nhân cùng Át đại nhân đang ở bên hoàng thượng hầu hạ.”

“Nga.....” Đúng vậy, Thượng Quan Lăng hết mực thương yêu đệ đệ, tha để chính mình chịu chết chứ nhất quyết phải để bảo tiêu của mình bảo vệ cho đệ đệ năng. Nhưng thật ra, hiện tại ta là Thượng Quan Lăng a, có thể hay không cần bảo tiêu trở về?!. Bằng không thì thật quá nguy hiểm, đại nội cấm cung cái gì, còn không phải người ta vỗ lâm cao thủ muốn tiến liền tiến đó sao! Ông trời ơi, ta như thế nào lại xuyên không đến cái Ngọc quốc này?!. Văn đã không có, võ lại càng không thành quốc gia! Ta hận!

“Được rồi, người lui xuống trước đi, có việc gì Bồn cung sẽ truyền người.” Ta lệnh cho tiểu Phúc tử lui xuống.

“Nô tài cáo lui.”

Ta nên làm gì bây giờ?

Trời ạ, ta nên làm cái gì bây giờ????!!

.....

Aha ha ha ha ha, sao ta lại thông minh như vậy a, ha ha, Aha ha ha ha.....

Còn chưa đầy hai phút sau, ta lại truyền gọi tiểu phúc tử. Ta cũng không phải muốn đùa giỡn hắn, là ta không có biết đường, mà không biết đường thì làm sao đi Sở Dật các a!

Đúng vậy, ta chính là muốn đi tìm Thượng Quan Sở Sở, cũng từ hiện đại mà giống ta xuyên qua, chẳng qua ta là thực xuyên qua, nàng chỉ là nhân vật hư cấu thôi. Nghĩ đến đây ta trong lòng không thoải mái lắm, tuy nói Thượng Quan Sở Sở là hư cấu, nhưng đối với nàng ta hiện tại...hư cấu trong thế giới này lại tính là chuyện có thật nha, thật sự hổng hết rồi!.

Tiểu phúc tử giờ đèn lồng đi phía trước, nếu ta mà không đi cùng hắn thì thật sẽ không biết sẽ tới cái góc ngách nào trong cung nữa, nhìn sân bên ngoài có viết ba chữ “Sở Dật các” to đùng bằng nước sơn đen kia ta còn thật không muốn đến nơi này. Chỗ đó là cho chủ nhân ở, như thế nào xem cũng không có “Dật”(Ồ ản) cảm giác a!.

“Tiểu phúc tử người ở bên ngoài canh chừng.” Ta nhỏ giọng phân phó, dù sao đêm dài nhân tĩnh, hơn nữa ta còn là lén lút tới, sao có thể làm cho toàn hoàng cung đều biết ban đêm Thượng Quan Lăng còn tới chỗ Thượng Quan Sở Sở, lại còn không phải được mời đến nha!.

“Vâng thưa công chúa.” Tiểu phúc tử rất thông minh, không dám trái lệnh, hẳn biết đó là một hoạt động bí mật.

Ta cũng nhanh chóng đi vào, ước tính sẽ nói rõ thân phận – “Vốn cũng là xuyên qua đến thôi!”

Bất quá, thân phận này vẫn không thể thực liền như vậy mà nói rõ, ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 9: Cách đây không lâu, người còn ở đây

Thượng Quan Sở Sở đẩy lui Tiểu Kiều từ nữ duy nhất của nàng ra, trên người mặc một bộ váy bằng lụa mỏng màu thủy lam, nàng nhìn ta dịu dàng, không nói một lời.

Một nữ tử mỏng manh yếu đuối như vậy, đã phải chịu không biết bao nhiêu khổ sở, thật đúng là làm cho người ta không khỏi thấy đau lòng a! Chịu thua ta lúc trước luôn, còn cảm thấy vẫn không đủ ngược, làm khổ con người nhỏ bé này không ít, đây là tạo nghiệt a.....

“Khụ khụ.....” Ta ho nhẹ hai tiếng nhằm xoa tan bầu không khí ngưng ngừng này.

Ánh sao mờ lung, màn đêm âm đạm, mọi thanh âm cũng đều tĩnh lặng đến lạ thường.

Trong góc phòng xa xa của hoàng cung Ngọc Quốc, trên nóc nhà Sở Dật Các có hai nam tử tuyệt mỹ đang âm thầm phân tranh cao thấp.

“Đông Phương Cửu, cái loại việc nhảm chán này can hệ gì đến ta?”

“A, Hiền Viên huynh đừng nóng vội, cứ xem đi đã.”

“Hừ.”

Sở Dật Các phòng trong.

“Sở Sở.....” Thanh âm ta mang theo chút nước nở nghẹn ngào, cái giả phải trả này cũng thật là đắt, ta cam đoan bên hông đùi ta ngày mai chắc chắn sẽ bị bầm tím. (Maroon: nàng tự nhéo mình để chảy nước mắt í mà, ta đoán vậy.)

Thượng Quan Sở Sở nghe vậy sững sờ, nàng chưa bao giờ nghĩ Thượng Quan Lăng sẽ dùng loại ngữ khí này cùng nàng nói chuyện, có thể nào lại là một “trò bịp bợm” mới hay không? Vừa nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi run lên.

Thấy Thượng Quan Sở Sở vẫn bất động như cũ. Đành chịu thôi, địch đã không động thì ta đành động vậy.

Ta học theo phong thái liễu yếu đào tơ của những nữ tử cổ đại, chậm rãi từ từ bước tới chỗ Thượng Quan Sở Sở, thỉnh thoảng còn giả vờ nước nở hai tiếng.

“Sở Sở.....”

“Công chúa đêm khuya tới đây, rốt cuộc là có chuyện gì?” Thượng Quan Sở Sở tay nắm chặt, cố gắng trấn tĩnh, hỏi.

Hắc hắc, một vở kịch sắp bắt đầu!

“Sở Sở, ta biết ngươi cảm thấy Thượng Quan Lăng đối đãi với ngươi không tốt, nhưng mà..... nhưng mà nàng ta đã bị báo ứng rồi.....” Mau lên, nước mắt mau chảy ra coi, trời ạ, ta chẳng lẽ không có tuyến lệ hay sao?

Thừa dịp Thượng Quan Sở Sở vẫn còn ngây người, ta bật người lao tới ôm lấy một cánh tay nàng, tiếp tục khóc lóc nói, “Sở Sở, nếu ta nói với ngươi, ta không phải là Thượng Quan Lăng tội ác tày trời, tâm địa ác độc kia, ngươi có thể tin ta không??” Ta cố gắng tròn to đôi mắt, hướng nàng mà chớp chớp mắt. Thấy không, ánh mắt chân thành tha thiết của ta cũng giống như tâm hồn thuần khiết của ta vậy. Mà ta cũng không phải là nữ nhân hư hỏng nha, ta là đứa trẻ tốt, ta thực thuần lương.

Thượng Quan Sở Sở giờ phút này hoàn toàn hóa đá, trong lòng không biết là kinh hay hi, nàng căn bản còn không nghĩ xem lời nói của người trước mắt này nói là thật hay giả, suy nghĩ của nàng sớm đã quay về khoảng thời gian mười lăm năm trước, nàng khi đó tên là Dương Sở Sở.

Nàng chỉ là một nữ sinh trung học bình thường, có lẽ ngay cả bình thường cũng không được tính. Bộ dạng thì tầm thường, thành tích chẳng ra sao, nhân duyên cũng vậy, hết thầy hết thầy đều khiến nàng cảm thấy được cuộc sống thật buồn tẻ vô vị, mà lại còn bị loại người xinh đẹp cười nhạo, khinh thường nữa. Nàng oán hận thế giới này, nàng oán hận ông trời vì sao lại bất công như thế, vì sao lại có người vừa xinh đẹp thành tích lại vừa tốt, mà chính mình không chỉ lớn lên khó coi mà thành tích còn ê chề như thế, hơn nữa dù có cố gắng thế nào đều vẫn cứ là không tốt.

Nàng nghĩ rằng có thể ông trời đã nghe được nỗi lòng của nàng, cho nên mới vào một buổi chiều bình thường như mọi ngày, mang nàng rời khỏi thế giới mà nàng đã sống suốt 15 năm.

Vừa mở mắt nàng liền đã thấy mình ở một nơi có tên là Ngọc quốc, là một nơi mà trong sách cũng chưa từng thấy nhắc tới, một đất nước chưa từng xuất hiện trong năm ngàn năm lịch sử.

Nàng xuyên không, linh hồn nàng nhập vào một tiểu nữ nhi, tỉnh lại với một thân thể đau đớn nhưng nàng lại không hề cảm thấy chút xíu đau khổ nào, thậm chí nàng còn thấy vô cùng vui sướng, vậy là nàng rốt cục lại có thể sống một cuộc sống mới rồi! Có thể sẽ không tiếp tục tầm thường như trước, nàng xem trong mấy cuốn tiểu thuyết xuyên không đều miêu tả như vậy, cuối cùng sẽ ở bên hoàng tử sống hạnh phúc mãi mãi...

Thế là, nàng đã trải qua thêm một lần mười lăm năm nữa, nàng rất hài lòng, bởi nàng đã tìm được “Hoàng tử” mà nàng luôn tìm kiếm. Chỉ gặp một lần, nàng đã bị cura đồ, tuy nhiên đây không phải lần đầu tiên nàng liên “Nhất kiến chung tình”, ở thế giới hiện đại kia nàng cũng thích một người đấy chứ, nhưng mà lần này không phải là chuyện tình đơn phương nữa, nàng rõ ràng được từ đôi mắt vàng óng của hoàng tử tuấn mỹ kia hai chữ — ái mộ.

Nàng cảm tạ ông trời, cảm ơn ông trời đã cho nàng xuyên vào thế giới này, cảm tạ ông trời cho nàng từ đầu đến chân thay đổi hoàn toàn, nàng luôn mang ơn, bất kể phải chịu đựng bao nhiêu ủy khuất, bất luận trải qua bao nhiêu sóng gió, vẫn vô cùng là cảm kích.

Ôi chào?! Ánh mắt Thượng Quan Sở Sở sao lạ vậy, sao lại có chút mơ hồ thế kia?! “Khụ khụ.....” Ta thấy giả ho thật đúng là một cách tốt a! Ha ha.

“Sở Sở, người không tin ta?!” Trong mắt ta đã bắt đầu lấp lánh lệ quang, chỉ là không hiểu được con mắt màu xanh mà ánh lên lệ quang thì sẽ ra cái dạng gì nữa! “Ta biết chuyện này rất khó để người tin, nhưng người hãy tin ta, tại cái thế giới mà ta không quen thuộc này người duy nhất ta có thể tin tưởng chỉ có người mà thôi! Người ngắm lại xem nếu ta mà là Thượng Quan Lăng sao có thể cùng tên BK (baka – ngốc, ai hay xem phim Nhật sẽ biết từ này) Đông Phương Cửu kia đi cứu người a?! Nếu ta là Thượng Quan Lăng thật, ta khẳng định sẽ mong người chết quách từ lâu rồi, như vậy ta mới có thể cùng Hiên Viên Tiêu kẻ sát cánh a!”

Rõ ràng cảm thấy Thượng Quan Sở Sở nghe đến tên Hiên Viên Tiêu có chút phản ứng, ta phải nhanh chóng gia tăng sức tấn công mới được, “Sở Sở..... nếu người không tin ta, Đông Phương Cửu khôn kiếp và Hiên Viên Tiêu cái tên.....” Suýt chút nữa ta thốt ra hai chữ “thất phu” rồi, may là nhìn lại kịp, không thể nói rằng nàng ta đã thích phải một nam nhân không tốt, “...và Hiên Viên Tiêu sẽ giết chết ta, thật đó!” Lúc này, nước mắt ta đã biết nghe lời nha, từng giọt từng giọt bắt đầu rơi xuống.

Phòng ngoại, trên nóc nhà, một người không nhìn được cười, còn một người là cổ nén lửa giận.

“Người..... Người muốn ta làm sao tin người được đây?” Thượng Quan Sở Sở vẫn thử thăm dò hỏi, nhưng trong lòng cũng đã tin tưởng Thượng Quan Lăng này quả thật không phải Ngọc quốc Công chúa Thượng Quan Lăng đã khi dễ nàng mười lăm năm kia. Thượng Quan Lăng này cũng giống như nàng, đến từ thế giới hiện đại, khi này lúc Thượng Quan Lăng buột miệng nói ra từ “baka”, nàng đã tin rồi. Chẳng lẽ thật sự có chuyện xuyên không? Xuyên không ở thế giới này đã bắt đầu thịnh hành? “Dù sao lời nói loạn thần này..... không thể tin.....” Thanh âm lại dần dần nhỏ lại.

Hắc, còn “lời nói loạn thần” sao?! Không thể tin?! Không phải lúc trước tỷ tỷ ta thấy người đáng thương, bộ dạng xấu xí mới cho người xuyên qua làm mỹ nữ hay sao?! Lão, còn dám giỡn mặt với ta!

“Sở Sở..... huhu..... Sở Sở.....” Chính mình khóc mà còn thấy thật thương tâm, ta lau nước mắt vào tay áo Sở Sở, nở một nụ cười nói với Thượng Quan Sở Sở, “Sở Sở, nếu không..... nếu không ta hát cho người nghe một bài ở thế giới ấy nhé?”

“Hả?..... Tốt, được rồi.....”

Ta sớm đã đoán được ta tìm đến Thượng Quan Sở Sở sẽ có hai kết quả, một là nàng cũng khóc lóc ôm ta nói rằng ta và nàng là người cùng thế giới, về sau chúng ta sẽ chăm sóc lẫn nhau, hai là “nội dung vô kịch” hiện tại đang diễn đây, nàng sẽ không đề cập tới chuyện nàng cũng xuyên không tới, nhưng lại nói sẽ tin tưởng ta không phải thuộc thế giới nàng, nàng xem ta như là người tốt, về sau sẽ chiếu cố cho ta.

Kỳ thật ta ít nhiều kỳ vọng vào kết quả đầu tiên hơn.

Trên nóc nhà kia có hai người, một người có con người đen thì lóe ra “Ta sớm đã biết”, không hề kinh ngạc. Người có con người màu vàng thì tròn mắt thật lớn, biểu lộ “Không thể tin”, vẻ mặt mờ mịt.

Hát cái gì đây?! Bối cảnh trước khi nàng xuyên qua là năm nào?! Lưu hành ca khúc gì cơ chứ?!

Ha ha, hay là bài này đi, nàng khẳng định nghe qua:

“Ta không phải Thượng Quan Lăng, tâm lòng ta rất tốt, ta chỉ thích người có tiền, sống một cuộc sống xa hoa!~~

Ta không phải Thượng Quan Lăng, không phải là kẻ mê zai, ta không khoái Hiên Viên Tiêu, ta không cần Đông Phương Cửu!~~”

Ta xoay trái ba vòng, xoay phải ba vòng, cổ xoay xoay, mông xoay xoay, ai da, ta khua cánh tay loạn xạ một hồi lại tiếp tục hát:

“Ta không phải Triệu Mẫn thông minh tài trí, cũng không giống Tiểu Long Nữ lạnh lùng thanh cao, ta hy vọng tìm được người thật sự giàu có, đối với ta hào phóng thông minh lạnh lợi!~~ hần không cần giống Hiên Viên Tiêu lãnh khốc, cũng không được giống Đông Phương Cửu âm ngoan tàn nhẫn!~~ Cho đến khi ta tóc hoa râm răng rụng sạch, tìm được người giàu có thật sự yêu ta!~~ nga ~~~ nga ~~~” Hắc hắc, không nghĩ tới ta còn có thể dùng bài hát

“Ta không phải Thượng Quan Lăng” mà gây náo nhiệt ở thế giới hư ảo này một phen.

Phòng trong, hai tuyệt sắc nữ tử, một người hoa chân múa tay vui sướng ca hát nhảy múa, một người thì cười phấn khích đau cả ruột.

Nóc nhà, hai gã tuấn mỹ nam tử, bất luận là mắt vàng hay là mắt đen, sóng mắt lưu chuyển đều là thâm thúy bí hiểm khó có thể đoán được.

Chẳng bao lâu sau, nữ tử phòng trong trở thành bạn thân.

Chẳng bao lâu sau, thế non hẹn biển, vĩnh viễn không rồi.

Sau này, chúng ta mới hiểu được, cái gì là hư ảo, cái gì mới là chân thật.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 10: Trộm rường thay cột, gian manh thê độc

Cứ như vậy, vô cùng đơn giản, ta cùng với Thượng Quan Sở Sở trở thành hảo tỷ muội, mỗi ngày trước mặt người khác ta vẫn mang bộ dạng đánh đá hung tợn, nhưng thỉnh thoảng sự “ban ơn” trong lúc bất cẩn của ta đối với những cung nữ, thái giám “không nghe lời” hoặc “vô dụng” cũng từ từ giảm bớt dần. Thậm chí thỉnh thoảng lúc ta “cao hứng” còn có thể ban vài món trang sức “không đáng giá”, hoặc mấy thứ trái cây hoa quả trông “không ngon mắt lắm” cho những nô tài hầu hạ bên “ta” nhiều năm.

Ta nói với Sở Sở, chiêu này gọi là “Tiềm di mặc hóa, trực bộ sấm thấu, đa quân tề hạ, thể hiện đặc sắc, khấn mật kết hợp, chú trọng thật hiệu”, chính là đại sách lược, đại trí tuệ, ba mươi sáu kế kiểu mới.

(Thay đổi từ từ, từng bước thâm nhập, quản lý hạ nhân, thể hiện đặc sắc, liên tục kết hợp, chú trọng hiệu quả thực tế)

Đương nhiên, đổi lấy cũng chỉ là cái lắc đầu bất đắc dĩ cùng với bộ dáng khó chịu, muốn cười lại không cười nổi của nàng.

Nàng biết, đây không phải ba mươi sáu kế của “chúng ta”, mà vẫn là ba mươi sáu kế của người xưa, là kết tinh mấy ngàn năm trí tuệ không thể thay đổi.

“Các người lui xuống trước đi!” Ta đứng trước một căn phòng, phát tay với Tiểu Phúc Tử đứng đầu các thái giám, cung nữ.

“Vâng!” Đồng thanh trả lời, rồi tất cả cùng lui ra ngoài.

Thấy mấy vị “nhân tạp nhân đẳng” liên quan đều lui hết xuống, ta kéo tay Thượng Quan Sở Sở nói: “Sở Sở à, ta và người mới gặp như đã quen thân, nếu người tin tưởng Mỗ Lăng ta, hai ta hôm nay bái lạy tại đây, kết nghĩa kim lang được không a?” Hai câu này ta nói thấp phần thành khẩn, với lại những câu này đều là thật. “Mới gặp như đã quen thân”, cũng phải thôi, nơi đất khách quê người gặp bạn cũ a! Đây chính là một trong ba việc mừng trong đời người a!

Thượng Quan Sở Sở giật mình nhìn ta, nửa ngày mới mở miệng nói: “Ta..... với người kết bái?”

“Phải.” Ta gật đầu. Chẳng lẽ ta nói chuyện với quý trong phòng này a?!

“Nhưng..... Ta..... Chúng ta không phải là tỷ muội sao?” Nàng ngẩng đầu nhìn ta, đồng tử gọn lên một chút miễn cưỡng.

Sao có thể như vậy? Tại sao lại không muốn? Ta bức bách nói: “Sở Sở không muốn cùng một linh hồn ở ‘thế giới khác’ như ta kết bái, là xem thường ta phải không? Hay là cảm thấy ta không xứng với Sở Sở? Chẳng lẽ Sở Sở đem mọi tội ác Thượng Quan Lăng làm với người đổ hết trên đầu ta?!” Ta hồi dòn dập như súng liên thanh, nói xong khuôn mặt trắng nõn của nàng từ đỏ chuyển sang trắng bệch rồi lại tái xanh.

Thật lâu sau, Thượng Quan Sở Sở rốt cục thông suốt, nàng nói: “Lăng nhi, sau này đừng nói những lời này, người rõ ràng đang làm tổn hại ta, người biết rõ ta không hề nghĩ về người như vậy.”

“Hừ, vậy Sở Sở nghĩ về ta thế nào?” Ta có chút hiếu kì. Trải qua nhiều ngày tiếp xúc, ta biết cô bé Thượng Quan Sở Sở này cũng không phải “yếu ớt” như ta tưởng, về “yếu ớt” của nàng đều là bề ngoài, cũng không hẳn là nàng giả vờ, nhưng cũng có vài phần tận lực che giấu. Cũng là một người “xuyên không”, sao nàng có thể bảo toàn bản thân tốt như vậy? Có lẽ Thượng Quan Lăng thật sự, trong mười lăm năm mà ta chưa kịp viết, cũng đã chịu không ít “uy khuất”. Tình tiết trong tiểu thuyết đặt ra tự nhiên không thể nào chu toàn trọn vẹn, mà sự trưởng thành thật sự của một “người”, trong hoàn cảnh không thể chu toàn như vậy, cũng khó mà nói rõ.

“Thôi được! Lăng nhi, trông người cũng không lớn bằng ta, như đứa nhỏ choai choai, ta chỉ sợ thâm cung hiểm độc, nếu bị người dụng tâm để ý..... Ai, người thực có thể bị xem là ‘yêu nghiệt’.....” Thượng Quan Sở Sở khẽ thở dài, nói tiếp, “Thôi bỏ đi, không biết vì duyên cớ gì, ta với người vừa gặp đã thập phần ấn ý, hôm nay ta đây làm tỷ tỷ cùng Lăng nhi muội muội người kết bái, về sau xem nhau như tỷ muội ruột, chỉ cần muội và ta không ai nói ra, chỉ cần người khác không biết, còn lo chuyện gì?” Nắm chặt tay ta, ánh mắt gợn lên vẻ tha thiết.

Mặc dù trong lòng ta có gút mắc, đó là tại sao Thượng Quan Sở Sở và ta không “nhận ra nhau”, có điều hiện giờ thấy ánh mắt nàng chân thành tha thiết, lại mang theo một loại bản năng yêu thương của người mẹ chăm chú nhìn ta, trái tim “yếu mềm” của ta cũng xin đầu hàng. Có một tỷ tỷ ôn nhu như nước như vậy, ta còn gì không hài lòng, hơn nữa người ta dựa vào cái gì để tin lời nói của ta, một “thế giới” thì làm sao? “Bạn cố tri” thì làm sao? Không phải cũng vẫn có người quen kẻ lạ như nhau sao. Thượng Quan Sở Sở luôn đề tâm đề phòng người khác, ta dựa vào cái gì mà bất mãn? Ta có nơi nào tốt hơn để đi không? Còn không phải là rõ ràng lén lút muốn “lợi dụng” người ta! Ngay cả..... Ngay cả việc đề nghị kết nghĩa “mờ ám” này, chẳng phải cũng là một “thủ đoạn” mà ta nghĩ ra sao!

Ài, tư tưởng của ta quả nhiên lại có tiến bộ, việc tự phê bình này quả thật là thấu triệt! Ta, vẫn không quên ca ngợi mình một phen, không có biện pháp, thói mê luyện bản thân nhỏ, tên gọi tắt — tự kỷ.

Ta còn đang thực hiện “công tác tổng kết” “phê bình và tự phê bình”, thì Thượng Quan Sở Sở người ta đã đi châm hương, kéo ta quỳ xuống trước tượng phật, lạy vài cái, nói: “Tiểu nữ Thượng Quan Sở Sở, hôm nay nguyện cùng..... cùng..... cùng.....”

Thượng Quan Sở Sở quay sang nhìn ta hỏi: “Lăng nhi, tên người?”

Tên ta?! Lam Nhan Lăng..... Tự xưng Mỗ Lam, tác gia tự phong, thích viết ngược văn, thích đi mua sắm, yêu người có tiền.....

Chỉ là, Mỗ Lam kia sớm đã tan biến, Mỗ Lam là người Trung Quốc tóc đen mắt đen, còn Mỗ Lăng hiện tại là tóc đen mắt xanh, là công chúa Ngọc quốc, ta không còn ở trong người ta, cũng có thể nói, ta vẫn là ta, chỉ là thay đổi nơi ở, thay đổi cách sống, vậy thôi.

Đi, đi, đi! Còn cảm khái cái gì a! Hiện giờ ta chính là Thượng Quan Lăng! Thượng Quan Lăng, Mỗ Lăng chính là ta!

Chờ ta quay về, trở về, ta mới là Mỗ Lam, Mỗ Lam thích ở phòng tối.....

Ta cười đón nhận ánh mắt của nàng, trả lời: “Tỷ tỷ, về sau, ta chính là Thượng Quan Lăng.”

Thượng Quan Sở Sở nao nao, lập tức cười yếu ớt mà nói: “Tiểu nữ từ Thượng Quan Sở Sở, hôm nay cùng Thượng Quan Lăng, Lăng nhi muội muội kết nghĩa kim lang, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, không sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, chỉ mong được chết cùng năm, cùng tháng, cùng ngày!” Nói xong liền vãi một cái.

Ách, kết nghĩa chỉ cần lạy một cái là xong, sao lại dài dòng như vậy, không cần phải chính thức như vậy chứ?! Chết cùng năm, cùng tháng, cùng ngày?! Ta chính là còn muốn trở về hưởng phúc trần gian a, sao lại cùng người tại chỗ này sống hết quãng đời còn lại a? Huống chi..... Khụ khụ..... Chiếu theo nội dung tình tiết dự định, ta chẳng phải sẽ cùng người “anh niên tảo thế”[1] sao?! Ta không thể tưởng a!

Vừa nghĩ một lát, ta lại có chủ ý, nghĩ thầm dù sao nơi này bất quá chỉ là một thế giới hư cấu không có thật, làm gì có cái gì gọi là thần phật chứ, ta phải lo lắng cái gì? Huống chi, “Khụ khụ.....” Ho khan hai tiếng, ta liền cúi đầu, giọng tay phải lên, cất cao giọng nói: “Người lập thế — Thượng Quan Lăng, không phải Thượng Quan Lăng thật sự đã làm nhiều việc ác kìa. Ta, là một người tốt, hiền lành lương thiện, người thân đều gọi ta là thân mẫu, ta cũng chưa bao giờ muốn làm kẻ mẫu, tất cả mọi người gọi ta là Mỗ Lăng, hôm nay Mỗ Lăng cùng Thượng Quan Sở Sở tỷ tỷ kết bái, từ nay về sau bất luận sinh lão bệnh tử, nhất định không rời không bỏ, mãi không thay đổi. Không cầu được sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng cầu được chết cùng tháng cùng tháng cùng ngày. Nếu Mỗ Lăng coi thường tình nghĩa, nhất định trời tru đất diệt, sau khi nhốt vào mười tám tầng địa ngục, một ngàn năm, một vạn năm không được siêu sinh!”

Ông trời a, ông nên nghe rõ a, người thề thốt là Thượng Quan Lăng, Mỗ Lăng nga, không phải là Mỗ Lam! Lời của ta có thể nghe, ngàn vạn lần chớ nên coi là thật nha! Hắc hắc, bất quá ta liền tiếp nói hai từ “cùng tháng”, đem “Chỉ cầu được chết cùng năm cùng tháng cùng ngày” nói thành “Chỉ cầu được chết cùng tháng cùng tháng cùng ngày”, nói lưu loát cực nhanh, chắc là Thượng Quan Sở Sở cũng không nghe ra trò bịp bợm trong đó đâu, hắc hắc, cùng người chết cùng tháng cùng ngày, vậy thì có sao, vậy thì quan trọng gì? Người chết vào ngày mùng 3 tháng 3, ta ở thế kỉ hai mươi mốt năm 2090 quy thiên ngày 3 tháng 3, cũng không chịu thiệt. Phải nha, khi đó ta cũng hơn một trăm tuổi rồi!

Hơn nữa, cho dù lời thề TMD[2] này có ứng nghiệm một cách thần bí, thì ta vẫn chuẩn bị đường lui. “Trời tru đất diệt, sau khi nhốt vào mười tám tầng địa ngục, một ngàn năm, một vạn năm không được siêu sinh!” Ta đâu có nói vĩnh viễn không được siêu sinh đâu! Ta chỉ nói hiệu nghiệm trong “một số năm nào đó” thôi, với lại ta cũng không nói xuống địa ngục phải chịu khổ à nha, không chừng địa ngục so với thiên đường còn thoải mái dễ chịu hơn, nhiều người đều muốn lên thiên đường như vậy, trên đó sớm đã kín hết chỗ, có thể xuống địa ngục còn được nhận “phúc lợi” thì sao?! Hắc hắc, ta đối với cách biểu hiện của mình, thực vừa lòng, thực vừa lòng!

“Tỷ tỷ.....” Ta thử dùng âm mũi phát ra hai chữ này, vốn tưởng rằng sẽ như giọng “trẻ con” nhõ nhạt, ai ngờ đầu thành ra cái “giọng nghệt mũi” như bị cảm mạo chưa khỏi hẳn. Quên đi, về sau không cần thử nghiệm thủ đoạn mới nữa.

“Ân? Lăng nhi muốn nói chuyện gì?”

Trong mắt Thượng Quan Sở Sở thấp thoáng vẻ cảm động, có lẽ là bị cái lời thề “độc địa” mang theo hương vị “quê nhà” đậm đặc của ta mà xúc động một phen.

“Sở Sở tỷ tỷ, muội muốn đi — Ngôn quốc.”

Đúng vậy, ta muốn gặp Âu Dương Vân, ta muốn gặp đại soái ca[3] thanh lãnh cô đọng — Thiên tử Ngôn quốc Âu Dương vân kia!

Hơn nữa..... Hắc hắc.....

[1] Chết yếu

[2] TMD là một kiểu viết tắt thông dụng của người TQ, mà cái gì không tiện nói rõ thì người ta viết tắt, như chữ thẻ chẳng hạn, ví dụ như “他妈的” (mẹ nó), ngoài ra còn nhiều chữ có 3 âm này nữa.

[3] Anh đẹp zai

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 11: Nguyệt Cung tiên nhân, tuyệt sắc vô song

Làm gì có đồng chí nào vô duyên vô cớ xuyên không, nếu các bạn có cơ hội đến Vân Nam, nhớ kỹ nhất định phải đi bái tế Trịnh Hòa[1] vĩ đại một lần, biết không, ta rất cực cũng cảm nhận sâu sắc được cái gì là choáng váng? Cái gì gọi là từ choáng đến choáng?

Cao xanh ơi, James Cook[2] năm xưa làm thế nào có thể phiêu dạt trên biển hết năm này sang tháng nọ được vậy? ! !

“Ôc...” Ta ới đến không còn gì đến ới!

“Lăng nhi, muội không sao chứ?”

Bên tai truyền đến giọng nói thân thiết của Sở Sở. Vẫn là Sở Sở tốt, không hổ là tỷ muội kết nghĩa tốt của ta.

Hai mắt ta ngẩn lẹ nhìn nàng, cắn môi gắng gượng chịu đựng nói: “Sở Sở, muội không sao, yên tâm đi! Nôn hoài, nôn mãi... cũng... quen rồi...”

Trời trong nắng ấm, gió nam ấm áp mơn man trên mặt. Không sai đây là tâm trạng hờ hờ của ta khi mới đặt chân lên chiếc thuyền lớn xa hoa này.

Chỉ là, sau một lúc hăng hái thích thú nhìn nước chảy, ta liền đầu văng mắt hoa, tiếp đó là ới một trận be bét. Sở Sở bảo ta quay về trong khoang thuyền nằm, nhưng ta khẳng khái không chịu nghe thích tò về anh hùng, kết quả không chỉ thành cầu hùng nôn ra toàn nước chua, mà còn lăn đùng ra xỉu ngay trước khi đang trên đường “bò về” khoang thuyền, thất tha thất thểu đụng phải cột thuyền, khiến cho mặt mũi bầm dập, thành trò cười cho thiên hạ, chắc cười đến bây giờ chưa dứt.

“Lăng nhi, khả ái thể này, mà lại bị say sóng.”

Trùng mắt dữ tợn, ráng nhìn xuống tuyệt không đáp lời. Đối phó với loại ác nhân như Đông Phương Cửu này, chỉ có thể áp dụng ba mươi sáu kế... khụ... ‘né’ vì thượng sách.

Không nên hỏi ta, vì sao lại đi cùng hân trên một chiếc thuyền, bởi vì ngoài hân ra, còn có tên thất phu Hiên Viên Tiêu kia! Hơn nữa, chúng ta là kẻ đi nhờ, chiếc thuyền này là của Kim Quốc, của “người nhà” họ “Hiên Viên”!

Cột buồm, boong thuyền làm từ cây trẩu sau khi được ngâm nước, dưới ánh triều dương rực rỡ sáng chói, trên nền ráng chiều đỏ tía, dường như mạ một lớp vàng lá (chỗ này miêu tả đủ thứ, rườm rà của chiếc thuyền mà ta không tưởng tượng nổi nên không biết dịch thế nào, nên cho qua nhé). Đây là sự hùng mạnh của Kim Quốc, đến cả một chiếc sưu thuyền mà cũng phải “ăn diện” như thế này, tất cả đều thể hiện địa vị không ai sánh bằng của Kim Quốc trong bốn nước. Hiên Viên Tiêu, trong ngoài hân đều phải làm cho chói lọi nhất.

Cuộc “tụ họp của những người đứng đầu bốn nước” ba năm một lần này, năm nay được cử hành ở Ngôn Quốc, lần trước là ở Ngọc Quốc chúng ta, cũng từ lần đó mà Hiên Viên Tiêu và Sở Sở để mắt đến nhau. Có điều lần trước Ngôn Quốc không dự họp, bởi vì Ngôn Quốc vô chủ. Đó là lý do mà trong nhóm người chúng ta chưa ai từng gặp Âu Dương Vân, nhưng mà, ha ha, hắc hắc, chỉ có mình ta biết hình dáng Âu Dương Vân như thế nào, trong lòng đắc ý vô cùng...

Rất kỳ vọng được gặp mặt Vân soái ca, nếu không phải vì gặp hân sao ta có thể vừa “đe dọa” vừa “dụ dỗ” thằng em trai dễ thương nghe lời của mình, cố ý dùng thân phận trưởng công chúa của Ngọc Quốc tới tham gia “hội nghị bốn nước” chứ! Nhưng thật ra ta vẫn phải đi nhìn một cái, xem Vân soái ca thanh lãnh cô đọng trong sách của ta đẹp đến xuất thần nhập hóa ra sao! Ta hãy còn chìm đắm trong ảo tưởng tốt đẹp của mình, không chú ý đến hai khẩu súng đang hướng về phía ta mà bắn tới.

“Ui da đau!” Đập vào bàn tay bị chứng quá khích của Đông Phương Cửu, cả giận nói, “Ngươi điên rồi hả! Đau chết người có biết hay không!” Làm gì có ai lại đi bắn vào trán người ta như vậy? ! Ý mình biết vô công chứ gì? ! Coi chừng ta tìm người chế được liệu phế bỏ nội lực của ngươi!

“Nghĩ cái gì vậy? Nước dãi chảy ròng ròng. Ta còn tưởng ngươi đói bụng rồi.”

Đông Phương Cửu neho mắt nhìn ta, khẽ mỉm cười, ngữ khí được lắm.

“Ha ha, có điều người ăn rồi cũng uống phí, ăn vô rồi ới ra cũng vậy.”

Quả nhiên, hấn đúng là tà ác. Những lời này mới đích thực là của hấn.

“Ồi, nhìn xem, Lăng nhi của chúng ta hai ngày nay gầy đi không ít. Aizz, khiến lòng ta đau nhói.” Vừa nói Đông Phương Cửu vừa vươn ra bộ móng vuốt lang sói của hấn, ta vừa mới chuẩn bị định trình diễn “tư thái” linh hoạt của mình, thì vuốt sói của hấn đã bị một ... cái “móng hổ” khác chặn lại rồi.

Hiên Viên Tiêu, đã ra tay.

“Đuôi thuyền gió lớn, Đông Phương nên quay về khoang thuyền thì hơn!”

Hiên Viên Tiêu nhìn chẳng giống như đang hỏi ý kiến Đông Phương Cửu gì cả, rõ ràng là đang “tóm gọn” cánh tay giơ cao của người ta, kéo người ta xoay người đi, lôi người ta vào khoang thuyền mà.

A, vẫn là Hiên Viên Tiêu bá đạo hơn. Tên bạo quân tàn bạo bất nhân này! Tuy rằng mắng hấn, nhưng mà ít nhiều gì cũng phải cảm ơn hấn, nếu hấn không ra tay kịp lúc, chắc ta còn đang biểu diễn lăng ba vi bộ, dựa vào tình trạng cơ thể của ta hiện tại, tư thế này cũng không thành vấn đề gì, đáng tiếc chân không có tí sức lực nào. Trên lộ trình đi Ngôn Quốc này, Hiên Viên Tiêu đối với ta cũng từ miệt thị, cười nhạo, chuyển sang an ủi một cách câu bản, thỉnh thoảng những lúc con hồ ly Đông Phương Cửu kia ra tay với ta, hấn còn “ngầm” giúp ta một chút.

Ngồi thuyền chẳng có việc gì để làm, không có cảnh vật gì đáng nói, chỉ có một chiếc thuyền đơn độc của chúng ta, nhắm thẳng hướng đông mà đi tới, mỗi ngày ngoại trừ ăn rồi ới, ới rồi ngủ, cũng chẳng có chuyện gì khác.

Hành trình mất năm ngày, chúng ta rốt cục cũng bước chân lên lãnh thổ Ngôn Quốc, một đảo quốc chú trọng lấy văn trị quốc, chú trọng phong thái quân tử.

Yên hoa tháng ba, đủ loại cây sinh trưởng, hoa nở chim bay, phong cảnh tươi đẹp.

Chỉ có Ngôn Quốc, một năm bốn mùa đều là tháng ba.

Mọi thứ ở đây đều khiến người ta cảm thấy thư thái, an tâm.

Một quốc gia tươi đẹp như vậy, một tiên cảnh nhân gian như vậy, có thực sự tránh khỏi tai ương địch họa, không chịu sự quấy nhiễu của loạn thế không?

Ánh nền lấp lóe, những ánh sáng lơ mơ đan xen vào nhau, âm nhạc khiến người ta mơ màng muốn ngủ, buồn chán nằm ở trên giường chợp mắt, suy nghĩ của ta lại nhẹ nhàng trôi xa. Không có biện pháp a, đã ở trong biệt viện của cái hoàng cung cô điển lịch sự tao nhã này “nghỉ ngơi và hồi phục” tròn ba ngày rồi, thế nhưng ngay cả một cọng tóc của Vân soái ca ta cũng chưa được thấy nữa là, mỗi ngày cũng chỉ có lão tể tướng họ Bạch đến đây “vấn an”, đầu tiên là giải thích lấy lệ cho chúng ta một loạt các lý do chẳng đầu ra đầu vì sao Âu Dương Vân không thể tới, sau đó là lái nhai dài dòng nửa ngày hỏi han ân cần. Quả thực là một ông già lẩm lòi!

Chán! Chán quá đi!

Thò đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh trăng nhàn nhạt, bầu trời đêm tĩnh lặng trong veo, ta vì sao lại phải ủ rũ trong phòng? ! Đứng dậy, tùy tiện khoác vào một bộ y phục, ta liền ngang khám phá hoàng cung Ngôn Quốc.

Ta chưa bao giờ vui mừng vì mình là một kẻ dốt tìm đường giống như tối nay, ta cũng chưa bao giờ cảm kích hành trình xuyên không của mình giống như tối nay.

Ta đã gặp được hấn, một bóng người màu trắng cao to, lạng lẽ đứng dưới ánh trăng, mái tóc trắng óng ánh dài tới mắt cá chân tung bay như dòng suối.

Nếu như Nguyệt Cung thực sự có tiền nhân, vậy nhất định chỉ có thể là hấn.

Đó là một khuôn mặt tuyệt sắc vô song, trắng nõn không chút tỳ vết, chiếc mũi cao thẳng thanh tú, đôi môi mông đỏ hồng, hai hàng lông mi dài rủ xuống đôi mắt màu trắng bạc, long lanh trong trẻo, nhưng lại lộ ra vẻ thanh lãnh cô độc. (nàng tả người mà sao giống quý, cái gì cũng trắng.)

Hấn cứ đứng như vậy, thanh lệ hơn cả phù dung, có thể so với vẻ thanh nhã trầm tĩnh của u lan, toàn thân tỏa ra một mùi thơm thấp thoáng, tựa như tiên nhân, cách biệt với tất cả tục vật bên ngoài.

Đột nhiên một trận gió nhẹ thổi qua, những cánh hoa ngọc lan tung bay theo gió, một giọng nói như thuộc về thiên nhiên truyền đến tai ta, đáng tiếc không một chút tình cảm nào.

“Trường công chúa, vẫn còn nhớ Âu Dương Vân sao?”

[1] Một NV trong lịch sử TQ. Muốn tìm hiểu thêm thì xem: http://vi.wikipedia.org/wiki/Tr%E1%BB%8Bnh_H%C3%B2a

[2] Một nhà thám hiểm người Anh

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 12: Ký ức tuổi thơ, đã thành bí ẩn

Âu Dương Vân neho neho mắt, cười nhẹ, nụ cười đó dù chỉ rất mờ nhạt, thế nhưng cũng đã đủ để cho vạn vật thất sắc. Ta ngây dại nhìn hắn.

“Chẳng lẽ trưởng công chúa không còn nhớ Âu Dương Vân ta?”

Hắn cất tiếng hỏi lần nữa, khiến ta giật mình bừng tỉnh.

Thượng Quan Lăng biết Âu Dương Vân?! Không có khả năng a! Ba năm trước, Âu Dương Vân căn bản không có đi Ngọc quốc, sao có thể quen biết Thượng Quan Lăng?! Ta còn nhớ rõ ràng đã viết những gì mà, làm sao có thể xảy ra nhầm lẫn lớn đến vậy chứ?!

Âu Dương Vân hỏi như vậy, hiển nhiên là “Chúng ta” đã từng gặp mặt, hiện tại ta phải trả lời hắn thế nào đây?! Ông trời ơi, sao cứ đùa giỡn ta hoài thế?!!

Âu Dương Vân hạ mí mắt xuống, trong ánh mắt không có đến một tia cảm xúc, làm cho ta nhìn cũng không ra manh mối.

“A, công chúa không nhớ rõ.....” Âu Dương Vân ngửa đầu nhìn ánh mắt lạnh lẽo, khẽ thở dài, “Mười lăm năm rồi..... không nhớ rõ...cũng phải thôi.....”

Mười lăm năm?! Mười lăm năm trước là ngày Dương Sở Sở trở thành Thượng Quan Sở Sở, khi đó đã xảy ra chuyện gì?! Thượng Quan Lăng không phải hảo hảo ở Ngọc quốc hoàng cung hay sao?! Rốt cuộc là có chuyện gì cơ chứ?! Trời ạ, ta đây là tác giả nhưng lại bị cái thứ chính mình viết ra làm cho té xỉu mất thôi! Truyền ra thì còn mặt mũi nào nữa! Ô ô.....

“Công chúa vẫn còn muốn ngắm trăng sao?” Âu Dương Vân xoay người, tư thế như đã muốn cáo biệt.

“Không!” Vốn ta đâu có định ngắm trăng, người đi, ta cũng về.

“Đề Âu Dương tiên công chúa về tiểu các.” Âu Dương Vân khách khí nói, thế nhưng cái loại khách khí này lại khiến cho lòng người ta nguội lạnh.

Ta gật đầu, đi theo phía sau hắn. Có soái ca dẫn đường đúng là việc tốt a, nhg vì sao trong lòng ta lại cảm thấy khó chịu như vậy?

Tới trước cửa viên, Âu Dương Vân liền dừng chân, đôi mắt màu bạc chớp chớp trông như hai vàng trắng sáng, lẳng lặng nhìn ta, một lúc lâu sau hắn mới mở miệng nói: “Công chúa sớm nghỉ ngơi đi.”

Mãi đến khi bóng hình tao nhã của Âu Dương Vân tao đã khuất xa, mà ánh mắt ta vẫn không thể dứt khỏi nơi hắn vừa biến mất.

Thế gian này có lẽ không ai đẹp hơn Âu Dương Vân, cũng càng không có ai có thể sánh được với ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của hắn.

Có lẽ bởi hắn rất giống tiên nhân, mà tiên nhân đều là những người tịch mịch nhất.

Ta từ biệt Vân tiên nhân đã ba ngày rồi.

Hôm nay là ngày “thủ lĩnh bốn nước” lần đầu tiên chính thức gặp gỡ, thiên tử Ngôn quốc Âu Dương Vân tổ chức yến tiệc thiết đãi ba nước ở đại điện.

Các thái giám cung nữ tay bưng đủ thứ thức ăn hoa quả rượu thịt đi lại như con thoi giữa các hành lang dài của hoàng cung Ngôn quốc.

Trong đại điện sớm đã dọn bàn xong, đặt phía trên đều là những trái cây tươi ngon. Hàng ngàn ngọn nến Cửu Long sáng lấp lánh, cùng những bức bích họa đẹp mắt ánh lên trong điện càng thêm sinh động tươi sáng, mạn sa trắng theo đỉnh cầm thạch trụ cao cao hạ xuống, mặt trên văn dạng ngân tuyến túm mờ hồ tủa sáng...

Mùi hoa Ngọc Lan theo huân lô nhẹ nhàng lan toả khắp không trung, khiến cho người ta đều an tâm vui vẻ mà không biết tại sao.

Cung nữ thướt tha lần váy lướt qua, bận rộn, thật cẩn thận sắp xếp trang trí bình hoa.

Đúng giờ, bọn quan viên Ngôn quốc đều lục tục kéo đến. Ăn vận cẩn thận tỉ mỉ, nối đuôi nhau mà vào, ngồi ở vị trí tương xứng với địa vị mình, cùng nhau khinh đàm nói chuyện phiếm.

.

“Lăng nhi, sao muội lại ăn mặc như vậy?”

Phía sau truyền đến tiếng bước chân vội vã, là Sở Sở đang tới.

“Có sao đâu? Muội thấy rất đẹp mà!” Ta cúi xuống đánh giá y phục của mình, đâu có việc gì?! Màu sắc này, thật chói mắt a! Nguyên liệu vải này, thật hoa lệ a! Lúc lắc người, xoay một vòng, cả người liền kêu đing đang, ai da, trang sức hơi bị nhiều, quá ồn ào!

“Lăng nhi! Mau về thay đồ đi!” Sở Sở bắt đầu đi lắc đầu, thần sắc vô cùng sốt ruột.

“Sở Sở, cho rằng muội không có khiếu thẩm mỹ sao?!” Dám lắm, có vẻ như, bộ dạng ăn mặc như vậy tám phần có chút... mắc ói..... Ta đây không phải là muốn chứng tỏ Ngọc quốc ta là nước lớn, không phải chỉ có ‘ngọc’, bọn ta còn có ngân lượng, có rất nhiều!

“Ha ha, muội nha, biết mình dung tục rồi, còn không mau đi về thay ra!” Sở Sở liền kéo tay ta trở về, “Hơn nữa, Ngọc quốc hoàng tộc khi bàn luận chính sự nhất định phải mặc y phục màu xanh.”

Haizz, hoá ra ý nghĩa phía sau phải là như vậy. Sở Sở thật tốt, đặc biệt có ý nhắc nhở ta đừng để lộ dấu vết khiến người ta nghi ngờ. Ta quả thật cũng có điểm khinh suất, sao lại có thể quên được chuyện quan trọng như vậy chứ?! Ngọc quốc hoàng tộc biến chính mình thành một cái cây xanh lè, hơn nữa còn phải là loại tuyệt lục!

Trở lại tiểu các, Sở Sở chỉ chỉ về giường của ta, cười nói: “Muội thử xem, có thích không?”

“Sở Sở..... tỷ thật sự là quá tốt! Yêu tỷ chết mất!” Ta vui vẻ ôm Sở Sở hôn lên mặt nàng cái chụt.

“Lăng nhi, muội điên rồi! Nếu mà bị nhìn thấy.....”

“Ha ha, muội biết rồi, người ta vui quá thôi mà, đâu có ai thích Thượng Quan Lăng, cũng chỉ có Sở Sở rất tốt với muội, thật lòng đối tốt với muội.” Ta ngẩng mặt lên, híp mắt, cười nịnh hót với Sở Sở.

“Lăng nhi, mọi người rồi sẽ thích muội.....” Thượng Quan Sở Sở khỏe môi cũng lộ ra vẻ tươi cười, nhẹ giọng nói.

Quần áo quả nhiên là xanh biếc, nhưng mặt trên có điểm chút hoa văn màu bạc, cổ tay cùng cổ áo dùng tơ vàng khâu quanh, nhìn thoáng qua liền biết là do thợ vô cùng khéo tay làm ra, không hề lộ ra một sai sót nào.

“Đẹp quá đi!!”

Ta thay quần áo xong, nhưng đám đồ nữ trang tạp nham lỏng lẻo trên tóc đều bị rơi xuống hết, mái tóc dài lập tức bung ra, xõa xuống ngang lưng.

“Sở Sở, giúp muội vấn lại tóc nhé?”

Ta từ phía sau bình phong bước ra, nhìn về phía Sở Sở nhưng bất ngờ nhìn thấy một người khác.....

Ta xấu hổ nhìn người kia, người kia càng xấu hổ ngượng ngùng nhìn ta.

Tên chết tiệt Hiên Viên Tiêu kia tự đứng lại đến chỗ ta làm cái gì?!

“Ai cho ngươi vào?!” Ta hỏi. Đưa mắt tìm Sở Sở.

Hiên Viên Tiêu ho nhẹ một tiếng, nói: “Sở Sở.” Ý là Sở Sở để cho hắn vào.

.

Trong mắt Hiên Viên Tiêu, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một hình ảnh như vậy.

Nữ tử toàn thân đều một màu xanh, mái tóc buông dài như suối, khuôn mặt tuyệt mỹ đang mỉm cười, nhìn thẳng về phía hắn, đôi mắt xanh biếc như ngọc, lưu chuyển linh động, trong suốt như gương, trong sáng thanh cao, tựa như có ma lực, hút hồn người khác, khiến hắn không thể rời mắt. Làn da trắng óng dưới ánh nến tỏa sáng như ngọc trai, thực tuyệt thể phi diễm, vài sợi tóc bay bay che xương quai xanh đẹp, lại càng tăng thêm vài phần dễ thương.

Nữ nhân này đích thị là Thượng Quan Lăng, dĩ nhiên là nàng.

.

Hiên Viên Tiêu vẻ mặt phức tạp, cau mày, mắt vàng hình như có quang mang chớp động.

Hừ, nhìn cái gì mà nhìn?! Không biết cừu nhân gặp mặt sẽ vô cùng bức tức hay sao?! Nếu không phải nể mặt Sở Sở, ta đã bẻ ngươi ra làm đôi! Khụ..... Ta nhất định có thể bẻ ngươi được mà!

Nhìn hắn lần cuối, ta chạy tới kéo tay Sở Sở, lại hỏi: “Sở Sở, tỷ chải đầu cho muội đi, được không?” Ta không bói được tóc dài như vậy.

Về lo âu trong mắt Thượng Quan Sở Sở liền biến mất, dịu dàng đáp: “Vâng thưa trưởng công chúa.” Xoay người đối diện Hiên Viên Tiêu, ôn nhu nói, “Tiêu, ngươi đi trước đi, ta sẽ cùng với trưởng công chúa theo sau liền.”

“Được.” Hiền Viên Tiêu vớ lấy cơ hội rồi đi, hần cũng không muốn ở lại đây đợi thêm. Lần đầu tiên hần muốn tránh né một cái gì đó.

Hoa đăng rực rỡ, cả đại điện sáng trưng như bạch ngọc vô cùng náo nhiệt. Từ đằng xa đã có thể nghe tiếng cổ nhạc từ đại điện truyền ra, một cảnh tượng vô cùng vui vẻ.

Thái giám hầu hạ ngoài điện, nhìn thấy ta cùng Thượng Quan Sở Sở đi đến, sừng sốt một chút, nhưng nhanh chóng che giấu, vô cùng cung kính hướng chúng ta hành lễ, vẻ mặt tươi cười. Ngay sau đó, một giọng nói lớn hướng vào đại điện hô lên: “Ngọc quốc — trưởng công chúa đến!~~~~”

Ta để Sở Sở vào đại điện trước, dù sao trong mắt bọn họ chỉ biết Ngọc quốc trưởng công chúa là người có thực quyền, nhưng lại không thích ở bên Quận chúa muội muội này. Được rồi, ta liền tiếp tục đem bộ mặt Thượng Quan Lăng bá đạo cản dở ra vậy!

Bên trong vì một tiếng báo này, âm thanh đàm tiếu nhất thời yên ắng dần, ngay cả tiếng cổ nhạc cũng ngừng.

Mọi âm thanh đều tĩnh mịch.

Không khí dường như có chút ngưng trệ, mọi người đều quay qua nhìn, Thượng Quan Lăng chậm rãi bước vào.

Không có gió, chỉ có tay áo bích sắc theo cước bộ nhẹ nhàng bay lên, đi qua đâu cũng đều mờ hồ tỏa ra mùi hương thơm ngát.

Thân ảnh thon dài từng bước đi qua, nhìn không chớp mắt, không lộ vẻ gì, phong thái như bách hoa.

Vẻ đẹp hoa mẫu đơn cùng hoa thược cô lệ, dù là vô tình cũng làm động lòng người. Hình dung ra đó chính là nàng.

Tất cả đều biết, Ngọc quốc hoàng tộc dung mạo tuyệt mỹ, nhưng không phải chưa từng gặp qua, chỉ là chưa bao giờ khiến người ta khiếp sợ như hôm nay.

Xúc cảm phức tạp, một trận thổn thức.

Quả thật đêm nay Thượng Quan Lăng là một loại hương vị đặc biệt, một loại chỉ có Thượng Quan Lăng hiện tại mới có thể tạo ra.

.

Ách.....ta muốn hỏi...ta nên ngồi ở đâu đây?! Ông trời ơi! Ta không muốn ngồi cạnh Đông Phương Cửu đầu a! Xìu! Ta cũng không ngồi cái bàn bên cạnh Hiền Viên Tiêu kia! Làm sao bây giờ?!!

Ta lén liếc nhìn, một ánh mắt hướng đến ta. Giương mắt nhìn sang, thấy ngay Đông Phương Cửu kia mắt phượng khép hờ, tựa cười mà không cười, con ngươi đen khê thoáng về si mê?!!.....

Lập tức ta cảm giác như mỗi một lỗ chân lông đều thu nhỏ lại, một hơi lạnh thấu xương chạy dọc toàn thân.

Thằng nhãi Đông Phương Cửu này thật là ghê gớm!

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 13: Thần chỉ giáng xuống, Ngọc vi thiên hạ

Ta bước tới chính giữa điện, không thể không dừng lại, trong lòng không khỏi có chút lúng túng. Khẽ liếc mắt, nhìn về phía chủ nhân của đêm nay—Âu Dương Vân.

Khuôn mặt nghiêng hoàn mỹ, chiếc mũi cao thẳng, đôi môi đỏ hồng, lông mi dày rậm. Hần khoan thai ngã người dựa vào vương tọa, phong thái như tiên nhân, không gì sánh được. Quả nhiên, vẻ đẹp của Vân tiên nhân là tuyệt thế vô song a!

Ta đang dùng mắt ăn đậu hũ non của Vân tiên nhân, đúng lúc Vân tiên nhân quay đầu sang nhìn, hai người chúng ta ánh mắt tương giao, rồi đột nhiên cùng nhau giật mình.

Sâu thẳm như nước hồ, sáng tỏa như trăng rằm, trong trẻo mà vô tình. Ta nhìn hần, hình như cũng bị ánh mắt sâu thẳm ấy hút vào.

Âu Dương Vân giật mình, là bởi vì hần không nghĩ tới Thượng Quan Lăng lại có thể lộ liễu “quan sát” hần như thế.

Chúng ta nhìn nhau, dường như mọi thứ xung quanh đều dừng lại.

Một tiếng thông truyền lạnh lạnh, phá tan khoảnh khắc yên tĩnh này.

“Quốc sư đại nhân đến! ! ~~~”

Trong nháy mắt, hồn phách của ta quay về thể xác.

Quốc sư Ngôn Quốc? Vô Ngôn sao? Ngay cả hấn cũng tới ư? !

Một người gầy ốm thân mặc bạch y, đeo một cái mặt nạ trơn màu trắng bạc chỉ để lộ ra hai tròng mắt màu trắng cùng một đôi môi đỏ mọng, mái tóc dài đến thắt lưng được buộc lỏng lẻo bằng một sợi dây màu trắng, hấn đến đứng bên cạnh Âu Dương Vân. Phiêu phiêu tựa tiên phong đạo cốt, khoan thai như liêu trước cơn gió.

A, một Ngôn Quốc nhỏ bé như vậy, võ nghệ không rành, tiền tài không lớn, chỉ dựa vào vũ văn lộng mặc[1] vì sao có thể hơn mười năm không bị ngoại tộc xâm lấn? ! Ngoại trừ bởi vì có một tân hoàng ghê gớm như Vân tiên nhân ra, vị đại quốc sư ‘giọng nam trầm’ này của Ngôn Quốc cũng tuyệt đối không phải người lương thiện.

Ta nhìn hấn, hấn cũng nhìn chằm chằm ta, khóe miệng từ từ cong lên thành một nụ cười thâm hiểm, ta vội vàng nhìn sang chỗ khác, vội như không biết gì cả. Thực giác nói cho ta biết, người này rất khả năng là người một nước với Đông Phương Cửu, nếu như nói Đông Phương Cửu là con tiểu hồ ly tinh, vậy thì Vô Ngôn chính là một lão hồ ly ngàn năm đã thành tiên!

“Trưởng công chúa, mời ngồi vào vị trí đi.” Đại quốc sư mỉm cười dịu dàng nhìn ta, lời nói êm ái như gió thổi hiu hiu.

Khụ... Thật ngốc! Đứng ở đây soi mói cả nửa ngày rồi, còn tưởng là bản thân đã mọc rễ luôn rồi chứ!

Quay đầu sang trái thì đụng ngay một đôi mắt màu vàng sắc bén, quay người sang phải lại đụng trúng nụ cười bí hiểm của Đông Phương Cửu.

Ông trời ơi! Ta phải ngồi ở đâu đây? ! !

“Lặng nhì, sang bên kia đi.” Phía sau truyền đến giọng thì thầm của Sở Sở.

Cũng được, thất phu so với lang sói lúc nào cũng mạnh hơn! Rốt cục, ta cũng tìm được vị trí, ngồi xuống. Vô Ngôn đại quốc sư không ngờ lại dùng đôi mắt màu trắng bạc của hấn cong lại thành hai hình trăng khuyết nhìn ta, toát mồ hôi... nụ cười của hấn khiến lông tóc ta dựng ngược, không khỏi lo lắng không biết “ta” trước đây có chỗ nào đắc tội với hấn, khiến hấn ghi hận trong lòng, không thể nào quên hay không.

Aizz, xu hướng ta viết trong cuốn sách này phải chẳng đối với ta càng ngày càng không ổn, càng ngày càng tội tệ!

Ta vội vàng thu người thấp xuống một chút, ý đồ là để cho đồ ăn trên mặt bàn che khuất mặt ta đi. Hừ, người muốn nhìn ta, ta tự che mình lại, cho người đi mà nhìn quả cầu! (ý nàng là cái đầu nàng tròn quay như quả cầu)

Một đám người khách sáo qua khách sáo lại, khen tới khen lui, ta nổi hết cả da gà da vịt, bất quá tốt xấu gì cũng có ca múa để xem, có món ngon để ăn, mặc kệ bọn họ đang nói những lời còn khó hiểu hơn cả đoán câu đố gì đó, ta chỉ cầm đầu xuống bàn, hai tai không nghe, ai cũng không đáp, mãi đến khi Vô Ngôn đại quốc sư chỉ đích danh hỏi ta. Ta có một dự cảm chẳng lành...

“Trưởng công chúa, Vô Ngôn nghe nói Ngọc Quốc có một vật báu tên là Xích Ngọc.” Vô Ngôn nói sao mà chân thành, không đúng, là giả vờ chân thành, “Vô Ngôn đối với nó hâm mộ đã lâu, không biết hôm nay có thể may mắn được chiêm ngưỡng, để giải nỗi khổ tương tư hay không.”

Quả nhiên.”Xích ngọc” còn có tên là “Huyết ngọc”, một màu đỏ thắm, đúng là quốc bảo của Ngọc Quốc, nhưng mà đã mất từ lâu, ta đi đâu tìm về cho người xem đây? !

Tại sao mất? ! À, bởi vì trong sách ta viết, có ẩn giấu một câu “Thần Chỉ” —— “Ai có được ngọc, nắm giữ càn khôn”, cái gọi là “Ngọc” không phải chỉ “Ngọc Quốc”, mà là chỉ “Xích ngọc”, đây cũng là một đoạn phức bút[2] vì để cho ba tên soái ca cực phẩm khiếm khuyết Hiên Viên Tiêu kia tranh đoạt Sở Sở mà xây dựng nên, vì thế mà viên “Xích ngọc” kia từ lúc Sở Sở vừa đến ở đây thì đã “mất” rồi, chờ đến khi Sở Sở tìm được nó, chàng trai nào có được đại mỹ nhân Sở Sở thì sẽ danh chính ngôn thuận thống nhất bốn nước.

Những người đang có mặt, đồng thời đưa mắt nhìn ta, những ánh mắt đó lộ rõ sự mong đợi thiết tha và khao khát dữ dội, tựa như nếu ta không thỏa mãn bọn họ, ta sẽ có lỗi với trời, có lỗi với đất vậy.

Đứng lên, khom người bái lễ nói: “Vô Ngôn quốc sư, thực là xấu hổ, ‘xích ngọc’ chỉ bảo của nước ta đã thất lạc từ mười lăm năm trước rồi.”

Lúc này, ta vô ý đụng phải ánh mắt của Vân tiên nhân, cảm nhận được ý cười lơ mơ trong mắt hấn, mặc dù rất mờ nhạt, thế nhưng cũng thật hiếm mà có được.

“Ồ? ! Ha ha, quả nhiên...” Vô Ngôn gật đầu cười nói, có thâm ý khác.

Cái gì gọi là quả nhiên? ! Bày ra bộ dạng “Ta biết mà” cho ai xem đây? ! Người đã biết không có, còn hỏi, định bói lông tìm vết à? ! Muốn ăn đòn hả!? Đừng tưởng rằng lên làm quốc sư thì thật có “Thần hột” à nha! Vị “Đại thần” phù hộ người đang ở đây nè, thấy không hả? Ở đây nè!

“Hôm trước Vô Ngôn vừa được ‘thần thị’[3]...” Vô Ngôn nói với vẻ mặt vân đạm phong khinh, những người bên dưới đều nhân ngưỡng mã phiêu[4] hết, nhất là các quan viên của Ngôn Quốc, xem ra đều nhấp nhòm không yên.

Vô Ngôn cố ý dừng một chút, khóe miệng cong lên thành nụ cười, chậm rãi nói: “Thần nói...” Hắn lại ho nhẹ một tiếng.

Hắn thật là khoái làm điệu! Ta chẳng ưa nổi!

“Thần nói: ai có được ngọc, nắm giữ Càn Khôn.” Vô Ngôn nhẹ giọng tuyên bố “Chỉ thị của Thần”.

” Xoảng...” là âm thanh chén rượu trong tay Sờ Sờ rơi xuống đất.

Tiếp theo, ta lần thứ hai lại trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người. Chỉ có điều lần này ánh mắt của mọi người có chút rực lửa, có chút trắng trợn.

Sự si mê quyền lực, chính là cuồng vọng của thiên hạ.

[1] Tài văn chương

[2] Phục bút là 1 thủ pháp trong viết văn. Dùng đoạn văn dưới lý giải cho đầu mỗi đưa ra ở đoạn trên, giúp bài văn ngắn gọn súc tích.

[3] Thần tiên chi điểm

[4] Ngã rầm rầm. Hình dung cảnh bị đánh cho thảm bại.

Bạn đang đọc truyện *Chi Càn Có Tiên, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 14: Giữa tiệc quyết đấu, Sờ Sờ khoe tài

Sao nào, giờ lại muốn ăn sống nuốt tươi ta sao?

Ta ngoái đầu nhìn Sờ Sờ mỉm cười an ủi, sau đó liền thân nhiên đi đến chính giữa điện, tìm một nơi càng dễ gây chú ý mà đứng, hắng giọng lấy hơi, hướng Đại Quốc Sư mỉm cười không nói, ngược lại đối với mọi người lại khẳng định: “Đúng vậy!”

““Đúng vậy” cái gì?” Đã có người nhần nại không được gặng hỏi.

“Vô Ngôn quốc sư nói không sai. Không khéo, Thượng Quan Lăng cũng có nghe qua ‘Thần chỉ’ rồi.” Tầm mắt ta từ từ đảo qua hết thầy người trong điện, đương nhiên có cả ánh mắt vàng thoáng chút kinh thương của Hiên Viên Tiêu, và đôi mắt đen luôn có thâm ý khác của Đông Phương Cửu, “Thần nói: Ai có được ngọc, nắm giữ càn khôn.” Ta cố ý dừng một chút rồi mới nói tiếp, ‘Không biết...’ ‘Ngọc’ mà ‘Thần chỉ’ nói với Thượng Quan Lăng có phải cũng giống như nói với Quốc sư chăng?” Khiêu khích quay qua Vô Ngôn muốn gây hấn, nhủ lòng mày, ta thật muốn xem “Ngọc” của ngươi chỉ cái gì!

Vô Ngôn chỉ khẽ cười một tiếng: “Dĩ nhiên là ‘Xích ngọc’, chẳng lẽ ‘Thần chỉ’ còn có thể có cái khác hay sao?”

Ngất! Quả đúng là cái đồ hồ ly tinh ngàn năm! Dem viên gạch ném trở lại cho ta! Được, cứ xem như ngươi thực sự có “thần chỉ” đi! Ngươi trước giờ vốn chỉ là một tên Quốc sư chết tiệt không tồn tại, ta cho ngươi đặc ý!

““Thần chỉ” đương nhiên không khác, cái khác chỉ có thể là lòng người mà thôi.”

Trong điện nổi lên chút xôn xao, những ánh mắt lúc trước nhìn ta cay độc, trong phút chốc liền biến thành sấm soi nghiên cứu, giống như dùng sức nhìn chăm chăm sẽ có thể xuyên thấu quần áo ta xem rốt cuộc có cất giấu Xích ngọc làm của riêng hay không!

“Như Thượng Quan Lăng vừa mới nói qua, ‘Xích ngọc’ đã thất lạc mười lăm năm trước rồi.”

Lại là một loạt âm thanh ồn ào bàn tán, bọn họ quả nhiên không tin.

“Bất quá, Thượng Quan Lăng còn nghe nói một câu ‘Thần chỉ’.....” Ta lại thành công tập trung ánh mắt mọi người, “Thần nói: Ngón niệm quân tử ôn như ngọc.” (Mến người quân tử ôn hòa như ngọc.) Nói xong, ta nhanh chóng trở về chỗ ngồi.

Đương nhiên, mọi người trong điện đều tròn mắt há mồm, trăm mối vẫn không có cách giải, chỉ có Vô Ngôn ném cho ta một ánh mắt vừa như khâm phục vừa như cảnh cáo.

Hắn rõ ràng hiểu được ý tứ của ta. Thật thông minh, ngay cả ta lúc sáng tác tại chỗ cũng không thể nghĩ nhiều như thế, vậy mà hắn lại có thể lập tức liên hệ đến “bản thân”. Ai da, người này nếu bộ não cứ xoay chuyển nhiều quá, kỳ thật rất dễ dàng bị sập bẫy a!

Lúc này Vân tiên nhân đành miễn cưỡng mở miệng, thanh âm như cũ trong trẻo nhưng lạnh lùng, không chút cảm xúc.

“Các vị, chốc lát còn có ‘chu quả’ của Ngôn quốc đặc biệt dâng lên để thưởng thức.”

Âu Dương Vân thân nhiên buông một câu, làm cho mọi người đang đắm chìm trong quyền dục hơi chút định thần trở lại. Chỉ là, bữa tiệc tối nay có tiếp tục cũng bớt đi vài phần tư vị. Mọi người đều đang quan tâm đến cái câu “Thần chỉ” bằng quơ nhằm hãm hại Ngôn quốc kia của ta.

Ta đang ăn chu quả thơm ngon, cho vào miệng liền tan ra ngọt lịm, ta lại ăn thêm quả nữa, những nam nhân dục vọng đen tối kia chắc là ăn uống chẳng ngon lành gì nữa! Ánh mắt tham lam hướng tới chỗ Hiên Viên Tiêu, Đông Phương Cửu cùng Vân tiên nhân đều không thấy phản ứng gì.

Ah, quên chưa nói, trong [Tứ phân thiên hạ] này, còn có vài nước phụ thuộc nho nhỏ, cũng là theo lời vàng ngọc của ta có vài nguyên nhân khiến sớm phân tách ra ngoài phiên bang.

Không ngờ một câu ‘tiên tri’ giả thần giả quỷ của Vô Ngôn và một câu ‘thần chỉ’ vô căn cứ của ta, lại khiến các tiểu quốc vốn an phận bắt đầu rục rịch, đối với bọn họ mà nói đây phải chăng là một chuyện tốt.

“Xích ngọc”, chính là thứ ba vị nam tử tuần mĩ kia muốn cướp, thế nên các ngươì cũng đừng có làm loạn a! Có trái ngon cũng chẳng đến lượt các ngươì đâu!

Hiên Viên Tiêu sẽ tiêu diệt quốc gia các ngươì, Đông Phương Cửu sẽ diệt sạch tộc nhân các ngươì, về phần Vân tiên nhân thì... sẽ làm cho các ngươì chết cồng a!

Đang suy tư, ta bất giác lại cầm một chu quả cho vào miệng, nhưng lại bị một bàn tay ngăn lại.

“Lặng nhì, đừng ăn nữa.” Lời nói vô cùng ôn nhu này, đương nhiên là hảo tử muội Sở Sở của ta nói.

“Còn ăn nữa, ngày mai ngươì sẽ biết mùi!” Lời nói không giống ngươì nói này, dĩ nhiên là từ miệng Hiên Viên Tiêu mà ra.

“Aizz, ngày mai trái tim ta lại phải vì Lặng nhì mà đau đớn.....” Lời nói ghê tởm như vậy, xác định nhất định cộng thêm khẳng định là do tên ngu ngốc Đông Phương Cửu kia phun ra rồi!

Ôi chào ~ ôi chào ~! Ta ném cho tên Đông Phương Cửu một ánh mắt căm ghét, đúng lúc đón nhận ánh mắt tư tình của hắn, không nhận được rùng mình nổi hết cả da gà.

“Công chúa, ‘Chu quả’ rất bổ, không nên ăn quá nhiều. Nếu Công chúa thích, Âu Dương mỗi ngày phái ngươì mang tới tiêu các tặng ngươì.” Thanh âm mềm mại dễ nghe, chỉ có thể là Vân tiên nhân nhà ta nói mà thôi! Ta lập tức đáp lễ hắn bằng ánh mắt tràn ngập thâm tình cùng cảm kích. Cũng không biết hắn có thấy trong mắt ta gợn sóng~ sóng~ sóng~ sóng~ nước thu hay không a~!

Vân tiên nhân nở nụ cười, hắn cười rồi. Ai da, tiên nhân lại cười với ta ư! Hắn thật sự quá đẹp, khi cười lại càng không gì sánh được. Xong rồi, ta tám phần là thất thủ rồi! Không thể nào a, không thể thành như vậy được! Nơi này cũng không phải nơi để ta ở lâu, tỉnh tỉnh, Thượng Quan Lăng ngươì mau tỉnh lại cho ta!!!

Trời ạ, ta sao lại tự xưng Thượng Quan Lăng?! Ta..... Ta.....

“Nghe nói trường công chúa từng đứng trước mặt Ngọc đế trước khi tạ thế mà thề rằng có thể phụ tá đệ đệ Thượng Quan Thiên yên vị Ngọc đế, trong vòng trăm năm không ai dám phạm thiên uy Ngọc quốc. Vô Ngôn hiểu kì... lời nói ấy của công chúa thật sự là có khát vọng như vậy, hay chỉ là để làm yên lòng Ngọc đế sắp đi về cõi tiên?”

Cái tên Vô Ngôn kia, có phải không muốn cho ta yên ổn mà ăn bữa cơm hay không?! Những lời kia là “Thượng Quan Lăng” nói, không phải ta nói nha, nàng có cái khát vọng hay không ngươì đi mà hỏi nàng, mau mau tìm bảo đao mà kê sát cổ, ngươì sẽ rất nhanh mà có được đáp án a!

“Quốc sư đại nhân, hình như đây là — dạ tiệc mà?” Ta thẳng thừng biểu đạt những bất mãn tích tụ trong lòng nãy giờ.

Mắt thấy Vân tiên nhân định mở miệng giải vây cho ta, nào ngờ tên nguốc Đông Phương Cửu chết dẫm kia đã tiếp lời rồi, rõ ràng là cùng một giuộc với lão hồ ly tinh Vô Ngôn kia mà!

“Đúng đó, bốn vương cũng rất tò mò về trí tuệ vô song của Ngọc quốc trường công chúa, nên cũng muốn biết biện pháp gì có thể làm cho Ngọc quốc trăm năm an khang a?”

Biện pháp gì?! Chính là đem hai cái kẻ bại hoại là ngươì cùng Hiên Viên Tiêu giải quyết hết đi, không chỉ có Ngọc quốc an khang mà khắp thiên hạ đều yên ổn!

Vô Ngôn lại chen vào nói: “Vô Ngôn thân là quốc sư, có trách nhiệm phân ưu với vương của ta, nếu có được sự chỉ giáo của trường công chúa thì cũng là cái phúc của Ngôn quốc ta.”

Nụ cười rõ ràng y hệt như một tên gian thần, lại còn muốn giả dạng bộ dáng trung thần nữa! Thật đáng xấu hổ!

Những lời rì rầm lại bắt đầu xôn xao hết đợt này đến đợt khác, nhưng bọn họ chủ yếu đều đã nhất trí, chính là chờ ta xấu mặt mà. Tuyệt đại đa số những ngươì trong đại diện này đều cảm thấy một nữ nhân như Thượng quan Lăng “ta” thì có thể có cái kiến thức gì chứ? Có thể có cái khát vọng gì a! Nhiều

lắm thì cũng chỉ là một nữ nhân có chút thông minh ngoan độc mà thôi.

Mấy chuyện này, ta nhìn. Không phải là nhằm vào ta hay sao? Máy thứ này thì nhằm nhò gì so với những câu “trích dẫn kinh điển” ta nhận được lúc bị hối bài! Thật càng làm ta cảm thấy thương tâm! Ha ha ha... Cũng quá coi khinh ta rồi! “Thượng Quan Lăng” hiện tại là ta, da mặt cực dày, cộng thêm năng lực đối kháng sự đả kích, không thể đem so sánh với “Thượng Quan Lăng” khoái sĩ diện kia đâu nha!

Phép khích tướng, đối với ta vô dụng! Muốn lời nói suông từ miệng ta? Cho ngươi đắc ý hả!

Chỉ là.....

“Ngọc quốc có thể có cái gì, ngoại trừ ngọc ra, thì chính là mỹ nhân a.....”

“Hắc hắc..... đúng đúng.....”

“Công chúa thì sao nào, sớm muộn gì mà chẳng phải đi ‘hòa thân’.....”

Ta không nghe thấy gì hết, không nghe thấy gì hết! Có người “miệng thối” ta không nghe!

“Dĩ nhiên là ‘Quốc phú binh cường’!”

Lời này thật không phải ta nói, miệng của ta bị thức ăn chiếm mất rồi!

Khẩu hiệu mạnh mẽ ôn nhu động lòng người như vậy là do Sở Sở nói.

Ôi~ không ngờ cái con cáo già Vô Ngôn này lại có thể làm cho người nhà ta rơi vào bẫy.....

Bạn đang đọc truyện *Chi Càn Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 15: Công tâm diệu kế, cam nguyện thần phục

Sở Sở đứng đó thật duyên dáng, nhưng khí thế lại không hề yếu nhược, nhìn chăm chăm vào Vô Ngôn.

“Ồ? Sở Sở quận chúa rất có kiến giải.” Vô Ngôn như cười nhưng không cười nhìn ta, tán thưởng Sở Sở nhà ta, hần hỏi tiếp, “Xin hỏi quận chúa, thế nào gọi là quốc phú? Còn cái gì là binh cường?”

Cái tên Vô Ngôn này thực đúng là kẻ thích gây sự, mấy cái này làm sao mà giải thích? ! Ngươi nếu đã tự hiểu thì được rồi!

Ta ngẩng đầu liếc nhìn Sở Sở, quả nhiên mặt Sở Sở lộ vẻ khó xử, môi mím chặt.

Aizz, bảo một học sinh cao trung mới mười lăm tuổi đã xuyên không đến trả lời loại vấn đề này, quả thực có chút quá đáng, ai có thể nghĩ đến chuyện bản thân bị xuyên không, đề mà rảnh rồi không có gì làm đi đọc binh thư xem trận pháp bổ sung kiến thức chứ? ! Cũng chỉ có người như ta mới có thể mất công tìm tòi một phen mà thôi.

Hiện tại vấn đề phát sinh rồi, giúp hay là không giúp Sở Sở đây. Nếu giúp, vậy là ta đã tự động tự nguyện nhảy vào cái bẫy của lão hồ ly tinh Vô Ngôn; còn không giúp, thì cũng chỉ có Sở Sở nhà ta xấu hổ, Ngọc Quốc của ta cũng mất thể diện.

Aizzz, đây thực sự là một vấn đề!

Được rồi, liều vậy!

“Sở Sở, ở đây lúc nào đến phiên ngươi nói chuyện vậy?”

Trong nháy mắt vô số cặp mắt nhất tề quét về phía ta. Không sai, ai có thể nghĩ đến ta vừa mở miệng đã giờ giọng răn dạy Sở Sở chứ.

Biết sao bây giờ, dù thế nào cũng phải bảo vệ được một người! Tất cả mọi người đều biết Thượng Quan Lăng chẳng tốt đẹp gì, vậy ta đây liền làm một ác nhân cho đến cùng vậy!

Sao mà ta đáng thương như vậy, tình khiết thiện lương như vậy, ọe...

“Còn không ngồi xuống!” Cuối cùng ta còn bồi thêm một câu, “Thật làm cho Ngọc Quốc chúng ta mất mặt!” Hình tượng này đủ ác độc rồi đây? !

Quả nhiên đúng như dự đoán, đôi mắt vàng của Hiên Viên Tiêu ném cho ta một cái nhìn lạnh lùng sát nhân, còn Đồng Phương Cửu thì nhìn ta chăm chăm

tư lự.

“Khụ. . .” Ta đằng hắng, cao giọng nói, “Phàm trị quốc chi đạo, trước tiên phải làm cho dân giàu, dân giàu thì binh cường, binh cường thì chiến thắng, chiến thắng thì đất rộng; dân làm nông phải khai khẩn ruộng đất, ruộng khẩn xong thì nhiều lương thực, lương thực nhiều thì nước giàu.”

Trong điện nổi lên những tiếng rì rầm, đại bộ phận đều nhìn ta vô cùng kinh ngạc, bọn họ dù có chết đi sống lại cũng không thể tin nổi ta có thể kiến giải được như vậy.

Thở phè một cái, ta cười haha nhìn về phía Vô Ngôn, “Bất quá, ha ha, binh pháp vĩ đại như vậy đích thực không phải do Thượng Quan Lăng nghĩ ra được.” Quay mặt về phía Đông Phương Cửu, ta cười, rồi lại cười, ta ra sức cười, “Cái này còn phải cảm tạ Cửu Vương gia Lương Quốc, nếu không nhờ diệu ngôn của Cửu Vương gia ba năm trước, Thượng Quan Lăng làm sao dám ở trước mặt phụ hoàng khoe khoang khoác lác chứ? !”

Nhìn khuôn mặt tuần tú cứng đờ của Đông Phương Cửu, ta hài lòng vô cùng. Cho các người xấu xí lẫn nhau, tránh nhắm vào ta và Sở Sở nữa!

Vô Ngôn cười nói tiếp, “Cửu Vương gia quả nhiên không phụ sự trọng vọng của Lương vương!”

Đông Phương Cửu vô cùng lúng túng, hẳn có không muốn thừa nhận cũng phải thừa nhận. những ánh mắt mọi người lia về phía hắn đều vô cùng kính phục và ngưỡng mộ. Đương nhiên, quay lưng đi thì 80% không phải như vậy.

Bữa tiệc Hồng Môn Yến này cuối cùng cũng kết thúc. Lê tâm thân mệt mỏi rã rời, cộng với tâm hồn đầy thương tích, ta và Sở Sở lặng lẽ trở về tiểu các.

Ta biết Sở Sở giận ta rồi, ta ở trước mặt mọi người “quờ mắt” nàng, trong lòng nàng không thoải mái cũng là tự nhiên thôi, nhưng ta đâu còn cách nào khác, “tại kỳ vị mưu kỳ chức[1]” mà, Thượng Quan Lăng vốn là một nữ nhân hung ác độc địa, đối với Thượng Quan Sở Sở hận thấu xương, ta có thể không nói gì nàng ta mà được sao? Thượng Quan Lăng chịu để yên cho Thượng Quan Sở Sở nổi trội hơn sao? ! Hơn nữa, chẳng phải ta lúc đó đã bảo vệ nàng sao! Lão hồ ly tinh Vô Ngôn kia tuyệt đối chẳng tốt đẹp gì, vậy nếu như Sở Sở đưa ra được cách giải quyết, chắc chắn kết cục thể thảm, chỉ có thể giờ đầu chịu báng mà thôi.

“Sở Sở. . .” Ta cọ a cọ a, cọ vào người Sở Sở, giọng đầy u oán gọi tên nàng.

“Công chúa có chuyện gì?” Thượng quan Sở Sở lạnh lùng trả lời.

Ách. . . Quả nhiên giận rồi. “Sở Sở, tỷ giận muội sao, người ta là vì bảo vệ tỷ mà, người ta sợ lão hồ ly Vô Ngôn nhắm vào tỷ mà. . .” Ta túm chặt ống tay áo rộng thùng thình của Sở Sở, lắc qua lắc lại, “Sở Sở! ~~~ người ta biết tỷ học rộng tài cao, nhưng bây giờ chưa phải lúc để bộc lộ thực lực của tỷ! Chờ hai chúng ta trở về Ngọc Quốc rồi, tỷ có thể thoải mái phát huy sự thông minh tài trí của mình! ~~~”

Sở Sở suýt bị ta lắc cho choáng váng, hoặc cũng có thể là thực sự mềm lòng, ôn nhu nói với ta: “Được rồi, tỷ biết Lăng nhi có lòng tốt, là bản thân ta. . . tại ta nóng lòng. . .”

Aizz, trên đời sao lại có một cô nương hiền lành lại hiểu chuyện như Sở Sở vậy chứ, aizz, tên thất phu Hiên Viên Tiêu này thật là có phúc khí mà! Ta âm thầm lắc đầu, cảm thán thay cho Sở Sở.

Nửa đêm canh ba, ta mới triệu Át – tùy tùng đi cùng chúng ta tới Ngôn Quốc đến. Giáp thì lưu lại cho Thượng Quan Thiên – đệ đệ đáng yêu của ‘ta’ rồi, dù sao xét theo trình tự, thì võ công của Giáp giỏi hơn Át, dù thể nào thân làm chị như ta đây cũng phải chiều cố đệ đệ của mình trước a! Aizz, ta quả thực quá thuần lương rồi! Thật là thuần lương! ~~~

“Công chúa!” Át khom người thi lễ.

“Bính và Đĩnh, đã liên hệ được chưa?” Ta nhẹ giọng hỏi.

“Hồi công chúa, Bính vẫn chưa có tin tức, Đĩnh đang ở bên ngoài chờ công chúa tuyên triệu!”

“Ừm. . . Trước tiên truyền Đĩnh vào đây!” Bính vì sao lại không có tin tức? ! chẳng phải đi cùng với Đĩnh sao? ! Lẽ nào đã bị bắt rồi?

Một bóng đen từ ngoài cửa sổ vọt vào, quỳ gối trên mặt đất.

“Nô tài làm việc yếu kém, xin công chúa trách phạt!”

Oh, oh, thì ra hắc y nhân này chính là Đĩnh của Giáp Át Bính Đĩnh trong truyền thuyết. Ha ha, quả là tàn khốc a.

“Đĩnh, đứng lên rồi nói.” Ta phân phó nói.

“Nô tài không mặt mũi nào đối mặt với công chúa, chỉ có thể lấy cái chết để tạ tội.” Đĩnh vẫn quỳ trên mặt đất, không chút động đậy.

“Được rồi! Đứng lên trả lời? !” Ta nhỏ giọng phẫn nộ quát. Không tỏ ra chút uy nghiêm, thì hắn sẽ không nghe lời! “Nói đi, người và Bính vì sao lại thất lạc nhau? Hay là Bính đã. . .”

Đĩnh chậm rãi đứng lên, trả lời, “Nô tài và Bính lên vào Ngôn Quốc mấy tháng, ngay cả hoàng cung Ngôn Quốc bọn nô tài cũng đã tìm kiếm cẩn thận ba

lần, nhưng vẫn chưa tìm được ‘Hậu Hắc binh pháp’ trong truyền thuyết...”

Lời vô ích, có thể tìm được mới là lạ, làm gì có.

“Sau đó nô tài và Bính đoán rằng, binh pháp ấy có thể sớm đã được Ngôn Quốc tìm thấy, một cuốn binh pháp có một không hai như vậy chắc chắn được Ngôn Quốc coi là chí bảo, như vậy có thể, có thể sẽ được cất giấu ở chỗ của quốc sư Ngôn Quốc...”

“Cái gì? ! Các ngươi sẽ không ngờ đến mức tới chỗ Vô Ngôn lục soát đó chứ? !” Trời ạ, vậy hai ngươi còn có một người sống sót trở về thì đúng là nhờ thần thánh phù hộ rồi!!

Định rõ ràng giết thót mình, chậm rãi gật đầu.

Aizz... Đây chẳng phải là gây phiền toái cho ta sao, vốn không muốn tiếp xúc nhiều với con hồ ly tinh Vô Ngôn đó, giờ thì hay rồi, các ngươi tạo cơ hội cho ta tiếp xúc với hắn!

“Công chúa, nô tài và Bính làm việc yếu kém, xin công chúa trách phạt! Nô tài nguyện lấy cái chết để tạ tội!” Nói xong, Định lại quỳ trên mặt đất.

“Được rồi, được rồi! Nhớ kỹ, các ngươi đều là tâm phúc, thuộc hạ của bốn cung, chứ không phải nô tài; bốn cung tín nhiệm các ngươi. Thất bại nhỏ nhỏ là chuyện bình thường, bốn cung kỳ vọng biểu hiện sau này của các ngươi.” Nhìn ánh mắt không thể nào tin nổi của Ất và Định, ta cười cười, nói tiếp, “Bính là huynh đệ các ngươi, cũng là phụ tá không thể thiếu của bốn cung, bốn cung nhất định sẽ đi cứu hắn, chỉ cần hắn vẫn còn sống, bốn cung có thể đem hắn cùng chúng ta trở về Ngoc Quốc.”

Nếu như lúc đầu các ngươi chỉ sợ “Thượng Quan Lăng”, thì khi “ta” đã trở thành chủ tử, phải phục tòng

Như vậy bây giờ ta muốn các ngươi thật sự quy thuận Thượng Quan Lăng, kính nể ta, tin tưởng ta, chỉ có trong lòng khuất phục rồi, mới có nỗ lực trăm phần trăm, mới có biểu hiện xuất sắc nhất trong hành động.

Nhìn hai người Ất, Định đứng ngây ra vì cảm động, trong lòng ta vẫn có chút băn khoăn.

Chiều “Công tâm kế” này cũng thành công một chút rồi sao?

Aizz, điều này chỉ có thể chứng minh, “ta” trong quá khứ quá “nghiêm khắc”, nên mới chưa từng khiến cho hai tên nhóc thật thà này có vẻ mặt hớn hở như vậy!

Hay là ta hiện tại quá thuần lương a? ! Ta chỉ dùng một chút tâm tư nhỏ xíu xiu xiu, một chút thủ đoạn nhỏ xíu xiu xiu mà thôi, binh pháp mà, phải vận dụng sáng tạo, ứng dụng đôi mới a! Aha ha ha ha ~ aizz, tính toán tiếp, ngày mai nên áp dụng binh pháp gì với Vô Ngôn đại quốc sư đây? Hay là chọn một kế trong ba mươi sáu kế? ! ...

[1] Ở vị trí nào thì phải làm đúng chức trách của mình

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 16: ‘Thần’ hộ Ngôn Quốc, ai dám tranh phong?

Canh ba. Hoàng cung Ngôn Quốc. Trong tẩm cung của Âu Dương Vân.

Một thân bạch y giản đơn, đeo mặt nạ bạc, Vô Ngôn im lặng ngồi đối diện Âu Dương Vân.

Yên lặng thật lâu sau.

“Vương Thượng, không định giải thích gì với Vô Ngôn hay sao?” Vô Ngôn nhẹ mồm mê chén trà, khe khẽ nói.

“Vương thúc, người muốn Âu Dương giải thích cái gì?” Ánh mắt bạc của Âu Dương Vân không chút cảm xúc, thản nhiên hỏi lại, thản nhiên trả lời. “Không phải trong lòng Vương thúc sớm đã có kết luận rồi sao.”

“Ha ha.....” Vô Ngôn khẽ cười đứng dậy, kính cẩn khom người cúi đầu trước Âu Dương Vân, hỏi, “Vương Thượng đang bao che cho trưởng công chúa đúng không?” Dừng lại một chút, rồi lại nói, “Là do Vương Thượng ‘nhớ tình bạn cũ’, hay là còn cái gì khác?”

Trong mắt Âu Dương Vân phút chốc xuất hiện một tia xao động nhỏ, nhưng rất nhanh liền không còn gợn sóng. Hắn không đáp.

“Vương Thượng, có thể tạm thời đem ‘Xích ngọc’ giao cho Vô Ngôn được không?” Vô Ngôn lại cười, tiến lên vài bước, cách Âu Dương Vân ngày một gần hơn.

Ánh mắt Âu Dương Vân không dao động, nhưng trong lòng lại không được bình tĩnh như vậy. Một hồi lâu sau hắn mới lấy một chiếc vòng bích ngọc ra khỏi hai lớp ngực áo.

Vô Ngôn cười ung dung cẩn thận nhận chiếc vòng tay, nhẹ giọng nói: “Vương Thượng, được tạo ra khi nào vậy? Thật là vô cùng tinh xảo.”

“Sao, Vương thúc không tin ư?” Âu Dương Vân khẩu khí vẫn ôn hoà như trước.

“Ha ha, Vô Ngôn sao dám?” Vô Ngôn làm dáng chấp tay thi lễ.

“Âu Dương biết Vương thúc toàn tâm toàn ý với Ngôn Quốc ta, nếu không phải Vương thúc làm quốc sư, thì hoàng đế Ngôn Quốc ngày hôm nay cũng sẽ không phải Âu Dương.” Âu Dương Vân phong khinh vân đạm nói, ánh mắt bạc vẫn như cũ lạnh băng.

Vô Ngôn nghe vậy không đáp, một lát sau mới mở miệng cười nói: “Vô Ngôn đối với ‘Xích ngọc’ cũng có biết một chút, ‘Xích ngọc’ còn được mệnh danh là ‘Huyết ngọc’, toàn bộ đều màu đỏ thẫm, nhưng mà... có điều khi đem ‘Ngọc’ rời khỏi ‘chủ nhân’ của nó thì cũng chỉ là loại ngọc thạch bình thường mà thôi, ‘Xích ngọc’ chỉ có thể mang trên người chủ nhân, toàn bộ mới có màu đỏ thẫm, đó mới là Xích ngọc chân chính!”

Âu Dương Vân thờ ơ trả lời: “Vương thúc biết là tốt rồi.”

“Ha ha.” Vô Ngôn khẽ vuốt ‘Xích ngọc’ màu ngọc bích, “Vương Thượng vẫn chưa trả lời Vô Ngôn, ‘Xích ngọc’ từ khi nào đã biến thành ‘Vòng xích ngọc’ vậy?”

“À, Vương thúc yên tâm, bất luận là ‘Xích ngọc’ hay là ‘Vòng xích ngọc’, công dụng đều không thay đổi.” Âu Dương Vân không nghĩ ngợi liền trả lời câu hỏi của Vô Ngôn. Hắn cho rằng không cần nói nhiều, với lại hắn cũng không muốn để cho Vô Ngôn hiểu rõ tâm ý của hắn đối với.....

Vô Ngôn thoáng sững sờ, tiếp tục kính cẩn thi lễ nói: “Đêm đã khuya, vương thượng hãy sớm nghỉ ngơi, Vô Ngôn xin được cáo lui trước.”

“Vương thúc, cũng sớm hồi phủ đi.” Âu Dương Vân theo thói quen cũng không giữ lại.

Vô Ngôn xoay người rời đi, còn lưu lại một câu ý vị sâu xa: “Ba ngày sau, Vô Ngôn sẽ đem ‘Vòng xích ngọc’ trả lại cho Vương thượng..... Ha ha, thần hộ Ngôn Quốc ta a!”

.....

Âu Dương Vân chậm rãi đứng dậy, bước về phía cửa sổ, bàn tay nắm chặt giò mới thả lỏng.

Ngân nguyệt thanh trảo, nhất đích ngân bạch. (Ánh trăng trong vắt, một màu trắng bạc)

Đôi mắt bạc, chính là căn cứ để xác minh huyết thống hoàng tộc cao quý của Ngôn Quốc. Ngân sắc càng trong sáng, huyết thống lại càng thuần khiết.

Mà có thể có được con mắt bạc cùng mái tóc trắng của hoàng tộc, chỉ có một người duy nhất – là hắn.

Ngôn Quốc thiên hạ vạn người đều tôn sùng màu bạc, nhưng trong mắt hắn thực giống như ma quỷ vậy.

Hắn chỉ nhớ rõ, đôi con ngươi màu bạc, mái tóc màu bạch kim, làn da trắng đến trong suốt của mình trong gương, ha ha, hắn không cách nào cảm thấy mình đẹp được..... hắn bị dọa bởi hình ảnh phản chiếu chính mình trong gương.

Khi đó hắn vẫn chỉ là một đứa trẻ, bao nhiêu tuổi? Thật ra hắn đã không còn nhớ rõ.

Kỳ thật, hắn biết tất cả mọi người sợ hắn, vẫn luôn như vậy, từ nhỏ, lúc hắn bắt đầu biết nhận thức.

Hắn hiểu, ngay cả chính hắn cũng không nguyện cùng ‘người’ trong gương này làm bằng hữu. Có ai muốn cùng quỷ làm bằng hữu đâu chứ? (hehe, thế là Maroon nói anh giống quỷ không ngoa chứ??)

Âu Dương Vân không có bằng hữu, bản thân hắn cũng là một con người lạnh lùng, trong ngoài đều lạnh, lạnh lùng cô đơn.

Có điều, hắn cứ như vậy tựa hồ cũng thực dương dương tự đắc.

Mãi cho đến tận mười lăm năm trước, hắn theo phụ thân lần đó đi xa.

Một người con gái có đôi mắt xanh trong veo, rất nghiêm túc đánh giá hắn từ trên xuống dưới, sau đó người con gái ấy nở nụ cười, tiếng cười như chuông bạc vang vọng cả hoa viên.

Người con gái nói với hắn: “Người thật xinh đẹp! Người có một đôi mắt rất đẹp, tóc người cũng đẹp nữa!”

Người con gái “bập môi” lên trên mặt hắn, lại nói: “Bồn cung thích người, chờ người trưởng thành bồn cung muốn người làm phò mã của bồn cung! Đợi cho bồn cung làm nữ hoàng rồi, người sẽ là nam hậu của bồn cung!”

Ánh mắt cô bé đỏ trong suốt nhưng bá đạo, Âu Dương Vân không khỏi chấn động. Chưa từng có ai nói với hắn như vậy, cũng chưa từng có ai thiết tình khen ngợi hắn“xinh đẹp”..... như thế.

Hắn cho rằng, mọi người đều sợ hắn.

Người con gái lấy một khối ngọc thạch đỏ từ trong ngực áo ra đưa cho hắn. Khi đó tay hắn rất nhỏ, Ngọc Thạch rất lớn, một lòng bàn tay hắn cầm không được.

“Đây chính là bảo vật của Ngọc quốc ta, ngươi nhận đi!” Ánh mắt xanh của người con gái lóe ra tinh quang, “Thứ mà bốn cung đưa cho ngươi chính là tín vật hẹn ước!”

Lại “bập môi” lần nữa. Người con gái mới rời đi.

Âu Dương Vân vĩnh viễn không quên được nụ cười của người con gái khi rời đi còn ngoái lại kia, đôi mắt cong cong như vầng trăng khuyết, ánh mắt xanh lưu chuyển ra màu bạc quang mang.

Đó là lần đầu tiên hắn cảm thấy, màu bạc rất đẹp! Có lẽ, màu bạc kết hợp cùng màu xanh mới thực dễ nhìn.

Không biết qua bao lâu, Âu Dương Vân mới rời khỏi cửa sổ.

Trong miệng hắn lẩm bẩm: “Ba ngày..... Ba ngày..... chính là ngày tuyển phi sao.....”

Chẳng lẽ thật sự phải làm như vậy hay sao?

Âu Dương Vân lần đầu tiên nhíu mày, bàn tay lần thứ hai lại khẽ nắm chặt.

Âu Dương Vân cho rằng, ở trong lòng của hắn, Ngôn Quốc vĩnh viễn đều ở vị trí thứ nhất.

Âu Dương Vân cũng cho rằng, người trong quá khứ chẳng qua cũng chỉ là quá khứ mà thôi.

Bất quá, có lẽ nào, những cái “cho rằng” của hắn đã sai chăng

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 17: Tuyệt thế “Mỹ nam”, thăm dò “tổ cáo”

Sáng sớm hôm sau, hoàng cung Ngôn quốc, tiểu các của Thượng Quan Lăng.

“Lăng nhi.....” Sở Sở nhìn trang phục khác thường của Thượng Quan Lăng ngây ngẩn cả người, ngắm nghía nửa ngày mới tin “mỹ nam tử” thân vận cẩm bào màu lam, đầu cài trâm bạch ngọc chính là Lăng nhi theo lời nàng nói. Sau một hồi lấy lại tinh thần, Sở Sở hỏi: “Lăng nhi, bây giờ muội muốn đi đâu?”

Ta vừa mới sửa soạn xong, chuẩn bị cùng Át đột nhập vào phủ Vô Ngôn quốc sư làm một cuộc thám hiểm chưa từng có trong lịch sử, đây cửa thì gặp ngay phải về mặt kinh ngạc của Sở Sở.

Nhưng chuyện này không thể đưa nàng theo. Rất nguy hiểm.

“Sở Sở, muội cùng Át đi..... đi xem thử người dân ở Ngôn quốc.....” Nói xong, ta liền phát giác có này không tốt, xem người dân không phải là đi dạo phố sao? Đi dạo phố sao lại không cho Sở Sở đi cùng?! Trí khôn a, ta van ngươi mau mau xuất hiện, ta vắt hết óc lại nói: “Sau đó đi..... Ha ha..... đi tới chỗ muội chưa từng đi qua mở mang đầu óc.....”

Sở Sở hiển nhiên không rõ “Ý tứ” của ta, vẫn giữ vẻ mặt khó hiểu.

Được rồi, ta phải nói rõ hơn một chút.

“Sở Sở, tỷ không thấy hình dáng bây giờ của muội? Ta bây giờ chính là ‘Nam nhân’ a!” Ho nhẹ một tiếng, ta tiếp tục giải thích, “Nam nhân có thể đi chỗ nào ‘Khảo sát’ người dân?”

Ta mắt chớp chớp (mồm đớp đớp), đưa ra bộ mặt của một tên đạo tặc hái hoa, cuối cùng còn cười với Sở Sở cực kỳ YD[1].

Aizz, ta thật sự có lỗi với hình tượng của mình! Thực xin lỗi!

Quả nhiên, khuôn mặt Sở Sở đỏ bừng, cúi đầu không nói.

“Sở Sở, tỷ ngoan ngoãn ở biệt viện chờ nha.” Ta cười cười, lúc này khôi phục điệu cười thuần khiết. Suy xét xong, lại thấy Sở Sở cũng rảnh rồi buồn chán, lại nói thêm một câu, “Àn. Tỷ nếu nhàm chán, có thể đi tìm Hiên Viên Tiêu kia.” Lược bớt hai từ “Thất phu”.

Sở Sở mặt càng đỏ hơn, dứt khoát quay lưng lại đi thẳng, không đáp lại ta.

Bây giờ thì được rồi, Sở Sở có Hiên Viên Tiêu đi cùng, thứ nhất sẽ không nhàm chán, thứ hai cũng an toàn.

Gã thất phu Hiên Viên Tiêu kia cả ánh mắt cũng có thể giết người, chắc là Vô Ngôn cũng không dám suy xét hần.

Ta liếc mắt ra hiệu cho Ất, hần lui ra trước.

“Sở Sở, muội thật có lỗi a, buổi tối nhất định sẽ mang về cho tỷ quà vật đặc sắc ở Ngôn quốc nga!~”

“Àn. Nhưng mà. Lãng nhĩ.” Thượng Quan Sở Sở cắn cắn môi, nói, “Nữ hài tử đi loại chỗ như thế. Dù sao cũng không tốt. Huống chi. Huống chi muội lại là công chúa Ngạc quốc.”

“Ai nha Sở Sở! Yên tâm đi! Muội chỉ đi nhìn thôi, muội đến chỗ ấy có thể gì được a? Được rồi, muội đi đây, bái bai ~” Ta đến chỗ đó chẳng lẽ lại chi tiền tranh hoa khôi với người ta à? Và lại, ta vốn đi tìm cách giải quyết vấn đề, còn có thể đi đâu được chứ! Khờ quá!~

“Vây. Bye-bye!~”

Ta không chú ý, cách ta và Sở Sở tạm biệt, lại dùng câu cửa miệng ở “thế giới của chúng ta”.

==

“Công tử, đi bên này.”

Ất khom người nói với ta.

Thủ hạ dưới tay ta hào hứng, đầu óc cũng tốt nữa, chỉ dạy một lần là biết phải gọi “Công tử”, không được gọi là “Công chúa”, đầu phải như trong tiểu thuyết hay nói là khó đối cách xưng hô? Hừ, tiểu thuyết không dựa theo đời thường sao? Biên tập nhất định không so sánh với hiện thực. Cái này gọi là “có làm mới biết”!

“Ừ, Đình đâu?” Ta hỏi.

“Theo lời công tử phân phó, đã đến hang hồ ly.”

“Tốt.” Hắc hắc, nếu lão hồ ly Vô Ngôn biết chúng ta đặt tên quốc sư phủ là “Hang Hồ ly”, không biết có phản ứng thế nào a?

Có thể tức giận đến nổi quăng cả mặt nạ? Hay là trợn mắt nhiều quá nên từ mắt bạc thành màu đỏ như máu?

Ngẫm lại, ta như hà giận trong lòng.

Người dám giam giữ thuộc hạ của ta?! Đánh chó còn phải xem mặt chủ! Dám đùa bỡn với Thượng Quan Lãng ta, ha ha, da người bị ngứa ngứa rồi sao? Có muốn ta nhổ sạch lông người không?!

Ta cũng không chú ý đến, ta càng ngày quen thói của nhân vật “Thượng Quan Lãng” này, càng ngày càng quen gọi mình là Thượng Quan Lãng.

Có lẽ, từ cái ngày tình cờ phát hiện, sự khác biệt của “bản thân” trong gương đồng và “ngày xưa” chỉ là đôi mắt xanh biếc mà thôi.

[1] YD: viết tắt của淫荡(yíndàng) nghĩa là “dâm dăng”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 18: Tuyệt thế kế mẫu, thề đấu với trời!

Đô thành Ngôn quốc — Vân Kinh, không phải phú quý phồn hoa bình thường, nhưng phồn hoa thì không hẳn là huyền ảo, âm ỉ.

Vân Kinh dân cư đông đúc, đường phố người người chơi cờ, bảo tháp cao vút, lâm viên[1] tinh xảo, chùa miếu tráng lệ, thương khách tụ tập, lại thêm ba bè là nước, rất có dáng dấp một thủy thành như thi như họa.

Phố xá sầm uất, hàng quán như mây, lại được sắp xếp nghiêm chỉnh, ngay ngắn trật tự, cảnh tượng náo nhiệt khác thường.

“Soạt!~”

Ta vung nhẹ chiết phiến trong tay, quả thực là một mỹ thiếu niên nhanh nhẹn a!

Khí chất quý tộc cùng hiệp khí giang hồ được ta hoàn mỹ hòa hợp lại một chỗ, làm sao mà không làm người khác chú ý cơ chứ?

Liếc một cái, lại có cô nương vút cho ta một ánh mắt mê hoặc!

Ngất! Sao nam nhân cũng thế?! Lại còn là một nam nhân khôi ngô?! NND Hấn đem tiểu gia ta ra làm cái gì?! Hừ!

“Công tử?” Ất nhỏ giọng kêu.

“Ừ? Chuyện gì?” Hai tròng mắt màu đen của ta như có lửa!

Hắc hắc, tại sao đôi mắt xanh biếc của ta lại biến thành màu đen? Ha ha ha, đó là bởi vì ta đeo con mắt ẩn hình[2] a! Sao có thể!

Hoàng thất Ngọc quốc có một loại bí dược, sau khi dùng có thể đổi màu đôi mắt thành màu đen, có điều cũng chỉ được tạm thời, Mỗi viên thuốc giữ được ba canh giờ, ta hôm nay ăn hai viên, trong mười hai tiếng đồng hồ thế nào cũng phải ráng làm cho xong cái công việc rắc rối này.

“Công tử, có muốn nô tài xử lí hấn.?”

Ánh mắt Ất lia đến người vị nam tử khôi ngô kia. Trời ạ, ngọn lửa trong mắt hấn so với ta còn. dữ dội hơn!

“Không cần.” Chúng ta “cải trang” đi tuần, buổi tối còn phải đột nhập vào hang ổ hồ ly của Vô Ngôn, tuyệt đối không thể công khai. Khụ khụ. Tuy trang phục hiện nay làm trái với tôn chỉ “cải trang”, Nhưng. Nhưng. công tử cao quý thì ở đâu chẳng có, cực kì an toàn!

Kiều ngạo, hoa lệ, óng ánh, nhưng lại trầm thấp !

“Vâng!” Ất tự giác lùi ra sau ta.

“Công tử!~~~~”

Là Đinh ở xa xa gào to.

Mẹ ơi, sao giọng của hấn lại lớn như vậy chứ? Tối hôm qua sao ta không phát hiện ra?

Trời ạ! Một anh chàng đẹp trai như thế, sao lại có thể biến thành cái dạng này? Cả người tản ra khí tức của gã sai vặt hạ đẳng.

Đinh nhanh chóng chạy đến gần chúng ta.

“Soạt!” Ta gấp chiết phiến lại. “Đinh, sao ngươi lại biến thành cái bộ dạng này?” Thực làm xấu mặt ta. Nửa câu sau ta chưa nói.

“Công tử.” Đinh thở hắt hắt một hồi, mới nhỏ giọng nói, “Lão hồ ly tinh kia từng gặp qua nô tài, nên nô tài mới.”

“Ồ, biết rồi.” Ta tươi cười vui vẻ với Đinh, nụ cười như của cấp trên thừa nhận và tán thưởng giải pháp của cấp dưới, “Đinh, làm rất tốt.”

“Tạ. Tạ ơn công tử!”

Đinh kích động có chút nói lắp, ta đoán nếu không phải là đang ở bên ngoài, hấn có thể còn quỳ xuống cảm ơn ta.

“Soạt!~” Ta lại dùng thủ pháp của Sở Lưu Hương mở chiết phiến ra.

Đinh nhìn chăm chăm vào chiết phiến của ta, vẻ mặt không hiểu, nhìn ta, lại cúi đầu nhìn chiết phiến. Ha ha, thứ hấn nhìn chăm chăm chính là đề thi trên chiết phiến của ta.

Thơ trên chiết phiến: 【 xuân miên bất giác hiểu, xuyên việt bất hiềm tảo. Thâm cung cao tường trung, suất ca tri đa thiếu. 】【3】

Tạm dịch:

Giác xuân sáng chẳng biết

Xuyên không không ngại sớm

Tường cao thâm cung vậy

Mỹ nam nhiều hay ít?

Đề viết: 《 nhân bất xuyên việt uống thiếu niên 》

Tạm dịch: Người không xuyên qua uống tuổi xuân

“Đinh, đoạn thơ này thế nào?” Ta hỏi.

“Công tử, thơ này do vị nào sở tác?” Đinh không dám nói bừa, hỏi trước ta.

“Là công tử sở tác.” Ất thay ta trả lời.

Xem ra hần sợ Đinh nói sai, bị ta trách phạt. Ất tâm tư kín đáo, xử sự chu đáo, điều quan trọng nhất còn cực kì trung thành, là một thuộc hạ tốt hiếm có, đáng giá bồi dưỡng, đáng giá đào tạo a.

Đinh sững sốt một lát, mới cười nói: “Công tử nhà ta tài hoa phi phạm, ngay cả ý thơ cũng thâm ảo như vậy, người như nô tài sao có thể lĩnh hội.”

Ngất, không hiểu hần khen ta hay chửi xéo ta đây, “Đứa nhỏ” này, thật là, aizz, thật khờ khạo mà đáng yêu.

Quả nhiên, Ất cũng lộ vẻ mặt nhin cười. Quên đi, quên đi, giải thích cho “Bọn hần” cũng không có tác dụng gì, “Xuyên không”, chuyện này, nếu người không tự mình trải qua, vĩnh viễn sẽ không thể tin được.

Ngay cả ta cũng vừa mới nhận ra thực tại, an tâm ở thế giới hư ảo không có thật thực hiện chuyến “du ngoạn mấy ngày xuyên không” của ta.

Chỉ có điều, “mấy ngày” này không phải là “mấy ngày” kia mà thôi.

Ha ha, aizzz.....

“Ai da!~ tục ngữ nói: xuân miên bất giác hiểu, xuyên việt bất hiềm tảo. Thâm cung cao tường trung, suất ca tri đa thiếu.....”

Ta buồn khổ hát, ta buồn tình cười, trọn đời muốn tiêu diêu.

Đây là những điều lĩnh hội của ta, bản huyết lệ [tuyệt thế kẻ mẫu].

“Không đợi người đến, ta sẽ tự mình đến trước

Bất cứ khi nào xuyên không cũng đừng quên, đọc ~ binh ~ thư ~

Nếu ai sắp đến, cho ta mượn một bộ binh pháp Tôn Tử!

Té ra là Hoàng đế, Vương gia, Hoàng tử, tên bắn lên viuu viuu

Giải được hạn mười ngày buột ta phải ngàn dặm đi tứ quốc

Duy quân phụ vọng, chỉ hận thế gian không thể song toàn

Ta bị chà đạp, ta bị khi dễ, ta không chỗ dung thân

Ta thân liễu gãy đón gió, không chịu nổi gánh nặng, ngã ra giữa đường

Thân nhân tề tụ, sự từ rỗng một tiếng, tìm ta hoảng hốt

Đóng vai Quan Âm nghìn tay khiến ta trở nên vô dụng, nói: Mẹ kể ~ hối hận rồi sao?~”

Hối hận! Ta hối hận a! Ông trời ~ khi nào ông mới để ta quay về a!~

Ta một mình đi trước ngâm một khúc mộng xuyên bi thảm, Ất và Đinh lặng lẽ theo sát phía sau ta, thay ta ngăn chặn những ánh mắt hoặc là nóng bỏng, hoặc là quái dị.

.....

Không đúng! Ta không được buồn khổ, không được thờ dài! Ta không thể bị số phận hạ ngục! Ta muốn tranh đấu với ông trời!!! Tranh tranh tranh!!~

Xuyên — sẽ khuấy động xuyên! Sống — sẽ sống tuyệt vời!

Hắc hắc..... Ông trời muốn tra tấn mẹ kể ư? Không có cửa đâu!!

Nói cho người biết, Mỗ Lăng ta cho dù ở chỗ này, cũng có thể hô phong hoán vũ, tay nắm càn khôn như thường!

Không phải là hư cấu sao? Không phải là ác nhân sao? Không phải là không theo kịch bản của ta sao?

Hừ! Mỗ Lăng sợ ai? Sợ ai?! Mỗ Lăng ta đã sáng tác ra một bộ [lý luận mẹ kế] độc đáo còn cần sợ ai nữa?!!

Aha ha ha ha ~~~~

“Công..... Công tử.....”

Hai người phía sau nhẹ giọng gọi ta. Ha ha, chớ căng thẳng, “Công tử” Ta không sao.

Ta thong thả xoay người, đối với Át và Đình, ngưng mắt cười nhẹ, yếu ớt hỏi: “Bỏn công tử — đẹp trai lắm sao?”

[1] Khu trồng cây cảnh

[2] Đó chính là kính áp tròng làm đổi màu mắt

[3] Cái đó là Lăng tỹ chế từ bài này:

Xuân hiểu

Xuân miên bất giác hiểu

Xứ xứ vấn đề điều

Dạ lại phong vũ thanh

Hoa lạc tri đa thiếu.

Mạnh Hạo Nhiên

dịch thơ Việt:

Giấc xuân, sáng chẳng biết

Khắp nơi chim riu rít

Đêm nghe tiếng gió mưa

Hoa rụng nhiều hay ít?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 19: Ba cái nhất của Ngôn Quốc, thử từng cái một

Át cùng Đình thoáng sửng sốt, mất một lúc lâu mới liên tục gật đầu nói: “Đẹp _____!” (ko dám nói chữ sau)

Nhưng mà ánh mắt của hai tên thuộc hạ này lại lộ ra vẻ bất đắc dĩ. Ta có chút tổn thương a~.

Ta kéo hai người bọn họ lại gần, thấp giọng hỏi: “Biết Ngôn Quốc nổi danh nhất là cái gì không?”

“Ngôn Quốc — coi trọng thành tựu về văn hoá giáo dục, chế lễ làm vui, ngăn cản lạm sát, cứu tế khốn cùng, chính là một quốc gia quân tử.” Át nghiêm túc nhẹ nhàng trả lời, lời nói toát ra mấy phần vẻ ước ao cùng tôn kính.

“Ha ha, Át nói rất hay.” Ta nhìn ngược lại về phía Đình, ý bảo ta đang chờ câu trả lời của hắn.

Một lúc sau Đình mới mở miệng: “Thuộc hạ nghe nói, trong bốn nước chỉ có Ngôn quốc có thể nhận được ‘Thần chỉ’.....”

“Ha ha, cũng đúng, nếu không thì làm sao chỉ có Ngôn quốc là có đại quốc sư chứ.” Kỳ thật ta cũng rất buồn phiền nha, ta – vị “đại thần” có thể cho Ngôn Quốc “Thần chỉ” cũng đã đến đây làm ‘ác nhân’ rồi, vậy mà tên Vô Ngôn kia còn có thể đi đâu đoạt “Thần chỉ” chứ? Ôi~ thật là nan giải, cái thế giới hư ảo này mà cũng có tiên tri sao?!

Aizz, không nghĩ thêm nữa, càng nghĩ ngợi thì lòng càng rối loạn, càng lạnh giá, sợ hãi.

“Thuộc hạ cũng cảm thấy sùng văn ức vớ, không phải chuyện tốt gì, thế nào cũng sẽ vì Ngôn quốc mà ngẫm mang đến mầm họa.”

Ah, thật không nghĩ tới, Đình lại có thể nói những lời kiến giải đến như vậy. Không sai, thực sự rất chính xác, quả đúng với thâm ý của ta.

Ta hướng Đình nhưn mày cười: “Đình, nói hay lắm!” Nhưng kì thực, ta vẫn không rõ, chẳng lẽ đạo lý này mà Âu Dương Vân với Vô Ngôn cũng không biết hay sao? Hay là bọn hần thật sự cho rằng bốn bề đều là đại dương bao la rộng lớn thì sẽ tuyệt đối an toàn? Thật không nghĩ ra, ta lại cũng chẳng muốn hiểu nữa!

Ban đầu ta viết trong sách như vậy, chính là vì để cho Hiên Viên Tiêu thống nhất bốn nước chế tạo kiệt cơ, tứ phía đều là biển thực rất an toàn, có điều không phải là tuyệt đối. Kim quốc cũng đang trong thời điểm cường thịnh, muốn một lần thôn tính Ngôn quốc cũng không phải việc gì khó như lên trời.

Cho nên, hiện tại, ta thật ra rất lo lắng cho an nguy của quốc gia Vân tiên nhân a. Dù sao thì... yêu ai yêu cả đường đi lối về mà. Hắc hắc.

“Công tử.”

“Hử?” Ta phân tâm, đã bị nhìn ra rồi. “Ha ha, hiện tại vẫn còn sớm, chúng ta đi dạo..... khảo sát..... nghiên cứu dân tình Ngôn quốc đi a!” Ta thiếu chút nữa buột miệng nói ra hai chữ “dạo phố”, tuy rằng Át Đình hai người đã tình nguyện làm thuộc hạ của ta, nhưng dẫu sao bọn hần vẫn chung qui cho rằng ta chính là Thượng Quan Lăng – Ngọc quốc trưởng công chúa. Nếu ta không phải Thượng Quan Lăng, thì bọn hần sẽ chẳng còn quên mình vì ta nữa đâu.

Ám vệ chuyên biệt của hoàng tộc Ngọc quốc, không nguyện trung thành với Ngọc quốc hoàng tộc, chẳng lẽ nguyện trung thành với ta – một người từ nơi khác tới?

“Công tử, có vẻ như vậy không được an toàn đâu?” Át khom người mà nói.

“Yên tâm, công tử ta trong lòng nắm chắc rồi.” Cười với Át một tiếng, hỏi, “Các người có cảm thấy — công tử ta — càng ngày càng không giống với trước kia không?” Ta muốn xem xem bọn họ đối với ta rốt cuộc có bao nhiêu hoài nghi.

Át liền hơi sùng sốt, nhưng sau đó lập tức cúi người mà đáp: “Thuộc hạ không dám nói năng xằng bậy!”

“Thuộc hạ cảm thấy.....”

Át không nói thật, ta liền quay sang Đình đột phá vậy. “Đình, người cứ việc nói thẳng, công tử ta tuyệt không so đo!” Ta cười đến mức khiến người ta thấy ảm lạnh, ánh mắt kia của ta thực trong suốt a!

“Thuộc hạ chỉ cảm thấy..... cảm thấy..... phải làm vì công tử — cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi!” Đình khom người mà đáp, lời nói vang vang mạnh mẽ.

Nhất thời ta thật không biết phải nói gì, thời hiện đại có cấp dưới nào chịu cúc cung tận tụy, chết rồi mà tâm tính vẫn luôn hướng tới người? Ta vừa rồi chỉ nói có một hai câu tốt đẹp, mà đã có thể làm cho bọn họ..... Aizz.....quả nhiên, mấy ngàn năm trí tuệ kết tinh, ngoại trừ binh pháp thì từ, làm gì có ai luyện rèn tâm tính đâu chứ, tâm người này trái lại thâm hậu, rất khó để tiến vào, ngược lại tâm bọn họ cũng chỉ có một tầng mỏng manh, cái gì cũng đều có thể nhìn thấu a.

Khẽ cười một tiếng, ta trêu ghẹo nói: “Ah? Hoá ra lúc đầu, không nghĩ rằng nên vì bọn công tử cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi?”

“Thuộc hạ không dám!” Đình lập tức trả lời.

Nhìn thấy trên trán hần mồ hôi chảy ròng ròng, mới biết hần sợ “tâm tính bất định” của ta đến cỡ nào!

Ta xoa người, mở chiết phiến (quạt), vẫn là anh tuấn thiên hạ vô địch, chiết phiến nhẹ lay động, thần nhiên nói: “Công tử biết lòng trung thành của các người, các người không cần lúc nào cũng nơm nớp lo sợ như vậy.” Ánh mắt liền chuyển, rạng rỡ cười, “Đi, công tử ta sẽ mở mang kiến thức cho các người, xem cái gì gọi là đệ nhất của Ngôn quốc!”

Ngôn quốc, có ba cái nhất: Thứ nhất — thi từ, thứ hai — cao lương mỹ vị, thứ ba..... khụ khụ..... Hồng phường.

Là quốc gia coi trọng tri thức, thi từ ca vốn nổi tiếng cũng là lẽ đương nhiên.

Ngôn quốc vì xung quanh đều là biển, nên ẩm thực của nó cũng có nhiều nét vô cùng đặc sắc, phải nói thế nào nhỉ, hải sản phong phú a, nghe nói ngay cả làm cá cũng có đến một trăm lẻ tám phương pháp. Đương nhiên truyền thuyết này, chính là do ta biên soạn. Bất quá, nếu đã tới nơi này rồi, ta đương nhiên muốn đi xem thử “Truyền thuyết” này rốt cuộc có thể trở thành sự thật hay không.

Hồng phường, nói đơn giản một chút chính là thanh lâu. Chớ có thắc mắc, vì sao quốc gia quân tử mà lại cũng có đầy rẫy thanh lâu? Ha ha, bởi vì bản tác giả thích, thế nào mà tiểu thuyết thời xưa đều không thêm thanh lâu vào, hơn nữa, vở kịch hay thì từ đâu mà ra chứ?

Khụ khụ, chuyện kể rằng... kỳ thật, thanh lâu còn có một tác dụng vô song, chính là thu thập tình báo. Nếu dựa theo ta trong sách ghi lại, Ngọc quốc hẳn phải có “thể lực” ở Ngôn quốc, hơn nữa chính là lấy thanh lâu để nguy trang “Ngọc quốc trú Ngôn quốc cơ quan tình báo trung ương”.

“Đình, người ở Vân kinh lâu như vậy, từ lâu nổi danh nhất ở chỗ nào, cũng nên biết chứ nhỉ?”

“Từ lâu nổi danh nhất Vân kinh?” Đình trờng lớn mắt, suy nghĩ rồi đáp, “Tiên nhân lâu.”

“Tiên nhân lâu?” Quả là tên hay! Vân kinh, Tiên nhân lâu, Vân tiên nhân. Ha ha. Ta thích nha.“Được, chúng ta phải đi Tiên nhân lâu!”

Chiết phiến rung lớn, nhấc chân liền đi.....

“Công tử, hướng đi..... ngược lại.....”

Ách.....

.

Hai canh giờ sau.

“Công tử, người... người không thoải mái sao?” Át sắc mặt lo âu hỏi ta.

“Không sao.....” Không có việc gì, chính là no, thực sự rất no. Cũng là ăn hải sản sẽ không béo, bằng không, chắc phải đem ta ra so với lợn cũng nên!

“Công tử, người sợ là ăn nhiều quá rồi.” Đình cũng bắt đầu khẩn trương, “Thần đi bảo tiểu nhị làm cho người chén trà tiêu thực.”

Ta gật đầu. Lời nói dư thừa cũng không muốn nói. Ta chỉ có thể thừa nhận, Ngôn quốc đệ nhị, cái nhất thứ hai – cao lương mỹ vị, là danh xứng với thực.

Một lúc lâu sau, ta lại khoẻ như vâm.

Trà cổ đại thực vô cùng kì diệu! Phải nói, dưới ngòi bút ta — thời cổ đại — trà đều thần kỳ như thế a!

“Công tử.” Át trầm giọng gọi ta.

Ánh tà dương xuống thấp, nhưng những rặng mây đỏ vẫn chưa tan. Đã đến lúc rồi.

“Át.”

“Công tử!”

“Đình đã về bản đồ hang hồ ly, người xem kỹ chưa?”

“Rồi ạ.”

“Hào.” Ta gật đầu, “Như vậy, hồ ly tùy người — bắt.”

“Công tử? Át không phải là đối thủ của lão hồ ly tinh kia đâu!” Đình nói chen vào.

“Đình, ý người hồ ly tinh có võ công?” Ta tò mò. Theo lẽ thường Vô Ngôn không nên có võ công, sùng văn ức võ, hẳn là Ngôn quốc quốc sư, nên lấy mình làm gương a?!

“Công tử, chúng thần chưa từng trực tiếp tiếp cận hồ ly tinh.....” Đình nói xong liền cúi đầu, mặt lộ vẻ xấu hổ, “Bởi vậy..... thuộc hạ cũng không dám chắc lão cáo già có võ công hay không.”

Một tên Quốc sư, một gã “quân tử” tay trái gà không chặt.

Hai người này từ nhỏ được bồi dưỡng làm sát thủ hoàng tộc ám vệ, thế nhưng đều không tiếp cận được hần.

Chẳng lẽ, hần thật là có thần bảo hộ?

“Át, có thể bắt được một con ‘Tiểu hồ ly’ trở về không?” Ta nhìn Át, ý vị thâm trường cười, “càng thân thiết với lão cáo già — càng tốt.”

Át sùng sốt một chút, rồi cười yếu ớt trả lời: “Thuộc hạ — tuân mệnh!”

Hào, quả nhiên là cấp dưới lợi hại của ta.

Hắc hắc, cáo già Vô Ngôn, “Tân thập đại khổ hình” của Mỗ Lăng ta, trước hết bắt thẳng nhai con tiểu hồ ly nhà người — thí hình!

“Đình, chúng ta trước tiên đi tới chỗ Ngôn quốc đệ tam chờ Át đi.” Ta đứng dậy, chiết phiến mở ra, nhìn điệu bộ đang ngơ ngốc của Đình, cười một tiếng, “Đình, đừng có nói với ta, người không biết ‘địa bàn’ chúng ta cần tới là nơi nào?”

Đình tỉnh ngộ, khom người trả lời: “Vâng, Công tử.”

Đi, để chúng ta xem thử _____ chốn tuyệt sắc hồng phường của một quốc gia quân tử nào!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 20: Tiên Nguyệt giai nhân, tóc trắng mắt đỏ

Nếu không phải đích thân tới, thì ta không thể tưởng tượng nổi, Ngôn quốc Vân kinh, dĩ nhiên cũng có những con đường có thể sánh với bát đại hồ đồng của Bắc Kinh — tuyệt sắc hồng phường.

“Công tử!” Đình nhẹ giọng gọi ta.

“Hử?” Ta thu lại vẻ mặt kinh ngạc.

“Công tử, tới nơi rồi.”

Tới rồi?! Ta ngẩng đầu liền nhìn thấy bảng hiệu vô cùng nổi bật kia — “Tiên nguyệt phường”.

Ngất, tầng lầu này thật xa xỉ lãng phí quá đi, khí thế kiêu ngạo này, thực là một nơi chói lọi a!

Đừng nói với ta, đây là “Ngọc quốc trú Ngôn quốc cơ quan tình báo trung ương” a?! Ông trời ơi!~~

Trong lòng thầm thiết một trận ai oán, liếc mắt hướng Đình ở bên cạnh đang cung kính đứng thẳng, trầm giọng hỏi: “Đình, các người thực nhất định chọn chỗ này sao?”

“Công tử, có vấn đề gì sao?” Đình vẻ mặt nghi hoặc nhìn ta, lại nói, “Công tử đối với ‘Tiên nguyệt phường’ không hài lòng?”

Nhìn thấy ý tứ Đình đối với ta “Phô trương” như vậy, còn cảm thấy cảm thấy không đủ hung hăng can quấy a!~~

“Công tử yên tâm, ‘Tiên nguyệt phường’ mặc dù bị xếp vào đệ tam, nhưng — bên trong cũng tuyệt đối không thua ‘Chỉ tôn phường’!” Đình nói với ta vô cùng nghiêm túc, ánh mắt tràn đầy tự tin.

Aizz, người nói xem ta còn có thể nói gì?! Nói gì đây?!

“‘Chỉ tôn phường’ đứng thứ nhất?” Nghe một chút, cái tên thật điên cuồng ngang ngược a!

“Đúng vậy, công tử.”

“Đình, chúng ta không cần phải cùng tuyệt sắc hồng phường bên trong tranh giành làm gì, hiểu không?” Ta lắc đầu, cất bước đi vào “Địa bàn” của ta.

Ta bước vào “Tiên nguyệt phường”, chứng kiến đúng là nơi cảnh tượng bướm hoa náo nhiệt nhất.

“Công tử, có muốn đi thẳng tới sương phòng chờ không?” Đình nói gót vào theo.

Ta gật đầu.

Vì thế Đình dẫn đường, đi tới hành lang uốn khúc, đi thẳng lên lầu hai, nghe dưới lầu hình như có ca múa biểu diễn, ta lơ đãng quay đầu. Không khỏi ngây ngẩn cả người.

Một thân bạch y, nam tử tóc trắng mặt che lụa trắng đang gảy đàn, tiếng đàn tựa hồ như tiếng nước chảy ngân nga trong sảnh đường.

[Quảng Lăng tán], dĩ nhiên là [Quảng Lăng tán], ngón tay người này mảnh mai tinh tế nhẹ di chuyển trên dây đàn, ánh nến rực rỡ chiếu sáng một nửa bàn tay trong suốt của hắn giống như mỹ ngọc. Trong tứ lầu đèn đuốc sáng trưng, ca múa không ngừng, y phục tơ lụa đủ màu, kỹ nữ ca hát thực lộ liễu chói mắt, vân sam nhẹ nhàng bay bay, mảnh mai nhẹ nhàng ca múa. . .

Bóng người nhiều như vậy, đèn đuốc cũng nhiều như vậy, có tình là để làm nổi bật hắn, ngay cả bộ dạng cũng đều không thấy rõ, mà đã có thể xuất trần thoát tục như vậy rồi, người này chính là thần tiên a.

Bao nhiêu người chăm chú nhìn hắn, nhưng hắn dường như không mấy quan tâm, khí phách vẫn cứ cao ngạo lạnh lùng, làm cho người ta chỉ dám từ xa nhìn, không dám tới gần, hắn phiêu nhiên như vậy, tựa như ánh trăng chiếu rọi xuống, trong ao chỉ có một bông hoa sen cao ngạo màu trắng.

Người như vậy, xưa nay đều là phi phạm.

Thật lâu sau, ta mới phun ra mấy chữ: “Không” Không đến sương phòng. Tầm mắt ta không thể rời khỏi một thân bạch y thoáng hiện nét u nhã trong trẻo nhưng lạnh lùng kia.

Đình không nói, chỉ yên lặng đứng bên cạnh ta.

Ta chỉ có thể thấy rõ hắn có một đôi mắt phượng, mắt phượng hẹp dài khép hờ, cho dù xa như vậy, một người trên lầu, một người dưới lầu, ta lại có thể cảm nhận được hắn ngược mắt, hướng ta thoáng nhìn thật sâu, chính là liếc mắt một cái, ta liền tự kềm chế, ma mị nhất chính là cặp mắt kỳ dị đích xác màu đỏ sậm của hắn, mị hoặc vô cùng, khẽ nâng làn mi rậm kia lên, mị hoặc vô cùng!

Cùng lúc đó, trong hoàng cung Ngôn quốc, biệt viện của Thượng Quan Lăng, bên trong tiểu các của Sở Sở.

Thượng Quan Sở Sở lần thứ mười nhìn Hiên Viên Tiêu đang thả hồn tận nơi nào, áp chế cơn lửa giận trong lòng đang dâng lên lần nữa, nhỏ nhẹ hỏi: “Tiêu, đang có tâm sự sao?”

Hiên Viên Tiêu tựa hồ không nghe thấy, nâng chén trà, đặt lên môi, đầu khẽ lắc nhẹ, lại đặt chén trà xuống.

Tâm hồn hắn dường như đã rời khỏi đó, bay theo một thiếu niên tuyệt sắc tay cầm chiết phiến, thân mặc cẩm bào màu xanh kia đi mất rồi.

Người kia rốt cuộc có phải là Thượng Quan Lăng hay không?! Dung mạo giống nhau, khí thế giống nhau, chỉ là con người kia rõ ràng là đen thui.

Hiên Viên Tiêu nhú mày, lại nâng chén trà lên.

“Tiêu!” Thượng Quan Sở Sở thanh âm đã to hơn vài phần.

“Sao?” Hiên Viên Tiêu cười nhìn Thượng Quan Sở Sở. Tuy rằng phản ứng rất chậm.

“Tiêu, có tâm sự sao?”

“Ha ha, không có, không có.”

Đúng rồi! Sao lại nghĩ không ra chứ?! Ha ha! Hiên Viên Tiêu liền đứng bật dậy, trên mặt lộ rõ vẻ tươi cười, con ngươi vàng tràn đầy lưu quang.

Hừ, Ngọc quốc chẳng phải có bí dược có thể tạm thời thay đổi màu sắc con ngươi hay sao?!

Ha ha, Thượng Quan Lăng — người quả nhiên thực không đơn giản mà!

.

“Tiêu! Huỳnh đi đâu vậy?~”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 21: Trong Tiên Nguyệt Phường, khéo gặp người quen

Cũng tóc trắng, cũng cao ngạo, cũng lạnh lùng.

Chỉ là, một người là ngân mâu trong suốt lấp lánh, một người là hồng mâu u buồn mị hoặc.

Nam tử bạch y trước mắt này, khiến ta liên tưởng đến Vân tiên nhân, tình cờ gặp dưới tàng cây ngọc lan trong đêm trăng.

Âu Dương Vân —— Vân tiên nhân, hắn là người đầu tiên, sau khi ta tới cái thế giới này, không hề muốn làm hại ta, hay có lẽ nói đúng hơn là muốn bảo vệ ta.

Ta luôn nghĩ vẻ đẹp của hắn tương tự như thủy lưu ly vậy, quá mức tinh khiết, quá dễ vỡ vụn.

Ta biết, mình đã bị hấp dẫn bởi vị nhạc-công-không-biết-tên đang tấu bài 《 Quảng Lăng Tán 》trước mắt này rồi, bởi vì hắn giống một người, giống cái

người mà ta muốn được bảo vệ kia, hơn nữa, hẳn so với Vân tiên nhân càng khiến người khác muốn yêu thương hơn, ánh mắt sâu thẳm của hắn, khiến lòng ta canh cánh không yên, đôi mắt sáng màu đỏ sậm đó dường như đang cất giấu một nỗi đau thương không gì sánh được.

“Công tử...” Đinh thì thầm bên tai ta.

“Ừm?” Ta hoàn hồn, trả lời.

“Bích Quân, người mới tới.” Đinh nhỏ giọng giới thiệu.

“Tất Văn[1]? Cái họ rất đặc biệt...” Ta thờ ơ nói.

“Dạ, đúng vậy, họ ‘Bích’ tại Ngôn Quốc rất hiếm gặp, cũng coi như là đại gia tộc của Ngôn Quốc.” Đinh gật đầu nói, “Chắc hẳn Bích Quân cũng là bị buộc phải bắt đắc dĩ mới rơi vào cảnh phong trần...”

Đội dã! Đinh vừa nói gì? Rơi vào phong trần? ! Tất Văn rơi vào chốn phong trần? ! Chốn này không phải thanh lâu sao? ! Còn Tất Văn là đàn ông mà!

Ta quay đầu, mở tròn hai mắt, nhìn chòng chọc, hỏi: “Tất Văn là một nam tử, vì sao lại vào Tiên Nguyệt Lâu? Hắn không phải... nhạc công... sao? !”

Đinh thoáng giật mình, nhanh nhẹn đáp: “Công tử, nữ tử hầu hạ khách nhân tại Tuyệt Sắc Hồng Phướng thì gọi là kỹ nữ, nam tử hầu hạ khách làng chơi thì gọi là tiểu quan[2], công tử, không phải ngài...” không hiểu chứ? ! Đinh nhìn Thượng Quan Lăng, ánh mắt bỗng biến tối sầm lại, không dám nói hết câu.

“Cái gì? ! Tiên Nguyệt Phướng của chúng ta cũng có tiểu quan? ! Hắn —— chính là —— tiểu quan? !” Ta nhìn Đinh không thể tin nổi, quay đầu lại chỉ thẳng vào Tất Văn, không cam lòng nhìn Đinh hỏi lại.

“Hỏi công tử, đúng vậy.” Đinh tất cung tất kính trả lời.

Lúc này, khúc 《Quảng Lăng Tán》 của Bích Quân đã tấu xong, Tiên Nguyệt Phướng trong nháy mắt chìm vào tĩnh lặng, tiếp theo đó là tiếng vỗ tay như sấm rền.

“Công tử? ! ... Công tử? ! ...”

Đinh dè dặt hươ hươ tay ở trước mặt ta, mắt cả buổi ta mới dần dần tỉnh lại, phân phó: “Đinh, mau đi nói với tú bà... Hết xì...” Mùi son phấn đậm đặc này, ta vội vàng bật mũi lại.

Chỉ thấy một bà mặc quần áo màu hồng nhạt, đang ẹo qua ẹo lại bước lên đài.

Trời ạ, già như vậy rồi mà trên mặt còn trát bao nhiêu son phấn thế kia a? Trên người bà ta rơi ra không ít phấn bột a? !

Ta ở trên tầng hai mà còn ngửi thấy.

“Công tử, bà ta chính là tú bà của Tiên Nguyệt Phướng, tên là Tiên Tiên.” Đinh vội vã giải thích.

“Tiên Tiên? ? Chữ Tiên trong thần tiên?” Thần kinh của ta lần thứ hai chỉ trong vòng vài phút, bị đá thương trầm trọng.

“Dạ.”

“Ồ...” Ta muốn nói OMG!

Tú bà Tiên Tiên rốt cục cũng ‘ợ’ lên đến giữa đài, cất giọng rõ ràng, ngọt xớt nói rằng: “Hôm nay có một tin tức cực kỳ tốt muốn thông báo đến các vị đại gia: hôm nay là ngày ‘khai bao’[3] của Bích Quân công tử chúng ta, các vị đại gia xin mời ra giá nhanh nhanh!”

“Khai bao? ! ! ~~~~”

Tiếng sư tử rống này của ta, làm thức tỉnh đám khách làng chơi đang sững sờ câm lặng kia.

Trong chốc lát, tiếng vỗ tay từ bốn phía vang lên như sấm dậy, tiếng huýt sáo chói tai không ngừng rít lên.

“Công tử, làm sao vậy? !”

Đinh cũng bị tiếng hét này của ta làm giật mình chết khiếp.

“Đinh, mau đi nói với tú bà, bản công tử muốn Tất Văn, không được bán hắn cho người khác!” Ta túm lấy ống tay áo của Đinh, khẩn trương phân phó.

“Công tử...” Đinh lúng túng nói, “Hoi... muộn rồi...”

Haizzz! Đúng vậy! Đã bắt đầu cạnh tranh kêu giá rồi... Làm sao bây giờ...

Aizzz? Được rồi! Ha ha, đầu giá! Được thôi!

“Đinh, “đồ” mua trong tiệm của bản công tử thì có cần trả bằng bạc không?” Ta vỗ vỗ lên vai Đinh, cười tà ác.

“Ồ... là... công tử, không cần.”

“Hảo, bản công tử hôm nay sẽ mua ‘đêm đầu’ của hắc, Aha ha ha ha...” (nghe nàng cười mà ta rợn cả da gà)

“Công... Công tử...” Đinh chau mày, cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng hình như lại không có gì là không ổn, nhất thời cũng không biết mình rốt cuộc muốn nói gì.

“Bất đầu ra giá! Giá quy định một nghìn lượng” trên đài một tiếng cồng vang lên, phía dưới lập tức náo động hẳn lên.

“Ta ra một nghìn một trăm lượng.” Một tên mập ú hô to.

“Một nghìn một trăm lượng mà ngươi cũng dám mở miệng.” Tên mập kia bị một tên cao to bên cạnh châm chọc: “Ta ra năm nghìn lượng.”

“Tục ngữ nói: xuân miên bất giác hiểu, ai yo yo xuyên việt bất hiềm tảo, thâm cung cao tường trung, ai yo yo suất ca hữu đa thiếu, bất đẳng nhĩ lai đầu hoài, ngã tữ tự kỷ tiên tổng bảo a...” Khẽ phe phẩy chiết phiến, mỹ thiếu niên nhanh nhẹn a! Ha ha, trước tiên cứ để cho bọn họ ra giá, đợi đến khi không sai biệt mấy thì ta sẽ ra một cái “Giá trên trời” mua đứt! Aha ha ha ha! ~~~

(tạm dịch: giấc xuân chưa ngủ đã sáng, xuyên qua không chệ quá sớm, trong bức tường thâm cung, soái ca có được bao nhiêu người, không đợi anh sà vào lòng, ta sẽ đưa tay ra ôm trước... – Eo ôi, nàng phô thế???)

“Một vạn lượng!”

“Một vạn năm nghìn lượng!”

“Năm vạn lượng.”

Thanh âm này khí thế dữ dội, không ai bì nổi, toàn bộ Tiên Nguyệt Phưởng đều nghe rõ ràng, chấn động tất cả mọi người.

Có tiền chứ gì? ! Có tiền là hay lắm sao? ! Công tử ta hôm nay sẽ đấu với ngươi, xem ai ép được ai?

Ta cất giọng hô to: “Mười vạn lượng!” Hừ, dù gì, địa bàn của ta, ta làm chủ! Cho dù một trăm vạn lượng cũng chỉ từ túi phải chạy sang túi trái của ta mà thôi!

Ta khiêu khích nhìn về phía phát ra âm thanh lúc này.

Xa xa, chỉ thấy một gã trai người mặc cẩm bào màu tím, đầu đội từ kim quan, đứng ngay trước cửa lớn Tiên Nguyệt Phưởng, con ngươi ánh kim lóe lên một tia hàn quang nhàn nhạt mê người, mà phạm vi tỏa ra của cái tia hàn quang đó, vừa vặn đứng ngay chỗ ta đang ngồi.

Ha ha, xuyên không thiệt thú vị nha—— ngay cả sự kinh hãi cũng làm người ta bị thương!

Lão thiên gia, ông trêu ngươi con có phải không? !

Cái tên kia, không phải là Hiên Viên Tiêu đấy sao? ! ! !

[1] Bích Quân và Tất Vân đều phát âm là [biyún], nên em Lăng bị nhầm. Truyện mình viết mà cũng nhầm, hahaha

[2] Kỹ nam

[3] Phá trình (chữ này hơi phô nhi???)

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 22: PK ra giá, vạn kim lưu tiểu

Lúc này, nếu ta mà còn nói: Hiên Viên Tiêu không nhận ra là ta đang “dịch dung”, thì người cổ đại đều là đồ ngốc hết!

Thế đấy, ta chính là kẻ ngốc từ đầu đến chân, không hơn không kém.

Được rồi, vậy hiện tại ta nên làm cái gì bây giờ?

Không nói gì nữa, không ra giá nữa, đem Tất Vân tặng cho Hiên Viên Tiêu?

No no no no, không thể được!

Chỉ bằng ánh mắt nhìn chăm chăm ta của Hiên Viên Tiêu đã có thể phun hỏa rồi, Tất Vân mà nằm trong tay hắn liệu có thể tốt hay sao?!

Trời ạ! Trời ạ! Hiên Viên Tiêu là GAY!!!! A!~~~~ Sờ Sờ phải làm sao bây giờ?! Ta thực thương xót cho Sờ Sờ quá a a.....

“Hai mươi vạn lượng.”

Hiên Viên Tiêu thành công thu hút tầm mắt chú ý của mọi người. Con người vàng trong chớp mắt liền thu lại tia sắc bén vừa nổi lên. Hắn muốn phù hợp với thân phận hiện tại của mình, ha ha, khách làng chơi, hay nói đúng hơn là một khách làng chơi đi chơi tiêu quan. Bản thân Hiên Viên Tiêu cũng không hiểu tại sao, vì cái gì mà không cần suy nghĩ, buột miệng ra giá theo nàng?! (viv: là đại giá đó anh :X. Maroon: no, không phải đại giá, mà vì không muốn nàng có ‘người khác’, haha) Có lẽ, lúc hắn nghe được khoảnh khắc nàng ra giá kia, liền không kiềm chế nổi.

“Công tử! Công tử!”

“Ta không sao.....” Ta hướng Đinh Khoát Khoát tay, bản thân cũng giảm đi vài phần tinh táo.

“Hiên Viên Tiêu tới rồi.”

Vô nghĩa, đâu phải ta không có mắt a!

“Ừ.” Ta gật đầu, “Mặc kệ hắn.”

“Nhưng mà.....”

“Hừ, yên tâm, hắn sẽ không vạch trần ta đâu, hắn lại càng không muốn chính hắn bị bại lộ!” Ta lạnh lùng nói, sau đó liền lộ ra miệng cười nhìn tên Hiên Viên Tiêu đang đầy căm tức kia, tiếp tục ra giá, “Hai mươi lăm vạn lượng!” Ta không dám kêu ca quá, sợ làm người ta sợ, ha ha.

“Ba mươi vạn lượng.” Hiên Viên Tiêu lạnh lùng nâng giá.

“Năm mươi vạn lượng!” Tên GAY chết đuối Hiên Viên Tiêu này cứ phải theo ta tranh đoạt làm cái gì cơ chứ?!

Không đúng, không đúng! Người là cái tên lưỡng tính chết tiệt không có lễ tiết! Thật là làm mất mặt người đồng tính mà!! Người là đồ đồng tính giả mạo!

Cái tên thất phu nhà người đã chiếm lấy Sờ Sờ, nay còn muốn đoạt Tất Vân của ta!

Không biết từ khi nào, trong suy nghĩ chủ quan ta đã bắt đầu coi Tất Vân là vật sở hữu của mình.

Sau khi ta ra giá trên trời là năm mươi vạn lượng bạc trắng, không khí liền trở nên tĩnh lặng qui dị, cho đến tận khi Hiên Viên Tiêu âm lãnh lạnh lùng mở miệng lần nữa, mới đẩy lên làn sóng xô xao lần cuối trong đại sảnh đêm nay.

“Một trăm vạn lượng — ngân phiếu!” Hiên Viên Tiêu tức giận bùng bùng, tung giá trên trời.

Hiên Viên Tiêu vung tay, người hầu theo hắn liền tiến vào Tiên Nguyệt Phòng, đem một sấp ngân phiếu cung kính đặt vào lòng bàn tay đang chìa ra của hắn.

Tú bà Tiên Tiên của Tiên Nguyệt phòng trừng lớn mắt, vẻ mặt rõ ràng nói: Người đúng là một kẻ điên!

“Làm sao bây giờ?!” Ta cuối cùng bối rối quay đầu sang hỏi Đinh.

Ta không thể đem Tất Vân giao cho hắn được! Không thể!

Ôi~ Tài trí thông minh của ta, sách quý mẹ kế của ta, ba mươi sáu kế của ta!!!

Hắc hắc, ta khẽ cười một tiếng, hàng mi giương lên nhìn về phía Hiên Viên Tiêu, cho rằng thắng lợi đã nắm chắc trong tầm tay: “Vị công tử này – Tất Vân mặc dù nương nhờ thanh lâu, nhưng tính thông minh vẫn, sở trường gây đàn, có tài hoa, công tử làm vậy khó tránh phạm mỹ nhân.” Nói xong, ta quạt quạt chiết phiến, tác phong nhanh nhẹn bước xuống lầu.

“Đinh, người đi phân phó tú bà, Tất Vân nhất định phải là của ta, hiểu chưa?” Trong lúc xoay người, ta nhẹ giọng phân phó Đinh.

Hiên Viên Tiêu thoáng sửng sốt, quan sát Thượng Quan Lăng đang mỉm cười. Hắn chưa bao giờ thấy nàng cười như vậy, vừa tự tin lại vừa mỉa mai.

Mây liễu thon dài, mắt phượng ẩn tình, đôi môi mỏng hơi cong lên, giống như gió xuân tháng ba, làm tan chảy băng tuyết, mang mị sắc đoan chính, nhẹ nhàng che giấu sự lợi hại.

Nếu mà là cặp bích mâu trong vắt kia thì đẹp hơn. Hiên Viên Tiêu âm thầm cảm thán.

“Vị công tử này a, người trong thanh lâu chắc sẽ mến tài.” Ta thật sự nói không nên lời hai chữ “Tiểu quan”. “Nếu luận về tài (tiền) lực, dựa vào cách ăn vận của công tử, tiểu đệ tình nguyện chịu thua, chỉ là như thế này, chẳng phải không có gì thú vị sao?” Ta khiêu khích nhìn chằm chằm Hiên Viên Tiêu, chờ hần rơi vào bẫy mà ta đã tính toán. Mau mau nhảy vào đi, đừng do dự, ta đây dù có hăm hại cũng sẽ không xử tệ với người!

“Vậy ý của ngươi là...?” Hiên Viên Tiêu biết Thượng Quan Lăng muốn giở trò, có điều hần làm sao phải sợ nàng! Phụng bồi tới cùng.

“Ồ Ngôn quốc, tiểu hài tử cũng có thể ngâm thơ, nữ nhân cùng hài tử cũng có thể sáng tác từ (thể loại văn vần thời Đường). Không bằng lấy văn kết bằng hữu, tiểu đệ cùng công tử đều làm một bài thơ thất tuyệt, tặng mỹ nhân Tất Vân, tuy mỹ nhân dựa vào thơ mà lựa chọn vị khách được nhập phòng hần tối nay, không biết ý của công tử thế nào?”

“Chính hợp ý ta.” Hiên Viên Tiêu lạnh lùng trả lời.

“Khí phách hay lắm!” Ta cười vang nói. Ta rất vui a, ngươi thực là một tên ngốc! Ngâm thơ?! Có mà ngâm cái rắm! Aizz, thật sự là lừa rất hay! Cho dù thơ bằng trắc của ta không tinh tế, nhưng Tất Vân mỹ nhân cũng sẽ không thềm tuyền ngươi a! Quả nhiên là bọn thất phu, đều không có đầu óc, ha ha ha.....

“Tiểu đệ không biết uống rượu, nên lấy trà thay rượu, trước kính công tử. Vô luận thắng bại, hào khí của công tử, tiểu đệ sẽ nhớ kỹ.” Cảm ơn đại ân này của ngươi nga! Aha ha ha!

Sau khoảng thời gian uống hết nửa chén trà thì ta viết xong. Dù sao cũng chỉ là làm bộ thôi, mặc kệ ta viết thành cái dạng gì, Tất Vân mỹ nhân cũng sẽ là của ta.

Bên kia Hiên Viên Tiêu cũng đã viết xong, trộm liếc nhìn một cái, tên thất phu này tài viết cũng hùng tráng khoẻ khoắn ghê!

Đương ngắm tuyệt cú của Hiên Viên Tiêu, chợt ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt bay tới, đến lúc hoàn hồn, thì đã thấy Tất Vân đeo mặt nạ bạc bước đến sát bên Hiên Viên Tiêu, cúi đầu xem bài thơ thất tuyệt hần viết. Trên người Tất Vân có một mùi hương thơm ngát tự nhiên, thoang thoảng có lúc ngửi thấy có lúc lại không.

Do cùng Bích Quân đứng quá gần, Hiên Viên Tiêu rõ ràng có chút xấu hổ, nhưng thân phận hần chính là khách làng chơi, trong lúc nhất thời, tiền không được mà lùi cũng không xong.

Bích quân tựa hồ hoàn toàn không cảm nhận được về xấu hổ của Hiên Viên Tiêu, khe khẽ ngâm: “Truyện tổ phiên hồng các tự thương, thanh lâu yên vũ nhãn tương vong. Tương phi canh tác hồi phong vũ, dĩ lạc do thành bán diện trang.”[2] (Vivi: Ui. Mấy câu này của Tiêu ca cao siu wa. Ta dịch chẳng biết có đúng không nữa >”

“Công tử thật là tài hoa.” Bích Quân lãnh đạm khen ngợi.

“Đâu có.” Hiên Viên Tiêu ngoài miệng đáp, nhưng thân mình lại lui về sau nửa bước.

Bích Quân nhưn mày cười, liền đi tới bên cạnh Thượng Quan Lăng, đọc to thơ thất tuyệt của nàng: “Vạn thiên phong tình tiên nhân tiện, kim la tế sa khả nhân liên. Lưu tụy thanh lâu ý tiêu diêu, tiểu khán thiên hạ phong vân biến.”

Ngất! Nghe Tất Vân mỹ nhân đọc, ta thấy cũng không còn cách nào khác. Tuy rằng tự mình biên soạn cũng có thể thành thơ, thế nhưng so với Hiên Viên Tiêu sáng tác ra lại rõ ràng kém hơn mấy bậc. Thực sự là thơ của mình không dùng được, đáng lẽ ta nên “mượn dùng” đỡ a, nhiều bài thất ngôn tuyệt cú nổi danh như vậy ta không dùng, lại đi viết bừa bệ làm cái gì chứ?! Vốn định khoe khoang, khiến Tất Vân nhìn thấy sẽ vui vẻ, giờ thì hay rồi, tự hủy hoại mình rồi.

Ta ngàn tính, vạn tính, không tính đến việc Tất Vân phải tự mình “ra mặt”, aizz, chỉ tại hần quá tin tưởng tài văn chương của ta Hần hần là nên trốn ở trong “khuê phòng” lặng lẽ tuyển chọn a!

Bích Quân cười híp mắt vén áo thi lễ, khẽ cười nói: “Hay cho bài thơ—Vạn Kim Lưu Tiểu. Bích Quân kém cỏi, mời công tử lên lầu nói chuyện.”

Đôi mắt đỏ sậm trong suốt mị hoặc dịu dàng nhìn ta, tựa cười mà không cười.

Hần... hần dĩ nhiên là đã nhìn ra rồi! Ta thắng rồi! Thắng rồi!!! Ôi~ chào!

[1] Tạm dịch: Ngàn vàng để có được nụ cười

[2] Bài thơ Lạc Hoa của Tống Kỳ

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 23: ‘Khách làng chơi’ – ‘Tiểu quan’, ai chơi ai chịu?!

Sau khi Bích Quân tuyên bố kết quả, nhẹ nhàng bỏ đi.

Cả đại sảnh yên tĩnh dị thường.

Ta không dám ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Tiêu, nghĩ đến cặp kim mâu kia mà phun lửa thì chắc khó coi lắm.

Sau khi chờ đợi một lúc, Hiên Viên Tiêu cười gần ba tiếng, ừ ừ nói: “Thượng Quan công tử còn thất thần làm chi? Đêm đẹp qua nhanh, chẳng lẽ Thượng Quan ____ huynh lại nữ để giai nhân chờ đợi?” Tiếp theo lại là vài tiếng châm biếm.

Ngươi! Hừ! Hay cho Hiên Viên Tiêu ngươi! Đừng tưởng biết ta là ai ngươi là có thể ngông cuồng! Là nữ thì làm sao? Nữ không thể chơi gái a?! Hừ! Hừ! Hừ!

Ta hừ lạnh một tiếng, nhướn mày cười nhạt, đáp: “Đa tạ công tử nhắc nhở. Tiểu đệ sao nữ khiến giai nhân đợi lâu! Ha ha.”

Nhấc chân cao, sai bước rộng, hừ, lão thất phu Hiên Viên Tiêu tới địa ngục đi, bọn công tử sẽ đi gặp giai nhân!

“Công tử, bên này.....” Đinh nhỏ giọng nói.

“Ồ.....” Ta chỉ muốn nhìn thử xem bên kia có thứ gì thôi mà.....

Hiên Viên Tiêu cười nhìn Thượng Quan Lăng rồi đi, vẻ tươi cười dần cứng đờ trên mặt, làm sao cũng không thể gỡ xuống được.

“Chủ tử.” Thị vệ bên người nhẹ giọng gọi.

“Thập Tứ, tìm một gian phòng.” Hiên Viên Tiêu điềm tĩnh phân phó một câu.

“Vâng.”

“Đợi đã.” Hiên Viên Tiêu tựa như nghĩ đến chuyện gì, vẫy tay gọi Thập Tứ trở lại, lại thấp giọng phân phó: “Sát vách ____ phòng bọn họ.” (Maroon: làm gì? Rình à?)

Thập Tứ không chần chừ một giây, lập tức gật đầu: “Vâng, Thập Tứ đã rõ.”

“Ừm.”

==

Tại một gian phòng phía trong cùng ở tầng hai, bên vách treo một miếng gỗ nhỏ đơn giản, trên có khắc hai chữ “Bích Quân”.

Ta ngớ ra. Ồ, hoá ra là Bích Quân a, ha ha.

Bích, Quân[1], đều là đại diện cho màu xanh lục a, xem ra Bích Quân rất thích màu xanh lục.

Đứng trước cửa phòng Bích Quân, không dám bước vào, ta không biết nên lấy loại “phong thái” nào đối mặt với Bích Quân, là khách làng chơi thô tục sao? Hay là khách làng chơi quân tử đây? Hay là cứ thẳng thắn lấy một chữ “chơi” mà kết bạn?!

Ta len lén liếc nhìn con người quy củ đang đứng cạnh ta – Đinh, nhỏ giọng nói: “Đinh, ngươi..... ngươi đi tìm chỗ nghỉ ngơi một lát trước đi, đợi lát nữa bọn công tử sẽ đi với ngươi cùng.....” Ta cúi đầu, cứ thế mà nói.

“Công tử, Đinh ở ngay ngoài cửa, bảo vệ ngài.” Đinh khom người đáp, đứng mức.

“Đinh, không phải là ta muốn chơi hán!” Ta xoay người đối mặt Đinh, nói thực lòng.

Đinh ngẩng đầu nhìn chăm chăm ta, một bộ dáng thề sống chết nguyện trung thành như cũ: “Chuyện của công tử, công tử tự có mực.” Lại cúi đầu xuống.

“Đinh! Ngươi đi tiếp ứng cho Át! Đây là mệnh lệnh!” Nhìn tiểu soái ca Đinh vẻ mặt nhăn nhó khó xử, ta hít một hơi, ta nói ta không chơi gái, ngươi còn nhăn mặt! Chẳng lẽ ta chơi Bích Quân, mới là đúng? “Nơi này là ‘địa bàn’ của chúng ta, ta đương nhiên sẽ an toàn. Ngươi yên tâm, Hiên Viên Tiêu không dám đụng đến ta đâu.”

Đinh trăm lần ngàn lần không muốn, hán đã hứa với Át bảo hộ an toàn cho công chúa, bây giờ..... Aiz, quân lệnh như núi, hán buộc lòng gật đầu: “Vâng.”

Nhìn theo bước Đình, ta cuối cùng cũng gõ cửa phòng Bích Quân.

“Tiểu mỹ nhân!~~~~ Bích Quân tiểu mỹ nhân, ta tới rồi!~~~~” Nghĩ tới nghĩ lui hay là ta quyết định lấy thân phận khách làng chơi “chính tông” đối mặt hẳn, ta không muốn để hẳn biết thân phận ta, có lẽ điều này với hẳn mà nói sẽ an toàn hơn.

Hơn nữa, ta..... hắc hắc..... có chút bất lương..... định hù dọa thử tiểu mỹ nhân tóc trắng yếu đuối này.

Ta vén một lớp rồi một lớp sa trường màu xanh, tiến vào gian phòng bên trong.

Chỉ thấy Bích Quân xinh đẹp tha thướt đứng bên cửa sổ hoa lê, những sợi tóc màu trắng bạc xõa tung, không có gì trôi buộc.

Trời ạ, thật căng thẳng, làm “khách làng chơi” mà có cái bộ dạng này của ta, thật đúng là bề mặt!

Bích Quân thực sự đẹp quá, dù cho không nhìn thấy mặt, người vẫn có thể trăm phần trăm xác định hẳn là một đại mỹ nhân.

Chỉ là, tại sao hẳn phải đeo mặt nạ làm gì?

Rõ ràng khi gầy đàn cũng chỉ đeo một lớp sa mỏng, bây giờ trái lại đổi thành một chiếc mặt nạ màu bạc.

Ta không thích mặt nạ màu bạc, bởi vì lão hồ ly Vô Ngôn cũng đeo nó.

“Bích Quân.....” Trái tim như trống đập không ngừng nhảy loạn xạ, ta đứng trước mặt Bích Quân, tay run lẩy bẩy vỗ nhẹ bả vai hẳn.....

Bà nó chứ, nam nhân thật sự và nam nhân giả mạo ta đây quả thực không giống nhau, Bích Quân sao có thể cao như vậy a! Chiều cao như hẳn sao lại gọi là “tiểu quan” được chứ?!

Ta ước chừng, hẳn thể nào cũng phải đến một thước tám!

Trong hoàn cảnh này, ai mà nhìn thấy cũng đều sẽ nghĩ rằng ta bị tên “tiểu quan” kia “chơi” thì có.

Bích Quân thật sự yếu đuối sao? Nhưng mà nhìn hẳn tuy cao gầy thon thả nhưng có thấy yếu đuối tí nào đâu, cổ áo mở rộng lộ ra bả vai rộng lớn cùng cơ bắp săn chắc, ta nhìn mà xoang mũi đột nhiên nóng lên.....

Ngất, không phải là chảy máu mũi đó chứ?!!!

“Không có gì nghiêm trọng chứ?” Bích Quân ôn nhu hỏi.

“Không..... Không có việc gì.....” Ta xua tay, đầu không dám ngẩng lên.

“Ha ha.....”

Một trận cười khẽ vang lên. Là tên gia hỏa Bích Quân này đang cười ta! Ta, thật bề mặt!

“Không được cười! Bỏn công tử tới chơi người! Người còn cười!” Ta gượng giữ xoay người, nhìn thẳng vào mắt hẳn.....

Bích Quân mặc sa y màu trắng, qua lớp sa y mỏng manh lơ mơ thấy được từng đường cong hoàn mỹ, thân hình thon dài có vẻ mị hoặc phi thường, khi chất đàn ông thập phần dương cương, da thịt lại như trong suốt, càng có một loại tà mị nói không nên lời.

Nếu ta không nhìn lầm, trong hai tròng mắt hẹp dài đỏ sậm kia ngoại trừ sự trong trẻo lạnh lùng, còn cất giấu một chút khí phách không ai bì nổi!

Chẳng lẽ là ta khí huyết dâng lên, hoa mắt?!

Hẳn chính là tiểu quan?

Nhân vật Văn tiên nhân bình thường, chính là tiểu quan?!

Không biết vì sao, cặp hồng mâu kia, lại làm ta có chút sợ hãi.

Đang muốn lùi về phía sau, ta lại bị hẳn túm lấy, ôm eo bế ta vào lòng, tiến đến chiếc giường gỗ thêu hoa, đôi mắt đỏ sậm sâu thẳm nhìn ta, một loại tình cảm nói không nên lời.....

“Người..... Người làm gì vậy?!” Ta bị tiểu quan bế lên giường?!!! Ai tới nói cho ta biết vì sao đi?!!! (Maroon: ủa nàng tự đút đầu vô mà?)

“Bây giờ còn muốn chạy, không thấy là đã muộn rồi sao?!” Thanh âm trong trẻo lạnh lùng, mang theo vẻ u hàn.

Ta, tuyệt đối không run!..... Thật đó.....

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 24: Tuyệt thế mỹ nhân, mặt xấu như quỷ

Cao xanh ơi! Ông trời ơi! Trời ơi! ~~~

Trong bức màn màu xanh ta nhìn chăm chăm vào đôi mắt đã chuyển sang màu đỏ thẫm của Bích Quân, không ngừng thụ lui về phía sau, trong tay còn nắm chặt cây chiết phiến “phong lưu” của ta, miệng còn không ngừng thăm thiết cầu xin buông tha, chỉ thiếu chưa bật khóc nữa thôi, trên thực tế nếu như khóc mà hữu dụng, thì ta lập tức có thể lê tuôn như suối cho hắn thấy.

Ta thảm thiết gào to: “Đừng qua đây! ! ! ! !”

“Bích Quân!” Ta hét lớn một tiếng.

“Ân?” Bích Quân cười duyên rũ, đôi mắt kia tựa như hai giọt nước.

“Ha ha, đừng tưởng rằng bản công tử không biết ngươi là ai!”

Ta đã lui đến góc giường, chẳng còn đường lui, uốn thẳng sống lưng nhìn thẳng Bích Quân.

Bích Quân hơi sừng sốt, cười hỏi: “Ồ? Nói ra nghe xem.”

Dứt lời, Bích Quân nằm nghiêng xuống giường, diu dàng nhìn Thương Quan Lãng, không nói không rằng.

Ách...”Khụ khụ...” Rốt cuộc ta có nên nói hay không đây? Có thể nói hay không? Hơn nữa... Nếu như đúng là hấn, như vậy hấn ở chốn này che giấu tung tích tự nhiên là có mục đích của hấn, ta vạch trần hấn như vậy, đúng là có chút không muốn a! Thế nhưng...

Bích Quân dịu dàng đưa tay vuốt ve đầu mày đang nhú chặt của Thượng Quan Lăng, đầu ngón tay nhẹ nhàng xoay xoay, trong miệng nói lẩm bẩm: “Có chuyện gì công tử cứ nói, chuyện gì khiến người khó xử.”

“Ngươi!” Ta đẩy tay hắn ra. Lạnh ngắt...

Thân thể Bích Quân một lần nữa nhào về phía ta, đôi mắt đỏ sẫm kia nóng bỏng tựa như một ngọn lửa đang thiêu đốt, bất quá chỉ có khóe mắt vẫn mang nét cười.

“Không nói, vậy ta sẽ tiếp tục nha!” Hắc lại sờ lên mặt ta.

“Ta nói! Ta nói!” Người không vì mình trời chu đất diệt, hơn nữa là do người bức ta, là người bức ta đó!

Ta đánh tay Bích Quân ra, lạnh lùng nói: “Bích Quân, ha ha, ta thấy gọi ngươi là Vân tiên nhân khá thích hợp!” Ngẩng đầu đón nhận ánh mắt hân, muốn tìm chút manh mối từ nơi đó, nhưng ta chỉ thấy được một ánh mắt ngo ngoe không hiểu. Toát mồ hôi! Lẽ nào ta đoán sai rồi? !

Chỉ có hoàng tộc Ngôn Quốc mới có tóc trắng, lão hồ ly Vô Ngôn là tóc đen, hơn nữa vóc người lại gầy gò hơn Bích Quân, như vậy, che mặt thay đổi màu sắc con người, chỉ có thể là Văn tiên nhân, lẽ nào đơn giản như vậy ta cũng có thể đoán sai sao ? !

“Vân tiên nhân? ...” Bích Quân thực sự ngỡ ngàng, lẳng lẳng nhìn Thương Quan Lăng, đòi giải thích.

Hơ hơ hơ! Sao ta lại quên, Vân tiên nhân là cái ‘nickname’ mà ta tự ý đặt cho Âu Dương Vân, ngoại trừ ta, đâu có ai biết, choáng thiệt, xem cái bộ não của ta tê chưa này!

“Âu Dương Vân, ngươi còn tiếc rẻ gì mà không bỏ mặt nạ xuống đi?” Lần này đến lượt ta cười khanh khách nhìn hắn. Ha ha. Phong thủy luân phiên biến chuyển a!

Bích Quân khẽ cười một tiếng, khe khẽ nói: “Âu Dương Vân là vua của Ngôn Quốc ta, trong thiên hạ làm gì còn có ai tên là ‘Âu Dương Vân’ nữa.” Đôi mắt cong lại, tiếp tục nói, “Công tử không cho rằng Bích Quân là vua của Ngôn Quốc ta đó chứ?” Tiếng cười lanh lảnh vang lên từ miệng hắn.

A, hắn đang cười nhạo ta sao? ! A? ! Như thế rõ ràng là cười nhạo mà! Lão tử không ra oai thì người nghĩ ta không phải mẹ kế a!

“Cười cái rắm!” Ách... Ta lập tức bịt miệng lại, bà nó chứ, lúc ta cấp bách thường hay chửi tục! Lờm hắn một cái, “Ta chỉ biết, chỉ có hoàng tộc Ngôn Quốc mới có tóc trắng, vậy xin hỏi hiện nay trong hoàng tộc Ngôn Quốc, người có mái tóc trắng đẹp để trừ người—— Âu Dương Vân ra, còn có ai? !” Đừng có mà giả vờ giả vịt! Lừa gạt ta? ! Vân tiên nhân, Vân tiên nhân, tiên nhân nhà người so với mẹ kế như ta làm sao nham hiểm bằng, hắc hắc!

Ta đắc ý cười với hắn. Ha ha.

“A...” Bích Quân cười nhạt, rời khỏi giường.

“Vân tiên... Âu Dương vân, người làm sao vậy?” Nếu như ta không nhìn lầm, lúc hắn vươn người đứng dậy, đôi mắt màu đỏ trong thoáng chốc âm đạm đi, lẽ nào ta...

“Phải như thế nào công tử mới tin Bích Quân là _____ Bích Quân đây?” Bích Quân xoay người nhìn chăm chú vào Thượng Quan Lăng.

“À...” Nếu như ta bảo người tháo mặt nạ, người chịu nghe sao? Ta vạch trần người rồi, người sẽ không ghi hận ta chứ? ! Vân tiên nhân, ta không phải cố ý... aizz... là ta bị người bức mà! ...

“Phải như thế nào công tử mới tin Bích Quân là Bích Quân? !” Thanh âm có phần lớn hơn chút ít, rõ ràng có chút kích động.

“Vậy người bỏ mặt nạ ra...” Là tiếng muỗi đang vo ve, không phải ta đang nói chuyện... Cúi đầu trốn trong góc họa quyền hồi lỗi.

“Ha ha, được!” Bích Quân cao giọng cười to, “Như công tử muốn——”

Ta ngẩng phắt đầu lên nhìn chăm chăm vào mặt hắn, nhìn không rời mắt, ngay cả chớp một cái cũng không dám. Nói thật là, ta sợ ta nói trúng rồi, nhưng ta lại kỳ vọng ta nói sai...

Bích Quân cười tháo chiếc mặt nạ bạc xuống...

“A a a a...” Hai mắt của ta lồi ra ngoài, nhìn chăm chăm, hai tay cố gắng bịt cái miệng không kèm chế được lại.

Sao lại như thế? ! Tại sao có thể như vậy? ! ...

Ta đã là làm gì vậy!

“Xin...xin lỗi...” Ta thất đáng đánh mà! Giờ phút này còn nói xin lỗi nữa, chẳng phải là càng dâm thương người ta sao!

Vì sao ta lại kêu to như vậy? ! Ha ha.

Nếu như người cho là tháo mặt nạ của hắn xuống, người sẽ thấy một mỹ nhân tuyệt thế, nhưng cái người thấy lại là một khuôn mặt từ mũi trở xuống sọc chẳng sọc chịt, vô cùng dữ tợn kinh khủng, chẳng lẽ người sẽ không kêu la ư? ! Sẽ không gào lên ư? !

Giờ nhìn kỹ lại, khuôn mặt này phối với đôi mắt đỏ kia, thực sự, thực sự, không phải làm cho người ta...

Nổi bi thương trong mắt Bích Quân, sượt qua chỉ trong chớp mắt rồi biến mất, hắn bình tĩnh nói: “Bây giờ, công tử có thể tin Bích Quân rồi chứ?”

[1] Linh hồn xấu xa biến mau!

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 25: Hiên Viên đập chén, Thượng Quan trách trời

Nhìn vào đôi mắt đỏ thẫm thần nhiên như không của Bích Quân, ta không biết nên phải trả lời câu hỏi của hắn thế nào đây.

Đúng vậy, ta tin, chính vì hắn không muốn đối mặt với vết sẹo đã khiến ta tin.

“Vi sao lại biến thành..... như vậy.....” Ta tuyệt đối tin Bích Quân ban đầu nhất định là một tuyệt sắc, ngoại trừ dưới mũi đầy rẫy vết sẹo ra, thì những phần còn lại da thịt thực trắng nõn như tuyết.

“Ha ha, Bích Quân chẳng qua là một con chó chết chủ gia cảnh sa sút, công tử quan tâm đến Bích Quân sao?” Bích Quân cười yếu ớt đi tới trước giường, “Công tử nếu đã quan tâm Bích Quân, vậy nên để Bích Quân hầu hạ công tử thật tốt, bằng không Bích Quân thực không thể hoàn thành công việc được giao.”

“Ách! Không không không cần!” Ta vội vàng xua tay, “Ngươi yên tâm, việc đó Tiên sẽ không làm khó dễ ngươi đâu, hãy tin bổn công tử.” Ho nhẹ một tiếng, hơi cúi đầu, ta lại tiếp tục nói, “Bích Quân nghỉ ngơi sớm đi, ta còn có việc nên không ở cùng Bích Quân được.”

Ta đang trên giường liền từ từ bước xuống, chậm rãi hướng ra ngoài phòng, lùi lại, bắt chước ánh mắt đấu tranh của “Xà mâu” (Mắt rắn).

Bích Quân đột nhiên gọi ta lại, ngập ngừng một lúc, nước mắt kia như những hạt châu bị đứt dây hàng hàng rơi xuống: “Công tử ghét bỏ Bích Quân sao? Công tử chê Bích Quân dơ bẩn sao? Bích Quân còn chưa từng hầu hạ người khác mà..... huhuhu..... hay là công tử ghét vì Bích Quân mặt xấu như quỷ?..... huhuhu.....”

OMG! Tự tạo nghiệp chương không thể sống –chính là ta nói!

“Bích Quân! Bích Quân!!” Ta bước nhanh trở lại bên cạnh hắn, nâng “khuôn mặt nhỏ nhắn” đáng thương của hắn lên, thương tiếc nói, “Bích Quân à, công tử ta thật sự có việc quan trọng, chứ không phải là không thích ngươi”. Ta bắt đầu đi lắc đầu, “Bích Quân, ta luôn xem ngươi là một nhạc công, một người tài hoa, chưa bao giờ coi ngươi như tiểu quan, ngươi trong mắt ta một chút cũng không xấu, ánh mắt của ngươi rất đẹp, đương nhiên ta thừa nhận mới đầu nhìn thấy vết sẹo trên mặt ngươi khiến ta quả thực sững sờ, đó là bởi trong tâm niệm ta đã xác định trăm phần trăm ngươi chính là Âu Dương Vân, mà ngươi lại không phải cho nên ta mới kinh ngạc như vậy.” Những lời này có chút giả dối, thì cũng chỉ chút chút..... “Ngươi phải đi khỏi Tiên Nguyệt Phường, vậy thì ngày mai có thể rời đi, nếu ngươi đã quen sống ở đây, ngươi cũng không cần phải tiếp khách nữa, ta sẽ giúp ngươi, yên tâm đi.” Kiễng chân, ta lau khô nước mắt hắn, “Ngươi với Vân tiên nhân trong mắt ta thực giống nhau.” Ta mỉm cười nhìn hắn. Thật sự, lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, ta đã nghĩ mình nhìn thấy hắn.

Hàng mi của Bích Quân run rẩy hai cái, sau đó liền khôi phục dáng vẻ bình tĩnh, từ từ nói: “Công tử hình như rất thích Vân tiên nhân mà ngươi nói.”

“Àn, Vân tiên nhân rất đặc biệt, hắn là người tốt đầu tiên mà ta gặp ở chỗ này!” Ta cảm thấy Vân tiên nhân đúng là người tốt, nói chung hai tên Đông Phương Cửu với Hiên Viên Tiêu kia đều không phải thứ tốt đẹp gì!

“Ở chỗ này?” Bích Quân có chút ngạc nhiên nghi ngờ nhìn Thượng Quan Lăng.

“Bích Quân, việc này nói ra thì dài dòng lắm.....” Mà có nói ngươi cũng không hiểu đâu! “Chờ sau này khi nào có thời gian ta sẽ nói rõ với ngươi nhé!”

Bích Quân khẽ cười gật đầu.

“Ta đi trước đây, ngươi nhớ ngoan ngoãn nha!~~~~” Ta chỉ thiếu chút nữa là nói thêm “na na” rồi, chảy mồ hôi, sao giống nhũ mẫu quá chừng.

“Ừm.” Bích Quân dường như thấy mất mát, nhưng vẫn tươi cười mở cửa cho Thượng Quan Lăng.

Khép cửa lại, nụ cười trên môi Bích Quân trong nháy mắt liền biến mất, hắn chậm rãi đi tới trước cửa sổ, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng ngược lên nhìn vầng trăng lưỡi liềm.

Rất lâu sau, khoé môi hắn mới hơi hơi cong lên, tựa như hạnh phúc, mà cũng tựa như chua xót.

Sát vách nhất định là nghe được rõ ràng? Bích Quân khẽ cười một tiếng, xoay người đi vào phòng trong.

Thập Tứ nhìn chén trà thứ ba cạn sạch trong tay chủ tử hắn, thân hình đang đứng thẳng không khỏi run lên một cái, hắn cũng sợ a.

“Tiện nhân!” Hiên Viên Tiêu mắng.

Chén trà thứ tư bị ném xuống đất, thật là may mắn, nhờ có lớp thảm dưới nền nên không vỡ được.

“Thập Tứ!”

“Có thù hạp!”

“Điều tra — Bích Quân.” Lạnh giọng phân phó.

“Vâng!”

Hiên Viên Tiêu hận không thể lôi Thượng Quan Lăng đến một chương đánh chết, hắn thật không hiểu một nữ tử lại còn là công chúa một đất nước làm sao có thể...có thể không biết liêm sỉ sấm vai khách làng chơi như vậy, còn ăn mặc như thế, như vậy..... đúng thực là..... làm hắn tức chết mà! (Vivi: khiếp. Chuyện của chị mặc kệ chị, anh quan tâm làm gì?! Chưa gì đã ghen dữ thế rồi. Sao anh thay lòng đổi dạ nhanh thía Tội nghiệp Sở Sở)

Chẳng những thế, thiếu chút nữa là bị một tên tiểu quan ăn rồi! Hừ!

Những lời nói ghê tởm không biết xấu hổ ấy, Hiên Viên Tiêu nghe rất rõ ràng, hẳn thực nên cảm tạ cái bức tường này, một chút âm thanh cũng không ngăn được!

“Choang.....”

Lần này cho dù bị ném lên tám tám lót sàn, nhưng chén trà đáng thương vẫn cứ ‘tiêu hương ngọc tồn’ như thường.

“Chủ tử.....” Thập Tử thấp giọng gọi.

“Nói.”

“Tôi nay, chủ tử muốn ở đây.....”

“Về!” Một chữ, Hiên Viên Tiêu đứng dậy, sai bước ra ngoài.

“Chủ tử!~~ công tử~~”

Thanh âm dẻo quẹo này, trời ơi, đừng kêu nữa, phiền muốn chết!

“Tiên Tiên! Ngươi đừng có ọ ọ tới ọ ọ lui trước mặt ta nữa! Bỏ công tử chóng mặt lắm rồi!” Ta tức giận liếc Tiên tử bà một cái.

“Chủ tử~~ nô gia~~”

“Câm miệng!” Ta phẫn nộ quát.

Tiên Tiên rõ ràng sợ hãi, miệng mở to không cam nguyện khép lại.

“Còn nữa, lần tới ngươi đừng thoa nhiều phấn như vậy, công tử ta ngứa rất khó chịu!”

Tiên Tiên vừa định mở miệng, lại nhớ ra Thượng Quan Lăng bắt câm miệng, khó xử không biết làm sao cho phải.

“Bảo ngươi đáp thì đáp đi!”

“Vâng, nô gia đã nhớ kỹ.” Rất ủy khuất a.

“Được rồi, ngươi lui xuống dưới đi, không cần ở đây nữa.” Ta tiêu sái phát tay.

“Vâng, nô gia xin xuống trước.”

Thế giới cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Thật sự là chịu không nổi Tiên Tiên tú bà này, miệng bà ta không lúc nào ngậm lại, từ lúc ta vào gian mật thất này, bà ta nói không ngừng, cứ thế cũng phải đến một canh giờ. Tuy rằng ban đầu là ta chủ động hỏi bà ta về chuyện của Bích Quân, nhưng ta cũng đâu có kêu bà ta kể mấy cái chuyện rầu rĩ khác chứ?! Bà ta huyền thuyên, kể một ngày cô nương nào tiếp khách bao nhiêu lần, sở thích đặc biệt của từng khách nhân nói cho ta biết! Ta cũng đâu phải là paparazzi, không có thói quen đi nghe ngóng chuyện riêng tư nhà người ta a! Khụ khụ..... Ta chỉ cảm thấy hứng thú với người hiếm có mà thôi.....

Nói về Bích Quân thật đúng là đáng thương! Bích gia vốn là một dòng họ lớn ở Ngôn quốc, bị kẻ gian hãm hại, trong một đêm mà nhà gồm một trăm hai mươi ba khẩu toàn bộ bị chém đầu, hẳn do xuất môn đạo chơi chưa về, mới may mắn thoát khỏi kiếp này. Bích Quân vì chịu không nổi đã kích, một đêm đầu liên bạc trắng, sau lại bị kẻ gian hãm hại nhà hẳn bắt cóc, kẻ gian thấy tướng mạo hẳn rất đẹp thì định phi lễ với hắn, nhưng còn những vết sẹo chẳng chịt trên mặt là do chính tay hắn tự gây nên.....

Đáng thương a!

Đáng thương a.....

Lòng ta quặn thắt lại, quá tàn nhẫn, thế giới này thật quá tàn nhẫn rồi, tại sao lại đối xử bất công với một người tốt như vậy chứ?!

Ông trời ơi! Vì sao ông lại bất công như vậy?! Ông khiến ta không hiểu sao mà xuyên qua thì cũng không tính đi! Ông so với ta trong sách còn ngược đãi soái ca tàn nhẫn hơn! Ông còn có tính người không vậy?!..... Khụ khụ..... Có còn thiên lý nữa hay không?!

Đột nhiên, ánh nến – khẽ run, phòng tối cửa mở.

“Đỉnh?”

“Công tử!”

“Công tử.”

À, là Ất với Đỉnh a.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 26: Giày cao bẫy tắc[1], mang cho người chết!

Nhìn Ất nở nụ cười hiểm có, ta biết, hẳn nhất định thành công rồi.

“Ất, đã bắt được tiểu hồ ly.” Ta dùng ngữ khí thập phần chắc chắn, ánh mắt tràn ngập tán thưởng nhìn hắn.

“Vâng, công tử.” Ất khom người thi lễ.

“Ất, cực nhọc rồi, ta thay Bình — cảm ơn người.” Đoạn diễn xuất này có chút buồn nôn, hệt như ta thoảng cái già đi ba mươi tuổi, làm một cán bộ lãnh đạo ở trên cục đến thăm hỏi động viên gia đình thanh niên hăng hái làm việc tốt vậy. Đồ mờ mờ.

“Công tử!.....” Nghe vậy, Ất cả kinh, lại cúi đầu, chờ phân phó.

Ta đứng dậy, hòa nhã bảo Ất và Đỉnh.

“Ngồi.” Một chữ đơn giản, một nụ cười nhạt, ta tin cả hai đều có thể nhận thấy thành ý của ta.

Đỉnh nhìn Ất, nhìn thấy cử chỉ của Ất. Ất thi lễ ngồi xuống, Đỉnh cũng vui vẻ ngồi xuống.

Ha ha, chuyện này thật tốt.

“Ất, tiểu hồ ly đã giấu an toàn chưa?” Ta hỏi.

“Khỏi bẩm công tử, thuộc hạ đã đem tiểu hồ ly nhốt trong mật thất bên cạnh, nhưng mà công tử yên tâm, nơi này mỗi gian mật thất đều có cách âm.” Ất bình tĩnh, tĩnh sẵn trong lòng.

“Àn.” Ta gật đầu, nghĩ đến những điều tiểu hồ ly đáng thương sắp gặp phải, ta cười xấu xa thành tiếng, “Hắc hắc.....”

“Công tử, đang..... cười?” Đỉnh nhỏ giọng lầm bầm.

“Khụ khụ.....” Ta đổi thành khuôn mặt tươi tắn như ánh mặt trời cười với Đỉnh, “Đỉnh a, công tử ta cho người một bức họa, chiếu theo bản vẽ mau làm cho công tử một đồ vật giống vậy, càng nhanh càng tốt.”

“Vâng, công tử!” Đỉnh nhận lấy bản vẽ, sau nửa ngày quan sát kỹ càng, mày kiếm chau lại, ngẩng đầu hồ nghi nhìn Thượng Quan Lăng, “Công chúa, đây là hình gì vậy?” Trong lúc lo lắng, lại quên mất cách xưng hô.

Ất ho nhẹ, nhắc nhở Đỉnh.

Đỉnh phát giác lỗi của mình, lập tức quỳ xuống.

Ta đưa tay, ngăn Đỉnh lại, nói: “Không ngại. May là chúng ta ở mật thất.” Ý của ta là, không có lần sau. Bởi vì ta dùng từ “May là”, hễ khi ta đổi nam trang, trừ phi ở hoàng cung Ngọc quốc, còn lại thời điểm nào cũng phải kêu ta “Công tử”, với lại bốn công tử họ Ngải, tên là Phú Nhân. Aha ha ha ha.

“Đỉnh, nhìn rõ bản vẽ chưa?”

“Hồi công tử, nhìn rõ thì đã rõ, chỉ là Đỉnh ngu dốt, không thể lý giải ảo diệu bên trong.”

Ha ha, ta cười nói: “Không ngại, miễn là có thể chiếu theo đó mà làm” Phớt lờ ánh mắt hiếu kỳ của Đỉnh, cùng ánh mắt có vẻ lo lắng của Ất, ta cố ý không nói cho bọn hắn. Nói ra rồi, sẽ không còn thú vị! “Đỉnh, nhớ kỹ đồ vật trên bản vẽ quan trọng nhất phải dựa theo kích thước của tiểu hồ ly mà làm, nhất định phải bằng gỗ, gỗ càng rắn chắc càng tốt, còn nữa nhất định phải nhọn và cao, không được để đế dày!”

“Bẩm công tử, Đỉnh đã hiểu!”

“Ân. Nửa nén hương có thể làm xong chứ?” Ta không biết năng suất của người cổ đại, có điều thẩm vấn phạm nhân dĩ nhiên phải càng nhanh càng tốt.

“Hồi công tử, có thể.”

“Được!” Ta thực vừa lòng, “Ta không biết ‘Tiên Nguyệt phùng’ có còn nơi nào có thể dùng để tạo ra một hình phòng[2] giống như bản vẽ thứ hai không.”

“Công tử, có.”

“Rất tốt, nhớ rõ vách tường đều phải dùng thép nguyên chất tạo ra, định thép không được cách nhau quá gần, như vậy sẽ không còn tác dụng.” Ta hài lòng nói, thật ngay tức khắc muốn biết phương pháp bức cung này có khả thi không, “Nhớ lấy, nhất định không được để rò rỉ nước, còn nữa, còn nữa, bốn phía vách tường bốn phía đều phải được phong kín, lối ra chỉ có thể mở ra từ phía trên nga!” Ta quá kích động.

“Hồi công tử, thuộc hạ nhất định sẽ chiếu theo bức vẽ tận tâm phục vụ công tử, thỉnh công tử yên tâm!” Đinh đứng dậy ôm quyền, nghiêm trang nói.

“Đinh, công tử ta tin tưởng ngươi!” Cười chân thành với Đinh, quay mặt lại hướng Át, “Át, sau nửa nén nhang nữa, đợi Đinh mang ‘hình cụ’ tới, ngươi cùng công tử ta đi thẩm vấn tiểu hồ ly, đến lúc, ha ha, hình phòng mới hoàn thành.”

“Vâng!”

Nửa canh giờ sau. Tiên Nguyệt phùng, trong một buồng tối, ánh nến mịt mù, cực kì tĩnh lặng.

Ta sa mòng che mặt, nhàn nhã nhấp trà. Kỳ thực ta buồn ngủ rồi, nếu không uống trà, thì đã ngủ gục từ lâu, ta bây giờ còn phải đấu nghị lực với tiểu hồ ly, chỉ có điều hần nhất định còn cực nhọc hơn ta nhiều.

“Ngươi rút cuộc có nói hay không?!” Át lại hỏi, thanh âm giận dữ.

Ta dùng dư quang ngắm “Tiểu hồ ly” hai chân đứng trên đôi “giày cao gót gỗ bảy tấc” ta vì hần đặc biệt chuẩn bị, ôi chao, đứa nhỏ đáng thương, trông cũng chỉ mười sáu mười bảy tuổi, sao phải chịu nổi khổ thế này? (Hình như Lăng tỷ quên mất ai là người gây ra rồi thì phải)

Nhìn tiểu hồ ly đứng cũng không được, đi cũng chẳng xong, ngồi cũng đành chịu, về mặt tâm thân cùng bất đắc dĩ, lòng ta thực sự có chút hối lỗi.

Hài tử à, đừng trách ta, muốn trách thì hãy trách lão hồ ly Vô Ngôn, là hần bắt người của ta trước, tỷ tỷ bắt người đến cũng chỉ là bất đắc dĩ, không phải sao, tỷ tỷ dụng hình với người cũng không thấy máu, cũng tuyệt đối sẽ không “ngược đãi” người, chỉ cho người cảm nhận sự cường đại của các nữ sinh thời đại của tỷ tỷ thôi mà.

Giày cao gót gỗ bảy tấc, ha ha ha, tiểu hồ ly ngươi nếu có thể kiên trì hai canh giờ không cầu xin, ta sẽ cùng ngươi trở về hầu hạ lão hồ ly luôn!

“A.....” Ngáp một cái, ta không kiên trì nổi, nhìn về phía Át, “Ngài Viễn.” Ta gọi Át. Ở bên ngoài bốn huynh đệ bọn hần đều theo “họ” ta, xét theo tuổi tác, lần lượt là Ngài Vinh, Ngài Viễn, Ngài Vô, Ngài Dịch, ha ha ha nghĩa là bốn người bọn hần vĩnh viễn vô địch, tuy rằng trước mắt chỉ có Át cùng Đinh im lặng chấp nhận “sáng kiến” của ta.

“Công tử.” Át đứng dậy tới cạnh ta, ta buồn ngủ đến mức không lê bước nổi, chứ không phải tại ta tự cao tự đại.

“Ngươi theo dõi hần, đừng để hần tháo giày ra là được, cái khác, ha ha, hần muốn nói tự nhiên sẽ nói, chờ đến khi hình phòng làm xong, giải hần đến đó. Yên tâm, không quá hai ngày hần nhất định sẽ khai.” Ta nhỏ giọng thì thầm bên tai Át, một mặt xem xét phản ứng của tiểu hồ ly.

“Các ngươi tự nhận là anh hùng, lại làm những thủ đoạn không phải là con người, có bản lĩnh thì thả ta ra! Ta.....”

Eo ôi, tiểu hồ ly phát uy?

Át nhất thời giận dữ, muốn mở miệng, bị ta ngăn lại, ta trầm tĩnh nói: “Chúng ta vốn không phải anh hùng, công tử ta là ____ kiêu hùng, bắt quá, ngươi có thể thử làm anh hùng, xem ngươi có thể chịu được bao lâu!” Từ ghế dựa đứng lên, ngạo mạn ung dung đến trước mặt tiểu hồ ly, lạnh giọng nói, “Ngươi có thể chọn không nói, chúng ta tuyệt không cưỡng cầu.”

“Ngài Viễn, tiếp đãi thật tốt khách quý từ Quốc sư phủ, nhất định không được sơ suất!”

“Vâng! Công tử!”

Tiểu hồ ly, so với ta hừ, ngựa ngáy rồi ư?! Tên ngựa ngáy nhà ngươi cứ đứng thêm một lúc thì biết, Aha ha ha! Nhớ đến năm ta lần đầu tiên đi giày cao gót, không đến một giờ đã chịu thua, huống chi ngươi lại đi giày bằng gỗ, Aha ha ha!!!!

“Công tử.....” Át phía sau thấp giọng gọi ta.

“Làm sao vậy?”

“Công tử có chuyện gì vui sao?”

Ngất, hóa ra ta vừa cười ra tiếng !.....

== ==

Đêm khuya, Vương cung Ngôn quốc, trong tẩm cung của Âu Dương Vân.

“Vương, ngài vừa mới trở về, lại muốn ra ngoài?”

“Tạ ơn Vương thúc lo lắng. Có điều Âu Dương cho rằng Âu Dương làm việc không cần xin chỉ thị của Vương thúc.” Câu trả lời không chút tình cảm.

Vẫn là bạch y, tóc trắng tung bay, chỉ là tối nay hai tròng mắt bạc dường như nhuộm một chút rục rờ.

[1] Khoảng 17cm

[2] Phòng tra tấn

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 27: Khi trời hừng đông, sấm giữa trời quang

Quá nửa đêm, ta lén lút trở về tiểu các, vốn tưởng rằng phòng ốc phải tối thui thui lụi, ai ngờ đèn đuốc sáng trưng.

Xong rồi xong rồi, khẳng định là Sở Sở chờ ta sốt ruột lắm đây!

“Sở Sở! ~~~ xin lỗi nha ~~~ muội! ...”

F*ck! Đêm hôm khuya khoắt đừng có dọa người như vậy chứ? ! Đông Phương Cửu và Hiến Viên Tiêu đang chơi cờ trong phòng ta? ! Hai người định làm gì đây? !

“Ai cho phép hai người chơi cờ trong phòng ta? !” Ta nổi giận rồi đó! Cho rằng lão nương dễ bắt nạt sao? ! Cho rằng lão nương là mẹ hiền sao? ! Hừ! “Sở Sở đâu? ! Sở Sở! ~~~” ta không dám kêu quá to, sợ tiếng động quá lớn đến lúc đó ngay cả Vân tiên nhân cũng bị quấy rầy.

Thượng Quan Sở Sở đẩy cửa bước vào, cười nhẹ nói: “Công chúa, đã trở về?” Trên chiếc khay trong tay rõ ràng có hai chung trà.

“Sở Sở...” Ta cấp tốc chạy đến bên người Sở Sở, túm được ống tay áo rộng thênh của Sở Sở mới thấy an tâm. Ghé vào tai nói nhỏ, “Sở Sở, có nhớ ta không?” Sở Sở liếc ta một cái, ta biết, nàng chắc chắn là tức giận. Biết sao được, ta nói sẽ trở về sớm, mà giờ trời đã sắp sáng rồi. Buồn ngủ quá đi mất, ta phải nhanh chóng tổng cổ hai tên gia hỏa kia mới được.

“Đông Phương Cửu! Hiến Viên Tiêu! Nhị vị không buồn ngủ sao?” Rảnh rồi quá đi hóng gió hả? ! Muốn hóng gió cũng đừng chiếm đoạt chỗ của ta chứ! Ấy da, hay là Hiến Viên Tiêu ghi hận ta đoạt Bích Quân? ! Ta lén liếc nhìn hần, hừ, tiểu tử chết tiệt, dám không nhìn ta!

“Hai người các người! ! ! ! !” Ta tung một chương đập lên bàn cờ... chưa được...” “CÁC NGƯỜI! ! ! ! !” Ta, ta, “Sở Sở ~~~” quản lý cho tốt mấy người nhà tỷ đi nhá! ! Hai mắt nhòe đi, bắt đầu ngán ngán nước, quay qua Sở Sở chớp chớp.

“Tiêu, đêm đã khuya rồi, công chúa cần phải ngủ.” Thượng Quan Sở Sở lập tức đến bên người Hiến Viên Tiêu, ôn nhu nói.

Đúng rồi, đúng rồi, ta muốn đi ngủ! Không muốn nhìn mặt mấy tên gia hỏa các người!

“Lăng nhi ~~~ “

Siêu cấp vô địch sét đánh ác hàn, tên ngọc Đông Phương Cửu làm gì mà gọi tên ta nghe muốn mắc ói như thế!

“Làm phiền Cửu Vương gia gọi tên đầy đủ của bốn cung! !” Ta cho người hai cục long não![1]

“Ồi ời, bản vương sao dám gọi thẳng tọc danh của Lăng nhi chứ?” Đông Phương Cửu hạ một quân cờ trong tay xuống, đứng dậy cười quyền rũ với Thượng Quan Lăng.

“Lăng nhi không phải chính là tọc danh của bốn cung sao, Đông Phương Cửu người bớt làm cho người ta mắc ói chút đi!” Một dòng điện cường đại từ ánh mắt của ta và tên ngọc chạm nhau xẹt xẹt, hừ! Đừng quên hiệp ước mà chúng ta đã ký kết, muốn hợp tác với lão nương thì thành thật một chút đi!

“Lăng nhi, nàng đang ám chỉ điều gì với ta sao?” Đông Phương Cửu hí hóp đôi mắt phượng, thanh âm đột nhiên khàn khàn, thật đúng là trên người.

Ách... Đúng! Ám chỉ người thành thật với ta một chút! Bất quá, nhìn vẻ mặt của tên ngốc này sao giống như hắn đang hiểu nhầm ý khác vậy? !

“Ta muốn đi ngủ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! ~~~~~” Trời muốn mưa, người muốn xuyên qua, lão tử muốn ngủ, ai cũng không thể ngăn cản! ! ! ! ! !

Bà mẹ các người, đừng tưởng rằng đứng trong phòng của ta, ta sẽ ngủ không được! Lão nương đã luyện thành “bảo điển mẹ kế”, trong lúc gõ bàn phím mà còn có thể ngủ mơ thấy mộng đẹp, lão nương còn sợ các người hay sao!

“Sở Sở, tỷ cũng nghỉ ngơi sớm đi, không cần quản mấy tên điên này!” Nói xong, ta sai bước vào phòng trong. Quản các người? Miễn đi!

Hai ngày sau. Sáng sớm.

“Lăng nhi ~ “

“Ừ ư ư ~~~” bản thảo giao rồi, đừng có hối, để ta ngủ...

“Lăng nhi.” Thượng Quan Sở Sở gọi lớn tiếng hơn.

“A! Đừng có phiền nữa! Lâm Nhược Mai nếu còn quấy nhiễu tui, tui liều mạng với bà! ! ! ! !” Tịch thu lại chìa khóa nhà tui, cho bà khỏi quấy nhiễu mộng đẹp của tui. Soái ca... A a... soái ca lái xe thể thao... A a a ~~~ BMW ~ Mercedes ~... người ta thích xe Porches màu đỏ hơn... Hắc hắc...

Không có cách nào khác, Thượng Quan Sở Sở cầm lấy chung trà, cứ như thế...

“Ây da, người ta không biết uống rượu mà...” Soái ca đáng ghét... có điều này rượu đất thật, miễn cưỡng uống thêm một chút vậy, không thể lãng phí mà.

Đôi mày lá liễu xinh đẹp của Thượng Quan Sở Sở nhướn lên sắp thành một đường thẳng.

“Oa! ! ! Lũ lụt rồi sao! ! ! ! !” Ta bật người ngồi dậy, há mồm thờ đốc... Ôi chào? Sở Sở? ! Sao vẻ mặt Sở Sở lại kinh hoàng hoảng hốt thế kia? ! Thực sự bị lụt rồi sao? ! Dùng tay áo lau nước trên mặt, ơ, nước này sao lại có màu thế này? ... Là trà hả! Nhìn chăm chăm chung trà trong tay Sở Sở... Ách, ta đã hiểu rồi...

“Sở Sở, tỷ tạt nước trà vào mặt muội hả...” Hết sức ủy khuất, hai mắt đầm lệ.

“A... chuyện đó... Lăng nhi...” Thượng Quan Sở Sở mới thật sự là ủy khuất, “Tỷ gọi muội kiểu gì muội cũng không dậy... lại còn nói những câu kỳ lạ... tỷ không biết muội bị gì... cho nên...”

“Ha ha, Sở Sở, không có việc gì, chắc là muội nói mơ rồi, đừng lo lắng!” Ta cười to. Trêu Sở Sở tội nghiệp cũng thú vị.

Nhìn sắc trời, mấy giờ rồi ta?

“Sở Sở, muội mới ngủ được mấy canh giờ mà tỷ đã gọi muội...” Ta cong môi, rõ ràng mới hứng sáng mà!

“Lăng nhi, muội ngủ được hai ngày rồi đó!” Thượng Quan Sở Sở cũng là bất đắc dĩ, nàng vốn không định gọi Lăng nhi thức dậy, nhưng một là sợ Lăng nhi ngủ lâu quá không tốt, hai là, hôm nay là ngày Âu Dương Vân tuyên Vương phi, Lăng nhi không thể vắng mặt.

“Trời ạ! Hai ngày rồi sao? !” Ta kinh hãi, “Sở Sở, Át có tới tìm ta hay không? !” Không biết tiểu hồ ly có thể chịu đựng nổi hai ngày không nữa, làm ơn đừng có bị gì nha! A đi đã phạt...

“Có, ha ha, xem muội lo lắng chưa kìa.” Sở Sở dùng một chiếc khăn lụa sạch lau vết trà trên mặt Lăng nhi, “Át nói muội đừng lo lắng, nói rằng mọi việc đều đúng như dự liệu của muội.”

Đều đúng dự liệu của ta? ! Vậy chính là khai rồi? ! Hắc hắc! Ta nói mà, cho người mang đôi giày cao bảy tấc, đội trong một căn phòng không có ánh sáng, không cho người ngủ, người có thể không khai sao! Ha ha!

Hỏi ta vì sao có thể khiến cho tiểu hồ ly không ngủ được chứ gì? ! Ha ha ha, đơn giản lắm, bốn vách tường đều được làm từ thép tinh khiết, trên dưới trái phải cách mỗi mười phân thì có một cây đinh thép cực nhọn, mật độ như thế, là đủ để đâm vào trong thịt rồi. Cho nên, tiểu hồ ly không có cách nào dựa vào tường để ngủ được.

Trong mật thất bằng thép không chút kẽ hở, từ từ cho nước vào ngập đến thất lưng, với sức nổi trong độ cao của nước như vậy người không thể nào ngồi xuống dưới đáy, cứ cho là người có luyện võ công nên ngồi xuống được, đáng tiếc cũng không thờ được, nước sẽ vừa đủ ngập quá mũi của người, ha ha ha. Cho nên, làm thế nào cũng không thể ngủ được, cộng thêm đau nhức dưới chân, có thể chịu đựng bao lâu? ! Há? Há? Há? ? ? Aha ha ha! ! ! Ta thực sự là một bà mẹ kế thiên tài a! ~

“Lăng nhi ~~~” Thượng Quan Sở Sở hươu hươu tay trước mặt Thượng Quan Lăng, nàng lại bị dọa tới rồi, không biết Thượng Quan Lăng vì sao lại cười phá lên nữa, hơn nữa còn cười đến ... kinh khủng như thế.

“Ồ... A... muội không sao! Tốt rồi! Aha ha ha ~~~” Nếu có thể hỏi được tung tích, thì chắc chắn Át nhất định có thể thuận lợi cứu Bình ra, như vậy,

nghư vậy ta phải ngủ tiếp đây, ừm, buồn ngủ ghê...

Thế là ta lại nằm ngã ra.

“Lăng nhi!” Thượng Quan Sở Sở sốt ruột, ” Hôm nay là ngày tuyển phi của Vua Ngôn Quốc, muội là đại biểu của Ngọc Quốc nên phải tham gia a!”

“Không muốn!” Lòi vừa ra khỏi miệng.

Tiếng sấm giữa trời quang! Ông trời ơi, thiên lôi giáng xuống, đánh chết ta cũng được! Sao lại bắt Vân tiên nhân chọn phi a! ~~~

Thượng Quan Sở Sở chỉ tưởng Lăng nhi không chịu, nên tận tình khuyên bảo: “Lăng nhi, muội là trưởng công chúa Ngọc Quốc a, không nên ầm ĩ như trẻ con thế.”

“Đừng mà...” Đừng tuyển phi mà...

[1] Ý nàng là ném cho hấn cái nhìn toàn tròng trắng, tức là trợn trừng mắt nhìn đầy mà.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 28: Thần hộ Ngôn quốc, trời chọn Vương phi

Ngôn Văn Lăng năm thứ hai, tháng 10 ngày mùng 3. Trời quang, gió nhẹ.

Ngôn quốc tân vương – Âu Dương Văn, hiệu Văn Lăng đế, kế vị tròn hai năm.

Vì chọn lựa Vương phi, văn võ bá quan đều tề tựu tại Thần chi Đài.

Thần chi Đài, nơi Quốc sư qua nhiều thế hệ của Ngôn quốc xem tinh, đoán vận, cúng tế, cầu phúc, lắng nghe thần chỉ.

Tất cả mọi người đều nín thở, Thần chi Đài lại càng lặng yên khác thường, bởi Quốc sư đã nhận được thần chỉ “Thần hộ ngôn quốc, trời chọn Vương phi” — Thần linh vì Ngôn quốc tuyển một vị Vương phi, từ nay về sau long phượng tương hòa, muôn đời thái bình.

Điều này đối với thần dân Ngôn quốc mà nói, đích thị là một chuyện vô cùng thiêng liêng trọng đại, từ quan lại cho đến vạn dân đều đang trông chờ thần linh chọn lựa, mong mỗi một vị Vương phi có năng lực bảo hộ Ngôn quốc muôn đời thái bình an khang.

Chủ trì chính giữa Thần chi Đài không phải Ngôn quốc vương, mà không ai khác chính là Quốc sư Vô Ngôn, Âu Dương Văn nét mặt không chút biểu tình đứng bên cạnh Vô Ngôn.

Chần chừ lại tham ngủ, nên ta với Sở Sở đến muộn.

Aizz, lại là ta... biến thành tiêu điểm chính cho người người chú mục rồi! Khẽ thở dài, chậm rãi bước lên Thần chi Đài.

Ha ha, tình thế thật cường đại nha! Trên Thần chi Đài là mấy ông “tai to mặt lớn”, còn dưới Thần chi Đài tất cả đều là thần dân Ngôn quốc phủ phục xuống.

Lão cáo già Vô Ngôn bây giờ còn có tâm tình làm “Thần chỉ” sao? Hấn không “nhớ mong” tiểu đệ của hấn a? Rõ thật là vô tình mà!

Ta cao hứng khiêu khích nhìn về phía Vô Ngôn, vô cùng khiêu ngạo cười với hấn. Cho ngươi tức chết thôi!

Không ngờ tới Vô Ngôn cũng rất tiêu sái đón nhận ánh mắt ta, đối với ta thần nhiên cười, ánh mắt hấn thực giống như hết thấy đều xem ta không ra gì. Trong lúc đó đột nhiên không hiểu sao, lòng bất an đứng lên. Lẩn tránh cái nhìn của lão cáo già, chẳng qua là ta không muốn đối diện với một bộ mặt nạ mà thôi.

Lặng lẽ ngắm hương Vân tiên nhân, hấn vẫn cứ lạnh lùng lãnh đạm như trước, cho dù hôm nay là ngày tuyển phi trọng đại của hấn, nhưng trên mặt hấn, ta thực tìm không thấy một tia cảm tình, cứ như thể sự việc hôm nay với hấn không chút can hệ gì.

Vân tiên nhân dường như cảm giác được ta đang nhìn hấn, quay đầu nhìn ta âm thầm cười. Mắt ta lập tức sáng như sao, ai nha, trời ạ, ta thực quá may mắn đi, đây là lần thứ hai Vân tiên nhân cười với ta nha! Đáng tiếc, người tốt như vậy, tiên nhân xinh đẹp như vậy đã muốn kết hôn, muốn đón dâu, muốn có Vương phi a! Ta... ta... ta vỡ mộng rồi!!!

Tôn chỉ của ta là – “Đàn ông đã kết hôn là đại thúc, tuyệt không đoạt lại để YY!”

Sau này trong giấc mộng của ta sẽ thiếu mất hần a! Aiz, aizz, aizz, ta thực là đáng thương.

Ôi chào?! Sao tất cả mọi người đều nhìn ta vậy?!

“Lăng nhi, đừng thờ dài nữa, vãn chút rồi trở về cho muội ngủ tiếp.” Sờ Sờ thì thầm bên tai ta. Chảy mồ hôi, hoá ra là do tiếng thờ dài của ta quá lớn a! Vội vàng cúi đầu với bộ dáng vô tội. Các người nhìn không thấy ta, nhìn không thấy ta!!!

Không biết lão gia hỏa Vô Ngôn này âm mưu làm cái gì nữa, qua đã lâu, hần vẫn chẳng nói câu nào, thật sự là xứng với tên của hần!

Đám người bọn ta dù gì cũng lai lịch cao quý, hần lại dám bắt bọn ta ở đây đợi cái Thần chi khi gió mà thần linh không có thực kia sẽ ban cho hần. Người nói đợi thì ta phải đợi chắc, lại còn dám bắt tất cả bọn ta phải đứng mà chờ. Người đang kéo cờ à! Dám bắt lão nương đứng chờ! Bà nó nữa, đứng là cái đồ điên, đồ thần kinh!

Dáng đứng của ta, càng ngày càng không ra cái thể thống gì hết, nét mặt, phong chũm cũng càng ngày càng khiến cho người ta sợ hãi. Không còn cách nào khác, ta là trạch nữ a, có thể ngồi thì ta sẽ không đứng, có thể nằm ta tuyệt đối sẽ không ngồi, nếu không tìm được tư thế so với nằm càng thoải mái hơn, ta cũng sẽ không bắt lấy cơ hội, liền hướng giường mà lao tới!

Dưới ánh nắng chói chang như vậy, cứ ngây ngốc “Đứng phạt”, đối với ta mà nói chính là “Ngược đãi” lộ liễu mà! Ngược đãi! Trời ạ, từ trước đến giờ chỉ có ta ngược nhân, há lại có người ngược ta?! Ách, thật là bất mãn a!

“Lăng nhi.” Thanh âm bắt đầu của Sờ Sờ lại bay tới. Được rồi, ta sẽ kiên trì.

Vốn định quay lại mỉm cười một cái với Sờ Sờ, lại không cẩn thận ánh mắt ta với Hiên Viên Tiêu giao nhau, kỳ quái chính là tên thất phu này tuy rằng đứng thẳng tắp, nhưng tựa hồ thân thái lại không ở bên hần, sắc mặt khó coi a! Ngay cả kim sắc trong suốt trong đôi mắt như hòn bi kia cũng thiếu đi lực chấn nhiếp (về làm người ta khiếp sợ). Thế này là làm sao vậy? Hay là hần giống ta cũng ngủ không được ngon?! (Vivi: Ngày thơ! @.@)

Tên ngốc Đông Phương Cửu khước miệng cười lạnh dường như có thâm ý, suồng sã đánh giá ta, hình như là cân nhắc nếu đem ta nấu, trước tiên nên ăn từ đâu mới tốt. Rét run a!

Có điều bọn hần ngược lại đều nhẫn nại rất tốt, không thấy chút dấu hiệu buồn bực nào. Nhưng thật là khổ thân ta!

Cuối cùng, vẫn là có người chờ không được, không biết cái người “vô ý” của một tiểu quốc nào đã “nhỏ giọng làm bầm” một câu, nhưng tất cả bọn ta đều nghe thấy được.

Vô Ngôn tựa hồ không nghe thấy, chậm rãi hướng Âu Dương Vân thi lễ, rồi thanh âm trầm tĩnh uy nghiêm nói: “Thần chi —”

Bốn phía một khoảng im lặng, ngay cả tiếng hít thở cũng mỏng manh.

“Thần nói — Vương phi ngay trước mắt!”

“Dựa vào.” Ta muốn nói, dựa vào ai a, vừa mới lên tiếng, liền bị ngay miệng lại. Ngàn vạn lần không thể chính diện chiến đấu với “tên điên hết thuốc chữa lại mê tín độc hại” Vô Ngôn được.

Quả nhiên, trên dưới đài lại sóng dậy xôn xao, mọi người đều không biết là có đúng hay không.

Ngay trước mắt? Chỗ nào? Chỗ nào a? Trước mắt ta chính là một đám người, ách, cơ hồ tất cả như phân thân thành nhị vị cô nương?! Xoa xoa mắt, cẩn thận hướng dưới đài nhìn lại. Thật sự, chủ yếu đều là nữ hài tử! Vô Ngôn làm cái gì vậy?!

“Vô Ngôn quốc sư, nữ tử trước mắt ngươi không tới một vạn thì cũng có đến tám nghìn rồi?”

A ha, không biết “bằng hữu” nào không sợ chết đã nói ra nỗi lòng ta a, ta sẽ nhớ kỹ của ngươi, những năm về sau ta sẽ ghi nhớ ngươi tới tận lúc xuống địa ngục. Khụ khụ.

Lén nhìn Vô Ngôn một cái, muốn xem một chút lão cáo già này bực bội biến thành cái bộ dáng gì, không nghĩ tới hần lại thẳng thừng nhìn chăm chăm ta!

Chảy mồ hôi, đầu phải ta nói! Thật mà! Là người kia! Người kia! Đôi mắt ta gắng sức ra hiệu chỉ rõ cho Vô Ngôn “vị trí người đắc tội ngươi”. Vô Ngôn, ngươi nhìn cho cẩn thận, người thứ tư bên tay phải ta, là tên kia nói ngươi!

Ánh mắt Vô Ngôn kia cong lên như vầng trăng khuyết, từ trong ngực lấy ra một chiếc vòng, ừm... xem xét đánh giá đích thị là vòng ngọc, hoặc là ngọc bích, màu sắc thực trong veo, toàn bộ đều xanh biếc, ừm. Đây, ta lại đi nghiên cứu cái quái gì vậy a!

Bước xuống, hần sao lại hướng khách quý của bữa tiệc là bọn ta đi tới? Vãn tiên nhân cũng không có ở bên cạnh a.

Không đúng, hình như hần là hướng. hướng ta đi tới?!

Omg, ông trời ơ, ông lại muốn làm cái gì nữa đây?!!!!

Bạn đang đọc truyện *Chi Cẩn Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 29: Lời lẽ chí lý, nhất định phải nghe!

Địch tiến ta lui..... Ân? Cái gì mềm vậy?! Nhìn lại, thiếu chút nữa hồn phi phách tán!

“Ai..... Thực xin lỗi a!” Mồm nói vậy nhưng chân ta đã đạp vào chân Hiên Viên Tiêu mất rồi, nhìn đôi mắt vàng kim chớp động dị quang, trái tim ta trở nên buốt giá, sống lưng thật lạnh a! Tên gia hỏa này đứng sau lưng ta từ khi nào vậy?! (DuDu: Đây gọi là sán))

“Hừ.....” Hiên Viên Tiêu lạnh lùng nhìn Thượng Quan Lăng.

“Ta nói xin lỗi rồi mà!” Ngươi... có báo thù không vậy, không phải chỉ là đạp ngươi một cước thôi sao? Một cước yếu xù, cũng không què cẳng được mà?!

“Tiểu Lăng nhi của ta, xem ra nàng thật sự chán ghét Hiên Viên huynh mà. Ha ha.” Họ Đông Phương Cửu đến cạnh Thượng Quan Lăng cười tủm tỉm nói, ánh mắt “Lo lắng” liếc ra phía sau ta.....

Đông Phương Cửu nhìn gì vậy?! Ta cúi đầu xuống..... Trời ạ!

“A! Thực xin lỗi! Thực xin lỗi!” Ta vội vã bỏ chân ra. Thì ra vừa rồi chân ta không rời khỏi nơi “mềm mại” kia.....

Cùng lúc đó, Vô Ngôn cũng đã cười nhạt tiến đến đằng sau Thượng Quan Lăng.

“Công chúa.” Vô Ngôn nhẹ giọng gọi.

“Ân? Ách.....” Hít sâu một ngụm khí lạnh. Ta đã nói Vô Ngôn ngươi lúc đeo mặt nạ đừng có đến gần ta vậy mà, muốn hù chết ai a!

“Công chúa.”

“Vô Ngôn quốc sư, có gì phân phó a?” Tiếp tục lui về phía sau.

Vô Ngôn chậm rãi tiến về phía trước, tới gần: “Công chúa có vừa ý với chiếc vòng này?”

“.....” Chẳng lẽ muốn tặng ta?! Ta nhìn chằm chằm vào chiếc vòng bích sắc kia, thật sự trông mà thêm mà, có điều ta không dám nhận a! Có câu danh ngôn chí lý: Không có cái bánh nào tự nhiên từ trên trời rơi xuống, nếu thật sự có bánh rơi xuống, thì đó nếu không phải là một cái thùng lọng thì cũng là một cái bẫy sập!

Ta làm sao dám nhận a!

“Nếu công chúa thích, sao không đeo thử một lần?” Vô Ngôn “vô tình” đưa chiếc vòng đến trước mắt Thượng Quan Lăng.

“Vô Ngôn quốc sư, chiếc vòng tay này bốn vương rất vừa ý, không bằng tặng cho bốn vương, thế nào?” Đông Phương Cửu cười dài nhìn Vô Ngôn.

“Ha ha.” Vô Ngôn vẫn mỉm cười nhìn Thượng Quan Lăng, phớt lờ lời nói của Đông Phương Cửu, “Công chúa, thử một chút có sao đâu?”

Ta muốn mình tỉnh lại, tự kiểm điểm bản thân, ta ngoại trừ là một trạch nữ, còn.....trăm phần trăm là một tín đồ shopping..... Mỗi lần nhận được tiền nhuận bút, ta lập tức tiêu sạch sành sanh, thấy thích đồ gì “trái tim” sẽ cứ quẩn quít bên vật đó, nên ta nhất định phải mua mới có thể cùng vác “trái tim” về nhà..... Cho nên mỗi lần nhìn thấy hóa đơn tín dụng kékê xù, trái tim nhỏ bé của ta lại thiếu chút nữa đình chỉ công tác. Mỗi lần như vậy, ta đều ảo tưởng có một ông chồng vô địch sét đánh — đẹp trai lại giàu có —! Đáng tiếc chỉ là ảo tưởng a, chỉ trong tích tắc là tan biến.....

“Cái....cái đó.....” Ta đây chỉ thử một chút rồi sẽ trả lại ngươi..... Nhất định vậy..... ngươi phải nhớ nhắc nhở ta.....

Đoạt lấy chiếc vòng trong tay Vô Ngôn. Hừ, Đông Phương Cửu tưởng có thể tranh cướp đồ với ta?! Nằm mơ!

Oa kaka, vui quá! Thiệt vui ghê! Thật đẹp nga! Ta thích!.....

Ôi chào, xem này, chiếc vòng này thật vừa vặn với cổ tay ta a!

Xem này, đây rõ ràng là ông trời chuẩn bị lễ vật cho ta!

Vòng tốt phải được đại mỹ nữ đeo, giai thoại từ xưa a!

Khư khư, vật này thật nhiều màu sắc a! Xem, vật này đỏ rực, càng làm tôn thêm vẻ trắng nõn của tay ta a! Aha ha ha.....

Không, không đúng a! Rõ ràng vừa rồi ta lấy chính là chiếc vòng xanh biếc a?! Làm sao lão hồ ly Vô Ngôn lại lừa gạt ta, lại lên “Đánh tráo” chiếc vòng hồng đưa giong ta! Hay cho cái loại gian thương người! Lão nương liều mạng với người!

“Vô Ngôn!” Ta giận!

Tuy rằng sắc đỏ thắm càng làm cho ta thích, nhưng mà..... Nhưng mà không nên thừa dịp này ép giá, càng phải giảm chút chút a! Hắc hắc.

Ánh mắt Vô Ngôn không che dấu nổi vẻ hưng phấn cùng vui vẻ, thanh âm của hắn có chút kích động: “Công chúa gọi Vô Ngôn, không hiểu có chuyện gì?”

“Người — bịp bợm!” Ta ngẩng cao đầu, lời lẽ chính nghĩa nghiêm khắc chỉ trích gian thương, “Rõ ràng là chiếc vòng xanh biếc, thế nhưng giữa ban ngày ban mặt người lại đánh tráo!”

Ôi, đau! Ai?!..... Vân..... Vân..... Vân tiên nhân.....

Ta trừng mắt, ừ ừ cạc cạc nhìn chăm chăm Vân tiên nhân, nhất thời quên mất đau đớn trên cổ tay.

Đôi mắt màu bạc của Vân tiên nhân lần đầu tiên có thần thái, đẹp quá.....

“Âu Dương huynh, bốn vương cho rằng nếu ngài không buông Tiểu Lăng nhi ra, cổ tay của nàng có thể bị phế bỏ.” Đôi đồng tử đen thẫm của Đông Phương Cửu xẹt qua một tia sát khí.

Âu Dương Vân giật mình một chút, buông Thượng Quan Lăng ra.

“Ách.....” Thật sự đau quá, bàn tay Vân tiên nhân cũng thật mạnh mẽ a.

Vừa lúc đó, “Thần chỉ” giáng xuống.

Vô Ngôn đứng giữa Thần Chỉ Đài, gió nhẹ lướt qua, tóc đen tung bay, nhẹ nhàng phát phơ tựa tiên hạ phàm.

“Cung nghênh — Vương phi!”

Nói xong xoay người, đổi mặt.....

Quý xuống. Ngôn quốc quốc sư với quân chủ thi hành nghi lễ tối cao.

Bạn đang đọc truyện *Chi Càn Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 30: Tuyển phi kinh biến, kẻ trốn người bắt

huyện quai lạ nhất trên đời, không phải một ngày người bỗng nhiên trúng năm trăm vạn, mà là một người nào đó cảm tấm vé số trúng năm trăm vạn giờ ra trước mắt người, và nói: Mau mau nhận lấy đi chứ.

Khi ta chứng kiến lão cáo già Vô Ngôn này quì gối trước ta mà tung hô “Cung nghênh Vương phi”, ta thật sự choáng váng.

Thứ nhất, ta thế nào cũng không nghĩ tới, Vô Ngôn dám giờ trò quý với ta, cái việc trời chọn Vương phi chó má ấy tuyệt nhiên lại là ta.

Thứ hai, có thể nào ta cũng sẽ không đồng ý làm Vương phi, cho dù ta rất có thiện cảm với Vân tiên nhân, nhưng thiện cảm có thể đơn thuần là tình hữu nghị, hay cũng chỉ là tán thưởng mà thôi. Lẽ nào, ta nảy sinh cảm tình với Vân tiên nhân là trong lúc chỉ có hai người đó?! Nhưng nói chung, ta không thuộc về nơi này, sớm muộn gì cũng phải quay về, nhất định rồi sẽ trở về, ta không phải Vương phi, lại càng không muốn trở thành Vương phi.

“Ta nghĩ Quốc sư Vô Ngôn chắc chắn là lầm lẫn ở đâu rồi, Bôn cung tuyệt đối không thể là Vương phi.” Gặp biến không sợ, ta sắp xếp lại suy nghĩ, âm thầm cười. Tựa hồ thấy trong đôi mắt bạc của Vân tiên nhân phút chốc hạ xuống có nét âm u, lòng cũng có chút khổ sở, dấu sao thì cự tuyệt dứt khoát như vậy, nhất định là tổn thương. Nhưng, ta thực không còn lựa chọn nào khác.

“Vương phi nói sai rồi, trời — chọn Vương phi cho Ngôn quốc ta, làm sao lại sai được chứ.” Vô Ngôn không một chút kinh ngạc, cười rất cao hứng.

Đông Phương Cửu con người đen nháp nháy tia sáng sắc bén, hân hạnh không chút khách khí đối với Vô Ngôn nói: “Quốc sư, Tiểu Lăng nhi đã sớm ưng thuận làm Vương phi của ta, cho dù trời có chọn để làm Vương phi Ngôn quốc người, cũng đã là chậm một bước rồi!”

Xiêu~ Ta ưng thuận khi nào chứ? Rõ ràng chúng ta chỉ là hợp tác, hợp tác thôi! Ôi chào! “Đông Phương Cửu, người —” Đừng có nói lung tung a! Có

điều, không đúng, như vậy cũng coi như một lý do cự tuyệt. Ta rút cuộc có muốn vạch trần Đông Phương Cửu đang nói dối hay không?!

“Bằng chứng đâu?” Vô Ngôn cười mỉm nhìn Đông Phương Cửu

“..... Khụ.....” Đông Phương Cửu xoay người đối mặt với Thượng Quan Lăng, nháy mắt ra hiệu, lại quay ra nói với Vô Ngôn, “Chẳng lẽ Tiểu vương cùng Tiểu Lăng nhi hẹn ước trọn đời bên nhau, hãy còn chờ được mọi người phê chuẩn sao?!” (Vivi: Nói hay! Haha. Sao ta thích anh này thế cơ chứ :X)

Quả thực những lời này của Đông Phương Cửu, là một ngòi nổ châm trái bom có thể bùng phát bất cứ lúc nào, trên Thần Chi Đài đã có chút hỗn loạn, tiếng thôn thức, tiếng xì xầm, thậm chí có cả tiếng cười nhạo khi xem kịch vui, hết đợt này đến đợt khác.

“Đúng vậy.” Thanh âm thâm trầm, lạnh lẽo lại có cảm giác bức bách vang lên. Hiên Viên Tiêu không thèm đếm xia đến ánh mắt mọi người, trả lời câu hỏi của Đông Phương Cửu không chút lưu tình.

Ta với Đông Phương Cửu, thêm lão cáo già Vô Ngôn, cùng lúc hóa đá, chỉ có Vân tiên nhân phản ứng nhanh chóng, lạnh lùng nhìn về phía Hiên Viên Tiêu, chờ câu nói tiếp theo của hắn.

“Thượng Quan Lăng là Trưởng công chúa của Ngọc quốc, công chúa tuyển phò mã, đương nhiên là phải được sự chấp thuận của Hoàng đế Ngọc quốc.” Lưu quang trong kim mâu Hiên Viên Tiêu tràn đầy, lóe ra tia sáng suốt.

Ái chà, không nghĩ tới, tên thất phu Hiên Viên Tiêu này vẫn còn có kế sách hữu dụng nha! Ha ha! Ân nhân của ta! Ta yêu ngươi! A ha ha ha! Ngất, lời nói vừa rồi, ta không muốn nói! Ai mà thêm yêu hắn a! Vậy không phải ngốc tử hay sao!

Ách..... Xin lỗi Sờ Sờ, ta không phải cố ý.....

“Hôn sự của bản cung, dĩ nhiên phải được Ngọc đế chấp thuận, bản cung không thể, cũng không có quyền tự ý quyết định.” Ta nhìn Vô Ngôn, đặc biệt chân thành hướng hắn giải thích, ta cũng tỏ rõ biểu tình vô cùng tiếc nuối.

“Bản vương sẽ viết thư cho Ngọc đế, thỉnh công chúa về tiểu các nghỉ ngơi trước.” Âu Dương Vân thanh âm tựa như âm thanh thiên nhiên bay tới, vẫn không có một tia cảm xúc, nhẹ nhàng điềm đạm, thực hợp với lễ tiết, rất là chu toàn.

Ngẩng đầu nhìn về phía Vân tiên nhân vừa khuất xa, rất muốn giải thích rõ ràng, nhưng lại bị nghẹn lại trong họng không thốt nên lời. Haizz, cự tuyệt thì cũng đã cự tuyệt rồi, rõ ràng như thế, còn muốn giải thích cái gì nữa đây?!

Hồi giờ sau, Ngôn quốc vương cung, trong tiểu các của Thượng Quan Lăng

“Sờ Sờ, thu xếp xong chưa?”

“Án.....” Thượng Quan Sờ Sờ có chút phân vân, hỏi: “Lăng nhi, chúng ta thật sự đi mà không từ biệt sao?” Như vậy dường như không được tốt cho lắm

“Đúng.” Nói ra, thì có thể đi được sao?!

“Nói như vậy, Ngọc quốc chúng ta không phải sẽ trở thành kẻ địch với Ngôn quốc chứ?” Kỳ thật Âu Dương Vân không tởi chút nào a, tại sao Lăng nhi lại không cân nhắc hẳn chứ? Thượng Quan Sờ Sờ không biết vì cái gì thế nhưng cũng thực hy vọng Thượng Quan Lăng có thể bằng lòng hôn sự này, không chỉ đối với Ngọc quốc là chuyện có lợi, mà tựa hồ đối với chính nàng ấy cũng là một chuyện tốt mà. (Vivi: Chắc sợ tiểu Lăng cướp mất anh Tiêu rùi =]])

“Cái này.... cũng không còn cách nào khác!” Ta quay đầu nhìn Sờ Sờ, hỏi một cách khó hiểu: “Sờ Sờ, tỷ sẽ không hy vọng ta ở lại đảo quốc từ phía đều là biển này chứ, sớm muộn gì cũng có thể bị Hiên Viên Tiêu nhà tỷ tâu tóm?!” Ta vừa cúi đầu tiếp tục thu dọn các vật dụng của mình, vừa tiếp tục nói đồng đài, “Ta với Âu Dương Vân này cần bản không biết rõ về nhau, làm sao có thể gả cho hắn được! Hơn nữa.....” Hơn nữa ta không phải người thế giới này, sớm muộn gì cũng phải về nhà hưởng phúc, ai lại muốn làm cái Vương phi vô tích sự này chứ?! Đáng được mấy đồng nhân dân tệ?! Có thể đòi lấy du thuyền biệt thự BMWs hay sao?! Đẹp!

“Ah.....” Thượng Quan Sờ Sờ không trả lời. Không hiểu nhau, sau khi cười có thể từ từ tìm hiểu được mà.....

Ngôn quốc vương cung, trong tâm cung của Âu Dương Vân.

“Vương, có tính toán gì không?”

“Bản vương muốn xuất cung một chuyến, mọi chuyện trong cung trong hai ngày này làm phiền Vương thúc.”

“Vương muốn dùng cách riêng giữ công chúa lại?” Vô Ngôn giảo hoạt cười, phần nửa là trêu đùa hỏi, “Vương, không sợ sau này công chúa sẽ oán trách sao? Không, không, là Vương phi! Vương phi Ngôn quốc ta! Ha ha.....”

“Vương thúc — đủ rồi!” Âu Dương Vân đập bàn đứng lên, có chút tức giận, “Bản vương thực sự kính trọng Vương thúc, cũng không phải vì thân phận Quốc sư, hy vọng Vương thúc có thể hiểu rõ!” Con người bạc không còn gọn sóng, nhìn xa ngoài cửa sổ.

“Thần — hiểu rõ.” Vô Ngôn chậm rãi bước đến bên cạnh Âu Dương Vân, khom người cúi đầu. Hắn nở nụ cười, là hài lòng. Bởi Âu Dương Vân khi ở riêng với hắn, đều tự xưng là “Vương”. Ngôn quốc cần một hoàng đế như vậy, có thể thống nhất được tứ quốc.

Ngôn quốc Vân kinh, Tiên Nguyệt Phưởng.

“Ah, Bích Quân chủ tử, lần này ngài trở lại thực sớm nha.” Tiên Tiên sau khi thi lễ rất biết điều không tiến lên, đứng cách Bích Quân xa hai trượng, nín thở vãn an.

“Ừ.” Bích Quân trả lời giọng điệu lãnh đạm.

“Chủ tử lần này vẫn còn muốn chờ ai sao?”

Đôi mắt đỏ sẫm Bích Quân thoáng hiện chút sát ý, toàn thân toát ra hàn khí, khiến cho tú bà Tiên Tiên lập tức quỳ gối xuống đất.

“Chủ tử, chủ tử xin tha cho nô gia lần này, nô gia không dám nói lung tung nữa!” Tiên Tiên trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng.

“Không có lần sau, bằng không — lưỡi sẽ không còn đâu.” Bích Quân đứng dậy rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiên, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 31: Lẽ khởi Vương cung, là phúc hay họa?

“Lăng nhi, có thể đi được rồi.” Thượng Quan Sở Sở cầm một túi hành lý gọn nhẹ, có chút ủy khuất nói.

“Được!” Nhìn ánh mắt có chút không cam lòng của Sở Sở, ta nở nụ cười, “Sở Sở, y phục ít thì có thể mua lại được. Chờ trở về Ngọc Quốc, muội nhất định mua một trăm bộ quần áo đẹp tặng tỷ.” Chỉ cần có thể trở về, muốn cái gì ta đều cho hết! Mắt phải ta máy liên tục, luôn cảm thấy có thể ta sẽ trốn không thoát... Aizz...” “Phiiiiii phiiiiii!”

“Lăng nhi, muội sao vậy?”

“Phiiii phiiiiii phiiiiii... chuyện xấu không linh, chuyện tốt mới linh! Xấu không linh, tốt mới linh!” Ta tuy nói nhỏ, nhưng thì thầm rất thành kính, một tay kéo Sở Sở đi ra cửa.

“Công tử.” Át, Bình, Đình đồng thời khom người nói.

“Ừm.” Không sai, ta lại mặc một thân nam trang, màu mắt cũng đổi sang màu đen rồi.

Đi ra ngoài như vậy... không ổn... có vẻ như thú vị trong hoàng cung không có tăng cường, nếu chỉ có thể ra khỏi hoàng cung thì có ích quái gì? Mấu chốt là ở chỗ thuyền kia! Làm sao có thể giương buồm khởi hành mới là chuyện đáng lo!

Bất giác, ta dừng bước.

“Lăng nhi...” Sở Sở khẽ gọi. Chỗ này chưa ra khỏi vương cung Ngôn Quốc mà, vì sao lại ngừng.

Ta xoay phắt người lại, nghiêm mặt nói với Sở Sở rằng: “Sở Sở, tỷ dẫn theo Át, Bình, Đình đi tìm Hiên Viên Tiêu, nửa canh giờ sau lên thuyền của hắn quay về Ngọc Quốc! Nghe rõ chưa?”

Thượng quan Sở Sở ngó mặt ra, lắc đầu khó hiểu.

“Sở Sở! Nhanh đi! Thời gian cấp bách!” Ta đẩy nằng một cái, xoay người phân phó Át, “Át, Sở Sở quận chúa giao cho các người, nhất định không được để cho nàng chịu bất cứ sự nhục nhã nào.” Mặc dù tên thất phu Hiên Viên Tiêu đó sẽ không khi dễ Sở Sở nhà ta, nhưng ta vẫn rất lo.

“Dạ, công tử.” Thần sắc Át trong khoảnh khắc biến đổi đến mấy lần, cuối cùng vẫn phải lạnh lùng đáp ứng.

“Công tử, vì sao không để chúng thuộc hạ ở lại bảo vệ ngài?!” Đình cố nén cơn kích động, nhỏ giọng hỏi.

Ta cười nói: “Không cần lo lắng cho bản công tử, bản công tử...”

“Đình quyết định sẽ không bỏ công tử mà đi đâu!” Đình quỳ xuống đất, không chịu dậy.

Ta ngất, hải tử này, ngươi nghĩ rằng ta là anh hùng ư? Ngươi nghĩ rằng ta muốn tỏ vẻ anh hùng hả? ! Ta đây chỉ sợ cả đám người đi chung, mục tiêu quá lớn, chỉ một mẻ là tóm gọn hết! Hơn nữa để cho thuyền của Hiên Viên Tiêu đi trước cũng là thủ thuật che mắt, Vô Ngôn chắc chắn sẽ kiểm tra kỹ càng thuyền của Hiên Viên Tiêu, nếu hần không bắt được ngươi, thì không thể bắt tội Hiên Viên Tiêu được, chỉ có thể trơ mắt nhìn thuyền rời khỏi Ngôn Quốc, chờ đến đêm khuya, ta sẽ thuê một chiếc thuyền nhỏ quay về Ngọc Quốc, không phải vạn sự đều tốt đẹp cả sao! Aizz!

Vì vậy, không để ý tới Đinh, ta nói với Át: “Át, nghĩ cách báo với thuyền gia, thời gian rời bến đổi sang giờ Dần ba khắc.”

“Dạ, xin công tử yên tâm.” Át vẫn như cũ lạnh giọng đáp lời.

Thật là, suy nghĩ cho mấy người các ngươi toàn đều phải do ta ra mặt! Quên đi, chẳng thêm tính toán với các ngươi.

“Đinh, nếu ngươi không đứng dậy, thì cứ quỳ đó đi, bọn ta sẽ trở về Ngọc Quốc trước chờ ngươi nha.” Ta cười hi hi trên chộc Đinh, sau đó mỉm cười với Sở Sở, “Sở Sở, hẹn gặp ở Ngọc Quốc.” Hẹn gặp lại ở Ngọc Quốc...

“Đi đi!” Ta xoay người quay lưng về phía bọn họ, mãi đến khi không còn nghe tiếng bước chân nữa.

Ặc... Trời ơi... Đinh, có chuyện gì vậy? ! Sao ngươi còn quỳ ở đây? ! Mọi người đều đi cả rồi!” Ngươi đúng là một hải tử ngu ngốc, tên hải tử ngu ngốc này!

“Không phải công tử muốn Đinh quỳ sao.” Đinh cúi đầu, lí nhí cãi lại.

Hắc! Bản lĩnh lớn thật, còn dám dùng lời của ta giáo huấn lại ta? ! Lợi hại! ! Ta, ta...

“Mau đứng lên, dẫn đường! Không biết bản công tử không quen thuộc đường xá sao!” Ta tức giận phân phó hần.

Đinh ngẩn ra một lát, nở nụ cười, vội vàng đứng dậy, chạy vội vài bước cho theo kịp Thượng Quan Lăng. “Công tử, quẹo phải, không phải bên trái...”

“Phí lời! Bản công tử biết mà! ...”

Vương cung Ngôn Quốc, chỗ ở của Hiên Viên Tiêu.

“Sở Sở, ý nàng là, trở về Ngọc Quốc ngay hôm nay?” Hiên Viên Tiêu nhắm nháp rượu ngon trong chén, không gấp gáp gì, hỏi.

“Đúng vậy.” Sở Sở gật đầu lia lịa, trong lòng muốn hỏi Hiên Viên Tiêu mau mau xuất phát, nhưng nàng thấy trên mặt Hiên Viên Tiêu chẳng có vẻ gì là sẵn sàng lên đường cả.

“Hiên Viên Đế, ý của trưởng công chúa là: ngài có thể lập tức đưa quân chúa quay về Ngọc Quốc.” Át thực sự không muốn tiếp tục dây dưa, hần còn muốn nghĩ cách báo cho thuyền gia thay đổi giờ chạy. Để Đinh ở lại, cũng là tâm ý của hần, dù gì cũng nên có một người ở lại với công chúa.

Hiên Viên Tiêu kim mâu lóe sáng, cười lạnh hỏi Át: “Công chúa nhà các ngươi quản giáo hạ nhân như vậy sao? Ở đây khi nào đến lượt ngươi nói chuyện? !”

Át ôm quyền, thân thể vẫn giữ thẳng, không kiêu không nịnh, trả lời: “Trưởng công chúa quản giáo hạ nhân như thế nào, Át không thể biết được, Át chỉ biết rằng trưởng công chúa coi bọn Át như thuộc hạ.”

Thập Tứ đứng bên cạnh Hiên Viên Tiêu nhìn không được, nhấc tay chạm vào chuôi đao.

“Thập Tứ, trăm quân giáo ngươi thế nào? Lễ nào ngươi muốn ở trước mặt ‘thuộc hạ’ của Thượng Quan Lăng làm trăm mắt mặt sao? !” Hiên Viên Tiêu căn bản không thèm nhìn Thập Tứ, cũng phát hiện được hành động khác thường của hần.

“Thập Tứ biết sai, xin Hoàng Thượng trách phạt.” Thụ một tiếng, Thập Tứ quỳ xuống đất, không dám ngẩng đầu.

Ánh mắt Hiên Viên Tiêu dừng lại trên mặt Át, nhìn cả nửa buổi, mãi đến khi hần phát hiện vẻ lo âu trên gương mặt gấp biến không sợ của Át càng thêm nặng nề, hần mới mở miệng, thông thả nói: “Đi thôi.”

Ha ha, Thượng Quan Lăng, giỏi cho một chủ tử chí công vô tư! Giỏi cho một tên thuộc hạ nhẫn nhục chịu đựng!

Hiên Viên Tiêu phát tay áo dẫn đầu.

Ngôn Quốc Vân kinh, tuyệt sắc hồng phượng.

“Công tử, chúng ta đi đâu vậy?” Đinh hỏi. Sắp tới giờ Hợi, nhưng cách giờ Dần ba khắc vẫn còn sớm.

“Đình, lần trước người nói Tiên Nguyệt Phường chúng ta xếp hàng thứ...”

“Thứ ba!”

“Nhà nào xếp hàng thứ nhất?” Có vẻ như cái tên kia rất... quái dị... ta nhớ không rõ.

“Chí Tôn Phường”

“Chúng ta đến đó tìm một gian phòng nghỉ ngơi chút.” Kỹ viện hàng đầu, nhân viên nhất định rất nhanh nhẹn, mặt độ nhân khẩu nhất định rất đông đúc, như vậy tương đối dễ ẩn nấp. Tiên Nguyệt Phường tuy rằng là địa bàn của mình, nhưng đã từng bị Hiên Viên Tiêu phát hiện, hẳn là người quý quý quyết như vậy, lẽ nào đoán không ra chút gì? Vạn nhất tên thất phu này ngấm ngấm theo ta, trả thù ta, thì làm sao? ! Hắc hắc, lòng dạ con người không thể không phòng! Ta không tin, Thượng Quan Lăng ta đã dọn đường hoàn hảo như vậy, lão thiên gia còn có thể làm khó dễ ta được sao? ! Ta cũng không tin ta lại có thể xúi quẩy đến thế!

“Dạ, công tử.”

Chí Tôn Phường nằm ở nơi sâu nhất trong tuyệt sắc hồng phường.

F*ck, ra về chính khí! Con bà nó, cứu ngũ chí tôn trong chốn kỹ viện a!

“Công tử, chỗ đó bề ngoài nhìn qua thì quanh mình, kỳ thực bên trong...”

“Được rồi Đình, bản công tử hiểu rồi!” Người nói đến mấy lần rồi? ! Ngay cả thứ hạng kỹ viện cũng muốn tranh với người ta, hài tử này!

Mới vừa rào bước đến cổng, liền có người sắp đến chào hỏi.

“Ôi, tiểu công tử thật là tuần tú à nha. Lưu Doanh, Liễu Nguyệt còn không mau tới gặp khách!”

Một phụ nữ trung niên trang điểm lòe loẹt nhiệt tình cọ xát trên người ta, bà ta tiến thêm một bước, ta liền lùi một bước, ngay lúc sắp lui ra khỏi cổng, thì một khúc ngọc quen thuộc truyền vào tai ta.

Là 《 Quảng Lăng Tán 》! Không phải là...

Ngước mắt nhìn lên, người ra ké vào, chẳng nhìn rõ được gì.

Lúc này, một nữ tử mặc áo vàng dịu dàng bước đến, nhẹ nhàng nói: “Thượng Quan công tử, chủ tử nhà ta mời ngài lên lầu nói chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 32: Trong Chí tôn phường, cứu ngũ chí tôn

Hoàng sam nữ tử tướng mạo bình thường, nhưng khí chất lại không tồi.

Chủ tử của nàng tìm ta? Chẳng lẽ biết ta là Thượng Quan Lăng? Là Hiên Viên Tiêu sao?! Không thể có chuyện đó, hẳn phải cùng Sở Sở giường buồm xuất phát rồi a?

“Cô nương, không biết chủ tử nhà cô danh tính là gì?” Ta cười nói có chút lộ vẻ lố mẫm, nói cho cùng thì đã tới đây dù không phải khách làng chơi cũng sẽ thành khách làng chơi, có cô nương tiến lên “bày tỏ”, ta lẽ nào lại cự tuyệt chạy xa ngàn dặm?

“Công tử, mời—” Hoàng sam nữ tử không hề trả lời, nghiêng thân mình tạo tư thế tay mời, ý cười nhẹ nhàng.

“Ha ha, nếu cô nương không nói, Thượng Quan ta sẽ không lên lầu đâu.” Vứt hết, mời ta mà không chịu nói rõ kẻ đứng sau, vạn nhất lại là lão cáo già Vô Ngôn thì làm sao bây giờ?! A!!!! Không thể nào! Bọn Hiên Viên Tiêu đều đi rồi, lẽ nào thật sự là Vô Ngôn! Ông trời ơi! Chuẩn thôi! “Lão cáo già?! Đình, “thiểm nhân”, nhanh lên!”

“Công tử?” Đình không rõ ý tứ “Thiểm nhân” của ta.

“Đi mau!!!!” Không đi sẽ bị bắt!

Ta cất bước định chạy.....

“Thượng Quan công tử chớ vội, chủ tử nhà ta là bằng hữu của công tử.....” Hoàng sam nữ tử tới bên cạnh Thượng Quan Lăng, ghé vào tai thì thầm,

“Chủ tử muốn trợ giúp công tử rời khỏi Ngõn quốc .”

Trợ giúp ta?! Ai?! Lão thiên gia rốt cục cũng mở mắt rồi?! Aha ha ha, Lão thiên gia, ta yêu ông!

“Mời.” Dứt lời, hoàng sam nữ tử xoay người, dẫn đường.

Hành lang lầu hai gấp khúc, xoay người nhìn xuống phía dưới. Quả nhiên.....người có thể gây được《 Quảng Lăng Tán 》như vậy, không phải Bích Quân thì là ai?!

Nhưng mà, sao Bích Quân lại tới Chí Tôn Phưởng gây đàn? Hẳn không phải tiểu quan của Tiên Nguyệt Phưởng ta hay sao?

Ta vẫn ngoảnh đầu nhìn, mãi cho đến khi thân ảnh hắc không còn trong tầm mắt nữa.

“Cô nương, nhạc công dưới lầu là _____”

“Bích Quân.” Hoàng sam nữ tử cười cười, mở ra một cánh cửa, “Công tử, mời vào.”

“Ah, cảm ơn.” Thông thả đi vào, cánh cửa phía sau ta liền đóng lại, “Cô nương?!”. Cũng may còn Đình ở đây, hứ vớ, cứ tưởng là hắc điểm chứ.

Khẩu khí trở lại bình thường, xoay người.

Đập ngay vào mắt ta đầu tiên, hắc đứng ở đó, mái tóc đen dài như suối, đôi mắt sâu đen thăm thẳm, một thân trường bào màu tím, thân sắc đen bóng kia được phản chiếu bởi ánh trắng vàng nhạt, xinh đẹp lạ thường.

Thứ hai, ta thấy cặp hắc mâu tuyệt đẹp của hắc, vì sự xuất hiện của ta chợt thoáng hiện lên nét hưng phấn, khóe miệng hắc hơi nhếch lên, dần tạo thành một nụ cười, cứ nhìn ta cười ngây ngốc. (Vivi: má ơi, kawaii!!!! quá đi!!! Maroon: ah ha, đáng yêu thiệt)

Thứ ba, ta thấy hắc đi nhanh về phía ta, sắc đen sâu thẳm trong đôi mắt không kiềm chế được lại hiện ra nét tươi cười tà ác phóng đảng quen thuộc.

“Tiểu Lăng nhi của ta, nàng tới rồi.”

F*ck, tên ngốc Đông Phương Cửu này chính là một kẻ khiến người ta mắc ói, hết thuốc chữa, thật sự là chịu không nổi mà! Bất quá, ta không đòi nào nghĩ tới, người trong phòng này lại chính là hắc.

“Làm sao người biết được ta sẽ tới đây?” Né tránh móng vuốt sói lang của hắc, ta tìm một chiếc ghế dựa ngồi xuống. Cả một ngày chạy như điên, chân của ta nhũn cả ra rồi.

“Không biết.” Đông Phương Cửu ngồi xuống bên cạnh Thượng Quan Lăng, sau vẫn cảm thấy cách quá xa, lại di chuyển đến sát ngay cạnh nàng.

“Ấy ấy! Chú ý duy trì khoảng cách!” Về mặt dâm đảng như vậy! Người như thế cũng cũng có thể làm hoàng đế sao?! Nhìn Vân tiên nhân của ta mà xem, tựa như tiên giáng trần vậy, thể mới xứng làm vương chứ! Liếc mắt khinh thường nhìn Đông Phương Cửu. (Vivi: Em ghét chị quá =.=)

“Tiểu Lăng nhi, nàng đi cũng không nói với ta một tiếng, nàng có biết phu quân của nàng lo lắng cỡ nào không?” Đôi mắt đen của Đông Phương Cửu dường như bị che phủ bởi một làn hơi nước.

Ta ngất mặt. “Đông Phương Cửu, tên ngốc như ngươi diễn trò thiệt là mắc ói?! Chú ý cách dùng từ cho ta! Thật là có đủ cả ghê tởm lẫn biến thái a!”

“Ha ha.” Đông Phương Cửu khôi phục trạng thái bình thường, khẽ cười hai tiếng, không nói gì nữa.

Lúc lâu sau, ta phá vỡ sự tĩnh lặng, lại chất vấn: “Nói — ngươi rốt cuộc có phải người theo dõi ta hay không?!” Bằng không ngươi làm sao lại ở Chí Tôn Phưởng “ôm cây đại thụ”? Hừ! Lão nương không phải thờ! Ngươi mới là ông cháu với thờ! Aha ha ha.

“Tiểu Lăng nhi sao lại nói ta như vậy, sẽ làm tổn thương. người ta có phải người theo dõi nàng hay không, tùy từng của nàng còn có thể không rõ hay sao?” Nói xong, tầm mắt lướt đến Đình thì dừng lại.

Ta nhìn về phía Đình, về mặt hắc vô tội. Thôi bỏ đi, người tài bên cạnh Đông Phương Cửu nếu muốn tránh bị Đình phát giác, vẫn có thể làm được mà.

“Tiểu Lăng nhi, nàng chịu vì ta đào hôn, ta thực vô cùng cảm động.”

“Ngươi ____” Ta tức chết thôi.

“Ta biết, người Tiểu Lăng nhi luôn nhớ nhưng trong lòng đều là ta.”

. Ta không có nghe thấy. Trà này cũng không tệ a, thực rất cay. Cay?! Ách. Rượu trắng?! Đầu choáng váng.

“Lăng nhi, theo ta về Lương quốc đi.”

“Đừng chạm vào công tử nhà ta!” Đình sấn lên một bước, ngăn cánh tay đang đưa ra của Đông Phương Cửu, về mặt tức giận. Đông Phương Cửu

không giận chỉ mỉm cười, đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mẹ nó, tên quý ngọc Đông Phương Cửu kia bảo cái gì chứ?

“Lăng nhi, theo ta về Lương quốc đi.”

“Nơi Công tử nhà ta phải về chính là Ngọc quốc! Quốc gia của chúng ta!” Đinh tức tối nói.

“Đưa nước cho lão nương!!!! Không thấy lão nương sắp gục xuống hay sao!!!!!!” Cả đám các người không có mắt à.

Nửa canh giờ sau.

“Đông Phương Cửu, nhờ người lần sau đừng có đổi trà thành rượu được không!” Làm hại ta đến bây giờ huyết Thái Dương vẫn còn đau âm ỉ đây nè.

“Ha ha.”

“Người định giúp ta rời khỏi Ngôn quốc thế nào?” Là nha hoàn nhà người nói, bằng không ta cũng chẳng cần.

“Thì đi thuyền.” Đông Phương Cửu mỉm cười nói.

“À phải rồi, sao người lại không đi cùng bọn Sở Sở hả?” Lúc chúng ta đến đây đều đi nhờ thuyền của Hiên Viên Tiêu mà, người không đi theo về, muốn ngồi thuyền nhỏ trở về sao?! Thuyền nhỏ sẽ càng khó không thể tả, người đứng là một tên đại ngọc!!

“Chẳng phải ta vì đội Tiểu Lăng nhi của ta hay sao?” Ý cười càng sâu.

“Mắc ói quá.” Hắn không phải cũng có thuyền chứ? “Người có thuyền lớn?” Ta tròn mắt hỏi hắn.

“Cỡ nào mới gọi là lớn?”

“Cỡ như của Hiên Viên Tiêu thì gọi là lớn?” Kỳ thật, thuyền của Hiên Viên Tiêu phải nói là rất lớn.

“Ồ, vậy thì là thuyền lớn.” Đông Phương Cửu không chút phân vân liền đáp.

“Hả? Người có thuyền lớn như vậy ở Ngôn quốc?!” Ta kinh ngạc.

“Ha ha, ngay sau khi chúng ta đến Ngôn quốc một ngày, thuyền của ta cũng đã đến.”

Tiểu hồ ly người, thực nham hiểm, xem ra người không tin tưởng Hiên Viên Tiêu a. Cũng đúng, cũng đều là loại người muốn thống nhất thiên hạ, làm sao tin tưởng được chứ.

“Khi nào thì đi? Người không sợ thuyền của người gây chú ý quá lớn sao?”

“Cũng có chút lo lắng. Vốn định thuê thuyền nhỏ mang nàng đi, nhưng mà Tiểu Lăng nhi của ta chẳng phải bị say sóng sao, thuyền lớn nàng sẽ dễ chịu hơn nhiều.”

Ta không dám nhìn vào mắt Đông Phương Cửu, bởi chỉ là nghe hắn nói như vậy mà cũng đã đủ khiến ta cảm thấy thực ảm áp. Quá nóng, không tốt!

Ngay lúc ta không biết phải ứng đối với hắn thế nào, dưới lầu có chút xôn xao.

“Chủ tử!” Hoàng sam nữ tử từ đây cửa bước vào, vẻ mặt cùng lời nói hiện ra vẻ nôn nóng.

“Nói.” Đông Phương Cửu cũng nghe thấy âm thanh rối loạn.

“Chủ tử, quan binh Ngôn quốc xông vào.” Hoàng sam nữ tử vâng vâng dạ dạ thưa.

Xong rồi, chắc chắn là tới bắt ta.

“Ha ha, Tiểu Lăng nhi, nàng xem Âu Dương vì nàng chuyện gì cũng dám làm.” Đông Phương Cửu hắc mâu lóe ra tia lạnh thấu xương, như đao như kiếm, băng hàn thấu xương, “Đến cả địa bàn của ta cũng dám động đến!”

“Địa bàn của người?! Chí Tôn Phưồng là của người?!” Ta vô cùng kinh ngạc, Đông Phương Cửu cũng lấy thanh lâu làm báo trạm a.

“Ha ha, Tiểu Lăng nhi có Tiên Nguyệt Phưồng, chẳng lẽ lại không cho ta mở một cái như Chí Tôn Phưồng?”

Toát mồ hôi, chẳng trách ai lại đặt cái tên ghê tởm như vậy— cửu ngũ chí tôn! Ta ói!

“Chủ tử, nhạc công Bích Quân mới đến bị bắt rồi.” Lời nói của hoàng sam nữ tử thiếu chút nữa làm ta ngã xuống đất.

“Cái..... Cái gì?.....” Ta bỗng nhiên cảm thấy không còn chút sức lực nào.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 33: Ta không muốn nói ta là mẹ kế!

Ta chấn ngang hoàng sam nữ tử, hỏi: “Vì sao bọn họ bắt Bích Quân?!”

Hoàng sam nữ tử thoáng ngạc nhiên, thông thả nói: “Quan binh bắt người của Tiên Nguyệt phường. Công tử, hiện giờ Tiên Nguyệt phường của ngài đã không còn một bóng người.”

Tim đập thình thịch, làm cho đầu ta ong ong, hồi lâu sau ta mới thở ra một hơi, cả giận nói: “Bọn chúng dựa vào cái gì mà bắt người ở Tiên Nguyệt phường của ta?!”

Đông Phương Cửu bước lên phía trước, tỏ vẻ yêu thương xoa xoa đầu ta, dịu dàng nói: “Lặng nhi, đừng nóng. Người ta cố tình muốn nàng mắc câu. Nhịn xuống đi, đừng lo lắng quá.”

Mặc dù tên ngốc Đông Phương Cửu này hiếm khi dùng từ-ngữ-bình-thường với ta, lại còn dường như đang an ủi ta, nhắc nhở ta, nhưng thời điểm cấp bách thế này làm sao mà nhận được. Thử hỏi người ta đem tất cả cha mẹ huynh đệ người bắt đi, người ta lấy đao đặt trên cổ huynh đệ tỷ muội người, người cho dù nhắm mắt lại tự nhủ phải kiềm chế, nhẫn nhịn, nhưng có thật là nhận được không?! Thế nào đi nữa, ta không thể.

Ta đẩy Đông Phương Cửu ra, mở cửa chạy như bay xuống lầu dưới, Đình không nói một câu, chỉ lặng lẽ bám theo ta.

Ta nghĩ, ta không nên xuống dưới.

Khi ta thấy đôi mắt đỏ sẫm của Bích Quân, trái tim ta thất lại, như bị ai bóp chặt.

Hắn bị bốn năm quan binh áp tải, mặt nạ trên mặt cũng bị tháo xuống, trên người bị quấn bao nhiêu xiềng xích đáng sợ, loạng choạng tiến đến cánh cửa, mà ánh mắt mọi người trong đại sảnh như biểu thị “Ôn thân mau cút đi”.

Ta sững sờ đứng đó, đưa tay vịn tường để không bị ngã, lặng lẽ nhìn Bích Quân rời đi, lẳng lặng để mặc hắn rời đi, ta cố gắng nhắm mắt lại, tưởng rằng có thể quên được nguyên nhân hắn rời đi, quên được vì chính sự ích kỷ của mình làm hắn cùng mọi người trong Tiên Nguyệt phường bắt “Rời đi”.

Trong khoảnh khắc khi Bích Quân bước ra cửa, hắn quay đầu lại. Bích Quân hắn quay đầu lại cười với ta, chỉ là hai con ngươi màu đỏ sẫm kia bị một màn sương bao phủ, hai mắt đầm lệ như nói lời ly biệt.

Có lẽ do lương tâm bộc phát, có lẽ do nhân chi sơ tính bản thiện (Con người ai sinh ra cũng đều là người tốt), ta định chạy ra chỗ Bích Quân, không ngờ đụng phải một lồng ngực rắn chắc. Ta ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Đông Phương Cửu, muốn mở miệng quát mắng hắn, nhưng hắn đã đưa tay bịt miệng ta, kiên quyết lời ta trở lại lầu hai, kiên quyết bắt ta nhìn cảnh Bích Quân rời đi, biến mất trong tầm mắt.

Thời khắc cánh cửa đóng lại, ta điên cuồng cắn vào bàn tay Đông Phương Cửu một cái, hắn nhú mi nhìn ta, bộ dáng oan ức.

“Đông Phương Cửu, đồ bệnh hoạn! Đều là tại ngươi, Bích Quân mới bị bắt đi! Đều là tại ngươi! Ngươi đền Bích Quân cho ta..... đền Bích Quân cho ta.....” Ta nói mà giọng nghẹn ngào, đáng sợ tới mức ta vội vàng dụi dụi mắt, còn may, may mà không khóc thật. Đã lâu rồi không khóc, từ khi biết $1+1=2$ ta đã không còn khóc nữa. Hiện giờ ta, lại càng không muốn tại cái thế giới hư cấu do mình tạo ra này mà rơi xuống những giọt nước mắt vô dụng.

Đôi đồng tử đen thẫm của Đông Phương Cửu lúc sáng lúc tối, hết như tâm tình của hắn lúc này, thật lâu sau, hắn nheo đôi mắt phượng, nũng nịu về bất mãn nói: “Tiểu Lặng nhi không yêu ta, rõ ràng người ta mới là của Tiểu Lặng nhi, rõ ràng người ta mới là.....” (Maroon: ọe, mắc ới... OTL)

“Đông Phương Cửu.....” Ta xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía hắn, “Ta xin lỗi.”

Ta cười khê, cười chính mình. Đã lớn như vậy rồi, mà vẫn chơi trò lừa mình dối người, Bích Quân bị bắt, liên quan gì tới Đông Phương Cửu? Nếu không phải hắn ngăn ta lại, chỉ sợ bây giờ người bị bắt không phải chỉ có mình Bích Quân. Ta nhìn Đình, cũng lăm lăm chỉ là đứa nhỏ mười bảy mười tám tuổi, lại phải bán mạng cho ta. Nên cảm kích Đông Phương Cửu, không nhờ hắn, ta sẽ còn cảm thấy áy náy đến mức nào.

Đông Phương Cửu nở nụ cười, ý cười như nắng mai tràn đầy trong ánh mắt.

“Bao giờ chúng ta lên thuyền?” Ta xoay người, hỏi Đông Phương Cửu.

“Giờ Dần ba khác.” Đông Phương Cửu cố gắng giấu đi nụ cười hạnh phúc, đáng tiếc vẫn còn đọng lại vài phần, muốn giấu cũng được. (Maroon: được xin lỗi mà hạnh phúc vậy sao??)

“Đình, sau khi trở về Ngọc quốc, thu xếp thật tốt cho người nhà những người làm trong Tiên Nguyệt phường.”

“Vâng, công tử.” Đình khom người đáp.

Giờ Dần ba khắc, bến tàu, đêm đen như mực.

“Công tử, mời lên thuyền.” Y Y cười nói. Y Y chính là hoàng sam nữ tử ở Chí Tôn phường kia, thân phận cũng giống Tiên Tiên, trên danh nghĩa là tú bà ở thanh lâu Ngọc quốc, thật ra đều công hiến cho quốc gia mình.

Cười cười với Y Y, ta bước lên thuyền.

Đông Phương Cửu thực ra rất thông minh, nhìn đám thủ vệ canh gác phòng ta, có thể thấy hẳn không chỉ thông minh còn hiểu ta nữa. Cười cười, hẳn vậy mà hiểu được ta. Hiện tại, ngoài phòng có tầng tầng lớp lớp thủ vệ, trong phòng có Đình đứng cách ta vền vện có nửa bước. Mắt thấy, thuyền đã nhỏ neo rồi khỏi Ngọc quốc, ta lẽ nào chỉ đành cười khổ thôi sao?

Đông Phương Cửu, người thật đúng là hiểu ta a!

Ông trời, ông phải giúp ta, Thượng Quan Lăng mẹ kế ta lần đầu tiên muốn làm người tốt, muốn phát huy tinh thần “vì nước quên thân vì dân quên mình”, ông cũng phải giúp giúp ta a!

Chúa ơi, Thượng Đế, Ngọc đế, Phật tổ, Quan Âm, Vương mẫu. Phù hộ ta a!!!!

Ta vừa ngáp, vừa nói lơ lơ trong miệng: “Đình, đi lấy gì đó cho ta ăn đi.”

Đình vẫn đứng đó, không hề nhúc nhích.

Ha ha, xem ra tên ngốc Đông Phương Cửu này làm công tác thay đổi tư tưởng gia đình nhà ta cũng hay lắm. Tốc độ thực mau, thủ đoạn thực ngoan độc!

“Đình! Bỏn công tử đói muốn chết rồi! Không thấy ta ngáp liên tục vẫn không ngủ được sao! Người muốn ta bị đói chết lâm hà?!” Ta nổi giận, nhảy dựng ra khỏi ghế tiến đến trước mặt Đình.

Đình do dự một hồi, nói giọng ỉu xiu: “Công tử chờ một chút, Đình ra cửa phân phó một tiếng.”

Mẹ ơi! Ta khóc đây, thực sự sắp khóc rồi đây! Đình ý tứ của bản công tử là người mau xuống phòng bếp lấy cho ta chút đồ ăn, không phải bảo người phân phó cho mấy cái “cột điện” bên ngoài!

Hít một hơi. Ta nhin. Cười với Đình nói: “Ừm, nhanh đi, nhanh đi, đói sắp chết rồi.”

Đình xoay người muốn đi, ta bỗng giữ hẳn lại, nói thêm một câu: “Nhân tiện bảo bọn họ bưng mấy thùng nước đến, bản công tử muốn tắm rửa trước khi ăn.” Nói xong, hoàn toàn mặc kệ về mặt kinh ngạc pha lẫn bất đắc dĩ của Đình, ta quay lại ghế ngồi, tìm tư thế thoải mái, chợp mắt đã.

Mãi cho đến khi nghe thấy tiếng cánh cửa khép lại, trái tim đang đập thùm thụp của ta mới bình tĩnh trở lại.

Chắc Đình không nhìn ra sơ hở gì chứ? Ta nói đủ tự nhiên chứ? Ông trời phù hộ Đình ngàn vạn lần đừng đi báo cho Đông Phương Cửu tên ngốc kia, bằng không ta không thể đi được, cho dù sau này có cơ hội trốn ra, ta cũng không bơi về nổi a!

Năm phút, chỉ có năm phút, nhưng sự hành hạ này sắp khiến ta điên mất thôi.

Cửa mở, Đình dẫn theo hai người phía sau, trong tay mỗi người bưng hai thùng nước.

Ta nở nụ cười, kế hoạch thành công một nửa.

Đình khom người nói: “Công tử, nước đã chuẩn bị xong, mời công tử tắm rửa. Đình sẽ canh giữ ngoài cửa.”

“Ừm.” Ta gật đầu, biếng nhác đứng dậy, làm như cố gắng mở mắt ra, tiếp tục ngáp nói, “Đình, nhớ chuẩn bị bữa tối cho ta!”

Đình cười nói: “Công tử yên tâm, phòng bếp đang chuẩn bị, sẽ xong ngay thôi.”

Ta cười cười, phát tay bảo Đình lui ra.

Cánh cửa khép lại.

Đình, công tử xin lỗi người.

Đông Phương Cửu, cảm ơn. Thực xin lỗi.

.....

Những bọt sóng lạnh như băng tóe vào mặt ta, trong màn đêm tối đen, ta ra sức bơi trở lại bến tàu xa tít.

Bích Quân, ta sẽ không để người xảy ra chuyện gì.

Ha ha, ông trời, ông nhìn kỹ nha, ta không phải là mẹ kế, nên lần sau đừng sắp đặt cho ta xuyên qua mà không hiểu vì sao!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 34: Bị bắt thăm hại, Lãng nhĩ ngất xỉu

Đông Phương Cửu đứng ở mũi thuyền, dõi theo cái “điểm nhỏ” đang từ từ khuất xa kia. Một lúc lâu sau, hần thở dài, xoay người nói với Y Y đang đứng sau lưng: “Về thôi.”

“Vương gia...” Y Y ôn nhu gọi.

“Chuyện gì?”

“Gia thực sự mắc kệ Lãng nhĩ chủ tử sao?”

“Cửu Vương gia... Đỉnh... Đỉnh vẫn lo lắng... chủ tử nhà ta...”

Đông Phương Cửu khoé môi cong lên, cười nói: “Ha ha, Tiểu lãng nhĩ nhà ta tất nhiên là cát nhân thiên tướng, gặp dữ hóa lành, các người không cần lo lắng.” Hôn nữa, huống chi nàng đâu phải chỉ có một mình.

Trời xanh ơi, đất liền ơi, ta sắp chết tới nơi rồi! Ta đã bơi bao lâu rồi nhỉ? Nửa canh giờ? Một canh giờ? ! Chắc cũng cỡ hai nghìn mét? Tuyệt đối không ít hơn con số này?

Bà nó chứ, lão nương đến cái nơi quỷ quái này không có làm cái gì cả, mà rốt cục cũng giảm cân rồi!

Rốt cục, rốt cục một phút trước khi ta té xỉu, ta nhìn thấy một bóng người trên bờ.

Bò lên bờ, ta làm bầm chửi một câu: “F*ck!” Chả trách bơi lội vất vả như vậy, cả người ướt đầm, bộ đồ này hút nước phát ớn, ta không bị chìm dưới đáy biển là phải cảm ơn bồ tát lắm rồi! Thiện tại, thiện tại...

Ặc, thằng cha Vô Ngôn này xem ra đã đoán được ta sẽ quay lại, đây chẳng phải là... một đám người không rõ là thái giám hay là thị vệ đứng nghiêm chỉnh hai hàng chờ ta hay sao, ha ha, còn có một chiếc xe ngựa, nhìn là biết hàng sang.

Ta cười lạnh bước tới chỗ đám người không biết là đàn ông hay là gay kia, lên tiếng: “He, để các vị đợi lâu!”

“Chủ tử, mời ——” một lão thái giám béo ú mặt tròn quay khom người, cười nịnh nọt với ta.

Ủm, người này chắc chắn là thái giám, cả đầu bạc trắng, không có ria mép, bụng lại tròn quay như vậy, đúng là bộ dạng thái giám tổng quản điển hình, nhưng mà, nãy ngày ta ở trong vương cung Ngôn Quốc không chú ý tới người này.

“Cảm tạ!” Ta bước lên trước, nhắc chân leo lên... thiệt là mất mặt, không leo lên được... cái xe chết tiệt này khi không lại cao như vậy làm cái gì! Đáng ghét!

“Tiểu Tạc Tử, người còn ngần ra đó làm chi!” Chỉ thấy lão thái giám béo, quay sang quát một tên tiểu thái giám ốm nhom ốm nhách, tiểu thái giám tên là Tiểu Tạc Tử kia liền cuống quýt chạy đến ta trước mặt, quỳ xuống, tiếp theo cong lưng lên.

Ồ... hiểu rồi... Thế nhưng, thế nhưng ta nào dám đạp lên chứ! Cúi đầu nhìn cơ thể ốm yếu của hần, đưa tay sờ sờ lên vết sẹo trên người... haizz... ta mà đạp lên một cái, không đạp gãy đôi hần mới lạ? !

“Chủ tử, xin mời, Vương và quốc sư đại nhân còn đang chờ chủ tử.” Lão thái giám béo vừa nói vừa bước lên định đỡ ta, ta quay đầu trừng hần một cái, nhắc cao chân, khụ khụ, rồi lại giơ cao tay... nhất quyết leo lên bằng tay vậy...

Cuối cùng, ta dựa vào kinh nghiệm trèo tường của bản thân khi còn bé, cũng bò được lên trên xe ngựa.

Nhìn Tiểu Tạc Từ về mặt đầy nước mắt cảm kích, ngay cả mũi cũng ửng hồng, ta đằng hắng một tiếng, ra lệnh cho tên thái giám béo: “Từ nay để Tiểu Tạc Từ hầu hạ ta!”

Thái giám béo hơi sững sốt, nhưng thoát một cái đã đeo ngay bộ mặt tươi cười nịnh nọt lên, luôn miệng vâng vâng dạ dạ.

Cứu tiểu thái giám, đích thực có một phần là xuất phát từ tấm lòng lương thiện của ta, thế nhưng trong đó còn có phần chính là vì ta sắp bị giam thân trong ngục tù rồi, nếu không tìm một kẻ trong nội bộ bọn chúng chăm sóc cho ta, thì e là ta sẽ rất khổ sở. Đương nhiên, ta biết tên tiểu thái giám Tiểu Tạc Từ này là một kẻ “ba không”: không địa vị, không tính cách, không bản lĩnh, thế nhưng, những kẻ “đắc đạo” kia nếu không phải đều là ‘tay chân’ của lão cáo già Vô Ngôn, ta sẽ móc mắt mình ra! Trước tiên tìm một người từ từ bồi dưỡng cái đã, chỉ ít cái tâm của hần sẽ không xấu đối với ta.

Bởi vì ta thực sự đã quá mệt mỏi, lại được nằm thoải mái trên xe ngựa, nên ta bỏ hết mọi cảnh giác, chẳng bao lâu đã ngủ thiếp đi.

Khi chúng ta về đến vương cung Ngôn Quốc, trời đã mờ sáng.

“Hắt xì...” com cá! Ta xoa xoa mũi, “Hắt xì hắt xì...” com muối! (giống như kiểu “Bless you!” trong tiếng Anh, tụi tào thì nó không nói “com cá, com muối” mà là “100 tuổi, 200 tuổi”, nhưng Maroon dịch cho giống tiếng Việt, chứ nói kiểu tào lại chẳng ai hiểu cái gì.)

“Chủ tử, người làm sao vậy?” Tiểu Tạc Từ bước vội lên đỡ ta, “A, chủ tử, chắc người bị sốt rồi? Tay của người nóng dữ lắm!”

Uh? Vậy sao? Ta nghỉ ngơi trên xe ngựa rất thoải mái, đầu tuy rằng có hơi choáng, nhưng tám phần là bởi vì ngủ không được ngon thôi.

“Không, không có việc gì.” Ta mỉm cười với Tiểu Tạc Từ, sau đó lễ bước nặng nề vào cái lồng giam gọi là Vương cung này.

“Chủ tử, bên này —— “

A, giọng nói này, chẳng phải là giọng nheo nhéo của tên thái giám béo hay sao?

Lão thái giám béo đi trước dẫn đường, Tiểu Tạc Từ đỡ ta đi thông thả theo sau. Không phải ta cố ý lẻ mề, mà là bộ y phục này vẫn còn chưa khô, ướt chèm nhẹp dính bết vào cả người ta, nên chân bước không nổi.

“Ừm.” Đáp lại một tiếng, ta liền đổi hướng. Ta vốn tưởng rằng sẽ trở về tiểu các mà ta ở ở lúc trước, xem ra Vô Ngôn muốn lập tức “thăm vấn” ta ngay bây giờ. Chẳng biết vì sao, ta luôn nghĩ chuyện này chỉ do một mình Vô Ngôn bày ra, chứ chẳng có liên quan gì đến Vân tiên nhân nhà ta, không liên quan gì hết!

Đáng tiếc, ta sai rồi...

Người ngồi chính tề ngay chính giữa, không phải Vân tiên nhân nhà ta, còn có thể là ai?

Tóc trắng như tơ, ngân mâu trong suốt, vẫn như trước nay, không một chút cảm xúc.

Trái tim ta đột nhiên thất lại, ta nở nụ cười tươi rói, lớn tiếng nói: “Bổn cung, tới rồi.”

Đầu mày Âu Dương Vân bất chợt nhíu lại, tiếp đến vẩy nhẹ cánh tay, ý bảo các thái giám thị vệ đi theo Thượng Quan Lăng toàn bộ lui ra, trong phòng chỉ còn lại ba người.

“Vô Ngôn đại quốc sư, ngài thật đúng là ‘cơ trí’ a!” Ta lạnh lùng đưa mắt nhìn Vô Ngôn, giọng đầy oán hận.

Vô Ngôn không giận chỉ cười, dư quang quét về phía Âu Dương Vân, nói: “Công chúa quá khen.”

Chóp mũi hừ lạnh một tiếng, ta lại nói tiếp: “Nếu bổn cung đã tới rồi, vậy xin quốc sư mau thả những người của Tiên Nguyệt Phưởng ra.”

“Cái này...” Vô Ngôn nhìn về phía Âu Dương Vân, lúng ba lúng búng, “Cái này...”

“Đừng nhiều lời! Rốt cuộc là thả hay không thả!” Ta sấn lên một bước, dùng hết sức lực của cơ thể gầm lên một tiếng, không lường được trước mắt đột nhiên tối sầm lại... Kết quả, ta – tóc bay tán loạn, quần áo nhếch nhác, duyên dáng ngã xuống...

“Lăng nhĩ!”

Nhớ mang máng hình như Vân tiên nhân phi thân về phía ta...

Nhớ mang máng ta không có ngã xuống mặt đất lạnh lẽo, bởi vì ta nghe thoang thoang một mùi hoa ngọc lan...

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 35: Sau khi bình phục, đơn độc chiến đấu

Như một con ác mộng, sau khi tỉnh lại trước mắt ánh mặt trời chói lóa, trên trán còn sót lại chút mồ hôi chưa khô.

Hít một hơi thật sâu, bỗng cảm thấy trong người vẫn còn có chút đau nhức mỗi một, cần rằng xuống giường, muốn rót cho mình chén nước. Mặc dù bước chân còn lảo đảo một chút, nhưng cũng không đến nỗi nào, xem ra đã gần bình phục rồi.

Quả nhiên, cảm mạo không phải bệnh, nếu là bệnh thì khó chịu chết mất a!

Cũng không biết, mình đã bất tỉnh, mê man mất mấy ngày.

Căn phòng này, có thể nói là sạch sẽ gọn gàng. Sa trường màu bạc, màn giường màu bạc, bàn trà cắm thạch trắng, chén trà bạch ngọc, hết thảy mọi thứ đều là màu trắng bạc. Nếu đoán không nhầm, thì căn phòng này đích thị là của Vân tiên nhân rồi, nhưng sao lại an bài cho ta ở chỗ này?

Mới vừa đi tới trước bàn trà, một thân ảnh gầy yếu liền chạy như bay đến trước mặt ta.

“Chủ tử! Người... người... người sao có thể tự mình làm chứ?!”

Nghe thấy vậy, đầu ta lại choáng váng, may mà có mép bàn chống đỡ, bằng không ta lại phải duyên dáng ngã xuống rồi. Chạm rã xoay người, quay lại nhìn về mặt cực kì hoảng sợ của Tiểu Tặc Tử, ta nói: “Tiểu Tặc Tử, ta đang khát nước, không tự mình đi lấy, chẳng lẽ lại muốn chết khát ư?”

Người nói vô ý, người nghe hữu ý, Tiểu Tặc Tử liền quỳ sụp xuống: “Chủ tử, chủ tử tha mạng, là nô tài hầu hạ không chu đáo, chủ tử tha mạng a!~~~~”

Á khẩu, đúng là rào cản ngôn ngữ nghiêm trọng! “Ta bảo này, Tiểu Tặc Tử.” Ngồi lên ghế bằng đá cẩm thạch chạm trổ, cảm giác lạnh lạnh khiến lòng ta rất dễ chịu, đầu óc cũng thanh tỉnh vài phần.

“Chủ tử phân phó.....” Tiểu Tặc Tử ngẩng đầu, mắt đã ngân ngấn nước.

“Người đứng lên đi, mau chuẩn bị thứ gì đó mát lạnh cho ta uống.” Một hơi uống sạch trà trên bàn, ta ôn nhu dặn dò hắn, “Như chè đậu xanh chẳng hạn! Ở đây các người biết nấu chứ?! Đương nhiên nếu có cả nước ô mai ướp lạnh thì càng tốt! Hắc hắc.....”

Đầu tiên Tiểu Tặc Tử dằn ra không hiểu, nhưng sau đó liền dập đầu đáp: “Bẩm chủ tử, những thứ này nô tài sẽ đi phân phó Ngự thiện phòng!” Đứng dậy liền đi ngay, dù một khắc cũng chỉ sợ chậm trễ.

Vốn còn định hỏi hắn, là ai bảo hắn tới hầu hạ ta, nhưng thấy đứa nhỏ này ba chân bốn cẳng chạy thẳng, cũng ngại không gọi hắn lại nữa. Mà thôi quên đi, người nào tới thì cũng sẽ tới, có không muốn gặp cũng không thể được.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Sau tiếng gõ cửa, một thân trường sam trắng nhẹ nhàng lọt vào tầm mắt ta.

Tại sao Vân tiên nhân lại biến thành người như vậy..... Rõ ràng là lạnh lùng cô độc, tiên nhân không bận thế sự, vì sao lại.....

Bầu không khí trong phòng chợt trở nên rất quý dị.

Âu Dương Vân sao lại không phát hiện ra tâm tư của Thượng Quan Lăng, ngân mâu nhẹ cong lên, khóe môi khẽ nhếch, bước chậm tới, nhẹ giọng nói: “Lăng nhi, uống trước ô mai hoa quế này trước đi, cháo của nàng, phòng bếp còn đang chuẩn bị.”

Ách..... Từ khi nào Vân tiên nhân lại gọi ta là “Lăng nhi”?! Thời gian qua hẳn không phải luôn rất tuân theo lễ nghĩa, xưng hô với ta là Trưởng công chúa sao?! (Vivi: Vì Vân ca không muốn Cừu ca độc chiếm cách gọi này ý mà =))

Ngẩng đầu đón nhận ánh mắt bạc của hắn, ý cười trong mắt, nhu hoà tựa làn nước xuân. Ông trời ơi, thế này là sao? Vân tiên nhân sao lại ăn thức ăn của trần gian?! (Vivi: Sặc chết, thế chị nghĩ anh ăn gì để sống??? >.

“Cám ơn.....” Kêu hắn là cái gì mới được đây? Âu Dương Vân?! “..... Vân vương” Gọi có chút không thuận miệng, nên có vẻ hơi gượng gạo.

Âu Dương Vân chăm chú nhìn, cười nhạt nói: “Chưa bao giờ nghe người ta gọi trẫm là Vân vương. Lăng nhi nếu thích, có thể gọi ta — Vân tiên nhân.”

Thân mình đột nhiên căng cứng, đất trời lay chuyển..... Hắn sao lại biết ta thầm gọi hắn là Vân tiên nhân?!

“Lăng nhi không cần lo lắng nữa, người của Tiên Nguyệt Phường, ai ở đâu thì đã quay về nơi đó rồi.” Hôm nay Âu Dương Vân dường như từ mặt trăng biến thành mặt trời, băng giá bị hơi ấm làm tan chảy.

“Cám ơn!” Ta cảm kích nhìn Vân tiên nhân, đúng rồi, còn một người nữa, nhất định phải xác nhận hân vận an toàn, “Vân tiên nhân. Khụ khụ.” Ta đúng thật đã gọi hân như vậy.

“Sao?” Âu Dương Vân nghe xung hô như thế, trái lại rất cao hứng, thanh âm liền đều có sắc thái.

“Người đó... Bích Quân ấy? Hân vốn dĩ là... nhạc công ở Tiên Nguyệt Phưởng ta. sau này hình như đã rời khỏi Tiên Nguyệt Phưởng, hân ở Chí Tôn Phưởng bị người của người bắt được! Hân có phải cũng cùng được thả hay không?”

Âu Dương Vân tựa hồ đã sớm đoán được việc này, có chuẩn bị mà nói: “Lăng nhi, thực rất quan tâm — nhạc công này?” Hân còn cố ý nhấn vào hai chữ nhạc công. Có trời mới biết, nguyên lai thân phận Bích Quân ở Tiên Nguyệt Phưởng so với nhạc công khá là khác biệt.

“Đương nhiên rồi, là nhân tài của Tiên Nguyệt Phưởng ta a!” Người ta bảo, người nói lúc chột dạ thường không dám nhìn vào mắt đối phương. Nhưng mà, ta sẽ không làm thế, hành động phải xứng với chức danh mẹ kế bất lương chứ, ta muốn đối mặt với các độc giả nói ra lời nói trái lương tâm, lúc đó ánh mắt của ta đích thực là chân thành biết bao, ánh mắt chân thành như vậy ngay cả người hiện đại như ta cũng bị lừa! Cho nên, ta nhìn chăm chăm vào ngân mẫu của Vân tiên nhân, không chớp mắt, vạn phần thành khẩn nói ra câu nói vừa rồi.

“Ha ha, Lăng nhi thật thú vị.” Âu Dương Vân nở nụ cười. Không phải cười nhạt, có cười cũng không sao, chỉ là, lúc này hân lại cười thành tiếng, đối với hân mà nói, e là lần đầu tiên.

Ta nhìn đến ngây người.

Lúc trước, vẻ đẹp của Vân tiên nhân, trên trời dưới đất, tuyệt sắc vô song, nhưng lại lộ ra vẻ lạnh lùng, khiến cho người ta khó có thể tới gần.

Bây giờ, vẻ đẹp của Vân tiên nhân, trên trời dưới đất, tuyệt thế vô song, không còn cảm thấy lạnh lẽo nữa, hấp dẫn khiến người ta đắm chìm.

“Làm phiền rồi.” Một kẻ đeo mặt nạ bạc, bạch y đơn giản, thanh âm trầm chộc đầy mạnh mẽ cửa tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 36: Đáng thương thay, lợn lành chữa thành lợn què.

Lão hồ Vô Ngôn ly khóe mắt mang theo ý cười tiến vào.

Thấy hân, ta cũng chẳng buồn tức giận, tức giận cũng không làm được gì, vừa mới chuẩn bị mở miệng mĩa mai hân vài câu, lại không nghĩ rằng Vân tiên nhân đã mở miệng nói ra bất mãn trong lòng trước.

“Quốc sư chưa được bốn vương cho phép tự ý xông vào tầm cung bốn vương, không biết có việc gì gấp như vậy?” Thanh âm lạnh như băng, tỏ rõ uy quyền đế vương.

Ta nghe nói vậy, trong lòng thật thống khoái a, mừng vui hiện rõ, lập tức há miệng, cười to khoái chí, Vô Ngôn cũng không giận, trước tiên nhìn sang chỗ ta rồi lại chuyển hướng sang Vân tiên nhân, hơi khom người, cười nói: “Vương, Vô Ngôn biết tội.”

Biết tội?! Vậy là tốt rồi, mau mau ra lệnh trừng phạt, lập tức hành quyết đi! Ta gắng sức ra ám hiệu cho Vân tiên nhân, chỉ tiếc Vân tiên nhân không nhìn ta, hân đưa lưng về phía ta, đối mặt với Vô Ngôn.

“Vương, Vô Ngôn lựa được hai ngày lành để Vương lựa chọn.” Vô Ngôn tiến lên hai bước, tới gần Âu Dương Vân.

“Việc này sẽ bàn sau.” Âu Dương Vân chưa cho Vô Ngôn cơ hội nói.

Vô Ngôn cười cười, quay sang nhìn về phía ta, hỏi: “Chẳng hay Vương phi có thể lập tức viết cho Ngọc đế một phong thư được không?”

“Ai là Vương phi của người!” Ta giận, “Bảo ta viết thư cho đệ đệ làm gì?!”

“Vô Ngôn! Người có thể lui xuống trước!” Âu Dương Vân giận dữ, con người màu bạc trong nháy mắt lóe lên quang mang sắc bén.

Vô Ngôn xoay người, cười tủm tỉm hỏi Âu Dương Vân: “Vương, Vô Ngôn có nên giải đáp cho vấn đề của Vương phi trước? Hay là cứ lui xuống trước đi, lần sau sẽ trả lời?”

Sao ta lại ngửi thấy mùi thuốc súng nồng nặc nhỉ?! Lén lút nhìn Vân tiên nhân, ách, ánh mắt kia sắc bén vô cùng a! Lúc này ta cũng không nên nói chen vào, sớm biết ta đã không hỏi.

Vô Ngôn đọc ra ý tứ thỏa hiệp trong mắt Âu Dương Vân, đương nhiên cũng có cảnh cáo, nhưng hân vẫn làm như không hiểu, nhìn chăm chăm vào Âu

Dương Vân, lặp lại lời nói một lần nữa: “Vương, Vô Ngôn có nên giải đáp cho vấn đề của Vương phi trước? Hay là cứ lui xuống trước đi, lần sau sẽ trả lời?”

Ta muốn té xỉu, không thể không chọn ta à, củ khoai lang nóng bỏng tay này cũng không thể nhận!

“Ồi chào ~~~ ta chóng mặt quá ~~~ Tiểu Tặc Tử ~~~~” Lay chúa, thật buồn nôn, loại thay đổi này thật khó diễn.

“Lăng nhi, làm sao vậy?” Âu Dương Vân bước nhanh đến, vòng tay ôm ta, trong mắt dâng lên vẻ lo âu săn sóc.

“Không..... Không có gì.....” Bị hấn ôm như vậy, tim ta nhảy bùm bụp, không bệnh cũng bị làm cho có bệnh mất, “Chỉ là..... đầu ta hơi choáng.....”

“Vậy mau lên giường nghỉ ngơi chút.” Dứt lời lại bế ta, không thèm đếm xỉa sự tồn tại của Vô Ngôn, đặt ta trên long sàng, còn đắp chăn cho ta, dịu dàng sờ trán xem nhiệt độ, nhận thấy mọi thứ đều bình thường, trên mặt của hấn mới lộ ra vẻ bình tĩnh.

Ta đột nhiên cảm giác như mình có lỗi, dứt khoát nhắm mắt lại không nhìn hấn nữa.

“Vương phi đang bệnh nhẹ, Vô Ngôn xin cáo lui.” Vô Ngôn cười nhạt, phất tay áo đi thẳng, cho đến khi hấn ra khỏi phòng Âu Dương Vân cũng không thèm liếc hấn một cái.

Một hồi lâu sau, Âu Dương Vân mới mở miệng: “Lăng nhi, hấn đi rồi, nàng có thể mở mắt.”

Đồ mờ hôi, ta giả bộ giống như vậy mà còn có thể bị nhìn ra! (Tự sướng =.=) Không tình nguyện mở mắt, ngờ vực hỏi: “Làm sao người biết ta không ngủ?”

“Ha ha,” Âu Dương Vân nở nụ cười, một ngày lại nở nụ cười lần thứ hai! Hấn dịu dàng xoa xoa tóc ta, con người màu bạc tràn đầy ôn nhu, tiết lộ ngọt ngào trong lòng, “Vị hiểu, nên biết.”

Ta lại càng không hiểu, trừng mắt hỏi: “Người hiểu ta?”

“Ta cho rằng ta đã hiểu Lăng nhi.” Lời đáp nhẹ tựa gió thoảng.

“Chỉ sợ người người hiểu không phải ta.....” mà là Thượng Quan Lăng dưới ngòi bút của ta.....

Bỗng dưng, Âu Dương Vân không hề báo trước cầm cổ tay ta lên, vuốt ve vòng ngọc đỏ thắm lão hồ ly Vô Ngôn “tặng cho”, miệng hấn tựa như thì thào tự nói, nhưng lại không nghe thấy thanh âm, nhìn khẩu hình ta cũng chẳng đoán ra cái gì, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn hấn.

Sau một hồi lâu, Âu Dương Vân mới buông cánh tay đeo vòng sắp tê liệt của ta.

“Lăng nhi thật sự không nhớ sao?”

Có lẽ là Vân tiên nhân rất mờ mịt, bằng không sao ta lại nghe thấy thanh âm của hấn lại khác khoải như vậy. Ta đành phải che giấu lương tâm, cắn răng thành kính nói: “Nhớ chứ.....” Ta viết làm sao lại có thể không nhớ? Đúng không?! Ta cũng không phải là lừa người nga.....

Con người màu bạc gọn sóng dữ dội, hấn dường như có phản kích động, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng khẽ run run: “Thật sao?”

“Thật mà!” Ta gật đầu, “So với vàng 24K còn thật hơn!” Ách..... nói lộn..... Có điều may là Vân tiên nhân còn tại chìm đắm trong đại dương hạnh phúc mệnh mong, không chú ý đến nửa câu nói sau của ta.

Nhìn dung nhan tuyệt sắc của Vân tiên nhân cách mình càng ngày càng gần, trong lòng hồi hộp một chút, thậm kê không ổn! Không tự chủ lùi về phía sau, mãi cho tới khi gáy đụng vào vật gì cứng cứng.....

Ách..... Quay đầu nhìn..... Lại là đầu giường! Sao lại giống cảnh ta ở Tiên Nguyệt phùng trêu chọc Bích Quân thế này?!!

Không tốt!

Ta trấn định nhìn Vân tiên nhân, nhẹ nhàng hỏi: “Người cô đơn lắm sao?”

Đột nhiên con người sắc bạc của Âu Dương Vân lóe lên lạnh lẽo không ham muốn.

Ta nuốt một ngụm nước bọt, bốn phía thật yên tĩnh, ta chỉ nghe thấy tiếng trống ngực đập thình thịch của mình: “Người hoàn mỹ như vậy, chắc sẽ rất cô đơn?” Ta thử đưa tay áp vào mặt của hấn, vừa mới chạm vào, thình lình cảm thấy toàn thân lạnh buốt, trong lòng đột nhiên dấy lên nỗi thương tiếc không biết từ đâu, “Một mình đứng trên cao nhìn xuống chúng sinh, không tìm được người ngang hàng mình. Thật khổ sở phải không?” Đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm đến tóc mai hấn, nhẹ nhàng vuốt ve từng sợi từng sợi, bồi hồi, “Người biết không, người thật sự rất đẹp, rất hoàn mỹ, người có một đôi mắt trong veo vô cùng, còn có một mái tóc hoàn mỹ không tỳ vết.”

Tâm tình Âu Dương Vân lúc này, không phải khiếp sợ, mà là rung động. Những lời Thượng Quan Lăng vừa nói, độc nhất vô nhị như những lời mười lăm năm trước từng nói với hấn, trong lòng Âu Dương Vân nhất thời cảm thấy tất cả đều hạnh phúc, hạnh phúc tương lai, hạnh phúc không hề cô độc tịch

mịch.

Âu Dương Vân vĩnh viễn không quên được mười lăm năm trước khi người con gái tên Quan Lăng rời đi, ngoái đầu lại mỉm cười, đôi mắt tròn tròn cong lên, con ngươi xanh biếc lưu chuyển ánh lên sắc bạc.

“Lăng nhi.” Âu Dương Vân cười, như hỏi lại, hoặc như chứng thực, “Có nàng ở bên ta sẽ không cô đơn.”

Ách. Không phải chứ?! Ta sẽ rời đi mà! Ông trời ơi! Hình như chuyển nhầm đề tài rồi.

Ngay tại thời khắc xấu hổ này, Tiểu Tặc Tử chớp đúng thời cơ tiến vào, khi hắn thấy Vân tiên nhân điềm đạm ngồi trên long sang, bát chè đậu xanh hân bụng trên tay đáng ta toàn bộ đều công hiến hết cho sán nhà.

“Chủ tử, đậu xanh của người. Vương. Vương.” Tiểu Tặc Tử phù phù một tiếng, quỳ rạp xuống đất không đứng dậy.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 37: Thật không thể ngờ, chưa bao giờ nghĩ đến (thượng)

Đã là ngày thứ ba rồi! Sau khi ta lành bệnh, đã ở lại tẩm cung của Vân tiên nhân “quấy rầy” ba ngày rồi! Sao ta có thể cho phép một việc bất lịch sự như thế xảy ra? !

Trong những ngày tháng tựa như hạnh phúc kéo dài hai năm này, ta trốn Vân tiên nhân leo qua cửa sổ, khi thấy bộ mặt lạnh như tiền của đám thù vạ ngoài cửa sổ, ta cười cười lại lui trở về phòng; ý đồ của ta lúc đi dạo trong vườn là sẽ bỏ lại Tiểu Tặc Tử lúc nào cũng lơ đãng sau lưng mà đào tẩu, thật đáng tiếc nếu không phải Tiểu Tặc Tử tìm được ta đúng lúc, thì e rằng ta sẽ một mình lẩn trốn tại một xó xỉnh nào đó trong cái hoàng cung bụi không lồ này suốt cả đêm.

Cho nên, hôm nay ta có một quyết định vĩ đại không gì sánh được, một hành động vĩ đại không gì sánh được!

“Khụ khụ... Tiểu Tặc Tử!” Ta gọi hắn khe khẽ.

Tiểu Tặc Tử cấp tốc độ từ phòng ngoài đi vào phòng trong, chờ lệnh của ta.

“Tiểu Tặc Tử...” Bộ dáng hiện tại của ta như thế nào? Nghe đâu bên trong đôi mắt màu xanh thường lóng lánh nước hồ thu, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào mang vẻ bàng hoàng bất lực, đôi môi đỏ tươi tựa như mở ra tựa như khép lại. Khụ khụ... Đừng hiểu lầm, ta không hề có bất cứ ý nghĩ không an phận nào đối với tên tiểu thái giám còn ủy mị hơn cả ta này đâu nha, ta chỉ là đang tạo phong cho một vở kịch, chuẩn bị xuất chiêu.

Nhưng ta vừa mới chuẩn bị chính thức mở miệng, thì Tiểu Tặc Tử bỗng quỳ xuống đất nghe một cái ‘thụp’, run rẩy lí nhí nói: “Chủ tử, Lăng chủ tử, người đừng làm khó dễ nô tài...”

Gi? ! Chuyện này là sao? ! Ta còn chưa nói tiếng nào mà, sao lại làm khó dễ người chứ? ! Tuy rằng lời mà ta đang sắp nói cũng có chút làm khó người... nhưng Tiểu Tặc Tử khi nào đã học được cách tiên tri vậy? ! !

“Aizzz, Tiểu Tặc Tử, ta còn chưa nói cái gì hết mà, sao lại làm khó dễ người được? !” Ta thu hồi vẻ mặt khiến người ta phải nổi da gà, trở lại bình thường hỏi hắn.

“Cái đó... Vương... Vương thượng nói...”

“Vân tiên nhân? Hắn nói cái gì? !”

“Vương thượng nói... khi khi nào Lăng chủ tử nhìn nô tài bằng vẻ mặt rất ủy khuất, rất vô tội, rất bất lực... thì... nô tài... nô tài chỉ cần quỳ xuống nói với Lăng chủ tử ba chữ...”

“Ba chữ gì? !” Trò đùa này Vân tiên nhân ở đâu ra vậy?

“Tiên Nguyệt Phưởng...” Tiểu Tặc Tử cúi gằm mặt, quỳ dưới đất, thân thể run run.

Im lặng một lúc lâu, ta khẽ thở dài, nhỏ nhẹ bảo với Tiểu Tặc Tử: “Đứng lên đi, trên đất lạnh đó.”

Tiểu Tặc Tử ngẩng đầu nhìn, thấy ta không tức giận, liền run rẩy đứng lên.

“Tiểu Tặc Tử, dẫn ta đi tìm Âu Dương Vân.”

Tâm trạng ta thật tình không vui, rất sa sút, bởi vì hình tượng Vân tiên nhân trong lòng đã thay đổi. Hắn nên có cái dáng vẻ lạnh lùng thanh cao của một vị tiên nhân, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là hắn có thể vô tình, hắn nên là người không màng thế sự, chứ không nên là kẻ tâm cơ trùng trùng. Hình tượng như vậy không thích hợp với hắn, không thích hợp chút nào...

Theo Tiểu Tặc Tử đi tới dưới tàng cây ngọc lan hoa nơi ta và Âu Dương Vân lần đầu gặp nhau, Âu Dương Vân vẫn đứng dưới gốc cây như lần đó, cũng là con người đó, nhưng vì sao cảm giác đã thay đổi?

“Tiểu Tặc Tử, ngươi lui xuống trước đi.” Ta nói.

“Dạ, chủ tử.”

Âu Dương Vân xoay người nở một nụ cười dịu dàng nhìn ta, đôi mắt màu bạc tỏa ra ánh nhìn ấm áp, mà nếu để cho sự ấm áp hiếm có này đóng băng trở lại một lần nữa, e rằng sẽ không phải chỉ là băng sơn đơn giản như vậy.

Nhưng ta lại không còn lựa chọn nào khác, không làm rõ chuyện này thì sẽ càng gây tổn thương sâu sắc hơn. Ta vẫn giữ một câu nói duy nhất, trong cái thế giới hư vô này, Vân tiên nhân là người mà ta không muốn làm tổn thương nhất.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 38: Thật không thể ngờ, chưa bao giờ nghĩ đến (hạ)

Vân lăng vương.” Ta là lần đầu tiên gọi với hắn như vậy.

Âu Dương Vân có chút sững sốt, chợt tiến lên vài bước, hỏi: “Lăng nhi, có chuyện gì sao?”

“Thả ta đi.” Ta nhìn hắn, thành khẩn cầu xin.

“Tại sao?” Đôi ngân mâu Âu Dương Vân trong mắt nháy mắt liền trở lại vẻ lạnh lẽo ban đầu.

“Vân tiên nhân, ta không muốn lập gia đình, không phải đối với chỉ riêng ngươi, mà là ta cảm thấy.....” Ta cố tìm từ diễn đạt, “Ta cảm thấy..... ta thích một cuộc sống độc thân.” Ngẩng đầu nhìn thẳng vào ánh mắt hắn.

Âu Dương Vân khẽ cười hai tiếng, tiếng cười thoát ra nghe có chút thê lương, “Lăng nhi, lý do này của nàng gọi là gì?” Xoay người, đưa lưng về phía ta, ngắt một cành Ngọc Lan, lạnh lùng nói, “Trở về đi.”

“Âu Dương Vân!!!!!!” Ta bước tới, nắm lấy cánh tay phải của hắn, khiến hắn quay lại đối diện với ta. Hôm nay ta nhất định phải nói rõ ràng với hắn, ta nhất định phải rời khỏi chỗ này! “Ngươi chớ có tin cái Thần chi chớ má mà Vô Ngôn nói, ta căn bản không phải Vương phi trời chọn gì, ngươi không nên tin hắn! Thật đấy!” Ta ra sức lay động Vân tiên nhân, hy vọng trong ánh mắt hắn có thể có chút tình cảm, cho dù có là phần nợ cũng tốt a, ta thực chịu không nổi cái loại bất luận thế nào vẫn lạnh lùng này, nhìn vào khiến người ta sao mà đau lòng...

“Lăng nhi.....” Âu Dương Vân cười cười, nụ cười rất nhạt, lòng ta thực vô cùng chua xót, “Không phải nàng bảo nhớ rõ sao?”

Nhớ rõ?! Nhớ rõ cái quái gì hả! Câu nào a?! Ta mỗi ngày đều nói chuyện, có được không?! Làm ơn đừng có chơi trò bí hiểm với ta nữa!

“Rốt cuộc là câu nào?! Ta mỗi ngày thực đều nói rất nhiều!!! Ta có thể nhớ linh tinh, nhớ lộn xộn, ngươi nói thẳng cho ta biết là câu nói nào, có được không?!!! Được không hả!” Ta kì thực sắp điên rồi, nói cho cùng thì ta đã nói cái gì mà khiến Vân tiên nhân mãi nhớ nhưng trong lòng đến như vậy! Rốt cuộc là cái gì!

Âu Dương Vân bờ vai dường như khẽ run lên, hắn nhẹ xoay người, cành Ngọc Lan trong tay nát vụn, từng mảnh từng mảnh bay bay theo gió.....

“Mười năm trước, Lăng nhi đã nói, muốn ở bên ta, mãi mãi.”

Kính hải! Ta toàn thân đều chấn động tê rần! Giống như là bị điện giật.

“Lẽ nào Lăng nhi thực sự đã quên rồi?”

Âu Dương Vân nhìn ta, ánh mắt bạc không chút cảm tình, nhưng lại mỏng manh như ngọc lưu ly, dễ vỡ, rất dễ vỡ. Ta không muốn phải khiến hắn tổn thương, ta sợ làm hắn đau lòng, nếu là ngươi thì sẽ trả lời hắn thế nào? Phải trả lời thế nào a!.....

Đôi mắt Âu Dương Vân khẽ hạ xuống, khóe mắt lơ đãng trên mặt đất, sau một lạnh lùng nói: “Quên cũng không sao, ta còn nhớ là được rồi.”

Chỉ còn lại một nhánh hoa Ngọc Lan xơ xác, nằm trong tay hắt nháy mắt liền bị thiêu cháy thành hư vô, đám bụi xám tan loãng vào trong gió.

“Lăng nhi hẳn là vẫn còn quan tâm đến người trong Tiên Nguyệt Phường.”

Âu Dương Vân hướng ta cười, hẳn chưa bao giờ để lộ ra dáng vẻ tươi cười đến vậy, khiến ta sợ hãi, lòng run rẩy.

Sau vài giây khiếp sợ, ta cũng cười với hắn, rất tuyệt tình nói ra một đoạn thể này: “Vân lăng vương có thấy Thượng Quan Lăng ta quan tâm đến tính mạng của cá nhân nào sao? Ha ha, ta cho rằng, bọn họ có thể vì ta — vì Ngọc quốc Trường công chúa Thượng Quan Lăng mà chết, đó là cái phúc của bọn họ, nấy đòi tu tâm tích đức đấy!” Cười lạnh một tiếng. “Cho nên, nếu Vân lăng vương thấy rằng giết bọn họ mà có thể hài lòng, có thể để Thượng Quan Lăng quay về Ngọc quốc, thì cứ giết đi a, Thượng Quan Lăng ta không mấy may mắn đấy!”

Nói xong, ta phất áo bỏ đi.

Trái tim, dường như không còn đập, trái tim, đang bị đóng băng

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chăm)Net**.

Q.1 - Chương 39: Khổ nhục kế, tháo chạy thoát thân

Sương bạc trắng đất, đêm lạnh như băng.

Một mình ta đợi ở tẩm cung rộng lớn của Âu Dương Vân, trong lòng thật lạnh lẽo.

Tiểu Tặc Tử thất tha thất thủ đẩy cửa vào, quỳ sụp xuống đất, run run nói: “Chủ..... Chủ tử.....”

“Làm sao vậy?” Ta cúi đầu khó hiểu nhìn hắn. Xảy ra chuyện gì, mà lại bị dọa thành cái dạng này?

“Chủ... Chủ tử, quốc sư đại nhân thỉnh Chủ tử đến.....Đến..... Tông Kỳ điện.....” Tiểu Tặc Tử cúi đầu, lắp bắp nói.

Ta sững sờ, Vô Ngôn cáo già tìm ta? Ở đâu lại có chuyện tốt như vậy! “Tiểu Tặc Tử, Tông Kỳ điện là nơi nào?” Trình độ hiểu biết của ta với Vương cung Ngôn quốc gần như là con số 0, bởi vì trong sách của ta còn chưa viết đến màn ở Ngôn quốc.....

“Tông Kỳ điện.....” Tiểu Tặc Tử ngẩng đầu nhìn ta, vẻ mặt ủy khuất cùng khủng hoảng, hồi lâu mới nói, “Là..... nơi thăm vấn kẻ phạm tội trong cung.....”

“..... Á.....” Ha ha, hóa ra ý nghĩa không khác biệt lắm với “Tông nhân phủ”. Vô Ngôn mời ta đến, lẽ nào muốn “xét xử” ta? Muốn dùng hình với ta? Không nên đâu, Văn tiên nhân có thể đồng ý sao? Hay lại là.....

“Lăng nhi vẫn nhớ những người trong Tiên Nguyệt phường chứ.”

Trời ạ, không thể nào?!! Ta giật bản mình nhảy ra khỏi ghế, kéo Tiểu Tặc Tử nhanh chóng lao ra.

“Nhanh, Tiểu Tặc Tử, dẫn đường!”

==

Vương cung Ngôn quốc, phía Tây Bắc, Tông Kỳ điện.

Thời khắc ta bước vào Tông Kỳ điện, máu trong cơ thể nhảy mắt đông cứng lại.

“Bích Quân!!!!” Ta lao ra phía trước, lại bị hai thị vệ ngăn lại, nhìn Bích Quân đã bị roi quất không còn hình người, lòng căm phẫn của ta lập tức lên đến cực điểm “Buông ra! Hồn dân!!!!” Ta vùng vẫy không được, liên hung ác trừng mắt nhìn Vô Ngôn, quát, “Vô Ngôn! Ngươi đối đãi với Vương phi tương lai của Ngôn quốc như vậy sao?!”

Vô Ngôn neho mắt, khoát tay, hai thị vệ giữ ta ngoan ngoãn tiến đến bên người hắn.

“Vương phi thứ tội.” Vô Ngôn giả bộ cung kính khom người coi như tạ tội.

“Vô Ngôn, ngươi bắt người của Tiên Nguyệt phường ta là mưu đồ gì?” Ta lạnh lùng hỏi.

Vô Ngôn không nói, chỉ cười, neho mắt nhìn Bích Quân, lại chuyển sang nhìn ta, bộ dáng rất bất đắc dĩ: “Vô Ngôn cũng chỉ nghe theo mệnh lệnh.”

“Nghe theo mệnh lệnh? Ai ra lệnh?”

“Ha ha, Vô Ngôn chỉ biết vâng theo ý chỉ của Vương.” Hồ ly mắt chớp chớp, lại bồi thêm một câu,

“Đương nhiên cũng sẽ vô cùng nghe theo chỉ thị của Vương phi.”

“Ồ? Ha ha.” Ta cười khẩy, không nói gì. Vô Ngôn có thể có tốt như vậy sao? Hẳn an bài chuyện gì ta có thể không biết sao? Còn không phải muốn ta lấy thân phận Vương phi hạ lệnh thả Bích Quân, ta một khi làm thế khác nào thừa nhận cái thân phận Vương phi chó má! Lão hồ ly này, thật ghê tởm!

Ta lặng lẽ nhìn Bích Quân, nội sam trắng muốt trên người hẳn sớm đã loang lổ máu tươi, mà đôi mắt đỏ sẫm kia cũng mất đi ánh sáng, ánh mắt vô định, đầu hơi nghiêng sang một bên, tưởng chừng như chỉ có hít vào mà không thấy thở ra.

Trái tim ta thất lại.

“Vương phi,” Vô Ngôn đến bên cạnh ta, “Vô Ngôn thất lễ, nên gọi là trưởng công chúa.”

Nghe danh xưng như vậy, ta kinh ngạc nhìn hẳn.

“Vương của ta nói: Nếu công chúa thật sự nóng lòng nhớ nhà, ngài sẽ để công chúa trở về.” Vô Ngôn cười nhả nhặn, ngay cả thanh âm cũng cực kì hòa nhã.

“Thượng Quan Lăng đa tạ Vân Lăng vương!” Ta vừa định chấp tay thi lễ đã bị Vô Ngôn ngăn lại, hẳn lập tức đưa cho ta một thanh chủy thủ sắc bén. “Đây là..... Có ý gì?” Ta giật mình, khó hiểu hỏi.

Vô Ngôn chậm rãi mở lời: “Công chúa từng nói: Nếu đám người Tiên Nguyệt phường có cơ hội chết vì chủ, đó là phúc của bọn chúng, may mắn mấy đời mới tu luyện được.”

Khốn kiếp! Ta hiểu rồi, ha ha, muốn để ta tự chứng minh ta rất tàn nhẫn? Chứng minh thế nào?! Chẳng lẽ muốn ta tự giết chết những người trong Tiên Nguyệt phường? Cũng quá xem trọng ta rồi, ta nào có bản lĩnh kia a!

Ta lòng đau như cắt, không phải vì cái gì khác, đơn giản chỉ bởi vì người biết ta nói những lời tàn nhẫn như vậy, cũng chỉ có một mình Vân tiên nhân!

“Vân Lăng vương rốt cuộc có dụng ý gì?” Ta nhìn chằm chằm Vô Ngôn, thanh âm lạnh như băng.

“Công chúa chỉ cần chứng minh Bích Quân có thể có ‘phúc phận’ này là được rồi.” Nói xong câu cuối, Vô Ngôn còn cười khẽ một tiếng.

Cầm chủy thủ trong tay, có chút run rẩy, nhưng điều này cũng không cản trở ta bước chân ta.

Ta ngày càng tới gần Bích Quân, đầu ngón tay lướt dọc theo chủy thủ lạnh giá.....

Cuối cùng, ta giờ chủy thủ lên.....

“Thả Bích Quân ra!” Ta để chủy thủ ở cổ, quát: “Bằng không Tông Kỳ điện sẽ có thi thể của Ngọc quốc công chúa!”

Vô Ngôn hơi ngạc nhiên, tiếp theo lại bình thường như cũ, cười hòa nhã, hẳn nói: “Theo ý công chúa, mau mở trời cho Bích Quân.”

Ta đỡ lấy Bích Quân, để cơ thể hẳn dựa vào người ta, “Bích Quân, ngươi vẫn có thể đi được chứ?” Ta nghiêng đầu, nhỏ giọng hỏi hẳn.

“Ừm.....” Bích Quân khẽ gật đầu.

Ta cười cười với Bích Quân, lại nhìn về phía Vô Ngôn: “Ta muốn mang Bích Quân an toàn rời khỏi hoàng cung!”

Vô Ngôn gật đầu: “Được, Vô Ngôn tuân chỉ.” Cười tủm tỉm khom người lui về một bên, hẳn phân phó,

“Các người không được ngăn trở công chúa, ai trái lệnh — giết.”

“Vâng!” Đồng loạt đáp lại.

Ta một tay đặt trên lưng Bích Quân đỡ hẳn, một tay nắm chặt chủy thủ để trên cổ ta, trong lòng lại cực kì căng thẳng, sợ lộ sơ hở cho Vô Ngôn thì khổ nhục kế của ta hoàn toàn không có hiệu quả.

Cứ như vậy, ta và Bích Quân tuy rằng mỗi bước trái tim đều hồi hộp, nhưng an toàn chạy khỏi hoàng cung lạnh giá của Ngôn quốc, khi đi qua góc ngọc lan, lòng lại nhói lên. Ta không hiểu tại sao, tại sao nhất định phải khiến mỹ cảm duy nhất hoàn toàn biến mất, tại sao không thể buông tay đúng lúc? Tại sao?! Vân tiên nhân, người nói cho ta biết, rốt cuộc là tại sao?!

Bích Quân vỗ nhẹ nhẹ ta một cái, ta hoàn hồn lại, cười cười: “Bích Quân, ngươi vẫn ổn chứ?” Thực xin lỗi, là ta làm liên lụy đến ngươi.....

“Ừm.” Bích Quân cũng cười cười, con ngươi đỏ sậm lấp lánh rực rỡ

Bạn đang đọc truyện *Chi Càn Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 40: Trong kẻ có kẻ, tự lộ thân phận [thượng]

Ta không biết mình ngủ từ khi nào, cũng không biết mình đã ngủ bao lâu rồi, lúc ta bừng tỉnh, từ phía đầu một màn đen kịt, ở góc xa xa truyền đến tiếng nước rí rách, loáng thoáng có vài tiếng người huyền ảo từ phía trên vọng tới.

Đương lúc ta còn nghi hoặc, trong bóng tối đột nhiên lóe lên ánh lửa, ánh sáng đúng lúc rọi lên gương mặt dữ tợn chẳng chút vết sẹo của Bích Quân, lòng không kìm được khẽ run lên. Khuôn mặt Bích Quân, quả thật có phần khiến người ta sợ hãi.

Ho nhẹ một tiếng, ta hỏi: “Bích Quân, chúng ta đang ở đâu thế?”

Bích Quân nghiêng đầu, hướng ta nhẹ giọng hỏi: “Nàng tỉnh rồi?”

“Ừm.” Mặc dù ta không biết chính mình vì sao lại ngủ.

“Trên thanh chủy thủ kia có tẩm dược, ra khỏi hoàng cung không bao lâu nàng liền bất tỉnh.” Bích Quân thản nhiên nói, trong đôi mắt màu đỏ sậm của hắn không hề gợn sóng, nhìn không ra chút suy nghĩ gì.

“Ah.” Ta đưa tay sờ lên cổ mình, “Ah.” Thật đúng là bị thương. Cũng tại mình đồng kích thật quá. Ta mỉm cười với Bích Quân: “Cảm ơn Bích Quân.”

“Công chúa không quản sống chết cứu mạng ta, Bích Quân vốn là nên cảm tạ công chúa.” Giọng Bích Quân không lạnh không nhạt, có hơi khàn khàn.

Ta đắm chiêu, chung quy vẫn cảm thấy Bích Quân có vẻ kỳ quái, nhưng lại không biết ở đâu, ta đành phải quay lại hỏi vấn đề ban đầu: “Chúng ta đang ở đâu?”

“Công chúa đừng lo, chúng ta rất an toàn. Trong thành Vân Kinh này, mạch nước ngầm, ai có thể biết rõ hơn Bích Quân? Bích Quân từ nhỏ đã lớn lên ở đây, hướng chỉ Bích Quân vốn là người Bích gia, kể cả cơ quan ngầm trong thành Bích Quân cũng biết.” Thanh âm Bích Quân rất thấp, nhưng ý cười nơi khóe mắt lại rất rõ ràng.

“Ah. Vậy là tốt rồi.” Đối diện với Bích Quân thế này, ta cũng không biết nên đáp lời hắn ra sao nữa, lại đành phải cúi đầu xuống.

Trầm mặc lúc lâu, Bích Quân mới chậm rãi mở miệng: “Nàng muốn rời khỏi... Ngọn quốc đến thế sao?”

“Ừm, nơi này không phải đất nước của ta.” Không chút do dự, ta trả lời, khi ta nhận ra Bích Quân khẽ thờ dài một tiếng, ta mới hoảng hốt hiểu được mình đã lỡ lời, ngẩng đầu nhìn về phía Bích Quân, nhưng cũng chẳng nhìn ra được điều gì.

“Ta. cũng không phải người Ngọc quốc.” Bích Quân rất khó khăn mở miệng, chỉ thoát ra được vài tiếng.

Ta nhẹ giọng nói: “Ta biết.” Ngươi nếu là người của Ngọc quốc ta, Át làm sao không biết, Đinh sao cũng lại không nói cho ta hay. “Ta biết ngươi là người Ngọn quốc, Bích gia nhà ngươi ở Ngọn quốc cũng từng có địa vị rất cao.” Nhưng mà sau này dòng họ Bích gia gần như toàn gia bị diệt, người sống sót chỉ còn lại Bích Quân mà thôi.

Lúc này về mặt Bích Quân hết sức kinh ngạc nhìn ta hỏi: “Công chúa biết?!”

“Ừ, biết.” Ta cười cười, ta chẳng lẽ lại có thể không điều tra rõ thân phận của ngươi mà đã cho ngươi lưu lại trong Tiên Nguyệt Phủng sao. Aizzz, Bích Quân thật đúng là một người đơn giản, tựa hồ giống như Vân tiên nhân. Lòng ngực bỗng dưng nhói đau. Quên đi, không nghĩ tới nữa, lấy đầu ra một người có thể hoàn toàn trong sáng như thế, hướng chỉ hắn lại sinh ra trong gia đình đế vương, giữa những kẻ chỉ chuyên giờ thù đoạn.

“Công chúa vì sao không muốn gả cho vương ta?” Bích Quân chớp chớp mắt, hết sức phân vân mà nhìn ta, “Bích Quân nhớ là công chúa từng nói: Vân tiên nhân rất đặc biệt, hắn là người tốt duy nhất mà nàng từng gặp ở chỗ này.”

Ta bỗng giật mình, chăm chú nhìn Bích Quân. Ngây ngốc nhìn hắn hồi lâu, ta đang tự hỏi có nên trả lời hắn vấn đề này không, nếu phải trả lời thì ta nên giải thích thế nào đây? Trong lòng nửa muốn nửa không, chần chừ do dự.

“Bích Quân.” Ta khẽ gọi hắn, “Ngươi có tin những lời thần thánh kì quái hay không?” Cười khò một tiếng, ta chợt nghĩ tới Sở Sở, chẳng biết nàng ta đã bình về an đến Kim quốc với Hiên Viên Tiêu chưa, mà tên gốc Đông Phương Cửu kia đối với việc chạy trốn của ta có tức giận tới mức miệng méo sệch hay không?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 41: Trong kẻ có kẻ, tự lộ thân phận [hạ]

Lần này đến phiên Bích Quân giật mình, ánh mắt hắn có chút đại đi, một lát sau mới trở lại bình thường, nhìn ta hỏi: “Tin thì sao? Không tin thì sao?”

“Bích Quân,” ta cười cười, “ngươi cảm thấy ta nên đối mặt như thế nào với một người nhìn ta, nhưng lại tưởng đang nhìn một người khác không phải là ta?”

“Vậy là sao?” Tay Bích Quân bỗng siết chặt, nhưng vẻ mặt không có chút biến hóa, vẫn không để lộ bất cứ biểu cảm gì.

Thờ dãi một hồi, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm đi nhiều, ta cười nói: “Ta không phải Thượng Quan Lăng.”

Thời gian bỗng như ngừng lại.

“Ta không phải Thượng Quan Lăng mười lăm năm trước đã cho Vân tiên nhân hy vọng lần hứa hẹn.” Ta cũng không biết vì sao lại nói với Bích Quân những lời kinh tâm động phách, những lời trái với 《Bảo Điện Mẹ Kế》 của ta, những lời trái với quy luật sinh tồn như thế. Không ai có thể tin tưởng cả, bí mật chỉ có chôn giấu tận đáy lòng mới có thể an toàn. Nhưng ta hôm nay, nhưng ta hiện tại, lại đem những lời nói thật, những lời thần thánh mà môn này nói với Bích Quân.

Có lẽ, hiện tại ta chỉ muốn có ai đó để trút bầu tâm sự, mà bên cạnh ta chỉ có mình hắn mà thôi.

Cũng có thể, tại cái thế giới hư vô mà hiện thực này, người ta có thể tin tưởng cũng chỉ còn lại có một kẻ phong trần chốn thanh lâu như hắn mà thôi.

Thật đáng buồn? Đúng vậy.

“... Vậy... ngươi là ai?” Sau một hồi trầm mặc, Bích Quân nghiêng răng thốt ra một câu.

“Ta ư? Ha ha, ta đang ngủ ngon lành ở nhà, nào hay sau khi tỉnh lại mở mắt đã thấy Đông Phương Cửu, mà bản thân chẳng hiểu tại sao lại biến thành Ngọc Quốc công chúa độc ác Thượng Quan Lăng.” Không thể tránh được hồi tưởng lại hình ảnh xuyên không trong mộng đó, nổi thê lương và bi ai trong lòng bỗng nhiên lan tỏa khắp toàn thân.

Tiếng nước, tí tách, tí tách...

“Thượng Quan Lăng đang ở đâu?” Bích Quân đứng lên, lê bước có vẻ nặng nề tiến tới gần ta, thanh âm lạnh lẽo.

Ta ngẩng đầu, ta phải ngẩng nhìn hắn, vì ngược sáng ta không nhìn rõ vẻ mặt của hắn, chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo, đông cứng lại, ta mới nói: “Không biết, có thể đã chết rồi...”

Đột ngột, ngọn lửa trên hỏa chiết tử bỗng bùng lên dữ dội, bốn phía chợt sáng choang.

(hỏa chiết tử: là một cuộn giấy hoặc vật liệu dễ cháy được cuộn chặt thành một cây nhỏ như cây nến, khi cần dùng lửa chỉ việc thổi mạnh thì lửa sẽ bùng lên)

Một đôi tay vô cùng lạnh giá siết chặt trên cổ ta, không khí trở nên mỏng manh dị thường.

Giọng nói của Bích Quân, như nước suối chảy róc rách, trong vắt uyển chuyển, suối chảy không ngừng, thỉnh thoảng xen lẫn những tiếng cười khẽ mơ hồ: “Ngươi biết không, trước nay ta luôn lạnh lùng thờ ơ, chỉ có nàng nói muốn cùng ta bên nhau trọn đời, chỉ có nàng nói đôi mắt ta rất đẹp, chỉ có nàng không nghĩ rằng ta là ma quỷ...”

Ta khò sở cổ hít chút không khí yếu ớt, trừng to đôi mắt không thể tin nổi nhìn Bích Quân... ack, không, phải là Vân tiên nhân, Vân tiên nhân của ta a... ta nên sớm đoán ra ngươi, không phải sao? Lần đầu gặp nhau ở Tiên Nguyệt Phường, ta nên ngờ tới...

“Ngươi biết, ngươi đã hủy đi cái gì không?” Giọng Bích Quân run lên, từng câu từng chữ oán giận tỏ rõ nỗi bi thương khó có thể bù đắp được của hắn.

“Ack... ta...” Dù ta có cố hết sức cũng không nói thành lời, không khí không còn, tư duy cũng rời rạc, chỉ có thể nghe giọng nói quen thuộc bên tai, gỡ bỏ tiếng nói giả tạo, thanh âm trở thành lạnh lẽo trong veo như tiếng sáo trời, một giọng nói chỉ thuộc về mình ta thì ra lại là thanh âm của nguyệt cung tiên nhân của một thế giới khác...

Ta sắp chết rồi, trong mơ hồ chỉ thấy hai bóng người, một đen một trắng, bọn họ tới mang ta trở về sao?

Ta muốn về nhà... dùng phương thức này... bị một người như vậy...

Một giọt nước, từ khóe mắt không kèm được rơi xuống...

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 42: Dù sống hay chết cũng vào địa lao

Ta còn sống, cho dù trên cổ mơ hồ vẫn còn cảm giác đau, cho dù khi mở mắt đối diện chính là ba vách tường xám bụi, cho dù căn phòng giam vô cùng u ám, nhưng chung quy là ta vẫn còn sống, không phải sao? Nói cho cùng thì Vân tiên nhân cũng không cam lòng để cho ta đi gặp Diêm Vương, hắn vẫn là người đối đãi với ta rất tốt, đúng không?

Thoáng nghe có tiếng động cách đó không xa, như là có người mở tầng tầng lớp lớp cửa nhà lao, ta thật muốn cười lớn một tiếng để chào mừng tới nơi ta đang ở, dĩ nhiên phải đặt thủ vệ sâm nghiêm như thế để giam giữ ta chứ, dĩ nhiên còn phải mang cả cái phòng giam này bay lên không trung nữa! Ha ha, ha ha.....

Người tới là Tiểu Tặc Từ, ta thật sự không ngờ! Hắn vừa nhìn thấy ta, lệ từ khóe mắt đã từng giọt từng giọt lăn xuống má.

"Chủ tử..... người.....Chủ tử..... Ô ô ô....." Tiểu Tặc Từ nghẹn ngào không nói nên lời.

Ta mỉm cười, chủ động đưa tay ra xoa xoa đầu hắn, aizzz, dù sao thì cũng vẫn còn là một đứa trẻ chưa lớn a.

"Chủ tử..... Vương....." Tiểu Tặc Từ lấy tay ra sức dụi dụi mắt, muốn cho nước mắt ngừng lại, tiếc là chẳng hiệu quả mấy.

"Không sao, không cần lo lắng cho ta." Ta nhất định có thể thoát khỏi nơi này, nhất định có thể! Ta là ai a? Ta là vô lương mẹ kế nha, không biết mỗi ngày có bao nhiêu người bị ta làm cho khóc đứt ruột đứt gan nha! Đối với mỗi người trong tiểu thuyết của ta mà nói thì so ra còn tàn nhẫn gấp trăm lần!

Tiểu Tặc Từ khẽ đẩy nhẹ ta, nhìn thấy ánh mắt của ta có chút hoảng hốt: "Chủ tử, người không sao chứ?"

"Ha ha, yên tâm, ta không sao." Ta thu lại vẻ mặt đang miên man suy nghĩ, đôi bích mâu cong lên, cười cười với hắn, "Tiểu Tặc Từ, ngươi có nguyện ý giúp ta không?"

Tiểu Tặc Từ mắt trừng lớn, nghi hoặc hỏi: "Chủ tử, người có gì phân phó, nô tài liền làm ngay....."

"Tiểu Tặc Từ, ngươi phải hiểu rằng, ngươi chỉ có thể chọn một chủ tử." Ta dừng lại, cho hắn thời gian thấu hiểu mới nói tiếp, "Ta, hoặc là, Vương thượng người."

Tiểu Tặc Từ sững sờ hồi lâu, đột nhiên quỳ phịch xuống đất, đầu gối hoà cùng với rấn trên mặt đất phát ra tiếng vang lớn.

"Chủ tử, nô tài chưa từng làm điều có lỗi với người, thỉnh chủ tử minh xét, chủ tử minh xét a!"

Ta không nói gì thêm, chỉ lặng lẽ nhìn biểu tình Tiểu Tặc Từ, bình tĩnh xem hắn không ngừng dập đầu, rất lâu sau, trên trán hắn dòng máu đỏ thẩm chảy xuống ta mới mở miệng, thản nhiên nói: "Tiểu Tặc Từ, có đôi khi, dù ngươi không muốn làm chuyện có lỗi, nhưng lại làm điều có thể gây tổn hại cho chủ tử ngươi, thế nên, ta muốn ngươi hiểu được, nếu ngươi nguyện ý trợ giúp ta, nhận định ta là chủ tử, vậy thì ngươi chỉ có thể nghe theo lời nói từ miệng ta nói ra mà thôi. Ngươi hiểu chưa?"

Tiểu Tặc Từ ngẩng đầu, hơi do dự, rồi mới mạnh mẽ gạt đầu: "Vâng, nô tài sau này chỉ nghe Lãng chủ tử phân phó, trong lòng cũng chỉ có một người là Lãng chủ tử!"

Ta nhẹ nhàng nở nụ cười, xem như đồng ý.

"Tiểu Tặc Từ," Ta nhẹ giọng gọi hắn, từ từ nói: "Ngươi hãy tới phủ Quốc sư, hỏi Vô Ngôn có muốn [Hậu hắc binh pháp], muốn biết cách để thống nhất tứ quốc hay không."

Tiểu Tặc Từ hồ nghi nhìn ta, tiếp đó gật đầu nói: "Vâng, nô tài đi ngay."

Dõi theo bóng lưng Tiểu Tặc Từ khuất xa, ta thở dài, Tiểu Tặc Từ không phải là ta không tin ngươi, mà là ta không thể toàn tâm tin tưởng ngươi, chỗ này nếu không phải bọn họ cho phép, hoặc là ra lệnh cho ngươi, làm sao ngươi có thể vào đây chứ? Sợ là ngay cả ruồi nhặng muốn bay vào cũng thực vô cùng gian nan.

Chỉ mong ngươi trong lòng còn có thể nhớ kỹ ân tình của ta là tốt rồi.

Thoáng chốc bảy ngày đã trôi qua, nếu không phải mỗi ngày ba bữa đứng giờ, ta cũng sẽ chẳng biết đã qua vài ngày ở cái địa lao tối tăm mù mịt này.

Sự kiên trì, tự tin của ta đã vơi đi nhiều, ta thậm chí còn hoài nghi Vân tiên nhân có phải muốn ta ở địa lao Ngôn quốc mà phụng dưỡng tuổi già hay không nữa. Ta nghĩ, nếu ngày ấy mà Vân tiên nhân bóp chết ta, có lẽ hiện tại ta đang nằm khoan khoái trên giường mà sống ý chứ, hần sao lại không bóp chết ta, bóp chết ta thật tốt a.....

Xa xa là tiếng kim loại va chạm nhau do từng lớp từng lớp cửa lao được quấn bằng dây xích sắt bị mở ra, sò sò bụng thấy vẫn chưa dẹt, có vẻ như cũng không phải giờ ăn cơm, chẳng lẽ là Tiểu Tặc Tử đến? Hay là, lão cáo già Vô Ngôn kia rốt cục nén không được đã tâm mà tới đây?

"Người được đối đãi cũng khá là thoải mái đấy."

Thanh âm lạnh lùng băng băng không chút cảm tình, cho dù dễ nghe, nhưng lại trong vắt lạnh lẽo.

Thân bạch y, mang theo vẻ tĩnh lặng của ánh trăng.

Đích thị là Vân tiên nhân, không, là Âu Dương Vân, Ngôn quốc vương, Vân lăng vương, hần tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 43: Đặt điều bịa chuyện, ra khỏi nhà lao!

Ta cười tủm tỉm nhìn Âu Dương Vân vẫn chẳng khác gì Nguyệt Cung tiên nhân, nhìn bộ hoa phục trắng như tuyết đơn giản lại cao quý trên người hần, lại cúi đầu nhìn bộ y phục xanh biếc rách to rách tả đang mặc trên người, bất giác cong môi tự giễu, lúc ngẩng đầu lên, ta vẫn giữ nụ cười nhìn đồng chí Vân Lăng vương đã từng là tiên nhân trong lòng ta.

"Thật không ngờ, người ở chỗ này còn có thể thoải mái như vậy." Âu Dương Vân đôi mắt sắc bạc không dậy sóng, ngữ điệu thường thường nhưng ý giễu cợt mỉa mai cũng không bỏ sót.

"Còn chịu được, điều kiện hơi kém một chút thôi mà, nếu Vân Lăng Vương có thể sắp xếp cho ta một căn phòng xa hoa lộng lẫy, ta đây dám khẳng định ta sẽ càng thoải mái hơn." Ta 「© xnydux.wordpress.com」 tiếp lời Âu Dương Vân, hần chăm chọc ta cũng phải nhìn, nếu hần đã tuyên bố không thích ta nữa, ta cần gì phải cố ép mình giả mù sa mưa giống như trước đây. Dù sao, ta chính là ta, bất kể là mồ Lăng hay mồ Lam, ta đều là bà mẹ kế vô lương kia, đều là bà mẹ kế độc ác đắm chìm trong cuộc sống của một trạch nữ!

Âu Dương Vân nghe được câu trả lời của ta, cảm phần trong lòng nhất thời lại dâng lên đến, hần nheo mắt, trầm giọng nói: "Người cho rằng người là ai? Người cho rằng người là Lăng nhi? Người cho rằng người vẫn là Ngọc quốc trưởng công chúa Thượng Quan Lăng?!" Thanh âm Âu Dương Vân ngày một lớn, câu sau so với câu trước càng kích động, con người màu bạc dần dần nhuộm thêm màu đỏ.

"Ồi chào, cái kia....." Nhìn vẻ mặt bất thiện của Âu Dương Vân cùng hơi thở nguy hiểm cách ta ngày một gần hơn, ta quyết định — lừa dối hần! "Đừng kích động!— Dừng lại!— Dừng tới gần ta nữa!"

Âu Dương Vân đứng chừng lại, tiếng hét to của ta cũng làm hần khôi phục lý trí, hần lẳng lặng nhìn ta, hai tròng mắt màu bạc đã không còn sắc thái.

"Ta biết [Hậu Hắc Bình Pháp], ta còn biết làm sao để nhất thống thiên hạ," Ta bình tĩnh nhìn hần, ung dung đem câu nói kinh thiên khiếp quỷ, giọng điệu đều đều nói ra, "Vân Lăng Vương, không có hứng thú sao?" Ta cũng nheo mắt lại, cười xấu xa tựa hồ ly, chờ hần cắn câu.

Âu Dương Vân mặt không chút thay đổi, điềm nhiên như không nhìn chăm chăm ta, dùng một loại ánh mắt tò mò cộng thêm "đầu người có vấn đề hả" chăm chú nhìn ta, ta 「© xnydux.wordpress.com」 thật sự đã thất bại. Ta vừa muốn mở miệng lặp lại một lần, đồng chí Vân Lăng Vương mới chậm rãi hé đôi môi đỏ thắm.

"Ta không có hứng thú đối với những lời cuồng ngôn của những kẻ ngu xuẩn thần kinh thất thường." Thân nhiên một câu, lạnh lùng ánh mắt.

"Ai, người không tin ta?!" Ta ngắt, ta chính là "Thần" của các người, thực sự có thể tính là vị thần nắm giữ vận mệnh các người, lại có thể không tin ta?! Tuy rằng hiện tại "Thần" ta đây bị lưu lạc dân gian, nhưng, nhưng không tin ta rồi người sẽ thấy!

"Ha ha, người hiểu được rồi sao?" Âu Dương Vân ánh mắt nheo lại, tựa cười, nhưng lại làm đôi mắt càng thêm sắc bén, "Nói — tên là gì, từ đâu đến, vì sao lại tới đây?"

"Gi?" Ý gì? Ta trừng mắt, vẻ mặt vô tội nhìn Âu Dương Vân không hề có ý định buông tha ta dò xét, cuối cùng nhìn mãi cũng chỉ thấy mặt hần lạnh đến mức có thể so với băng hà Nam cực, ta 「© xnydux.wordpress.com」 mới tỉnh ngộ, cười trả lời hần: "Hỏi ta à, ta trước đây gọi là mồ Lam, bây giờ là mồ Lăng, từ trong nhà đến, tới chỗ này là vì..... Vì giúp...giúp một người nhất thống thiên hạ!"

Thời gian tựa như ngừng trôi, ta dưới ánh mắt băng lãnh bắn phá ngược xuôi của Âu Dương Văn xem chút chết cồng.

“Ta không có nhiều nhẫn nại như vậy.”

“Ta nói thật, ngươi còn không tin, vậy muốn ta đặt điều bịa chuyện ngươi nghe mới thoải mái?!” Ta trừng mắt hỏi hằn.

“Ngươi!—” Âu Dương Văn hiện ra sắc giận.

“Ta làm sao? Ta vốn đi theo sư phụ ngoan ngoãn tu đạo, nếu không.....

Nếu không vì.....” Ta tịt ngòi rồi.

“Không cái gì?”

Trời ơi, mau nghĩ.. nghĩ đi a!.....

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 44: Đặt điều bịa chuyện, ra khỏi nhà lao! [hạ]

“Nếu không phải sư phụ ta bắt ta tới cái nơi khi gió này của các ngươi, ngươi nghĩ rằng ta nguyện ý đến sao?” Mama Mia, thật là suýt chết!

“Ha ha, lý do này —— so với lần trước ngươi nói với ta hình như không giống nhau?” Đôi mắt màu bạc sắc bén của Âu Dương Văn làm như muốn đem ta đi lột da sống vậy.

“Không giống ở chỗ nào?” Ta biết hẳn muốn ám chỉ chuyện xuyên không trong mộng mà ta kể với “Bích Quân”, nhưng lời nói dối này lại có cái gì đó thiếu thiếu.” Ta không đồng ý đến, nhưng sư phụ ta nhất định bắt ta đến, kết quả, nhân lúc ta ngủ say, không được sự đồng ý của ta đã tự ý làm phép đem linh hồn của ta nhập vào cơ thể Thượng Quan Lăng lúc vẫn còn thoi thóp...”

“Cái gì?” Âu Dương Văn hai mắt tròn trừng, “Ngươi nói, lúc đó Lăng nhi vẫn còn...”

“Không, không có a!” Mẹ ơi, nói sai, nói sai, này nếu như để hẳn nghĩ rằng hồn phách của ta nhập vào mới khiến Thượng Quan Lăng biến mất, thì liệu ta còn sống nổi không? “Nói nhầm, là cơ thể Thượng Quan Lăng lúc đó không còn chút hơi thở nào! Sư phụ ta sao có thể hại người chứ? Ông là người tu đạo mà, hiểu rồi chứ?”

Đôi mắt sắc bén của Âu Dương Văn dần dần ảm đạm không còn ánh sáng, hẳn chậm rãi xoay người, yên lặng đứng đó, một lúc lâu vẫn không lên tiếng.

“Ngươi, không sao chứ?” Ta có chút thấp thòm lo âu, thấy bộ dạng thương tâm của hẳn như vậy, ta kỳ thực trong lòng rất không thoải mái, có thể thấy Vân tiên nhân thật sự rất thích Thượng Quan Lăng, chỉ bởi vì mấy câu nói băng quơ của Thượng Quan Lăng khi còn bé mà Vân tiên nhân ghi nhớ mãi trong lòng, có thể thấy hẳn là một chàng trai tốt yêu sâu sắc chung thủy. Aizz, nếu như ta có thể thuận lợi trở về, nhất định cho hẳn và Thượng Quan Lăng một kết cục tốt đẹp. Nghĩ vậy, lòng ta không khỏi giật thót, kết cục như vậy liệu có thể đi ngược với ước nguyện ban đầu của ta hay không, dù gì ta cũng là một mẹ kế có thâm niên sao có thể cho phép một kết cục hạnh phúc như vậy tồn tại chứ? ! Ai, vì sao ta lại biến thành mẹ hiền thế này! Ai! ~~~

“Ngươi có thể đi khỏi đây.” Một lúc lâu, Âu Dương Văn nhẹ nhàng thốt ra một câu.

“Hả? !” Ta thực sự là vui mừng quá đổi, trời ạ, thật là vui ghê! Ta rốt cục tự do rồi, oh yeah! ~~~

Ta cũng không hỏi gì thêm, lờ đầu hẳn đổi ý, ta vội vàng sai bước đi nhanh về phía cửa lao xông ra ngoài.

“Chờ một chút —— ”

Giọng nói của Âu Dương Văn từ phía sau bay tới, thanh âm ôn hòa nhưng dọa ta sợ đến mức hóa đá, đứng im không dám xoay người lại.

“Ngươi có thể tiếp tục ở trong tầm cung của ta.”

Dứt lời, Âu Dương Văn phất ống tay áo lướt qua người ta bỏ đi, đi còn nhanh hơn so với ta. ...

“Gi? ! Sao lại có thể như vậy? ! Ta không phải tự do rồi sao? ! !” Ta ngất, ngồi sụp xuống đất, như người mới vừa được lên mây lại rơi oạch xuống đất còn chưa kịp tỉnh lại.

Cuộc sống của ta, từ một cái lồng dơ đầy bẩn thỉu lại chuyển trở về cái lồng son son thép vàng.

Lão Thiên, ông thật sự đang đùa con, có phải không?

Lão Thiên, ông thật sự bởi vì con là một bà mẹ kế vô lương nên mới đối đãi con như vậy sao?

Lão Thiên... con kỳ thực rất thuần lương mà... thật là...

Khóc ngất...

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 45: Hỉ bào đồ thẩm, dọa ta mất hồn!

Ta bá chiếm tâm cung của Âu Dương Vân, hân tạm thời nhượng bộ ngủ ở Ngự thư phòng, cứ như vậy cũng đã ba ngày rồi, mỗi ngày hân đều đến đây cùng ăn bữa trưa, bữa tối với ta, nhưng hân một câu cũng không thêm nói, cho dù ta không tiếc mồm mép quấy rầy dụ dỗ hân, chế giễu hân, thậm chí còn uy hiếp hân, hân đều nhắm mắt làm ngơ, tao nhã thường thức rượu ngon cùng cao lương mỹ vị, không đếm xỉa gì đến nhất cử nhất động của ta.

Ta kỳ thực không sao hiểu nổi hân, nếu hân đã biết ta không phải Thượng Quan Lăng mà hân ngày nhớ đêm mong kia, tại sao lại không thả cho ta trở về? Dù cho hân hận ta, không muốn thả ta về, cũng không cần phải đối đãi với ta như vậy chứ? Ta thực sự hết sức hoang mang.

Ta lại lần nữa ngẩng đầu dán mắt vào hân, nhìn hết sức chăm chú, muốn hân có thể cảm nhận được chút tia nóng từ ánh mắt ta bắn ra.

“Vân Lăng vương!” Ta gọi hân, hân không nhìn ta, ta lại quát: “Vân Lăng vương!” Hân vẫn cứ cúi đầu xuống bàn mà ăn cao lương mỹ vị. Ta bực mình, đứng bật người dậy, chỉ vào hân hét lớn một tiếng: “Âu Dương Vân!”

Hân rốt cục cũng có hơi ngẩng đầu, liếc ta một cái, rồi lại cúi mặt xuống như cũ.

Ta chạy đến trước mặt, đoạt đôi đũa trong tay hân, ép hân không thể không đối diện với ta, lúc này, ta mới cười cười, mở miệng nói: “Ta giúp ngươi thống nhất bốn nước, ngươi trả tự do cho ta, thế nào?”

Âu Dương Vân trầm tĩnh nhìn ta hồi lâu, đột nhiên hân dường như nhớ tới điều gì, quay phắt sang nhìn lão thái giám béo hầu hạ chúng ta dùng bữa, phân phó: “Ngô Toàn, đem đồ đến đây.”

Lão thái giám béo Ngô Toàn ngập ngừng một lát, rồi khom mình lui xuống, đến lúc Ngô Toàn quay lại, bên trên chiếc khay ngọc chạm trổ hân cầm không ngờ lại là một chiếc hỉ bào (áo cưới thời xưa) màu đỏ thẫm.

“Đưa nàng đi thử.” Thanh âm Âu Dương Vân lãnh đạm lạnh lùng nghe không ra chút vui vẻ gì.

Ta ngây người, mãi cho đến khi Ngô Toàn tươi cười nịnh nọt với ta, ta mới hồi phục lại tinh thần. Ta ngoảnh đầu, trừng lớn mắt hỏi Âu Dương Vân: “Ngươi có ý gì?”

Âu Dương Vân giương mắt, hồ hững nhìn ta, bỗng nhiên cười nhạt, nói: “Ngươi cho rằng Bôn vương nguyện ý lấy ngươi?” Đôi mắt màu bạc chột băng lãnh dị thường, nói tiếp: “Ha ha, dù Bôn vương không muốn lấy ngươi, cũng nhất định phải lấy ngươi.”

Ta bị lời nói của Âu Dương Vân đánh bại hoàn toàn rồi, hân lý luận kiểu gì không biết? Suy nghĩ kiểu quái gì chứ? Cái gì gọi là không muốn cũng phải lấy? Ngươi tưởng ta sẵn lòng gả cho ngươi chắc?!

“Âu Dương Vân, cũng hay, ngươi không muốn lấy ta, ta lại càng không nguyện ý gả cho ngươi, ngươi ngoan ngoãn thả ta về Ngọc quốc, chúng ta nước sông không phạm nước giếng!” Ta ngồi phịch trở lại ghế, hung hăng. Tình thế này khiến ta nhớ lại tư thế ngày đó ta cùng tên ngọc Đông Phương Cửu kia thương lượng. Cũng chẳng biết tên ngọc kia có đưa người của ta trở về Ngọc quốc không.....

Âu Dương Vân khẽ phát tay, Ngô Toàn liền đặt hỉ bào lại rồi lui xuống. Hân khẽ cười hỏi: “Ngươi cho rằng Ngọc đế biết tỷ tỷ của hân bị ngươi hại chết, ngươi còn có thể quay về Ngọc quốc tiếp tục hưởng phúc sao?”

Ta giật mình, trợn mắt nhìn hân.

“Ngươi đoán xem, một “cô hồn” như ngươi liệu có thể hồn phi phách tán dưới cây phát trần trong tay người tu đạo hay không?”

Tối tăm mặt mày, bị sốc, bị sét đánh!

Ta giả bộ kiên cường bình tĩnh, lông mày nhú lại, cười hỏi lại Âu Dương Vân: “Nói như vậy, Vân Lăng vương là muốn giúp ta?”

Sắc bạc trong con mắt Âu Dương Vân càng lạnh hơn, khinh thường buông hai chữ: “Năm mơ!”

“Được!” Tay của ta tung chưởng đánh “Ầm” một tiếng lên bàn, “Ngươi có chuyện gì cứ việc nói thẳng, đừng quanh co với ta! Ngươi biết rõ ta không phải Thượng Quan Lăng mà ngươi chờ mong, mà ngươi cũng không tin lời ta nói có thể giúp ngươi thống nhất bốn nước, ngươi còn giữ ta lại làm gì? Rốt cuộc âm mưu gì, có bản lĩnh — ngươi hãy nói thẳng ra!” Cánh tay ta chỉ thẳng vào Âu Dương Vân, khí phách của ta có thể nói là bùng bùng như núi lửa.

Âu Dương Vân trầm mặc hồi lâu, mãi đến khi cánh tay đang giờ lên của ta tê rần, hần mới chậm rãi mở miệng: “Vậy thì ngươi hãy thay Lăng nhi ở bên cạnh ta.” (Vivi: Chuẩn! —Maroon: cái này gọi là bắt bồi thường nà)

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 46: Định đấu với ta, coi ai liều hơn!

Âu Dương Vân trầm mặc hồi lâu, mãi đến khi cánh tay đang giờ lên của ta tê rần, hần mới chậm rãi mở miệng: “Vậy thì ngươi hãy thay Lăng nhi ở bên ta.”

Ta điên đầu vì hần mắt, không ngờ hần coi ta là một thể thân a, là một kẻ thay thế cho Lăng nhi, thì ra Vân tiên nhân ngài bởi vì một mình trên cung trăng lạnh lẽo cũng cần như Hằng Nga ôm con thỏ vào lồng ngực mới ấm áp, phải không?

Đáng tiếc, ta không phải thỏ ngọc, thỏ ngọc là giống đực, còn ta là nữ nhân hàng thật giá thật a!

“Năm mơ!” Lần này, hai chữ thánh thốt như thế là từ ta miệng nói ra .

Âu Dương Vân hơi sùng sốt, tiếp tục lấy đôi mắt bạc sắc bén thê lương liếc ta. Có điều, ai sợ ai a, cũng không phải chỉ mình ngươi mới có mắt! Mắt của ngươi màu bạc, của ta là màu xanh biếc nha? Của ngươi giống ma quỷ, của ta còn giống Lang Vương nha!

Ta nhìn lại hần, tròn tròn to mắt nhìn lại hần, ta ngay cả mắt cũng không thèm chớp, xem độ sát thương của ai mạnh hơn!

..... cay mắt quá, muốn...muốn khóc quá.....

“Ngươi vẫn còn nhớ đến đám người trong Tiên Nguyệt phường chứ.” Âu Dương Vân mà lại nói một câu như vậy.

Hắc hắc, ngươi khinh ta là con cóc sao? Ngươi giả trang Bích Quân, những kẻ bên trong Tiên Nguyệt phường của ta bị ngươi bắt có mấy người có thể là người Ngọc quốc? Lúc trước mù tú bà Tiên Tiên thorn sắc chết người kia cũng chẳng phải giúp ngươi nói dối lừa gạt ta sao? Đừng tưởng người xuyên qua làm vai phụ sẽ không có tâm cơ, đừng tưởng chỉ có đám vai chính các ngươi mới có bản lĩnh đùa giỡn! Lão nương chính là mẹ kế!

Ta nheo đôi mắt mọng nước, cười nói với Âu Dương Vân: “Ta nói Vân tiên nhân nha, ngươi không nên dùng cái loại giọng điệu đe dọa này với ta. Ngươi thực cho rằng ta là ngu ngốc lắm sao? Được thôi, cho dù ngươi cảm thấy ta ngốc, nhưng nỗ Lăng ta cho dù có ngốc đi nữa cũng sẽ không trúng kế hai lần đâu?”

Khi Âu Dương Vân nghe thấy ba chữ “Vân tiên nhân”, hai tròng mắt sắc bạc đột nhiên tối đi, chỉ là về u ám rất nhanh đã bị hào quang che khuất.

“Ngươi không đi được đâu.” Âu Dương Vân đứng dậy, thần nhiên nói. Hần cũng không biết vì sao lại muốn giữ lại Thượng Quan Lăng không phải Thượng Quan Lăng này, nhưng hần quy kết điều này là do nàng là Vương phi thân chọn cho hần, là một nữ nhân có thể giúp hần thống nhất tứ quốc, vì thống nhất tứ quốc hần mới chịu giữ nàng lại, chỉ như thế thôi, như thế mà thôi.

Mất thấy Âu Dương Vân muốn trốn tránh, ta lập tức đến chắn trước người hần, nhìn sâu vào đôi mắt của hần, thực nghiêm túc, thực trịnh trọng nói: “Ta đã sống hơn hai trăm năm, chỉ cần ta hoàn thành một việc cuối cùng sự phụ giao cho ta, ta sẽ có thể thoát ly thế gian, đứng hàng tiên ban !” Ta nhìn sâu vào đôi mắt bạc của hần, lời nói thành khẩn: “Xin ngươi nhất định phải tin tưởng ta!” Please, ngươi mau mau mắc mưu đi, xin ngươi đẩy, Vân tiên nhân của ta!

Đôi mắt Âu Dương Vân cuộn cuộn ba động hiếm có, nhưng cuối cùng sóng lớn cũng yên bình trở lại, hần thần nhiên nói: “Không thể được.”

OMG! Vân tiên nhân ngươi muốn làm khó ta đến vậy a! Trời ạ! Ngươi sao lại có loại tính cách dờ hơi này? Ai đã đáp nặn ngươi thành như vậy ?!

Được, ngươi đã không tin, ta sẽ xuất đòn sát thủ !

“Đồng Phương Cửu sẽ kế nhiệm Lương quốc đại vị!”

Quả nhiên, Âu Dương Vân đột nhiên đứng lại, chậm rãi xoay người. Ta nghĩ hần bị lời tiên đoán của ta rung động, ai ngờ hần lại cong môi cười, nói: “Bỏn

vương cũng cho rằng như vậy.”

Trán chảy mồ hôi a!!!!!! Ta muốn điên rồi!

“Ta biết long mạch Ngôn quốc ở đâu!!!!!!!!!!!!” Muốn PK với ta? Lão nương liều mạng với người! Sách lão nương viết lão nương sao không rõ hơn người sao!!!!!! Muốn đấu cùng lão nương, lão nương cho long mạch của người nô banh xác!!!

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 47: Lại muốn khởi hành, giương buồm Ngôn Quốc

Lương Quốc, Cửu vương phủ.

Hôm qua cơn mưa phùn cứ rả rích cả đêm, rừng trúc trong hậu viện vương phủ, trúc xanh đầm nước, những giọt măng non hoan hỉ nhũ ra khỏi lòng đất, đợi đến lúc chúng lớn lên, rừng trúc nhỏ nhỏ này chắc hẳn khiến tâm hồn người ta cảm thấy thư thái.

Hơn nữa, khi đến mùa hè, lại có thể tỏa bóng mát rượi, nếu như Lăng nhi ở chỗ này, sẽ không lo bị cháy da vì ánh nắng mặt trời chói lóa. Mặt trời ở Lương Quốc độc hại hơn ở Ngọc Quốc. Đông Phương Cửu tựa người bên cửa sổ nhìn ra khoảng rừng trúc, một màu xanh biêng biếc khiến tâm hồn hẳn thư thái, thậm chí có chút thất thần.

“Vương gia ——” Y Y bụng ngọc thiện lên, nhẹ giọng gọi chủ tử của mình.

Đông Phương Cửu ngoái đầu nhìn lại, khẽ cười với Y Y, nói: “Đề đó đi.”

Y Y hơi khom người, bày ngọc thiện lên bàn xong, rồi chậm rãi bước tới cạnh Đông Phương Cửu, ôn nhu nói: “Vương gia, hỷ thiếp từ Ngôn Quốc đưa tới.”

Đôi phượng mâu đen nháy của Đông Phương Cửu bỗng trở nên tối sẫm, sau đó lại lóe lên một ngọn lửa mơ hồ, hắn nói khẽ: “Chuẩn bị thuyền, ngày mai xuất phát.”

Y Y sửng sốt, trong mắt đầy lo âu, nói: “Vương gia, ngài bây giờ đi...” Hơi ngẩng đầu nhìn khán Đông Phương Cửu, nói tiếp, “Bên phía Thất vương gia...”

Đông Phương Cửu không nói gì, chậm rãi xoay người, ưu nhã ngồi vào trước bàn cầm lấy bầu rượu rót cho mình một chén đầy.

“Vương gia ——” Y Y vì quá khẩn trương, âm lượng có phần to hơn.

Y Y là nha hoàn bên người của Đông Phương Cửu, cũng là “Y” trong tứ đại ám vệ “Bạch Y Khanh Tướng” thuộc hạ của Đông Phương Cửu, nàng đối với Đông Phương Cửu tuyệt không hai lòng, làm tất cả mọi việc đều vì chủ tử của nàng, vì an nguy của chủ tử, vì ngôi vị hoàng đế của chủ tử.

“Y Y, lui đi.” Đông Phương Cửu không nhìn nàng, thờ ơ ra lệnh, không biết là vui hay buồn.

Y Y nhìn Đông Phương Cửu, môi dưới cắn chặt đến bật máu. Nàng không rõ Đông Phương Cửu vì sao phải làm như vậy, hiện tại Hoàng Thượng bệnh nặng, tất cả các hoàng tử xếp hàng dài mỗi ngày chạy vào trong cung, chỉ hy vọng có thể cạnh giữ bên người hoàng thượng để tỏ vẻ hiếu thuận. Bây giờ chủ tử rời đi, không chỉ là nhường lại cơ hội tốt này cho Đông Phương Thất, mà còn đưa cái chuỗi của mình cho Đông Phương Thất nắm. Vậy chẳng khác nào, ngôi vị hoàng đế mà chủ tử trù tính đã lâu không phải là...

Do dự một hồi lâu, Y Y đành thi lễ, lui xuống.

Đông Phương Cửu thờ dài, nhẹ giọng cười, làm bầm một mình: “Lăng nhi, đều là vì nàng!” Như là oán trách, lại như là tự giễu, Đông Phương Cửu hờ hững nhìn ra ngoài cửa sổ...

Lăng nhi, nếu vì chuyện này ta mất đi ngôi vị hoàng đế, nàng sẽ bồi thường ta thế nào đây?

Lại cười, khoe môi cong cong có một chút cung chiêu, một chút hạnh phúc.

==

Ngày hôm sau, Kim Quốc, ngự thư phòng.

“Hoàng Thượng ——” Lộc Hải ở ngoài điện khom lưng cung kính gọi vị hoàng tử một tay hấn dẫn dắt khôn lớn, hôm nay đã là thiên tử Kim Quốc – Hiên Viên Tiêu.

“Vào đi.” Hiên Viên Tiêu để tẩu chuong xuống, hơi ngã người ra sau, tựa lưng và ghế dựa. Sau khi làm việc một lúc lâu, vượn người gần gần cột khiến hắn thoải mái nở một nụ cười.

“Hoàng Thượng, Ngọc Quốc có người đến.” Lộc Hải dâng một chén trà nóng đến tay Hiên Viên Tiêu.

Hiên Viên Tiêu giương mắt, đôi mắt ánh kim lóe sáng phát sợ.

“Ai? Tại sao?” Nhấp một ngụm trà, rồi đặt chén trà sang một bên.

“Người đến là một nam tử mang khăn che mặt, giọng còn non nớt nhưng có chút kiêu ngạo.” Lộc Hải cúi đầu bẩm báo, “Đến cầu kiến Thánh thượng là để xin thuốc.”

“Hừ, kiêu ngạo? Vậy cứ để hắn chờ!” Hiên Viên Tiêu hí hóp đôi mắt vàng kim lại, lộ rõ thiên uy khiến người của một bậc vương giả. “Nơi này là Kim Quốc của ta, chứ không phải Ngọc Quốc của hắn.”

“Thế nhưng...” Lộc Hải ngập ngừng một lát, rồi tiếp tục nói từ tốn: “Sứ giả Ngọc Quốc đến là vì xin thuốc cho Sở Sở quận chúa.”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 48: Thật thật giả giả, dối mình dối người

Quyển tẩu chuong trong tay Hiên Viên Tiêu khẽ run run.

“Đưa hắn tới Kim Hoa Điện chờ, ta vẫn còn phải xem hết bản tẩu này.”

“Tuân lệnh —” Lộc Hải đáp rồi thối lui ra ngoài.

Hiên Viên Tiêu buông tẩu chuong xuống, mày nhíu lại, nhẹ giọng gọi: “Thập Tứ.”

Ngay tức thì Thập Tứ liền quỳ gối dưới chân Hiên Viên Tiêu.

“Có thuốc hạ!”

“Ồ Ngôn quốc có tin tức gì không?”

Thập Tứ giật bản mình, nhất thời không có phản ứng. Hắn đầu nghĩ tới điều mà chủ tử hắn hỏi lại là về tình hình Ngôn quốc mà không phải về việc Quận chúa Thượng Quan Sở Sở của Ngọc quốc bị trúng độc đang hôn mê bất tỉnh chứ.

“Thập Tứ —” Hiên Viên Tiêu thanh âm đột nhiên lạnh băng, rõ ràng là không vừa lòng với biểu hiện của ám vệ giỏi nhất của mình.

“Bẩm Hoàng thượng — Ngôn quốc Vân Lăng Vương sắp cử hành đại hôn, đây là thiệp mời của Ngôn quốc đưa tới!” Thập Tứ rút hỷ thiệp ra, đứng dậy cung kính đưa cho Hiên Viên Tiêu.

Đôi mắt Hiên Viên Tiêu hí lại, phong thư vô tình bị mở ra để lộ cái thiệp cưới màu đỏ chói mắt kia thực khiến hắn thấy khó chịu.....

“Rầm—” Hiên Viên Tiêu ngồi trên ghế vụt đứng dậy, một chưởng đánh nát cái bàn thành trăm mảnh, tẩu chuong rơi là tả rã rác, sắc vàng trong ánh mắt toả hàn khí lạnh thấu xương.

Ngọc tỷ (ấn của vua) lăn đến trước mặt Thập Tứ, Thập Tứ cả kinh không biết làm sao cho phải, đành cúi thấp đầu chờ lệnh chủ tử phân phó vậy.

Hồi lâu sau, Hiên Viên Tiêu mới lạnh giọng cất tiếng hỏi: “Vậy còn Đông Phương Cửu?”

“Bẩm Hoàng thượng, Đông Phương Cửu đã đại diện cho Lương quốc đến tham dự đại hôn của Vân Lăng Vương rồi.” Thập Tứ vẫn tận lực bẩm báo với Hiên Viên Tiêu như mọi ngày, nhưng không hiểu sao lần này Hiên Viên Tiêu lại vô cùng phẫn nộ, Thập Tứ kì thực có phần kinh sợ, thanh âm khó tránh khỏi hơi run run.

“Ha! Hắn hành động rất nhanh.” Lừa giận ngập đầy trong thâm tâm Hiên Viên Tiêu, hắn trầm giọng phân phó: “Lập tức chuẩn bị thuyền, ta muốn đích thân đi chúc mừng đại hôn của Thượng Quan Lăng!”

Thập Tứ há hốc mồm ngạc nhiên, vất vả lắm mới khép lại được, đáp: “Tuân lệnh!”

“Sao còn không mau đi?!” Hiền Viên Tiêu cúi người nhìn vẫn thấy Thập Tứ quỷ trên mặt đất, lạnh lùng hỏi.

“Hoàng thượng, Sở Sở Quận chúa bị trúng độc!” Thập Tứ ngẩng đầu đón nhận ánh mắt quở trách của Hiền Viên Tiêu.

Hiền Viên Tiêu chớp hạ ánh mắt, giọng nói dần trở lại bình thường: “Mệnh cho ngự y giỏi nhất hoàng cung đều tới Ngọc quốc hết đi.”

Trùng lớn hai mắt, Thập Tứ không dám tin những gì mình vừa nghe, rất lâu sau mới có thể đáp: “Tuân...lệnh”

Một nén nhang sau, Dật Thanh cung, tâm cung của Hiền Viên Tiêu.

Lộc Hải vừa chuẩn bị hành trang cho Hiền Viên Tiêu, lại vừa bất an nhìn hắn, rốt cục vẫn là nhịn không được, liền mở miệng: “Hoàng Thượng—”

“Nói—” Hiền Viên Tiêu tranh thủ thời gian phê nốt số tấu chương còn lại, lần trước hắn đi Ngôn quốc tấu chương tích lại không ít, bây giờ ra đi lại không biết mất bao lâu, nghĩ vậy hắn chợt nhận thấy hắn là một tân vương thật sự có chút không được tốt. (Vivi: Quá không tốt ý chứ! Anh cứ tự đề cao mình là sao!)

“Lão nô có câu này không biết có nên nói hay không.....”

Hiền Viên Tiêu quay đầu nhìn Lộc Hải, ánh vàng lấp lánh trong đôi mắt lóe ra vẻ kinh ngạc, mãi sau, hắn mới mở lời, thanh âm trầm trầm ấm áp: “Lộc Hải có chuyện gì thì cứ nói, người đối với trẫm không cần phải như vậy.”

“Hoàng Thượng gấp gấp tới Ngôn quốc như vậy, có đúng là để xin thuốc cho Quận chúa Sở Sở không?”

Lòng ngực Hiền Viên Tiêu thoáng chút rộn ràng, nhưng nét mặt thì lại vẫn trời yên biển lặng, hắn nhẹ mỉm cười, nói: “Dĩ nhiên, Sở Sở trúng kỳ độc (độc hiểm gấp), trẫm cũng chỉ định đi Ngôn quốc tìm Ma y nọ chữa trị cho nàng thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 49: Chỉ vì mẹ kế, đều đợi không được!

“Hoàng Thượng.....” Lộc Hải há miệng ra, cuối cùng lại nuốt lời định nói xuống, đổi sang câu hỏi khác: “Vậy—Ngọc quốc sứ giả. Nô tài nên làm như thế nào.....”

“Bảo hấn tức tốc quay về Ngọc quốc chiếu cố Sở Sở cho tốt, nếu trước khi trẫm trở về Sở Sở vạn nhất có chuyện gì, trẫm sẽ san bằng Ngọc quốc của hấn!” Khẩu khí lạnh lùng, lời nói lạnh lùng. Đây là Hiền Viên Tiêu, một vương giả lãnh khốc vô tình.

“Vâng, nô tài đã biết.” Lộc Hải lên tiếng trả lời.

==

Kim quốc, Kim Hoa Điện.

Lục sam nam từ đeo khăn che mặt tức giận đến con mắt tròn tròn, cảm hận hỏi: “Hiền Viên Tiêu đã đi rồi?!”

Lộc Hải rừng mình đáp: “Bẩm sứ giả, Hoàng Thượng đã đến Ngôn quốc vì cầu y cho Sở Sở quận chúa.”

“Cầu y?!” Lục sam nam từ tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, âm ngoan hỏi lại Lộc Hải: “Không mang theo Sở Sở, hấn có thể đi cầu y?”

Lộc Hải mỉm cười với lục sam nam từ, nói: “Lão nô không dám ngông cuồng tự hiểu thánh ý. Thịnh sứ thần tức tốc trở về Ngọc quốc đi, ngự y tốt nhất Kim quốc ta đã lên đường.”

“Hừ!” Lục sam nam từ, phát tay áo rời đi.

Bên trong chiếc xe từ Kim quốc tới Ngọc quốc.

“Át, người nói xem có việc gì không?” Lúc này lục sam nam hài lấy tay lột chiếc khăn che mặt, mặt co mày cau nhìn Át ngồi phía đối diện.

“Hoàng Thượng—” Át cười cười, trấn an nói: “Bây giờ chỉ có thể để Át thay Hoàng Thượng tới Ngôn quốc tìm công chúa về.”

“Hừ! Âu Dương Vân làm cái quái quỷ gì, đã giữ tỷ tỷ của ta không cho về, bây giờ lại còn dám cả gan đưa thiệp mời cho ta! Tỷ tỷ của ta làm sao phải gả cho hấn?! Tỷ tỷ chỉ có thể ở cùng một chỗ với ta!” Lục sam nam hài chính là Ngọc quốc hoàng đế, Thượng Quan Thiên, cũng là đệ đệ duy nhất của Thượng Quan Lăng.

“Đều tại Hiên Viên Tiêu! Nếu hần có thể thay ta chiếu cố Sở Sở, ta đã có thể đi Ngôn quốc ! Đều do hần!” Thượng Quan Thiên mặc dù đã mười tám tuổi đầu, nhưng tính tình còn giống như tiểu hài nhi, có lẽ là bởi vì Thượng Quan Lăng “thật sự” bảo hộ chăm sóc cho hần thật quá tốt đi. “Ta muốn diệt Kim quốc của hần!!!!”

“Hoàng Thượng!” Át nghe được hào ngôn tráng khí của Thượng Quan Thiên lại kinh hãi đổ mồ hôi hột. Còn chưa ra khỏi địa phận Kim quốc, đệ đệ chủ tử lại nói ra hào ngôn như vậy, thật là làm hần không biết phải nói gì.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, trong lòng Át không còn Ngọc quốc, thiên hạ, Ngọc đế, mà chỉ có một chủ tử — Thượng Quan Lăng mà thôi. (ND: Thôi rồi, chúc mừng một em gà ri sắp bầy)

“Hoàng Thượng!” Đinh vén trưởng lên, khom người tiến vào, đầu tiên ôm quyền chấp tay thi lễ với Thượng Quan Thiên, sau lại nhìn về phía Át, giọng nói trong vắt: “Nhị ca, ta muốn đi Ngôn quốc!”

“Đinh,” Át hơi nhú mi, chậm rãi nói: “Việc này không thể so với bình thường, hơn nữa bên người hoàng thượng cũng cần người hầu hạ, Sở Sở quận chúa lại.....”

“Nhị ca! Huynh không phải muốn một mình đi đón chủ tử trở về chứ?! Huynh —” Đinh thiếu chút nữa phun ra hai chữ “Ích kỷ”.

“Đinh! Làm càn!” Át đôi mắt xa xăm phát lạnh, âm thanh lạnh lùng nói: “Trước mặt hoàng thượng, chớ có láo xược.”

Thượng Quan Thiên không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, hần chỉ cảm thấy cảm nhận của mình cũng như Đinh, không khỏi nổi lên lòng thông cảm với hần, mở miệng nói quân vô hí ngôn: “Đinh, trầm cho phép người đi!”

Đinh nghe vậy cực kì sửng sốt, rồi lại cuống quýt xuống, vui vẻ cười tạ ơn: “Tạ Hoàng Thượng, Hoàng Thượng anh minh a! Ha ha!”

Thượng Quan Thiên được Đinh khen như vậy một phen, mặt nhất thời đỏ lên, trong lòng vô cùng sung sướng, đặc ý khỏi phải nói.

Át với hai “hài tử” này cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nở nụ cười. Xem ra chỉ có thể bảo Giáp cùng Bính bảo hộ xung quanh Ngọc đế.

Át nhìn về phía Thượng Quan Thiên, cất cao giọng nói: “Còn thỉnh Hoàng Thượng soạn một bức thư, thuộc hạ sẽ gửi tới Vân Lăng vương.”

“Nội dung gì?” Thượng Quan Thiên chớp chớp hai tròng mắt màu xanh biếc, hỏi.

“Ngọc quốc cự tuyệt hòa thân.” Át thần nhiên nói, không chút để ý.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 50: Tính mệnh lâm nguy or chẳng đáng lo ngại?

Ngọc quốc, Sở Dật các.

Thượng Quan Thiên phát tay, ngự y đang quỳ trên mặt đất liền đứng dậy đáp lời: “Bẩm Ngọc đế, Quận chúa Sở Sở.....”

“Thế nào?” Thượng Quan Thiên có chút nôn nóng thúc giục hỏi.

“Thứ cho lão thần nói thẳng, Quận chúa Sở Sở cũng không cần phải lo ngại nhiều.” Ngự y vừa đưa mắt hướng tới người đang nằm trên giường vẫn hôn mê bất tỉnh như cũ lại cũng biết những lời nói của mình không phải dựa trên sách vở, mà là dựa vào kinh nghiệm ba mươi năm theo ngành y của chính bản thân, hần quả thực tìm không ra Thượng Quan Sở Sở là vì sao mà hôn mê bất tỉnh như vậy.

“To gan!” Thượng Quan Thiên giận dữ đứng lên, mở miệng chất vấn: “Ngự y Kim quốc các người đều chẩn đoán bệnh như thế sao? Ngay cả trăm cũng có thể nhìn ra tính mệnh Sở Sở đã sắp lâm nguy rồi, vậy mà người —” Bích mầu Thượng Quan Thiên nhìn quét một lượt lão ngự y vừa nói cùng tám vị ngự y Kim quốc khác, ánh mắt băng lãnh mang theo phong thái vương giả, “Các người lại nói với trăm rằng không đáng lo ngại?!” Thượng Quan Thiên dùng chốc lát, lại tiếp tục nói một cách lạnh lùng: “Rốt cục là Kim quốc các người không để trăm vào mắt, hay là các người không xem trăm ra gì?!”

Từ tám vị Kim quốc cho tới lão ngự y đều nhao nhao quỳ xuống, cùng đồng thanh đáp: “Chúng thần không dám —” Mặc dù sự uy nghiêm của Thượng Quan Thiên so với Hiên Viên Tiêu vẫn còn kém xa, nhưng vậy cũng đủ khiến người thường phải kính sợ!

“Không dám?!” Thượng Quan Thiên cười lạnh một tiếng, lại nói: “Tất cả đều nói với trăm, Sở Sở không cần lo ngại, các người là đang — lừa gạt trăm sao?”

Tám vị ngự y đưa mắt nhìn nhau, nhất thời không nói gì.

“Hoàng Thượng –”

Thượng Quan Thiên xoay người, hồ nghi nhìn về phía nam từ một thân hắc y với vạt áo mở rộng vô cùng yêu mị: “Giáp?”

“Hoàng Thượng, thuộc hạ không dám vọng ngôn(nói bừa), có điều thuộc hạ đối với y thuật cũng có biết một chút. Xem mạch tượng, Quận chúa Sở Sở cũng không giống người thân nhiễm trọng bệnh.” Bị Thượng Quan Thiên gọi, nam tử Giáp yêu mị không chút để ý mà đáp lời.

“Ah.....” Thượng Quan Thiên kỳ thật biết rõ, bởi trước khi ngự y Kim quốc tới, ngự y của Ngọc quốc hẳn đã sớm bẩm báo ít nhiều về việc chẩn đoán bệnh Sở Sở, mỗi lần ngự y bẩm đều là cau mày không biết phải trả lời ra sao, người nào gan dạ thì có thể đáp, câu trả lời cũng đều giống với mấy người Kim quốc này. Thượng Quan Thiên chất vấn kịch liệt ngự y Kim quốc như vậy, chẳng qua cũng là để trút hận, nên mới làm khó bọn họ mà thôi. “Được rồi, các người trước tiên lui xuống cả đi!” Hắn cuối cùng cũng mở lời, xem như là đã buông tha một đám người đáng thương đang phải quỳ rồi.

“Giáp, làm sao bây giờ? Mấy người Kim quốc này lại càng vô dụng!” Người ngoài đều lui ra hết, Thượng Quan Thiên liền khôi phục tính tình một tiểu hài tử, ghé mũi ngồi vào bên giường Sở Sở, buồn bã nhìn Giáp hỏi.

“Ha ha, Hoàng Thượng, hà tất phải nóng vội như vậy, người trong lòng Hiên Viên Tiêu, hẳn có thể không sốt ruột hay sao?” Giáp ngữ khí thản nhiên, lời nói lãnh đạm kiên quyết, một kẻ thoát nhìn mang đầy vẻ yêu mị, nhưng trong lòng lại giá lạnh như sông băng.

“Nhưng.....” Thượng Quan Thiên khó hiểu nhìn chằm chằm Giáp, ngập ngừng hồi lâu, mới lại nói: “Nhưng hoàng tử bảo trầm phải chăm sóc thật tốt cho Sở Sở a.....” Ất gửi lời nhắn như vậy a, nếu Sở Sở đang ở trong tay mình mà..... Aizz..... Phải đối mặt với tỷ tỷ thế nào đây?!

“Hoàng Thượng, người hãy cứ thả lỏng tinh thần đi.” Giáp chậm chậm bước tới, đôi mắt xinh đẹp với sắc tím sâu thẳm, hắn cười nói: “Hiên Viên Tiêu chẳng phải đi Ngôn quốc tìm Ma Y đó sao, ha ha, đợi hắn tìm được Ma Y rồi, bệnh của Quận chúa Sở Sở sẽ dễ dàng được chữa khỏi thôi.”

Thượng Quan Thiên ngẩng đầu nhìn Giáp, chớp chớp đôi mắt sắc, trong lòng vẫn còn băn khoăn: “Nhưng hắn làm sao biết được Ma y ở Ngôn quốc chứ?.....” Nhân gian đồn rằng Ma Y trong truyền thuyết tuy là người Ngôn quốc, nhưng quanh năm đều đi chu du khắp thiên hạ không biết đâu là nhà, Hiên Viên Tiêu kia sao mà khẳng định được Ma Y hiện giờ đang ở Ngôn quốc được? Huống hồ.....Ngẫm nghĩ một chút, lại nói, “Sở Sở liệu có thể chống đỡ được cho đến lúc hắn tìm thấy.....”

Bờ mi khẽ động, đôi mắt màu, tà mị động lòng người, làn môi hơi mỏng nhẹ nhàng buông một câu: “Yên tâm, còn có thuộc hạ mà.”

Thượng Quan Thiên nhìn Giáp, bỗng nhiên nở nụ cười “Khanh khách”, nói với giọng pha lẫn trêu chọc: “Giáp, người với bọn Ất thật chẳng giống nhau gì cả! Trẫm thấy quái lạ là sao hoàng tử lại chọn người làm Lão Đại của bọn Ất, Bình, Đình!”

Rất lâu Giáp cũng không có phản ứng, bỗng dưng, hắn cười khê hai tiếng, xa xăm nói: “Việc này, chắc Hoàng Thượng phải hỏi công chúa rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Cẩn Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 51: Ngôn ngữ Trung Hoa, bác đại tinh thâm

Nói cho các người biết, làm người, nhất thiết không được khoe khoang giàu sang phú quý! Các loại phú quý đều không được để lộ a! “Tài” (tiền tài) phú, lẫn “tài” (tài năng) phú!

NND ta cứ tưởng liều mạng tiết lộ mình là một “nhà tiên đoán” cộng thêm là một người có thể xem là “bán tiên” có khả năng thấy rõ thiên cơ thì có thể thoát khỏi ma trảo, không chừng còn có thể được người ta dùng lễ mà đối đãi từ tế, ai có ngờ đâu, chính cái sự “khoe khoang” này đã khiến cuộc sống của ta càng thêm thê thảm, một câu nói lạnh lùng thờ ơ của Vân-tiên-nhân-nhà-người-ta đã đưa ta vào “tử lao” —— “Đã như vậy, bản vương cưới người cũng không xem là ủy khuất.”

Người nói xem, cái này gọi là chuyện quái quỷ gì chứ! Hắn cảm thấy ủy khuất thì đừng cưới ta a! Ta còn cầu không làm cho hắn ủy khuất nữa là! Tưởng ta là một mẹ kế bình thường chứ gì, những người yêu thích ta già trẻ lớn bé trai gái tập hợp lại đủ tạo nên vài sư đoàn a, ta sẽ vì hắn – một cây hoa ngọc lan lạnh lùng băng giá – mà bỏ qua cả một “Tây Song Bản Nạp” rộng lớn bao la ư? !

Đúng là tức chết đi được, lòng ta ghen ngào, ủy khuất, không cam lòng, khổ sở...

Ta đập! ! ! Vớ được cái gì ta đập cái đó, cầm cái gì ta ném cái đó!

“Bang bang... bang...”

Tiểu Tặc Tử sợ đến mức không biết nên làm cái gì, ngăn ta cũng không phải, mà không ngăn cũng không phải, quỳnh quáng đến độ hai mắt đỏ ngầu, vừa nói vừa gạt nước mắt: “Chủ tử... Lăng Nhi chủ tử... người... người... xin dừng lại đi...”

Ta lại vung cao cánh tay lên, hùng hổ nói với Tiểu Tặc Từ: “Mặc kệ ta! Ai quản ta, ta đánh kẻ đó! Ai cản ta, ta đập kẻ đó!” Dứt lời, ta tiến lên vài bước, ôm lấy cái bình hoa bạch ngọc cao hơn một thước chuẩn bị ném...

Ack... Ta dùng sức... lại dùng hết sức... Ta! ! ! ... Hay là đổi sang ném thứ khác vậy...

Vừa mới xoay người đi tìm mục tiêu khác, chợt nghe một tiếng vang thật lớn, tiếp đến là một sàn nhà đầy những mảnh vỡ màu trắng.

Ta quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Âu Dương Vân lạnh lùng đứng ngoài cửa nhìn ta trên mặt không chút biểu tình, không nóng, không giận.

“Ew, Vân đại tiên nhân, sao ngài lại tới đây nữa rồi?” Ta bây giờ nhìn thấy Âu Dương Vân cũng không còn cảm giác thương tiếc nữa rồi, một kẻ lòng dạ đen tối như hắc cần ta lo lắng? Cần ta quan tâm? Cần ta bảo hộ ư! Ta bây giờ nhìn thấy hắc chỉ muốn... chỉ muốn lời cái “bộ mặt giả tạo” lạnh lùng của hắc xuống làm cái giẻ lau nhà mà thôi!

“Tiểu Tặc Từ, đi ra ngoài.” Âu Dương Vân lạnh lùng ra lệnh.

“Đạ——” Tiểu Tặc Từ lên tiếng trả lời rồi lui ra, tựa như được thoát tội, trong mắt thấp thoáng vẻ vui mừng.

Đợi Tiểu Tặc Từ lui ra, Âu Dương Vân mới bước đến, con ngươi ngân sắc cực lạnh.

“Thật không ngờ, tất cả bọn họ đều tới.” Âu Dương Vân khẽ cười một tiếng, lại nói: “Không biết là bởi vì nể mặt bản vương, hay là —— vì ngươi?”

Ta ngần ra, không hiểu gì cả nhìn hắc, hỏi: “Ai tới? Ngươi rốt cuộc muốn nói gì? Đừng có lằng nhằng lái nhái có được không?!”

“Ha ha, qua mấy ngày nữa ngươi sẽ biết.” Âu Dương Vân ưu nhã ngồi xuống, màu trắng bạc của những mảnh ngọc vỡ đầy đất ánh lên trong đôi mắt màu bạc của hắc trông có chút quý dị.

“Âu Dương Vân, ngươi không sợ ta sẽ phá hoại long mạch của Ngôn Quốc sao?” Ta từng lớn đôi mắt hỏi hắc một lần nữa, tuy rằng mỗi lần hỏi câu này hắc đều không thèm đếm xỉa. Nhưng ta không tin quân chủ của một quốc gia thờ phụng thần linh như hắc lại không sợ long mạch bị hủy.

Âu Dương Vân nâng chung trà lên dưới mũi, nhắm mắt lại, hít một hơi, chậm rãi mở đôi mắt màu bạc ra, bên môi thấp thoáng một nụ cười mờ nhạt, nhẹ giọng trả lời: “Sợ chứ.” Có chút thờ ơ.

“Vậy ngươi còn nhốt ta?” Ta dờ ra, ngươi sợ còn dám đối xử với ta như thế, nếu không sợ, còn không giết chết ta đi? !

Âu Dương Vân thoáng giật mình nhìn ta, chậm rãi mở miệng: “Không phải nhốt, là giam lỏng.”

“... Ngươi! ...” Ta há hốc mồm, thực sự không biết nói cái gì.

Một lúc lâu, ta mới nghe được thanh âm như có như không, trong trẻo nhưng lạnh lùng của Âu Dương Vân.

“Long mạch của Ngôn Quốc ta ở đâu chỉ có các vị vua Ngôn Quốc ta mới có thể biết được, được truyền miệng từ đời này sang đời khác, hơn nữa chỉ trước khi một vị vua sắp băng hà mới có thể tự mình nói cho vị vua kế nhiệm biết, bởi vậy trên đời này long mạch nằm ở chỗ nào vĩnh viễn cũng chỉ có một người biết mà thôi.” Âu Dương Vân lãnh đạm nói, biểu tình vô cùng điềm tĩnh, từ trong giọng nói của hắc không hề cảm nhận được tầm quan trọng của long mạch, nhưng lời hắc nói câu nào cũng nhắc đến sự quan trọng của long mạch.

“Ồ...” Ta làm bộ lắng nghe rất thành khẩn, trên thực tế tâm hồn chẳng biết đã phiêu du tận phương nào. Vậy thì thế nào, bởi vì ta biết rõ, hắc hắc, ta không chỉ biết long mạch của Ngôn Quốc, mà ngay cả của Kim Quốc ta cũng biết, chờ lão nương chạy thoát, sẽ đào sạch mỏ vàng của nhà ngươi, đào sạch núi vàng của nhà hắc, Aha ha ha, ta thực sự là quá tà ác, quá tà ác... Như vậy thật là không tốt, không tốt... nhưng mà, ha ha, ta thích!

“Cho nên, ngươi nghĩ rằng, ta nên —— giữ lại ngươi sao?” Âu Dương Vân buông chén trà, chậm rãi đi tới trước mặt ta, hai mắt hắc cong cong, giống như đang cười, nhưng câu hỏi của hắc lại khiến ta nhất thời giật nảy mình.

Đây là một cách nói trá hình, ta sớm muộn gì cũng bị “thủ tiêu” sao? ...

“Nên! ——” ta gật đầu vô cùng chắc chắn. Ngươi hỏi ta, ta đương nhiên nói nên rồi, không phải như thế chẳng lẽ ta lại muốn ngựa cổ lên cho ngươi lấy đao chém ư? !

“Ha ha...” Âu Dương Vân nở nụ cười, đôi mắt màu bạc cong như mảnh trăng khuyết trắng tinh, tựa như trở về một thời thơ ấu hồn nhiên nào đó, một thời không có những dằn vặt và tổn thương, mà chỉ có những nụ cười chân thực và ngây thơ, trong sáng, thuần túy như ánh trăng trên bầu trời cao vợi vợi kia.

Âu Dương Vân bỏ đi, mái tóc màu bạch kim bay qua trước mắt ta, ta cũng không hề phản ứng, ánh mắt ta vẫn ngẩn ngơ nơi nụ cười của hắc, mọi thứ dừng lại trong một khoảnh khắc, một khoảnh khắc tựa như thời gian bị đảo ngược...

Dưới tàng cây Ngọc Lan, những âm thanh của thiên nhiên, một tiên nhân cô đơn quanh quẩn...

Ta mơ hồ nghe thấy một âm thanh, như thăm thì bên tai, lại như từ xa xa bay tới.

“Đây chính là, người bảo ta lưu người lại đó.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Càn Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 52: Mũ phượng khăn quàng, đại hôn có thành?

Trong tình hình một đám người kinh hồn bạt vía, một vài kẻ vẫn còn trăm mối nghi vấn ngổn ngang, còn “Tân lang” “Tân nương” mỗi người lại một tâm sự, thì ngày đại hôn của ta cùng Âu Dương Vân đã tới đến nơi rồi.

Đeo khăn quàng sắc đỏ rực với những đường kim thêu mũi chỉ tinh xảo, đầu đội mũ phượng Cửu Long, trên mũ phượng khảm nam chín mươi chín hạt bạch ngọc (ngọc trắng) giống hệt nhau cùng chín mươi chín viên bích thạch (đá xanh).

đó là trang phục của ta ngày hôm nay, rất có phong cách phải không? Ha ha, cũng còn phải xem lại đã, cái khăn quàng này dài bao nhiêu nhỉ? Nói cho người biết, ở phía sau ta vải vẫn còn phải dài tới hai thước nữa! Mũ phượng này nặng bao nhiêu? Ông trời ơi, không từ mà biệt thôi, tính riêng ngọc với đá tổng cộng cũng phải đến một trăm chín mươi tám viên ý chứ! Ước chừng năm cân chứ chẳng chơi!

Chết tiệt! Âu Dương Vân rõ thật là tàn nhẫn mà, mặc y phục này lão nương có muốn làm tân nương bỏ trốn cũng có thể được sao!

Hôm nay là một ngày lành, thăm nghĩ chuyện đều có thể thành, hôm nay là một ngày lành, mở rộng cửa ~ ta đón gió xuân! ~ ta đón gió xuân! ~~~~~ ách..... Khụ khụ.....” Hát cao quá, có phần đứt hơi khàn cả giọng..... mắt mặt quá đi.....

Tiểu Tặc Tử bị giọng ca của ta hấp dẫn, chính là thiếu chút nữa thì té cả người tới trước mặt ta.

“Chủ tử, người... người làm sao vậy?!” Biểu cảm trên mặt Tiểu Tặc Tử vô cùng kinh hãi, chút xíu say mê cũng không có.

Khụ khụ, không sao, chủ tử người chẳng phải hôm nay rất cao hứng đó sao, cho nên mới hát một bài góp vui thôi, ha ha.....” Ta vẫn về chơi đùa ông tay áo của mình, vẫn không thôi khe khẽ hát bài ca kì lạ.

Chủ tử, giờ lành sắp tới rồi, nô tài trùm khăn lên cho người nhé?”

“Hà? Ah.....” Trùm đi, trùm đi, sớm muộn gì cũng không tránh khỏi việc này. Hừ, Âu Dương Vân! Ta không tin người có thể thành công mà đại hôn được?! Nghĩ tới lời Át bầm báo đêm hôm qua, ta liền..... Hắc hắc.....

Tiểu Tặc Tử chắc bị nụ cười gian tà tươi rói của ta làm cho sợ, run rẩy lên tiếng hỏi: “Chủ tử, người... người quả thực không sao chứ?”

“Không có việc gì!” Ta vung tay, tiện thể đoạt luôn cái hi khăn trong tay Tiểu Tặc Tử trùm lên đầu mình. Chủ tử người hiện giờ tâm tình đang rất chỉ là tốt, đội lát nữa cho cả nhà vương người không thể nào lên đài được! Hắc hắc ha ha, Aha ha ha.....

Tiểu Tặc Tử ngây người chốc lát, sau mới chậm rãi nói: “Chủ tử, để nô tài giúp người.”

“Được.”

“Chủ tử, cẩn thận dưới chân.....”

“Chủ tử, nhắc chân..... chủ tử.....”

“Ách.....” Chết ta mất thôi, đến bậc cửa Ngôn quốc cũng gây khó dễ cho ta có phải không? Chờ đấy! Một ngày nào đó lão nương sẽ đem toàn bộ chúng bay san phẳng cho bằng hết!

==

Năm Ngôn Vân Lăng thứ hai, ngày 18 tháng 11. Trời quang, gió nhẹ.

Vân Lăng Vương đại hôn, văn võ bá quan, sứ giả đại diện của các quốc gia đều hướng về Thần Chi Đài.

Dưới Thần Chi Đài, dân chúng thủ đô Vân Kinh của Ngôn quốc tề tụ.

Trời ạ, Át đâu rồi? Át sao còn chưa tới? Bằng không thì chủ tử của người sẽ phải xuất giá làm vợ người ta đó! Mẹ thân yêu của ta sẽ đau lòng chết mất!

“Vương phi, giờ lành đã tới.”

Ách..... Giọng nói của ai vậy? Ta nâng tay định vén hi khăn.....

“Là Vô Ngôn, Vương phi không cần phải phiền hà.” Lão cáo già Vô Ngôn cười nhạt khiến ta cứng đờ người, đem một bên dải lụa đỏ đặt vào tay ta, thì thầm bên tai ta nói nhỏ: “Vương phi, mời.”

Mời thì mời, ai sợ ai chứ?! Cứ tưởng rằng người đường đường là một Quốc sư ai ngờ giờ đã suy đồi đến chức vị bà mối rồi, ta đây không thềm so đo với loại người tầm thường như người!

Vô Ngôn dắt ta từng bước một đi về phía trung tâm Thần Chi Đài, đứng giữa Thần Chi Đài, tâm tư ta bất an lại có chút tê lạng.

Át đến giờ vẫn còn chưa tới, chắc là đã bị Âu Dương Vân giam giữ rồi. Tội qua ta có thể gặp Át, có lẽ đều là nhờ vào cái “Phúc” của Vân tiên nhân, người ta cố ý cho ta chút hi vọng, bằng không ta hôm nay sao lại nhu thuận đội mũ phượng đeo khăn quàng ngoan ngoãn như thế chứ?!

Ha ha, thiệt là, mẹ kế đấy?! Thủy thấu tam quốc thì sao? Rốt cục vẫn bị tính kế không phải là bản thân ta sao?!

Nếu như thực sự báỉ đường, thành Vương phi Ngôn quốc rồi, ngày ngày bị giam trong cái lồng bạch ngọc, thì cuộc sống của ta cũng coi như xong. Không bao giờ còn có thể. kiêu ngạo mà cười nữa, không bao giờ còn có thể. hô hoán làm càn nữa, không bao giờ còn có thể. chơi game vui đùa như ở nhà nữa, không bao giờ còn có thể. xé áp phích soàn soạt trên đường phố được nữa.

Âu Dương Vân thuận theo Vô Ngôn đón nhận nốt dải lụa đỏ bên kia, từ tốn bước về phía ta.

Giờ khắc này thực sự tới rồi.

Thờ dài, vì sao trong lòng vẫn trĩu nặng như trước?

Song, lão Thiên dường như chưa muốn tuyệt đường mẹ kế ta đây, trong khoảnh khắc ta nhất thời muốn cam chịu số phận bất hạnh, tựa hồ có thể xoay chuyển được.

“Lương quốc — Cừu vương gia, tôi chúc mừng!” Tiểu thái giám đón khách thanh âm cao giọng truyền vào.

Ài chà chà, Đông Phương Cừu, tên ngọc mru tính ký hiệp ước bất minh bất bình đẳng với ta đây a!

Dưới lớp hi khăn, ta vui mừng như rồng mây.

Tiếp đến, tiểu thái giám kia lại cất giọng lần nữa: “Kim quốc — Hiền Viên đế, tôi chúc mừng!”

Ách. Đến hết cả sao?!

Bạn đang đọc truyện *Chi Càn Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 53: Hỉ phục đồ thẩm, tranh giành nổi bật!

ao lại có tiếng khóc thốn thức?! Còn có tiếng thét chói tai?! Xảy ra chuyện gì?!

Nhắc hi khăn lên, để ta được nhìn thấy hàng mây ấy, hàng mi ấy.

Còn có loại người cực kì thích tranh giành nổi bật thế này, ta chắc chắn Đông Phương Cừu chính là loại “đại biểu tiên tiến” này.

Ta còn tưởng trò Đông Phương Cừu chỉ thích màu sắc long bào, vậy mà hôm nay có người thái độ bất bình thường, mặc một bộ y sam đỏ thẫm kinh diễm vô cùng, trình độ chói mắt dứt khoát hơn xa tân lang Âu Dương Vân này.

Vạt áo phía trước của Đông Phương Cừu hơi mở rộng, lộ ra một phần lồng ngực bạch ngọc khiêu gợi như ẩn như hiện. (Xịt máu mũi =.)

Không nghĩ tới tên khốn Đông Phương Cừu lại trắng nõn trắng nõn như vậy! Cạc cạc.

Ôi chào?! Ta làm sao có thể bị cái mã ngoài của hần mê hoặc chứ! Không thể, không thể! Hần là rắn độc, hần là bò cạp, hần là ác ma, A-men.

Bên hông sít chặt một đai lưng bằng gấm hoa sắc trắng như bạch ngọc, hiện ra vòng eo hoàn mỹ đến cực độ cùng thân hình rắn rỏi cao ngất. Mượt mà tựa nước suối, mái tóc đen như mực chỉ dùng một sợi dây đen thẫm cột lên, một đôi phượng mâu đen kịt thần nhiên đảo qua, càng thêm phong tình vô hạn.

Ông trời ơi, tên khốn Đông Phương Cừu này quá quá quyến rũ! Cố tình muốn PK với lão nương sao?! Ai kết hôn a, người cố ý mặc như thế phải không?! Hận nhất là hần cứ bày ra bộ dáng phù rề, phù dâu như vậy!

Ách..... Không đúng không đúng, ta mới không thích kết hôn mà, muốn nổi bật để cướp ta thì cứ cướp đi,whocare a! (Nguyên văn nhé)

Người người trên dưới Thần chỉ đều bị cách ăn mặc diêm dúa lẳng lơ mê người của học sinh Đông Phương Cửu chấn động, những nữ tử định lực kém kém sớm đã chảy nước dãi đầm đìa rồi. Thậm chí, một số thiếu niên nhìn thấy cũng đều mặt mày choáng váng, ai nấy đều mặt đỏ chân run, trông ngược tình thật liên hồi mà cúi đầu.

Trời ạ, chẳng lẽ ý tứ của ông trời là cho ta ở trong này để tạo nên một cơ hội cho nhân duyên đam mê sao?!

Hiên Viên Tiêu theo sau Đông Phương Cửu, mày kiếm chau lại. Vốn cho dù là nơi nào, hắn đều cực kì chói mắt, để có thể chạy đến đây kịp thời, hắn thực sự không lưu tâm đến cách ăn bận ngày hôm nay, không ngờ tới cuối cùng lại bại bởi tay Đông Phương Cửu. Trong lòng nhìn cảnh tượng trước mắt hừ lạnh một tiếng. Đông Phương Cửu có ý gì, ăn mặc như vậy, mục đích có phải muốn người khác mơ hồ không phân biệt được ai mới là tan lang?!

Ngay khi tất cả mọi người đều giật mình, Âu Dương Vân cười âm trầm, tiến lên phía trước nghênh đón:“ Hôm nay là đại hôn của Âu Dương Vân, không ngờ Đông Phương huynh, Hiên Viên huynh lại có thời gian tới cổ vũ, Âu Dương thật sự vui mừng.”

Hiên Viên Tiêu lại không thèm để ý đây là đâu, cười lạnh một tiếng, thanh âm tuy nhỏ nhưng những kẻ có thể nghe được cũng không thiếu, đáp:“Trẫm cùng Âu Dương dù sao cũng coi như tương giao một hồi, đại hôn của Âu Dương, trẫm làm sao có thể bỏ qua, bằng không cũng thực có lỗi với tình nghĩa của chúng ta.”

Mọi người trên Thần chỉ đài đều kinh hãi, kinh hãi chính là Hiên Viên Tiêu lúc này lại tự xưng trẫm.

Âu Dương Vân thu lại nụ cười, giọng nói cũng không cấp bách không buồn bực, ôn ôn nói:“Vậy bốn vương đa tạ Hiên Viên huynh.” Trong chớp mắt ánh mắt ngưng đọng trên người Đông Phương Cửu so với hắn còn chói mắt hơn, có chút khách khí nói,“Đông Phương huynh thật vui vẻ đi.”

Đông Phương Cửu phượng mâu nheo lại, tà mị cười, hắc mâu trong veo mà tĩnh lặng, quả thật phong tình vạn chủng, lời nói xa xăm:“Âu Dương huynh khách rồi, Tiểu vương đến đây nghênh đón Vương phi của mình, tự nhiên phải ăn mặc như vậy, bằng không vị Vương phi nhanh mồm nhanh miệng của ta sẽ lại quở trách Tiểu vương.”

Nghe vậy, Âu Dương Vân giật mình, ý tứ của Đông Phương Cửu quá mức rõ ràng, lẽ nào hắn dám tranh đoạt người của mình trước mặt mọi người sao? Trong lòng lại suy xét kĩ càng một hồi, thấy rằng khả năng không lớn, dù sao Đông Phương Cửu cực kì ham muốn ngôi vị Lương quốc hoàng đế, hắn sao có thể làm ra hành động“Cướp dâu” kinh người này.

Cười khẩy chính mình quá mức khẩn trương, trên mặt lại hiện lên ý cười nhạt, nhìn Đông Phương Cửu, Hiên Viên Tiêu thần nhiên nói:“Nhị vị khách quý thỉnh nhập tiệc trước đi.”

Đông Phương Cửu dường như không nghe thấy, nhìn thật sâu vào đôi mắt Thượng Quan Lăng, dịu dàng lại sùng nịch nói:“ Tiểu Lăng nhi của ta, nửa tháng không gặp, nàng lại gầy đi, thật sự làm ta đau lòng chết đi được.”

Tiếp đến, không để ý đến ánh mắt hoàn toàn ngây dại của mọi người, Đông Phương Cửu tiến nhanh về phía trước, tao nhã vươn tay phải, chớp chớp đôi phượng mâu hoàn mỹ, cong môi tạo nên một nụ cười ôn nhu rực rỡ như hoa, nói:“Lăng nhi, còn không cùng bốn vương quay về, ần?!”

12h nhé

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 54: Sắc đỏ diễm lệ, mê hoặc lòng người!

ý thực, ta rất muốn lập tức gật đầu ngay với Đông Phương Cửu mà nói: Yes, I do! Sau đó sẽ liền theo hắn hoá tốc rời khỏi cái Thần Chỉ Đài toàn dân “Kinh hãi” này.

Chỉ trách cái đầu của ta nghiêng qua không đúng lúc, đã thấy rõ đôi ngân sắc u ám của Vân tiên nhân và đôi đồng tử ánh kim đầy hỏa khí của Hiên Viên Tiêu, trong chớp mắt cả người ta cứng đờ, ánh mắt tha thiết nhìn về phía Đông Phương Cửu, chẳng biết phải làm sao.

Đông Phương Cửu trông thấy Thượng Quan Lăng vẻ mặt ngây ngô, khoe miệng hơi nhếch lên, chậm rãi đi tới trước mặt Thượng Quan Lăng, chợt nén thanh âm, giọng nói tuy nhỏ nhưng lại rất xa xăm rõ ràng:“ Lăng nhi, ngày ấy ta và nàng ở ‘Lăng Vân cung’ đã lập lời thề ước — ‘Trên có trời xanh dưới có hoàng tuyền, từ nay đến cuối đời sẽ không phụ bạc nhau!’ Hôm nay, lời nói hã còn văng vẳng bên tai, người vẫn còn đó, nàng sao có thể phụ ta như vậy?!” Thanh âm Đông Phương Cửu yếu ớt lại tràn đầy oán, một nam nhân với điệu bộ lên án kẻ bạc tình.

Trên Thần Chỉ Đài rộ lên một trận xôn xao.

Ta... ta... ta là bị oan a!..... Ta làm sao — làm sao — có thể — nói cái câu buồn nôn kinh tởm ấy chứ?!

Thế nhưng, không thể phủ nhận, khoảnh khắc trong mắt ta ánh lên đôi đồng tử đen nháy của Đông Phương Cửu, thì đôi mắt hấn dường như cũng ánh lên trong trái tim ta, một màu đen óng ánh trong veo.....

“Ta..... Ta.....” Ta đáng ra không nên phụ người? Không ngờ người lại dám bịa đặt trắng trợn như vậy?!

Bốn bề vây khốn là cái loại cảnh ngộ gì thế không biết, giây phút này ta quả thực vô cùng thấm thía rồi. Một bên là Âu Dương Vân với đôi ngân mâu xinh đẹp u ám không chút tia sáng, một bên là Hiên Viên Tiêu gần như muốn bùng lên cơn thịnh nộ, còn lại hai phía nữa cũng đều là đám thiếu nữ hận không thể đem ta ra xé xác cho hả giận.....

Thấy Thượng Quan Lăng lấp bắp sau vẫn không thốt ra được lời nào, Đông Phương Cửu cúi đầu thờ dài, có lẽ vẫn còn phải tác động thêm mới được. Lại vung tay lên, Đông Phương Cửu nét mặt lộ vẻ mỉm cười, rất hợp tình hợp lý, cao giọng nói: “Lăng nhi, nàng nếu thật lòng thích Vân Lăng vương, thực sự muốn làm Vương phi Ngôn quốc, ta đây liền cầu chúc hai người bạch đầu giai lão, vĩnh viễn không rời.” Nói xong, khuôn mặt Đông Phương Cửu không còn đáng vẻ tươi cười nữa, đôi lông mày chau lại, trong đôi mắt kia là ngập đầy sự bi thương, cực kỳ chua xót, hấn nhẹ xoay gót, thì thầm như tự nói: “Lăng nhi, nàng sao lại vô tình.....như thế.....”

.....

“Nàng ta cứ tưởng mình là ai chứ? Có gì mà ghê gớm đâu? Cũng chỉ là công chúa của một quốc gia thôi!” (Vivi: Vâng! CHỈ LÀ công chúa thôi! Mấy người nghĩ mình là ai chứ!!!)

“Đúng đấy đúng đấy, chẳng qua là Ngọc quốc công chúa mà, có cái gì tốt.....”

“Này, người Ngọc quốc toàn là dựa vào tư sắc thôi!”

“Ha ha ha.....”

“Cửu vương gia thật tội nghiệp.....”

“Vương thượng của chúng ta mới là đáng thương kìa, từ đầu đến cuối lại đi yêu thích loại nữ nhân thủy tính dương hoa này!”

“Cũng đều tại nữ nhân ngoan độc bất hảo kia!”

“Đúng đúng!”

.....

Âu Dương Vân vẫn như trước không nói, lẳng lặng đứng, ánh mắt âm trầm, nhưng khi đôi ngân mâu hấn lướt qua khuôn mặt Đông Phương Cửu, thì lại bùng lên như bị dao đâm thực dọa người, đón nhận ánh mắt Đông Phương Cửu, hấn trông thấy chính là ý cười khúc khích, một bộ dáng nắm chắc phần thắng trong tay. Âu Dương Vân trong lòng cười lạnh một tiếng, nhưng vẻ mặt lại biểu lộ có điểm bi thương. Hấn giơ tay lên, liền có người hầu bưng chén rượu tới, cất bước đi đến trước mặt Đông Phương Cửu, nét bi thương trên mặt đã không còn, thoáng hiện ý cười nơi khóe môi, tiếp đến hấn thấp giọng nói: “Chén rượu này Âu Dương cảm tạ Đông Phương huynh đã tác thành, giờ Âu Dương xin thề cùng Lăng nhi.....”

Đông Phương Cửu tiếp nhận chén rượu, nở nụ cười như khiêu khích Âu Dương Vân, bắt chợt quay lại, đối diện với Thượng Quan Lăng, trông thấy bộ dáng giật mình kinh ngạc của Thượng Quan Lăng, Đông Phương Cửu chỉ dám cười thầm trong lòng, trên mặt vẫn vô cùng nghiêm túc, đôi mắt đen thăm chứa đầy nỗi thống khổ vô hạn: “Lăng nhi, đã như vậy, chúng ta từ nay ân đoạn nghĩa tuyệt, sẽ không còn can hệ gì nữa. Nguyên cho, ta và nàng đời đời kiếp kiếp — vĩnh viễn không gặp lại nhau!”

Dứt lời, vung tay, chén rượu rơi xuống đất, “Choang” một tiếng vỡ nát, Đông Phương Cửu quay bước đi đầu không ngoảnh lại, sắc đỏ kinh diễm thoáng hiện trong khoảnh khắc đã lại dần tan biến trước mắt.....

Đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn không gặp lại? Tên ngốc Đông Phương Cửu này sẽ không còn quan tâm tới ta nữa sao?!

Ta trừng mắt nhìn về phía sắc đỏ sắp biến mất kia, lồng ngực thất lại đau xót, ngay cả ánh mắt cũng có chút chua xót lẫn yêu thương.

Đột nhiên, ta vươn tay chớp tới phía trước, bản năng, ta chưa từng nghĩ đến sắc đỏ luôn bên cạnh ta ấy sẽ biến mất, ta muốn nắm chặt lấy nó, bắt lấy sắc đỏ kia!

Ta vút dài lụa đỏ trong tay, nhấc chân chạy theo ánh đỏ, bộ dáng này của ta, thực sự là có điểm liều lĩnh bất chấp.

“Lăng nhi! Nàng làm gì thế?!” Phía sau là Âu Dương Vân kinh ngạc chất vấn, thanh âm run rẩy.

“Thượng Quan Lăng!—” Hiên Viên Tiêu cũng ngây người.

Do chạy quá nhanh, mũi phượng trên đầu rớt xuống, rơi xuống mặt đất “Loảng xoảng—” một tiếng vang thật lớn, đuôi váy dài chẳng biết từ lúc nào đã bị ta dẫm lên, nhất thời ta liền mất trọng tâm, mặt hướng xuống đất sắp ngã.....

Một thanh âm, có phần vui sướng xen lẫn yêu thương: “Tiểu Lăng nhi của ta.....” Một tiếng than nhẹ, ước chừng đều là niềm yêu thương tha thiết, “Rõ

thật từ đầu chí cuối đều là một tên tiểu ngốc mà!”

Mặt ta không va phải nền đất, mà là một lồng ngực như bạch ngọc, bao bọc ta, cũng đều là sắc đỏ điểm lệ mà ta vừa định bắt lấy kia.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 55: Đại hôn tạm hoãn, bốn người cùng vui!

Hết thấy mọi người đều giật mình, giờ phút này trên Thần Chi Đài thập phần im lặng, bầu không khí gượng gạo tới cực điểm.

Không ai có thể nghĩ rằng đại hôn của Ngôn quốc vương cuối cùng lại diễn ra một vở kịch hay như vậy, mà người khởi xướng không ai khác chính là Cửu vương gia Lương quốc tiếng tăm lẫy lừng, người có khả năng kế vị ngai vàng nhất của Lương quốc.

Truyện tiểu lâm như thế cho dù ở dân gian cũng đã hiếm thấy rồi, huống chi đây lại là nơi muôn người chú ý, sứ giả các quốc gia khắp bốn phương tề tựu đông đủ.

Có người thì trong lòng cảm thán Đông Phương Cửu khí phách, có người trong lòng thì lại thương tiếc Âu Dương Vân cô tịch, nhưng càng đông hơn cả là số kẻ đang chú mục nhìn chăm chăm vào cái người có thể khiến cho hai vị quân vương kia vì nàng mà bất chấp lễ nghĩa tranh.

Một cường lực dữ dội khiến ta đang ở trong lồng ngực Đông Phương Cửu bị giật mạnh lại, ánh mắt cực kì băng hàn thẳng trừng nhìn ta, giữa sắc vàng trong đôi mắt ngập đầy lửa giận phừng phừng cứ như muốn đem ta ăn tươi nuốt sống luôn vậy, rồi đột nhiên ánh vàng sắc bén kia rọi thẳng vào người đang đứng sau lưng ta, Hiên Viên Tiêu thanh âm lạnh lùng nói: “Đông Phương Cửu, trước mặt người khác đóng kịch coi được sao?!”

“Tiểu vương chưa từng đóng kịch.” Đông Phương Cửu mỉm môi cười, phong tình vô cùng.

Hiên Viên Tiêu tầm mắt dừng trên người Đông Phương Cửu vài giây mới lại chuyển hướng vào ta, hỏi: “Sở Sở trúng độc, tính mệnh sắp lâm nguy rồi, ngươi muốn cùng ta trở về cứu chữa nàng chứ, hay là muốn cùng Đông Phương Cửu quay về Lương quốc làm cái Cửu Vương phi gì đó hả?!”

A?! Sở Sở bị bệnh sao? Không, là trúng độc?! “Độc gì? Kẻ nào hạ? Có nghiêm trọng không?” Bộ não ta hỏi không ngừng, tiếp đến liền không chút do dự kéo tay Hiên Viên Tiêu, “Đi, chúng ta mau quay về Ngọc quốc!”

Hiên Viên Tiêu lơ đãng nở nụ cười, Đông Phương Cửu đứng phía sau chứng kiến cảnh ấy đầu hơi cúi xuống, rồi lại ngẩng lên, trên mặt lộ ra nét cười nhạt mê hoặc lòng người, ôn nhu nói: “Lăng nhi chớ vội.”

“Hử?” Ta ngoảnh đầu lại nhìn Đông Phương Cửu, không vội? Tính mệnh sắp lâm nguy rồi còn không gấp hay sao? “Chuyện này, Đông Phương Cửu. chuyện này.” Cảm ơn người đã tới giải cứu cho ta, bất quá, ta phải về trước chăm sóc Sở Sở nhà ta đã, đợi Sở Sở bình phục rồi ta nhất định đích thân tới Lương quốc cảm tạ người, “Ta phải về trước, đến lúc đó sẽ lại đi Lương quốc tìm người.” Lời nói ra, đã thay đổi ý tứ.

“Đứng lại –”

Thanh âm trong trẻo lạnh lùng bay tới, nghe giá băng lạnh thấu xương, cảm giác áy náy đột nhiên lan dần toàn thân ta.

Ta yếu ớt xoay người, không dám ngẩng đầu, không dám nói lời nào hết, ta có thể cảm nhận được Vân tiên nhân thở ra cũng mang theo sự run rẩy, hôm nay ta làm như vậy, hay đứng ra là, chúng ta làm như vậy, đối với Vân tiên nhân mà nói đó thực sự là một sự xúc phạm khá lớn, ta không còn mặt mũi nào ngẩng đầu nhìn hắn nữa, càng hiểu được xin lỗi cũng chỉ là vô ích mà thôi, cho dù sự tình khai mào là hắn không đứng trước, nhưng mà, nhưng mà.

“Lăng nhi, nàng đã ưng thuận ta rồi.” Khẽ một câu, lòng băng giá.

“Ta! Ta.” Ta ngẩng mạnh đầu nhìn thẳng vào đôi ngân mâu kia, âm đạm không ánh sáng, làm ta thấy rõ ràng lỗi lầm của chính mình. Ưng thuận người cái quái gì? Ta chưa từng làm tổn thương hắn, lại càng chưa từng ưng thuận hắn, ưng thuận hắn không phải ta, không phải ta đâu a! lát sau, ta nhẹ cười một tiếng, khoan thai mở miệng: “Vân Lăng vương biết mà, ưng thuận người không phải là ta.” Nếu đã buông tha, thì buông tha luôn đi chứ. Cứ chặn đường không ngừng như vậy, lại càng khiến người ta thương tổn thêm thôi.

“Không đúng!” Âu Dương Vân bỗng dừng giọng âm lượng, “Là chính miệng nàng bảo ta giữ lại nàng, lẽ nào nàng quên rồi sao?!”

OMG! Ta biết rồi, đúng là ta có nói như vậy, nhưng là do người cài bẫy ta nha, ta tưởng rằng “Giữ” nghĩa là giữ lại tính mạng ta chứ, nào ngờ đầu người lại dám chơi chữ với ta thế à!

Ta vừa định mở lời giải thích, thì Đông Phương Cửu ở phía sau liền đi tới, hắn lôi ra một tờ giấy Tuyên Thành được gấp tư gọn ghẽ từ cổ tay áo đưa cho Âu Dương Vân, cười nói: “Âu Dương huynh không ngại trước tiên xem vật này của Tiểu vương chứ, việc gì cũng cần phải có bằng chứng mới được.”

Âu Dương Vân hơi sững sốt đôi chút, rất nhanh đón lấy, mở ra vừa nhìn.

Hiên Viên Tiêu rõ ràng cũng rất hiếu kỳ về nội dung trên tờ giấy, nhưng lại ngại thể diện không dám tiến lên, đành phải chờ phản ứng của Âu Dương Vân vậy.

Tiếc là, hồi lâu sau, Âu Dương Vân vẫn chỉ cầm giấy không thốt ra một lời nào.

Rốt cuộc là cái gì nhỉ? Ta thực sự rất tò mò. Sao mà thấy cái tờ giấy này nhìn quen mắt thế cơ chứ?

Song cũng là, nhờ vào tờ giấy này hết a, ha ha.

Không biết từ lúc nào Đông Phương Cửu đã đứng cạnh bên ta rồi, cánh tay hần nhẹ nhàng đặt lên vai ta, làm ta liền nhớ tới lồng ngực của hắn, ta kiễng chân gần vào tai hắn, nhỏ giọng hỏi: “Hey, người đưa cho Vân tiên nhân xem cái gì thế?”

Đông Phương Cửu cười cười: “Lăng nhi muốn biết thì tự tới đó xem đi.” Nói rồi liền đẩy ta về phía trước, do quán tính, ta thiếu chút nữa là đâm sầm vào lòng Âu Dương Vân rồi. Ta lấy lại thăng bằng, ngoảnh đầu lờm Đông Phương Cửu một cái, hắn cười tí mắt nhìn Vân tiên nhân đang chăm chú xem tờ giấy kì lạ kia.

Trời xanh ơi! Thiên địa ơi! Cái này... này... này... chẳng phải là [Hiệp ước bất bình đẳng] mà ta cùng Đông Phương Cửu kí kết đó sao?!

Nhưng mà, nhưng mà.

Ta vọt tới trước mặt Đông Phương Cửu, trừng mắt phẫn nộ mắng hắn: “Cái tên ngốc Đông Phương Cửu người cũng thâm độc lắm! Người ngay cả. Người ngay cả.”

“Hử? Lăng nhi, nói năng cũng phải cẩn thận a, mọi người đều sẽ nghe thấy mất.” Đông Phương Cửu quẹo rũ cười, nhẹ buông mấy lời vân đạm phong thanh.

“Ta!” Ôi. Ta thực là xui xẻo mà! Cái tên ngốc kia còn bắt bẻ ta, còn dám nói là ta bằng lòng làm Vương phi hắn nữa, lại còn nói cái câu buồn nôn chó má kia “Trên có trời xanh dưới có hoàng tuyền, từ nay đến cuối đời sẽ không phụ bạc nhau!”.

Ta...ta...ta dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch nỗi a! Trên thì chữ kí hoa lệ, dưới lại có dấu vân tay đỏ chói!

Ta làm gì suy nghĩ sâu xa được như thế, nếu không phải ta thấy chữ viết bằng bút lông xấu tệ, ta sao có thể để hắn kí thay ta?! Nhưng cũng thật đúng lúc mà, nào ai nhìn ra được sơ hở bên trong chứ?! Trừ phi, trừ phi ta tìm được cái bản ký kết kia của ta!

Trên Thần Chi Đài mọi người đứng ngồi không yên, hiện tại phải gọi là tình huống gì đây a, tân lang đứng ngẩn ra, tân nương trợn mắt khó ưa, kẻ cướp dâu thì cười dịu dàng, còn có Hiên Viên để lạnh lùng mạo hiểm đứng ở giữa nữa chứ.

Sau đó, một người ăn vận rất đúng qui cách tiêu sái bước tới, cất cao giọng nói: “Nếu Quận chúa Sở Sở tính mệnh đang lâm nguy, thì Vô Ngôn đề nghị Vương thượng cùng Công chúa cứ tạm hoãn đại hôn trước đã.” Vô Ngôn dùng ánh mắt chân thành nói với Âu Dương Vân.

Âu Dương Vân chậm rãi gạt đầu, tiếp đến đảo mắt tứ phía, thông báo với toàn thể quan khách: “Đại hôn tạm hoãn, Âu Dương thiết yến(tổ chức tiệc) ba ngày tạ lỗi với các vị!”

Một hồi xôn xao.

Ách, đột nhiên có ba cường lực ép vào ta, đồng chí Âu Dương Vân thì túm tay phải ta muốn kéo đi về bên phải, đồng chí Hiên Viên Tiêu thì lôi cánh tay trái ta hướng về bên trái, còn tên ngốc Đông Phương Cửu kia thì lại ôm lấy thắt lưng ta từ phía sau khiến ta không thể nào mà di chuyển cũng như động đậy gì được .

Lão nương phát hoả, hét lớn một tiếng: “Các người có bỏ hết tay ra không thì bảo, lão nương sẽ tự mình đi!”

Nổi bão tố một chút cũng chẳng quan trọng gì, quan trọng chính là ta lại không đi theo hướng nào hết, mà chọn hướng trước mặt bước tới, cho mọi người chiêm ngưỡng bộ dáng nữ nhân hùng dũng.

Hàng vạn ánh mắt xuyên thấu.

Được thôi, được thôi, vốn danh tiếng Thượng Quan Lăng đã không tốt rồi, ta đây cũng không sợ cái “Mỹ danh” nữ nhân chanh chua đánh đá đâu a!

Aizz, phui phui người, kéo kéo áo quần, mẹ kế ta sải bước vô cùng hiên ngang hướng phía dưới Thần Chi Đài đi tới, nhưng mà, cái khăn quàng rườm rà có thể dùng mà quét rác này lại khiến ta khựng lại một chút, rồi, ta tiếp đến dùng phương thức nhanh nhất mà xuống Thần Chi Đài.

Một trận cười vang.

“Ha ha ha, dùng cách lẩn mà xuống quả nhiên là nhanh thật!”

“Đúng vậy, ha ha ha.”

Mẹ nó chứ, Cười đến chết đi! Coi chừng rớt cả quai hàm ra đấy!

Phật tổ ơi, tổ huynh ơi, ngài sao lại không trông thấy ta chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 56: Ma Y huyền bí, tới đâu để tìm? [Thượng]

Hoàng cung Ngôn quốc, Ngự Thư phòng.

Trong phòng hiện có ba người đang ngồi, và một kẻ thì nôn nóng tới mức đứng ngồi không yên.

Không sai, cái người cứ đi tới đi lui hết nhảy lên rồi lại ngồi xuống hoài ấy chính là ta, cũng không phải là không hề chú ý tới hình tượng trong con mắt người khác, mà ta đây chẳng phải đang sốt ruột đến mức sốt vó lên đó sao! Tính mệnh Sở Sở nhà ta sắp lâm nguy a, ta quýnh lên giậm chân liên hồi ấy thế mà mấy vị đại gia kia lại cứ ung dung mà ngồi phẩm trà, một điều trà, hai điều trà, chẳng hề chán cái thú về trà ấy.

Ta thấy tình cảm đồng chí Hiên Viên Tiêu này đối với Sở Sở nhà ta sao lại có thể hồ hững thế chứ? Hẳn đáng lẽ ra cũng phải nóng vội như ta mới phải a?

Ta liền phi đến trước mặt Hiên Viên Tiêu, giương mắt dữ tợn nghiêm mặt xét hỏi hần: “Sở Sở rốt cuộc là bệnh gì? Lúc trước chẳng phải vẫn rất mạnh khoẻ đó sao? Người thay ta chăm sóc nàng kiểu gì thế, hà? HA?! Người nói đi a? Nói đi chứ?! Sao người lại vẫn có thể tuyệt nhiên không chút cấp bách như vậy!” Ta chưa hết giận, dứt khoát bước lên phía trước, gắt gao túm lấy cổ áo vàng được thêu hoa lệ rực rỡ của tên thất phu Hiên Viên Tiêu kia, “Người dám nói người không phải thay lòng đổi dạ?! Cái hành động này của người thực là phá hỏng hết hình tượng Trần Thế Mỹ rồi a!!!”

Hiên Viên Tiêu giật nảy mình, vừa muốn mở miệng giải thích gì đó, thì ngay lúc ấy, lão cáo già Vô Ngôn ý cười trong trẻo đi vào, phía sau còn dẫn theo một người, ta liếc mắt nhìn lên, kia, đó chẳng phải là Át của ta sao?! Quả nhiên là bị bọn hần giam giữ mà! Đồ tiểu nhân thâm độc!

Thả Hiên Viên Tiêu ra, ta vội chạy đến bên mình Át, quan sát từ đầu đến chân hần, sờ sờ phía trước, rồi lại lần mò sờ soạng đằng sau, thiếu mỗi điều là còi nốt quần áo của hần ra mà nhìn thôi, Át mặt nhất thời đỏ ửng như quả cà chua.

“Khụ khụ.....” Đông Phương Cửu khẽ nhủ mảy, ho nhẹ một tiếng rồi nói: “Lăng nhi, chẳng lẽ Âu Dương lại ngược đãi thuộc hạ của nàng hay sao?” Tầm mắt lướt qua đôi ngân sắc đầy lửa giận của Âu Dương Vân, khúc khích cười, tựa như đang thị uy: Mặt đi lòng tin, đầu phải sẽ dễ dàng mà lấy lại như thế?

“Ah.....” Ta thuận theo đáp, kéo kéo tay Át, hỏi không ngừng: “Sở Sở thế nào rồi? Đêm qua sao người lại không nói với ta a!”

“Trường công chúa.....” Át có chút ngập ngừng. Hần tự biết không kịp thời bẩm báo bệnh tình của Thượng Quan Sở Sở với Quan Lăng nhất định là tội nặng, bất luận có nguyên nhân gì đi nữa, “Thuộc hạ không bảo vệ tốt được cho Quận chúa Sở Sở, thỉnh chủ tử trách phạt!” Quỳ gối, chấp tay mà nói.

“..... Thôi quên đi, đứng lên mau..... Ta không nên giận cá chém thớt với người.” Nâng Át dậy, ôn tồn hỏi: “Sở Sở thật bệnh nặng lắm à?”

Át suy nghĩ một chút, đáp lời: “Từ khi hồi cung Quận chúa Sở Sở thân thể liền ngày càng suy nhược, khoảng ba ngày sau thì nằm bất tỉnh trên giường.”

Ta quay người nhìn về phía Hiên Viên Tiêu, ánh mắt lạnh buốt, vô cùng giận dữ truy vấn: “Sở Sở cùng ngồi thuyền trở về với người, vì sao nàng gặp chuyện mà người lại vẫn bình yên vô sự?”

Lông mày Hiên Viên Tiêu phất chốc cau chặt lại, đôi đồng tử sắc kim hiện lên một tia hỏa quang, thanh âm lạnh lùng nói: “Hừ, người hiện đang hoài nghi ta?” Không đợi Thượng Quan Lăng trả lời, lại xa xăm nói, “Nàng còn chưa rời khỏi Ngôn quốc thì đã trúng độc rồi.” Đầu hơi cúi xuống che khuất ánh nhìn sắc bén của hần.

Ta sừng sốt, rồi giống như kiểu phản xạ có điều kiện mà nhìn hướng vào Vân tiên nhân, trong đôi ngân mâu thoáng hiện nét kinh ngạc. Xem ra chắc không phải là Âu Dương Vân làm, có điều..... Ha ha, Vân tiên nhân cũng có thể là diễn kịch nha.....

Tới gần Hiên Viên Tiêu, ta hỏi: “Người làm thế nào mà khẳng định Sở Sở trong lúc rồi đi thì trúng độc? Người nếu đã biết nàng trúng độc tại sao lại không mau chóng truyền ngự y giải độc cho nàng chứ?!”

“Lăng nhi, cứ từ từ.” Đông Phương Cửu thân nhiên từ trên ghế đứng dậy, khoan thai đi đến cạnh bên Thượng Quan Lăng, nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc loà xoà trên trán nàng, nhu hoà nói: “Nàng hồi gấp gấp như vậy, nhiều như vậy, Hiên Viên huynh cũng không biết nên đáp câu nào trước đâu.” Dứt lời, đôi phượng mâu đen thẳm sâu thẳm thấu hiểu chiếu thẳng vào ánh mắt vàng kim của Hiên Viên Tiêu.

Cùng lúc đó sắc kim xẹt qua tức thì lóe lên sát khí, nhưng lát sau đã lại không còn thấy gọn sóng. Hiên Viên Tiêu nhìn chăm chăm vào đôi bích mâu Thượng Quan Lăng, thật lâu sau mới lại mở miệng: “Nói chung, ta không cần phải lừa ngươi.”

Ta phần nộ! A, ngài chỉ với một câu “Không cần phải” là giải đáp được hết thảy vấn đề của ta hay sao? Rõ thật là có cái khí phách của bậc đế vương mà, rất tốt đấy nhì! Xoay ngay lưng lại, không thèm nhìn hần, chỉ cần nhìn thêm một lần nữa thôi ta sẽ vọt lên mà đập bẻ cái mũi cao cao tự tại của hần lăm!

“Chỉ có Ma Y mới có khả năng chữa trị được.” Đúng lúc Quan Lăng xoay người, Hiên Viên tiêu thân nhiên bồi thêm một câu.

“Ma Y?!” Ta lại cấp tốc quay phát lại, đối mặt với Hiên Viên tiêu: “Vậy thì mau mau mời Ma Y tới chữa cho Sở Sở đi a!”

Vô Ngôn nhẹ cười một tiếng, nói: “A ~~ té ra Kim Đế lần này tới đây đích thị là vì Quận chúa Sở Sở a, Vô Ngôn còn tưởng rằng Kim Đế một mình tới là bởi đại hôn của Vương thượng nhà ta chứ, ha ha.” Đôi mắt uồn cong thành hình lưỡi liềm, híp mắt cười cười, nhìn thoáng qua cái người mặt không chút biểu tình đang ngồi ngay ngắn bên cạnh hần – Âu Dương Vân, rồi lại nhìn về phía có hần khí toà ra – Hiên Viên Tiêu, trong ánh mắt không có lấy một chút sợ hãi, mà chỉ như là khiêu khích.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 57: Ma Y huyền bí, tới đâu để tìm?[hạ]

Ta ngoảnh đầu nhìn vào cặp mắt cáo già Vô Ngôn, ước đoán ý nghĩa trong lời nói của lão.....

Ah, phải rồi! Ma Y vốn là người Ngôn quốc mà! Chính mình viết ra sao lại có thể quên được chứ, thảo nào mà Hiên Viên Tiêu muốn tới Ngôn quốc thế.

Nhưng vậy hình như không được đúng lắm a, theo như nhân vật mà ta viết thì tên kia đích thị là một kẻ điên ngao du bốn biển. Còn tại sao lại kêu Ma Y chắc chắn là một kẻ điên? Là bởi muốn khiến cho tên kia chữa bệnh so với lên trời còn khó hơn gấp vạn, muốn hần cứu người thì nhất định phải giải đáp được câu hỏi xảo quyết mà hần đề ra, cho dù có trả lời đúng đi chăng nữa hần cũng chưa chắc đã thêm chữa cho người, còn phải xem tâm trạng của hần thế nào đã, với lại cứ cho là hần đồng ý chữa cho người đi, thì trong quá trình điều trị nếu hần đột nhiên mà thấy khó chịu, rất có thể người sẽ được trực tiếp đi gặp Diêm Vương luôn! Đấy người xem, thế không phải một tên điên thì là gì? A, mà cũng có thể là bệnh thần kinh đó.

“Lờ đâu Ma Y không hề ở Ngôn quốc.” Ta lắc đầu, thờ dài, “Ai biết được hần lại tới chỗ nào chơi đùa chứ.....”

Đôi phượng mâu đen thẫm của Đông Phương Cửu chợt trùng lớn, rồi lại cười yếu ớt nhìn Thượng Quan Lăng, vẻ mặt cố che giấu ý không thể tin được trong đáy mắt, giọng điệu như trêu chọc nói: “Ồ, ngay cả Tiểu Lăng nhi của ta cũng biết Ma Y không ở Ngôn quốc.”

Nhận thấy sự lay động trong ánh mắt Đông Phương Cửu từ phía sau, Hiên Viên Tiêu tựa hồ cũng lờ mờ hiểu được chút gì..... Ngày ấy hần cùng Đông Phương Cửu ở trên mái Sở Dật các.....

Bỗng nhiên, Hiên Viên Tiêu kinh ngạc nhìn về phía Thượng Quan Lăng.

“Ta sao lại không biết chứ? Ta dù sao cũng là công chúa của Ngọc quốc nha!” Nói xong, ta nghĩ muốn đánh chính mình quá, tận dụng chút ánh sáng chăm chú nhìn về phía Âu Dương Vân lúc ấy. Cũng may, hần chỉ hạ mắt xuống không nhìn ta.

Hú vía, may mà Âu Dương Vân vẫn còn có chút nhân tính không lột trần ta tại trận, nếu hần mà tố giác ta, ta chắc sẽ lập tức bị Hiên Viên Tiêu đánh chết, hoặc cũng có thể là bị Đông Phương Cửu tra tấn tới chết mất thôi.

Cảm giác này cứ như có con dao đặt ngay sau lưng, thật không hay chút nào. Mọi người đều biết người là kẻ bịp bợm cũng chẳng phải đáng sợ gì, cái đáng sợ chính là chỉ có một người biết người là kẻ bịp bợm, mà người kia còn xem người diễn trò lừa những người khác, tới khi nào thấy đùa giỡn nhàm chán không còn hứng thú nữa rồi, sẽ đem những lời bịa đặt của người vạch trần từng chút một để tìm kiếm niềm vui mới.

Tâm tình Đông Phương Cửu, có phần hỗn loạn. Dĩ nhiên, trong lòng hỗn loạn không phải chỉ có mình hần.

“Hiên Viên huynh thực chắc chắn tin rằng Ma Y du ngoạn đã trở về rồi chứ?” Âu Dương Vân đợi đúng thời điểm mới hỏi, hần vừa nhìn thoáng qua liền hiểu ngay tâm tư Thượng Quan Lăng lúc này. Trong lòng hần cảm xúc lại có phần không như thế, nói đơn giản đó là sự hải lòng, hần hết sức cao hứng vì chỉ có mình hần biết bí mật, một bí mật có thể khiến một người ở lại bên cạnh hần. Đó là nguyên do mà Âu Dương Vân nở nụ cười, những tia sắc bạc trong ánh mắt khẽ dao động.

Hiên Viên Tiêu thấy nét mặt Âu Dương Vân nhất thời nghi hoặc, rồi nhân tiện nói: “Không biết, cho nên mới muốn hỏi Âu Dương.” Âm điệu vừa phải, ngữ khí ôn hoà.

“Tiếc là, Âu Dương cũng không biết.” Mím cười lãnh đạm, tựa như chuyện không liên can đến mình.

Vô Ngôn nói chen vào: “Ma Y tuy là người Ngôn quốc ta, nhưng Vô Ngôn lại chưa từng may mắn gặp qua Ma Y lần nào. Thực đáng tiếc a, đáng tiếc a.....” Lắc đầu lia lịa, giống như hần thật sự kính trọng Ma Y nhường ấy vậy.

Đông Phương Cửu im lặng không lên tiếng, lặng lẽ suy tính. Nhưng cũng không suy ra được điều gì về Ma Y.

Hiên Viên Tiêu sớm đã dự đoán kết quả như vậy, cho nên hẳn lúc xuất phát đã dặn dò hai đại ảnh vệ của mình đi tìm tung tích Ma Y, nhưng mãi đến tận hôm nay hẳn vẫn không nhận được chút xú tin tức gì. Có chút nóng ruột thật, dù sao Sở Sở bị trúng độc nặng thế nếu không được giải kịp thời thì.....

“Ta biết hẳn ở đâu rồi!” A ha! Ta biết, ta biết! Vốn sau khi ta “xuyên” tới ở chương hai, Hiên Viên Tiêu sẽ phải đưa Sở Sở hơi thở mong manh đi khắp nơi bằng mọi giá tìm kiếm bóng dáng Ma Y, cuối cùng hẳn cũng đã gặp được Ma Y trong một nơi thâm sơn cùng cốc của Lương quốc, tiếp đó lại bị tên Ma Y kia làm khó đủ đường, nhưng rốt cục Sở Sở trong tình trạng hấp hối tưởng chừng không thể qua khỏi cũng đã sống lại.

“Hắn ở đâu?”

Đông Phương Cửu đột nhiên hoàn hồn trở lại, Hiên Viên Tiêu ngay tức thì truy vấn, Vô Ngôn híp mắt như cười, Âu Dương Vân ngân mầu khẽ run.

Ta lôi Đông Phương Cửu qua, nhìn vào mắt hắn, hỏi: “Lương quốc ngươi có phải có một ngọn núi tên là..... Cửu Trọng Sơn không?”

Đông Phương Cửu giật mình sững sốt, tiếp theo chậm rãi gật đầu.

“A ha, vậy thì đúng rồi, Ma Y lão nhân đang ở đó đấy!” Ta hưng phấn vỗ tay bôm bốp, khẽ nhếch miệng cười rồi kéo Át đang một phen ngạc nhiên quá độ ra, lén tiếng hỏi: “Át, ta rất lợi hại phải không? Hắc hắc, làm thuộc hạ của ta cũng mờ mịt mờ mịt lắm chứ nhỉ?”

Ta chính là biết rõ các ngươi đều không biết cái bí mật này mà!~~~~

Oa ha ha ha, ta cảm giác như sự hồi sinh của ta giờ mới được bắt đầu!

Phật viết: Vui quá hoá buồn.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 58: Yêu là trước kia, phiền là hiện tại!

Tất cả dường như đều cùng đồng loạt hỏi ta một câu giống hệt nhau — ta làm thế nào mà biết được Ma Y hiện đang ở Cửu Trọng Sơn của Lương quốc chứ.

Quả nhiên là vui quá hoá buồn a?

Ha ha, thế nhưng cũng quá coi khinh bản lĩnh của mẹ kế ta rồi, dựa vào cái lưỡi liến thoắng của ta thì thiếu gì mấy cái lời nói dối?!

Do đó mà ta kẻ – trong một đêm phong hoa tuyết nguyệt..... Khụ khụ.....@#¥.....*¥##@[*&.....

Sau cùng tóm lại chính là, ta với một mỹ nữ tỷ tỷ đã tu đạo hơn hai trăm năm có giao tình không nhỏ, tỷ tỷ này lại có năng lực tiên tri, là nàng nói cho ta biết tâm tích của Ma Y đấy, bởi nàng đoán ta sẽ có ngày phải thỉnh cầu Ma Y, nên mới đem hành tung Ma Y sớm nói cho ta biết. Kỳ thực, người mà ta luôn miệng kêu “Tỷ tỷ” chính là một ta nữa, điểm ấy ta tin Âu Dương Vân chắc chắn hiểu được.

Tất nhiên với một con “Sói” và một con “Hổ ly” a, dám chắc sẽ không dễ dàng mà hoàn toàn tin vào cái lý do thoái thác của ta đâu, thế là liền hỏi ta hành tung của tu đạo tỷ tỷ, ta đây làm sao mà nói được a, vì thế, ta bảo rằng nàng thích vân du tứ hải, hơn nữa nói không chừng nàng đã sớm đứng vào hàng thần tiên rồi cũng nên!

Bọn họ đều á khẩu không nói thêm được gì, chỉ có Âu Dương Vân là liếc mắt nhìn ta với một thâm ý khác, đối với hắn cũng không thấy sợ, nên ta cứ thể hung hăng mà nhìn lại hắn.

Vậy là, trải qua một cuộc “Hội nghị đại biểu toàn dân” cùng nhất trí thông qua, vào ngay ngày hôm sau đúng chính Ngọ(giữa trưa) giương buồm xuất phát thẳng tiến Cửu Trọng Sơn của Lương quốc.

==

Hôm sau, tại bến tàu Vân Kinh.

“Công chúa, chúng ta lên chiếc thuyền nào bây giờ?”

Phía sau truyền đến tiếng Át nhỏ giọng hỏi, ta ngoảnh lại cười với hắn: “Chúng ta ngồi thuyền ngươi đem tới là được rồi.”

Át hơi nhủ mày, có phần khó xử nói: “Công chúa, thuộc hạ ngồi thuyền tới. không có.”

“Ah.” Ta gật gù đầu, tiếp tục từ tốn tiến về phía trước, đi tới thuyền rồng có quốc huy rực rỡ của Kim quốc liền bước tránh qua.

Một người đi qua sát bên ta mang theo một cơn gió, sau cùng còn phất tay áo hù lạnh với ta một tiếng.

Hừ cái gì mà hừ! Sẽ không thêm ngồi thuyền của ngươi đâu!

Ta chỉ vào một con thuyền khác mang chữ “Cửu” to tướng đang lay động trong gió, nghiêng đầu khẳng định với Át: “Đi, chúng ta lên chiếc thuyền này! Con thuyền này nó càng lớn, càng xa hoa, càng thoải mái, lại càng an toàn!” Ta xoay người khẽ liếc Hiên Viên Tiêu đang phần nộ trừng mắt nhìn ta, cố ý khuếch đại âm lượng khiêu khích nói, “Quan trọng là trên con thuyền này không có – cái người trông chừng mắt a!”

Kim mầu Hiên Viên Tiêu lửa giận dâng lên cuộn cuộn, sai từng bước dài đi tới lạnh giọng hỏi: “Thượng Quan Lăng, ngươi nói cái gì?!”

Ta cười hi hi với hắn, bữu môi nói: “Lời hay không nói hai lần!” Vung tay lướt qua hân hướng thuyền Đông Phương Cửu mà đến.

“Đứng lại!” Hiên Viên Tiêu hét lớn một tiếng, như làn gió lạnh thấu xương gào thét, từ phía trần ngập khói mù dậy lên nồng đậm.

Dựa vào cái gì chứ? Ta không dừng lại, ngay cả đầu cũng không thèm ngoảnh lại, để cho ngươi đối diện với cái ót sau gáy a! Ha ha!

Cảm giác phía sau có sự chuyển động khác thường, vừa quay đầu liền chứng kiến ngay tên thất phu Hiên Viên Tiêu kia tung chưởng đánh vào ngực Át nhà ta, còn chưa đợi ta mở miệng chửi hắn, tên thất phu ấy đã lại nhanh chóng với lấy tay ta, trong phút chốc cánh tay đã bị nắm chặt.

“A!– thả...thả..... tay... ra.” Ta mặt nhăn mày nhí, thực là đau đến mức lông mày cũng sắp chạm vào nhau đến nơi rồi, “Đau, đau... đau quá a.....” Chết tiệt! Hạ thủ hung ác như vậy, cẩn thận không ta giết lão bà nhà ngươi a?!

Đột nhiên, một đạo chưởng phong từ trên đầu ta xẹt qua, hướng thẳng cánh tay đang siết chặt của Hiên Viên Tiêu đánh xuống, rồi đỡ lấy ta vào trong lòng ngực mềm mại.

Ta còn hoảng hồn chưa kịp định thần, chợt nghe thấy thanh âm thâm trầm của Đông Phương Cửu vang lên bên tai: “Hiên Viên huynh, động thủ phải cẩn thận!”

“Đứng đứng, ngươi nói ta đâu có động thủ a?! Có biết là quân tử dùng lời chứ không dùng tay dùng chân không hả?! Ngươi là cái đồ thất phu! Tên thất phu chính hiệu!” Xoa xoa vết tích ửng đỏ trên cổ tay, ta trợn mắt dữ dằn chửi hắn, “Hừ! Ngươi khi dễ nữ nhân, ngươi có phải là nam tử hán đại trượng phu nữa không đó?! Vậy mà ngươi lại vẫn có thể đứng đầu một đất nước cơ đấy, thật là mắc ói quá đi.....”

Mất thấy ma quỷ Hiên Viên Tiêu lại hướng vào ta, liền vội vàng từ trong lòng Đông Phương Cửu nhảy phắt ra trốn sau lưng hắn, miệng như cũ vẫn không chịu buông tha: “Ngươi còn dám đụng đến ta, ta sẽ không gả Sở Sở cho ngươi đâu!” Hừ! Cho Kim quốc các ngươi không có triều đại tiếp theo luôn a!

Đông Phương Cửu một tay nắm chặt Thượng Quan Lăng đang kêu gào không ngừng ở đằng sau, một tay luôn chuẩn bị để bắt cứ lúc nào cũng có thể nghiêng đón cơn phần nộ của Hiên Viên Tiêu, chính vì vậy lại càng không thể đi thuyền Kim quốc của cái tên Hiên Viên Tiêu mất vàng đang trợn trừng như muốn ăn tươi nuốt sống người ta được.

“Hắn lên thuyền của ngươi làm gì?!” Ta ngây người, quay vào Đông Phương Cửu nói: “Đừng có cho hắn lên thuyền của ngươi a!”

Đông Phương Cửu khẽ cười một tiếng, hỏi: “Tiểu Lăng nhi không thích Hiên Viên huynh?”

“Không phải là không thích, mà là phiền! Ta thấy hắn rắc rối lắm!” Ta nói rành mạch từng chữ một.

“Thế à?” Đông Phương Cửu như vô tình thốt ra một câu: “Ta sao lại nhớ rõ lúc trước Lăng nhi có nói là rất yêu rất thương hắn nhi.”

Ta kinh ngạc, hồi lâu sau mới hoàn hồn được, nuốt nuốt nước miếng rồi mở miệng: “Đó là trước kia.....” Tiếp theo liền xoay người bước nhanh lên thuyền.

Đông Phương Cửu thở dài, lắc đầu, cũng chậm rãi bước lên boong tàu, khẽ lầm bầm: “Lăng nhi, nàng bao giờ mới có thể nói thật với ta đây.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Càn Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 59: Thân phận lo âu, nghi hoặc trùng điệp

Vốn tưởng rằng ngồi chung một con thuyền với Hiên Viên Tiêu, chúng ta sẽ làm cho con thuyền này nát tươm nát tành, kết quả là vẫn bình an vô sự, hắn

không chỉ không chủ động xuất kích đối phó với ta, ngay cả những lần tình cờ chạm mặt hấn đều ngoảnh mặt làm ngơ, xoay người bước đi.

Đối với hành vi quý dị của hấn ta thật sự khó có thể lý giải, hấn đối với ta, hoặc nói chính xác hơn, hấn với Thượng Quan Lăng rốt cuộc là loại tình cảm gì?

Vốn dĩ là chán ghét “Ta”, hiện tại thì sao? Ta, thứ nhất là không thích hấn, thứ hai là còn cố gắng làm mối cho hấn cùng Sở Sở, hấn còn cái lý do gì mà cứ thấy ta là lại chán ghét như thấy ôn dịch chứ?

Ai, không hiểu a không hiểu, tâm tư người này thật sự quá thâm ảo .

Đông Phương Cửu đẩy cửa bước vào, cười nói:“Có chuyện gì mà Tiểu Lăng nhi thở ngắn than dài vậy?”

Ta nắm chặt hai tay, ngẩng đầu lên nhìn Đông Phương Cửu nghiêm túc nói:“Lần sau tới nhớ gõ cửa!”

“Ta có gõ.” Có điều rất nhẹ thôi, nhất định là nàng không nghe thấy. Đông Phương nheo mắt cười cười.

“Tìm ta có chuyện gì?”

“Lăng nhi, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ về nhà .”

“Đi đi, đó là nhà ngươì, không phải là nhà ta!” Tên gốc Đông Phương Cửu này lại bắt đầu giờ thói buồn nôn, ta phải chuẩn bị phòng ngự thật tốt.

Đông Phương Cửu mỉm môi cười, nói:“Được rồi, tới phòng nghị sự đi, ta sẽ chờ nàng.”

Ta còn đang lưỡng lự, đã bị Đông Phương Cửu kéo tay lôi đi.

Hiên Viên Tiêu nhìn thấy Đông Phương Cửu nắm tay ta tiến vào liền buông chén trà xuống, Thập Tứ phía sau vẫn đứng thẳng tắp.

“Công chúa!” Át nhìn thấy ta, khuôn mặt nở một nụ cười.

“Át nha, lần sau bảo vệ cửa phòng ta cho tốt , bằng không sẽ có người len lút tùy tiện tiến vào !” Lời này đương nhiên là nói cho Đông Phương Cửu nghe, dùng dư quang liếc mắt một cái, thế nhưng sắc mặt hấn không có tí xú giận dữ nào. Tên gốc này thật sự không thể cứu được! Hấn rốt cuộc có hiểu thế nào gọi là nói móc không a?!

Át nhìn Đông Phương Cửu, ánh mắt cũng không lộ ra điều gì, chỉ nói “Vâng”.

Đội ta tìm chỗ ngồi thoải mái xong, Đông Phương Cửu vẫn giữ ý cười nhìn Hiên Viên Tiêu nói:“Hiên Viên huynh giờ có thể đem chuyện Sở Sở bị trúng độc nói tường tận cho chúng ta được chưa.”

Hiên Viên Tiêu hơi nhướng mày, nhìn chòng chọc vào khuôn mặt đang nở nụ cười của Đông Phương Cửu, đôi mắt sắc vàng cực lạnh, khẩu khí khó chịu nói:“ Lúc Sở Sở ở Ngôn quốc đã bị trúng độc.”

“Làm sao ngươi biết ?” Ta hỏi như vậy không phải vì không tín nhiệm Hiên Viên Tiêu, với tính cách người này, hấn sẽ chẳng thèm bịa đặt ta làm gì, chỉ là ta thực sự không thể hiểu nổi vì sao lúc Sở Sở cùng hấn lên thuyền trở về Ngọc quốc vẫn còn cực tốt, hơn nữa tại sao đám người ở Ngôn quốc lại phải hạ độc Sở Sở?! Không bằng hạ độc ta còn có thể tin.

“Ồ trên thuyền của ta không ai dám động đến nàng.” Hiên Viên Tiêu cau mày không hồn giận trả lời ta.

Đông Phương Cửu nói chen vào một câu:“Sau khi Sở Sở trở lại Ngọc quốc cơ thể ngày càng tiều tụy, nhưng các ngự y chuẩn bệnh lại cực kì nhất trí, đều nói nàng cũng không đáng lo ngại.”

Ta nghiêng đầu nhìn về phía Át, Át trầm mặc gật đầu.

“Nhưng ta vẫn nghĩ không ra, vì sao kẻ đó ai không đầu độc lại muốn đầu độc Sở Sở?”

Hiên Viên Tiêu cười lạnh một tiếng nhưng không nói gì, Đông Phương Cửu khẽ lắc đầu, thở dài nói:“Lăng nhi, người kẻ đó muốn đầu độc chính là nàng a!”

Ta đột nhiên giật mình, hơn nửa ngày sau mới vội vàng truy vấn Đông Phương Cửu:“Vậy thì vì sao Sở Sở lại trúng độc ?”

Đông Phương Cửu cười khổ nói:“Lăng nhi, ta cũng không phải là vị tỷ tử tu đạo của nàng, làm sao biết rõ hết được.”

“Vậy thì vì sao có người muốn hại ta?!” Thượng Quan Lăng thật sự bị nhiều người hận như vậy sao? Tất cả mọi người đều hận ta không thể chết?.....

“Đắc ngọc giả, chương càn khôn.” Đông Phương Cửu U xa thăm gần sáu chữ.

Cái gì?! Đều tại lão hồ ly Vô Ngôn kia! Nếu không phải do cái thần chỉ cút chó của hấn, ai sẽ đối với Ngọc quốc ta như hồ rình mồi?! Ai sẽ ngấm ngấm hạ độc thủ với ta?!

Ta khỏe miệng co vào, lại hỏi: “Vậy sao thần chỉ ta đây nói lại không có ai tin?” Sợ bọn họ quên mất ta lặp lại câu nói của mình hôm trước, “Chính là câu ‘Ngôn niệm quân tử ôn kì như ngọc’!”

Đông Phương Cửu âm thầm cười: “Lăng nhi không phải muốn ám chỉ ‘Ngọc’ ở Ngôn quốc chứ?”

Ôi chào? Hẳn hiểu nha, ta vội vã gật đầu.

“Ngươi cho rằng Âu Dương Vân mấy ngày nay rất tốt?!” Hiên Viên Tiêu bỗng chốc phun ra một câu, hàn khí bức người.

Ta nghe xong cũng cả kinh, buột miệng nói: “Hắn cũng bị kẻ khác ám toán?” Không thể nào? Vậy mà hắn còn bớt thì giờ đến tra tấn ta?!

Hiên Viên Tiêu khẽ nhắm hai mắt trông mất sắc vàng, không trả lời ta. Ta ngược lại nhìn về phía Đông Phương Cửu, Đông Phương Cửu bất đắc dĩ cười nói: “Ngôn quốc còn có một vị đại quốc sư mà.”

“Nga.” Ta như vừa tỉnh mộng, hai mắt sáng choang như đèn, dán mắt vào hai người bọn họ. Nghĩ đến đây ta lại cảm thấy có điểm không đúng, Ngôn quốc bị người khác theo dõi, nhưng mà theo biểu hiện của Đông Phương Cửu với Hiên Viên Tiêu, lại không giống như là bọn hắn làm, như vậy thì Kim quốc cùng Lương quốc cũng bị loại bỏ, vậy, vậy rốt cuộc là kẻ nào đã làm những chuyện này?!

“Lăng nhi, không nên cau mày.” Đông Phương Cửu sùng nịnh nói.

“Nga.” Ta đáp lại một tiếng rồi lại ngừng đầu hỏi hắn: “Là người Dực quốc làm?”

Dực quốc, nơi nhỏ như lòng bàn tay, vốn thuộc Ngọc quốc.

Đông Phương Cửu cùng Hiên Viên Tiêu đều cực kinh ngạc, đồng loạt nhìn về phía Thượng Quan Lăng, Hiên Viên Tiêu rốt cuộc nhận không được, lớn tiếng chất vấn: “Ngươi rốt cuộc là ai?!”

Đông Phương Cửu lúc này ngây người, trong lòng run lên, vội vã nói chen vào một câu, ngăn Hiên Viên Tiêu lại: “Hiên Viên, Lăng nhi là Ngọc quốc trưởng công chúa, nàng trước tiên hoài nghi Dực quốc rất có đạo lý!” Hắc mưu của Đông Phương Cửu gắt gao nhìn chăm chăm vào Hiên Viên Tiêu, lông mày nhíu lại, đôi mắt bao hàm thâm ý đều ám chỉ Hiên Viên Tiêu không được lỗ mãng.

Ta ngo ngáy nhìn biểu tình quái dị của Đông Phương Cửu cùng Hiên Viên Tiêu, trong lòng bất ổn. Hiên Viên Tiêu chất vấn rốt cuộc có ý tứ gì? Hắn chẳng lẽ đã phát hiện được điều gì? Chẳng lẽ là Âu Dương Vân nói cho bọn họ? Không phải đi.....

Trong nhất thời bầu không khí trở nên đặc lại.

Thật lâu sau, Đông Phương Cửu phá vỡ yên lặng, trấn an ôn nhu nói: “Tóm lại Lăng nhi nàng phải luôn luôn cẩn thận, không thể hành sự một mình, bây giờ nàng là người nguy hiểm nhất.” Tiếp theo lại giả như phong thái quyền rũ, nhỏ nhẹ nói, “Hay là Tiểu Lăng nhi cực cung muốn đi cạnh ta mới an toàn!”

“Xì—” Ta mới không cần với đại hoi lang háo “Sắc” nhà ngươi ở cùng một chỗ!

==

Chính Ngọ hôm sau, dưới chân Cửu Trọng Sơn Lương quốc.

Đám người Cửu vương phủ sớm đã châu chực dưới chân núi, trong đó ta chỉ biết mỗi một người là hoàng sam nữ tử, Y Y, tú bà của Ngôn quốc Chỉ Tôn phường, tâm phúc của Đông Phương Cửu.

Mặc kệ những cái khác, ta xoay người phân phó Át: “Át, ngươi mau trở về nhanh chóng đưa Sở Sở tới đây, chúng ta sẽ lên Cửu Trọng Sơn chào hỏi ma y trước.”

“Vâng!” Át khom người đáp.

“Khoan đã—” Ta gọi Át lại, suy nghĩ một chút rồi nói: “Cửu Trọng Sơn có chín đỉnh núi, ma y hẳn là ở nơi cao nhất trên đỉnh Cửu Trọng Sơn.”

“Thuộc hạ hiểu rồi!”

“Ân, đi nhanh về nhanh!”

==

Đông Phương Cửu nói đường lên Cửu Trọng Sơn mặc dù không dốc lắm, nhưng lại chật hẹp quanh co, dắt ngựa cũng không thể đi được, hắn bèn đề nghị mọi người để ngựa dưới chân núi, đi bộ lên.

Tên thất phu Hiên Viên Tiêu ý mình có công phu, không thèm đếm xỉa đến mọi người, tự mình thi triển khinh công leo núi, Tiểu Thập Tứ nhà hắn cũng chỉ có thể gắng sức bám theo sau, không hề oán hận nửa câu.

Ta vốn dự định sai người chuẩn bị kiệu trúc nâng lên trên núi, bằng không dựa vào thể chất loại trạch nữ ta đây chắc đến cả đời mới có thể bò lên trên đỉnh núi. Ai ngờ ta còn chưa mở miệng, đã cảm thấy eo bị siết lại, thanh âm của tên ngốc Đông Phương Cửu vang lên như sấm đánh bên tai. Hắn ôm ta cùng “bay”. Đừng nói cước lực của tên ngốc Đông Phương Cửu kém xa so với Hiên Viên Tiêu, ngay cả khi hắn vác theo một đại phiến toái như ta cũng không rớt lại phía sau nhiều lắm.

Chưa đến nửa canh giờ, cảnh vật trước mắt càng trong trẻo khoáng đạt hơn, ta cảm thấy cũng sắp tới nơi, vì vậy càng thúc giục mọi người đẩy nhanh cước bộ.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 60: Đỉnh Cửu Trọng Sơn, trái tim nặng trĩu

Gọn Cửu Trọng Sơn ở Lương Quốc thật là đặc biệt, đặc biệt đây không phải bởi vì sơn đạo nhỏ hẹp quanh co, mà là càng trèo lên cao nhiệt độ không khí càng nóng, chờ lúc chúng ta lên được tới đỉnh ngoài cảnh sắc trước mắt hùng vĩ tươi đẹp lung lay còn có xung quanh thật giống như những ngày mùa hè, đã vậy ngay cả bốn bề không khí đều tràn ngập hơi nóng bức mùa hạ.

Về điểm ấy, không chỉ có người mẹ kế như ta đây không ngờ tới, mà ngay cả Đông Phương Cửu cũng có chút giật mình, càng khỏi phải nói đến những người khác.

Cửu Trọng Sơn (núi chín tầng) rất quái lạ, phải nói tầng thứ chín của Cửu Trọng sơn rất quái lạ. Nơi này cảnh vật rộng mở, hoa nở phủ kín mặt đất, giống như giữa hè, nhưng cẩn thận nhìn thật kỹ thì những bông hoa nở rộ rực rỡ này lại đều là loại hoa không thể nở vào mùa hè. Hoa trạng nguyên điểm lẹ, sơn trà đỏ rực, lan quân tử hồng cam thanh lịch, và một mảng rừng mai tươi đẹp rộng lớn bao la, hồng, vàng, trắng, ba màu hòa lẫn trong nhau, trong không khí tràn ngập 「©xmydux.wordpress.com」 mùi hương hoa mai lạnh lẽo mà thanh khiết khiến cái cảm giác bức bối vì nóng nực chợt tan biến trong chớp mắt.

“Thật đẹp.....” Trong thâm tâm ta ngầm cảm thán, tâm trạng cũng cảm thấy nhẹ nhàng hẳn lên.

Đông Phương Cửu cũng cong cong mắt cười: “Đúng vậy, ta đây cũng là lần đầu tiên lên tới đỉnh núi Cửu Trọng này.”

“Đã lên đến tầng thứ chín rồi, Ma y ở đâu?” Câu nói của Hiên Viên Tiêu trong phút chốc liền xua tan toàn bộ cái nóng bức.

“Uhm..... Ồ.....” Ta cũng không biết a, trong sách chỉ viết là gặp được Ma y trên đỉnh Cửu Trọng sơn thôi. Vừa suy nghĩ, vừa đảo mắt nhìn quanh bốn phía, cuối cùng cảm thấy nơi này hoa mai nở quá rực rỡ, hơn nữa có vẻ như càng đi sâu vào trong thì màu trắng như tuyết lại càng thêm chói mắt, “Hắn là ở chỗ sâu trong rừng mai kia.”

“Ngươi rốt cuộc biết hay là không biết?!” Hiên Viên Tiêu trừng mắt nhìn ta, hơi tức giận hỏi.

Ta cá giận nói: “Ngươi cho rằng ta là mẹ ngươi sao, cái gì cũng biết hết chắc?!”

Hiên Viên Tiêu tức giận đến mức siết nắm tay kêu răng rắc, ta âm thầm lui ra phía sau mấy bước.

“Đi, vào bên trong xem thử.” Đông Phương Cửu kéo lấy tay ta hướng vào phía sâu trong rừng mai mà đi, còn cười khê bên tai ta hỏi: “Lăng nhi là làm sao biết được mẫu thân của Hiên Viên không có gì là không biết vậy?”

Ta nghiêng đầu nhìn hắn, về mặt tên ngốc này không có ý tốt gì, rõ ràng là cố ý khiêu khích, ta trả lời hắn: “Mẹ của hai ngươi đều giống như nhau!”

Đông Phương Cửu hơi chút sùng sốt, ánh mắt đột nhiên tối sầm lại nhưng chỉ trong chớp lát lại ở một lát lại sáng ngời hẳn lên, cười nói: “Chuyện này thì Lăng Nhi đoán sai rồi.” Mẫu thân của Hiên Viên Tiêu vốn là hoàng hậu Kim quốc, hiện tại là Hoàng Thái Hậu Kim quốc, còn mẫu thân của mình lại là..... một người có huyết thống hèn mọn nhưng lại có cốt cách cao ngạo nhất ở trên đời này.

Ta nhìn đôi mắt u ám của Đông Phương Cửu, chung quy vẫn không thể nhìn thấu được tâm can của hắn, càng nhìn càng cảm thấy như có thể rơi vào dòng xoáy đen ngòm sâu không thấy đáy kia, một thế giới đen ngòm không có cảm giác an toàn, trong lòng bỗng dưng run rẩy, ta hỏi: “Ngươi không sao chứ?”

“Ồi, Tiểu Lăng Nhi thực sự đang lo lắng cho ta sao?” Đông Phương Cửu khước môi hơi nhếch lên, đôi mắt phượng nheo nheo lại, cười xấu xa hỏi.

“Ngươi đi chết đi!” Chẳng muốn đôi co hắn, hất tay hắn ra, ta nhanh chân đi như chạy về phía trước. Về phần vì sao muốn chạy, ta cho rằng nên tranh thủ từng phút từng giây tìm cho được tên Ma y kia. Phía sau truyền đến tiếng cười ác ý như “oan hồn” của Đông Phương Cửu.

Ở sâu trong rừng mai đúng là dùng một mảng hoa mai trắng như tuyết bao bọc quanh một cái biệt viện, trên tấm biển lớn ở đại môn viết hai chữ “MA Y” to màu đỏ như máu, sự đối lập của màu sắc này rõ ràng là cố ý sử dụng khiến cho người xem phải giật cả mình.

Ma y này cũng thật sự là quý dị tới cực điểm, ta khinh thường lắc lắc đầu, quay lại nhìn đội ngũ đang tiến tới phía sau nói: “Nó đây rồi.” Ánh mắt dừng lại ở trên người Hiên Viên Tiêu, “Người tìm một người trở về tiếp ứng Ất, bảo những người khác đều thối lui ra bên ngoài rừng mai đi.” Không để ý tới kim quang giết chết người của Hiên Viên Tiêu, ta [©xmydux.wordpress.com] quay sang nói với Đông Phương Cửu, “Người đi gõ cửa đi, Cửu Trọng Sơn tốt xấu gì cũng là địa giới thuộc Lương quốc của người, hần dù sao cũng phải nể chút mặt mũi của chủ nhân nơi này là người chứ.”

Hiên Viên Tiêu có tức giận cũng không còn cách nào, thanh âm bình tĩnh bảo Thập Tứ làm theo sự phân phó của ta. Đông Phương Cửu nhú mày về mặt ỳ khướt nhìn ta, con người đen lóng lánh như vừa được ngâm trong nước, phủ một tầng sương mù.

Ta đảm bảo khẳng định cộng thêm chắc chắn là ta đang ức hiếp bọn hần, làm khó dễ bọn hần. Hắc hắc, ai bảo ta là mẹ kế vô lương làm chi? Quên mất lúc các người ức hiếp ta rồi sao?! Cái này gọi là... có quyền mà không dùng, để quá hạn sẽ thành đồ bỏ! A ha ha ha đến lúc các người không dám chắc tên Ma y chết tiết kia có thật hay không, còn không quay đầu van cầu ta ấy chứ?! Đến lúc đó..... Aha ha ha ha..... Lão nương lại làm thịt các người một phen! Các người dù gì đi nữa cũng phải chịu đựng thôi! Diệt! ha ha ha ai bảo các người là kẻ có tiền làm chi? Tiền nhiều như nước còn sợ ta moi móc chút đỉnh hay sao?!! Oh yeah ... cuộc sống thật là tươi đẹp, thế giới thật là tuyệt vời...

“Ui da!” Ta ngẩng đầu tức giận trừng mắt nhìn Đông Phương Cửu vừa rút tay lại, “Sao người gõ đầu ta!” Đợi đó, cứ gõ đi, chờ ngày nào đó ta rút hết móng của người cho biết!

Đông Phương Cửu cười hắc hắc khoái trá, nói nhỏ: “Tiểu Lăng nhi, nàng vừa mới suy nghĩ cái gì đều viết hết lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của nàng rồi!” Tiếp theo lại nói, “Ai bảo nàng không ngoan, đây là hình phạt cảnh cáo của ta!” Nheo mắt cười liền tránh ra xa.

Đông Phương Cửu tao nhã đứng ở trước cửa lớn của Ma y, đưa tay lên gõ cửa, tất cả bọn ta ngừng thờ chờ bên trong đáp lại. Bất ngờ chính là, không đầy hai phút ngay sau đó có một thiếu niên thanh tú khoảng chừng mười ba, mười bốn tuổi mở cửa ra, đôi mắt to đen láy của hần lướt nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Đông Phương Cửu vài lần, lại cúi đầu nhìn dò xét ta cùng Hiên Viên Tiêu mấy lần, hất đầu lên thái độ rất kiêu ngạo hỏi han: “Có chuyện gì sao?”

Ta có một chút tức giận, chỉ là một thằng nhóc tí rầm thối còn chưa mọc râu, đừng bao giờ để tỷ tỷ ta tím được cơ hội lột quần người xuống, ta sẽ đánh nát mõng người!

Đông Phương Cửu trái lại không phát cáu, đối với thiếu niên kia mỉm cười, khách khí nói: “Tại hạ Đông Phương Cửu, đặc biệt đến đây bái kiến Ma y đại nhân.”

Ta che miệng bả vai rung rung cười “khùng khục”, tên gốc Đông Phương Cửu này thật là biết diễn kịch, lại còn tự xưng là “tại hạ”, tự xưng xong rồi lại còn ung dung khai báo quốc họ lấy lòng cùng thứ bậc của mình nữa chứ, thật thú vị, vô cùng thú vị.

Hiên Viên Tiêu ở bên cạnh ta khẽ ho nhẹ một cái, liền toát ra hàn khí bức người, lập tức làm đông cứng nụ cười tươi tắn của ta.

Thiếu niên kia ngẩng mặt lại còn chống cằm, suy tư một lát, sau đó vẻ mặt nghiêm túc hỏi han: “Người tới là cầu y? Xin thuốc? Trả thù? Hay là báo ân?”

Đông Phương Cửu cười nhẹ, rồi lặp lại một lần nữa câu vừa mới nói: “Đặc biệt đến đây bái kiến Ma y đại nhân.”

Thiếu niên kia nghe xong lý do thoái thác của Đông Phương Cửu lại cắn cắn môi, bộ dáng thật là buồn rầu, qua một lúc lâu sau thiếu niên thở dài nói: “Sư phụ trước khi đi có dặn dò, ai đến cầu y nói sư phụ đi vắng, tới xin thuốc thì cứ lấy đất trên mặt đất trực tiếp vo thành viên đưa cho, tới trả thù trực tiếp dùng độc được tiếp đón, tới báo ân thì một cước đá thẳng ra khỏi cửa, cũng không có cần dặn đến bái kiến phải xử lý như thế nào a, ta..... ta cũng không biết nên làm cái gì bây giờ mới được đây.....”

Nghe những lời lầm bầm trong miệng của thiếu niên kia, ta không nhịn được cười, tên Ma y này thái độ làm người cũng thật là cổ quái, lại có thể dặn dò đồ đệ tổng cô những người đến cửa nhà mình như vậy..... Thế nhưng, nghe qua ý tứ của thiếu niên kia.....

Ta xông lên phía trước, cất tiếng hỏi: “Người nói Ma y đi vắng?!!!”

“Đúng vậy, vài ngày trước sư phụ đã ra ngoài rồi, giờ vẫn chưa trở về.” Thiếu niên chớp chớp đôi mắt, vẻ mặt nhưng nhớ vô hạn.

Ta ngây dại, miệng cũng không chịu nghe lệnh không nói nên lời..... Sờ Sờ..... Sờ Sờ sẽ làm sao bây giờ.....

“Tiểu sư phụ có biết Ma y đi đâu không?” Hiên Viên Tiêu chậm rãi tiến lên, bình tĩnh hỏi.

“Ai mà biết được? Tâm tư của sư phụ ta ra sao, chúng ta là đồ đệ có thể phỏng đoán được sao? Hơn nữa sư phụ luôn thích [©xmydux.wordpress.com] ngao du khắp nơi, hôm nay có thể đang ở Ngọc quốc, có lẽ nói không chừng hai ngày sau đã sang Kim quốc rồi cũng nên!” Thiếu niên nói oang oang, đối với sư phụ của mình vô cùng sùng bái.

“Vậy Ma y có nói muốn đi làm những gì không?” Đông Phương Cửu trên gương mặt vẫn cố đeo nụ cười, không để nổi thất vọng trong mắt toát ra.

“Không có nói, nhưng mà sư phụ xuất môn không ngoài ba khả năng: thứ nhất đi tìm thảo dược gì đó, thứ hai là đi tìm ai đó để quấy rầy, hoặc là cái gì cũng không làm chỉ là ra ngoài ngao du.”

“Ngừng ngừng ngừng!” Người thật làm ta mụ cả người, Ma y quái dị, đồ đệ hồ đồ, đây là loại người gì thế này, ta xoa xoa hai bên huyệt Thái Dương, hỏi thằng nhóc kia: “Sư phụ người khi nào trở về?”

“Có thể một hai ngày nữa sẽ trở lại”

“A! Thật tốt quá!” Ta cười.

Ma y đồ đệ nghĩ nghĩ rồi lại nói: “Cũng có thể là một hoặc hai tháng nữa, hoặc một hai năm không chừng, tóm lại đến lúc nên trở về, tự nhiên sẽ trở về.” Nói tới đây, thiếu niên lại khịt khịt mũi, sau đó có chút tủi thân tiếp tục nói: “Lần trước sư phụ một năm chưa về, Vô Cầu đợi đến sắp phát điên.....”

Nháy mắt, vẻ mặt của ta suy sụp, người cũng vờ vụn.

Hiên Viên Tiêu không để ý người ta đang khóc ở trước mặt hắn, liền mở miệng trước: “Một khi đã như vậy chúng ta đã làm phiền.” Lại chấp tay nói, “Cáo từ!”

Đồ đệ Vô Cầu của Ma y vẻ mặt thương cảm khịt khịt mũi, gật gật đầu xoay người đóng cửa, ngay khi đại môn vừa đóng lại trong nháy mắt một vẻ mặt tươi cười rạng rỡ xuất hiện ở trên mặt hắn: “Hi hi, lại đuổi được ba người!”

“Đi thôi..... Lãng nhĩ.....” Đông Phương Cửu giơ cánh tay lên nghĩ định vỗ về an ủi ta, nhưng lại buông thõng xuống, “Ta sẽ phái người đi tìm, tóm lại..... sẽ tìm được.....”

“Hừ hừ..... Ha ha.....” Ta cười lạnh, trong mắt toát ra khí lạnh thấu xương.

“Lãng nhĩ, nàng làm sao vậy?!” Đông Phương Cửu kinh hãi, lo lắng hỏi.

“Một người là đủ rồi, đừng có vào lúc này mà nổi điên nữa!” Giọng nói Hiên Viên Tiêu có chút run rẩy, giọng quát tuy lớn nhưng nghe không giống như đang mắng, mà có một chút như gì đó như lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Càn Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 61: Hậu duệ thiên sư đến xin lĩnh giáo

Ngươi mới bị điên ấy!” Ta liếc mắt khinh thường nhìn Hiên Viên Tiêu.

Đồ tiểu tử rầm thối, hãy xem lão nương xử chết ngươi thế nào! Hừ, muốn đấu với ta sao?!

“Lãng nhĩ, nàng rốt cuộc làm sao vậy?!” Đông Phương Cửu giữ lấy vai ta lắc lắc.

“Đừng có luống cuống thế chứ, ta ngắt bây giờ.” Ta lạnh lùng gỡ tay hắn ra, đảo mắt qua 「©xmydux.wordpress.com」 hai người bọn họ một lần, rồi ngoắc ngoắc ngón tay về phía hai người, hai người bọn họ nhìn nhau không hiểu gì cả, nhưng không còn cách nào cũng đành cúi đầu xuống sát vào ta, lúc này ta mới nghiêm túc mở miệng:

“Hai người đều không phát hiện ra tiểu hài tử đáng ghét kia lúc đóng cửa khóa miệng khẽ nhếch lên mỉm cười sao?”

Hiên Viên Tiêu gật mình, Đông Phương Cửu si ngốc nhìn ta, tiếp theo đó liền nở nụ cười.

Cái tên đồ đệ của Ma y, thiếu niên tên là Vô Cầu kia khẳng định là đang nói dối.

Thứ nhất, trong sách, ta đã từng viết Ma y đang ở Lương quốc trên ngọn núi Cửu Trọng, đây là chuyện giấy trắng mực đen, sao có thể sai được?

Thứ hai, nào có ai mới một giây trước vẻ mặt còn đang khóc cha gọi mẹ, mà một giây sau lại dễ dàng vui mừng không nén nổi nụ cười như thế?

Trừ khi là hắn đang giả bộ!

“Ý của ngươi là tên thiếu niên kia nói dối?” Hiên Viên Tiêu nhìn chăm chăm ta hỏi.

Ta gật đầu, lại gật đầu tiếp: “Hon nữa tên Ma y kia khẳng định đang ở bên trong!”

“Lãng nhĩ vì sao xác định chắc chắn như thế?” Đông Phương Cửu nghi ngờ hỏi: “Cứ coi như là tên thiếu niên kia nói dối để lừa chúng ta đi khỏi, nhưng cũng chẳng có gì chắc chắn rằng Ma y đang ở đây.”

“Ta chắc chắn mười phần! Tỷ tỷ tu đạo của ta sẽ không gạt ta! Ta tin tưởng nàng!” Kỳ thực cũng chính là tin tưởng chính bản thân mình.

“Vậy bây giờ làm thế nào?” Đông Phương Cửu dừng lại một chút rồi hỏi tiếp: “Người ta đã không muốn cho chúng ta đi vào, nếu tự ý xông vào... chỉ sợ Ma y sẽ không chữa cho Sở Sở.”

Đông Phương Cửu nói đích thực rất đúng, tên Ma y kia rất kỳ quái, biết rằng cho dù chúng ta bị lừa nhưng chúng ta có việc cần nhờ nên không thể tùy tiện lỗ mạng xông vào. Thực sự là rắc rối a...

“Chờ một chút, để ta nghĩ một chút.” Ta xoay người tìm một tảng đá sạch rồi ngồi xuống, nhắm mắt suy nghĩ.

Bên trong Ma y viện.

“Vô Cầu, người tới là người ở phương nào?” Một tiếng nói từ trong nội đường phát ra.

Giọng nói rất khê, nhưng lại nghe được sự lạnh lẽo khác thường.

Vô Cầu đảo mắt, trả lời: “Bẩm sư phụ, có hai nam nhân và một nữ nhân tới muốn gặp sư phụ.” Hắn vén rèm cửa lên, bước vào nội đường, do dự bổ sung thêm một câu: “Trong đó có một nam nhân tên là Đông Phương Cửu.”

“Ồ? Ha ha.” Một tiếng cười khê, rất khó nghe rõ.

Sư phụ Vô Cầu, Ma y đại nhân đang ngồi ngay ngắn trong nội đường, mặc một bộ hồng sam, phía trên có 「©xmydux.wordpress.com」 thêu một đóa hoa mai màu trắng, đầu hán đội cái mũ lụa trắng. Một lớp voan mỏng vừa đủ che hẳn để người khác không thể nhìn rõ khuôn mặt của hắn.

“Nhưng mà sư phụ không cần lo lắng, đồ nhi đã đuổi bọn họ đi rồi.” Vô Cầu đôi mắt khê cong lên, cười hì hì, khoe thành tích với sư phụ.

Ma y vốn đang ngồi thẳng ngay ngắn đột nhiên tay run lên, mở miệng hỏi: “Ai cho người tự ý làm chủ?” Thanh âm không lớn nhưng hàn khí lại lạnh đến bức người, đến tê buốt, thấu xương.

Vô Cầu không ngờ sư phụ lại trách mắng mình, hắn sợ hãi cúi đầu, ủy khuất trả lời: “Sư phụ gần đây không phải luôn sai đồ đệ ra cửa đuổi khách đi sao...”

“Đồ hỗn trướng!” Ma y một chương đập xuống bàn, đóng lại cuốn y thuật đang được mở ra, thanh âm lại cao thêm vài phần: “Đúng là càng lớn càng không nghe lời!”

Đúng vào lúc đó, một thiếu niên mặc một bộ y phục bằng vải thô, thân hình cao lớn, bụng chén thuốc chậm rãi đi đến.

“Vô Cầu, người lại làm cho sư phụ tức giận hả?!” Thiếu niên mặc áo vải thô nhìn Vô Cầu như trách cứ nhưng lại lơ đãng nháy mắt ra hiệu cho Vô Cầu, Vô Cầu nhận thấy liền quỳ sụp xuống đất, miệng lầm bầm: “Sư phụ, Vô Cầu biết sai rồi, thỉnh sư phụ trách phạt!”

Còn chưa chờ Ma y mở miệng, Thiếu niên áo vải hét lớn nhìn Vô Cầu đang quỳ dưới đất: “Người cứ một mực nói mình sai rồi, nhưng có biết rốt cuộc mình sai ở đâu không?!”

Vô Cầu ngẩng đầu nhìn thiếu niên áo vải có chút do dự nhưng rồi đột nhiên lại nhỏ giọng, khúm núm cúi đầu trả lời: “Vô Cầu không nên tự ý làm chủ, đuổi những người khách muốn tới gặp sư phụ.”

Ma y thờ dãi, nhận lấy chén thuốc của thiếu niên kia đưa tới, yếu ớt nói: “Các người không cần phải ở trước mặt vì sư diễn kịch. Vô Dục, người ra ngoài xem, nếu bọn họ lại đến gõ cửa thì tìm một lý do nào đó cho bọn họ vào đi.”

Thiếu niên áo vải khom người trả lời: “Dạ, sư phụ!” liền xoay người đi ra.

“Người còn quỳ ở đó làm gì? Chẳng lẽ muốn chờ vì sư tự mình tới nâng người đứng dậy sao?”

Nghe nói được tha tội, Vô Cầu vui vẻ đứng dậy, nhảy tới trước người Ma y, nịnh nọt: “Con biết sư phụ thương yêu con nhất mà, không nỡ...”

“Người câm miệng cho ta!” Ma y cắt lời hắn, thanh âm đã phục hồi lại sự bình thản lúc đầu, “Người chỉ biết ý vào sự che chở của sư huynh người để mà đi gây chuyện khắp nơi thôi, chờ đến lúc có một nhân vật lợi hại nào đó đến trừng trị người một trận thích đáng, người mới biết thành thật!”

“Sư phụ...” Vô Cầu chu mỏ, nũng nịu gọi.

Ma y không thèm để ý đến hắn, vung tay áo lên, mở quyển sách ra, lật lại đúng trang lúc này đã đóng. Hắn hơi cúi đầu, ánh mắt xuyên qua tấm voan mỏng nhìn xuống quyển sách.

Không còn cách nào, chỉ có thể thử một lần nữa. Ta đứng dậy, đi tới trước cửa lớn, gõ mạnh mấy cái.

Hiên Viên Tiêu kinh ngạc nhìn hành động của ta, bắt giắc hỏi: “Người làm cái gì vậy?”

“Tin tưởng Lăng nhi đi.” Đông Phương Cửu đi tới bên cạnh Hiên Viên Tiêu, gật đầu với hắn một cái.

Ta không ngoảnh đầu lại nhưng khoe môi ta khẽ nhếch lên chứng minh lời tên gốc Đông Phương Cửu kia nói khiến ta cảm thấy rất thoải mái.

Có điều chỉ mới gõ cửa trong chốc lát mà đã có người ra mở cửa, lần này ra mở cửa là một thiếu niên trẻ tuổi mặc áo vải, luận về tuổi tác thì hẳn có vẻ lớn hơn tiểu tử rầm thời kia một chút.

Ánh mắt thiếu niên áo vải như bó đuốc quét qua quét lại trên người bọn ta, mỉm cười rạng rỡ, lộ ra hàm răng trắng nõn, hẳn mở miệng nói: “Chào mừng các vị quý nhân đã đến 「©xmydux.wordpress.com」 Ma y quán, không biết các người có chuyện gì quan trọng không?” Hẳn nói rất khách khí, mặc dù không niềm nở nhiệt tình nhưng cũng không mất tác phong của chủ nhà.

Ta cười bình thản, nói: “Tiểu nữ là Lam Nhan Lăng, là đệ tử của thiên sư Trương Đạo Lăng của phái “Chính Nhất Đạo”, không dám khoe khoang văn võ toàn tài, trên đời có một không hai, nhưng cũng có hiểu biết chút ít kỳ môn dị thuật, tạp học bí lý, thôi cung diễn toán. Lam Nhan Lăng bất tài đặc biệt đến xin Ma y đại nhân chỉ giáo!” Ta nói không nhanh không chậm, khoe mắt luôn mang theo tiểu ý chứ chẳng hề có nửa điểm thành tâm muốn xin chỉ giáo, càng nghe càng giống như là ‘vạch lá tìm sâu’.

Hiên Viên Tiêu và Đông Phương Cửu nghe những lời Thượng Quan Lăng nói trong lòng vô cùng kinh ngạc nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh.

Thiếu niên áo vải hơi có chút sừng sốt, dường như vô tình liếc ta một cái, rồi mỉm cười chấp tay làm lễ với ta, nói: “Vô Dục, đại đệ tử của sư phụ.” Đột nhiên hẳn ngừng một lúc rồi lại nói, “Gia sư xuất môn chưa về, cô nương đây nếu nguyên ý thì trước tiên hãy vào trong viện chờ đợi.”

“Đã như vậy, Lam Nhan Lăng cung kính không bằng tuân mệnh.” Ta mỉm cười rục rờ nhìn hẳn, vừa đủ lộ ra hai chiếc răng nanh nhỏ.

Vô Dục nghiêng người, chìa cánh tay trái ra, cung kính nói: “Mời vào —”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 62: Cố nhân biết ta, ta không biết hẳn!

Ma Y quán, bên trong phòng khách ở hậu viện.

“Vô Dục, người đã vào chưa?” Ma Y vẫn ngồi trong phòng khách như trước, đang chăm chú nghiên cứu y thư (*sách thuốc*) trong tay, thanh âm xa xôi hỏi đại đệ tử của hẳn

.

“Bẩm sư phụ, Vô Dục đã chiêu đãi khách nhân nghỉ ngơi trong Hồng Mai Đình ở tiền viện rồi ạ.” Vô Dục khom người trả lời.

“Ừm.” Ma Y gật gù đầu, lại hỏi: “Ngoại trừ Đông Phương Cửu, hai người kia có nói tên hay không?”

Vô Dục suy nghĩ chốc lát, trả lời: “Nữ tử áo lục tên là Lam Nhan Lăng, tự xưng là đệ tử của Trương Đạo Lăng Trương Thiên sư.” Cười khê, lại nói, “Nói là muốn cùng sư phụ thỉnh giáo vài thứ gì đấy!”

Dừng lại một chút, hẳn tiếp tục nói, “Có điều, Vô Dục cho rằng cô nương này hoàn toàn không phải là người tu đạo, ở trên người nàng

「©xmydux.wordpress.com」 đồ nhi không cảm nhận được hơi thở ôn hòa của người tu đạo, mà khí lực của nàng dao động rất lớn, ha ha, rất có sức sống.”

Ma Y sừng sốt, khẽ lầm bầm: “Lam Nhan Lăng?.....” Tiếp theo ngẩng đầu nhìn phía Vô Dục, cười nhạt hỏi: “Ồ? Ha ha, Vô Dục bắt đầu hứng thú với việc nghiên cứu tu chân từ khi nào vậy?”

Vô Dục sắc mặt ửng đỏ, gục đầu xuống nói: “Khi sư phụ ngao du chưa về, đệ tử nhàm chán, liền tự ý lật xem các điển tịch trong kho sách.....”

“Ha ha.” Ma Y cười vang, “Các điển tịch trong kho sách tất nhiên là cho người và Vô Cầu tùy tiện vào xem, sao lại nói là tự ý.”

Vô Dục thấy Ma Y đi ra phía cửa, liền vén rèm lên giúp Ma Y, đi theo phía sau hẳn ra ngoài.

“Sư phụ muốn đến tiền viện?”

“Không. Tây Uyển, Bạch Mai Đình.” Ma Y thản nhiên nói.

“Vậy để Vô Dục đi chuẩn bị cho sư phụ một ít trà bánh.”

“Ừ.”

Vô Dục vừa mới xoay người đã bị Ma Y gọi lại.

“Người đi mời Lam cô nương đến Hồng Mai Đình, bảo Vô Cầu đi phân phó phòng bếp chuẩn bị trà bánh.” Ma Y suy nghĩ một chút, lại nói, “Nhớ chuẩn bị bánh hoa quế và bánh xốp đậu đỏ.”

Vô Dục giật mình, vội nói: “Dạ, Vô Dục đi làm ngay.”

Ma Y gật đầu cho phép.

Đông Uyên.

“Vô Cầu, đệ mau đi phân phó phòng bếp chuẩn bị ít trà bánh!” Vô Dục vừa đẩy cửa phòng Vô Cầu ra, quả nhiên nhìn thấy Vô Cầu lười nhác đang nằm ở trên giường chợp mắt.

“Ồ.....” Vô Cầu bất mãn ngồi dậy, “Vì sao đệ lại là tên sai vặt, sư phụ lão nhân gia người không biết yêu thương đệ gì cả..... Người ta vẫn còn đang ở độ tuổi trưởng thành.....”

Câu nói chưa dứt, trên đầu Vô Cầu đã lãnh một cái cốc đau điếng, Vô Dục trừng mắt nhìn hấn giả bộ cá giận nói: “Còn không đi nhanh! Cẩn thận sư phụ phạt đệ bây giờ!”

“Hừ..... Sư phụ đúng là bất công, thiên vị sư huynh!” Vô Cầu còn chỗ mồm nói lại một câu xong mới chạy ra khỏi phòng, trên mặt vui như hoa nở.

Vô Dục bất đắc dĩ khẽ lắc đầu, đuổi theo hấn ra cửa, dặn với theo: “Đưa đến Bạch Mai Đình, nghe rõ chưa?! Nhất định phải có bánh hoa quế và bánh xốp đậu đỏ đó!!”

“Ai da, đông dài quá, biết rồi!” Vô Cầu vui vẻ chạy đi, không thèm quay đầu lại.

*** Ma Y quán, tiền viện, Hồng Mai Đình.

Ta cùng tên ngọc Đông Phương Cửu và tên thất phu Hiên Viên Tiêu tao nhã ngồi chờ trong đình chung quanh bao bọc toàn là mai đỏ, nhàn rỗi ngồi uống hết ba ấm trà, nếu còn uống tiếp chỉ sợ ta phải hỏi đường đi nhà xí mất.

Mấy nam nữ hầu hạ đứng ngoài đình mặt lạnh như tiền, tướng mạo đều tuấn mỹ vô cùng, chỉ tiếc bọn họ không hề nói chuyện, thấy đồ đệ Ma Y đưa bọn ta đến đây, liền dâng trà bánh. Chén trà không còn, sẽ có người chủ động châm lại cho đầy, nếu là bình trà đã cạn, không đến một giây sẽ có người bưng bình trà mới lên.

Tóm lại là phục vụ chu đáo, động tác thuần thục, nhưng mà, người dùng mắt công dò hỏi bọn họ bất cứ vấn đề gì, có hỏi bọn họ cũng chỉ hé miệng cười cười mà thôi.

Ta 「©xmydux.wordpress.com」 trong lòng tức giận không chịu nổi, kéo Đông Phương Cửu nhỏ giọng hỏi: “Này, bọn họ có phải câm điếc hết rồi không, sao hỏi cái gì cũng không lên tiếng vậy, tốt xấu gì ít nhất cũng phải nói ‘Không biết’ chứ, đúng hay không?! Cái này gọi là đạo đãi khách gì đây?!”

Đông Phương Cửu nở nụ cười, ghé sát bên tai ta nói nhỏ: “Lăng nhi thật thông minh, mấy người kia quả thật là câm điếc.”

“Ack.....” Ta kinh hãi, chớp lấy đầu hấn, có chút lén lút hạ giọng, hỏi: “Làm sao ngươi biết?”

Đông Phương Cửu cười khúc khích, tay hấn áp lên tay ta, đôi mắt cong cong, chậm rãi nói: “Lúc nam nhân kia vừa mới châm trà cho Lăng nhi, ho khan một tiếng, ta đứng lúc nhìn thấy trong miệng của hấn là không có lưỡi.”

“hả..... ơ.....” Cái miệng đang há hốc của ta bị tên Đông Phương Cửu đang mỉm cười dịu dàng kia bịt chặt lại.

“Hừ, không cần chuyện gì cũng đều tỏ ra kinh ngạc sững sờ như thế!”

Hiên Viên Tiêu đặt chung trà xuống, lạnh lùng liếc ta một cái, ta vừa định cãi lại, chợt nghe hình như có người gọi ta, nhìn lại, đại đồ đệ của Ma Y trước mặt mang nét cười ngây thơ đi về phía ta.

Vậy sao nói hình như có người gọi ta? Là bởi vì câu hấn gọi chính là “Lam cô nương”, cách xưng hô này đây là lần đầu tiên ta nghe được, thấy không quen cho lắm.

“Vô Dục tìm ta?” Vốn định tôn xưng hấn một tiếng “Sư phụ”, nhưng ráp vào với tên hấn gọi lên sao mà giống pháp danh của hòa thượng quá, cho nên liền lược bỏ đi, hơn nữa tuổi tác hấn thoát nhìn cũng không lớn, mẹ kế như ta đây cũng không tiện giả vờ hiện thực quan tâm tiểu đệ đệ nhà người ta gọi hấn là “Vô Dục oa oa” được! Nên cứ gọi thẳng tên hấn cho xong.

Vô Dục mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, cúi người sát bên tai ta dùng âm lượng cực khẽ nói: “Lam cô nương, sư phụ có lời mời.”

Ta bị chuyện tốt bất ngờ làm cho kinh ngạc, sững sờ mấy giây mới hiểu ra, bật người từ trên ghế đứng dậy.

Ta kéo cánh tay Vô Dục, vui vẻ nói: “Đi!”

“Chờ chút.”

Hiên Viên Tiêu sắc mặt có phần khó coi, không tự chủ được cũng đứng dậy, còn Đông Phương Cửu vẫn cứ tỉnh bơ như không, nhưng cơ thể hắn trong khoảnh khắc ta đứng bật dậy cũng ngồi thẳng người lên.

Trong không khí như có một mạch nước ngầm đang cuộn cuộn dâng lên.

Khẳng định hai người này cũng đã nghe được Vô Dục nói gì với ta, cho dù Vô Dục nói rất nhỏ, nhưng tai của bọn họ cũng ‘nhảy bén’ y như ‘tâm nhãn’ của họ, sao có thể không nghe thấy chứ!

Ta thầm nghĩ không xong rồi. Dựa vào tính cách của Hiên Viên tiêu sao có thể chấp nhận việc Ma Y coi thường hắn, hắn đi đến đâu thì đều phải lép lánh, lung linh như vàng mới được.

Vừa lúc đó, Đông Phương Cửu mặt mày hớn hờ nở nụ cười: “Hiên Viên huynh, huynh xem này hoa mai nở đầy vườn tươi đẹp thế này, không bằng cùng ta ở đây uống rượu ngâm thơ có được không?”

Hiên Viên Tiêu giật mình, nhìn sang Đông Phương Cửu, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc, cuối cùng cũng ngồi xuống.

Đông Phương Cửu ngượng ngừng nhìn về phía Vô Dục, còn chưa chờ hắn mở miệng, Vô Dục liền lễ phép nói: “Vô Dục sẽ sai người đưa một hũ rượu ngon lên cho nhị vị.”

“Đa tạ” Đông Phương Cửu cười khê gật đầu.

*** Tây Uyển, Bạch Mai Đình.

Wow, Ma Y này thật thú vị a, bên ngoài toàn trông hồng mai điểm lệ, nhưng ở đây khắp nơi đều là bạch mai.

Ha ha, hơn nữa hương thơm của bạch mai trang nhã hơn so với hồng mai một chút, đúng là càng đi vào sâu màu sắc càng nhạt, hương thơm càng đậm. Thú vị, thú vị!

Xa xa thấp thoáng một nam tử áo đỏ ngồi ngay ngắn trong Bạch Ngọc Đình, màu đỏ điểm lệ giữa một khoảng trắng lớn tạo nên vẻ rực rỡ đối lập, khiến người ta khó có thể bỏ qua.

Nhìn bộ y sam đỏ rực, ta bất chợt nhớ tới bộ dạng của tên gốc Đông Phương Cửu trong ngày đại hôn của ta¹ [©xmydux.wordpress.com] và Âu Dương Vân..... sinh ra cái gọi là xinh đẹp quyến rũ, phong tình vô hạn a.....

“Lam cô nương.....”

Ta hoàn hồn, cười hi hi nhìn chăm chăm vào vẻ mặt kinh ngạc của bạn Vô Dục, thân thiện hỏi: “Sao? Có chuyện gì?” Mặc dù ta biết hài tử đáng thương này khẳng định là bị vẻ mặt quý dị nào đó của ta làm cho hoảng sợ.....

Vô Dục ho nhẹ một tiếng, lắc lắc đầu, lại tiến về phía trước dẫn ta đi một đoạn, tới chỗ cách đình khoảng năm mét thì ngừng lại.

“Lam cô nương, mời –” Hắn mỉm cười nhìn ta, chìa cánh tay phải đưa ra tư thế “mời”.

Ta mỉm cười với hắn, sai bước về phía Ma Y.

Vào đình rồi ta mới chú ý, Ma Y này trên đầu đội một cái mũ rộng vành phủ sa mỏng, căn bản thấy không rõ khuôn mặt hắn. Có điều Ma Y hắn là tuổi tác không lớn, sống lưng hắn thẳng tắp, chiếc nón phủ sa trên đầu căn bản không che kín được mái tóc đen như mực của hắn, ta đoán hắn chắc chắn là một soái ca, hơn nữa còn là một soái ca nhiệt tình như lửa. Hắc hắc, ai bảo hắn mặc áo màu đỏ làm chi! Đây là bí quyết dựa vào sở thích màu sắc để đoán tính cách đó mà.

Chẳng qua là, lúc ấy ta không biết, hắn ngoại trừ thích mặc đồ đỏ, còn thích mặc đồ trắng.

Chỉ cần trên đồ đỏ có hoa mai trắng, trên đồ trắng có hoa mai đỏ là được.

Chẳng qua là, lúc ấy ta quên mất, màu đỏ ngoại trừ thể hiện sự nhiệt tình, còn có thể dùng để cảnh báo nguy hiểm.

Sắc màu như máu, sâu thẳm trong vẻ yêu mị là một dòng sông băng không có bến bờ.

Nhìn Ma Y đại nhân trước mắt, ta rướn người, chấp tay cười nói: “Tiểu nữ tử Lam Nhan Lăng bái kiến Ma Y đại nhân!”

Một tiếng cười khê như gió lạnh lùa qua tai, khiến người ta toàn thân rớn gai ốc. Có chút lạnh lẽo, chỉ một chút.

Ma Y đứng dậy chậm rãi tháo nón xuống, một đôi mắt màu tím sâu như đầm lầy, rõ ràng là mang ý cười nhìn ta, nhưng không biết vì sao lại lóe ra một

tia quý mị. Đôi môi mỏng bởi vì thiếu máu và phần huyết sắc nên trông thật lạnh lẽo, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, tà mị đến tận xương.

“Công chúa, sao để thuộc hạ chờ lâu vậy?”

Nụ cười yêu mị, thấp thoáng vẻ oán trách, khẩu khí ôn hòa, nhưng truyền vào trong tai lại giống như lưỡi dao băng lạnh buốt, trong nháy mắt liền chém phăng tâm bình phong ấm áp.

Ta ngỡ ngác nhìn hắn, trong lòng một khoảng sương mù mờ mịt, không biết phải làm sao.

Là phúc? Hay là họa đây?

Bạn đang đọc truyện *Chi Cẩn Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 63: Thuộc hạ Ma Y, điểm tuyệt tứ phương

Ma Y nhận ra “Ta”, hơn nữa còn là thuộc hạ của “Ta”, chuyện này vốn nên là một việc tốt! Đáng tiếc, đáng tiếc ta lại không nhận ra được tên thuộc hạ xinh đẹp lạnh lùng này.....

Ta nên nói chuyện gì với hắn? Nên biểu hiện như thế nào?

Trong lúc nhất thời, ta thật sự lúng túng, chỉ có thể gượng gạo nở một nụ cười của kẻ bề trên dành cho cấp dưới của mình, nhìn thấy cặp mắt màu tím cười mà như không cười nhìn chăm chăm vào ta không hề nhúc nhích, trong lòng ta [©xmydux.wordpress.com] có một cảm giác không thể diễn tả bằng lời. Bất an ư, cũng không phải, sợ hãi ư, cũng không đúng lắm, vô cùng khiếp sợ thì chính xác hơn một chút.

“Công chúa, mời ngồi, người không ngồi, thuộc hạ cũng chỉ có thể đứng cùng công chúa.”

Giọng nói vẫn thản nhiên như cũ, không có chỗ nào đặc biệt, nhưng lần này nghe có vẻ không lạnh giá giống như vừa nãy.

“Ha ha..... ha.....” Ta cười khan lên thân ngồi lên cái ghế đá, quan sát đánh giá thuộc hạ Ma Y của mình. Nhưng ta nghĩ nát óc cũng không ra hắn là ai. Chẳng lẽ hắn không phải Ma Y thật? Nếu không Ma Y vì sao lại trở thành thuộc hạ của Thượng Quan Lăng?! Nhưng nhìn dáng vẻ của hắn cũng không hề giống với một kẻ giả mạo làm thủ hạ của Thượng Quan Lăng..... chuyện này phải làm thế nào mới tốt đây!

Nhưng mà nhìn biểu hiện của hắn hắn là vẫn có vài phần kính nể đối với “Ta”, bằng không lúc này hắn cũng sẽ không nói những lời như thế. Nhưng mà, giọng điệu của hắn nói với ta vì sao nghe không có... không có... ngoan ngoãn thuận theo giống đám người bọn Ất vậy?

Ta quyết định mở miệng thử hắn một chút, không thể ngồi ngây ngốc mãi như vậy, bằng không thế nào cũng để hắn nhìn ra manh mối mất!

“Bệnh tình của Sở Sở người có biết không?” Ta cố gắng nói giọng lạnh lùng hết mức có thể, như vậy mới tương đối giống với “Ta” vốn có.

Nghe vậy, Ma Y cười khẽ hai tiếng nói: “Công chúa đang nói đùa sao? Thuộc hạ đương nhiên là biết.”

Ta vừa định hỏi hắn có cảm chắc chữa khỏi bệnh cho Sở Sở hay không, thì thấy hắn dùng đầu ngón tay chỉ chỉ vào điểm tâm trên bàn, mắt cong cong cười nói với ta: “Công chúa nếm thử xem, đầu bếp của thuộc hạ làm có hợp khẩu vị công chúa không?”

Ta sững sờ ngẩn người, chợt cúi đầu nhìn điểm tâm trên khay. Oa, chỉ nhìn thôi cũng biết là ngon rồi! Làm công chúa quả nhiên tốt hơn làm bình dân, đồ ăn tất cả đều là những thứ thượng đẳng,

Ahaha.....

Vừa định đưa tay lấy một miếng điểm tâm trông giống như bánh xốp, nhưng lại vội vàng đổi hướng chuyển sang cầm đĩa lên, tao nhã gấp một miếng bánh đặt vào cái đĩa nhỏ đặt trước mặt ta, tiếp theo tao nhã dứt bánh trong miệng, nhai kỹ nuốt chậm thưởng thức mùi vị.

NND ta thật hy vọng vào lúc ta đang nhai đồ ăn không có ai nhìn chăm chăm vào mình, như vậy ta có thể nhai nhồm nhoàm, uống ừng ực, có ghen có sặc cũng không sợ ai chê cười!

Aizz, làm người của xã hội thượng lưu có điểm ấy không tốt, đối diện với mỹ thực còn phải giữ mình, còn phải tao nhã. Ta rốt cục cũng hiểu được vì sao lúc ăn nhân sâm, Trư Bát Giới lại ăn vội vàng như vậy, dồn nén nhẫn nại chậm rãi nhắm nháp đó là một việc tàn khốc biết là bao nhiêu!~~~~

“Có ngon không?” Ma Y khẽ mỉm cười hỏi, nụ cười này dù nhẹ đến hết mức, nhưng vẫn ấm áp.

“Ừm!” Ta vốn định thật lòng khen ngợi món điểm tâm này, nhưng nghĩ rằng dựa vào tính khí của Thượng Quan Lăng khẳng định sẽ không khen ngợi thứ gì, vì thế ta cố nén ý cười trong mắt, chỉ lộ ra một phần ba, nói với hắn: “Mặc dù không bằng ngự thiện trong cung, nhưng cũng có thể ăn được.”

Ma Y nhìn thấy ánh mắt ta thoát một cái đã thu lại hết về sáng rõ, hỏi: “Oh? Không ngờ thức ăn ngự thiện phòng làm lại hợp khẩu vị công chúa hơn đầu bếp của thuộc hạ?” Đột nhiên cười tà nịnh nọt, dùng ánh mắt miệt thị nhìn chăm chăm ta 「©xmydux.wordpress.com」 lại hỏi: “Hay là công chúa không thích điểm tâm của Giáp làm nữa rồi?!”

Oh my God! Hấn, hấn, hấn không ngờ lại là Giáp! Giáp, Ất, Binh, Đinh đứng đầu tứ đại hộ vệ!

Khỏe miệng của ta giật giật, nhưng ta thật sự không thể nào giả vờ như mình không kinh hoàng một chút nào được, miệng hết mở ra lại đóng vào, dùng tốc độ nhanh nhất biến kinh ngạc thành kinh hi: “Giáp ~~~ này~~ Bồn cung vẫn thích mùi vị người làm hơn.” Nghĩ xem làm thế nào để trấn an tâm hồn bị tổn thương của tên thuộc hạ tốt vô địch của mình, “Đầu bếp của người làm cho dù là ngon, nhưng chung quy vẫn không hợp ý bồn cung như Giáp làm!” Ta mỉm cười, đôi mắt màu xanh hơi cong lên, về mặt thành khẩn chết đi được.

Ma Y Giáp ngồi thẳng lưng lên, dáng ngồi càng thêm nghiêm trang lăm lăm, một nụ cười hiện lên trên khóe môi, đôi môi sau khi uống một hớp trà nóng đã ửng hồng lên một chút, xem ra cả người đều tươi tắn hoạt bát hơn rất nhiều.

“Chờ sau khi hồi cung, Giáp lại làm cho công chúa ăn nữa, hiện tại ở Ma Y quán không được tiện lắm, sợ lộ thân phận của công chúa.”

“Tốt!” Ta thực sự kích động, người nói xem thuộc hạ của ta sao lại lợi hại như vậy chứ! Ra chiến trường, vào nhà bếp! Có thể giết người, có thể cứu người! Quả thực là vô địch vạn năng! Aha ha ha!~~~~~

Ta ho khan một tiếng, lại nuốt một miếng điểm tâm vào miệng, vẫn không quên cười ** nhìn chăm chăm Ma Y Giáp, quan sát phản ứng của hắn. Bất tri bất giác điểm tâm trên bàn hoàn toàn bị một mình ta tiêu diệt gọn, có chút xấu hổ cười mấp mí, ta mở miệng hỏi hắn: “Giáp à, bệnh của Sở Sở có khó chữa không?”

“Sau khi xem mạch cho Sở Sở.”

“Mạch tượng không có dị thường?!” Ta nói chen vào.

“Àn, mạch tượng không có dị thường, nhưng kiểm tra miệng, lưỡi, mũi thì vô cùng hư nhược. Hai huyết đạo Khích Môn, Lao Cung chuyên bảo vệ tâm mạch hoàn toàn không có mạch đập.” Giáp ung dung nói.

“Có thể chữa được chứ?!” Nghe Giáp nói xong, trong lòng ta thoáng run lên, vì sao nghe bệnh này.

“Có phải công chúa không tin vào y thuật của Giáp?” Hắn cười phì một tiếng, “Hay là công chúa cảm thấy Giáp thích hợp làm kẻ giết người hơn là cứu người?!”

Con người tà mị nhìn chăm chăm vào mặt ta, khiến ta không biết trả lời thế nào mới phải.

Ngắn ra một lúc, ta xoa dịu: “Bồn cung sao không tin Giáp chứ!” Kỳ thật, ta thật sự không tin hắn lắm, người này nhìn thấy quái, nghe cũng quái, mà cảm giác thì càng quái! Hình như hắn hoàn toàn không sợ công chúa ta「©xmydux.wordpress.com」đây một chút nào, nhưng ở ngoài mặt thoát nhìn lại rất nghe lời ta, lại còn rất biết chia sẻ tâm tư lo âu thay ta.

Ma Y Giáp mỉm cười hồn nhiên, chỗ khóe môi bên phải thấp thoáng một cái lúm đồng tiền lúc ẩn lúc hiện, nhưng không nói gì thêm nữa.

Chúng ta không nói gì với nhau, chỉ ngồi im tĩnh tọa, để khỏi ngượng ngùng ta chỉ có thể ăn điểm tâm, uống trà, khi ta lại cảm bình trà lên định rót đầy một ly nữa, thì một bàn tay lạnh lạnh ngăn ta lại.

Ta ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt tím kia, hắn nhìn ta nở một nụ cười rất nhạt, chậm rãi nói: “Trà nguội lạnh rồi, uống vào không tốt cho dạ dày của công chúa.” Sau đó, hắn cầm lấy cái nón phủ lụa trắng đội lên đầu, khoan thai đứng dậy, một tiếng huýt sáo từ dưới nón phát ra, chỉ trong chớp lát, liền thấy Vô Dục vội vã bước nhanh về phía bọn ta.

“Sư phụ!”

Giáp ừ nhẹ một tiếng nhân tiện nói: “Chuẩn bị bữa tối đi.”

Vô Dục không lập tức đáp lời lui ra, mà lại mở miệng hỏi: “Sư phụ muốn dùng bữa cùng với mấy vị khách nhân ở tiền viện sao?”

Giáp sau khi nghe vậy nhìn về phía ta, ta lại càng không biết, ta thì hy vọng mọi người cùng nhau ăn sẽ đông vui hơn, nhưng nếu Giáp cùng ăn với hai người kia thì còn đội nón như thế nào được! Ta cười cười, nói: “Ba người bọn ta đều là khách, đương nhiên là khách thuận theo ý chủ thôi. Ma Y đại nhân quyết định là được!”

Xem ra gương mặt của Giáp cả đồ đệ của hắn cũng chưa từng nhìn thấy, nhưng nếu như ngay cả sư phụ của mình mặt mũi ra sao cũng không biết, thì làm sao có thể nhận định đó có phải là sư phụ thật hay không?! Không sợ có người giả mạo hay sao?!

Hộ vệ này tuyệt đối không đơn giản!

Giáp quay đầu đi, phân phó cho Vô Dục: “Vậy mời hai vị khách nhân ở tiền viện đến dùng bữa cùng vị sư đi.”

“Dạ, sư phụ!”

Nhìn thấy bóng lưng Vô Dục đã đi xa, ta hỏi Giáp: “Người không sợ bọn họ nhìn thấy bộ dạng của mình sao?”

Giáp xoay người, mỉm cười, nói: “Sợ chứ.”

Ta sùng sốt, lại hỏi: “Vậy người còn gọi hai người bọn họ cùng ăn với chúng ta?”

Giáp lại phì cười một tiếng, nói: “Công chúa chẳng lẽ đã quên trên đời có một thứ gọi là ‘mặt nạ da người’ hay sao?”

Ta đỏ mặt, thật là bề mặt. Khẽ trở mặt trừng mắt nhìn một cái, vung tay áo, ta nói: “Bỏ cung ra tiền viện nghênh đón bọn họ trước đây!”

“Công chúa.” Giáp ở phía sau nhẹ giọng gọi ta.

“Cái gì?” Ta xoay người nhìn hắn.

“Công chúa biết đường ra tiền viện không?” Khóe miệng Giáp khẽ nhếch lên tạo thành một hình cong hoàn mỹ.

Sao ta cảm thấy không phải hắn quan tâm ta, mà là đang cười nhạo ta vậy chứ?!

*** Sau khi ta bịa một câu chuyện hoàn mỹ lừa gạt hai người đã sớm mất hết kiên nhẫn ngồi chờ ta ở tiền viện xong, dưới sự dẫn dắt của hai vị cao đồ của Giáp là Vô Dục, Vô Cầu, ba người bọn ta [©xmydux.wordpress.com] đi qua cả chục con đường “khúc khuỷu quanh co”, bước vào một căn nhà nhỏ được xây bằng trúc xanh, chung quanh được trồng các loại hoa mai đủ màu sắc.

Bước vào căn nhà trúc, tựa như chìm giữa một không gian xanh biếc, nơi này bất kể là bàn hay ghế đều được làm từ cây trúc, khắp phòng tỏa ra mùi thơm thoang thoảng của trúc, trên một chiếc bàn trúc trong góc còn có một cây đàn cổ, bên cạnh đốt lư hương, thoang thoảng bay ra hương hoa mai thanh nhã, cùng mùi thơm nhạt của trúc vô cùng hòa hợp. Trên bức tường trúc mà cây đàn cổ được dựng dựa vào có treo mấy bức họa sơn thủy xinh đẹp, bức họa trông rất sống động, khiến người ta tựa như lạc vào cảnh giới của nó, đủ thấy người vẽ ra những bức tranh này kỹ thuật cao mình bất phàm.

“Ba vị khách quý mời ngồi, sư phụ lát nữa sẽ đến.” Vô Dục khách khí nói với bọn ta, sau đó xoay người phân phó Vô Cầu, “Sư đệ, bảo nhà bếp đưa thức ăn lên!”

“Dạ! Sư huynh!” Vô Cầu tròn mắt, hung hăng đáp, rất có khí thế.

Ta nhìn thấy tiểu hài nhi Vô Cầu này, liền nhớ đến lúc sáng hắn làm khó dễ bọn ta, trong lòng đang nghĩ có nên “giáo huấn” hắn một chút hay không. Chợt nghe một giọng nói dịu dàng truyền vào nhà trúc, tiếp đến một mùi thuốc theo gió nhẹ bay vào.

“Không biết ba vị khách quý đến thăm, Yến Tử Phương không kịp nghênh đón từ xa.”

Một bộ áo trắng phiêu nhiên bước tới, một đóa hồng mai lớn theo vạt áo xinh đẹp bay bay.

Ta nhìn người trong mắt đầy ý cười đang khoan thai bước đến, ngăn cả người.

Mái tóc đen dài đến thắt lưng dùng trăm cài tóc bạch ngọc đơn giản búi lên, một đôi mắt màu tím sâu thẳm tà mị, mắt hạnh tự tiểu phi tiểu khê ngược lên, một mảnh lụa trắng mỏng che khuất khuôn mặt từ phần mũi trở xuống, khiến người ta không nhìn rõ diện mạo, lại vừa đủ để nhìn thấy đôi môi mỏng khê mím lại, còn nơi má trái chưa bị che khuất có một nửa cảnh “Mạn Châu Sa Hoa” đang hé nở đầy yêu mị.

Người này thật sự là thuộc hạ của ta, thủ lĩnh tứ đại hộ vệ, Giáp ư?!

Hắn tên Yến Tử Phương, là điểm tuyệt tứ phương sao?!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 64: Ma Y dạ yến, nước xiết sóng ngầm

Đợi sau khi chủ nhân gia ngồi xuống, Vô Cầu liền nháy đôi mắt to của hắn vào trong nhà trúc, ra hiệu cho các người hầu phía sau lưng bước lên bày thức ăn ra.

“Đây là lưỡi chim tước (*chim sẻ*) xào, lót bên dưới là cánh hoa mai đỏ còn tươi; Đây là thịt bê kho tàu, được tuyển chọn từ những con bê vừa đầy tháng, chọn lấy phần thịt sườn tươi mềm bên trong làm thành; Đây là món cá chưng cách thủy, chỉ lựa chọn những phần tươi ngon nhất của cá nóc, chất độc đều đã được thanh lọc sạch sẽ, phần da cũng chỉ lấy hai phần ba xung quanh vùng miệng! Đây là.....”

Người hầu bày món ăn nào lên, Vô Cầu liền giải thích món ăn đó, trông vẻ mặt thì không chút biểu cảm, nhưng kì thực là khoe mắt đang khề nhếch lên nói rõ là hẳn đang khoe khoang.

Ta cười thầm, thăng nhóc này thật đúng là rất thú vị, lập tức liền nghĩ cách trêu đùa bốn cọt hần, dù sao sư phụ hần vẫn là thuộc hạ của ta mà, ta sợ hần gì chứ!

Thế là, ta làm bộ kinh ngạc hỏi han: “Lưỡi tước này, là dùng Tước gì vậy?” Ta đương nhiên biết là dùng lưỡi của con chim sẻ, mặc dù ta chưa từng ăn bao giờ, nhưng cũng đã từng nghe qua tên của món ăn này. Sau đó, ánh mắt mơ màng đảo qua mọi người, rồi quay trở lại khuôn mặt của thăng nhóc xấu xa Vô Cầu đang định trả lời,

“Lưỡi Không Tước (chim công) từ bao giờ lại ngắn ngắn như thế này?! Dùng lưỡi của con mái hay là của con trống vậy?! Ta [©xmydux.wordpress.com] chỉ có thể ăn lưỡi của không tước trống thôi!~~~ ai biểu nó không có việc gì cũng thích xòe cái đuôi hoa hòe lõe lẹt ra khoe khoang làm chi!”

Thăng nhóc Vô Cầu không ngờ ta sẽ nói những lời như vậy, tức thì ngậy ngậy cả người cũng không biết nên tiếp tục giảng giải cho chúng ta tên gọi món ăn như thế nào nữa. Hiên Viên Tiêu đôi mắt tròn mắt vàng chợt lóe sáng, lấp la lấp lánh. Còn “bạn” Ma Y Giáp Yến Tử Phương ánh mắt đĩnh trệ chỉ trong nửa giây rồi liền cầm lấy bình ngọc lưu ly rót mỹ tửu vào đầy những chung rượu lưu ly trước mặt ba người chúng ta.

Cũng không biết tên gốc Đông Phương Cửu này là vì muốn phối hợp với ta, hay là cố ý làm ta “mắc ối”, chỉ thấy hần cong cong đôi mắt phượng thăm thăm về mặt bay bổng nói với ta: “Lặng nhĩ đến nhà của ta đi, rừng trúc ở hậu viện của ta có rất nhiều không tước, đều là con trống! Nàng thích ăn lưỡi tước, ta sẽ bảo bọn hạ nhân mỗi ngày đều làm cho nàng ăn!”

Ta nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuấn tú tràn đầy vẻ mong đợi của tên gốc Đông Phương Cửu kia, mà há hốc mồm, quay đầu sang đĩa lưỡi tước đưa đĩa gấp một ít cho vào cái cái đĩa nhỏ trước mặt hần, giới thiệu: “Kỳ thật lưỡi chim sẻ cũng không tệ, thịt ít nhưng rất mềm mại thơm ngon, người nếm thử đi!”

Ta vốn tưởng rằng như vậy tên gốc Đông Phương Cửu này có thể buông tha cho ta, không tiếp tục nói ra những lời buồn nôn với ta nữa, kết quả người ta hoàn toàn không hiểu cái gì gọi là có chừng có mực, mà chỉ biết được vui đùa tiên!

Trong chốc lát đôi mắt phượng đen láy cong cong kia đã long lanh ngân ngấn nước. Ta nhìn sắc mặt đại biến của hần thì biết những lời càng buồn nôn mắc ối hơn lại sắp sửa tuôn ra rồi. Quả nhiên, ta không đoán sai. Đông Phương Cửu chớp chớp đôi mắt đầy hơi nước, đột nhiên chớp lấy bàn tay phải còn đang cầm đĩa của ta, hai tay hần ra sức xoa nắn chà bóp, tiếp theo hần giờ giọng nức nở, nghẹn ngào giả dối hoàn hảo không chê vào đâu được nói với ta: “Lặng nhĩ, ta biết mà..... ta biết nàng yêu..... yêu ta nhất mà..... hức hức.....”

Một giây sau, ta vung bàn tay trái còn đang tự do lên dùng hết sức giữ chặt khoe miệng bên trái của mình lại, ta sợ rằng nếu nó cứ tiếp tục giật giật như thế nữa thì cả khuôn mặt của ta sẽ bị chuột rút mất.

Mà lúc này, Ma Y Yến Tử Phương ngồi bên cạnh ta cầm lấy bình trà nóng rửa qua cái đĩa nhỏ ở trước mặt, lại cầm lấy đôi đĩa bạc chạm khắc hoa văn tinh xảo ở trước mặt hần lên lau chùi sạch sẽ, gấp một ít lưỡi tước đặt vào trong cái đĩa nhỏ mới vừa được hần “tiêu độc xong”, tiếp theo thực tự nhiên giải cứu bàn tay phải của ta ra khỏi tay Đông Phương Cửu, sau đó ôn nhu đem đôi đĩa bạc đặt vào trong tay phải của ta, cười nhẹ nói: “Nào, thử xem món lưỡi tước ta làm có ngon không.”

Ngay sau đó, không thèm chú ý đến con thịnh nộ Vô Cầu đang ngấm ngấm ném tới, bỏ qua vẻ sát khí Hiên Viên Tiêu đang phùng phật phóng sang, phớt lờ con hèn mạt Đông Phương Cửu đang lặng lặng bay đến, ta [©xmydux.wordpress.com] cầm lấy đôi đĩa vốn là của Giáp, gấp một miếng lưỡi tước trong đĩa nhỏ lên, cẩn thận nếm thử, sau đó hải lòng gật đầu: “Ngon thật đó, thơm ngon mềm mại thật vừa miệng, thật sự là mỹ vị nhân gian!”

Đôi mắt tím đang nhìn ta của Yến Tử Phương khề chuyển hướng, từ trong tay áo rút ra một cái khăn lụa trắng tinh, ngón tay hơi lạnh nhẹ nhàng nâng cằm của ta lên, khề cười nói: “Sao lại không cẩn thận như vậy!” Tiếp theo, đưa chiếc khăn lụa thoang thoang hương hoa mai lên nhẹ nhàng lau qua khoe miệng của ta.

Tim đập thình thịch như trống trận, ta có thể cảm giác được hai gò má của mình cấp tốc ửng đỏ, ta xấu hổ không dám nhìn vào Ma Y thuộc hạ của ta, mà chuyển sang ngắm nghía đĩa thức ăn đầy đủ sắc hương vị, một mặt không ngừng gấp thức ăn vào đĩa mình, mặt khác giả vờ bình thường nói chuyện với bọn hần: “Các người mau ăn đi, phí phạm thức ăn là bị thiên lôi đánh đấy!”

Ánh mắt đầy ẩn ý của Yến Tử Phương lướt qua gương mặt bùng bùng lửa giận của Hiên Viên Tiêu và về mặt tươi cười bị hóa đá của Đông Phương Cửu, không giận không hờn điềm nhiên uống mỹ tửu trong chén ngọc lưu ly.

Lúc này, Vô Dục từ bên ngoài có chút kích động chạy vào.

“Sư phụ!”

“Ừm?” Yến Tử Phương buông chén ngọc lưu ly xuống, ánh mắt chậm rãi chuyển sang phía Vô Dục.

Vô Dục cố gắng lấy lại hơi thở, nói: “Bên ngoài có bốn người muốn tiến vào đây, nói là phụng mệnh chủ tử hỏi phủ lấy đồ vật gì đó, cho nên mới đến muộn!”

“Oh~?” Yến Tử Phương vừa định hỏi tiếp, Đông Phương Cửu lại cười mở miệng nói: “Bốn người kia chắc là nô tài trong Đông Phương Phủ, là bọn họ

phụng mệnh Đông Phương mang chút lễ mọn lại đây, mong rằng Ma Y không ghét bỏ từ chối.”

Yến Tử Phương nhìn sang Đông Phương Cửu cười khê hai tiếng, rồi quay qua Vô Dục phân phó: “Còn không mau mời người của Cửu vương gia vào đây!”

Vô Dục nói: “Dạ!” Tiếp theo vội vàng rời đi.

“Xem ra Yến mỗ thật sự là rời khỏi giang hồ lâu quá rồi, nên không biết ‘Bạch Y Khanh Tương’ mà người người trên giang hồ từng khiếp sợ nay đã trở thành những gia nô bình thường.” Yến Tử Phương ánh mắt mơ màng, nói một cách thờ ơ.

Đông Phương Cửu thu lại ánh mắt giấu đi vẻ ngang ngược, hần cười trả lời: “Ma Y nên sớm trở lại giang hồ thôi.”

Ta vội đặt bát đĩa xuống, nói chen vào: “Phải đó, năm nay chả có nơi nào thanh tịnh! Tục ngữ nói, nơi nào có người thì nơi đó có giang hồ, ôi chao, trong ngoài Ma Y quán nhiều người như vậy, chính là một chốn giang hồ nhỏ nhỏ rồi!” Đưa tay chỉ chỉ vào một đám nam nữ không có lười đứng phía sau, “Nhưng mà, những người này đều không thể nói chuyện.”

Ánh mắt tím của Yến Tử Phương thoáng mờ đi, rồi lập tức khôi phục lại trong sáng.

“Ài, ta nói, Yến. Thần. Ma.” Ta nhìn Yến Tử Phương không biết phải xưng hô hần như thế nào. Gọi hần là thần y? Quái nhân như hần vậy khẳng định không thích. Gọi hần Ma Y? Cảm giác là lạ, cho dù giáo chủ ma giáo cũng sẽ không dễ cho người trong giáo gọi hần là “Ma đầu” a! Gọi thẳng tên hần? ta với hần cũng không thân thuộc đến như vậy! Cho dù trên thực tế hần rất quen thuộc với “Ta”, nhưng ta thì lại không quen thuộc với, huống chi có quen cũng không có thể dễ cho Đông Phương Cửu và Hiên Viên Tiêu nhìn ra được a!

Yến Tử Phương dường như nhận ra vẻ lúng túng khó xử của ta, khẽ cười nói với ta: “Gọi ta ‘Yến’ là được rồi.”

Giờ phút này đôi mắt tím của hần hiếm khi không có chút lạnh lẽo nào, ta cười gật đầu.

Vô Cầu đứng ở sau lưng Yến Tử Phương bắt mắt nhỏ giọng lầu bầu: “Su phụ một năm cũng không thấy có thể cười nhiều lần như vậy.”

Yến Tử Phương cũng nghe thấy, nghiêng đầu trừng mắt hung dữ liếc nhìn Vô Cầu một cái, thẳng nhỏ ngốc Vô Cầu lập tức ngậm miệng lại.

“Lặng nhì vừa định hỏi ta cái gì?” Yến Tử Phương quay đầu lại, nửa cảnh Mạn Châu Sa Hoa yêu mị liêu nhân kia, hình như đang cười.

Nhìn hần, ta nhún nhún vai nói: “Quên rồi.” Trên thực tế là cảm thấy không nên hỏi, ta [©xmydux.wordpress.com] không dám hỏi một tên Ma Y quý dị vì sao người hầu nhà hần đều không có lười. Cho dù tên Ma Y kia trên danh nghĩa là thuộc hạ của ta. Nhưng ta dùng mắt nhìn thấy hần không giống, mà trong lòng cũng cảm thấy hần không giống. Người này nhìn đâu cũng không thấy giống lắm “hạ nhân” của người khác, chỉ thích hợp làm “chủ tử” người ta.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 65: Đông Phương tặng quà, ma y từ chối.

“Gia!”

Một người toàn thân y phục vàng nhạt thướt tha đi tới, bước đi yểu điệu liễu rủ, giọng nói ôn nhu như nước. Nữ tử đi đầu ta có quen, là Y Y, lão bảo của Chí Tôn Phường. Đương nhiên ta biết đó chỉ là thân phận giả của nàng.

Theo sau nàng là một thư sinh nho nhã, một thân vải thô trắng toát, nhưng khuôn mặt thanh tú đáng vẽ đường đường, trái lại mặc vải thô vẫn toát lên vài phần cao ngạo.

Sau nữa là một nam một nữ ôm hộp lễ vật cùng đi theo Vô Dục tiến vào nhà trúc. Nam tử kia từ đầu đến chân đen thui, nhưng lại có một đôi mắt chìm ưng sắc bén với con ngươi màu lam toát ra hàn khí bức người. Nàng kia bất luận vóc người hay là diện mạo đều thuộc hàng nhất đẳng, tóc búi lên thật cao, tóc mây đen nhánh, mặc một bộ trường bào tơ lụa màu hồng tươi tắn, rất có phong phạm của tiểu thư khuê các.

Ta thầm than, mấy người này là ai! Vì sao nhóm “F4” ưu tú như thế lại muốn đi theo cái tên ngốc Đông Phương Cửu kia chứ? ! Đáng tiếc cho một Bá Lạc (*) tuệ nhãn như ta, aizz... Aizz? ! Liệu ta [©xmydux.wordpress.com] có thể cuỗm người của Đông Phương Cửu hay không ha? ! Hắc hắc, nhân tài mà, đương nhiên là luân chuyển không cố định, nhân tài mà, đương nhiên phải theo một Bá Lạc có thể hiểu họ hơn, thưởng thức họ hơn, bọn họ mới có thể đóng góp cho xã hội tốt hơn, vì quốc gia mà tỏa sáng tỏa nhiệt chứ!

(*) Người nước Tàn, giỏi xem tướng ngựa. Dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài.

Hắc hắc hắc...’Ha ha...” Vui quá...”’Ủi da!” Ta điên nha! Tức giận phóng một nhẵn đao sang tên ngốc Đông Phương Cửu!”’Ngươi làm gì gõ đầu ta!”

“Tiểu Lăng nhi lại đang nghĩ ra trò gì xấu xa vậy?” Nói xong, cái tên ngốc Đông Phương Cửu này dùng ống tay áo của hắn rất ôn nhu, rất ôn nhu lau cho ta... “Mỗi lần đôi mắt Lăng Nhi ánh lên màu xanh, sẽ chảy nước miếng.” Hắn cười với ta, trong đôi mắt phượng xinh đẹp của hắn toàn là hình ảnh của ta, hình ảnh ta vừa kinh ngạc vừa kinh hi.

“Gia, mọi thứ đều đã đưa đến theo lệnh của gia rồi.” Chính là Y Y lên tiếng.

Đông Phương Cửu dường như có vẻ đắm chiều nhìn chăm chăm vào mặt ta, nói: “Ừm, sạch sẽ rồi. Ha ha, tiểu Lăng Nhi nhà ta ngay cả chảy nước miếng mà cũng đáng yêu như vậy!”

Ta bị sét đánh. Sét đánh tan tành! Gần đây Lôi Công, Lôi Mẫu có phải bức bối với ta hay không, vì sao ai nấy đều ‘oanh tạc’ ta thế này?

Hiên Viên Tiêu phỏng chừng cũng thấy mắc ói quá sức, bình tĩnh nói: “Đông Phương Cửu, đừng quá lớn!”

Đông Phương Cửu nhìn Hiên Viên Tiêu một cái, không nói lời nào, hắn đứng dậy gạt đầu với Y Y, ý bảo bọn họ đưa quà tặng trình lên.

“Hai củ nhân sâm,” Y Y nhận hộp lễ vật trong tay nữ tử áo hồng mở ra, đôi mắt tựa thu thủy nhìn Yến Tử Phụng, lễ phép giới thiệu, “Ba đóa tuyết liên, chín viên Hồi Hồn Đan...”

Nghe Y Y giới thiệu bô lô ba la, giọng điệu không hề giống như đang giới thiệu bảo vật trân quý gì, nhưng hai tròng mắt ta đã tròn tròn trắng dã, dán chặt vào mấy sợi râu tua rua của hai củ nhân sâm, ta biết rằng ấy đã bỏ bớt hai chữ “ngàn năm” đi rồi, còn Tuyết Liên chắc chắn là Tuyết Liên ở Thiên Sơn, có khả năng cải tử hoàn sinh!

Đông Phương Cửu cầm lấy một cái hộp nhỏ, bằng gỗ không có khắc hoa văn, kiểu dáng rất bình thường, hắn nhẹ nhàng mở hộp, đưa tới trước mặt Yến Tử Phụng, ung dung nói: “Thất Sắc Thảo.” Nhấn nhá từng chữ một, hết sức rõ ràng.

Ta vừa định đứng lên nhìn Thất Sắc Thảo xem có đúng là loại cỏ nhiều màu sắc hay không, kết quả bên tai truyền đến một tiếng xoảng lớn, là Hiên Viên Tiêu làm vỡ nát bình rượu lưu ly trong tay, nhảy dựng lên từ trên ghế trúc.

Choáng, hắn kích động như vậy làm gì? ! Ta ngóng cổ nhìn thử, đồ cam vàng lục lam chàm tím, quả nhiên là một cây cỏ bảy màu khác nhau, nhưng cỏ thì cũng chỉ là cỏ, cứ cho là có hiếm lạ đi nữa thì hắn cũng không cần phải kích động như vậy chứ, hừ chết cả người sống. Ta [©xmnydux.wordpress.com] vững vàng ngồi trở lại trên ghế, bốc miếng điểm tâm mới mang lên cho vào miệng, uh, món này có vị giống giống đậu phụ vàng nha.

Nhưng mà, hình như trong phòng này ngoại trừ một mình ta, những con mắt còn lại đều tròn xoe nhìn chăm chăm vào cái hộp gỗ trên tay Đông Phương Cửu, à không, cộng cả trong hộp gỗ.

“Không ngờ ngươi lại có Thất Sắc Thảo!” Về mặt Hiên Viên Tiêu rõ ràng vô cùng kích động, “Ha ha, thực sự không ngờ.”

Ta túm lấy vạt áo của tiểu hài tử xấu xa Vô Cầu kéo xuống, hỏi hắn: “Thất Sắc Thảo là cái gì, rất đáng tiền sao?” Nếu không sao các ngươi lại ngạc nhiên sững sờ như vậy?

Vô Cầu ném cho ta một ánh mắt “ngươi không phải là loài người”, nhếch cái mỏ cao ngạo lên giải thích: “Nghe nói trên một thần đảo ở Tây Vực có một loại cỏ bảy màu khác nhau, tên là Thất Sắc Thảo, người bình thường ăn vào có thể kéo dài tuổi thọ thêm mười năm, người tập võ ăn vào có thể tăng cường công lực lên một giáp (60 năm)...”

“Haizz, ta còn tưởng là cái gì!” Ta chà thêm, “Thiên Sơn Tuyết Liên kia còn có thể cải tử hoàn sinh! Một cây cỏ vớ vẩn có gì mà ngạc nhiên!”

Vô Cầu lại ném cho ta một ánh mắt “có phải trong đầu ngươi không có não”: “Trời ạ, ngươi bao nhiêu tuổi rồi, mà lại đi tin mấy chuyện cải tử hoàn sinh? ! Thiên Sơn tuyết liên chẳng qua cũng chỉ là một loại thuốc bổ thượng hảo hạng mà thôi!”

“A? !” Hóa ra là thế, ta tưởng có thể cải tử hoàn sinh thật, trong tiểu thuyết đều viết vậy, nhưng ta chưa từng gặp, càng chưa từng được ăn!

“Ngươi có biết Thất Sắc Thảo đối với người trong giang hồ ý nghĩa gì hay không? ! Không đúng, đối với mọi người trên đời có ý nghĩa gì hay không? !” Tên hài tử Vô Cầu này có chút sốt ruột, hai con mắt đã hơi đỏ đỏ.

Ta lắc đầu, chuẩn bị nghe hắn tiếp tục “kể chuyện”, hắn hít sâu nói: “Nghe kể trên đời này chỉ có hai cây Thất Sắc Thảo, một cây hai trăm năm trước đã bị người ta dùng mất, hiện tại cây trên tay Cửu Vương gia kia chính là cây cuối cùng trên thế gian!”

“Oa! Đồ tốt vậy sao! Ăn vào có thể sống thêm mười năm hả? !” Ta vừa nhét miếng đậu phụ vàng vào miệng, vừa làm bộ không thể tin nổi, kinh ngạc vô biên hỏi bạn nhỏ Vô Cầu.

“Nói thừa! Ngươi cho rằng ta lừa ngươi chắc!”

“Xì!” Ta mỉm cười vô lại với Vô Cầu, vồ vồ lên cái đầu nhỏ của hắn, bày ra điệu bộ của một người trưởng thành nói với hắn một lời chân tình: “Tiểu Vô Cầu ơi, chuyện này không thể trách ngươi, ngươi chỉ là tiểu hài tử thôi, đương nhiên dễ dàng mắc lừa! Cái thứ cỏ chết dẫm này nếu có thể kéo dài tuổi

thọ mười năm, thì tên gốc Đông Phương Cửu kia có đem tặng sư phụ ngươi không? ! Đừng có mơ! Ngay lúc hắn có nó trong tay thì đã ăn mất tiêu rồi!” Nói xong, ta còn làm một động tác nhai nhai nuốt xuống.

Vô Cầu bị ta chọc tức đến mức ngón tay siết chặt, ta hí hửng ăn điểm tâm, đám người đứng bật lên kia còn đang tiếp tục trợn trắng mắt.

Đông Phương Cửu thông thả ung dung, ánh mắt nhu hòa mà kiên định, hắn nhìn Yên Tứ Phương, hỏi: “Không biết lễ vật nhỏ bé này có vừa mắt Ma y không?”

Ánh mắt Yên Tứ Phương tiết lộ với mọi người: hắn cũng thấy chán động, hắn cũng không ngờ Đông Phương Cửu lại tặng hắn một phần “quà nhỏ” như vậy.

“Cửu Vương gia có phải đang trêu đùa Yên mỗ hay không.”

Đông Phương Cửu cười cười, chớp mắt liền đổi giọng: “Nếu Ma y không nhận, tiểu vương tiếp theo thật không biết mở miệng như thế nào!”

Đôi mắt tím chuyển từ Thất Sắc Thảo sang mặt Đông Phương Cửu, Yên Tứ Phương cười nhạt hỏi: “Vậy Yên mỗ cũng phải biết, Yên mỗ có năng lực để nhận nó hay không chứ!”

Đông Phương Cửu nở nụ cười tươi rói, kéo ta 「©xmydux.wordpress.com」 lúc đó trong miệng còn nhét đầy điểm tâm lại, đối diện với đôi mắt tím của Yên Tứ Phương, nghiêm mặt nói: “Lăng Nhi bị trúng ‘Đồng Quy’, mong Ma y đại nhân cứu nàng!” Giọng nói đầy tôn trọng và chờ đợi. “Cả đời này, Đông Phương Cửu nhất định khắc ghi đại ân của Ma y trong lòng!”

“Đồng Quy? !” Hiên Viên Tiêu kêu lên kinh hãi.

Ach... “Phi phi...” Nhỏ sạch sẽ miếng bánh trong miệng, ta xoay người nhìn về mặt nghiêm túc của Đông Phương Cửu hỏi: “Ta bị làm sao? ! Đông Phương Cửu ngươi đừng làm ta sợ!”

“Lăng Nhi chớ sợ, có ta ở đây, nàng không có việc gì đâu.” Đôi mắt phượng ôn nhu long lanh, nhưng bên trong ẩn chứa một nỗi bất an và bi thương mơ hồ.

“Yên, ‘Đồng Quy’ là cái gì? ! Ta trúng độc lúc nào? ! Ta và Sở Sở trúng độc giống nhau sao? !” Ta vội vã muốn tìm đáp án từ miệng Yên Tứ Phương.

Yên Tứ Phương đẩy nắm hộp đựng Thất Sắc Thảo lại, mỉm cười xin lỗi Đông Phương Cửu: “Xem ra Thất Sắc Thảo không có duyên với Yên mỗ rồi.”

“Ma y chỉ giáo cho? !” Đông Phương Cửu nắm chặt lấy tay ta, cổ tay hơi nhói đau.

“‘Đồng Quy’ không có cách giải.” Yên Tứ Phương nói xong, ưu nhã ngồi trở lại trên ghế trúc.

Bạn đang đọc truyện *Chi Càn Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 66: Ta sẽ cùng ai, sinh tử ‘đồng quy’?

Không biết có phải bởi vì có quá nhiều người trong nhà trúc mà không ai nói lời nào hay không, cho nên mới có cảm giác như bầu không khí có chút loãng ra nhưng cũng có chút kìm nén.

“Yên, ‘Đồng Quy’ rốt cuộc là cái gì?” Ta nhìn Yên Tứ Phương, ta cần một đáp án.

Yên Tứ Phương nhìn ta, đôi con ngươi màu tím toát ra vài tia sáng khó hiểu, cuối cùng, hắn mở miệng: “‘Đồng Quy’, tạo thành từ hai con ấu cồ gồm một đực một cái, cùng một mẹ sinh ra. Hai con ấu cồ đực cái này cần được đồng thời đưa vào cơ thể nam nữ, ấu cồ sẽ bơi theo kinh mạch, chui vào trong tim. Nam nữ trúng cồ này dù cách xa đến đâu thì nhất định cũng sẽ có cảm ứng với nhau, nếu một người chết đi thì ấu cồ trong cơ thể của người còn lại sẽ phá thể chui ra, đồng thời, người đó cũng sẽ bởi vì vậy mà mất mạng. Đây là nguyên nhân vì sao nó được gọi là ‘đồng quy’.”

Nghe Yên Tứ Phương nói xong, ta 「©xmydux.wordpress.com」 đã toát mồ hôi hột, các ngón tay siết chặt thành quyền, hỏi: “Ngươi không phải đang trêu ta đấy chứ? Trên đời này làm gì có loại trùng nào như thế?”

Đông Phương Cửu nhún mày càng thêm chặt, suy tư hỏi Yên Tứ Phương: “Không thể dùng nội lực bức ra được sao? Nội lực hai giáp (120 năm) cũng không thể sao? !”

Yên Tứ Phương lắc đầu: “Cổ này một khi đã vào trong cơ thể người thì sẽ cắn chặt lấy mạch máu của đường chủ không buông, muốn bức cũng không thể bức ra được.”

Hiên Viên Tiêu nhún mày, nhìn khuôn mặt cơ hồ đã không còn chút máu nào của ta, cuối cùng cũng bắt đầu mở miệng nói lời an ủi: “Không cần lo lắng

quá mức, chỉ cần bảo vệ tốt người mang cổ đực là được, như vậy tính mạng của người sẽ không cần phải lo.”

“Nhưng ta biết ai đang mang con cổ đực chó chết kia chứ?! Ai mà nguyên ý cùng hấn đồng sinh cộng tử hả!” Ta sốt ruột đến độ ngay cả lời thô tục cũng nói ra, những lời mà thường ngày chỉ dám lén lút chửi thầm trong bụng.

Hiên Viên Tiêu quát ta một tiếng thật lớn: “Người không biết?! Người vốn là không muốn nói cho ta biết người nào cùng người trùng cổ thì có !” Hiên Viên Tiêu tiến lên hai bước, túm lấy bả vai ta, nhìn ta phần nộ.

Đông Phương Cửu khuôn mặt bình tĩnh, kéo tay Hiên Viên Tiêu ra: “Lần trước Lăng nhi bị người đâm bị thương, hôn mê bất tỉnh, ta bảo Khanh Trần bắt mạch cho nàng nên mới biết nàng bị trùng ‘Đồng Quy’.”

Hiên Viên Tiêu nhìn chăm chăm vào Đông Phương Cửu, từ lời nói bóng gió mà những người bên cạnh không ai hiểu được, Hiên Viên Tiêu đã hiểu ra tình huống hiện tại, người trước mặt đang mê man bối rối, căn bản không thể biết được người cùng bị hạ cổ với nàng định đồng sinh cộng tử với nàng là ai!

Yến Tử Phương chậm rãi lên tiếng: “Có khả năng người hạ cổ cũng là người có ý định đồng sinh cộng tử!” Hấn cười khê một tiếng rồi lại nói, “Vậy phải là người rất quan trọng đối với mình a!” Đóa Mạn Châu Sa Hoa yếu mị nổi lên một vầng sáng quý mỵ, câu hồn đoạt phách, đôi mắt màu tím lấp lánh một tia sáng u ám.

“Người quan trọng? ! Đồng sinh cộng tử. . . quan tâm nhất. . .” Về mặt ta sáng ngời, phảng phất như thấy được ánh sáng mặt trời, “Ta biết rồi, ta biết rồi, là Thiên Thiên, là Thiên Thiên a!”

“‘Thiên Thiên’ nào? !” Đông Phương Cửu xoay mặt ta về phía hấn, vội vã hỏi.

Ta nở nụ cười: “Haizz, còn có thể là ai nữa chứ, chỉ có thể là đệ đệ duy nhất của ta a!” Xí, người có thể khiến cho Thượng Quan Lăng muốn đồng sinh cộng tử ngoại trừ đệ đệ mà nàng 「©xmydux.wordpress.com」 không bao giờ nỡ thương tổn thì còn có thể là ai được nữa! Hoàn hảo, quá tốt, chỉ cần bảo vệ tốt Thượng Quan Thiên thì mạng của nàng sẽ được an toàn. Thiết tình, thiếu chút nữa là dọa nàng đến vỡ mật rồi!

Yến Tử Phương thoáng sững sờ, cầm bình rượu bằng ngọc lưu ly lên, tự mình châm rượu, lộ ra một nụ cười yếu ớt, mặc dù nó hết sức mờ nhạt nhưng vẫn thấy được khỏe môi khê cong lên.

“Không có khả năng!” Một câu nói của Hiên Viên Tiêu khiến cho mảng trời trời trong xanh tươi đẹp nhỏ xíu duy nhất trong đầu của ta cũng bị mây đen bao phủ nốt.

“Vì sao lại không có khả năng?” Vậy không lẽ với hấn? ! Đừng quên trước khi ta “xuyên” đến đây, Thượng Quan Lăng chính là rất yêu rất yêu hấn! ! Oh my God! Ta muốn đồng sinh cộng tử với hấn? Không phải chứ! Vậy chẳng phải ta không còn sống được bao lâu sao? Không bao lâu nữa, ta sẽ bị ngon lửa giận vô duyên vô cớ của hấn thiêu sống chết tức tưởi!

“Bởi vì, chỉ cần hai con ấu cổ đực cái này gặp nhau vào đêm trăng tròn thì ấu cổ trong cơ thể nàng sẽ muốn cùng cổ đực **, cũng có nghĩa là nam nữ mang cổ cũng muốn. . . Ha ha, nếu không, cổ cái trong cơ thể nàng sẽ phóng ra cổ độc, đợi đến khi cổ độc theo thất kinh bát mạch chảy lại về tim thì đó cũng là lúc chết của nàng.”

Yến Tử Phương thờ ơ giải thích, còn mặt ta đã sớm không còn một giọt máu, chỉ có thể ngơ ngác đứng đó, tùy ý để Đông Phương Cửu ở phía sau ôm lấy ta.

“Vì vậy người mang cổ đực tuyệt đối không phải là đệ đệ của nàng.” Thanh âm Yến Tử Phương nhẹ nhàng, bình tĩnh khiến cho người khác phải sợ hãi.

Không phải Thượng Quan Thiên. . .Không phải hấn. . .thì là ai? Là ai có thể khiến Thượng Quan Lăng muốn đồng sinh cộng tử với hấn, còn muốn trong đêm trăng tròn mà lên giường? ! Là ai? ! ! Ta muốn bóp chết hấn! ! !

Đúng rồi, là hấn, chính là hấn, chắc chắn đúng là hấn! Ta vùng vẫy thoát khỏi Đông Phương Cửu, chạy tới trước mặt Hiên Viên Tiêu, vung tay lên, tát hấn một cái “bốp—“

“Người điên hả? !” Hiên Viên Tiêu mặt nhăn mày nhí, đôi mắt kim sắc hung hăng nhìn chăm chăm ta. Hấn hình như đã ý thức được người mang cổ đực, chính là hấn.

Đông Phương Cửu lần thứ hai kéo ta vào trong lồng ngực hấn, bàn tay hấn rất ấm áp, im lặng vỗ về ta.

“Là người sao, Hiên Viên Tiêu. . .” Thở hắt một hơi, ta cười khê thành tiếng, “Chẳng phải lúc đầu người chính là người Thượng Quan Lăng yêu nhất sao, nhất định là người mang cổ đực.” Ta 「©xmydux.wordpress.com」thủy chung vẫn ở trong lồng ngực Đông Phương Cửu mà buồn bực, khi nghe được tiếng tim đập thình thịch của hấn rốt cuộc cũng từ từ bình tĩnh lại.

Nữ tử áo hồng ở phía sau Đông Phương Cửu nhận được ánh mắt ra hiệu của hấn liền đi tới trước người Hiên Viên Tiêu, ngón tay nhẹ nhàng ấn lên mạch môn. Đối với Hiên Viên Tiêu, xưa nay hấn không cho bất kì người nào chạm tay vào nhược điểm chí mạng của hấn nhưng lần này lại ngoại lệ, hấn không chống cự.

“Khanh Trần, thế nào rồi?”

Nữ tử áo hồng về mặt có chút kì lạ, trước khi bắt mạch Hiên Viên Tiêu, nàng cũng gần như chắc chắn Hiên Viên Tiêu chính là người mang cổ đực.

Thực ra, ở đây, ai cũng gần như xác định chán chán như thế.

Thượng Quan Lăng tìm người hạ cổ lên nàng và Hiên Viên Tiêu, sinh tử đồng quy. Điều này tuy rất khó tin nhưng có thể lý giải mọi chuyện.

Ai cũng biết Thượng Quan Lăng yêu Hiên Viên Tiêu điên cuồng như thế nào, mặc dù là đã từng, cũng là yêu điên cuồng.

Thế nhưng . .

Khanh Trần lắc đầu: “Bẩm Gia, hẳn không phải là người mang cổ được.”

Hiên Viên Tiêu ngậy người, đôi đồng tử kim sắc mãnh liệt co rút. (oh ho, anh cũng mong là đúng là mình sao?)

“Sao lại như thế được? !” Ta thò đầu nhìn về phía Khanh Trần. Không có khả năng a, điều này sao có thể? ! Nếu không phải Hiên Viên Tiêu thì ta thực chẳng nghĩ ra ai được nữa! Người thân nhất cũng không phải, người yêu nhất cũng không phải. . vậy có thể là ai? ! Ông trời ơi! . . .

Đông Phương Cửu cũng không tin tưởng nhìn Khanh Trần, hỏi: “Chắc chứ?”

Khanh Trần gật đầu nói: “Gia, Khanh Trần không thể ngay cả việc bắt mạch cũng mắc sai lầm”

Không khí trầm mặc một lúc lâu cuối cùng cũng bị ta phá vỡ.

Ta vùng vẫy thoát khỏi lồng ngực Đông Phương Cửu, là nội tâm ta vùng vẫy. Ta thực không muốn rời khỏi nơi ấm áp kia, nhưng ta muốn đơn độc một mình chống lại cơn cuồng phong bạo vũ không thể đoán trước được này. Lúc nào cũng vậy, trước kia cũng thế, mà sau này cũng thế, vì vậy tốt nhất là không nên quá lạm dụng cái nơi ấm áp kia, nếu không đến khi nghiện nó thì sẽ rất khó khăn để từ bỏ, hơn nữa còn dễ dàng phát bệnh.

“Được rồi, mặt trăng cũng đã đi ngủ rồi, mọi người cũng nên giải tán sớm đi!” Ta chạy đến trước mặt Vô Cầu hai hốc mắt đang sưng đỏ, kéo bàn tay nhỏ nhắn của hắn, vừa cười vừa nói: “Mau, mau tìm một gian ‘phòng công chúa’ cho tỷ tỷ đi!”

Nước mắt Vô Cầu như những hạt trân châu đứt dây rơi xuống, bờ vai run run dùng tay áo chùi chùi nước mắt, hắn càng lau mắt càng hồng.

Haha, không ngờ một đứa trẻ tưởng là vô tâm vô phế nhưng lại có thể vì một người mới quen biết một ngày mà khóc lóc thành ra thế này.

Ta khoác vai Vô Cầu rời khỏi nhà trúc.

Hình như nghe ai đó gọi ta “Lăng nhi. . .” nhưng phản sau thì nghe không rõ lắm, đại khái hình như là “Có ta đây, ta sẽ không để nàng xảy ra việc gì đâu” hoặc là “Có ta ở đây, hãy tin ta.”

Kỳ thực, mặc kệ có là câu nào ta cũng đều muốn quay lại mắng cho tên ngốc kia một câu: “Người thật buồn nôn!”

Nhưng hiện tại, ta lại bị câu nói mà mình không nghe rõ đó khiến cho sống mũi cũng cay cay, hốc mắt buốt buốt, thật mất mặt!

Nhưng tốt nhất vẫn là nên mau chóng trở về đi ngủ đi thôi, ngủ một giấc đến khi tỉnh lại thì mọi chuyện đều tốt đẹp.

Có thể khi tỉnh lại, ta sẽ nằm trên một chiếc giường bọc cỡ kingsize, cái gì mà “cổ độc” “đồng quy” chó má, tất cả đều sẽ biến mất!

Chẳng hiểu sao, ta đối với cái thế giới hư ảo này lại có phần mong đợi, mong đợi sẽ có một chuyên gia giải cổ nào đó xuất hiện để giúp ta, chứ không phải mong mỗi tối trước khi ngủ sẽ lặng lẽ cầu xin “xuyên trở về”.

Ta, trong tình cảnh tính mệnh gặp nguy hiểm, trình tiết cũng khó giữ được, vào những lúc như thế này, ắt sẽ mất đi chút lý trí, ha ha, xem ra ông trời thực muốn quên ta mà, ông trời muốn quên đi bà mẹ kế này mà!

Ôi, ta muốn viết một cuốn “tự truyện” quá đi, ghi chép tỉ mỉ lại cuộc đời rục rờ như pháo hoa nhưng lại ngắn ngủi vô cùng của bà mẹ kế vô lương tâm ta.

Uhm, không phải ta không muốn trở về, mà là ông trời không cho ta trở về, ta 「©xmydux.wordpress.com」 không ‘xuyên trở về’ tuyệt đối không phải vì một cây cỏ chết tiệt, càng không phải vì một câu nói mà ta nghe không rõ!!

Nhất định! Ta sẽ dùng sản phẩm của một bà mẹ kế vô lương để mà chứng minh. . .

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 67: Mạng nàng do ta, không phải do trời!

Những người còn lại trong nhà trúc lắng lặng đứng im tại vị trí của mình.

Đông Phương Cửu nghiêm mặt, chậm rãi xoay người, ra lệnh, nói: “Y Y, Bạch U đi theo Lăng nhi, đừng để nàng phát hiện.”

“Dạ!” Hai người đồng thanh trả lời, một vàng, một đen, hai thân ảnh trong nháy mắt biến mất khỏi nhà trúc.

“Thật sự không thể giải?” Đông Phương Cửu định thần nhìn về phía xmydux.wordpress.com Yên Tứ Phương đang tự rót tự uống về mặt không chút bi thương, hỏi. Không ngờ rằng, lần thứ hai mở miệng hỏi, hẳn phải tập trung nhiều khí lực mới có lại dũng khí.

Yên Tứ Phương căn bản không ngược nhìn, ánh mắt vẫn chăm chăm vào chén ngọc lưu ly, thản nhiên hỏi câu: “Sư muội, muội nói đi?”

Nghe vậy, hai hàng lông mày Khanh Trần chau lại, nhìn thoáng qua Đông Phương Cửu, bình tĩnh trả lời: “Y thuật của Khanh Trần còn kém xa sư huynh.”

“Ha ha!” Yên Tứ Phương cười vang, “Nhưng sư muội dụng độc và chế cổ so với ta còn lợi hại gấp trăm lần ấy chứ.” Ngừng một lát, lại nói, “Đừng nói với ta sư muội cũng không biết ‘Đồng Quy’ không thể giải?”

“Sư huynh.” Khanh Trần vốn cũng là một nữ tử rất miệng lưỡi, nhưng đối mặt với Yên Tứ Phương khí thế hùng hổ dọa người, trong lúc nhất thời cũng không biết giải thích như thế nào, hai gò má có chút hồng.

Đông Phương Cửu liếc mắt một cái, Khanh Trần liền ngậm miệng, hẩn nhanh nhẹn bước đến bên cạnh Yên Tứ Phương ngồi xuống, khôi phục thần sắc như cũ, nhẹ giọng nói: “Ma y và Khanh Trần mặc dù là đồng môn, nhưng Khanh Trần sở trường về độc, còn Ma y thì sở trường về giải. Ngày ấy biết được Lăng nhi trúng cô, Khanh Trần đã nói với bốn vương rằng ‘Đồng quy’ không thể giải, chỉ có điều lúc ấy. Ha ha. Lúc ấy bốn vương không để ý. Nhưng nay, bốn vương chỉ câu Ma y chịu ra tay thử một lần.” Đem chiếc hộp gỗ đựng Thất Sắc Thảo đẩy đến bên tay Yên Tứ Phương, “Sinh tử có số, bốn vương cũng biết.”

Yên Tứ Phương cười cười, lắc đầu, đứng dậy nói với Vô Dục – người này giờ vẫn im lặng đứng phía sau: “Vô Dục, sư phụ mệt rồi, sai người chuẩn bị nước ấm, sư phụ muốn tắm rửa nghỉ ngơi.”

Vô Dục gật đầu nói: “Dạ!”

Yên Tứ Phương ngáp một cái, thong thả bỏ đi, lúc sắp bước ra khỏi nhà trúc, Hiên Viên Tiêu lên tiếng cười phía sau, cổ ghim thấp giọng hỏi: “Nghe đồn Ma y là người Ngôn quốc, nhưng không biết con dân Ngôn quốc khi nào biến thành mất tím?”

Yên Tứ Phương bỗng dừng bước, thản nhiên trả lời: “Yên mỗ là người Ngôn quốc, mọi người đều biết, Hiên Viên Đế nếu có nghi vấn gì, thì tự phái ám bộ đi điều tra. Thời gian không còn sớm, Yên mỗ thật sự muốn đi nghỉ.” Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, khẽ thờ dài một tiếng, lại nói, “Aizz, mấy ngày sau chính là đêm trăng tròn rồi.” Dứt lời, phẩy tay áo bỏ đi.

Kim mâu của Hiên Viên Tiêu như ngọn đuốc u ám muốn thiêu đốt người khác, nhìn chăm chăm theo bóng lưng xmydux.wordpress.com Yên Tứ Phương rời đi, một lúc lâu sau hẩn quay đầu nhìn về phía Đông Phương Cửu, nói: “Thất Sắc Thảo người giữ lại cho nàng dùng đi.”

“Ha ha, nếu có thể, ta còn đem nó tặng cho người khác sao?!” Đông Phương Cửu bắt đầu đi lắc đầu.

“Kéo dài tuổi thọ thêm mười năm cũng tốt.” Dừng một chút, làm như khinh miệt hằm hừ: “Cho nàng dùng, là làm nhục Thất Sắc Thảo.”

Đông Phương Cửu nhìn chăm chăm Hiên Viên Tiêu cười nói đầy ẩn ý: “Hiên Viên huynh, biết được chính mình không trúng ‘Đồng Quy’ có phải có chút tiếc nuối hay không?” Không để ý ánh mắt sắc bén của Hiên Viên Tiêu, lại nói, “Nhưng mà, ta lại cảm thấy nhẹ cả người. Ha ha.”

“Nguoi!-” Hiên Viên Tiêu muốn nói lại thôi, cuối cùng lười phản bác, phần nộ đứng dậy.

“Hiên Viên huynh, nếu không phải Thất Sắc Thảo đối với Lăng nhi vô dụng, hôm nay mọi người cũng sẽ không có cơ hội nhìn thấy Thất Sắc Thảo.”

Đông Phương Cửu từ ghế trúc đứng dậy, khẽ vuốt cọng tóc phủ trước trán, giữu cột một câu, rồi thong thả ra khỏi tiểu trúc. Khanh Trần, cùng Tương Sở hai người theo sát phía sau.

“Thất Sắc Thảo” có thể kéo dài tuổi thọ, giúp người ta sống lâu hơn, không thể cải tử hoàn sinh, cho dù Thượng Quan Lăng dùng, một khi kẻ trúng cổ độc chết đi, nàng cũng phải chết.

Cá nhân ta cảm thấy tâm tình của mình rất tốt, tốt đến bất ngờ!

Ta trúng phải một loại cổ không thể chữa trị, mà vẫn có thể ngủ được, thì ta thật sự cũng bội phục chính mình từ tận đáy lòng.

Chỉ có điều, ta ngủ không sâu, ta biết có mấy nhóm người đã tới.

Kẻ mang hỗn hợp mùi thuốc nhàn nhạt và mùi hoa mai thơm thơm chính là bạn Ma Y, thuộc hạ thần bí của ta. Có lẽ hẩn đến thăm ta cũng vì làm tròn bổn phận, xem thử chủ tử như ta đây có phải bởi vì biết mình không còn sống lâu mà mất ngủ hay không. Bởi vì nhắm mắt lại ta vẫn có thể cảm giác được ánh mắt hẩn nhìn ta chăm chăm không hề có độ ẩm, chẳng qua là không phải quá lạnh mà thôi.

Còn kẻ đứng bên ngoài cửa sổ chừng vài giây, mà vẫn có thể dẫn luồng không khí cực lạnh vào tận trong phòng ta, cũng chỉ có thể là bạn Hiên Viên Tiêu. Thật không hiểu nổi vì sao hắn lại chán ghét ta như vậy, chẳng lẽ trong lòng hắn không hề tồn tại câu “Bỏ đồ đao xuống, lập địa thành Phật” hay sao? Thượng Quan Lăng dù có xấu xa như thế nào, cũng đã là quá khứ, hiện tại ta đối với Sở Sở tốt lắm mà, còn quan tâm hơn là hắn đối với Sở Sở, hắn tốt xấu gì cũng nên cùng nên quên hết ân oán trước kia với ta đi chứ? Aizzz, lòng người khó hiểu a!

Hiện tại, người nào đó đang ngồi bên cạnh giường ta một cách lộ liễu không chút e ngại, mặt của ta sắp bị hắn nhìn thành lỗ thủng rồi, chính là tên ngốc Đông Phương Cửu từ sáng đến tối khiến người ta mắc ói.

Trong lòng ta đau khổ cầu mong, ngài đừng nhìn ta nữa, còn nhìn nữa ta sẽ tỉnh dậy bây giờ. Ngài cũng không cần thở ngắn than dài nữa, ta đây xúi quẩy như vậy còn chưa u sầu, người khéo lo trời sắp cái gì chứ! Thật đúng là hoàng đế không vội, thái giám vội!

Vào lúc ta chuẩn bị trừng mắt chất vấn hắn “người nhìn chằm chằm ta làm gì, không đi ngủ đi!”, mùi hương của hắn đột nhiên cách ta rất gần, gần đến nỗi ta có thể cảm nhận rõ ràng được hơi thở ấm áp của hắn ở bên tai ta.

Đừng hỏi ta trên người tên ngốc Đông Phương Cửu kia có mùi gì, bởi vì ta cũng không biết, nhưng ta cam đoan chỉ cần hắn ở cách ta trong vòng phạm vi một trăm mét, ta vẫn có thể cảm nhận được sự có mặt của hắn.

Trong mắt của đại đa số mọi người, Đông Phương Cửu quyền rũ, lười biếng, **, có đầu óc, mồm mép.....

Trong mắt một số ít người, Đông Phương Cửu âm ngoan, tàn nhẫn, vô tình, bá đạo, máu lạnh.....

Kỳ thực, nếu bảo ta nói, thì tên ngốc Đông Phương Cửu kia chính là một tên lưu manh, một tên lưu manh có văn hóa!

Nhưng cảm giác hắn cho ta cũng không hề chân thật.

Bởi vì hay thay đổi cho nên không chân thật, bởi vì đoán không ra cho nên không chân thật, bởi vì cao thâm bí hiểm cho nên không chân thật.....

Ha ha, nói đến cùng chẳng qua là bởi vì hắn không còn là Cửu vương gia tàn nhẫn của Lương quốc mà ta đã viết ở trong sách, không còn là Đông Phương Cửu chỉ muốn cho ta sống không bằng chết mà thôi.

Hắn nhẹ nhàng kéo mền đắp cho ta, bởi vì động tác rất nhẹ cho nên có cảm giác thật ôn nhu.

Ta rốt cục cũng chịu đựng được đến lúc hắn đứng dậy khỏi giường ta, vào khoảnh khắc khi ta đang thầm hoan hô nhảy nhót trong lòng, ta nghe thấy một tiếng thở dài khe khẽ của hắn, tiếp theo hắn mở miệng, ngữ điệu không nhanh không chậm, tiếng nói bình tĩnh trầm thấp, nhưng lại vang vang mạnh mẽ không ngờ: “Lăng nhi, mạng nàng là do ta, không – phải – do – trời.”

Ta không cảm động, trong lòng thực bình tĩnh, những lời đó không buồn nôn, không là gì hết, ngay cả mắt của ta [©xmydux.wordpress.com] cũng không buồn chớp, còn có thể tiếp nhận vô số câu còn ẩn chứa tình cảm hơn so với hắn, nhưng mà, vì sao lòng bàn tay lại ta lại ướt đầm mồ hôi, ngay cả mắt cũng chảy mồ hôi, ta cũng không hiểu.....

Không giống nắng sớm nhẹ từng đợt từng đợt xuyên qua nhẹ nhàng khoan khoái, ánh nắng chiếu vào người của ta chính là ánh mặt trời ấm áp sau giờ ngọ.

Ta mở mắt nhìn thấy chính là nụ cười tươi tắn như hoa của Y Y, nàng lẳng lặng đứng đó cách ta mấy bước, chính là nhờ khoảng cách an toàn này, nên ta mới không la hét thất thanh vì kinh ngạc khi vừa nhìn thấy nàng.

Ta chỉ sững sờ vài giây, liền cười thân thiết ấm áp nói với nàng “Chào buổi sáng”.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 68: Ăn sủi cảo à? Sao nghe mùi giấm!

Nàng mỉm cười ôn nhu với ta, thanh âm rất nhẹ, nghe mà mát lạnh cả tinh thần: “Chủ tử, người muốn dậy chưa?”

Ta á khẩu, ta đã thành chủ tử của nàng khi nào?

Mặc dù ta rất có hứng thú với “F4”, thế nhưng, có một số nhân tài không thể tùy tiện nói đoạt là đoạt được, “Bạch Y Khanh Tương” là những nhân vật thế nào ta [©xmydux.wordpress.com] có thể không biết sao? Trên giang hồ đại danh鼎鼎 “Tứ đại quái kiệt”, nếu không bởi vì những kẻ bị bốn người bọn họ giết đều tự mình đến tìm chết, phỏng chừng sẽ không phải là “Tứ đại quái kiệt”, mà là “Tứ đại ác nhân”!

Bạch U, sử dụng đao, một bộ U Minh đao pháp khi múa tốc độ còn nhanh hơn ta đánh chữ!

Khanh Trần, sở trường về độc, chỉ có kẻ nài không muốn hạ độc chết, chứ không có người nào mà nài hạ độc không chết!

Tương Sở, văn nhân nho nhã, văn nhân đỏ nha, điểm huyết đều dùng bút lông, thường ngày tiếc chữ như vàng, mở miệng máu chảy thành sông! Bút phán quan, nam nhân lời nói cay độc chính là hấn.

Về phần Y Y thì, nữ tử này huệ chất lan tâm, có khả năng biện bạch, lời lẽ khéo léo, thuật dịch dung tài giỏi có thể ‘man thiên quá hải’. Trên cơ bản, là nhân vật sấm vai người phát ngôn bộ ngoại giao của ‘F4’, đương nhiên cũng là một ‘FBI’ ưu tú.

Người nói xem, người nói xem, ‘F4’ như vậy ta dám thòm thềm không?! Dám không?!

“Cần nô tì hầu hạ chủ tử thay y phục không?”

Ta phun ra sạch nước trà dùng để xúc miệng đang sục nãy giờ, hấp tấp rửa mặt qua loa, lau mặt khô ráo, rồi vội vàng lắc đầu: “Không cần, không cần, để ta tự mặc.”

Y Y cười khê nói: “Đạ, vậy nô tì đi ra phòng ngoài phòng chờ chủ tử.” Khom người thi lễ, “Gia đang ở Tây Uyển Bạch Mai đình, chờ chủ tử tới thì có thể truyền bữa trưa.”

“Không cần, không cần, Y Y người ngồi chơi chút xíu, ta làm rất nhanh.” Cầm lấy y phục Y Y chuẩn bị cho ta chạy đến phía sau bình phong mở ra mặc.

“Gia bảo nô tì báo với chủ tử là Sở Sở cô nương đã tới, nói chủ tử đừng lo lắng, Ma y đã bắt đầu châm cứu cho Sở Sở cô nương.”

Té, nhanh như vậy sao? “Nhanh ghê! Cừu Trọng sơn cách Ngọc Quốc gần lắm sao? Một ngày đêm đã tới!”

Y Y nở nụ cười, nói: “Cừu Trọng sơn ở ngay biên giới nước ta và Ngọc quốc, theo đó nếu liên tục thúc ngựa đi nhanh chẳng phân biệt ngày đêm, một ngày hơn thì có thể tới Cừu Trọng sơn. Bởi vì Sở Sở cô nương trúng độc đã lâu thể chất hư nhược, nên mới vừa đi vừa nghỉ trì hoãn tốc độ mới mất hơn hai ngày mới tới.”

“Ồ.....” Ta cuối cùng cũng mặc xong y phục, từ phía sau bình phong đi ra, nhìn thấy trong mắt Y Y có ý cười, đột nhiên phát giác một vấn đề trọng đại, “Sở Sở mất hai ngày trời mới đến?! Vậy ta đây chẳng phải là đã ngủ suốt hai ngày?!”

Y Y cười gật đầu.

Oh my God! “Đi, dẫn ta đến chỗ Ma y trước, ăn trưa không vội, ta muốn thăm Sở Sở trước cái đã!” Ta cười ** chìa móng vuốt sói nắm lấy tay Y Y lúc đang không có phòng bị, kéo tay Y Y cái vèo, mang theo về ninh nọt, nói: “Y Y, dẫn ta đi đi ~~~ được không ~~~” Ta biết nếu không cảm động nàng, nàng nhất định nghe theo tên ngọc Đông Phương Cừu kia sẽ dẫn ta đi ăn cơm trưa trước.

“Chủ tử, người có yêu cầu gì cứ việc phân phó nô tì làm. Gia đã căn dặn, miễn là là bảo đảm an toàn cho chủ tử, mọi việc chủ tử yêu cầu nô tì đều phải nghe theo.” Y Y mặc dù nói như vậy, nhưng vẫn không rút lại bàn tay nàng đang nằm trong tay ta! ©xmydux.wordpress.com], chỉ khê cười, rất ôn nhu.

Ta cùng Y Y mới vừa rảo bước tiến đến hậu viện chợt đã nghe có người gọi ta.

“Công chúa!”

Là Át nhà ta!

Ta buông tay Y Y ra nhanh chân đi về hướng phía trước, kết quả chạy chưa đến mười mét đã bị ai đó từ phía sau vòng tay ôm lấy thắt lưng của ta lại, ta lập tức đá chân ra phía sau.

Hành hung không thành. Tên ngọc Đông Phương Cừu này đã quá quen thuộc với động tác võ thuật của ta, tránh ‘tặc’ kịp thời.

“Đông Phương Cừu!...” Đôi mắt ta phun lửa, xoay người đối mặt với tên ngọc kia quát lớn: “Người chú ý cho lão tử một chút! Đừng có ôm ôm ấp ấp chứ! Người có biết hai chữ ‘tự ái’ viết như thế nào hay không hả?!”

“A?.....” Đông Phương Cừu vẫn cúi thấp đầu suy nghĩ, chớp chớp đôi mắt phượng hợp hồn của hấn nói với ta: “Ta chỉ biết chữ ‘tự’ viết như thế nào thôi, về phần ‘ái’ thì, ha ha ha, xưa nay chưa từng thấy, cho nên không biết.” Tiếp đó tên ngọc kia lại nhìn ta đắm đuối, thanh âm giả bộ éo là nũng nịu nói, “Tiểu Lăng nhi dạy ta đi!~~~~”

Ta thêm vào! Đừng đừng ép ta nói lời thô tục!

Nhắc chân giẫm mạnh vào chân hấn, quay sang phía Át ngoan ngoãn đang đứng bên cạnh còn chưa rõ tình hình, phân phó nói: “Át, phết tên nhân yêu này cho lão tử!!!!”

“Kít...”

Có tiếng cửa mở, nhưng không có ai từ trong phòng đi ra, chỉ có giọng nói lạnh lùng của Yến Tử Phương bay tới, “Còn có thêm một từ nào truyền đến lỗ tai Yến mỗ, tay của Yến mỗ sẽ run thêm một lần!”

Giới cho cái tên Yến Tử Phương nhà ngươi! Được lắm Ma y Giáp nhà ngươi! Ngay cả chủ tử của ngươi mà ngươi cũng dám uy hiếp! Quên đi, ta nhìn! Vì Sở Sở, ta nhìn ngươi một chút, hừ!

Đá văng Đông Phương Cửu, ta chạy đến Tây Uyển. Nếu người nhà của “bệnh nhân đang phẫu thuật” không thể đi cùng, ta đi lấp đầy bụng trước vậy.

Tây Uyển, Bạch Mai đình.

Từ đằng xa đã thấy Vô Dục nhe ra hai hàm răng trắng muốt cười với ta, sáng rõ như ánh mặt trời. Hiên Viên Tiêu ngồi ở trong đình không biết là uống trà hay là uống rượu, phía sau lưng hẳn là bạn Thập Tử đứng thẳng vô cùng nghiêm túc.

Yo oh, đông đủ quá ta.

Ta mới vừa ngồi xuống ghế, đại đội nhân mã cũng đã kéo tới.

Ất bước nhanh về phía ta, hình như trong tay hẳn đang cầm một cái gì đó na ná giống phong thư, ta nhìn hẳn mỉm cười, ánh mắt giao nhau, Ất thoáng nở một nụ cười rất nhẹ không dễ gì phát hiện, nhưng lại tao nhã thơn thớt như một đóa xuân mai hé nở trong tuyết.

Đông Phương Cửu tự tiện ngồi xuống bên trái ta, mặc dù ngồi ở đây dùng cơm chỉ có ba người bọn ta, nhưng rõ ràng là có bốn cái ghế mà, hẳn vẫn có quyền lựa chọn a! Phía sau hẳn đương nhiên là cái tổ hợp “F4” chói mắt kia.

“Công chúa, đây là thư bệ hạ đích thân viết.”

“Oh?” Ta có chút kinh ngạc, Thượng Quan Thiên tiểu tử này viết thư gì cho ta a? Có chuyện gì thì bảo Ất tiện thể nhắn không phải được rồi sao? Nhìn Ất cũng không có phản ứng gì đặc biệt, có lẽ không phải là cơ mật quốc gia gì, vì thế nhận thư xong ta liền bóc ra.

Hiss..... Hít vào một luồng khí lạnh.....

Uh..... Tâm tình có phần phức tạp.....

Phuu..... Thằng nhóc này mắc bệnh rồi sao?

Chết tiệt! Tên tiểu hài tử xấu xa mắc chứng thiếu tự tin cao độ, chứng ỷ lại nghiêm trọng và chứng luyến ái mê muội tỷ tỷ!

“Lăng nhi, có chuyện gì?”

Một chương vỡ tới.

“Đông Phương Cửu cái tên ngu ngốc nhà ngươi lúc nói chuyện có thể cách xa cái lỗ tai ta ra một chút có được không!”

“Lăng nhi hung dữ với ta, người ta đau lòng quá huhu.....”

Ta ói.....

“Giáng yêu thập bát chương!” bộp bộp.....“Tên nhân yêu chết tiệt nhà ngươi!”

“Thượng Quan Lăng! Muốn ** thì tới chỗ không ai nhìn thấy mà làm!” Thanh âm lạnh lẽo thật giống như băng hà.

Ta thu chương, nghiêng đầu tròn mắt nhìn Hiên Viên Tiêu, cười vô lại, xoay mặt sang hỏi Vô Dục: “Bữa trưa hôm nay có phải ăn sủi cảo hay không?”

Vô Dục sững sờ, trả lời: “Sư phụ không cần dặn. Nếu công chúa muốn ăn, Vô Dục sẽ phân phó phòng bếp đi chuẩn bị.”

Ta cười cười, nghiêng đầu đưa mắt nhìn Hiên Viên Tiêu, lầm bầm thiệt lớn: “Ồ, ta còn tưởng rằng bữa nay ăn sủi cảo, nếu không vì sao lại tỏa ra vị dấm chua nồng nặc như vậy chứ!” Chun chun cái mũi, ta hít trái ngửi phải, sau đó làm như tỉnh ngộ vỗ vào đầu mình, chỉ vào Hiên Viên Tiêu, cất giọng lạnh lùng, mặt mày nghiêm túc, “Oh! Chính là từ chỗ hẳn tỏa ra mùi!”

Hiên Viên Tiêu sắc mặt nhất thời xanh mét, Đông Phương Cửu không lưu tình giễu cợt thành tiếng, ngoại trừ bạn Thập Tử đáng thương chỉ dám khẽ giật giật khóe miệng một chút, những người còn lại đều che mặt vai run run.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cẩn Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 69: Giao dịch công bằng, tại sao hối hận

“Công chúa, thư của bộ hạ” Ất có chút lo lắng hỏi ta.

Ta xé nát bức thư ném cho Ất, hỏi: “Có bồ câu hay không?” Ất không rõ cho nên nhìn ta, ta lại phải nói rõ hơn, “Ta muốn dùng bồ câu đưa tin cho hài tử này!”

Ất lắc đầu, sau đó suy nghĩ lại, rồi nói: “Nhưng mà, dưới chân núi có khoái mã, thuộc hạ có thể.....”

“Vây cũng được, lát nữa ta sẽ viết hồi âm cho hần, người bảo người khản cấp đưa trở về. Hài tử này, khi nào ta về hần cũng muốn quán!”

“Lăng nhi, ăn chút gì trước đi, nàng ngủ hai ngày rồi, nhất định đói bụng lắm.”

Ta cúi đầu phát hiện trong bát đã bị tên ngốc Đông Phương Cửu gấp một đồng đồ ăn, chất thành một cái núi nhỏ. Lừa hần một cái, hần làm như cho heo ăn vậy?!

Trời ạ, thế mà hần còn cười. Người này vô địch !

“Đông Phương Cửu!” Ta gọi hần.

“Ừm?” Hần cười mặc ói.

“Người vô địch !” Ta tự đáy lòng “tán dương” hần.

Ánh mắt hần tỏa ánh sáng: “Lăng nhi, không ngờ ta ở trong lòng nàng lại cường đại như vậy! Ta thật sự rất vui, rất cảm động ~~~~~”

“Đừng đừng, đừng khách khí!” Ta thật sự không thể hiểu nổi hần giả bộ ngu ngốc vui sướng ở điểm nào, “Có câu danh ngôn: Người bị ỉn nhất, thì vô địch. Người từng nghe chưa?”

Hần hiểu rõ lời của ta, mặt biến sắc cực nhanh bắt đầu giả bộ ủy khuất, lắc đầu nói: “Chưa từng nghe. Ai nói vậy?”

Ta cười: “Một vị trí giả.”

“Vị trí giả?” Còn có chút hiếu kỳ.

“Ta!”

Mãi một lúc lâu sau, ta「©xnydux.wordpress.com」đã sắp ăn xong một chén cơm, tên ngốc Đông Phương Cửu kia mới từ trong trầm tư tỉnh ngộ, mở miệng tiếp lời vừa nói của ta. Tên ngốc này dây thần kinh phản xạ đúng là dài thiệt!

“Lăng nhi, đó không phải bị ỉn, mà là bởi vì ta yêu nàng.”

“Phuạt –” Ta bị sét đánh bay, “Khụ khụ khụ.” Sắc chết ta rồi.

“Bang –” Khẳng định nếu không phải cái bàn xui xẻo thì cũng là cái ghế xui xẻo.

Vừa muốn hỏi hần có phải đã từng xem bộ phim《 Đông Thành Tây Tựu 》rồi không, kết quả vừa ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt tuần tú nghiêm trang của hần, lời vừa tính nói ra lại nghẹn ngào nuốt vào trong bụng.

“Thập Tứ, đi!”

Tốc độ của Hiên Viên Tiêu như ánh chớp. Ta nhìn lại, cái bát của hần cơ bản chưa hề động đũa. Trời, người hần to cao vạm vỡ như vậy, vì sao lại ăn như mèo thế kia? Thật đáng thương, tên gia hỏa này chắc là uống nước mà lớn quá!

Cảm giác ánh mắt quần chúng có chút quái dị, ta nhìn ngó chung quanh, phát hiện ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm vào cái bàn.

“Ôi trời ơi!”

Cái bàn cảm thạch trắng nứt ra từ chính giữa.

Ta ngạc nhiên hỏi: “Tên Hiên Viên Tiêu kia có phải luyện ‘Khai thiên lập địa chương’ hay không?! Lợi hại như vậy ah!”

Đông Phương Cửu mỉm cười đầy thâm ý, sau đó lại điềm nhiên như không nói với ta: “Lăng nhi nhanh ăn đi, ăn xong là có thể đi thăm Sở Sở.”

Hậu viện, nội đường.

“Tĩnh rồi?”

“Ừm.”

“Ha ha, thực sự ta nên nhìn ngươi bằng con mắt khác.” Giọng điệu không có chút gì khen ngợi, ngược lại dường như còn nghe thấy có chút móc máy.
“Ngươi có biết, nếu quá hai ngày nữa, ta [©xmydux.wordpress.com] cũng không thể nào cứu được ngươi.”

Một tiếng cười khẽ, nhưng bởi vì nữ tử nói chuyện quá mức suy yếu, nên nghe như là thờ hờn hờn, “Nhìn ra rồi sao?” Một đôi mắt đẹp vốn giống như hồ nước mùa thu, bởi vì ốm đau gây ra một môi nên càng có vẻ suy nhược động lòng người.

Thấy đối phương không trả lời, nữ tử lại cười hỏi: “Không phải ‘Nàng’ chẳng phải tốt hơn sao?”

“Ngươi nghĩ sao?” Ngữ khí có chút lạnh lùng.

“Người nguyên bản kia quá mức ngoan độc, giả dối. Quan trọng là, ha ha, nàng không tin nhiệm bất luận kẻ nào, đương nhiên bao gồm cả ngươi.”

“Ha ha.” Cười trừ.

“Nếu nói ban đầu quan hệ của các ngươi vốn là ngang hàng, lợi dụng lẫn nhau, mỗi người đều có mục đích. Hiện tại, giữa ngươi và nàng căn bản không cần thiết phải bình đẳng, nàng đối với ngươi không còn cần thiết, mà ngươi chỉ lợi dụng nàng, không phải sao?” Thanh âm ôn nhu vạch trần đầy tàn nhẫn.

“Kỳ thực ta rất tò mò, vì sao ngươi lại phải đối xử với nàng như vậy, ‘Nàng’ hiện tại không phải đối với ngươi tốt lắm sao? Chắc chắn, nếu như ‘Nàng’ này biết được ngươi là.....”

Nữ tử giận dữ: “Chuyện này không liên quan gì đến ngươi! Khụ khụ khụ.....”

“Ha ha, đừng nóng, nóng giận công tâm sẽ không tốt đâu.” Cười nhạt, hết sức lạnh nhạt, giống như cười nhạo cái thứ tình nghĩa mỏng hơn tờ giấy quyến, “Nếu ngươi đã tỉnh, ta sẽ cho bọn họ vào.”

“Ừm.”

“Có muốn đoán thử xem người đầu tiên xông vào là ai hay không? Là người ngươi mong nhớ ngày đêm? Hay là.....”

“Đủ rồi! Ngươi đi ra ngoài! Đi ra ngoài!”

“Ha ha, nói nhỏ chút đi, bọn họ đã ở bên ngoài.”

Đó là một đôi mắt tím tã mị, đó là một đóa Mạn Châu Sa Hoa yêu dã, chỉ có điều đều bị cừu hận đóng băng.

“Sao còn chưa ra a? Còn chưa ra nữa.....” Ta thì thầm, lẩm bầm, lẩm bầm.....

Không dám đến gần, đỡ bị cái kẻ cậy tài khinh người kia nổi đóa, nhưng cứ chờ như thế này thật là lâu quá đi! Ất nói bọn họ đã đến hồi sáng này, ta ăn cơm xong đã một canh giờ, tính kiểu gì cũng đã qua ba canh giờ rồi! Ta chờ đợi sắp thành tâm lực quá độ mất!

“Thượng Quan Lăng, ngươi có thể im lặng một lát hay không?!”

Ta hí hóp bước đến gần Hiên Viên Tiêu đang đứng chấp tay sau lưng, sợ đứng xa nói chuyện có thể truyền vào trong phòng.

“Ta sẽ không nói một câu nào!” Ta nói bằng khẩu hình, nhưng ta tin chắc hắn nhìn hiểu, bởi vì hắn nhú mày, còn trừng mắt nhìn.

“Ta!..... Ngươi có thể đứng yên đừng động đậy hay không?”

Wow, bữa nay mặt trời mọc ở phía tây sao, tên thất phu Hiên Viên Tiêu này lại dùng câu nghi vấn để nói chuyện với ta, hơn nữa không có cái giọng uy hiếp nào trong đó. Ack, không được quen cho lắm.

Ta cũng không phải đứa tiểu nhân được đăng chân lần đầu tiên, ta chỉ là một nữ tử có thù phải trả, Vì vậy, ta [©xmydux.wordpress.com] bước ngang như con cua, mím cười vô lại tới gần “Vũ khí hạt nhân” lúc nào cũng có thể bùng nổ kia, chỉ tiếc trong miệng ta thiếu mất một cọng cỏ, nếu không thì tuyệt đối sẽ là một đại biểu điển hình cho vẻ đẹp kiểu mẫu của thời cổ đại.

“Hắc hắc, lão tử cứ thích đi qua đi lại đó, ngươi làm gì ta?!” Cho ngươi tức chết luôn! Aha ha ha..... “Ta nhảy qua nhảy lại, hey, hắc hắc, ta tiếp tục nhảy! Như thế nào.....”

Chữ “ah” khiêu khích cuối cùng còn chưa kịp phát ra nửa âm tiết, ta đã bị một cánh tay mạnh mẽ từ phía sau vòng tới giữ chặt rồi dùng sức kéo giật ngược, trong nháy mắt ta ngã vào một vòng tay nóng như lửa.

Ta không thể tin nổi trọn mắt nhìn vào cặp mắt màu vàng kia, nơi đó ẩn chứa giận dữ, ẩn chứa vị chua chát, còn ẩn chứa sự kinh ngạc giống như ta!

OMG?! OMG?! Oh, godgodgod!~~~~~

Phản ứng tiếp theo của ta có thể dùng tên của một bộ phim điện ảnh rất nổi tiếng để tổng kết khái quát, tên của nó là ——《Tiếng thét chói tai》“A a a a a~~~~~” Một tiếng sói tru quỷ khóc, vang tận mây xanh.

Cặp mắt màu vàng kia chợt lóe lên vẻ thất vọng cùng bị thương, trái tim ta đột nhiên co thắt lại, một loại cảm giác tội lỗi đột nhiên tuôn trào khắp toàn thân ta, cả thân thể trong nháy mắt trở nên rất lạnh rất lạnh.

Ta thì không phải ta cố ý, ta thật sự thật sự đúng là không hề nghĩ tới, chỉ là kinh ngạc, chỉ là.....

“Lăng nhi!”

Ngay sau đó, ta từ trong vòng tay nóng bỏng như lửa chuyển sang một vòng tay ấm áp khác.

Bà nó chứ, đôi thang mà không đôi thuốc a! Ai nấy đều xem bản thân mình là chuột túi hay sao?!

“Đồng Phương Cứu người buông lão tử ra!”

“Tiểu Lăng nhi của ta, một khắc không gặp nàng, nàng liền chạy đi sà vào lòng người khác, nàng nàng..... Ta thật đau lòng mà!~~~~~”

Ta không dám nhìn vào mắt Hiên Viên Tiêu, sợ nhìn rồi áy náy. Chỉ mong sao tên gốc Đồng Phương Cứu này đừng gây cho ta thêm nhiều phiền phức nữa.

Phải biết rằng loại người như Hiên Viên Tiêu người có thể công khai hận hấn, đắc tội hấn, không phục hấn, cùng hấn sống chết, nhưng mà không thể để cho hấn cảm thấy được người xem thường hấn, ghê tởm hấn, chán ghét hấn. Bằng không loại người có thể lực cường đại như hấn, loại người quen đứng ở trên cao như hấn, rất dễ bị tổn thương, tâm hồn yếu đuối khủng khiếp, hơn nữa một khi bị tổn thương thì tuyệt đối sẽ khép kín bản thân.

Dùng đà điều để hình dung loại người như hấn là chính xác nhất.

“Đồng Phương Cứu, người buông ta ra, đừng làm rộn, ta không có tâm tình.” Giọng ta [©xmydux.wordpress.com] nói rất nhỏ, nhưng mà rất hữu hiệu, hấn không nói gì cả liền buông ta ra.

Vận hạnh trong bất hạnh chính là tại thời khắc xấu hổ này, Yến Tử Phương giống như chúa cứu thế xuất hiện, giọng nói như tiếng trời của hấn giải cứu chúng ta.

“Sở Sở quận chúa đã tỉnh.”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 70: Độc từ đâu đến, giải thích thế nào?

“Yến Tử Phương người đứng là Bồ Tát chuyển thế đầu thai, ta yêu người chết mất! Ha ha ha~~~~~” Ta cảm thấy không biết có phải ta đã từng luyện lăng ba vì bộ linh tinh gì đó hay không, mà sao có thể dùng tốc độ như vậy chạy vào trong phòng được?! Quả thực còn nhanh hơn so với chạy thoát thân.

“Sở Sở...” Ta nức nở lên đài. Bảy phần giả, ba phần thật!

“Lăng nhi!”

Khi ta nhìn thấy Sở Sở, sống mũi bỗng thật sự cay cay, lại còn có chút ngượng ngùng thút tha thút thít, cười mếu máo: “Sở Sở, tỷ đừng nói chuyện, mới vừa tỉnh lại, nghỉ ngơi nhiều chút. Tỷ muốn ăn cái gì? Ta căn dặn phòng bếp làm cho tỷ liền! A đúng rồi, tỷ có khát không? Yến có cho tỷ uống nước chưa? Còn khó chịu không? Tỷ xem tỷ gãy.....” Khịt khịt mũi, làm gì mà giống như người phải hạt tiêu thế này, “Tỷ còn để cho ta sống nữa không?! Tỷ gãy thành ra thế này, ta [©xmydux.wordpress.com] phải giảm cân đến đời nào mới có thể giống được như tỷ đây?!”

Đầu ngón tay lạnh lạnh của Sở Sở trượt qua khóe mắt ta, nàng ôn nhu mỉm cười sùng nịnh: “Lăng nhi ngốc...”

“Ta mặc kệ, trong vòng mười ngày tỷ phải ráng ăn thành như ta vậy! Hắc hắc, làm tỷ muội phải đồng cam cộng khổ mà, ta mà là đại béo, thì tỷ phải là tiểu béo!”

Thượng Quan Sở Sở lúc nghe đến hai chữ “tỷ muội” trong lòng có một tư vị không nói nên, là hổ thẹn? Hay là hối hận? Nhưng nàng biết nàng đã không

thể quay đầu lại nữa rồi, không thể quay lại được nữa rồi.

“Ừm...” Nàng gật đầu, đầu nặng tựa nghìn cân. Lúc ngẩng đầu lên lại, trên mặt nàng lại nở một nụ cười tươi tắn, nhẹ giọng gọi: “Tiêu...”

Hiên Viên Tiêu thong thả bước đến trước giường Sở Sở, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười nhưng không hề nói chuyện.

“Chuyện kia... Sở Sở... Ta đi chuẩn bị đồ ăn cho tỳ trước...” Len lén liếc mắt nhìn Hiên Viên Tiêu, hần căn bản không hề nhìn ta, ta vội vàng chuồn nhanh, đại ại làm bóng đèn điện (*kỳ đà cản mũi*), do đó, ta giả mù sa mưa nói: “Hai người... hai người cứ từ từ trò chuyện nha...”

Lúc ta bước ngang qua người Yến Tử Phương, hần nói một câu: “Nàng không cần đến trừ phòng, hiện tại Sở Sở chỉ có thể húp cháo.”

“Hả? Ồ.” Ta hậm hực đi ra ngoài.

Ba ngày sau, thân thể Sở Sở cơ bản đã khôi phục, những lễ vật Đông Phương Cửu tặng cho Yến Tử Phương phần lớn đều cho Sở Sở dùng, bản thân Yến Tử Phương cũng không có phản ứng gì, rất hào phóng, ta càng cảm thấy cái này gọi là tận dụng triệt để, dù gì hần vốn chính là làm nghề y, thuốc bổ gì mà không có, vậy mà chẳng hề mấy may quan tâm một chút xúi gì cả.

Sau đó, cả đám người bọn ta tề tụ ở Bạch Mai đình bàn bạc trao đổi về vấn đề hành trình, bọn ta không thể quấy rối mãi chỗ ở của Yến Tử Phương được, đương nhiên phải thảo luận vấn đề chỗ ở sắp tới. Điều quan trọng nhất là, Sở Sở đã khỏe hơn nhiều, bọn ta cuối cùng cũng có thể hỏi nàng rốt cuộc vì sao bị trúng độc, đương nhiên rất có khả năng nàng không nhớ rõ, hoặc là căn bản không biết được, nhưng vẫn hy vọng nàng có thể nhớ lại một chút manh mối.

“Yến, lần trước ngươi nói độc Sở Sở trúng tên là...”

“Phệ hồn.”

“Biến! Ai hỏi ngươi!” Ta trừng mắt với Đông Phương Cửu, sau đó đổi sang dịu dàng nhìn Yến Tử Phương, lại hỏi: “Là bí được của Hoàng tộc Dực Quốc ư?”

Yến Tử Phương khê căng hàm: “‘Phệ hồn’ vốn xuất xứ từ hoàng tộc Dực quốc, sau đó lưu truyền trong giới quý tộc ở Dực quốc.”

“Loại độc được hại người này còn muốn lưu truyền?! Thật đề hèn!” Ta vừa thuận miệng nói, kết quả phát hiện sắc mặt của Khanh Trần mỹ nữ hơi kỳ kỳ, thăm mắng bản thân miệng mồm không ý tứ, vội vớt vát, “Kỳ thực, chỉ cần không dùng để hại người, vẫn có giá trị bảo tồn, ha ha...”

Yến Tử Phương nhìn ta cười phì một tiếng, nói: “Giá trị của độc được e rằng chính là dùng để hại người.”

Ta cứng họng, không còn biết nói gì nữa. Quay đầu nhìn về phía Sở Sở nhà ta: “Sở Sở, lúc ở Ngôn quốc có người của Dực quốc từng đến chỗ chúng ta sao?” Nhắc tới Ngôn quốc ta xmydux.wordpress.com liền lập tức nghĩ tới Vân Tiên nhân, từng cảnh từng cảnh tái hiện lại lướt nhanh trong đầu ta.

Có lẽ ta vĩnh viễn cũng không thể quên được dưới tán cây hoa ngọc lan cùng hần ngẫu nhiên tương phùng, một hình bóng lướt qua tìm trong khoảnh khắc là một vẻ đẹp vĩnh hằng. Còn những lừa dối và tàn nhẫn lúc sau này, đối với một kẻ trí nhớ kém như ta mà nói, hần là rất dễ quên. Ta vẫn tin tưởng rằng một người có đôi mắt giống như thế, nhất định là người thiện lương, tận sâu thẳm trong tâm hồn nhất định là thiện lương.

“Ừm, đúng, chính là cái ngày muội đi vắng, người của Dực quốc và Đông Nhạc đã tới.” Thượng quan Sở Sở nhớ lại.

“Đông Nhạc?” Ta không nhớ rõ Đông Nhạc là thuộc địa của nước nào, ngoại trừ Kim, Ngọc, Lương, Ngôn bốn quốc gia lớn, còn có sáu quốc gia nhỏ, lần lượt là Đông Nhạc, Tây Kỳ, Bắc Tường, Thương Mân, Thục Quốc và Dực Quốc.

Đông Nhạc và Dực Quốc là thuộc địa của Ngọc quốc.

Tây Kỳ và Thục Quốc là thuộc địa của Kim Quốc.

Thương Mân và Bắc Tường là thuộc địa của Lương quốc.

“Lăng nhi, Đông Nhạc là thuộc địa của Ngọc quốc a, ha ha, lúc thu cống phẩm hàng năm nhớ đừng có quên nó nha!” Đông Phương Cửu cười giảo hoạt, ra vẻ nịnh nọt.

Ta đột nhiên tỉnh ngộ, vỗ đầu một cái: “Đúng rồi, nếu không cũng sẽ không tới cửa tìm ta và Sở Sở!”

Đông Phương Cửu sắc mặt chợt lạnh, sau đó nói khê: “Ha ha, ‘Đồng Quy’ là bảo bối bí mật của Đông Nhạc quốc, mỗi một Quốc Chủ và Quốc Mẫu của Đông Nhạc quốc vào ngày đại hôn sẽ cùng uống ‘Đồng Quy’ để biểu thị lòng trung trinh. Nhưng nghe nói sau khi Quốc Chủ tiền nhiệm lên ngôi, ‘Đồng Quy’ mẫu cổ chỉ còn sót lại hai con, hơn nữa cũng không gây giống ra thêm mẫu cổ nào nữa. Cho đến hiện tại, trên đời chỉ còn lại hai con mẫu cổ, vốn đều ở trong tay của Quốc chủ Đông Nhạc Quốc, nhưng mà, nghe đồn mười năm trước đã bị người đánh cắp mất một con.”

“Hả? ! Nói cách khác, kẻ hạ cổ ta chính là một tên bại hoại người Đông Nhạc quốc sao? !” Trong cơn giận dữ không đủ để hình dung tâm tình của ta lúc này.

Hiên Viên Tiêu về mặt âm trầm lạnh như núi băng nói: “Cũng chưa chắc, bởi vì mười năm trước mẫu cô đã bị người đánh cắp mất một con!”

Ta suy nghĩ cả nửa ngày trời cũng không suy đoán được chút manh mối nào, mấy cái chuyện vu oan giá họa này là bình thường, nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, hai tiểu quốc này đều là thuộc địa của Ngọc quốc chúng ta, kiểu gì cũng cảm thấy không thoát khỏi can hệ? !

“Sở Sở, người của Đông Nhạc và Dục Quốc đến làm gì?” Ta vẫn gửi gắm chút hy vọng trên người Sở Sở.

Suy nghĩ một lát, Sở Sở nói: “Dục Quốc dâng tặng Ngọc Linh trà, Đông Nhạc dâng tặng...” Lại nghĩ một lát, nhìn ta nói: “Tặng mấy hộp điểm tâm a! Lãng nhĩ chẳng phải còn khen điểm tâm rất ngon, còn nói bọn họ đúng là người có lòng sao?!”

“Oh my God...” Ta bất lực cúi đầu. Ta nhớ ra rồi, hôm thăm vấn tiểu hồ ly của lão hồ ly Vô Ngôn, ta [©xmydux.wordpress.com] không ngủ được chút nào, sau khi trở về vừa nằm xuống là ngủ ngay, còn muộn giờ đến buổi lễ tuyển phi của Vân tiên nhân... Aizz, nếu như không đi thì tốt biết mấy! Ừm, sau đó vội vội vàng vàng thức dậy, người cũng mơ mơ màng màng, uống mấy ngụm trà, bốc được hai miếng điểm tâm thì bị Sở Sở kéo đi rồi.

Chết tiệt! Không ngờ chính ta tự mình ăn điểm tâm có hạ cổ? ! “Yến, cô có thể hạ vào trong điểm tâm không? !” Theo lý thuyết cô là một loại côn trùng? Aizz, ngẫm lại đã thấy mắc ói!

“Chỉ cần có thể tồn tại, thả vào đâu đều có thể được.” Yến Tứ Phương thờ ơ nói.

“Hả? ! Vậy ta chỉ nhớ có mình ta ăn điểm tâm, không nhớ có nam nhân nào ăn hết?” Đưa tay vò đầu bức tóc, thỉnh thoảng nhìn về phía Át, “Át, có phải người ăn không? !”

Át bị ta hỏi ngớ người, lập tức lắc đầu: “Thuộc hạ chưa về.”

Ngất, sao ta lại quên chuyện này.

Đông Phương Cửu thờ dài nói: “Lãng nhĩ, nếu cô cái thực sự là bị kẻ gian của Đông Nhạc quốc giấu ở trong bánh cho nàng ăn, vậy cô được nhất định đã được đưa vào thân thể của kẻ mà bọn chúng đã sớm tuyển chọn rồi.”

“Chó chết! Thật nham hiểm!” Nhịn không được phải buột miệng chửi thề, ta không đi giết người cũng đã là tu dưỡng lắm rồi! Lại thăm mắng kẻ bị tình nghi của Đông Nhạc Quốc cả nửa ngày trời, sau đó hỏi Sở Sở: “Sở Sở, vậy ta cũng uống trà sao không trúng ‘phệ hồn’ hả?”

Sở Sở ngần ra, nói: “Trà muối uống đâu phải là ‘Ngọc Linh’. Bữa đó, sau khi Dục Quốc đưa Ngọc Linh trà tới, ta một mình chờ muối chán quá liền làm theo phương pháp mà Dục Quốc nói, đem ngâm vào trong nước thử xem, nhưng sau khi uống thì thấy cũng bình thường, mùi vị hơi đắng đắng, nghĩ chắc muối không thích, nên không cho muối uống.”

Ồ, trời ạ trời ạ, cũng may chưa cho ta uống, đã cứu ta nửa cái mạng rồi! Nếu không ta vừa trúng “đồng qui” lại có thêm “phệ hồn” chắc ngủm củ tỏi sớm quá.

“‘Phệ hồn’ mặc dù khó giải, nhưng có thể giải được. Lãng nhĩ không cần lo sợ.” Phương mâu đen thẳm của Đông Phương Cửu khẽ nhướng lên, càng lộ rõ vẻ mỉa mai, chỉ là trong mắt vẻ lo lắng hiện lên nhiều hơn.

“Ta biết, chẳng phải Yến đã giải độc cứu Sở Sở sao.” Một mặt vui mừng thay cho Sở Sở, một mặt thương xót cho bản thân. Thực sự là sống chết có số, tất cả đều xem thiên ý vậy! Giống như Sở Sở là người ôn nhu thiện lương như vậy bị trúng phải loại độc đáng sợ kia ông trời không phải cũng đã cứu nàng sao, đâu giống loại mẹ kế vô lương tâm như ta bị ông ta ngó lơ chỉ e ta không chết...

“Lãng nhĩ, muối đừng buồn, có độc được, sẽ có giải được, muối nhất định không có việc gì đâu!”

Sở Sở đưa tay ôn nhu đặt lên tay ta, hơi dùng sức, khiến ta cảm giác được sự cổ vũ của nàng.

Lại nói vì sao Thượng Quan Sở Sở thay đổi, kỳ thực đứa trẻ này dựa theo lời Lãng mẹ kế viết trong sách: năm mười lăm tuổi xuyên tới Ngọc quốc, lại sống thêm mười lăm năm nữa, cho nên nàng đã 30 tuổi rồi, trong suy nghĩ sẽ càng thêm “thành thực”. Nàng cũng không phải muốn làm người xấu, chỉ là không muốn sống giống như trước khi “Xuyên qua”, chỉ là một người bình thường, vô cùng bình thường mà thôi.

Lời Sở sở: Ta không phải hung ác, chỉ là ném trái tư vị đồ kị.

Ta không phải không có trái tim, chỉ là trong tim chỉ chứa bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 71: Lão công là gì? Tướng công là ai?

Khoảnh khắc này, ta thật vui mừng vì kẻ trướng ‘Đồng Quy’ là ta chứ không phải Sở Sở. Hóa ra, từ đầu, hai loại chất độc cao cấp ‘Đồng Quy’ và ‘Phệ Hồn’ này đều là chuẩn bị cho ta, là tại ta đã hại Sở Sở phải chịu đựng nỗi khổ của phệ hồn lâu như vậy.

“Sở Sở, là ta không tốt, liên lụy đến tỷ... cũng may, cũng may là tỷ không sao.”

Thượng Quan Sở Sở sau khi nhìn thấy một nụ cười nhạt trên khóe môi Yến Tử Phụng, vẻ mặt có hơi mất tự nhiên, đành phải hơi quay đầu sang chỗ khác, giả vờ ho khan.

“Sở Sở? !” Sao lại ho nữa rồi? ! Rõ ràng là cần phải san bằng Dục quốc, trút giận cho Sở Sở!

“Thân thể Sở Sở quận chúa khó chịu sao? Có muốn Yến mỗ bắt mạch cho cô không?” Yến Tử Phụng hỏi một cách thờ ơ, vẻ mặt Thượng Quan Sở Sở càng thêm lúng túng.

“Không cần, khụ khụ... cảm tạ Yến thần y, ta không sao... khụ...”

“A? Vậy thì tốt.” Yến Tử Phụng tự rót trà ra uống, “Yến mỗ dù thế nào cũng không xứng với danh hiệu ‘Thần y’, thế gian cũng chỉ có hai chữ ‘Ma y’ là phù hợp với Yến mỗ.”

Ai nấy đều im lặng, chẳng buồn để ý đến câu bình luận của Yến Tử Phụng.

Sau một hồi trầm mặc, Hiên Viên Tiêu lên tiếng: “Thập Tứ, sai người chuẩn bị khoái mã, ngày mai khởi hành.”

Thập Tứ chấp tay nói: “Dạ!”

“Người làm gì phải vội vàng thế?” Ta 「©xmydux.wordpress.com」không chút suy nghĩ, buột miệng nói ra, nhìn thấy ánh mắt mọi người đều tập trung trên người mình, thật khiến người khác xấu hổ a. Nhất là hai con mắt vàng lộ rõ vẻ khinh thường và ngăm ngăm của Hiên Viên Tiêu, ta thực sự từng quần lấp bắp giải thích: “Vây... người không muốn ở Lương quốc chơi thêm vài ngày nữa sao?” Nhìn đôi mắt Đông Phụng Cửu không hồn không giận, ta tiếp tục nói, “Ha ha, Lương quốc là địa bàn của tên gốc Đông Phụng Cửu mà, hẳn nhất định sẽ bao ăn, bao ở, bao chơi! Tuyệt đối sẽ được hưởng thụ ở cấp độ sáu sao!”

Mặc dù Đông Phụng Cửu khẽ cúi đầu, rất phù hợp với ta nhưng đôi lại chỉ là ánh mắt kiêu ngạo cực kỳ coi thường ta của tên thất phu Hiên Viên Tiêu.

“Ta không giống với công chúa. Kim quốc từ trên xuống dưới vẫn còn rất nhiều việc lật vặt chờ Hiên Viên ta trở về xử lý, đâu giống như trường công chúa, có thể thông dong dạo chơi đến vậy?”

Ch* chết, thằng nhãi này nói chuyện còn lời nào cay độc hơn nữa không? ! Không chừng trên bảng xếp hạng những kẻ độc mồm độc miệng, thứ tự của hắn đã vượt qua Trương Sở đang đứng sau lưng Đông Phụng Cửu rồi không biết chừng?

Ta nhìn sang Trương Sở, một thân bạch y bằng vải thô, vẫn đáng vẻ thanh cao lạnh nhạt như trước giờ, mở miệng làm quen: “Trương soái ca huynh tung hoành ngang dọc trên giang hồ hơn mười năm, múa kiếm, luận thơ, mạnh vì gạo, bạo vì tiền, lâm nguy không loạn. Luôn luôn đối đầu với kẻ địch mạnh mà khí độ vẫn bình tĩnh. Mỗi khi nói chuyện có thể làm kinh hãi tứ phương, tuyệt bút vùng lên chốc lát đã nghìn chữ!”

Mọi người có chút sững sờ, vẻ mặt Trương Sở ca ca có chút ửng đỏ, có vẻ như mấy câu tăng bốc của ta chưa đủ độ?

Ta nhếch mép tiếp tục cười nói: “Ta van huynh, Trương soái ca à, làm ơn thể hiện một phần vạn năng lực miệng lưỡi khéo léo tùy cơ ứng biến của người, đặt chuyện tung tin, gây hấn chia rẽ, kích động nhân tâm, khiêu khích sinh sự, nham hiểm xảo trá, hãm hại lừa gạt, gây chuyện khắp nơi, mọi việc thuận lợi..., đối với—” ngón trỏ ta chỉ vào Hiên Viên Tiêu. Ta 「©xmydux.wordpress.com」mở to mắt, sáng khoái nắng chùi, “Hừ! Chỉ giỏi dùng tâm cơ hiểm ác, thủ đoạn thấp hèn, trong thiên hạ nếu hắn tự xưng đệ nhị thì không ai dám xưng đệ nhất bất nam bất nữ! Ta thay mặt cho chính nghĩa — trách mắng hắn!”

“Phụt...hìhì...”

Toàn thể những người ở đây, phàm là sinh vật có lỗ tai, tất cả đều phụt ra...

Ngay cả vị nhân vật chính vừa bị ta miêu tả thao thao bất tuyệt kia, cái miệng trường kỳ cứng đờ của hắn giờ cũng cong ngoác lên một trăm phần trăm.

Ui cha, thật là hiếm thấy!

Vui cái rắm gì mà vui, nghe không hiểu lời khen chê hay sao? ! Đần độn!

“Lăng nhi, thật không công bằng! Xưa nay nàng chưa bao giờ dùng nhiều thành ngữ bốn chữ như vậy để khen ta.. Huhu... Lăng nhi, nàng không yêu ta nữa...” (ta ói >.

Ta cố nén cơn kích động muốn đập chết tên này, vẻ mặt bình tĩnh, mang theo nụ cười, nhẹ nhàng an ủi Đông Phụng Cửu: “Không phải không yêu nữa, mà là chưa từng yêu! Lần này nhớ cho kỹ! Đừng cứ động một tí lại quên! Ngoan~~~~”

Hiên Viên Tiêu không biết vì sao lại có chút hả hê, khóe miệng khẽ nhếch lên, độ cong càng lớn hơn, ngay cả khi giao nhiệm vụ cho Thập Tứ, thanh âm cũng nhỏ nhẹ đi nhiều: “Thập Tứ, liên lạc với Thập Tam, bảo hắn đi chuẩn bị đầy đủ lương thảo, nói hắn sau khi trở về muốn lập tức ngự giá thân

chinh!”

Những lời này của Hiên Viên Tiêu tựa như một tiếng sấm dội giữa trời quang, thật là hùng hồn mạnh mẽ, chấn động đến mức tất cả mọi người đều sững sờ.

“Người... người... người muốn thống nhất bốn nước sao?!” Chết tiệt, dù sao đi nữa ta và Đông Phương Cửu vẫn còn đang ngồi ở đây, đã mất đi đâu, người chẳng lẽ không thêm đề hai chúng ta vào mất sao?! Người Kim quốc các người muốn gây chiến tranh? ! Vũ phu! Bọn thất phu!

“Hiên Viên Đế muốn tấn công Dực quốc?” Yên Tử Phương thích thú nhìn Hiên Viên Tiêu.

Hiên Viên Tiêu mỉm cười nói: “Còn có cả Đông Nhạc nữa.”

Chỉ có Yên Tử Phương thoáng sững sờ, bởi vì những người khác đều cực kỳ sững sờ!

“Hiên Viên Tiêu! Người có ý gì?! Vì sao đều đánh thuộc địa của Ngọc quốc ta?!” Ta nhảy dựng khỏi ghế, tức sùi bọt mép chính là bộ dạng của ta lúc này. “Át đâu?!”

“Có thuộc hạ!”

“Mau đưa cho ta một thanh đao! — “

“Công chúa, thuộc hạ không có đao, có thể dùng kiếm được không...” Tay phải Át nắm lấy chuôi kiếm, nhìn ta đang trong cơn bạo phát, rút ra cũng không được mà không rút ra cũng không xong, cả khuôn mặt đều nhăn nhó thành một nhúm.

“Được! Chỉ cần có lưỡi bén, có thể thấy máu chảy là được! Đưa ta — “

Giờ đoàn kiếm của Át lên, ta định chém Hiên Viên Tiêu. Nhưng mà Hiên Viên Tiêu vẫn ngồi yên, mỉm cười, không nhúc nhích, duy chỉ có Thập Tứ ở phía sau hắn là sốt ruột muốn rút đao ra.

“Thập Tứ lui ra!”

“Bạch U! Ngay cả việc bảo vệ chủ tử cũng quên rồi sao?”

Hiên Viên Tiêu cùng Đông Phương Cửu đồng thời quát to. Thập Tứ trong nháy mắt thu đao, cổ tay Bạch U khẽ động, bạch quang lóe lên, loan đao ra khỏi vỏ.

Kỳ thực, ta cũng chỉ hung bạo được trong chốc lát, ta thật sự không có khả năng chém người, chỉ bằng đôi mắt đắm lệ của Sở Sở nhà ta là ta đã không thể hạ thủ được rồi!

Tình tảo lại, ta hỏi: “Vì sao?” Ta biết thật buồn cười khi nghe hắn, ta biết là không thể nào, tuy nhiên ta vẫn không từ bỏ hy vọng.

“Những tiểu quốc lệ thuộc nội chiến liên miên, dân chúng lầm than, trăm thu phục bọn chúng cũng là vì con dân họ.” Hiên Viên Tiêu nói.

Chính nghĩa hào hùng, hàng lông mày hiện rõ vẻ cuồng tự đại, thể hiện hết khí phách của bậc đế vương, “Huống chi Quốc chủ của Dực quốc và Đông Nhạc vốn không thể xưng trăm, nuôi binh dưỡng dân, vậy mà lại mưu toan nhất thống thiên hạ. Nếu không giáo huấn Quốc chủ của hai nước này thì bọn họ sao có thể tỉnh ngộ!”

“Rất thôi!” — Ta cảm thấy không thể kèm chế, đập bàn, lớn tiếng nổi giận nói: “Hiên Viên Tiêu! Lão tử chưa bao giờ thấy qua người nào không biết xấu hổ như ngươi! Rõ ràng là ham muốn cá nhân, vọng tưởng muốn chiếm đoạt cả mười nước, vậy mà lại không biết thẹn nói kẻ khác muốn nhất thống thiên hạ! Ngươi có biết hai chữ ‘vô sỉ’ viết thế nào không?! Chẳng lẽ ngươi hiểu thế nào là ‘nuôi binh dưỡng dân’ sao? !”

“Lặng nhì...” Sở Sở kéo tay áo ta. Ta không thèm đếm xỉa đến.

“Tiểu Lặng nhì của ta thực là dũng mãnh! ~~~” Tên ngốc Đông Phương Cửu kia vuốt đuôi. Ta khinh thường.

“Trưởng công chúa thật là có khí thế a.” Yên Tử Phương kỳ quái nói. Ta không rảnh rồi đáp trả.

“Công chúa...” Át thấy tình hình càng trở nên nghiêm trọng liền lo lắng. Ta cũng không có thì giờ trấn an.

Hiên Viên Tiêu cũng chẳng thèm đếm xỉa tới mà hừ nhẹ một tiếng, không giận mà uy nói: “Hiện tại trăm vẫn chưa có dự tính thống nhất mười nước, có điều, đó cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.” Khẩu khí khẳng định, giải quyết dứt khoát.

Ack, đầu ta có chút choáng váng, máu huyết không lưu thông. Ngực khí trở nên hòa hoãn, ta 「©xmydux.wordpress.com」đặt đoàn kiếm của Át xuống bàn, tiếp tục bỏ lê ba lê với hắn cho rõ ràng: “Bản thân ngươi mới muốn đánh nhau khiến cho dân chúng lầm than, ngươi đã từng hỏi con dân của ngươi chưa? ! Có gia đình nào nguyện ý hy sinh con trai, lão công nhà mình đi làm bia đỡ đạn cho ngươi không?! Ngươi làm hoàng đế ngự giả thân chinh thì giỏi lắm sao?! Ngươi cũng chỉ đơn giản là trốn ở trên long liễn (xe rồng), không làm gì cả, người hy sinh đổ máu đều là bách tính trăm họ cả! Đây là những người mà Hiên Viên Tiêu ngươi luôn miệng nói là con dân! Ngươi thật không biết xấu hổ?! Ta thật sự phục ngươi đó! Vậy mà vẫn không biết ngưng, trước mặt chúng ta tự xưng là ‘trăm’, thật sự là, thật sự là...” Hít sâu, thở sâu...

“Lăng nhi, ‘lão công’ là cái gì vậy?”

Ta liếc xéo cái tên ngất lòi mình, quát lên: “Lão công chính là tướng công Đông Phương Cửu!” Ta đang trong cơn kích động, hoàn toàn quên mất khi nói phải ngắt nghỉ đúng chỗ...

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 72: Ai đúng ai sai, ai thị ai phi?

Bởi ta đang kích động, tốc độ nói quá nhanh, sau khi nói xong hai chữ “Tướng công” thì không kịp ngắt câu, nên lời nói truyền đến tai mọi người liền thay đổi ý nghĩa.

Đông Phương Cửu ôm chầm lấy ta, làm ta giật bắn, suýt tí nữa hồn lìa khỏi xác.

“Làm gì vậy? !” Lúc này còn làm ta nổi điên, muốn chết sao? !

Đông Phương Cửu cười tươi rói, sung sướng nói: “Lăng Nhi, Lăng Nhi, nàng vừa gọi ta là ‘tướng công’!”

Ta thật sự muốn xỉu cho xong.

Dùng Vô Ảnh Cước của dòng họ Lăng đá bay Đông Phương Cửu, ta ngồi lại xuống ghế, thờ hồn hèn.

“Tướng công chúa chó kích động, Hiền Viên bệ hạ chẳng qua chỉ tức giận bọn chuột nhất vô lại Đông Nhạc và Dục Quốc đã ngấm hạ độc thủ đối với công chúa và Sở Sở quận chúa, muốn báo thù cho mọi người mà thôi.” Yến Tứ Phương chậm rãi mở miệng, nỗ lực kết thúc trận cãi vã không vui vẻ này giờ.

“Hừ!” Ta [©xmydux.wordpress.com] hừ lạnh một tiếng, âm lượng quả thực đã nhỏ bớt, chủ yếu là vì ta hết hơi rồi, “Không cần hấn già tốt bụng, mượn chiêu bai báo thù cho bọn ta, nhằm thực hiện mục đích xấu xa không thể cho ai biết của hấn, chẳng phải là mượn cớ khai chiến một cách đường hoàng hay sao?”

“Đối với ta, việc khai chiến vốn không cần mượn cớ. Tấn công quốc gia nào đối với ta lại càng không cần lý do. Cho dù ta không nhất thống thiên hạ, cũng sẽ có người khác vì muốn ở trên đài vinh hoa, làm vua thiên hạ, mà không chút lưu tình ra tay giết chóc.” Hiền Viên Tiêu đảo mắt qua Đông Phương Cửu, sau đó lại nhìn ta chăm chú, ánh mắt rất bình thản, không thấy hấn tức giận hoặc là không vui, “Ta như vậy, Đông Phương Cửu như vậy, cả Vân tiên nhân của ngươi cũng như vậy.”

Rồi như thế cảm thấy lời nói còn chưa đủ cay độc, hấn tiếp tục nói: “Âu Dương Vân sở dĩ muốn kết hôn với ngươi, rốt cuộc là vì cái gì ngươi không thể không biết.”

Vân tiên nhân... Ha ha... Là bởi vì muốn liên hôn liên kết với Ngọc Quốc, hay là bởi vì cái Thần Chi không có căn cứ kia?

“Thượng Quan Lăng, ta không nói những lời của ngươi là sai, quả thực, muốn đánh nhau sẽ có người phải đổ máu, hi sinh, có thể là rất nhiều rất nhiều người, thậm chí là toàn bộ. Nhưng, mười nước trước sau gì cũng phải nhất thống. Bất luận là ai làm chủ thiên hạ.”

Một chậu nước đá dội thẳng vào mặt ta, nhưng cái sự thật lạnh lùng đó vẫn không thể giúp ta tỉnh táo.

Vì sao nhất định phải chiến tranh? Vì sao nhất định phải nhất thống thiên hạ?

Thời trẻ ta từng cuồng ngôn, nói mình sinh ra không gặp thời, nếu gặp phải thời buổi loạn lạc, xã hội rối ren, mới thể hiện được bản sắc anh hùng.

Đúng là ta già rồi, có lẽ những thứ hào ngôn tráng khí vô vị kia so sánh với khói lửa ngập trời, thi thể ngổn ngang bằng xương bằng thịt mà nói căn bản chỉ là một cái đánh rắm!

Ta chỉ có thể nói: “Nếu ngươi xuất binh đánh Đông Nhạc hoặc Dục Quốc, Ngọc Quốc ta tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn, Thượng Quan Lăng ta sẽ ở trên chiến trường nghênh tiếp Hiền Viên bệ hạ!”

Cuối cùng Hiền Viên Tiêu vẫn bỏ đi, cười lớn rồi bỏ đi, nhìn vào mặt ta dường như tràn trề mong đợi.

Hấn nói: “Trầm chờ ngươi!”

Hấn khí phách bỏ đi, cuồng ngao bỏ đi, ngay cả Sở Sở của ta cũng bỏ đi theo hấn.

Mặc dù Hiền Viên Tiêu không muốn, mặc dù ta cố gắng giữ lại, Sở Sở vẫn khẳng định đi theo hấn.

Khoảnh khắc Sở Sở quỳ xuống trước mặt ta, ta cũng không biết phải nói cái gì, chỉ nhắm mắt lại không muốn để những giọt nước kia tràn ra.

Sở Sở nói: “Lăng Nhi, ta xin lỗi muội, xin lỗi Ngọc Quốc. Nhưng ta không thể rời xa Tiêu, ta phải cùng chàng về Kim Quốc! Chàng muốn làm hoàng đế Kim Quốc ta sẽ phụ tá chàng, chàng muốn nhất thống thiên hạ, ta sẽ dốc hết khả năng giúp chàng trở thành một anh hùng cái thế!”

Sở Sở khóc, khóc rất thương tâm, ta cũng rất thương tâm, nhưng ta khóc không nổi, ta「©xmydux.wordpress.com」muốn trở về, ta cảm thấy đây là một giấc mộng, mà ta càng ngày càng trầm mê không thể phân biệt nổi đâu là hư đâu là thực, ta muốn trở về, nhưng ta không thể trở về, ta đi rồi Ngọc Quốc căn bản không ai có thể chống lại gót sắt của Kim Quốc.

Sở Sở còn nói: “Lăng Nhi, nếu trên chiến trường gặp lại, đừng nhân nhượng ta, ta cũng sẽ đối với muội như vậy!”

Ta cố hết sức bĩu môi, nhưng không nói thành lời.

Tâm muốn nói, nhưng chưa mở miệng, lời đã quên hết.

Ha ha, ai cũng muốn có vận lý giang sơn, muốn làm anh hùng cái thế, mà không biết rằng tự cổ anh hùng như mỹ nhân, chưa được nhân gian đã bạc đầu.
(ý nói anh hùng và mỹ nhân đều bạc mệnh, không sống thọ)

Kỳ thực, người chỉ không biết, này giang sơn như họa nhiễm máu này, rốt cuộc chẳng qua cũng chỉ là một sự phù phiếm thoáng chốc mà thôi.

Ta lặng lẽ ngồi mãi ở trong đình, dường như đang trống rỗng, cũng hình như đang tư lự.

Ta không biết ở trong đình có phải chỉ còn lại mình mình hay không, cũng không biết đã qua bao lâu, ta bỗng nhiên nở nụ cười, không phải cười khổ, chỉ có chút bất đắc dĩ, như là đang tự vấn: “Nếu một người chết đi, sẽ không chỉ có một người thương tâm rơi lệ. Vậy, sau một cuộc chiến tranh, sẽ sản sinh ra bao nhiêu hồ nước? Bao nhiêu dòng sông? Bao nhiêu đại dương mệnh mông? !”

Mỗi một giọt nước sẽ không phải trong suốt.

Hấn thì thầm bên tai ta: “Lăng Nhi...”

Ta bị ôm lấy, vòng tay ấm áp khiến người ta chỉ muốn ngủ.

Hấn an ủi ta: “Đừng như vậy...”

Hấn lại nói: “Lăng Nhi, đừng sợ, có ta ở đây.”

Ta muốn nói, ta không sợ, sao lại phải sợ, nếu ta muốn, thiên hạ này sẽ là của ta.

Ta hỏi: “Thiên hạ thực sự quan trọng như vậy sao?”

Hấn chần chừ, rồi gật đầu.

Ta cười: “Vậy ta quan trọng không?”

Hấn không chút do dự, gật đầu.

Ta lại hỏi: “Là thiên hạ quan trọng, hay là ta quan trọng?”

Hấn nở nụ cười: “Vì thiên hạ, có thể phụ vạn dân; vì nàng, phụ cả thiên hạ cũng được.”

Ta muốn nói, ta không tin. Thế nhưng, trái tim ta, không nghe lời.

Nước suối róc rách, rừng cây xanh um tươi tốt, ánh trăng dịu nhẹ đổ bóng xuống, tán mát trên mặt nước suối, ánh sao lấp lánh, tựa như ảo mộng, như ngân hà mờ mịt nơi chín tầng mây.

Giữa không gian yên tĩnh, tiếng vó ngựa âm ỉ xuyên qua ánh trăng xõng vào trong rừng. 「©xmydux.wordpress.com」

Hai người đi đầu cưỡi trên hai con ngựa cao chín xích (~2,7m, ngựa cao thế này chắc anh phải dùng khinh công để leo lên lưng ngựa), một đen một đỏ, trông như đang chạy trên mây.

Hồng mã cả người đỏ sậm, tên là “Xích luyện”; hắc mã đen bóng như nước sơn, tên là “Hắc vũ”.

Một chiếc xe ngựa lộng lẫy màu đen do ba con ngựa trắng kéo theo sát sau đó.

Thân xe phủ toàn gấm vóc màu đen, cửa sổ hai bên sườn xe phát phơ thấp thoáng chiếc rèm nhung tua rua.

Sau xe ngựa là một đoàn người ngựa hộ tống lao nhanh vun vút.

Hiên Viên Tiêu bỗng kéo dây cương, Xích Luyện hí dài một tiếng, giảm tốc độ chậm lại.

“Thập Tứ!”

“Có thuộc hạ!”

Thập Tứ cũng xiết dây cương trong tay, tốc độ của Hắc Vũ cũng chậm lại.

“Xuyên qua cánh rừng rậm này cần mấy canh giờ?” Hiên Viên Tiêu nghiêng đầu hỏi Thập Tứ vừa mới đuổi kịp.

“Hồi chủ tử, với tốc độ vừa rồi, ước chừng hai canh giờ là được.”

Hiên Viên Tiêu suy nghĩ một lúc, rồi ra lệnh cho Thập Tứ: “Truyền lệnh xuống dưới, tối nay không nghỉ, tiếp tục đi nhanh, tối trước trưa ngày mai nhất định phải về đến quốc đô!”

“Dạ!” Thập Tứ vừa định quay ngựa về phía sau truyền lời thì bị Hiên Viên Tiêu gọi lại.

“Thập Tứ, có phải trầm đã sai?”

Bạn đang đọc truyện *Chi Cẩn Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 73: Thật thật giả giả, phân biệt thế nào?

Một câu câu hỏi thân nhiên, không quá lên giọng chất vấn, nhưng vào đến lỗ tai Thập Tứ lại nghe như con sấm sét, cả người run lên.

Hiên Viên Tiêu hình như cũng chẳng chờ đợi câu trả lời của Thập Tứ, hần lại tiếp tục hỏi: “Trẫm muốn nhất thống thiên hạ, chẳng lẽ thật sự là sai sao?”

Hồn phách của Thập Tứ rớt cục cũng bay trở về từ chín tầng mây, vội vàng trả lời: “Chủ tử là 「©xnrydux.wordpress.com」 minh quân thiên cổ hiếm có, văn thao võ lược, không ai sánh bằng. Chủ tử thống nhất thiên hạ, kì thực chính là may mắn của vạn dân.”

“Ha ha” Hiên Viên Tiêu cười khẽ hai tiếng, cũng không nhìn tới Thập Tứ đang khấn trương đến toát mồ hôi hột, ngựa mặt lên trời thở dài, nói: “Thập Tứ a, ngươi khi nào cũng học thói a dua xu nịnh này?”

“Thập Tứ câu nào cũng xuất phát từ đáy lòng, tuyệt không dám lừa gạt chủ tử, lại càng không dám nịnh hót trước mặt chủ tử!” Từng chữ âm vang mạnh mẽ, không một chút giả dối. Trong lòng có điều khó hiểu, do dự chốc lát, Thập Tứ chọn cách hỏi thẳng: “Chủ tử, Thập Tứ có một chuyện không rõ!”

Hiên Viên Tiêu kinh ngạc nhìn sang Thập Tứ, nhìn chăm chăm cái người luôn theo hần từ khi còn làm thái tử cho đến bây giờ. Hần rất tò mò, một Thập Tứ luôn luôn chỉ nghe không hỏi, thì có việc “không rõ” gì. Vì thế, Hiên Viên Tiêu hắt càm nói: “Hỏi—”

“Chủ tử vì sao phải tấn công Đông Nhạc và Dục quốc trước?” Dừng một chút, lại hỏi, “Chiếm lĩnh Tây Kỳ và Thục Quốc không phải nhanh hơn sao? Hơn nữa, Đông Phương Tần (*cha của ĐPCửu*) suốt ngày ốm đau trên giường, chư vương âm thầm phân tranh không ngừng, vì sao chủ tử không nhân cơ hội tốt này nhất cử đoạt lấy thuộc địa Thương Mân của Lương Quốc? Vì sao nhất định phải bỏ gần tìm xa đi tấn công thuộc địa của Ngọc Quốc?”

Hiên Viên Tiêu cười sang sảng, nói: “Tây Kỳ và Thục Quốc vốn là thuộc địa của trẫm, đợi thiên hạ thế cục đại định, còn sợ này hai nước thuộc địa này không tự động thần phục trẫm sao? Trẫm không cần lãng phí một binh một tốt nào trên người bọn chúng!”

Thập Tứ tỉnh ngộ, bội phục nói: “Tạ chủ tử dạy bảo! Thập Tứ đã hiểu!”

Hiên Viên Tiêu khẽ thở dài: “Về phần trẫm vì sao bỏ qua Thương Mân mà.....”

Mãi một lúc lâu, vào lúc Thập Tứ cho rằng Hiên Viên Tiêu đã quên mất câu hỏi của hần, Hiên Viên Tiêu mới lại chậm rãi mở miệng: “Trẫm cũng không biết.....” Giữa lúc hoảng hốt Hiên Viên Tiêu hỏi lại Thập Tứ: “Nếu nói, trẫm tấn công Đông Nhạc và Dục quốc là vì trút tư thù, Thập Tứ có tin không?”

Thập Tứ giật thót, nghĩ đến Thượng Quan Sở Sở, trong lòng mới sáng tỏ, mặc dù thấy có gì đó không ổn, nhưng cũng không thể nói được gì, trong lúc hần còn đang do dự, Hiên Viên Tiêu lại thân nhiên nói: “Trẫm cũng không muốn tin trẫm là vì tư thù mới..... thôi được, thôi được, trẫm thừa nhận thì đã làm sao?” Ánh mắt lại rơi trên mặt Thập Tứ, cười cười, “Trẫm không thể tấn công Đông Nhạc, trước mắt cũng chỉ có thể tấn công Dục quốc.” Không đợi Thập Tứ đặt câu hỏi, hần lại nói, “Thập Tứ, phái Thập Ngũ đi Đông Nhạc, tra rõ chuyện ‘Đông quy’ bị trộm 10 năm trước cho trẫm.”

Thập Tứ nói: “Dạ!”

“Trẫm muốn biết mẫu cở bị kẻ nào đánh cắp, mục đích của kẻ trộm cở, cùng với tung tích của mẫu cở! Nếu như..... Nếu như mẫu cở đã bị mất, trẫm muốn tra rõ ấu cở trống mái được hạ trên người ai!” Lúc giao nhiệm vụ cho Thập Tứ, Hiền Viên Tiêu chưa bao giờ giải thích rõ ràng điều hấn muốn là gì.

“Chủ tử không tin lời nói của Sở Sở quận chúa?!” Thập Tứ kinh ngạc trừng lớn hai mắt, trong lúc nhất thời đã quên mất thân phận của mình, lại lơ lơ hỏi lại Hiền Viên Tiêu.

Thật khác thường, Hiền Viên Tiêu lại không hề nổi giận, hấn giải thích: “Là Trẫm 「©xmydux.wordpress.com」 không tin tên Ma y kia.” Mất nhìn Thập Tứ, rồi nói tiếp, “Quốc Chủ của Đông nhạc và Dục quốc đâu phải là kẻ ngốc, sao có thể dễ dàng dùng bí được của nước mình đi hại người? Cứ cho là muốn dùng, thì tuyệt đối cũng sẽ không tự mình tới cửa để lại đồ ăn thức uống. Huống chi, phương pháp hạ độc còn vụng về như thế. Trẫm, nghĩ không ra.”

“Thập Tứ hiểu rồi!”

Hiền Viên Tiêu lại ra lệnh: “Phái Thập Tam đi điều tra nguồn gốc tên Ma y, trẫm cảm thấy hấn không hề đơn giản.”

“Dạ!”

Nhiều mây trong lơ đãng, Hiền Viên Tiêu nghĩ đi nghĩ lại, rồi nói tiếp: “Thập Tứ, người lập tức liên hệ Thập Nhất, kêu hấn chọn mấy người trong ‘Ảnh Bộ’ (giống như mật thám) sáng sớm ngày mai đến Ngọc Quốc.”

Thập Tứ thoáng sững sốt, không hiểu được dụng ý của chủ tử nhà mình, bèn hỏi: “Chủ tử muốn Thập Nhất ẩn núp trước ở Ngọc Quốc, để làm hậu ứng sao?”

Hiền Viên tiêu có chút xấu hổ, ho khan một tiếng, ánh mắt liếc sang bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Bảo Thập Nhất để mắt đến Thượng Quan Lăng, trước khi chưa điều tra rõ ‘Đồng quy’, đừng để cho người của Đông Nhạc tiếp cận nàng.” Chợt cảm thấy hơi nóng, tay đang cầm lấy dây cương cũng không được tự nhiên, “Khụ..... ngoài trừ mấy người đã chứng thực không có trùng cở được, vào đêm trăng tròn không được để bất cứ nam tử nào đến gần nàng nội trong vòng một trăm trượng.”

Thập Tứ ngây người. Không cho nam nhân tiếp cận Thượng Quan Lăng? Đêm trăng tròn? Đây là đang giám thị hay đang bảo vệ? Thập Tứ hơi choáng.

“Ý của chủ tử là, trừ mấy người trong Ma y quán ra.....”

“Đông Phương Cửu, Yên Tứ Phương, còn có Âu Dương Vân, đều không được!” Như đinh đóng cột, một lời dứt khoát. “Người của Trẫm cần xem mạch của bọn họ đã!”

“Dạ!” Thập Tứ nói rõ ràng.

Một con ngựa nâu dừng lại cách Xích Luyện hai thân ngựa.

“Bầm bệ hạ, thân thể Sở Sở quận chúa không khỏe, muốn mời bệ hạ.....” Hộ vệ nhảy xuống ngựa, quỳ trên mặt đất nói.

“Trẫm biết rồi.” Hiền Viên Tiêu thoáng dăm chiêu, chậm rãi quay đầu ngựa lại, thúc ngựa mà đi.

Năm ngày trước. Ma y quán.

Lại là một ngày nắng đẹp, tâm tình cũng trở nên tươi tốt như ánh mặt trời, ta 「©xmydux.wordpress.com」 cười cười, sờ sờ lên mặt mình, cảm thấy độ cong của nụ cười trên miệng mình cũng không tồi.

“Lăng nhi, dậy rồi hả?”

Á, này giờ chỉ lo nhìn bầu trời, căn bản không chú ý tới tên ngốc đang đứng trước mặt!

“Ta chưa dậy, người xem như ta đang mộng du là được rồi.” Quẹo trái, nhấc chân, tiến tới, đi ăn điểm tâm.

Đông Phương Cửu cũng không giận, đuổi theo ta hỏi: “Tâm tình đỡ hơn không?”

Ta đáp: “Không.”

Hấn quýnh lên, chớp lấy tay ta, ta bị buộc phải dừng lại.

Ta hiểu ý hấn, cho nên nhanh chóng giải thích: “Lão tử hôm nay tâm tình không phải đỡ hơn, mà là vô cùng tốt! Aha ha ha!”

Đông Phương Cửu nhìn ta ngây ngốc, đôi mắt phượng tròn xoe, tựa như không tin lời ta nói.

“Lăng nhi, chẳng phải đêm qua nàng rất buồn sao?”

Ta cười cười: “Ngươi cũng biết, điều khiến ta buồn phiền là chút chuyện con con ngày hôm qua, nhưng ngày hôm qua cũng đã qua rồi, chuyện khó chịu kia cũng đi theo nó mà kết thúc rồi. Ngươi—đã—hiểu—chưa?!”

Trích dẫn lời Lăng mẹ kế: Ngày hôm qua như nước chảy về đông, phiền não đi xa không sao giữ được.

Phiền não của ngày hôm qua, thì chỉ nên trả lại ngày hôm qua.

“Lăng nhi, nếu nàng thật sự nghĩ như vậy, ta an tâm rồi.”

“Vô nghĩa, ta không nghĩ như vậy thì nghĩ như thế nào? Chẳng lẽ phải cả ngày khóc sụt sùi, oán trời trách đất sao?!” Ta lờ mờ hắt một cái, “Ta cũng không phải Phật tử, không thể phổ độ chúng sinh! Hắc hắc.....” Cười gian hai tiếng, lại nói, “Thượng Quan Lăng ta ở chốn hồng trần cuộn cuộn này có thể phổ độ chính bản thân mình không thôi cũng quá tốt rồi!”

Đông Phương Cửu lại tới nữa, cặp phượng mâu kia lại lấp lánh đưa tình.....

Thực lòng ta cảm thấy nếu hắt ở hiện đại, tuyệt đối sẽ là một minh tinh màn bạc thuộc cả phái thần tượng lẫn phái thực lực. Cái tên này biểu hiện trên mặt mỗi ngày đều giống như đang diễn kịch, hắt không thấy mệt sao ta?!

Đông Phương Cửu do dự nửa ngày, mới thu lại bộ mặt làm bộ làm tịch, nghiêm mặt nói với ta: “Lăng nhi, nàng đi theo ta đi.”

Ta sùng sốt một lúc, rồi hỏi hắt: “Ta đi theo ngươi làm gì? Đi đâu?”

“Ha ha, theo ta về Phượng Dương.” Phượng mâu lấp lánh, ánh mắt sáng ngời, nửa thật nửa giả dụ dỗ: “Tiểu Lăng nhi là vương phi chưa qua cửa của Đông Phương Cửu ta, thiên hạ này còn có ai mà không biết? Vương phi của ta tất nhiên là phải theo ta cùng trở về.....”

“Ngươi câm miệng!” Ta ngắt lời hắt, nghiêm túc nói với hắt: “Đông Phương Cửu chắc hẳn ngươi cũng hiểu, ngày đó ở Ngôn quốc ngươi nói như vậy nhưng ta [©xmydux.wordpress.com] lại không phản bác ngươi, thậm chí vạch trần ngươi, chỉ là để có thể rời khỏi Ngôn quốc, để khỏi làm cái chức Vương phi chó má chết bầm kia! Hôm nay, ngươi cũng đừng đem mấy lời mà người thông minh cũng không xem là thật kia ra mà lừa gạt ta!”

Đông Phương Cửu cười có chút chua xót: “Lăng nhi, nàng không tin ta ư? Nói nhiều như vậy, làm nhiều như vậy, rốt cuộc nàng vẫn không muốn tin ta?!”

Ta cũng cười: “Ngu dốt như mỗ Lăng, tâm tư của người khác ta không đoán được, lại càng không hiểu được, thật thật giả giả trên thế gian cũng không dễ dàng mà phân rõ. Không phải mỗ Lăng ta quá tự phụ, chẳng qua là thật sự không có chỗ nào cần Cửu vương gia trợ giúp hết. Không có hợp tác, đương nhiên cũng không cần nói tới cái gì là tín nhiệm.”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 74: Người bị tổn thương, lại đi thêm một

“Nàng! Nàng! ...” Đôi mắt phượng của Đông Phương Cửu, đen thẫm như mực, nhìn chăm chăm vào ta [©xmydux.wordpress.com], trong mắt lóe lửa, như thể phải ăn sống nuốt tươi ta mới hết giận. “Ta cho rằng đêm qua đã nói rõ lòng mình, ai biết... lại là... ha ha ha ha...”

Ta lặng lẽ chuyển ánh mắt sang nơi khác, thực sự không muốn thấy bộ dạng Đông Phương Cửu lúc này, không phải sợ ánh mắt muốn giết người của hắt, mà là sợ nhìn thấy một nét mặt khiến bản thân ta không thể kiềm lòng được.

Đông Phương Cửu xưa nay vốn là người tâm tình bất lộ, cho dù mỗi ngày hắt đều cười với ngươi, ngươi cũng sẽ không biết hắt rốt cuộc là thật tâm tán tụng ngươi, hay là đang trêu cợt. Hắt là một ngọn núi cao không thể trèo, một đầm nước sâu không thấy đáy. Hay nói cách khác, thoát nhìn hắt dường như đang đứng rất gần ngươi, nhưng kỳ thực có thể trái tim hắt cách ngươi rất xa. Không có ai có thể dò ra thâm ý của hắt từ biểu hiện trên mặt.

Ta xoay người muốn rời đi, lại bị hắt kéo trở lại lần nữa. Lần này hắt không khống chế lực đạo trên tay. Ta có thể cảm thấy hắt muốn bóp nát tâm tình của ta.

“Không được đi!”

Ta ngược lại rất bình tĩnh, ta biết Át chắc chắn đang ở gần đây. Vì vậy, ta gọi: “Át! Bồn cung sắp bị người ta xoi mói, ngươi còn không xuất hiện? !”

Quả nhiên, một khắc sau Át đã quỳ một gối trước mặt ta rồi.

“Công chúa!” Át nhìn ta, dùng ánh mắt dò xét nhìn ta.

Xem ra mấy ngày nay quan hệ giữa ta và Đông Phương Cửu quả thực khiến kẻ khác sinh ra ảo giác rồi, nếu không vì sao đến cả Át cũng có thể mặc kệ Đông Phương Cửu đối xử với ta như vậy còn bản thân chỉ đứng nhìn trong bóng tối.

Ta cả giận nói: “Còn ngây ra đó làm gì? ! Không nhìn thấy hấn sắp bóp nát cổ tay của bốn cung sao? !”

Ta vừa mới dứt lời, cổ tay đã trở nên nhẹ bỗng. Là Đông Phương Cửu buông tay ra.

Đông Phương Cửu mặt mày nhăn nhó, thờ dãi nói: “Lăng Nhi, phải như thế nào nàng mới bằng lòng tin tưởng ta?”

Hấn thờ dãi, ta cũng thờ dãi! Thật không hiểu nổi hấn có cái gì đáng để than thờ chứ? ! Khi không một đồng mỹ nam bày ra trước mặt lão tử ta, nhưng lão tử không dám mơ tưởng dù chỉ một người, không dám có suy nghĩ lệch lạc dù chỉ chút xíu! Hấn có úy khuất như ta không? ! Ta tốt xấu gì cũng là một “mẹ kế tuyệt sắc”, chả hiểu tại sao lại đi tới cái thế giới hư cấu chó má này, còn phải ra trận chém giết với một tên thất phu không thể hiểu nổi, vì vạn dân mưu cầu hạnh phúc, ta thật là oan uổng!

Nói thật chứ, nếu như ta thực sự đã xuyên qua rồi, thì cũng đành chấp nhận, bà đây nhất định sẽ ổn định tâm tình cố gắng sống tốt, chơi một trận oanh oanh liệt liệt.

Thế nhưng, hoàn cảnh hiện tại của ta như thế nào? Là ông trời đang đùa giỡn ta, vớt cho ta một cái không gian “3D hư ảo” lớn như vậy, còn không phải chờ cho bà đây sắp bầy sao? ! Chờ bà đây chơi vui vẻ rồi, an tâm rồi, trái tim của bà đây cũng không giữ nổi nữa mà dâng hiến cho một tên mỹ nam tuyệt sắc nào đó rồi, thì chắc chắn đó chính là thời khắc vĩ đại để Ông đưa ta xuyên ngược trở về!

Chiều này quá ác độc? Cũng chỉ có ông trời ngài mới nghĩ ra được!

Hừ! Muốn gài bẫy ta hả? ! Không có cửa đâu!

Không phải ta mù mà không thấy sắc đẹp của Đông Phương Cửu, không cảm nhận được hấn thật lòng hay giả dối, hay có mục đích hoặc không hề có mục đích. Mà là ta 「©xmydux.wordpress.com」không thể, ta không thể có được những thứ này, nếu ta có thêm muốn đi nữa, cũng không có phúc hưởng thụ. Cho nên, ta chỉ có thể nhân lúc còn kiểm soát được trái tim của mình, xuống tay một cách độc ác. Chỉ có thể như vậy.

“Đông Phương Cửu,” Ta gọi hấn, đợi hấn mở mắt, ta mới nói khẽ: “Phật viết: nhân sinh trên đời như thân ở bụi gai, tâm không động, người cũng không vọng động, không động sẽ không tổn thương; nếu tâm động người tất vọng động, tổn thương thân đau cốt khí, ném đủ loại mùi thống khổ. Đông Phương Cửu, ngươi hiểu được không?”

Một hồi lâu, sắc mặt hấn tươi sáng trở lại, mỉm cười.

“Ha ha, Tiểu Lăng Nhi của ta...” Hấn lắc lắc đầu bất đắc dĩ cộng thêm sùng nịch, than thở: “Mà thôi, mà thôi, trước tiên cứ tùy ý nàng vậy.”

Ta bối rối, như vậy là hấn đã hiểu, rồi bị đã kích? Hay là không hiểu, lý giải sai rồi? Vì sao phản ứng so với ta dự đoán hoàn toàn khác biệt thế này? Khác biệt quá lớn vậy? !

Ta gờ tay, nói: “Đừng như vậy, đây không phải chuyện cho qua là xong!” Ta nhìn vào mắt hấn, tâm trạng có chút trống rỗng, nhưng vẫn cố lấy dũng khí nói: “Ta thực sự đã nói rõ với ngươi rồi, mặc kệ ngươi rốt cuộc suy nghĩ những gì, cũng đừng bao giờ nhắm vào ta nữa!” Xĩa một ngón tay ra, “Ngươi hãy nhớ kỹ cho ta! —— Muốn nói chuyện gì với Thượng Quan Lăng ta cũng được, ngoại trừ nói chuyện tình cảm.” Lại xĩa ra một ngón tay nữa, “Muốn mượn ta cái gì cũng được, ngoại trừ mượn bạc!”

Đông Phương Cửu nheo đôi mắt lại, gập người ôm bụng cười khanh khách không ngừng.

Ta giận nha! Trong lòng thầm mắng: cười, cho ngươi cười, sao không cười cho chết luôn đi tên ngốc kia!

“Át, đi thôi!” Mặc kệ ngươi, lão nương ta phất ống tay áo, bỏ mặc tên ngốc nhà ngươi một mình ở đó tha hồ mà nhăn nhó!

Mới đi được hai bước, tiếng cười của Đông Phương Cửu phía sau cũng tắc nghẽn rồi ngừng lại, chỉ nghe hấn khẽ gọi một tiếng: “Y Y.”

Y Y liền bước ra từ trong bóng tối, nhỏ nhẹ đáp: “Gia, có gì phân phó?”

Mụ nội nó không ngờ lão nương vừa bị một đám người vây quanh xem “biểu diễn”? ! Ta giận nha! Kết quả của con giận chính là tốc độ bỏ đi càng nhanh hơn. Nhưng ta vẫn nghe thấy Đông Phương Cửu nói...

“Gia mệt quá, tìm tổn thương, gia phải về Phượng Dương, về Cửu vương phủ của gia —— chữa thương.” (๑)

“Dạ, gia.”

Đi thì đi, có gì hay lắm sao? ! Lão tử mặc kệ ngươi? !

Một khắc sau. Tây Uyển, Bạch Mai Đình.

Bỏ cái bánh bao vừa cắn được hai miếng trong tay xuống. Chẳng ngon lành gì, không muốn ăn, vậy sẽ gầy đi, sẽ ốm yếu...

“Át, người đi gọi Yến tới, nói ta tìm hần có việc.” Ta nhấc mông lên, cũng rời đi. “Ta về trước, người dẫn hần đến thẳng phòng ta. Đúng rồi, bảo Yến tự mang giấy bút theo!”

Át khẽ nhú mày, hỏi: “Công chúa, người vẫn chưa ăn gì mà?”

“Ta không đói!” Khoát tay, ta linh đi trước. Ta phải về trước chuẩn bị một chút, chờ để một hồi người ta đến, ta nói được phân nửa lại tắc tị, vậy thì mất mặt lắm.

“Cộc cộc cộc——” có tiếng gõ cửa nhịp nhàng.

“Vào đi!” Ta hô to, nhưng không ngẩng đầu lên, tiếp tục miệt mài viết lách.

Aizzz, có trách thì trách ta thường ngày không chuyên cần luyện tập viết bút lông, bây giờ cầm bút viết vừa chậm vừa xấu xí. Nhìn chăm chăm vào “lời viết thảo” của mình nhớ đến cái gì đột nhiên sau gáy ớn lạnh...

Nghĩ mà sợ.

Cũng may, may mà ta chưa “kịp” viết thư hồi âm cho tên đệ đệ ngốc Thượng Quan Thiên của ta, nếu không thì nào cũng bại lộ!

Nét chữ của ta đâu có giống Thượng Quan Lăng? ! Ta cũng hết hồn! ~~~

“Công chúa...”

Ta ngẩng đầu, mỉm cười với hai người bọn họ, nói: “Ngồi đi, ừm đúng rồi, không đúng, Át, người đừng ngồi ở đó, người ngồi bên cạnh Yến kia, hai người đều ngồi ở đó đi, một lát nữa còn phải viết cái này, không có bàn sao mà viết!”

Yến Tử Phụng cười hỏi: “Công chúa gọi Yến mỗi tối là để viết thư nhà thay công chúa sao?”

Trong lòng ta có hơi hồi hộp, nhưng nét mặt không để lộ vết tích. Xoay sang nhìn về phía Át, nói rằng: “Đã chuẩn bị xong hết chưa? Vậy ta bắt đầu nói, ta nói một câu, hai người chép lại một câu, chỗ nào nghe không rõ thì cứ ngắt lời ta, nhưng... chỗ nào không hiểu thì khoan hãy hỏi, chờ ta rồi rảnh sẽ giải thích cho các người.” Ta [©xmydux.wordpress.com] đang gấp, sợ một tên ngốc nào đó sẽ không có được cái phúc ngốc này. Cũng không biết hần thu dọn hành lý nhanh hay chậm, có thể kịp hay không đây...

Không đếm xỉa đến ánh mắt nghi hoặc của Yến Tử Phụng, ta chậm rãi mở miệng: “Sáu sáu ba mươi sáu, số trung hữu thuật, thuật trung hữu số. Âm dương nhiếp lý, cơ tại kỳ trung. Cơ bất khả thiết, thiết tắc bất trúng.”

“Công chúa, đây là...”

Át nhấc bút, kinh ngạc nhìn ta, còn Yến Tử Phụng thì kinh ngạc tròn mắt, nhìn ta chăm chăm.

Ta khẽ ho một tiếng, hỏi: “Nghe rõ chưa? Nghe rõ rồi, thì ghi đi! Ngần ra đó làm gì? ! Bao nhiêu người muốn nghe cũng không nghe được đâu! Ha ha.”

Kéo dài âm tiết, lại bắt đầu: “Bộ thứ nhất——【Thắng Chiến Kế】

Kế thứ nhất 【Man Thiên Quá Hải】(giấu trời vượt biển) Bị chu tặc ý đãi, thường kiến tắc bất nghi. Âm tại dương chi nội, bất tại dương chi đối. Thái dương, Thái Âm. (Chuẩn bị chu đáo thì có thể thành thoi, cứ để tự nhiên sẽ không bị nghi ngờ. Âm ở trong dương chứ không đối nghịch với dương.)

Kế thứ hai 【vây Ngụy cứu Triệu】Cộng địch không bằng phân địch, địch dương không bằng địch âm. (Gộp địch lại không bằng chia địch ra. Kẻ địch ở bên ngoài không bằng kẻ địch ngầm ngầm.)

Kế thứ ba 【Tá Dao Sát Nhân】(mượn dao giết người) Địch dĩ mình, hữu vị định, dẫn hữu sát địch. Bất tự xuất lực, dĩ « tồn » thôi diễn. (Kẻ địch đã rõ, bạn bè chưa định, dụ bạn giết địch. Không tự ra tay, dùng lời độc địa để thúc đẩy.)

Kế thứ tư 【Dĩ Dật Đãi Lao】(dùng khỏe ứng mệt) Khôn địch chi thế, bất dĩ chiến. Tồn cương ích nhu. (Vây hãm thế địch, không ứng chiến. Giảm cứng rắn, tăng mềm mỏng.)

Kế thứ năm 【Sân Hòa Đà Kiếp】(mượn gió bẻ măng) Địch chi hại đại, tự thế thủ lợi, cương quyết nhu dã. (Kẻ địch đang tổn thất phải nhân cơ hội thu lợi, không được mềm lòng.)

Kế thứ sáu 【Dương Đông Kích Tây】Địch chí loạn tụy, bất ngu. Khôn hạ đoái thượng chi tượng, lợi kỳ bất tự chủ nhi thủ chi. (Đánh lạc hướng quân địch, tạo bất ngờ. Lợi dụng chúng không tự chủ mà chiếm ưu thế.)

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 75: Tâm như lục trúc, chỉ trao một lần

Yến Tứ Phương và Át cũng không nói gì nữa, cầm đầu viết cực lực.

Khi ta nói đến “Bộ thứ tư【 Hồn Chiến Kế 】”, ta cũng cầm lấy cây bút còn dính mực viết lia lịa trên giấy.

Vì sao ta cũng viết theo? Ha ha, vừa nãy trước khi hai người bọn họ tới ta cũng đã viết xong trước ba bộ, phần ta đang viết đây ta dự định sẽ đưa cho tên ngốc Đông Phương Cửu! Dù gì Hiến Viên Tiêu sớm muộn cũng có thể moi được mấy thứ này từ Sở Sở, ta mở rộng diện tích phạm vi hiểu biết ra một chút, là để cho công bằng! Độc hưởng, không bằng chúng hưởng! Ha ha ha...

Phần Át viết sẽ lưu lại, mang về Ngọc Quốc, để chuẩn bị khi cần đến.

Đối với Yến Tứ Phương, ta coi như tặng hẳn một phần lễ, mặc dù lễ có hơi bự, mặc dù hẳn là thuộc hạ của ta... 「©xmydux.wordpress.com」 Phần hẳn viết sẽ để lại mà y quán của hẳn, coi như thêm cho thư khố của hẳn một quyển điển tịch! Hơn nữa, ta cũng muốn xem xem từ《 Ba Mươi Sáu Kế 》 mà hẳn có được từ ta, hẳn sẽ sử dụng kiểu “đặc biệt” gì.

“Kế thứ 36【 Tẩu Vi Thượng 】【Toàn sư tị địch. Tả thứ vô cữu, vị thất thường dã.”

Thở phào một hơi, ta buông bút, xoa xoa cánh tay đáng thương, cười hí hí nhìn hai tên soái ca vẫn đang múa bút hí hoáy, hỏi: “Sao rồi? Ghi lại hết chưa?” Nhìn bọn hắn gật đầu, ta lại hỏi: “Có biết ba mươi sáu kế các người vừa ghi lại là cái gì không?”

“《 Hậu Hắc Binh Pháp 》?” Át hỏi.

Ta cười cười: “Ha ha, cái ta cho các người chính là 《 Hậu Hắc Binh Pháp 》 bản đơn giản hoá có tên là 《 Ba Mươi Sáu Kế Dụng Binh Phương Lược 》, bản đơn giản hoá này phổ thông dễ hiểu, cũng dễ nhớ, đợi đến khi vào thực chiến thì có thể từ từ lĩnh hội được rồi.”

Kỳ thực, Ba Mươi Sáu Kế là binh thư đã được phổ biến toàn dân, phổ thông dễ hiểu, mỗi một Kế đều rất có ý nghĩa tham khảo. Nhưng đối với một cuộc chiến tranh thực sự mà nói, cũng sẽ không là xảy ra như vậy, tính thực dụng cũng có sai lệch...

Binh pháp Tôn Tử thì lại khác, ông ta chủ yếu đúc kết từ chiến tranh, đối kháng thời chiến, phân tích tình thế, thiên thời địa lợi, hư thực biến hóa, kết hợp hóa công với các phương diện khác dùng con mắt chiến lược và chiến thuật để tổng hợp và phân tích.

Điều đó nói lên rằng: không có phương pháp nào là cố định, có thể “nhân lúc địch biến hóa mà thủ thắng, đó mới gọi là thần kỳ” ! Đây là chỗ không gì sánh được của Ba Mươi Sáu Kế.

Đây chính là lý do vì sao ta chỉ giảng 《 Hậu Hắc Binh Pháp 》 bản đơn giản hoá này cho bọn hắn, bởi vì bản nguyên thủy được chính lão nương cất giữ trong lòng, đợi đến khi thực sự xảy ra chiến tranh, sẽ lại giảng giải rõ ràng cho người nhà ta nghe, phân tích cho người nhà ta hiểu. Aha ha ha ~~~~ ta thực sự là quá tà ác, quá tà ác mà! ~~~~

Có điều, mặc dù như vậy, cái gọi là 《 Ba Mươi Sáu Kế Dụng Binh Phương Lược 》 này cũng đủ cho bọn “cổ nhân” họ tiêu hóa mất một thời gian.

Linh quang chợt lóe, một ý nghĩ “tuyệt hảo” đột nhiên nảy ra, ta tận lực nở một nụ cười hết sức tinh khiết thiện lương, khẽ nói: “Thứ này chính là ta liều mạng mới lấy được từ tay lão hồ ly Vô Ngôn đó, các người cần phải biết quý trọng!” Nói láo mà không biên soạn trước, không hề đồ mắt, quen quá thành ra tự nhiên, ha ha ha. Lão hồ ly Vô Ngôn, ta chính là hãm hại người, thế nào? ! Không phục, không phục người tới đánh ta đi? A ha ha ha ha...

Ta hoàn toàn bị vẻ tà ác của bản thân chinh phục, nên không chú ý thấy lúc Yến Tứ Phương nghe đến tên Vô Ngôn, trong mắt hiện lên một tia hận ý, mặc dù một tia, nhưng rất đậm.

“Cộc cộc——” hai tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, sau đó là giọng nói ôn nhu như nước, “Chủ tử, nô tỳ là Y Y, có việc cầu kiến chủ tử.”

Ta sững sờ một lúc, rồi vội vàng nói: “Y Y, vào đi!” Đúng lúc chờ cho ta phải đi tìm Đông Phương Cửu, bảo Y Y đưa cho hẳn là được rồi.

Y Y mỉm cười dịu dàng bước vào, không để ý những người khác đi thẳng tới trước mặt ta「©xmydux.wordpress.com」, lấy một chiếc túi hương màu xanh lục đặt vào tay ta. Ta cười cầm lấy túi hương đưa đến trước mũi ngửi ngửi, ưm, rất thơm, nhẹ thôi, nhưng mùi dễ chịu, hình như còn có chút vị thảo dược. Nhìn kỹ lại, mới phát hiện trên mặt gấm xanh biếc có thêu một cảnh trúc xanh.

Nhiều năm sau khi ta hồi tưởng lại, ta còn nhớ, ta từng hỏi một người, vì sao thích màu xanh lục, người nọ nói bởi vì trúc có màu xanh lục. Ta lại hỏi, vì sao thích trúc, người nọ cười nói bởi vì trúc là loài chuyên tình nhất.

Còn nhớ người đó có nói: trúc sống trăm năm, nhưng chỉ nở hoa một lần, hoa rụng là lúc trúc chết đi.

Ta không nhớ rõ lúc đó tâm tình ta như thế nào, chỉ nhớ mang máng hình ảnh phản chiếu của ta trong mắt người đó, cười rất đau khổ.

Một câu nói, giống như ma chú, thỉnh thoảng lại vang bên tai: tâm như lục trúc, cùng tận một đời, chỉ cho một lần, hoa tàn rơi rụng, tâm liền gục chết...

“Y Y, người tặng ta sao?”

Vừa định cảm tạ Y Y bằng một cái ôm thắm thiết, kết quả Y Y tạt cho ta một chậu nước lạnh thấu xương.

“Đây là Gia tặng cho chủ tử. Vải may túi hương là do Gia tự mình tuyển chọn, phần hoa và dược liệu bên trong là Khanh Trần phối chế theo dặn dò của Gia.” Y Y cười yếu ớt, lại nói, “Có điều, thật ra là Y Y tự tay may cho chủ tử.”

“Oh, ha ha, vậy ta coi như là người và Khanh Trần tặng đi!” Dù gì tên gốc kia chỉ phụ trách tuyển chọn miếng vải thôi mà!

Y Y cũng không phản bác, chỉ nói: “Chủ tử, túi hương này không chỉ có tác dụng an thần, còn có thể đuổi độc trùng, tránh độc khí. Chủ tử cần phải giữ sát bên người, ngàn vạn lần đừng đánh mất! Nếu không, Khanh Trần vì làm ra túi hương này mà bận bịu suốt một canh giờ, sẽ đau lòng lắm đó.”

“Được rồi được rồi, ta biết rồi!”

Y Y à Y Y, người thật không hổ là người phát ngôn bộ ngoại giao của Đông Phương Cửu, câu nói đau lòng này đầy ẩn ý. Chỉ là không biết túi hương này nếu như thật sự bị mất, thì Khanh Trần sẽ đau lòng, hay là tên gốc Đông Phương Cửu kia khó chịu đây? Hừ?

Y Y thấy ta đáp ứng, ý cười càng sâu.

“Chủ tử, vậy Y Y xin cáo lui. Gia và bọn họ đã xuất phát.”

“Y Y đợi đã!” Ta gọi nàng lại, sau đó nói với Át: “Át, mau mau lấy cho ta một cái hộp gấm!” Tiếp đó, dời bước ngồi trở lại cái ghế trước bàn, nhấc bút lên, quẹt quẹt nghiêng mực bên cạnh mấy cái, rồi lại lia bút loạt xoạt điên cuồng trên mấy trang giấy.

Ta thật sự hài lòng, ta mỉm cười tà ác ~~~ cười hắc hắc tà ác~~~ cả đời vui vẻ tiêu dao ~~~~~ Aha ha~~~~

Đem mấy tờ giấy mới bỏ sung thêm cùng với 《Ba Mươi Sáu Kế》 bỏ vào trong hộp gấm Át đưa tới cho ta, đại công cáo thành!

Ngoắc ngoắc ngón tay, nói với Y Y: “Y Y, đưa cái này cho Đông Phương Cửu. Nhân tiện giúp ta chuyển một câu cho hắn.” Tiếp đó ghé vào tai Y Y nói nhỏ, “Nói rằng: chúc hắn thân công sớm ngày đại thành! Ha ha ha...”

Y Y ngăn người, cười gật đầu nói: “Chủ tử yên tâm, nô tỳ nhớ kỹ.”

Cuối cùng, nhét một tờ giấy mà ta đã gấp lại nhỏ xíu vào tay nàng, thần bí căn dặn: “Chờ tên gốc Đông Phương Cửu kia đầu tiên là nghi hoặc nhú mày, tiếp theo phần nộ nắm quyền, sau đó cười ha ha, thì người hãy đem này tờ giấy đưa cho hắn. Biết chưa? !”

Y Y nhìn ta khó hiểu, hỏi: “Vạn nhất... Vạn nhất Gia không có những phản ứng này, thì phải làm sao?”

“Oh? Ha ha! Vậy Y Y hãy giúp ta đem đồ bên trong hộp gấm bán cho Hiến Viên Tiêu lấy vạn lượng hoàng kim, ta sẽ chia cho người phân nửa tiền thù lao!”

Y Y chỉ cười không nói.

Ta biết nàng bất luận thế nào cũng sẽ không đem đồ bên trong hộp này đi bán cho Hiến Viên Tiêu đâu. Ta [©xmydux.wordpress.com] nói mấy tờ giấy bên trong đáng giá vạn lượng hoàng kim, cứ cho là nàng cảm thấy ta nói ngoa, nhưng chắc hẳn cũng biết nó giá trị không nhỏ. Lòng của nàng hoàn toàn hướng về tên gốc Đông Phương Cửu kia, làm sao có thể đem bất cứ đồ vật có chút giá trị nào chuyển nhượng cho người khác chứ?

Dưới chân núi Cửu Trọng Sơn, lá cờ hiệu rực rỡ của đoàn ngựa thồ bay phấp phật trong gió, trên lá cờ một chữ “CỬU” màu vàng kim đập thẳng vào mắt người nhìn, tựa như cuồng long bay lượn nhảy múa.

Giữa đoàn ngựa thồ, bên trong một chiếc xe ngựa duy nhất, Đông Phương Cửu đang ngả người dựa trên nệm nhuyễn thấp, trên người khoác hồ một chiếc cẩm bào sẫm màu, mái tóc đen bóng rơi tăn tăn trên vai.

Thỉnh thoảng, một cơn gió thổi qua, rèm cửa sổ nhưng tơ ánh bạc hai bên khe xốc lên, thổi những sợi tóc của Đông Phương Cửu phất phơ theo chiều gió, khe rơi xuống, họa nên một đường cong mềm mại dị thường. Đôi phượng mâu lười biếng nhìn chăm chăm chiếc hộp gấm đặt trên bàn trà trước thấp, bộ dạng phong lưu không bút nào tả nổi.

Y Y đứng ở chỗ trống bên cạnh bàn trà, có chút sợ hãi cẩn thận quan sát phản ứng của Đông Phương Cửu.

Đông Phương Cửu mở hộp gấm nhìn vào bên trong...

Trên trang đầu tiên chỉ có bốn chữ rất lớn: 《Quỳ Hoa Bảo Điển》

“Lăng Nhi nàng có nói gì không?” Đông Phương Cửu hỏi.

Y Y suy nghĩ một lúc, rồi nói: “Chủ tử nói: chúc Gia thần công sớm ngày đại thành!”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 76: Tiệc nào cũng tan, ai về nhà lấy

Nhìn Y Y đầy nghi hoặc, Đông Phương Cửu cúi đầu xuống, ánh mắt hắn dừng lại ở trang đầu trong chốc lát, rồi cẩn thận lật sang trang hai. Đầu mày cau lại...

Trên trang hai của tờ giấy viết: Sách này vào tay, công thành danh toại; kiệt xuất vô lâm, nhất thống thiên hạ.

Ngón tay khẽ động, lật sang trang thứ ba, trong chớp mắt, bàn tay đặt trên tờ giấy run lên, tiếp theo, nắm chặt thành quyền.

Trên trang thứ ba thỉnh thoảng viết: Muốn luyện môn này, trước phải tự cung!

“Xoạt.” Lại lật sang một trang.

Trên giấy viết: Dù có tự cung, chưa chắc thành công!

“Xoạt.” Thêm một trang.

—— Không cần tự cung, cũng có thể thành công.

Y Y tròn trĩnh hai mắt không thể tin nổi nhìn về mặt thay đổi liên tục của Đông Phương Cửu, thực sự đúng y như những lời Thượng Quan Lăng đã nói, đầu tiên là nghi hoặc, tiếp đến phẫn nộ, chỉ còn thiếu cuối cùng cười phá lên thôi.

Hai mắt Đông Phương Cửu lấp lánh, như thể sắp ăn cả trang sách. Ai ngờ, một lát sau, hắn lại cười to thành tiếng.

“Ha ha ha... Tiểu Lăng nhi thật là thú vị, vô cùng thú vị!”

Thu lại ánh mắt sắc bén như dao, một đôi phượng mâu ôn nhu như nước, cung chiều nhìn chăm chăm hộp gấm cười ngớ ngẩn, cặp mắt phượng kia dường như không phải nhìn một cái hộp gấm, mà là một người, là người trong lòng hắn nhớ nhung.

Lại lật tiếp, là một bản viết tay được đóng thành sách.

Trên trang bìa là hàng chữ dùng lối viết thảo viết ngay ngắn: ‘Mỗ Lăng Bảo Điện – Bamuroi sáu kẻ’.

Mắt hắn lướt qua, đọc nhanh như gió, lật xem, rồi lại lật xem.

Y Y đứng ở một bên không dám động đậy, kinh ngạc nhìn về lãnh đạm nhất quán trên mặt Đông Phương Cửu, càng ngày càng hiện rõ sự kích động không thể kiềm chế.

Cuối cùng, Đông Phương Cửu đóng quyển sách lại, khẽ nhếch môi, khí định thần nhàn mỉm cười đắc ý.

“Đây chính là tự tay nàng viết?” Cố ý viết cho mình?

“Hồi gia, là chủ tử viết, nô tỳ tận mắt nhìn thấy.” Y Y lấy cục giấy dày cộm nhỏ xíu ra cẩn thận đưa cho Đông Phương Cửu, ôn nhu nói: “Gia, cái này cũng là chủ tử đưa cho gia.”

Đông Phương Cửu sừng sốt, hỏi: “Vì sao vừa nãy không đưa luôn cùng lúc cho gia?”

Y Y mày liễu cau lại, không dám nói thẳng cũng không dám không nói, phân vân khó xử.

“Y Y, ngươi cũng bắt đầu lưỡng lự xem có nên trả lời câu hỏi của gia hay không rồi sao?”

Y Y sững người, quỳ sụp xuống, sợ hãi nói: “Gia, nô tỳ không dám! Chủ tử giao cho nô tỳ, bảo đợi đến khi gia đầu tiên là tức giận, sau đó phì cười, mới đưa tờ giấy này cho gia...”

“Ồ?” Đông Phương Cửu nghe Y Y giải thích xong, một lát sau trên mặt mới xuất hiện ý cười.

Hắn mở tờ giấy ra, trên tờ giấy viết:

“Thất Sắc thảo là tai họa ngầm, không được giữ, không được giấu.

Muốn tránh tai họa cần biết buông bỏ, đích thân dâng lên trước long sàng.

Thùy tình cung Kim Loan điện, mặt rồng tươi cười mạng nhỏ bảo toàn.

Vì giang sơn cần nhẫn nại, núi xanh còn, nước chảy còn.

— Tiểu Cửu à, người cần phải cẩn thận thất ca của người đó ~ ^ _ ^

Sau con chấn động, vui sướng, một cảm giác cảm động không rõ ở đâu ra bao trùm cả người. Hồi lâu, Đông Phương Cửu mới chậm rãi mở miệng, thì thầm tự nói: “Đồ ngốc, đúng là đồ ngốc...” Chỉ có điều không biết, đồ ngốc rốt cuộc là nói ai.

“Gia...” Y Y nghĩ tới nghĩ lui, không nhịn được lên tiếng hỏi: “Nô tỳ không rõ, nếu gia đưa món đồ quan trọng như vậy cho chủ tử, sao lại không chịu nói cho chủ tử biết? Hơn nữa, túi hương lại không phải là đồ vật gì đặc biệt... Lỡ may, lỡ may chủ tử không coi trọng, đánh mất túi hương thì làm thế nào?”

Đông Phương Cửu mỉm cười: “Cái túi hương kia dù không phải tự tay gia may, nhưng cũng là gia cố ý tặng nàng. Nếu như nàng không... thích...”
Phượng mâu chuyển động, rồi nói tiếp: “Cho dù bên trong là cái gì cũng đều như nhau.”

“Gia, nô tỳ hiểu rồi.”

Đông Phương Cửu mỉm cười thờ ơ, nói: “Y Y, sai người đi thăm dò thân thể Ma Y.”

Nhìn vào Đông Phương Cửu, Y Y gật đầu nói: “Dạ!”

“Còn có Linh phi gần đây đang được phụ hoàng sủng ái nhất.”

“Gia, Linh phi là do Thất vương gia đưa vào trong cung.”

Đông Phương Cửu nhếch miệng, cười khinh miệt: “Tên thất ca đó của gia sao có bản lĩnh đó! Dựa vào hắn, có thể tìm được một nữ nhân như vậy sao. Ha ha...”

“Dạ, nô tỳ biết rồi!”

“Ừ, Y Y người lui xuống đi. Bảo Khanh Trần lại đây, gia có việc cần hỏi nàng.”

“Dạ.”

Cửu Trọng sơn, Ma Y quán.

“Át, người đi thu dọn đi, dùng xong ngọc thiện chúng ta trở về Ngọc quốc.”

Át sững người chốc lát, rồi lên tiếng đáp lời, lui xuống.

Kỳ thực, tôi biết chẳng có gì cần thu dọn sắp xếp cả, chẳng qua tôi muốn sai Át đi chỗ khác để nói chuyện một chút với Yến Tứ Phương.

Trong phòng chỉ còn lại hai người là tôi và Yến Tứ Phương, đây là lần thứ hai tôi và Yến Tứ Phương ở cùng một chỗ, trong lòng luôn cảm thấy có chút lạ lạ, có thể bởi vì không quen thuộc lắm.

Tôi ngược mắt nhìn hắn một hồi, nhưng hắn vẫn không hay biết, cứ trầm ngâm nghiên cứu

‘Ba mươi sáu kế’ vừa viết xong. Vì vậy, tôi lên

tiếng trước: “Yến, còn nhớ trước khi ta đi Ngôn quốc đã bảo người ở trong cung bảo vệ đệ đệ ta mà.” Một trong những thân phận của hắn là hộ vệ Giáp của tôi, vì sao không có sự cho phép của tôi đã tự ý rời khỏi cương vị?! Hơn nữa hắn rõ ràng có thể chữa bệnh cho Sở Sở ngay trong cung, vì sao không nghĩ biện pháp thông báo cho tôi một tiếng, lại hại bọn tôi vất vả chạy đến Cửu Trọng sơn xa lợ xa lắc để tìm hắn?! Và lại... rất nhiều cái và lại! Có điều, tôi cũng không buồn hỏi. Át nhà tôi có vẻ không hề biết Giáp chính là Ma Y, xem ra cũng chỉ có ‘tôi’ mới biết, có thể là hắn muốn che giấu tung tích.

Yến Tứ Phương ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn tôi, lời nói có phần khiêu khích: “Công chúa sắp đi xa cũng không tới gặp ta một lần, lại phái một tiểu thái giám đến truyền lời, thật là hết sức vô tình.”

Tôi ngắt, lời này nghe sao mà ám muội vậy nè? Tôi là một công chúa, nghiệp vụ bận rộn muốn chết, việc truyền lời còn con này không sai Tiểu Kim Tử đi làm, chẳng lẽ bắt tôi đích thân đi làm sao?!

Thấy tôi không nói gì, hắn cũng chuyển đề tài câu chuyện, nghiêm túc hỏi: “Vì sao Yến mỗ chưa từng nghe nói quốc sư của Ngôn quốc có ‘Hậu Hắc binh pháp’ trong tay?”

Tôi choáng, tên gia hỏa này đang hoài nghi tôi? Sắc mặt giận dữ, tôi nói: “Giáp, ngươi đang hoài nghi bản cung sao?”

Lần này đến lượt Yến Tử Phương ngăn ra, ánh mắt hắn chỉ khựng lại một giây, liền cười nói: “Thuộc hạ không dám!”

Tôi âm thầm chửi rủa, có gì mà ngươi không dám! Hành vi của ngươi có chỗ nào nhìn giống một thuộc hạ đâu?! Xí!

“Chẳng biết bản ‘Ba mươi sáu u kế’ do thuộc hạ viết này là để...”

Tôi cắt ngang lời hắn: “Ta tặng cho ngươi, ngươi cứ nhận là được.”

Đôi mắt tím của Yến Tử Phương nhìn tôi chăm chú, như thể muốn soi vào sâu trong lòng tôi. Bị hắn nhìn nổi hết cả da gà, tôi phải mông đống đứng dậy, chuẩn bị nói lời cáo biệt.

“Hãy thận trọng hơn với Đông Phương Cửu.” Yến Tử Phương bỗng nhiên lên tiếng, vẻ mặt cực kỳ lãnh đạm.

Tôi nhìn hắn một cái, cũng không hỏi vì sao, chỉ hơi cúi đầu, nói: “Trong lòng ta tự rõ.” Không chỉ có Đông Phương Cửu, ngay cả anh tôi cũng phải cẩn thận phòng bị!

Hắn khẽ cười, giọng điệu rõ ràng khiêu khích: “Ai da, mấy ngày nữa chính là mười lăm rồi! Là đêm trăng tròn đó!”

Tôi nghĩ mất vài giây mới hiểu được ý hắn nói, trừng mắt nhìn hắn, bực bội nói: “Yên tâm, chỉ cần hôm đó không ai có thể ở gần ta trong vòng trăm trượng sẽ không sao hết. Về điểm ấy Thượng Quan Lăng ghi nhớ rõ ràng!”

Hắn cười cười, không nói nữa.

Hai canh giờ sau, tôi từ biệt thuộc hạ Ma Y, chào tạm biệt Vô Dục với vẻ mặt quyến luyến không rời, trấn an bạn nhỏ Vô Cầu đang khóc sụt sùi như con mèo ướt, rồi cuộc kéo theo Át nhà tôi cùng với một đại đội hộ vệ hùng hậu, khởi hành trở về Ngọc quốc.

Bạn đang đọc truyện *Chi Càn Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 77: Kế hoạch chu toàn, chuẩn bị triển khai

Ta vén rèm cửa xe ngựa lên, để tiện nói chuyện với Át.

Ta hỏi hắn: “Át à, ngươi cảm thấy ma y Yến Tử Phương thế nào?”

Át kéo căng dây cương, giảm tốc độ con ngựa lại, hắn quay đầu sang nhìn ta một cái, rồi mới nói: “Thuộc hạ cảm thấy..... Ma y..... trông hơi quen quen.”

Ta nở một nụ cười nham hiểm, hỏi tiếp: “Ý của ngươi là, giống một người mà ngươi quen biết ư?” Ta đây tuyệt đối không phải đang gợi ý đâu nha, tuyệt đối không phải.

“Ừm.” Át gật gật đầu.

Ta lại hỏi: “Người quen của ngươi, ta có biết không?”

Át thoáng kinh ngạc nhìn ta, lại gật đầu: “Công chúa chẳng lẽ không cảm thấy ánh mắt [©xmydux.wordpress.com] Ma y rất giống với Giáp sao?” Tiếp tục trầm ngâm nói, “Không chỉ có màu của đồng tử, mà ngay cả cảm giác khi nhìn người khác cũng giống nhau một cách kỳ lạ.....”

“Ồ?” Ta cố ý làm ra vẻ mặt kinh ngạc quá lớn, làm bộ như không có khả năng, lắc đầu nói: “Giống thì giống, nhưng tóm lại không phải một người chứ?! Giáp phải đang ở trong cung ngoan ngoãn chờ đợi mới phải!”

Về mặt Át ngạc nhiên không thể tin nổi, hỏi lại ta: “Không phải Giáp đã lĩnh khẩu dụ của công chúa rồi cung làm việc rồi sao?”

Ta há hốc mồm, không biết nói gì, sững sốt mất một lúc lâu, mới hỏi: “Ai truyền khẩu dụ của ta?!”

“Chính miệng Giáp nói mà!” Át nhìn ta, vẻ mặt thản nhiên: “Chẳng phải Giáp luôn một mình liên hệ với công chúa, trực tiếp nghe lệnh của công chúa sao?”

Ồ, thì ra là thế. Có một chút ánh sáng le lói rồi đây.

“Át, ngươi đi theo ta bao nhiêu năm rồi?” Ta lại thờ ơ hỏi, nhưng không ngờ lại bị con số Át nói ra làm cho sốc nặng!

“Thuộc hạ tám tuổi phụng hoàng mệnh vào cung bảo hộ công chúa, đến nay đã được mười sáu năm rồi.” Át không cần nghĩ ngợi gì, thuận miệng nói ra.

“Oh, ha ha a.....” Hóa ra Thượng Quan Lăng bốn tuổi đã quen biết ngươi rồi..... “Mấy người các ngươi đều vào cung cùng lúc ư?”

Át cũng không bận tâm những câu hỏi của ta lạ lùng như thế nào, lập tức đáp: “Không phải, thuộc hạ vào sớm hơn Bình và Đình vài năm. Nhưng mà tính ra, hai người họ đi theo công chúa cũng được mười năm rồi đó!”

Toát mồ hôi hột, đó mà là ít hơn vài năm sao? Rõ ràng ít hơn sáu năm còn gì?!

Đợi đã! Át hình như bỏ sót Giáp!

“Còn Giáp? Chẳng phải hắn cũng theo ta nhiều năm rồi ư?!” Ta cố ý dùng giọng tương đối khẳng định, nghe như vậy không quá giống như ta đang hỏi Át, mà là giống trần thuật một sự kiện.

Át nhìn ta ngỡ ngàng, chớp chớp mắt, ngập ngừng gật đầu: “Dạ đúng, ba năm cũng coi như không ngắn.”

Ta sặc! Ta sặc sụa! Ba năm?! Giáp mới theo ta ba năm?! Vậy sao hắn có thể nhoi lên làm lão đại?! Dựa theo thứ tự sắp xếp, cho dù là ai cũng không tới phiên hắn a!

Theo thời gian mà tính, cũng chính là khoảng thời gian diễn ra “Đại hội Tứ quốc” ba năm trước ở Ngọc quốc, Giáp mới đi theo Thượng Quan Lăng?

Cũng đúng, trong《Tứ phân thiên hạ》ta viết, hơn mười năm sau khi Sở Sở xuyên không, cơ bản chính là trực tiếp trôi qua, mãi cho đến khi mỹ nữ Sở Sở trưởng thành, 「©xmydux.wordpress.com」trong Đại hội thủ lĩnh các nước ba năm một lần, mới gặp gỡ bốn người Hiên Viên Tiêu, các tình tiết mới chính thức triển khai.

Ngất, tình hình hiện tại càng lúc càng tồi tệ! Vì sao rất nhiều chuyện quan trọng, hoặc nói đúng hơn là những tai họa ngầm, đều có liên quan rõ ràng với những tình tiết mà ta chỉ viết sơ lược trong những năm đó?! Vậy ta làm sao còn xứng với danh hiệu “Vô Thượng Tiên Tri” đây?!

Còn nữa, cô ta trúng rớt cuộc là ai muốn hại ta? Còn thằng cha trúng cổ đực là đứa nào? Mama mia, ta chỉ biết trên thế giới này có bao nhiêu người hận Thượng Quan Lăng, nhưng mà không hiểu nổi có ai nguyện ý cùng Quan Lăng đồng sinh cộng tử đây!~~~~ Trừ phi..... Trừ phi kẻ đó hận ta ghê gớm, sau đó đem cổ đực đặt vào người một tên nào đó sắp bị treo cổ, sau đó kẻ hận ta ghê gớm kia trốn ở một nơi bí mật cười khoái trá, nhìn thấy ta suốt ngày hoảng loạn bất an, chờ đợi cái chết!

Mẹ nó! Đừng để lão nương bắt được ngươi! Bằng không lão nương sẽ lột da sống ngươi ra! Cam đoan da ngươi tuột hết mà người vẫn còn thờ!

Ta ngẫm nghĩ cả buổi tinh thần mới trở lại bình thường, tiếp tục tán gẫu với Át.

Ta thử hỏi thăm dò: “Ha ha, Giáp đến muộn hơn các ngươi, địa vị lại cao hơn các ngươi, ba người các ngươi có oán hận gì không?”

Át vội vàng lắc đầu nói: “Công chúa, tuyệt đối không có chuyện đó! Bọn thuộc hạ tuyệt không có nửa câu oán hận! Công chúa có cách sắp xếp của công chúa, bọn thuộc hạ không dám tự ý chê bai dị nghị xằng bậy!”

“Ồ? Ha ha.” Ta cười lạnh mấy tiếng, tỏ vẻ không tin.

Át lại mở miệng: “Phân công của Giáp và bọn thuộc hạ không giống nhau, kỳ thực cũng không thể nói địa vị ai cao hơn, đều là làm việc cho công chúa.”

Ta nở nụ cười. Một lát sau, lại lên tiếng hỏi Át chuyện chính sự cấp bách mà ta nhất định phải chú ý đến.

“Vậy còn ở ngoài cung như thế nào?” Ta biết Thượng Quan Lăng trong sách có đào tạo thế lực của riêng mình ở bên ngoài, tục xưng là ám vệ.

“Hồi công chúa, hiện có một trăm bảy mươi sáu tử sĩ.”

“Chỉ có tử sĩ?” Thượng Quan Lăng à Thượng Quan Lăng, chẳng trách ai nấy đều sợ cô, cảm thấy cô là con đàn bà độc ác, thì ra cô chỉ biết đào tạo tử sĩ! Trừ giết người ra, còn đề phòng chính mình bị giết! Toát mồ hôi.....

Át trở mặt, nghi hoặc nhìn ta chằm chằm hỏi: “Thuộc hạ đào tạo tử sĩ ngoài cung là làm theo mệnh lệnh của công chúa mà? Lẽ nào công chúa.....”

“Ồ, không có gì, ha ha..... tốt, rất tốt!” Ta vội vã cướp lời, cười toe toét khoe ra mười ba chiếc răng trắng bóc (*em này có răng khênh nà, nên mới lè 1 chiếc*), 「©xmydux.wordpress.com」“Chỉ mới được một trăm sáu mươi bảy người thôi sao, có phải hơi ít hay không?” Thực ra là không ít, tử sĩ mà,

biết rõ là làm vật hi sinh còn có người đồng ý, vậy đã là quá tốt rồi.

Át hơi cúi đầu, trả lời: “Dạ, thuộc hạ hiểu rõ rồi.” Ngập ngừng, lại nói, “Chờ trở về Lăng đô thuộc hạ sẽ đi.....”

“Aizz!~~~ không cần không cần!” Ta vội vàng xua tay, kiên quyết cự tuyệt. Mấy chuyện đào tạo một đám tử sĩ này thật là tốn thọ, còn lâu ta mới muốn làm! Ta mỉm cười nhìn Át đang ngây ra vì không hiểu, nói: “Yên tâm, ta tự có chủ trương. Át à, chúng ta đi nhanh một chút, trở lại Lăng đô còn có chuyện quan trọng cần làm!”

Át khó hiểu hỏi: “Công chúa, từ đây tới sinh nhật của bệ hạ còn đến một tháng lận mà?”

“Ha ha, ta không phải gấp chuyện này, ta gấp chính là.....” Ta mỉm cười thần bí, “Đến lúc đó người sẽ biết! Ta đi nằm một lát cái đã, ha ha.”

Ta muốn nhân lúc còn đang ở trên đường tính toán kỹ lưỡng mọi việc.

Người đầu tiên cần đối phó chính là Hiền Viên Tiêu, không thể để hắn thật sự đi tấn công Dục Quốc hay là Đông Nhạc được.

Nhưng mà.....

Còn có tên Yến Tứ Phương, hắn là một đại bí ẩn, ta còn phải tìm hiểu.....

Quan trọng nhất là cái mạng nhỏ của ta a, làm sao giữ được đây?!.....

Buồn bực..... choáng váng..... đau đầu.....

Đêm khuya ngày hôm sau. Ngọc quốc, Lăng đô.

“Công chúa, thật sự không về cung sao? Nhưng mà bệ hạ.....”

Ta quyết đoán bác bỏ: “Không nhưng nhị gì cả! Người hiểu câu ‘miệng vàng lời ngọc’ hay không hả? Bỏn cung nói không về thì là không về!” Nếu tối nay mà trở về, liệu sáng sớm mai cái tên đệ đệ bảo bối của ta có cho ta xuất cung làm việc hay không? Người tin, ta không tin! “Được rồi được rồi, bảo những người khác về trước đi, người đi cùng ta đến Tướng phủ.”

“Tướng phủ?” Át kinh ngạc.

Ta cười gian: “Đúng! Tướng phủ! Nhà ngoại công của ta.”

“Công chúa, người..... người muốn đi bãi phóng Quốc Trượng đại nhân?” Át tròn mắt to như hai quả chuông, “Vào giờ này ư?.....”

“Sai rồi, không phải đi bãi phóng, mà là đi thăm viếng! Hơn nữa, ha ha..... Đêm nay còn phải ngủ ở trong phủ của ngoại công!”

“Công chúa người định.....”

Át thật đúng là hiểu ta ghê. Đúng vậy, ta đích thực là ‘vô sự bất đẳng tam bảo điện’, lần này đến nhà Ngoại công của “Ta”, cũng vì ta không an “hảo” tâm.....

Nghĩ đến kế hoạch của ta, khoe môi hơi hơi nhếch lên, giãn ra một nụ cười ẩn hiện, hỏi Át: “Át à, nếu như ta không cần người làm thuộc hạ của ta nữa, người sẽ làm sao?”

Át nhất thời giật mình, hai mắt đột ngột tròn trũng, rõ ràng chứng tỏ hắn cảm thấy mình sắp bị ruồng bỏ đến nơi rồi.

Dường như mất một lúc lâu, Át mới thò ra một hơi trục khí, chậm rãi mở miệng: “Thuộc hạ chỉ có thể lấy cái chết để tạ tội.”

Ta toát mồ hôi lạnh!

Trong mắt Át ẩn chứa nỗi phiền muộn không gì sánh được, hắn ỉu xìu nói: “Nếu công chúa không cần thuộc hạ nữa, thì chỉ có nghĩa là thuộc hạ vô dụng, nếu vô dụng, thuộc hạ còn sống cũng là không có ý nghĩa.....” Nói xong, Át liền quỳ xuống.

Xem bộ dạng này là lập tức sẵn sàng muốn rút dao tự vận đây?!

Ta thật sự dở khóc dở cười, nhưng mà thật sự rất là cảm động, lòng trung thành của Át đối với ta「©xmydux.wordpress.com」đã không còn chỉ là của thuộc hạ đối với thượng cấp, mà là một loại tình nghĩa “kẻ sĩ sẵn sàng chết vì bạn tri kỷ”.

Mặc dù biết tâm tình của Át hiện đang rất tệ hại, ta vẫn cố ý giả vờ ra vẻ cao cao tại thượng, bắt cần bận tâm.

Thờ ơ lạnh nhạt hỏi hắn: “Trước khi vào cung, người tên gọi là gì còn nhớ không?”

Át khẽ lắc đầu, nói lí nhí: “Chỉ nhớ lúc còn nhỏ, lão nhân trong thôn gọi thuộc hạ là ‘Tiểu Mạc’.....”

“Ồ.....” Tiểu Mạc..... Tiểu Mạc..... há, có rồi!

Thật ra, ta hỏi Át điều này chính là để tìm cho hắn một cái tên mới cho ra hồn một chút. Chỉ tại ta lúc mới viết truyện lười đặt tên cho mấy thằng nhóc này, Giáp Át Bình Đình, thật là buồn nôn.....

“Át a, người cảm thấy cái tên Thượng Quan Mạc Ly có dễ nghe không?” Ta híp mắt hỏi hắn.

Át ngẩng đầu nhìn ta chăm chăm, gật gật đầu.

Ta cười: “Ừm, ta cũng cảm thấy không tệ! Mạc Ly, Mạc Ly, đừng chia ly. Ha ha.....” Vô nhẹ lên vai hắn, “Đứng lên đi. Chúng ta đến Tướng phủ!”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 78: Ngoại công của ta, Tô đại tướng quốc

Thực ra, về việc vì sao Thượng Quan Lăng luôn cuồng ngạo, bạo ngược như vậy, sau khi ta nghiên cứu kỹ càng một lúc, nhận thấy chuyện này không phải không có nguyên nhân.

Thượng Quan Lăng là trưởng công chúa, là con trưởng của Thượng Quan Bác Dịch, cùng với thái tử Thượng Quan Thiên đều do hoàng hậu Tô Thanh Thanh sinh ra. Ngoại công Tô Hòa Trọng là nhất phẩm Tể Tướng đương triều quyền khuynh triều dã, cứu cứu (cậu) Tô Mục Vũ lại là Thượng Thư Bình Bộ nhị phẩm tay cầm thiên hạ binh phù. Từ lúc lọt lòng, bao nhiêu sủng ái yêu thương của mọi người đều tập trung trên người nàng, Tô Thanh Thanh đối với đứa con đầu lòng của mình đương nhiên sủng ái vô biên, còn phụ thân của nàng, hoàng đế Ngọc Quốc, đối với nàng càng cưng chiều vô tận.

Bởi vậy, đối với Thượng Quan Lăng mà nói, không có thứ gì không thể chiếm được, chỉ có những thứ bỏ đi nàng không muốn mà thôi; không có người nào không thể khi dễ làm nhục, chỉ có nô tài có thể xử lý thẳng tay.

Trong tự điển của Thượng Quan Lăng không có cái gì gọi là “thiên lý, công đạo, vương pháp”, bởi vì nàng chính là trời của Ngọc Quốc, nàng muốn hôm nay trời mưa, thì tuyệt đối không thể chỉ có sét đánh!

Trong tim Thượng Quan Lăng không có hai chữ “Nhân Từ”, nàng cũng không hiểu thế nào là “Hung Ác”, nàng chỉ làm việc nàng muốn làm, diệt trừ thứ nàng chán ghét, từ nhỏ tới lớn nàng vẫn luôn hành động theo cảm tính, chỉ đơn giản như vậy mà thôi.

Sự cưng chiều của Thượng Quan Bác Dịch dành cho Thượng Quan Lăng, từ sau cái chết của Tô Thanh Thanh lại càng sâu đậm hơn. Nghe đồn, diện mạo Thượng Quan Lăng giống y hệt mẫu thân, chỉ khác là đôi mắt phượng màu xanh hơi dài hơn và xéch lên một chút, khiến dung nhan vốn đã tuyệt mỹ càng tăng thêm vẻ mê hoặc, cộng thêm nàng ©xmydux.wordpress.com trời sinh cuồng ngạo, không bao giờ thèm nhìn đến ai, nên cặp mắt xanh kia càng trở nên yêu mị lạnh lùng.

Sau đó, ở trong cung lưu truyền một lời đồn rằng, sở dĩ Thượng Quan Bác Dịch chấp nhận truyền lại ngôi vị hoàng đế cho Thượng Quan Thiên, không phải bởi vì hắn do hoàng hậu sinh ra, là hoàng tử chính tông, là thái tử; mà là bởi vì người duy nhất mà Thượng Quan Lăng quan tâm hoặc đối xử ôn nhu, chính là đệ đệ ruột của nàng – Thượng Quan Thiên.

Lại nói đến Tô Hòa Trọng. Ông ta làm quan trong triều gần bốn mươi năm, từ chức quan Ngự Sử trung thừa ngũ phẩm, từng bước thăng tiến, lên như điều gặp gió, từ sau khi con gái Tô Thanh Thanh vào cung, Tô Quốc Trọng liền lên chức Tể Tướng, trở thành Tướng Quốc đại nhân dưới một người trên vạn người ở Ngọc Quốc. Ông ta đã phụ tá hai đời hoàng đế của Ngọc Quốc, thống lĩnh các quan viên đại chính trong hơn hai mươi năm qua.

Thay vì nói Ngọc Quốc là thiên hạ của Thượng Quan gia, chẳng thà nói Tô gia đang làm chủ.

Có điều, Tô gia có thể ngồi yên ổn hai triều đại, ngoại trừ đạo làm quan của bản thân Tô Hòa Trọng ra, đương nhiên còn có ảnh hưởng không thể coi thường của ngoại tôn nữ Thượng Quan Lăng của ông ta.

Thượng Quan Bác Dịch từ trước đã lập một di chiếu, giao Giám Quốc Đại án cho trưởng công chúa Thượng Quan Lăng của y, đặc biệt phong Giám Quốc Công Chúa, được phép tham nghị triều chính, cùng với tể tướng Tô Hòa Trọng và Lục Bộ Thượng Thư đều là phụ chính đại thần, cùng nhau phụ tá tấn đế Thượng Quan Thiên cho tới khi y thành niên tự mình chấp chính.

Từ đó, trên Kim Loan điện Ngọc Quốc liền có hai cái Long ý Phi Thụ gần như giống hệt nhau, đặt song song trên điện.

Mà ta lần này đến phủ Tướng Quốc trước, chỗ của ngoại công “ta”, là có hai mục đích.

Thứ nhất, ta muốn lừa ngoại công “ngẫu nhiên” thân yêu đích thân đi Dực Quốc làm việc một việc phôi ngẫu...

Thứ hai, ta muốn trấn an cữu cữu “ngẫu nhiên” đáng thương sắp sửa bị ta tước hết binh quyền...

Không phải ta muốn làm suy yếu thế lực Tô gia, mà là nhân tài cần được đặt ở vị trí thích hợp mới có thể phát huy tác dụng tốt nhất. Tỳ như Tô Mục Vũ, cữu cữu tội nghiệp của ta, chẳng qua tướng tá có hơi dững mẫn một chút, nhưng đối với võ nghệ thì không được am hiểu cho lắm, nắm hết binh phù để làm gì? Đến lúc thực sự khai chiến rồi, chẳng lẽ ta phải trông cậy vào y lãnh binh đi đánh nhau với Hiên Viên Tiêu hay sao? ! Oh my God, ta nghĩ cũng không dám nghĩ...

Huống hồ, ngoại công tuổi tác đã cao, dù không nói đến sinh lão bệnh tử, nhưng chức vị Tể Tướng rồi cũng đến lúc có người khác lên làm, ta phải sớm tìm ra người mới, để chuẩn bị sử dụng sau này. Ta không phải Thượng Quan Lăng cuồng ngạo hung ác, muốn làm gì thì làm trước kia, ta chỉ là Lăng mẹ kế hiểu biết chút ít thói đời, và hơi có chút tâm kế mà thôi. Nhân tài mà ta cần sẽ không thuộc về vây cánh phe phái nào cả, mà sẽ là những con người mới tỉnh từ đầu đến chân, chỉ thân phục dưới trướng của Lăng mẹ kế ta đây mà thôi. Ta không chỉ muốn thể xác, còn muốn cả trái tim của bọn họ!

“Công chúa, tới Tướng Phủ rồi.”

“Ồ.” Ta lên tiếng trả lời rồi vén rèm xe bước xuống xe ngựa.

Trước mắt là một phủ đệ tường cao ngói đỏ, cao cao hai bên cửa có treo hai chiếc đèn lồng sáng rực, trên bức hoành phi giữa cửa viết hai chữ vàng “Tô phủ”, nét bút mạnh mẽ, sắc nét.

Cửa son mở rộng, trước cửa, mười tên gia đình đứng thẳng hàng hai bên, sát ngoài cùng, gần chỗ con sư tử bằng đá, là một nam tử, vóc người cao lớn, tóc mai có vài sợi bạc, mắt báo trán rộng, khoác trên người bộ áo lụa màu đỏ sẫm, đai ngọc thắt ngang eo.

Ta theo bản năng cảm nhận nam tử kia chính là cữu cữu của “Ta” Tô Mục Vũ, vì vậy thoáng một cái ý cười liền ngập tràn trong đáy mắt, ta vội vã bước tới chỗ nam tử kia.

Ai ngờ ta mới vừa đi được hai bước, y liền vén vạt áo quỳ gối xuống, bọn gia đình cũng làm theo nhất tề quỳ sụp xuống đất.

“Vi thần Tô Mục Vũ bái kiến trưởng công chúa, không biết trưởng công chúa tối nay đến phủ, không tiếp đón từ xa, mong trưởng công chúa thứ tội!”

“Khụ...” Ta ho nhẹ một tiếng, giấu vẻ lúng túng, mỉm cười kéo cữu cữu ta đứng dậy, 「©xmydux.wordpress.com」nữ nị trách móc: “Cữu cữu, đây có phải ở trong cung đâu, người trong nhà hà tất giữ lễ tiết như vậy. Cữu cữu làm vậy không phải muốn làm Lăng Nhi tổn thọ chứ? !”

Về mặt Tô Mục Vũ đột nhiên biến sắc, nghiêm nghị nói: “Thần Tô Mục Vũ nếu đã là cữu cữu của trưởng công chúa, thì càng phải tuân theo lễ tiết. Về công về tư đều không thể thất lễ!”

Khỏe miệng khe khẽ giật giật, trong lúc nhất thời không biết nên nói tiếp thế nào. Cũng may, một giây sau ông cậu cứng nhắc của ta bỗng hơi mỉm cười, ôn tồn nói: “Công chúa, vào phủ trước rồi nói. Phụ thần đã sai người chuẩn bị rượu thịt để đón tiếp công chúa.”

Ta cười gật đầu.

Đi theo Tô Mục Vũ qua sân nhà, lượn quanh mặt hồ, mới tới đại sảnh nội viện của Tô phủ.

Liền thấy một lão giả mặc quần áo màu xám nhạt, chống một cây gậy bằng ngọc bích, nghênh đón bọn ta. Lão giả để một chòm râu son dương, mái tóc gần như bạc trắng, trên mặt đầy những vết tích của năm tháng, nhưng tinh thần lại có vẻ quắc thước dị thường.

Ta không nhịn được cười. Đây là ngoại công đại nhân của “ta”.

Để tránh lặp lại tình huống khó xử vì “được quý”, ta vội gia tăng tốc độ, lao tới trước mặt ngoại công có chòm râu son dương, nhào vào lòng ông, cười hi hi làm nũng: “Ngoại công, có nhớ Lăng Nhi không?”

Ngoại công của ta Tô Tướng Quốc, những nếp nhăn trên mặt càng thêm sâu, cười khoái chí đến mức tấm thân già gầy nhom phải run lên, nhưng ngoài miệng lại nói: “Công chúa à, không thể như vậy, lễ nghĩa, lễ nghĩa! ~~~”

Ta chả thèm bận tâm, vẫn giữ nguyên tư thế ác bá đầu đường xó chợ ôm lão gia tử đi tới trước bàn ăn, ấn lão xuống ghế, dẫu môi nói rằng: “Ngoại công, ngoại công rốt cuộc có nhớ con hay không? ! Người ta tí nữa đã bị nhốt ở Ngôn Quốc không về được!”

Tô Hòa Trọng vuốt vuốt chòm râu son dương, cuối cùng dùng một giọng nói nhỏ nhất lầm bầm một từ: “Có...”

Bầu không khí của bữa tiệc hòa thuận, “cá nhà” chúng ta vui vẻ, ấm áp.

“Lăng Nhi thực sự là trưởng thành...” Tô Hòa Trọng cười híp mắt, sự vui vẻ phát ra từ nội tâm. Phải biết rằng, Thượng Quan Lăng mười năm trước không hề thân mật với ngoại công của nàng là lão, chỉ những lúc có việc cần giao phó mới nghe tiếng, còn khi không có việc gì thì đừng nói đặt chân đến Tô phủ, ngay cả chỉ gặp mặt, cũng là lão phải vào cung mới gặp được Thượng Quan Lăng.

Đây cũng là lý do vì sao khi Tô Mục Vũ nghe ta nói “Người trong nhà hà tất giữ lễ tiết”, thì mặt y lại biến sắc như tắc kè hoa.

Ta cười tươi rói rói, làm như mình chưa đến mười sáu tuổi: “Ngoại công ~~~ Lăng Nhi có chuyện này chỉ có thể cầu ngoại công giúp đỡ thôi ~~~”

Tô Hòa Trọng cười lắc đầu, mặt đầy thương yêu nói: “Aizzz, biết ngay nha đầu nguoi có chuyện mà, bằng không đời nào chịu chạy về nhà.”

Mặc dù lão gia tử có chút bất mãn đối với hành động “vô sự bất đẳng tam bảo điện” của ta [©xmydux.wordpress.com], nhưng coi mọi việc ta đến đây cũng khiến lão vô cùng hài lòng, có mục đích hay không, lão không quan tâm. Có điều, trái lại ta bị một tiếng “Nha đầu”, một câu “về nhà” của lão gia tử khiến cho trong lòng có cảm giác rất ray rứt. Ngẫm lại, lúc lão gia tử nhà ta còn sống, hễ mở miệng đều gọi là “Lăng nha đầu, lăng nha đầu”, lão gia tử gọi ta là “Lăng nha đầu” đó chính là gia gia đã mất của ta, còn lão gia tử trước mắt vừa gọi ta “Nha đầu” chính là ngoại công bằng xương bằng thịt của ta. Là của ta ư, ưm, ta chính là Thượng Quan Lăng mà. Ha ha.

Ta thôi không cười nữa, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, nói với lão gia tử: “Ngoại công, Hiền Viên Tiêu có ý định tấn công Dực Quốc, khả năng ít ngày nữa sẽ phát binh.”

Lão gia tử sững sốt một lúc, sắc thái trên mặt cũng lạnh đi, nhìn chăm chăm ta nói: “Ha ha, lòng tham của Kim Quốc cũng lớn thật, bỏ qua Tây Kỳ và Thục Quốc không cần, hết lần này tới lần khác cứ muốn thò tay tới chỗ Ngọc Quốc chúng ta.”

“Kỳ thực, là Sở Sở lúc ở Ngôn Quốc bị trúng ‘phệ hồn’ của Dực Quốc, lại trùng hợp người của Dực Quốc có đến chỗ bọn con trứ ngụ trong vương cung Ngôn Quốc.” Ta giải thích.

“Ồ? Ha ha...” Lão gia tử cười khẽ hai tiếng, con mắt nheo nheo lấp lánh tinh quang, than thở: “Thật sự nhìn không ra, Hiền Viên Đế lại là một kẻ si tình.”

Tô Mục Vũ chen ngang hỏi: “Đúng rồi, Sở Sở vì sao không trở về cùng công chúa?”

Ta thờ dãi nói: “Sở Sở đi theo Hiền Viên Tiêu về Kim Quốc rồi.”

“Cái gì?!” Tô Mục Vũ vỗ bàn, nổi giận, “Cô ta tốt xấu gì cũng là quận chúa của Ngọc Quốc ta, sao có thể làm ra chuyện...”

Ta cười nói: “Haizzz, vậy là cừu cừu không hiểu rồi, cái này gọi là ‘địa vị thật đáng quý, sinh mệnh giá càng cao, nhưng chỉ vì tình yêu, hai thứ đều chẳng đáng!’ ha ha ha...”

Tô Mục Vũ dờ khóc dở cười vì câu nói của ta, vẻ mặt cực kỳ khó tả.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 79: Nhất thống thiên hạ, bắt đầu từ ta

Lão gia tử phì cười, nhìn ta hỏi: “Lăng nha đầu nhà ta đi Ngôn Quốc một chuyến trở về đã hoàn toàn thay đổi rồi!”

Ta có tịch rục rịch, cười gượng nói: “Hihi, không dài đầu mưa nắng phong sương thì làm sao trưởng thành! Đúng không, ngoại công! ~~~”

Lão gia tử cười quý dị, nói: “Quốc thư do chính tay Lăng Vân Vương của Ngôn Quốc viết được gởi tới nửa tháng trước!”

Ta giật mình, trong lòng thoáng chút bất an, vô thức cắn cắn môi, hỏi: “Quốc thư viết những gì?”

“Ngôn Quốc nguyện dựa theo gấp năm lần tiêu chuẩn các thuộc địa của Ngọc Quốc, hàng năm phái sứ giả biểu tặng cống phẩm”

Ta hoảng hốt, nghi hoặc không hiểu nổi, nhìn lão gia tử hỏi: “Vậy hấn đề ra điều kiện gì?!” Không phải là...

Lão gia tử cười cười: “Chính là —— con.”

Ta như bị nghet thở, vẻ mặt thất thần, trước mắt tối sầm. Thật không ngờ bị ta đoán trúng...

Lão gia tử liếc mắt sang, trông như chẳng có gì quan trọng, nói rằng: “Cửu Vương gia Lương Quốc trong lễ mừng đại hôn của Vân Lăng Vương Ngôn Quốc đại náo cướp dâu... Ha ha... ‘chuyện lạ hiếm có’ bậc này đã được loan truyền khắp hang cùng ngõ hẻm...”

Trong nháy mắt, mặt ta nóng bừng, cúi gục đầu chẳng dám nhìn ai.

Lão gia tử thấy ta cúi gằm mặt không nói gì, đến cả cái cổ cũng đỏ lựng hết cả lên, rốt cục buông tha ta, hỏi: “Lăng nha đầu à, nói chính sự của con nghe thử!”

Ta như được đại xá ngẩng đầu lên, cười nói: “Ngoại công, Thiên Thiên tháng sau là tròn mười tám tuổi rồi, sau khi thành thân thì có thể tự mình chấp chính. Ngồi vị hoàng hậu này...”

Lão gia tử là người nhanh trí, cắt ngang lời ta, nói rằng: “Nói đi, Lăng Nhi đề mắt đến ai rồi?”

Ặc! Lời này của lão gia tử, nghe sao giống ta thành thân vậy? !

“Dực Quốc tiểu công chúa, Tư Đồ Vũ Yên!” Ta cười ngọt lịm.

Điều này không chỉ khiến lão gia tử sững sốt, mà ngay cả cửu cửu này giờ vẫn im lặng cũng ngẩn cả ra, ai nấy hai mắt tròn xoe kinh ngạc.

Tô Mục Vũ lấy lại tinh thần, cất giọng hỏi ta: “Công chúa, tại sao phải làm vậy? Cứ cho là nữ tử Ngọc Quốc chúng ta không có ai thích hợp đi nữa, nhưng Lương Quốc còn có một vị Bát công chúa, Thương Mân còn có một vị Tam công chủ mà!”

Bát công chúa? Đông Phương Bát? Một cô nương còn già hơn cả tên ngọc Đông Phương Cửu mà có thể cưới về làm vợ đệ đệ ta sao? ! Xiu mất...

Tam công chúa Thương Mân... ơ hơ, cái cô “thiên hạ đệ nhất mỹ nhân” Mộ Dung Uyển [©xmydux.wordpress.com] được người trong thiên hạ công nhận là có thể “nhất tiểu khuynh nhân thành, tái tiểu khuynh nhân quốc đó sao? ! Trời ạ... khẩu vị của cửu cửu ta cũng không kém nhi, có bao nhiêu quý tộc vương cung đều nhắm vào vị “đệ nhất mỹ nhân” này đây!

Ta căng môi cười: “Cửu cửu à, Bát công chúa của Lương Quốc lớn hơn Lăng Nhi đến hai tuổi, gả cho Thiên Thiên làm hậu không thích hợp lắm đâu?”

Quả nhiên, Tô Mục Vũ thoáng chút chần chờ, rồi cũng gật đầu.

Ta vừa định nói đến Tam công chúa của Thương Mân, thì lão gia tử cắt ngang.

“Lăng Nhi, theo ngoại công đến thư phòng.”

Dứt lời, lão gia tử chống gậy đi trước. Ta vội vàng đứng lên, đuổi theo lão gia tử đưa tay ra đỡ lão. Lão gia tử liếc nhìn ta một cái, cười cười.

Thư phòng.

“Nói đi.” Lão gia tử sau khi ngồi ngay ngắn liền lên tiếng.

Ta mỉm cười, nói: “Nếu Dực Quốc trở thành một phần của Ngọc Quốc ta, như vậy Hiên Viên Tiêu sẽ không còn lý do gì để tấn công họ!”

Lão gia tử sững sốt, hỏi: “Ha ha, nghe ra cũng không tệ. Ngoại công già rồi, đầu óc chậm chậm. Đến đây, Lăng Nhi, nói cho ngoại công nghe thử, con tính làm thế nào biến Dực Quốc trở thành một phần của Ngọc Quốc chúng ta?”

Ta bước tới bên cạnh lão gia tử ngồi xuống, nói: “Quốc chủ Dực Quốc Tư Đồ Kính không có con trai, chỉ có ba con gái, phò mã của hai cô chị lớn đều là quý tộc Dực Quốc, chỉ còn cô em út vẫn chưa xuất giá.”

Lão gia tử khẽ hé miệng, dùng ánh mắt ra hiệu ta cứ tiếp tục nói.

“Dực Quốc đã định trước, sẽ để cho Phò mã làm Quốc chủ kế nhiệm, hoặc là sẽ chọn lựa trong số các con trai của công chúa một người làm Quốc chủ kế nhiệm.” Ta dừng lại một chút, lại nói “Đương nhiên, cứ coi như Tư Đồ Kính chịu cho con gái mình làm Quốc chủ đi, thì sau này Quốc chủ Dực Quốc cũng sẽ là con trai của nữ nhi hần thôi.”

Nghe đến đây, lão gia tử vui vẻ hẳn lên, thấy lão không có ý định xen ngang, ta lại nói: “Mặc kệ thế nào, Dực Quốc sau này đều là do ngoại tôn của Tư Đồ Kính thống trị, nói như vậy... Ngoại công, ngoại nói xem Tư Đồ Kính sẽ muốn ngoại tôn hần chỉ nắm giữ một nước thuộc địa, hay là thống trị một vùng thiên hạ đây? ! Con sẽ viết một tờ quốc thư, chỉ cần Tư Đồ Vũ Yên sinh được con trai, liền lập làm thái tử, con trai thứ sẽ cho mang họ Tư Đồ. Ngoài ra, đất đai của Dực Quốc, con vẫn sẽ tiếp tục cho Tư Đồ Kính quản lý. Sau này, Dực Quốc sẽ không cần phải thượng cống hàng năm, cũng không cần lo lắng bị Kim Quốc tấn công, ngoại tôn của Tư Đồ Kính hẳn chính là thái tử Ngọc Quốc ta! Đây đúng là chuyện tốt, hẳn đại gì không chấp nhận? Chẳng lẽ hần thật sự chờ đến khi bị quân đội của Hiên Viên Tiêu đến san bằng hay sao. Chưa kể, Hiên Viên Tiêu lỡ mà buồn buồn, giết chết hết dân chúng trong thành. Đến lúc đó, Tư Đồ gia của hần ngay cả nửa huyết mạch cũng không còn!”

“Ồ? Ha ha ha. . .” Lão gia tử cười to vài tiếng, nói: “Giám quốc công chúa của Ngọc Quốc ta bắt đầu muốn mở rộng lãnh thổ rồi đây? ! Vừa dọa vừa dỗ đầy đủ cả!”

Ta bắt đầu dĩ lắc đầu: “Ngoại công, con nào có suy nghĩ đó!”

“Ha ha, có điều vụ ‘mua bán’ này nghe sao có chút thua thiệt vậy?” Lão gia tử ánh mắt lấp lánh, nhìn ta chăm chăm không rời.

Được rồi, ta thừa nhận, là ta có chơi chữ một chút. Biết ngay không thể gạt được lão gia tử Tề Tương hơn hai mươi năm trong nghề, ta thành thực khai báo: “Hắc hắc, ngoại công, ngoại đúng là lão. . . luyện thâm sâu, tuệ nhãn cao siêu. . .” Ta [©xmydux.wordpress.com] xấu hổ vỗ mông ngựa, “Chuyện. . . lập thái tử, cũng có thể phế thái tử mà. Hơn nữa, Dực Quốc sau khi biến thành Dực châu, dù sao cũng phải tìm một tên Vương gia rảnh rỗi đến quản lý. Con miễn việc thượng cống cho thuộc địa, nhưng đâu có nói miễn thuế cho Dực châu của Ngọc Quốc. . . Thuế và cống đâu có giống nhau; cống là con số chết, nhưng thuế là con số sống. . .”

Ta thừa nhận ta an bài tốt đẹp cho Dực Quốc, nhưng ta không thừa nhận ta có ham muốn riêng, ta chỉ là tận dụng hết mức có thể lợi ích của vụ liên hôn này thôi, ha ha ha. . .

Một lúc lâu sau, lão gia tử mới lên tiếng, giọng nói vô cùng khí thế, nghe là biết của một nhân vật quyền khuyh triều dã mới có thể khí phách như thế!

“Ha ha ha. . . Càn lão Quốc Trọng này đến Dực Quốc gặp mặt quốc trọng nhân tương lai chứ gì!” (trọng nhân: cha vợ)

Ha ha, lão gia tử đồng ý rồi! Nói thật ra, nếu không phải Dực Quốc cách Lăng đô không xa lắm, ta thực sự không nỡ để lão gia tử phải đích thân đi. Có điều, ta ngay từ đầu đã chọn lão gia tử, thứ nhất, bởi vì lão có đủ tư cách, lão là Tướng Quốc lại là Quốc Trọng, đủ cho Tư Đồ Kính chút thể diện; thứ hai, tài ăn nói của lão gia tử khẳng định rất cao siêu, nếu không làm quan bốn mươi năm chẳng phải là công cốc hay sao? ! Chút “việc vặt” này sao có thể làm khó lão? ! Để người khác đi, ta chỉ sợ chọn nhầm người sẽ đầu không lại hai tên phò mã kia của Tư Đồ gia, người ta còn đang hau háu chờ đợi thêm thưởng cái chức Quốc chủ Dực Quốc kia, để gì mà tro mắt đứng nhìn ta “thu mua” Dực quốc mà không có động tịnh gì?

Thấy lão gia tử tâm tình vẫn còn đang hờn hờ, ta quyết tâm đem chuyện muốn tước quân quyền của Tô Mục Vũ ra nói luôn một thể.

“Ngoại công, con muốn thu lại chức vụ Binh Bộ Thượng Thư của cửu cửu.” Ta chớp chớp mắt nhìn lão gia tử, quan sát phản ứng nhỏ nhất của lão. Lão gia tử sau khi nghe xong, ánh mắt đại ra chừng hai giây, liền cười híp mắt hỏi ta: “Nói đi, lại có suy nghĩ gì.”

Ta đứng lên, mặt đối mặt với lão gia tử, thái độ khác thường, nghiêm mặt nói: “Tướng quốc đại nhân, bốn cung hỏi ngài, nếu Kim Quốc khai chiến với nước ta, nước ta liệu có một vị tướng tài nào thích hợp phái đi ứng chiến?”

Lão gia tử thần sắc nghiêm nghị, sừng sốt trong chốc lát, nhẹ nhàng lắc đầu, than thở: “Già rồi, ta thực sự già rồi. . .” Ánh mắt nhân từ yêu thương nhìn chăm chú, cuối cùng ánh mắt bỗng tràn đầy một cảm giác kiên định, an tâm, yên lòng. “Ngọc Quốc có con, tương lai Tô Hòa Trọng ta có xuống dưới cửu tuyền cũng có mặt mũi mà gặp bề hạ, gặp mẫu hậu con. . .”

“Ngoại công. . .” giọng nói của ta khàn khàn, ho khan một tiếng, ta giải thích chuyện cách chức: “Cửu cửu thân là Binh Bộ Thượng Thư tay nắm binh phù binh quyền, con và Thiên Thiên, còn có ngoại công đương nhiên là được an toàn, có thể bình yên vô sự. Nhưng hiện tại thế cục không ổn định, không chỉ một mình Hiền Viên Tiêu rục rịch muốn động thủ, chư quốc còn lại ai nấy cũng có ý muốn nhất thống thiên hạ. Khai chiến có lẽ là việc lửa cháy đến nơi. . .” Thở dài một tiếng, nói tiếp, “Đến lúc đó nước ta không có tướng tài thích hợp cũng không sao, nhưng cũng phải có người dẫn binh xuất chinh. Trong triều, những kẻ sớm không thuận mắt với Tô gia chúng ta còn không lập tức dâng tấu thỉnh cửu cửu lĩnh binh xuất chinh ư? ! Cử cửu là Binh Bộ Thượng Thư, lại là phụ quốc tướng quân, cửu cửu không đi, ai đi? ! Đánh nhau với quân Kim, biết rõ chịu chết, ai mà muốn đi chứ? !”

Lão gia tử yên lặng gật đầu.

“Dựa vào tính cách của cửu cửu, đến lúc đó cho dù con lên tiếng ngăn cản, cửu cửu liệu có nghe không? ! Sao con có thể tro mắt đứng nhìn cậu ruột của mình đi đi chịu. . .” 「©xmydux.wordpress.com」Nói đến chỗ quan trọng, ta không nói gì thêm, vội vàng cúi đầu làm bộ đau lòng sắp khóc. Tuy rằng về mặt đau buồn phần lớn là do ta diễn kịch, nhưng lý do mà ta trình bày, và thái độ quan tâm thì không phải là giả. Tô Mục Vũ đi đánh giặc có thể được mấy cân mấy lượng, lão gia tử còn không rõ sao?

Mãi một lúc lâu, lão gia tử mới trầm trầm cất giọng: “Con nói đúng lắm. . . Nghe lời con vậy. . .”

Ta an tâm rồi, khẽ cười nói: “Ngoại công à, Lăng Nhi nghĩ ngoại trừ binh phù ra, những thứ trong quốc khố cũng rất quan trọng yếu.” Mím cười nói, “Hộ Bộ Thượng Thư Từ Kiệt Mẫn ý vào việc bốn cung nể chút mặt mũi của hắn, lén lút làm những chuyện gì, chắc ngoại công cũng biết?” Lão gia Tử Kiệt Mẫn này đích thực thuộc phe cánh của Thượng Quan Lăng, chỉ có điều Thượng Quan Lăng nguyên bản kia không quấy rầy hắn, cũng nhờ hắn biết diễn xuất trước mặt Thượng Quan Lăng! Nhưng ta, kẻ “đắp nặn” nên hắn, lẽ nào không biết trong bụng hắn có bao nhiêu gian trá? ! Hừ, dám đào mộ nhà bà, còn dùng bạc nhà bà hiếu kính bà, tưởng bà là đồ đàn chắc? ! Đúng là chán sống rồi!

Đúng vậy, ta dự định cho cửu cửu không thiện chiến, không hiểu binh pháp của ta đi “quản lý tài sản”, cái chức Hộ Bộ Thượng Thư này, chính là muốn đổi cho y. Khả khả~~~ ta sao có thể để người nhà mình chịu thiệt!

Lão gia tử cười hải lòng, một chút lo lắng trên mặt lúc nãy biến mất sạch sẽ, trong mắt tràn trề đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Chi Càn Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 80: Thượng Quan Mạc Ly, không bao giờ phân ly

“Ngoại công, ngoại phải trấn an cửu cửu giùm con, nếu không, sau này mỗi khi về “nhà” con sẽ thấy rất ngại.” Ta nũng nịu nói. Vốn tưởng rằng lão gia tử sẽ vui cười hờn hờ gật đầu, hoặc là nói hai ba câu “trêu ghẹo” ta, kết quả, kết quả. . .

Lão gia tử chậm rãi đứng dậy, đôi mắt đột nhiên mở lớn, ánh mắt long lanh, thần sắc nghiêm trang, cứ như vậy nhìn ta một lát, sau đó bỗng dựng quỳ xuống trước mặt ta. Lão gia tử đi đứng đã khó khăn, lúc quỳ xuống cả người liền run run.

Ta lúc đó hoàn toàn sợ ngây người, quên luôn việc phải ngăn lão lại, cho đến khi lão quỳ trên mặt đất ngẩng đầu nhìn ta 「©xmydux.wordpress.com」, nhỏ giọng nói: “Ngọc Quốc có trưởng công chúa quả thật vạn hạnh! Lão thần nhất định dốc hết khả năng, nguyện vì bề hạ, công chúa công hiến sức lực!”

Từ ánh mắt sâu thẳm của lão gia tử không mấy may nhìn ra một chút tình thân, chỉ có tấm lòng trung thành son sắt của một đời thần tử.

Đối mặt với một lão gia tử như vậy, ta chỉ có thể mỉm cười gật đầu, sau đó từ từ ngồi xuống, cùng quỳ trước mặt lão.

Gọi một tiếng “Ngoại công...” Ta ôm chầm lấy lão gia tử.

Lão gia tử thực sự đã già rồi, người già thường rất gầy, nhất là lão, hao tâm tổn trí đã nhiều, nên càng gầy.

“Ngoại công à, Lăng nha đầu của ngoại đã trưởng thành, không còn ngang bướng, biết làm việc rồi... Sau này, Ngọc Quốc có con, ngoại cũng có con, đến lượt con thương yêu ngoại...”

Khi ta cảm thấy sống mũi cay cay, cổ họng khô khốc, ta rõ ràng cảm nhận được có vài giọt chất lỏng âm ẩm chảy dọc theo cổ ta, trượt xuống...

Giờ Sửu ba khắc, trong khuê phòng trước đây của Tô Thanh Thanh.

Ta vừa tắm rửa xong, tóc cũng chưa khô, đã gọi Át vào nói chuyện. Vốn cũng không muốn gấp như thế, giờ đã quá nửa đêm mà vẫn chưa thể nghỉ ngơi, nhưng biết làm sao được, rất nhiều chuyện phải an bài thỏa đáng trong hôm nay, sáng sớm mai lúc lâm triều vẫn còn cả đống chuyện khác cần giải quyết. Ta muốn kéo dài, nhưng người ta, cụ thể là Hiến Viên Tiếu, chưa chắc đã cho ta thời gian.

Át nhìn thấy bộ dạng của ta thì có vẻ ngượng ngùng, cúi mặt không dám nhìn. Ta nghĩ thầm, đâu phải ta không mặc quần áo, cũng đâu phải quần áo không chỉnh tề, hần xấu hổ cái quái gì? ! Vì vậy, cười gian xảo trên choker hần: “Át nha, có phải chưa từng thấy mỹ nữ nào đẹp hơn ta đúng không? !”

Vốn đang ngồi rất nghiêm chỉnh ở bàn tròn, nhưng để phối hợp với lời nói của mình, ta cố ý lấy tay kéo cằm, đôi mắt híp lại, giả vờ quyến rũ một chút.

Lời nói ta vừa dứt, không đến một giây, hai gò má của Át liền ửng đỏ.

Buồn cười quá đi mất! Át nhà ta sao lại dễ xấu hổ đến thế, ha ha...

Nhưng mà chính sự vẫn quan trọng hơn, nên ta không trêu hần nữa, chỉ vào chiếc ghế tròn bên cạnh, ta nói với hần: “Lại đây ngồi, ta có chuyện quan trọng nói với ngươi.”

Át lẳng lặng ngẩng đầu liếc nhìn ta một cái, thấy ta không giống đang nói giỡn, nên vẻ mặt cũng trở lại bình thường, bước nhanh tới ngồi xuống.

Ta dùng ánh mắt chân thành nhìn Át, nói: “Át, những chuyện ta sắp nói sau đây rất quan trọng, hy vọng ngươi có thể giúp ta làm tốt.”

Át gật đầu nói: “Dạ! Thuộc hạ nhất định dốc hết sức lực, không phụ công chúa phó thác!”

Ta nở nụ cười: “Tuy rằng quan trọng, nhưng cũng không khó làm, ngươi không cần lo lắng, chỉ là, lúc tuyển người cần phải cẩn thận một chút, tránh việc chọn nhầm người.”

Át thoáng giật mình, lại nói: “Dạ!”

“Ta cần ngươi tìm trong đám tử sĩ đã được bồi dưỡng tốt chọn lấy ba nhân tài trung thành nhất, ưu tú nhất phân công đi phụ trách các công việc lớn nhỏ trong ám cung, danh lâu và diêm điện. Trên đường đi, ta đã suy nghĩ kỹ rồi, thế lực bên ngoài của chúng ta chỉ có tử sĩ không thôi thì không đủ, chúng ta còn cần rất nhiều bạc, và những tin tức đáng tin cậy. Bởi vậy, ta nghĩ ở bên ngoài nên thiết lập một ám cung, chuyên môn thu thập tin tình báo, mạng lưới tình báo không thể chỉ giới hạn trong nước mình, mà phải bao trùm mỗi một tấc đất trên mặt đất. Ta [©xmydux.wordpress.com] cảm thấy nguồn tin hiện tại của chúng ta luôn luôn chậm hơn bọn người Hiến Viên Tiếu và Đông Phương Cửu, hơn nữa có một vài chuyện cần phải phải người đi tra rõ.”

Ánh mắt Át sáng lên, gật đầu mạnh hết cỡ: “Dạ, thuộc hạ nhớ rồi!”

Ta khẽ cười tiếp tục nói: “Ta còn muốn xây một ‘thiên hạ đệ nhất lâu’ —— danh lâu, ha ha, ‘thiên hạ đệ nhất lâu’ này trước tiên cần nắm giữ toàn bộ mạch máu kinh tế của Lăng quốc (*ếm biến tên nước mình thành tên mình luôn kà*), sau đó tất nhiên là phải lũng đoạn toàn bộ kinh tế của mười một nước.” Phát hiện ánh mắt Át có phần nghi hoặc, ta giải thích, “Ý ta là: sản nghiệp đằng sau danh lâu phải có những hiệu cầm đồ phù hợp nhất, những tửu lâu cao cấp nhất, những khách sạn xa hoa nhất, những ngân trang (*ngân hàng*) có uy tín nhất, những kỹ viện khiến người ta lưu luyến không quên nhất, những đồ phùng (*sòng bạc*) khiến người ta trầm mê không thể tự dứt ra được nhất!”

Chăm chú nhìn Át, ta hỏi: “Hiểu rồi chứ?”

Át chần chờ trong chốc lát, rồi chậm rãi gật đầu.

Ta biết những điều này hơi khó, nhưng phải làm cho bằng được.

“Hiện nay, tửu lâu tốt nhất của Lăng quốc chúng ta là ‘Nư Ý Lâu’ đã là sản nghiệp đứng tên ta rồi, ngoại công đã cho ta ‘Nư Ý Lâu’.” Ta ngây ngô cười, giải thích cho Át còn đang sửng sốt: “Ngoại công biết ta đang vội tích lũy tiền bạc liền tặng nó cho ta rồi. Ha ha.”

“... Thuộc hạ hiểu rồi.”

“Uhm. Phải biết rằng, một khi khai chiến, thứ thiếu nhất chính là bạc, cho nên chúng ta cần nỗ lực kiếm tiền, hi hi.” Ta cười thật ôn hòa, không có một chút vẻ “thương nhân” chỉ tham cái lợi trước mắt một chút nào. Trên thực tế, ta cũng có phải là một chủ nhân chỉ vì cái lợi trước mắt đâu, chỉ thuộc loại liều mạng lao vào đồng tiền thôi! Sắp chết đến nơi, tuyệt đối cũng không buông tha tiền! Nếu không sao có người lại dùng câu “Chỉ cần có tiền, ta đều yêu, bất luận ếch nhái, hay là yêu [quái] (*)” để hình dung ta chứ? ! Ha ha...

(*) chỗ này nguyên văn là: “... bất luận ếch nhái, hay biến thái”, nhưng vì để văn vơi từ “yêu” phía trước, nên Maroon mới thay đổi chút.

“Công chúa yên tâm, thuộc hạ nhất định làm được!”

Ánh mắt kiên định, và lời nói thành khẩn của Át chính là viên thuốc an thần tốt nhất đối với ta.

“Cảm ơn...” bất chợt nói một câu khách khí như vậy, ngay cả bản thân ta cũng cảm thấy không quen. Dù sao thì nói hai tiếng “cảm ơn” với người mình quá quen thuộc cũng rất lạ, nhưng có thể nói ra điều trong lòng sẽ rất thoải mái, dù sao cái thứ gọi là cảm kích này cũng chẳng phân biệt thế nào là quen thuộc hay không quen thuộc. “Chọn một người võ công tốt nhất, thủ đoạn tàn nhẫn nhất để quản lý diêm điện. Người của diêm điện là sát thủ, là hộ vệ, cũng là tử sĩ...” Nói đến đây, lòng ta có chút buồn bực, cái từ “tử sĩ” này ta không thích, cực kỳ không thích, nhưng có khả năng ta thật sự cần đến, bà mẹ nó... ta hy vọng cái “khả năng” này đừng xuất hiện.

Át chăm chú lắng nghe hết lời ta nói, suy tư một lát rồi hỏi: “Ngoại trừ ba người quân sự ra, các tử sĩ còn lại có cần chia đều cho ám cung, danh lâu và diêm điện không?”

“Không cần, người chỉ phụ trách chọn ra ba người quân sự thôi, sau đó để tự bọn nó tuyển ra người dưới quyền.”

“Dạ, thuộc hạ hiểu rồi.”

Ta suy nghĩ một lát, lại nói: “Để cho kẻ chủ quản ám cung chọn người trước, sau đó đến phiên diêm điện, những người còn lại đều đưa đến danh lâu. Nếu như có ai đó mà kẻ phụ trách danh lâu không ưa mắt, người nhận lại hết đem về nhà, cho bọn họ làm tạp dịch, nha hoàn cũng tốt, những nhân tài bồi dưỡng lâu như vậy không thể lãng phí! Ha ha...”

Át gật mình, hỏi: “Công chúa, ý công chúa là đưa vào trong cung sao? !”

Ta lắc đầu: “Đương nhiên không phải. Thế lực bên ngoài thế nào có thể đưa vào cung chứ!” Ta đã hiểu ý Át muốn hỏi, vì vậy nói, “Yên tâm đi, ngày mai bên ngoài sẽ có ‘nhà’ thôi!”

“Nhà ai? !” Át tròn tròn mắt nhìn ta, không thể nào hiểu nổi, màu sắc đôi mắt hần rất nhạt, thuộc về màu hồ phách, có đôi khi ta [©mnydux.wordpress.com] thậm chí cảm thấy màu hồ phách kia dường như trong suốt, cả người hần nhò có ánh mắt này mà trở nên thuần khiết, một chút sát khí của ám vệ cũng không có, ngược lại khiến con người trông rất ôn nhu.

Ta mỉm cười, nói nhỏ: “Nhà của người đó.” Nói rất chậm, rất khẽ.

Không đợi Át kịp có bất cứ phản ứng nào, ta ho khan một tiếng, đằng hắng lấy giọng, kéo dài âm điệu nói: “Át, nghe chỉ —— “

Át sững sờ một chút, rồi đứng dậy, đập đầu nghe chỉ.

“Át —— hộ vệ cung đình nhiều năm ở Ngọc Quốc ta có công, lại có đại ân cứu mạng bốn cung. Nay kết làm nghĩa huynh, ban họ Thượng Quan, ban tên Thượng Quan Mạc Ly, phong Vĩnh An Vương.” Ta cong cong đôi mắt nhìn Át vẫn còn đang kinh hãi không nói nên lời, nhấn nhá từng chữ từng chữ, “Khâm thờ! Tạ ân —— “

Át gật mình ngẩn ngơ một lát, cuối cùng đập đầu tạ ân: “Thần —— lĩnh chỉ tạ ân!”

Trong đôi mắt hần lấp lánh ánh lệ, khi hai mắt giao nhau, ta khẽ mỉm cười với hần, một nụ cười không mưu cầu danh lợi chỉ dành cho người thân trong nhà, ta nhẹ nhàng kéo hần đứng dậy khỏi mặt đất, hần rõ ràng biết đập đầu tạ ân nhưng lại quên mất đứng lên khỏi mặt đất lạnh lẽo.

Ta vẫn cười nhẹ nhàng nhìn hần, cho đến khi cái anh chàng dù sắp bị lăng trì cũng sẽ không rơi lệ này, bỗng dung rơi lệ một cách quật cường, ta mới lên tiếng nói tiếp: “Sau này, huynh không còn là thuộc hạ Át của bốn cung nữa. Huynh là nghĩa huynh của bốn cung, là Vĩnh An Vương của Ngọc Quốc ta —— Thượng Quan Mạc Ly!”

Mạc Ly, Mạc Ly, không phân ly. Mong huynh vĩnh viễn nhớ đến ơn tri ngộ, không lãng quên, không phân ly, bảo vệ Ngọc Quốc ta vĩnh viễn an hưởng thái bình!

“Dạ! Thần hiểu rõ! Thần nhất định vì Ngọc Quốc, vì công chúa cúc cung tận tụy cho đến lúc chết!”

Át, à không, phải là Thượng Quan Mạc Ly, Vương huynh của ta, ngây ngốc nhìn ta, nhìn vào trong mắt ta, như thể muốn nhìn vào tận trái tim ta.

Ta vỗ mạnh lên vai hần một cái, giễu cợt: “Không cần thần này thần nọ, huynh là nghĩa huynh của ta rồi, ta gặp huynh còn phải tôn xưng huynh một tiếng ‘Vương huynh’ đó!”

“Dạ. . .” Hần vừa mở miệng đã bị ánh mắt của ta trừng một cái nín thinh.

Bỏ đi, cũng chẳng cần tính toán, nhất thời thay đổi hẳn vẫn chưa quen được, từ từ sẽ quen.

Ta nhớ rõ sau này ta hỏi hẳn vì sao lúc đó không kinh hãi, hẳn nói hẳn có kinh hãi, kinh hãi đến mức không nói nên lời, ta cười nói nếu vậy sao huynh nói linh chi tạ ân được, hẳn cục lốc nói hẳn thích cái tên Mạc Ly này, ngay khi ta ʈ©xmydux.wordpress.comʈ lần đầu giả bộ trong lúc vô tình hỏi hẳn, hẳn đã thích. Ta trêu hẳn nói đường đường một cái họ chỉ có Ngọc Quốc hoàng tộc mới xứng, vậy mà vẫn không bằng một cái tên ta thuận miệng nói ra sao, hẳn chăm chú suy nghĩ một chút rồi nghiêm túc gật đầu.

Bất luận hẳn là ám vệ Át của ta, hay là Vinh An Vương của Ngọc Quốc, hẳn vĩnh viễn sẽ không bao giờ phản bội người nhà của ta. Mặc dù, ta hầu như chưa từng gọi hẳn là “Vương huynh”. Có điều, ta biết, hẳn vẫn thích ta gọi hẳn là “Mạc Ly” hơn. Kỳ thực, ta cũng thích.

Giải thích vấn đề:

1. Vì sao tiểu Cửu Cửu lúc mới đầu thì ghét Thượng Quan Lăng, sau đó khi gặp được Lăng mẹ kể lại không thể tự kiềm chế mà yêu nàng?

—— Đông Phương Cửu ban đầu ghét Thượng Quan Lăng, là bởi vì Thượng Quan Lăng nguyên bản quá mức hung ác, lại đối xử với Thượng Quan Sở Sở vô cùng tệ hại, làm nhiều chuyện ác, hơn nữa Đông Phương Cửu rất có hảo cảm đối với cô nương Thượng Quan Sở Sở điềm đạm đáng yêu này, nhưng mà cũng chỉ là hảo cảm đối với “yêu diệu thực nữ” mà thôi. Đến khi hẳn phát hiện Lăng mẹ kể không giống với ban đầu, trong lòng tiểu Cửu Cửu ngoại trừ cảm thấy Lăng mẹ kể rất thú vị, có thể ghẹo nàng cho vui, thì đã sớm phát hiện Lăng mẹ kể căn bản không phải Thượng Quan Lăng lúc trước. Sau đó, những lúc ở chung lại nửa thật nửa giả trêu chọc, tình cảm dần dần phát triển. . . Có điều, rốt cuộc tiểu Cửu Cửu thật lòng thích Lăng mẹ kể, hay là có tính toán riêng, mỗi Việt (tác giả) hiện tại không thể nói, không thể nói. (*^__^*) hi hi. .

2. Vì sao Hiên Viên Tiêu lại thay lòng đổi dạ nhanh như vậy, trong nháy mắt không còn thích Thượng Quan Sở Sở nữa mà chuyển sang yêu Lăng mẹ kể?

—— Về vấn đề này, tôi muốn nói, tên gia hỏa chỉ số EQ thấp Hiên Viên Tiêu này, bộ não hẳn đều bị ý nghĩ “nhất thống thiên hạ” chiếm cứ hết? ! Người mà tên nhóc này quan tâm đầu tiên rõ ràng chính là Thượng Quan Lăng, sau đó lại bị hấp dẫn sâu sắc bởi Lăng mẹ kể, mời xem lại chương lần đầu tiên hẳn gặp gỡ Lăng mẹ kể “Lần đầu gặp nhau, mạng treo sợi tóc” (chương 5). Lúc đầu, hẳn bị hấp dẫn bởi màu mắt xanh của Thượng Quan Lăng, hẳn nghĩ rằng người có một đôi mắt trong veo thì tâm địa cũng sẽ thuần khiết, thiện lương như thế, đáng tiếc hẳn đã đoán sai, cho nên tính cách thật sự của Thượng Quan Lăng nguyên bản đã khiến tên nhóc Hiên Viên Tiêu này bị shock nặng. Cho nên, Hiên Viên Tiêu lãnh khóc vô tình, hẳn không tin tất cả, cảm thấy đến cả con mắt cũng có thể gạt người, vậy còn có cái gì đáng để tin tưởng đây? !

Còn đối với Sở Sở, hẳn đích thực cũng có thích, hẳn quan tâm Thượng Quan Lăng tự nhiên cũng quan tâm Thượng Quan Sở Sở như thế. Đàn ông mà, bao giờ cũng dễ có cảm tình với những cô gái yếu đuối, nhất là những kẻ tự cho mình là anh hùng, lại càng dễ đầu hàng trước những cô gái “liều yếu đảo to”. Khụ khụ. . . cảm thương lai láng, tiếp theo đó là thương tiếc, cưng chiều, yêu thích. . . vân vân và vân vân.

Có điều, nếu như Lăng mẹ kể không bị xuyên vào trong sách của chính mình, như vậy tên ngốc chỉ số EQ hầu như bằng không Hiên Viên Tiêu này sẽ không có những lúc phải đau đầu nhức óc, đến nỗi sự thương tiếc lúc ban đầu biến thành yêu thích đâu. A-men!

3. Vì sao Thượng Quan Bác Dịch yêu Tô Thanh Thanh như vậy, còn cưới mẹ của Thượng Quan Sở Sở?

—— Thượng Quan Bác Dịch yêu Tô Thanh Thanh nhất, đưa Tô Thanh Thanh lên làm hoàng hậu, nhưng trong 《Tứ phân thiên hạ》 ban đầu của Lăng mẹ kể có một câu nói rằng Thượng Quan Bác Dịch chỉ cưới một hoàng hậu! Các tình yêu nhất định phải phân biệt rõ ràng: hai từ “yêu nhất” và “chỉ yêu” này. Thượng Quan Bác Dịch yêu nhất là Tô Thanh Thanh, nhưng không phải “chỉ yêu”, người ta là hoàng đế trừ hoàng hậu ra còn rất nhiều phi tử, bao nhiêu người thì chúng ta không đếm làm gì, ha ha. Hơn nữa, có lẽ, Thượng Quan Bác Dịch muốn đoạt lấy mẹ của Thượng Quan Sở Sở, cũng bởi vì mẹ nàng có nét giống Tô Thanh Thanh? Cái này, không thể nói, chúng ta đều chưa nhìn thấy có phải không? O(∩_∩)O ha ha ~

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 81: Mạn Châu Sa Hoa, yêu tinh hiển hiện

Năm ngày trước, vương cung Ngôn Quốc.

Ánh trăng nhàn nhạt trên mặt đất lót đá cẩm thạch, ánh nến chớp chồn leo lét giữa bóng tối âm u, chực tắt rồi vụt sáng, lúc ẩn lúc hiện.

Một đôi mắt màu bạc phiến muộn nhìn chăm chăm vào màn đêm sâu thẳm, lướt qua bầu trời đầy sao cuối cùng dừng lại bên mặt trăng cong cong trong vạt lạnh lẽo.

“Vương —— “

Cả người bạch y đơn giản, mặt nạ ngân sắc, mái tóc đen dài, trang phục vĩnh viễn không thay đổi, chỉ là lần này bước chân có vài phần gấp gáp.

Thu lại vẻ mặt u sầu không nên có, Âu Dương Vân chậm rãi xoay người đối diện với vị quốc sư đại nhân luôn luôn không mời mà đến – Vương thúc của

mình, 「©xnydux.wordpress.com」khẽ cất giọng hỏi: “Quốc sư đêm hôm khuya khoắt đến đây, có việc gì gấp vậy?” Đôi mắt màu bạc ánh lên sắc lém, rõ ràng có ý cảnh cáo.

Vô Ngôn làm như không thấy sự bất mãn của Âu Dương Vân, cong môi cười, chấp tay thi lễ nói: “Vương thượng, Vô Ngôn đêm khuya đến đây đích thực có chuyện quan trọng!”

“Ồ? Ha ha...” Âu Dương Vân thờ ơ hỏi: “Đã như vậy, mời quốc sư nói.” Bước đến bên ghế ngồi xuống, ánh mắt hoàn toàn không dừng lại trên người Vô Ngôn dù chỉ một giây.

Vô Ngôn thông thả bước đến trước mặt Âu Dương Vân, sắc mặt nghiêm túc bức bách Âu Dương Vân phải ngừng đầu nhìn hẳn.

“Quốc sư đại nhân mời nói ——” Âu Dương Vân sấp mắt kiên nhẫn, đôi mắt bạc trở nên sâu thẳm.

Vô Ngôn cung kính hành lễ nhẹ giọng nói: “Sao Đế Hậu suy yếu rồi.”

Hai tay bất ngờ siết chặt lại, đã tổ cáo nổi khiếp sợ của Âu Dương Vân. Nét kinh hãi lóe lên trong đôi mắt màu bạc, nhưng giọng nói Âu Dương Vân vẫn bình thản không chút sợ hãi, hé môi hỏi: “Thì làm sao?”

Vô Ngôn cười khẽ thành tiếng, nói: “Vương thượng, ba ngày trước Vô Ngôn bỗng phát hiện ngôi sao Đế Hậu đang suy yếu, không còn sáng rực như trước. Còn hôm nay...” Vô Ngôn không biết là cố ý hay là vô tình, hẳn dừng lại, đợi đến khi nhìn thấy đôi mắt ngân sắc kia hiện lên vẻ lo lắng, mới nói tiếp, “Vô Ngôn quan sát tinh tượng trên Thần Chi Đài, phát hiện ánh sáng của sao Đế Hậu càng lúc càng yếu đi. Ha ha, Vô Ngôn cảm thấy vẫn nên bẩm báo với Vương thượng một tiếng.”

“Ánh sáng sao Đế Hậu trở yếu thì sao?” Âu Dương Vân đứng dậy, nhìn thẳng vào Vô Ngôn “Quốc sư có chuyện gì cứ nói thẳng!”

“Ha ha, Vô Ngôn nào dám cố tình giấu diếm, Vô Ngôn không dám tùy tiện nói sao Đế hậu suy yếu có ý nghĩa là gì, nhưng Vô Ngôn lại biết sao Đế hậu là đại diện cho số mệnh của Trường công chúa.”

Vô Ngôn trả lời đơn giản, nhưng lại khiến Âu Dương Vân chấn động như người vừa tỉnh giấc sau cơn ác mộng, sau một lát lại chơi vơi như mất đi chỗ dựa.

“Đáng lẽ không nên thả nàng đi! Ta lẽ ra không nên thả nàng! ...” Âu Dương Vân nhìn trời thờ dài, lầm bầm khe khẽ “Lăng Nhi...”

Âu Dương Vân lẳng lặng đi tới trước song cửa sổ, không nói gì nữa.

Sau một hồi trầm mặc, Vô Ngôn lại lên tiếng: “Vương thượng, Yêu Tinh (*) xuất hiện, sợ là thiên hạ sắp đại loạn rồi...” Thờ dài bất đắc dĩ, Vô Ngôn cũng thông thả bước đến đứng bên cửa sổ “Mạn Châu Sa Hoa vừa xuất hiện, thiên hạ chắc chắn đại loạn rồi...”

() tên 1 loại sao chứ không phải yêu quái đâu nhé*

Nghe những lời này, sắc mặt Âu Dương Vân khẽ biến, nhìn chằm chằm Vô Ngôn không thể tin nổi: “Sao có thể? ! Sao có thể? ! Chẳng phải... Vương thúc chẳng phải...”

Ánh mắt của Vô Ngôn lúc này âm trầm không ánh sáng, không còn thần thái như lúc nãy nữa, hẳn khẽ cười một tiếng, nhỏ giọng nói: “Năm xưa, ta xác thực tự tay kết liễu rồi...” 「©xnydux.wordpress.com」Cổ họng nghẹn ngào, Vô Ngôn giảm tốc độ nói lại: “Là ta đã tự tay đâm xuyên qua tim nó... Ha ha ha ha... dòng máu đỏ tươi nhuộm đỏ vạt áo bé tí ti của nó... nó... nó chỉ mới nửa tháng tuổi...”

Âu Dương Vân không biết nói gì, ngơ ngác nhìn Vô Ngôn, Âu Dương Vô Ngôn, Vương thúc của hắn, một nam nhân vì Ngôn Quốc mà vứt bỏ tất cả.

“Nhi tử của ta...” Đôi mắt bạc âm trầm của Vô Ngôn ngân ngán nước. Lắc lắc đầu, bất đắc dĩ lại mỉm cười thê lương: “Vi sao không chết? Con à, vì sao lại không chết chứ? ! ... Ha ha ha...”

Hai mươi lăm năm trước, vua của Ngôn Quốc – Âu Dương Tuấn – ban khẩu dụ với hai nhi tử của mình: “Các người ai có con trai trước, vương vị của ta sẽ truyền lại cho kẻ đó!”

Không lâu sau hai nhi tử của y đều có hoàng phi, chớp mắt hai năm trôi qua, hai vị hoàng phi đều cùng mang thai, chỉ là ai sinh hạ hoàng tử trước thì chưa thể biết được.

Một đêm nọ, cùng với tiếng khóc chào đời của một đứa trẻ, quốc sư của Ngôn Quốc lúc đó xem sao bói quẻ trên Thần Chi Đài phát hiện dị tượng —— Yêu Tinh hiển hiện, thiên hạ đại loạn.

Không sai, đứa trẻ cất tiếng khóc chào đời kia chính là nhi tử của Âu Dương Vô Ngôn, nhưng khi Âu Dương Vô Ngôn hưng phấn ôm lấy đứa con mình, nhìn thấy bên mặt trái trắng nõn của nó có...

Tiếp theo, mọi việc đã diễn ra như những gì nó phải diễn ra, mặc dù đau đớn tận tâm can nhưng cũng hoàn toàn quyết đoán.

Đêm đó, mọi người chỉ nhớ đại hoàng phi sinh hạ hoàng tử, Ngôn Vương ban tên: “Âu Dương Vân”.

Nhưng mà, lão Ngôn Vương lại không giữ lời truyền vương vị cho con trai lớn của y, cũng may, hình như không ai lưu ý, cũng không ai còn nhớ đến cái khẩu dụ mà y đã từng ban ra kia.

“Vương thúc, những gì thúc đã làm vì Ngôn Quốc không ai có thể sánh kịp.” Âu Dương Vân chỉ nói đơn giản, hẳn biết chỉ dựa vào một câu nói đâu thể nào xoa dịu nỗi đau đớn trong lòng Vô Ngôn, cũng đâu thể bù đắp nỗi mất mát của Vô Ngôn.

Vô Ngôn có vẻ đã khôi phục lại sự bình tĩnh, ánh mắt mờ mờ ý cười, trêu ghẹo Âu Dương Vân nói: “Đâu có, vương thượng mới là người vì Ngôn Quốc không tiếc thứ gì!” Đôi mắt kia lại lấp lánh về bốn cột. “Vương thượng vì Ngôn Quốc mà chấp nhận cưới Trường công chúa, lại vì để lấy được Trường công chúa mà không tiếc...”

“Đủ rồi!” Sắc mặt Âu Dương Vân đột biến, phát ồ tay áo, lập tức kéo giãn khoảng cách với Vô Ngôn, hân hân lạnh lùng phân phó: “Bản vương phải đi xa một chuyến, mọi chuyện lớn nhỏ trong cung phải phiên quốc sư rồi.”

Vô Ngôn dường như sớm dự liệu từ trước, khẽ nhếch môi, nói: “Vô Ngôn lĩnh chỉ.” Trên miệng mang ý cười khó hiểu, Vô Ngôn đi rồi, còn để lại một câu “Chẳng biết vương thượng là vì nhất thống thiên hạ nên phải chiếm được Trường công chúa, hay là vì nhất định muốn có được Trường công chúa mới phải nhất thống thiên hạ?”

Âu Dương Vân siết chặt nắm đấm, lạnh lùng nhìn theo bóng lưng Vô Ngôn.

Lương Quốc, Cửu Trọng Sơn, Ma Y Quán.

Dưới ánh trăng, một nữ tử mặc hoa phục dịu dàng đi tới, dáng người là lướt, mắt đẹp cong cong, bước đi uyển chuyển, tựa như có thể hút hết toàn bộ mọi người vào mình, quyến rũ vô cùng.

Giọng nói như hoàng anh lãnh lót thanh thúy linh động nhưng lại mang theo đôi chút quyến rũ: 「©xmydux.wordpress.com」“Thuộc hạ bái kiến chủ nhân!” Dứt lời, hoa phục nữ tử cũng quỳ xuống, đôi mắt đẹp khéo léo nhìn chăm chú vào một nam tử lựa trắng che mặt toàn thân mặc áo đỏ.

“Linh Lung, việc tiến hành thế nào rồi?” Nam tử vẫn chưa cho nữ tử đứng lên, chỉ thờ ơ hỏi chuyện, một đôi mắt tím lạnh lùng tà mị.

Nữ tử tên là Linh Lung mỉm cười đáp: “Hồi chủ nhân, tất cả đều đang tiến hành theo kế hoạch.”

Nam tử nở một nụ cười, lúc này mới nhìn thẳng vào mỹ nhân xinh đẹp đang quỳ trên mặt đất, ôn nhu nói: “Linh Lung, đứng lên đi, dưới đất lạnh đó.”

Linh Lung trông như nhận được ân huệ trời ban, đôi mắt đẹp hút hồn bỗng bừng sáng rõ: “Tạ ơn chủ nhân!”

Nụ cười ôn nhu, vóc người mềm mại, Linh Lung chậm rãi dựa sát vào nam tử, hết sức nhu tình hỏi ý: “Chủ nhân, tối nay cần nô tỳ hầu hạ không?”

Nam tử đầu tiên gạt mình ngẩn ra, sau đó ngẩng đầu nhìn vào không trung, thì thào tự nói: “Sắp đến ngày trăng tròn rồi. . .”

“Chủ nhân?” Linh Lung không nghe rõ, nhẹ giọng kêu.

Nam tử nhướng mày cười, nhìn về phía Linh Lung, ngón trỏ đặt lên đôi môi đỏ mọng của Linh Lung, cất giọng ám muội: “Linh Lung, muốn thị tẩm cho bản tọa sao?”

Linh Lung đỏ bừng hai má, đôi mắt đẹp như thu thủy chớp chớp, gật đầu kiên quyết.

“Ha ha, xem ra Đông Phương Tấn già quá rồi, không thỏa mãn nổi Linh Lung! ~ “

Rõ ràng là đang trêu ghẹo, nhưng vì sao không nghe ra sự thích thú trong đó?

Rõ ràng đôi mắt tím kia đang nhìn nàng, nhưng vì sao trong lòng lại phản chiếu một hình ảnh khác?

Là chút gì đó rối loạn.

Nhưng hẳn không thể để nó loạn được, mạng của hắn không cho phép, thù hận của hắn không cho phép, tất cả những gì hắn làm được cho đến ngày hôm nay đều không cho phép.

Chỉ là chút rối loạn, không sao, nhất định sẽ kịp... không chế.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 82: Anh họ tuần tú, mắt sắc như dao

Màn sương sớm ban mai dần dần ửng hồng, mặt trời mọc lên từ phía đông, dịu dàng ban phát những tia nắng ấm áp cho đất trời.

Giờ Mọc. Ngọc Quốc, Lăng đô, Tô phủ.

“Công chúa, thức dậy chưa?”

Giọng nói ôn nhu từ ngoài cửa truyền vào, ta đang vật lộn với mớ y phục của mình.

“Ừm, dậy rồi. Mạc Ly, huynh gọi giúp ta một tiểu nha đầu đến đây, y phục này thực sự khó mặc quá!”

“Dạ.”

Ất trước đây, Thượng Quan Mạc Ly hiện tại, vẫn quen trả lời “Dạ” mà không phải “Biết rồi”. Ta cười bất đắc dĩ, tiếp tục công việc trong tay. Kỳ thực, nếu không phải lâm triều cần phải mặc thứ triều phục rách việc này, ta cũng không cần người hầu hạ, quần áo đơn giản ta còn có thể tự mình xử lý.

“Nô tỳ Thu Nguyệt, bái kiến Trưởng công chúa.”

Rất nhanh, một nữ tử da trắng như tuyết mặc áo voan mỏng, sau khi gõ cửa từ tốn bước vào, dịu dàng cúi chào ta.

Ta nhìn nàng cười ngượng ngịu, chỉ chỉ bộ triều phục lộn xộn mặc trên người, xin lỗi nói: “Thu Nguyệt, làm phiền ngươi rồi.”

Đôi mắt hòa nhã khẽ cong cong, Thu Nguyệt nói: “Trưởng công chúa đừng nói vậy, nô tỳ không dám nhận!”

Dứt lời, Thu Nguyệt liền bắt đầu mặc áo, chải đầu cho ta.

Triều phục của ta là do đem qua Mạc Ly sai người đem từ trong cung tới, Không phải chỉ ba lớp trong, ba lớp ngoài đơn giản như vậy, mà nó tổng cộng có tới mười một lớp! Có điều, đáng vẻ sau khi mặc xong, quả thực cũng không tồi, rất có khí thế, rất có khí chất, rất oai phong, bệ vệ kiêu ngạo... Ha ha ha...

Mắt phượng mày ngài, đôi ngươi bích sắc, môi tô son đỏ, búi tóc kiêu cạo, trăm cài đong đưa, trên tai hai hạt minh châu chói mắt, người khoác bộ váy cổ đại màu xanh ngọc bích, bên ngoài còn kéo lê một đuôi áo khoác lông chồn màu trắng, ung dung lộng lẫy không nói nên lời, nhưng mà sự lộng lẫy này lại khiến người ta có cảm giác sợ hãi không nói nên lời.

Ta soi gương đồng quay trái quay phải, tự mình ngắm nghía. Đây chính là lần đầu tiên ta [©xmydux.wordpress.com] mặc triều phục sau khi đến đây, cảm giác trong lòng vẫn còn lạ lẫm. Hắc hắc, phải chăng lúc Vô Tắc Thiên lần đầu tiên thượng triều nhìn xuống bá quan, cũng mang tâm tình giống như ta? !

“Trưởng công chúa thực sự có phong thái tiên nhân, tuyệt điểm không ai sánh bằng!” Thu Nguyệt cảm thán nói.

Ta che miệng cười nói: “Thu Nguyệt có điều này ngươi không biết! Phong thái tiên nhân thật sự, đẳng cấp phẩm nhân như ta sao có thể so sánh!” Lời nói của Thu Nguyệt khiến ta không thể nào không nhớ tới Vân tiên nhân dưới tán cây Ngọc Lan, một tiên nhân thanh cao lạnh lùng, như thể được sinh ra ở nguyệt cung trên trời. Cổ che giấu con kích động thoáng vụt qua nơi đáy tim, ta mỉm cười với Thu Nguyệt: “Người xinh đẹp trong thiên hạ không biết phải nên như thế nào, nhưng mỹ nhân xinh đẹp bốn phương, ta đã được gặp rồi, ha ha.” Nam nhân kia rõ ràng nên gọi là “Diễm Tuyệt Tử Phụng”, chứ Yến Tử Phụng cái gì!

“Mỹ nhân có thể nhận được sự tán thưởng của Trưởng công chúa, nô tỳ thật đúng là hiếu kỳ, chẳng biết xinh đẹp tới cỡ nào!” Thu Nguyệt lộ ra vẻ mặt khó tin, trở mắt nhìn ta.

Ta khoát khoát tay, cười hihi: “Có duyên tự dung sẽ gặp. Không vội, không vội.”

Vừa đúng lúc Mạc Ly đến, từ trên mặt hần nhìn không thấy chút mệt mỏi nào, nhưng chắc chắn cả đêm hần không ngủ, ngay cả ta cũng chỉ chợp mắt được hơn một canh giờ, sao hần có thể nghỉ ngơi được chứ.

Thu Nguyệt chậm rãi xoay người, khom người hành lễ với Mạc Ly: “Tham kiến Vĩnh An Vương.”

Mạc Ly chỉ hơi mỉm cười, nhưng phong thái rất được, trong ôn nhu có uy nghiêm, khí thế của đế vương gia không ngờ đều hiển lộ.

Lần đầu tiên thấy hần mặc y phục không phải màu đen.

Đầu đội Lục Châu Tử Kim Quan, trên người mặc triều phục màu xanh, váy áo trước sau đều thêu ngũ thảo phi long kim tuyến. Mạc Ly thật là vừa đỉnh lại đẹp trai, nếu ở hiện đại tuyệt đối được xếp vào đẳng cấp ‘chàng trai độc thân kim cương cỡ bự’.

Nụ cười trên mặt ta bất giác trở nên toe toét, khoe miệng sắp sửa ngoác tận mang tai, vô cùng phấn chấn nói với hần: “Vương huynh, chào buổi sáng!” Nhìn bộ dạng hần như vậy, trong lòng ta tự nhiên cảm thấy vui vui.

Ánh mắt Mạc Ly hơi biến sắc, nhưng tất cả đều là những tia sáng rạng rỡ, vẻ mặt cực kỳ nhu hòa, hần đón nhận ánh mắt của ta, ôn nhu cười: “Công

chúa, chào buổi sáng.”

Đúng lúc này, lão gia tử cũng đã mặc triều phục, tinh thần sáng láng bước đến, có điều trong tay không thấy cầm cây gậy bích ngọc.

“Ngoại công, ngoại thật là tráng kiện nha!” Ta tán thưởng tự đáy lòng, vội vã bước nhanh đến đỡ lấy lão nhân gia, kết quả bị bàn tay mạnh khỏe của lão gia tử vỗ một phát vào tay.

Lão gia tử đưa tay vuốt chòm râu, miệng lẩm bẩm nói: “Mặc triều phục vào rồi, con sẽ không còn là ngoại tôn nữ của Tô Hòa Trọng ta nữa, mà là giám quốc công chúa của Ngọc Quốc!”^f©xmydux.wordpress.comJ Nói xong, lão gia tử lui ra sau hai bước, đứng cách xa ta một chút, chậm rãi khom lưng, thì lễ nói: “Vi thần Tô Hòa Trọng, thỉnh an Trưởng công chúa!”

Khỏe miệng ta khẽ giật một cái, cười ngượng ngùng, vội vàng đỡ lấy cánh tay lão gia tử, vờ ra về công chúa, thấp giọng nói: “Trưởng quốc đại nhân miễn lễ.”

Lão gia tử hài lòng run run chòm râu trắng xoa ung dung xoay người, quan sát Mạc Ly trên dưới một lượt, cười như hồ ly: “Nhuyễn kiện đã chuẩn bị xong, Trưởng công chúa và Vĩnh An Vương có thể lập tức tiến cung thượng triều rồi.”

Nhìn tình hình trước mắt, thấy rõ Mạc Ly không thể thích ứng với khẩu khí như vậy của lão gia tử. Quả nhiên, sau khi nghe thấy câu nói “nhỏ nhà hữu lễ” của lão gia tử, mặt hắn thoát cái đờ như khúc gỗ, rồi bất chợt gật đầu một cái thật mạnh, theo lão gia tử đi ra khỏi phòng trước.

Đãi ngộ của ta cũng cao thiệt, còn có thể bổ sung thêm mấy thứ vào trong bụng trước khi đi.

Uống ba hớp là hết sạch bát cháo ngân nhĩ ấm nóng mà không bỏng miệng do Thu Nguyệt bung tói, còn nhét thêm vào miệng một miếng bánh hoa quế, rồi mới vội vội vàng vàng kéo Thu Nguyệt đi ra tiền viện. Vớ vẩn, không kéo theo Thu Nguyệt, ta sao biết đường mà đi? !

Trời mới tờ mờ sáng, sương sớm vẫn chưa tan, còn se se lạnh, một trận gió mát ủa tới, nhất thời, tinh thần bỗng nhiên sáng khoái.

Ta cúi đầu bước đi khẽ nâng tà váy, nhấc một chân vừa bước ra khỏi cổng lớn Tô phủ, đúng lúc gặp phải một người cực kỳ ưu nhã sải bước tiến vào, bước ngang qua vai ta.

Ta còn chưa kịp ngẩng đầu nhìn người nọ, thì nghe được Thu Nguyệt sau lưng ôn nhu mở miệng: “Thu Nguyệt thỉnh an thiếu gia.”

Chỉ nghe thấy một giọng nghèn nghẹt khẽ phát ra từ mũi: “Ủm.” Sau đó không có động tĩnh gì nữa.

Ta quay đầu nhìn lại. Anh chàng kia tuổi tác không lớn, khoảng chừng hăm mấy, ngũ quan tinh xảo, khiến người ta gặp một lần khó quên, là một nhân vật tuấn tú phong lưu, y phục xanh biếc, bay bay trong gió nhẹ, góp thêm vài phần tiên khí.

Chắc hẳn “thiếu gia” trong miệng Thu Nguyệt chính là con trai của cửu cửu, anh họ của ta rồi. Nhưng mà... hắn tên gì vậy? ! Đã từng ‘lên đài’ trong 《Tứ phân thiên hạ》 mà ta viết hay chưa? Hình như chỉ từng kể rằng Tô Mục Vũ chỉ có một con trai...

Có điều cũng may, ta không cần gọi thẳng tên hắn, trực tiếp gọi ‘biểu ca’ là được rồi! Ta thực sự là quá quá quá thông minh! Aha ha ha ~~~

Ta cấp tốc tự thôi miên chính mình, trai đẹp cổ đại tuấn tú này là anh họ thân thiết của ta, là người thân trong nhà, sau đó nở một nụ cười ôn nhu điềm đạm, bước đến phía hắn chuẩn bị chủ động bắt chuyện. Nhưng ta còn chưa kịp mở miệng đã bị một ánh mắt sắc bén làm cho đông lạnh, vẻ tươi cười lập tức cứng đờ, câu nói ở cửa miệng cũng bị dọa cho biến chất.

“Biểu ca giờ này mới về sao?”

Ồ... mắc gì hắn trừng ta? ! Không tin nổi đôi mắt của một người thanh nhã thế mà lại có thể sắc bén đến vậy...

Giọng nói điềm tĩnh có chút tang thương của lão gia tử ở bên tai ta bay tới.

“Từ Chiêm! Con càng ngày càng vô lý! Nhìn thấy Trưởng công chúa mà lại không quý? !” Sau đó, một làn gió nhẹ vút qua bên người ta, đó là con gió tạo bởi y phục của lão gia tử do bước đi quá nhanh.

Trong nháy mắt, lão gia tử vốn phải có cây gậy chống đỡ mới có thể bước đi vững chãi, đã đứng ở trước mặt biểu ca, mặt đầy tức giận nhìn biểu ca trừng trừng.

Choáng, lẽ nào “ta” cũng từng đắc tội với “anh họ” đại nhân? ! Trời xanh ơi, trên thế giới này rốt cuộc có một ai mà Thượng Quan Lăng chưa từng đắc tội hay không? ! Năng! ©xmydux.wordpress.comJ đắc tội với người ta xong, phất tay áo bỏ đi, chẳng kịp nghe mấy câu thiên hạ chửi bới, còn ta thì sao? Khi không nhận thấy năng những cái trừng mắt, thậm chí còn bị người ta hạ cô hăm hại! Sao ta xui xẻo dữ vậy?

Tô Từ Chiêm, anh họ của ta, nhìn thấy vẻ tức giận của lão gia tử cũng chẳng hề sợ hãi, cung kính hành lễ với lão gia tử xong, sau đó lại tinh bơ bước về phía ta tặng cho hai cục long não (*trùng mắt*), cất giọng lạnh lùng xia xói móc máy làm tổn hại dây thần kinh nhỏ bé yếu ớt của ta.

“Ồ? Là trưởng công chúa giá lâm ư!” Tô Từ Chiêm ưu nhã bước tới trước mặt ta, quan sát từ trên xuống dưới, sau đó cong môi thành hình vòng cung, dùng một hành động giả tạo đến mức không thể giả tạo hơn được nữa, giả vờ giật mình nói: “Ồi, hóa ra Trưởng công chúa đã lớn thế này đây. Ha ha, tiểu nhân Tô Từ Chiêm bữa nay mới coi như nhìn thấy hình dáng của công chúa, quả thật vạn phần vinh hạnh!”

Một đôi mắt xanh thăm khiêu khích nhìn ta chăm chăm, nhếch một bên khóe môi, rõ ràng là đang khinh bỉ ta.

Mụ nội nó chứ đừng tưởng rằng ý vào thân phận là anh họ của “ta” thì có thể lẳng mạ ta! Anh họ thân thích của lão nương có ai dám nói với ta giọng điệu đó chứ? ! Có kẻ nào gặp ta mà không chạy mất dép như gặp phải ác ma chứ? ! Khụ. . .

“Khụ khụ khụ. . .” Lão gia tử bị Tô Tử Chiêm chọc giận đến mức ho khan không ngừng mà vẫn không đã quên phát biểu: “Tô Tử Chiêm. . . Khụ khụ. . . cái thằng này. . .”

Đề phòng lão gia tử “thanh lý môn hộ” ngay trước mặt ta, ta lập tức đổi sắc mặt, nhưng ta vừa mới toét ra một nụ cười tà ác, thì anh họ Tô Tử Chiêm của ta lại nhanh chân ném một quả bom hạng nặng ngay trước mặt ta. Quả bom này khiến ta không còn gì để nói.

“Tiểu nhân thân phận hèn mọn vốn khó có cơ hội gặp được công chúa, hưởng hồ vài lần gặp đó chẳng qua cũng chỉ được nhìn công chúa đại nhân hếch mặt lên trời. Tiểu nhân làm sao mà nhận ra nổi?”

Những câu nói kẻ tử đứng này, cộng thêm đôi mắt không hề sợ hãi kia, thật sự khiến ta có chút xấu hổ không còn mặt mũi.

Thờ dài một hơi, trong lòng thầm than, hóa ra chuyện khó giải quyết nhất không phải “mâu thuẫn giữa địch và ta” mà là “mâu thuẫn trong nội bộ gia đình”!

Một cách cấp tốc, ta thay đổi sắc mặt một lần nữa, đổi sang một nụ cười ngây ngô ảm áp chân thành. . .

Đáng thương cho ta, mẹ kế vô lương này thế mà phải chịu oan ức nhẫn nhịn tới nông nỗi này. . .

Bạn đang đọc truyện *Chi Cẩn Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 83: Loại bỏ ngu xuẩn, thế không thể đỡ

Vừa đúng lúc này, Mạc Ly đứng ở phía sau, thì thào vào tai ta: “Tư Chiêm thiếu gia lúc nào cũng thế, công chúa đừng chọc y nổi cáu.” Khẽ thờ dài, hần lại nói tiếp, “Mười bảy tuổi đã đậu thủ khoa, tự nhiên kiêu ngạo thôi.”

Oh, thì ra là thế! Vậy vị anh họ này của ta đúng là một nhân tài đây!

Nhưng mà, đậu Trạng Nguyên rồi tại sao không ra làm quan?

Ta đang tự hỏi, lại nghe lão gia tử tức giận bưng bưng quát: “Tô gia ta sao có thể sinh ra loại nghịch tử không biết cấp bậc lễ nghĩa như ngươi chứ!”

Ta vội vàng mỉm cười kéo cánh tay đang run rẩy vì tức giận của lão gia tử, nói: “Ngoại công ời, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta vào triều đi thôi!” Dứt lời, ta [©xmydux.wordpress.com] liền kéo lão gia tử đi ra ngoài cửa, nhưng đáng tiếc lão gia tử vẫn chưa từ bỏ ý định, quay đầu lại, vừa đi vừa nging: “Ngươi là cái thứ cậy tài khinh người! Ngươi cho là ngươi là ai?! Đủ lòng đủ cánh rồi chứ gì?.....”

Nhưng Tô Tử Chiêm vẫn đứng thẳng người, vẻ mặt cao ngạo vô cùng, mỉm cười lạnh đậm, mang theo vài phần trơ tráo: “Ông nội à, ông mới là người nói giáo cho giặc! Phụ tá loại vua ngu dân tàn bạo này là điều sỉ nhục của người đọc sách!”

Lão gia tử sắc mặt nhất thời xanh mét, tức giận tới mức mắt trợn trắng, phỏng chừng nếu trong tay lão gia tử có cây gậy, ta tuyệt đối giữ không nổi lão, ông muốn xông trở lại định đánh chết anh họ Trạng Nguyên kia của ta.

“Ngoại công, chúng ta còn có chuyện quan trọng mà!” Ta khó khăn duy trì một nụ cười tương đối ôn hòa, làm yên lòng lão gia tử “Ngoại công, ngoại vào cung trước đi, con nói chuyện vài câu với biểu ca, rồi sẽ theo sau.” Tiếp theo không đề ý sự phản kháng và nỗi lo lắng của lão gia tử, ta đẩy lão vào trong nhuyển kiệu được chuẩn bị cho ta, phát tay một cái, nhóm kiệu phu cũng rất thức thời nâng lão gia tử lên khiêng đi.

Tô Tử Chiêm thấy ta lại quay lại, vô cùng kinh ngạc, vẻ sùng sốt rõ ràng

Ta cười cười: “Biểu ca minh lý thiện ngôn (*hiếu đạo lý, giỏi ăn nói*), chăm học chuyên cần, tất nhiên là nhân tài trăm năm khó gặp, nhân tài mà, đương nhiên có quyền ngông nghênh. Có điều.” Đến lúc chuyển ý, ta ngập ngừng đôi chút, ngữ điệu không vội không chậm, “Bụng đầy kinh luân, mà không có cơ hội phát huy, nhất định sẽ hối hận cả đời.”

Nhìn đôi mắt nhỏ đầy khinh thường của hần, ta biết chắc hần muốn nói rằng, hần hoàn toàn khinh thường phát huy tài học của mình cho ta, cho nên ta cướp lời hần trước, nói tiếp: “Thân đầy bản lĩnh, lại không có cơ hội thực hành, không khác gì bàn chuyện nhà binh trên giấy. Mấy cái sở học cả đời kia còn có tác dụng gì?!” Từng bước áp sát hần, ta cười lạnh một tiếng, nói tiếp: “Một, không thể tạo phúc cho vạn dân! Hai, không thể lập công với quốc gia! Chưa nói đến chuyện huynh có mặt mũi để đối diện với liệt tổ liệt tông của Tô gia hay không, nhưng người mà huynh có lỗi nhất chính là bản thân mình! Có tài trí, lại không biết vận dụng, không muốn vận dụng, kẻ ‘bách vô nhất dụng’ (*vô tích sự*) chính là loại nhân tài chó má luôn tự cho mình là

thiên hạ đệ nhất như huynh đó!”

Aha ha ha ~~~~~ ta nói thật là sáng khoái quá đi! Khoái chí nhìn bộ mặt tuấn tú của anh họ ta sắp sửa tím như trái cà! Hắn cũng không sợ nín thở quá sẽ sinh bệnh sao?!

Tò Từ Chiêm nhủ chặt hai hàng lông mày, ánh mắt nhọn hoắt trừng trừng nhìn ta, phỏng chừng hắn đã ở bên bờ sụp đổ rồi, thời gian của ta có hạn nên phải nhanh chóng rút lui, vì thế, nheo mắt lại tiếp tục bồi thêm một câu lung lạc hắn: “Nếu huynh muốn, có thể cùng chúng ta tiến cung, ta muốn cho huynh nhìn thấy một ‘Ta’ thực sự — một Trường công chúa thật sự của Ngọc Quốc.” Mím cười gian tà, “Công việc của một giám quốc công chúa, đâu phải những kẻ chỉ biết lý luận suông có thể làm được chứ ~” Bỏ lại một câu chưa loét, ta [©xmýdux.wordpress.com] lĩnh đi trước, nhìn ánh mắt dữ tợn như muốn ăn thịt người của hắn, ta đoán hắn nhất định sẽ theo kịp. Loại người như hắn rất sĩ diện, không chịu thua người khác.

Thiên tài mà, trong mắt thiên tài làm gì còn có ai khác, thiên tài làm sao chịu nổi người khác nói móc hắn, thiên tài càng không chịu đựng nổi người khác đã kích hắn. Cho dù, biết rõ là phép khích tướng, cũng sẽ mắc mưu thôi. Mấy bạn nói xem, sao lại có loại người như thế chứ? Ha ha.

Ngọc Quốc Hoàng Cung, Nghị Chính Đại Điện.

Khi ta bước vào đại sảnh Nghị Chính Điện, bách quan đang châu đầu ghé tai rì rầm với nhau thoáng chốc liền yên tĩnh trở lại, có thể bọn họ nhìn thấy người đi theo phía sau ta, một thân triều phục Vương gia – Thượng Quan Mặc Ly, nên tiếng xì xầm to nhỏ lập tức lại dâng lên.

Ta cười lạnh, không nhìn bọn họ, đi thẳng lên phía trước.

Vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy ánh mắt mừng rỡ như điên, hận không thể lập tức nhảy xuống khỏi long ý chạy đến của Thượng Quan Thiên, ánh mắt giao nhau, ta nhoen miệng cười với hắn, thong thả bước về phía hắn.

Đội ta ngồi xuống chiếc Phi Thúy long ý khác ở bên cạnh Thượng Quan Thiên xong, chúng đại thần liền lập tức quỳ xuống, miệng hô vang: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Công chúa thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

Thằng em ngốc nghếch còn đang nhìn ta chằm chằm, rớt cục hoàn hồn, đằng hắng giọng, đem phong thái hoàng đế ra, cất cao giọng nói: “Các khanh bình thân!”

Ánh mắt ta từ đầu đến cuối dạo chơi trên mấy vị trọng thần đứng ở hàng đầu kia, cười thầm trong lòng, không biết người nào là hộ bộ Thượng Thư Từ Kiệt Mẫn đây. Tên quý xúi quẩy sắp bị ta mang ra “khai đao” chẳng biết có bộ dạng thế nào?

Vừa chuyển ánh mắt, đối diện với lão gia tử, chỉ lướt qua một cái, liền nở một nụ cười ngọt ngào với lão gia tử.

“Có việc khởi tấu, không việc bãi triều —” Tiếng nói hơi the thé cất lên xé toạc bầu không khí, giọng của Tiểu Phúc Từ nhà ta kia thật chả hay ho gì! Chỉ xứng với hai chữ “bò rổng”!

Người thì châu đầu ghé tai, kẻ thì đứng im không nói, nhưng ánh mắt chúng thần hầu như đều tập trung vào một người, đó chính là tân vương gia của chúng ta – bạn Thượng Quan Mặc Ly.

Việc phong Ất làm Vĩnh An Vương, ban tên Thượng Quan Mặc Ly, đêm qua ta đã hạ chiếu thư đưa vào cung đóng dấu, con dấu của giám quốc công chúa. Bởi vậy, từ hoàng đế Thượng Quan Thiên, cho đến bá quan văn võ chắc hẳn đều đã biết, ít nhất cũng có tiểu Thiên Thiên nhà ta đã biết và đồng ý, bởi vì con dấu của ta, trước khi đi Ngõn Quốc, đã mang đưa cho hắn giữ! Nếu hắn không đồng ý sao lại đóng dấu vào.

Ta nhỏ giọng gọi Tiểu Phúc Từ, ra hiệu cho hắn tuyên đọc chiếu thư đã soạn xong đêm hôm qua.

Tiểu Phúc Từ cầm chiếu thư đã chuẩn bị sẵn lên, bước ra phía trước, chất giọng the thé lại vang lên khắp điện.

“Giám quốc công chúa chiếu: Ất — hộ vệ cung đình nhiều năm cho Ngọc Quốc ta có công, mà lại có ân lớn cứu mạng Bồn cung. Nay kết làm nghĩa huynh, ban họ Thượng Quan, ban tên Thượng Quan Mặc Ly, phong Vĩnh An vương! Khâm thủ!”

Mặc Ly ngẩng đầu nở một nụ cười nhẹ với ta, vén vạt áo, quỳ xuống, cao giọng trả lời: “Thần lĩnh chỉ tạ ơn!”

Ta mỉm cười: “Vương huynh không cần đa lễ, mau đứng lên đi.” Tiếp theo, quay sang bá quan, ta hỏi: “Các khanh gia có gì trình tấu không?”

Không ai đáp lời.

Ta híp mắt lại, cười nhạt: “Nếu chúng ái khanh không có chuyện gì để nói, vậy bồn cung sẽ nói.” Rõ ràng chứng kiến thân thể các vị “trường cột nước nhà” cứng lại, ánh mắt hoang mang, khủng hoảng.

Ta không khỏi khoái chí, nói: “Bồn cung muốn loại bỏ một số cựu thần ngu đần vô dụng, nhưng lại muốn cho bọn họ được tâm phục khẩu phục, các ái khanh có cao kiến gì không?”

Một hòn đá tạo nên nhiều gợn sóng, trong điện nhốn nháo như ong vỡ tổ.

Từng kẻ từng kẻ quỳ sụp xuống, ai nấy ồm ồm: “Thần biết tội, thần biết tội!~”

Ta thăm nghĩ các ngươi nếu thật sự biết tội thì đã cút lâu rồi, còn giả mù sa mưa quý ở đây giả khóc! Nhìn đám “sâu mọt” này ta liền thấy phiền lòng.

“Bỏ cung cho rằng cắt giảm ngu dốt, bỏ cũ lập mới là chuyện tốt, các ái khanh có gì dị nghị không?!”

“Chúng thần không dám!—”

Ta tin các ngươi cũng không dám!

Ánh mắt ta lại ngắm hướng mấy vị trọng thần chủ chốt đứng ở hàng đầu kia, háng giọng nói: “Từ Thượng Thư —” Nhưng đừng có mà xuất hiện hai tên Thượng Thư họ Từ à nha!

“Có thần!” Một ông già hơi béo lên tiếng trả lời, từ sau lưng lão già từ bước ra.

Ta mừng thầm trong bụng, thì ra đây là Từ Kiệt Mẫn. Nhìn bộ dạng cũng không giống kiểu gian thần cho lắm, thực bình thường, người bình thường, tướng mạo này có đem vứt vào giữa đồng người cũng khó mà tìm ra được.

“Từ Thượng Thư, ngươi nói thử xem, lời Bỏ cung nói có lý hay không?”

Từ Kiệt Mẫn lập tức gấp người, nói: “Thần cho rằng lời công chúa nói rất đúng, loại bỏ ngu dốt, bỏ cũ lập mới chính là chuyện cực kỳ tốt a!”

“Oh?!” Ta nhướng mày, nhìn hấn đầy thích thú, cười nói: “Vậy đúng lúc Từ Thượng Thư làm mẫu cho các khanh gia xem đi. Bỏ cung sẽ hỏi Từ Thượng Thư ba vấn đề, có được không?”

Từ Kiệt Mẫn hình như phát hiện bầu không khí hôm nay có chút vi diệu, trên trán xuất hiện một lớp mồ hôi, nhưng giả vờ trấn định như cũ đáp: “Thần tuân chỉ.”

Lại nhìn trong mắt lão già từ lấp lánh ý cười không thềm che giấu, xem ra lão già từ đang muốn xem một vở kịch hay đây. Ta mỉm cười hiểu ý, lúc quay trở lại với Từ Kiệt Mẫn liền tự nhiên khôi phục vẻ mặt lạnh lùng.

“Vấn đề thứ nhất: Từ Thượng Thư, ngươi vào triều làm quan được bao lâu?”

Thấy Từ Kiệt Mẫn vừa định mở miệng trả lời, ta liền lập tức hỏi câu thứ hai.

“Vấn đề thứ hai: Từ Thượng Thư, ngươi cảm thấy công hiến lớn nhất của mình cho triều đình là gì?”

Hấn vừa muốn mở miệng trình bày, lại bị ta cướp lời: “Chỉ có thể nói một việc! Việc mà Từ Thượng Thư thấy có trọng lượng nhất!”

Từ Kiệt Mẫn bắt đầu trầm ngâm suy nghĩ, trên trán mồ hôi mẹ mồ hôi con túa ra, cả người cũng không còn đứng ngay ngắn như lúc đầu, cái khí thế ngông cuồng tự đại của một vị trọng thần chủ chốt cũng đã biến mất.

“Một vấn đề cuối cùng: Từ Thượng Thư cho rằng trong công việc bản thân có cần phải cải tiến phương diện nào không? Lại cần bao lâu mới có thể cải tiến xong?” Ta [©xmydux.wordpress.com] nhếch khóe miệng nêu lên câu hỏi thứ ba, thích thú nhìn vẻ biến động không ngờ trên mặt Từ Kiệt Mẫn.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 84: Mẹ kế ra oai, chinh đồn quan viên (thượng)

“Thần... Lão thần... Vi thần...”

Từ Kiệt Mẫn áp a áp úng nửa ngày cũng không nói được một câu hoàn chỉnh, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên lên nhìn ta, trong ánh mắt hấn ngập tràn khủng hoảng cùng khẩn cầu, thật đáng tiếc, Thượng Quan Lăng hiện tại là ta, mà ta lại biết rõ bộ mặt thực của hấn, cho nên bộ mặt trung thần kia của hấn chẳng có chút trọng lượng nào đối với ta, ta cũng sẽ không bị ánh mắt tội nghiệp đáng thương của hấn lừa bịp.

Cong môi cười khê, ta dùng giọng nói cực kỳ ôn hòa nói với Từ Kiệt Mẫn: “Từ thượng thư à, bỏ cung cảm thấy ngươi niên kỷ cũng nhiều, cũng đến lúc về nhà hưởng phúc chơi với con cháu rồi. Ha ha, Từ thượng thư thấy thế nào?”

Nghị Chính Điện trong nháy mắt lại nhộn nhạo, những kẻ đồng đảng của Từ Kiệt Mẫn hết thấy quý xuồng đất, kêu gào: “Từ thượng thư cả đời vì nước lao khổ, công chúa không thể làm vậy! ~~~ “

“Công chúa ngàn lần không thể! ~~~ “

“Từ thượng thư là rường cột nước nhà, công chúa sao có thể làm vậy! ~~~ “

Ta cười trấn an Thượng Quan Thiên đang muốn nổi cơn thịnh nộ quát mắng những kẻ đang nói ta làm không đúng, nhỏ giọng nói với hắn: “Đừng kích động, tỷ tỷ tự có biện pháp.” Sau đó, ta [taf©xmydux.wordpress.com](http://xmydux.wordpress.com) thần nhiên đứng dậy, thông thả bước về phía trước hai bước, chậm rãi mở miệng: “Câm miệng.” Hai chữ nhỏ thôi, nhưng đủ khiến không khí trong điện tĩnh lặng trở lại.

“Vì nước lao khổ? Rường cột nước nhà?” Ta lạnh lùng phản vấn, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn chăm chú vào mặt Từ Kiệt Mẫn, cho đến khi mặt hắn ửng đỏ, chẳng biết hắn đỏ mặt vì xấu hổ hay là bị tức giận? “Đúng vậy, Từ ái khanh đảm nhiệm chức Hộ Bộ Thượng Thư đã hơn ba năm, hao tâm tổn sức... Ha ha ha...” Tiếng cười của ta đột nhiên trở nên vang dội dị thường, “Hao tâm tổn sức vợ vét vàng bạc của Thượng Quan gia ta, sao lại không khổ cực chứ? ! Hả? ! ~ “

Từ Kiệt Mẫn quỳ sụp xuống đất, nói: “Công chúa! Thần không có! ~ thần không dám! ~ ~ “

“Không có? ! Không dám?” Âm điệu đột nhiên vút cao, ta lạnh giọng hỏi: “Bổn cung chỉ hỏi ngươi một việc, ngươi trả lời được, bổn cung coi như nói oan cho ngươi, ngươi sẽ được tiếp tục làm chức Hộ Bộ Thượng Thư của ngươi thay Ngọc Quốc ta, thay Thượng Quan gia ta bảo vệ ngân khố. Nếu như... nếu như lời giải thích của ngươi bổn cung không hài lòng, đồng thời cũng không thể làm hài lòng bách tính Ngọc Quốc, thì ngươi vĩnh viễn đừng để cho bổn cung thấy mặt ngươi!”

“Năm ngoái phía nam ngũ huyện lục quận gặp phải ôn dịch, ngàn vạn bách tính Ngọc Quốc chờ cứu viện của triều đình ở dịch khu. Bổn cung thử hỏi Từ Thượng Thư, vì sao triều đình hạ lệnh phát năm mươi vạn lượng bạc giúp nạn dân gặp thiên tai, nhưng lúc tới phía nam chỉ còn lại có hơn hai mươi vạn lượng vậy? ! Là bạc mọc chân tự bỏ chạy, hay là Từ thượng thư đã thay chúng an bài một chỗ tốt hơn nhiều? !”

Từ Kiệt Mẫn lúc này là không dám không nhận, vội vàng dập đầu “cóp cốp” nhận tội: “Thần biết tội! Thần biết tội rồi! Công chúa tha mạng! ~ công chúa tha mạng a! ~ ~ “

Trong nhất thời, thò chết cáo rầu, cả đại điện im lặng như tờ, tất cả mọi người ngừng thở, chờ xem ta xử trí Từ Kiệt Mẫn như thế nào.

Ta thờ dãi, nhìn Từ Kiệt Mẫn dập đầu sắp tét cả trán có chút thương tiếc, nhỏ giọng nói: “Kỳ thực, nếu ngươi chỉ tham lam một chút, bổn cung cũng có thể niệm tình ngươi làm quan nhiều năm, dù không có công cũng coi như tận tâm, tha cho ngươi một mạng. Chỉ tiếc, ngươi không nên động đến số bạc đó. Nếu như bổn cung tha cho ngươi, bổn cung sợ là cũng sẽ bị trời phạt mất!” Phất ống tay áo một cái, quay sang đám quan đang phủ phục trên mặt đất nói: “Cách chức Hộ Bộ Thượng Thư của Từ Kiệt Mẫn, giao Hình Bộ điều tra.”

Chúng thần xôn xao, chỉ có một mình Từ Kiệt Mẫn hét lên: “Công chúa, thần biết tội, thần biết tội rồi ~~~~~ công chúa tha mạng! ~ ~ “

Cười lạnh một tiếng, ta nói: “Nếu ngươi đã biết tội vậy rất tốt! Trương thượng thư —— “

“Có vi thần!” Hình Bộ Thượng Thư Trương Khiêm ra khỏi hàng dập đầu.

Ta nhìn vị đại bá cũng để một hàm râu son dương, mỉm cười nói: “Trương thượng thư, nếu Từ Kiệt Mẫn đã thú nhận tội trạng của hắn, thì ngay bây giờ ở trước mặt chúng khanh gia hãy phán tội luôn đi.” Dừng một chút, ta hỏi hắn: “Trương thượng thư, dựa theo luật pháp, nguyên Hộ Bộ Thượng Thư Từ Kiệt Mẫn phải phán tội gì?”

Trương Khiêm khề cau hai hàng lông mày rậm, chấp tay cất cao giọng nói: “Theo luật đem trảm”

“Không——” một tiếng thét dài vang lên, Từ Kiệt Mẫn hôn mê bất tỉnh.

Thật mất mặt, ta nghĩ thầm. Phất tay, bảo thị vệ lôi Từ Kiệt Mẫn ra ngoài.

“Còn vị ái khanh nào xung phong trả lời ba câu hỏi của bổn cung nữa không?”

Không ai lên tiếng trả lời.

Ha ha, ta cười lạnh nói: “Nếu không có ái khanh nào nguyện ý trả lời, vậy hôm nay bổn cung cũng sẽ không miễn cưỡng nữa. Có điều...” Ngừng lại chừng hai giây, ta nói tiếp, “Ai đã làm những gì, ai định làm những gì, trên trời có thần linh chứng kiến, dưới đất có bổn cung nhìn rõ. Có một số việc bổn cung không truy cứu, không phải bởi vì bổn cung không biết truy cứu như thế nào, mà là bởi vì bổn cung nhân từ, ‘biết sai mà sửa mới là điều quan trọng’, bổn cung cho thêm một cơ hội nữa!” Nhìn quanh mọi người, ai nấy mặt mày căng thẳng, không bỏ sót một ai, thấy rõ đủ loại sắc mặt của bá quan trong triều, ta lãnh đạm nói: “Nhớ kỹ, chỉ một lần này thôi!”

Đây cũng coi như cho vẫy cánh của Từ Kiệt Mẫn một lời cảnh cáo, dù sao ta cũng không thể trong một ngày diệt trừ sạch sẽ vẫy cánh tham quan, hưởng chi, việc triều chính còn cần nhiều thế lực để cân đối, diệt trừ một nhóm tham quan, sẽ có một đám ô lại mới xuất hiện, không bằng cố gắng khống chế cho tốt đám “bệnh khuẩn” thời nào cũng có này. Biết đâu nghiên cứu kỹ hơn, thứ bệnh khuẩn có hại này lại biến thành vi khuẩn có lợi cho con người!

Mọi người đồng loạt quỳ xuống đất.

Sau mấy phút tĩnh lặng, ta thay đổi sắc mặt, cười mỉm chỉ nhìn bá quan văn võ co rút vì sợ hãi, thân thiết hỏi ý kiến bọn họ: “Các vị ái khanh, chức Hộ Bộ Thượng Thư, chúng ái khanh có tiến cử nhân tài thích hợp nào cho bổn cung không?”

Hiện tại, còn ai dám lỗ mãng mở miệng nói nữa, tất cả đều là cẩn thận lời nói lẫn hành động, liếc mắt nhìn nhau, không nói một lời.

Ta nở nụ cười, quay sang lão gia tử, giả vờ hỏi: “Tướng quốc đại nhân có cao kiến gì không?”

Lão gia tử vuốt vuốt chòm râu, khoan thai bước ra giữa điện, ho khan một tiếng, rồi nói: “Lão thần...”

Ừ, lão gia tử nói nhanh đi!

“Lão thần...”

Nhanh đi, nhanh đi!

Lão gia tử ánh mắt lấp lánh, cười như hồ ly với ta, ta thăm than không xong rồi, quả nhiên, giây tiếp theo, lão gia tử lên tiếng nói: “Thần không có nhân tài nào thích hợp để tiến cử cả.”

Ack... Giỏi! Lão giỏi lắm! Dám không chịu cùng ta diễn kịch!

Ta vốn đã bàn trước với lão gia tử rồi, lão sẽ tiến cử Mạc Ly, ta sẽ nói Mạc Ly thích hợp làm Bộ Binh Thượng Thư hơn, sau đó chuyển cậu ta sang làm Hộ Bộ Thượng Thư. Kết quả, bây giờ... khóc a...

Ngay lúc nguy nan này, Thiên Thiên này giờ vẫn trầm mặc bên cạnh ta mở miệng.

“Hoàng tử, trăm cho rằng Quốc Cữu có thể đảm nhiệm chức Hộ Bộ Thượng Thư.”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 85: Mẹ kế ra oai, chinh đồn quan viên (hạ)

Lần này cả điện lại nhốn nháo.

“Bệ hạ, trăm ngàn lần không được đâu! ~”

“Điều này sao có thể! Tô thượng thư chương quân Binh Bộ rất tốt, sao có thể đến Hộ Bộ?!”

“Làm gì có người nào kiêm nhiệm Thượng Thư hai bộ chứ?!”

“Hừ! Sau này triều đình chính là thiên hạ của Tô gia còn gì!” Người nói câu này, giọng rất nhỏ.

...

Ta quay đầu nhìn về phía Thượng Quan Thiên, thấy hần mỉm cười đầy ẩn ý, nhưng con mắt thì lại liếc về phía lão gia tử, ta cũng nhìn theo về phía lão gia tử.

Ngay lập tức, ta hoàn toàn hiểu rõ. Nhìn lướt qua vẻ mặt lão gia tử rõ ràng đang vô cùng đắc ý nhưng lại vô nghiêm nghị, quay đi, lại hỏi Thượng Quan Thiên: “Vậy sao có thể được, Quốc Cữu đại nhân đang chấp chương Binh Bộ mà!”

Cậu em đáng yêu của ta còn chưa tới kịp trả lời, thì ông cậu tốt của ta đã đứng dậy, thanh âm vang dội: “Công chúa, thần có việc thỉnh tấu!”

“Oh? Tô thượng thư mời nói.” Ánh mắt dán chặt trên người Tô Mục Vũ.

“Thần muốn xin từ chức Binh Bộ Thượng Thư, thỉnh công chúa chuẩn tấu!” Dứt lời, Tô Mục Vũ quỳ xuống giữa điện ngẩng đầu nhìn ta [©xmydux.wordpress.com], ánh mắt mỉm cười, ánh cười đó mang theo kiên trì, mang theo tín nhiệm, càng mang theo sự vô tư.

Ta giật mình, gật đầu nói: “Chuẩn tấu!”

Tiếp theo, ta chậm rãi tiến lên phía trước, nhìn bá quan một lượt, khoan thai cất tiếng, giọng nói vang vọng mạnh mẽ: “Chiếu: quốc cữu Tô Mục Vũ, làm quan nhiều năm, thanh chính liêm khiết, phong Hộ Bộ Thượng Thư, chấp chương Hộ Bộ.”

“Thần —— lĩnh chỉ tạ ân!” Cữu cữu đại nhân dập đầu tạ ân.

Nhìn về phía Mạc Ly, ta tiếp tục nói: “Chiếu: Vĩnh An Vương Thượng Quan Mạc Ly, trẻ tuổi hiếu học, tính tình trung thành, thông hiểu binh pháp, văn trị võ công, đều có thành tựu. Đặc biệt phong —— Trấn Quốc Đại Tướng Quân, kiêm nhiệm Binh Bộ Thượng Thư, nắm giữ quân vụ thiên hạ!”

“Phụ!” một tiếng, Vĩnh An Vương của ta cũng quỳ xuống, ngẩng đầu nhìn ta. Ta biết hần muốn nói gì, ta nhẹ nhàng gật đầu ý bảo ta hoàn toàn hiểu rõ.

“Thần linh chỉ tạ ân ——” mỗi chữ mỗi dừng.

Sau mấy giây im lặng, nhờ tác dụng đầu tàu của lão gia tử, các bá quan cũng rất thức thời hưởng ứng hiệu triệu, cùng nhau quỳ xuống hô to: “Bệ hạ anh minh! ~ Công chúa thánh minh! Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, công chúa thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế! ~~~”

Liếc vội ra ngoài, ta phát hiện một bóng người vụt đi. Ha ha, khẳng định là anh họ đáng ghét của “ta” rồi.

Dừng dư quang liếc sang Tiểu Phúc Tử, Tiểu Phúc Tử cất giọng cao vút lanh lảnh hô: “Có việc khởi tấu, hết việc bãi triều! ——”

Lão gia tử chậm chậm đi tới, khuôn mặt nghiêm trang, khí thế tướng quốc mười phần, giọng bình tĩnh nói: “Thần có việc thỉnh tấu!”

“Tướng quốc đại nhân mời nói.”

“Thần thân nhiệm phong hàn muốn xin nghỉ nửa tháng, thỉnh bệ hạ, công chúa, chuẩn tấu.” Nói xong, còn dùng hành động gương gạo chẳng phúc hậu chút nào ho khan hai tiếng.”Khụ khụ...”

Ta cá chắc ta nghe được tiếng cười trong đó.

Thượng Quan Thiên không hiểu cho nên nhìn ta, ta mỉm cười với hắn, khẽ gật đầu, Thượng Quan Thiên liền lên tiếng nói: “Chuẩn tấu!”

Ta nhìn lão gia tử, giả ra một vẻ mặt bi thương, vờ vĩnh bắt đầu diễn: “Tướng quốc đại nhân vì nước lao khổ đến tận bây giờ, bôn cung thực không có lời nào diễn tả được, đặc biệt ban thưởng hoàng kim trăm lượng để an ủi trung thần.”

Lão gia tử vừa nghe, lập tức vui vẻ, hàm râu run cả lên, lại giả vờ ho hai tiếng, nói: “Tạ ơn công chúa, thần nhất định cúc cung tận tụy cho đến lúc chết!”

Ta thầm nghĩ, một trăm lượng hoàng kim đã đủ làm lộ phí cho lão đi Dục Quốc rồi chứ? Bất luận là muốn chuẩn bị người, hay là mua sát thủ giết người, đều đủ rồi chứ? Nhớ tới về luyện tiếu của lão gia tử tối hôm qua lúc đem “Như Ý Lâu” giao cho ta [©xmydux.wordpress.com], cứ sợ ta làm lụn bại “đệ nhất tửu lâu” của lão! Nói cái gì là, biết trị quốc cũng chưa chắc biết kinh doanh, biết kinh doanh cũng chưa chắc biết quản lý tài sản, toàn tài như lão không phải dễ gặp!

Lúc đó ta đã nghĩ, lão gia tử cũng thật là kiêu ngạo, khoe khoang mà cũng không thèm chớp mắt một cái.

Ta thô bạo vung tay lên, Tiểu Phúc Tử vui cười hớn hở quay sang bá quan hô: “Bãi triều! ——”

“Oáp...” Há miệng ngáp một cái, buồn ngủ quá! Ta phải mau trở về ngủ bù, buổi tối còn phải “chiến đấu” nữa! Tối nay e rằng chính là đêm “trăng tròn” rồi!

Ông trời phù hộ con, nghìn vạn lần cho con gặp dữ hóa lành! Nghìn vạn lần đừng để cái tên trùng cổ đục đến gần con trong vòng trăm triệu năm!

A di đà phật, Phật tổ phù hộ con! ~~~

A-men, Chúa phù hộ con! ~~~

“Hắt xì!” Ai đang nhớ tới ta?

Lương Quốc, Phụng Dương, hậu viện Cửu vương phủ, trong rừng trúc xanh, một nam tử tóc đen ngửa mặt lên trời thở dài: “Tiểu Lăng Nhi, ta rất nhớ nàng! ~~~”

“Hắt xì ——” Ai đang chửi ta? !

“Nhưng chắc chắn nàng không nhớ ta! ~~~” nam tử tóc đen xoay người, đôi mắt phượng màu đen toát lên vẻ ưu thương mờ nhạt, dùng giọng mũi cực kỳ nhỏ nói: “Hừ! Lăng Nhi là đồ trùng thối! ~”

Một lúc lâu, nam tử khẽ thở dài, giọng nam trầm chất chứa nỗi bất an lo lắng: “Tối nay chính là đêm trăng tròn rồi... ta không có ở bên cạnh nàng, Tiểu Lăng Nhi đáng lẽ nàng không nên đưa ta vào tình cảnh này...”

Một thân y phục vàng nhạt, nhẹ nhàng bước tới, khẽ hạ thấp người, nói: “Gia, trong cung có người đến.”

“Oh? Ha ha.”

Trong đôi mắt phượng đen sẫm chẳng còn vương lại một chút ai oán, một chút nhu tình nào, chỉ còn ánh mắt sâu không thấy đáy, trong nơi sâu thẳm nhất hình như có ngọn lửa âm ỉ bốc cháy.

Khóe môi nhếch lên, nụ cười mờ nhạt thấu tận xương tủy.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 86: Đắc thế thì khó, thất thế quá dễ

Khi Đông Phương Cửu xuất hiện tại tiền sảnh vương phủ, lão thái giám đến truyền chỉ bỗng nhiên rung mình, lúc đến muốn ra vẻ kiêu ngạo một chút nhưng đột nhiên bị hạ xuống phân nửa, lại bị đôi mắt phượng sâu như hồ nước lạnh giá của Đông Phương Cửu lờm một cái, khí thế gì cũng xẹp lẹp hết, chỉ còn lại lá gan nhỏ bé đang run rẩy.

Lão thái giám Lưu Minh là người của Đông Phương Thất, Linh Phi hiện đang được sủng ái bên người Đông Phương Tấn chính là người hấn nghĩ cách giúp Đông Phương Thất đưa vào cung, cũng là người đẹp được hấn nghĩ cách khiến Đông Phương Tấn chú ý tới.

Vốn định mượn cơ hội đến truyền dụ này để mà lên mặt một chút, bởi vì hấn cảm thấy chủ tử của hấn không lâu nữa sẽ leo lên ngai vàng rồi, còn cái vị trí tổng quản lục cung của hấn sẽ ngày càng vững chãi, ngân lượng vào tay sẽ càng lúc càng nhiều. Nào ngờ...

Đông Phương Cửu khẽ hé đôi môi, lạnh lùng không lời nào diễn tả nổi: “Khẩu dụ của phụ hoàng mà phải làm phiền Lưu công công tự mình đến truyền, chắc là đại sự.”

Đột ngột nghe Đông Phương Cửu gọi mình, Lưu Minh cả kinh, vội vàng nở một nụ cười nịnh nọt nghênh đón, vui mừng nói: “Cửu Vương gia nói quá lời, có thể làm việc vì Hoàng Thượng là phúc khí của lão nô, chứng minh lão nô còn hữu dụng, ha ha...”

Đông Phương Cửu ưu nhã ngồi xuống ghế chủ vị, mắt cũng không thèm ngước lên, hỏi: “Nói đi, phụ hoàng có chuyện gì dặn dò bản vương?”

Lưu Minh sau khi ho khan hai tiếng, ra vẻ trịnh trọng, cất tiếng nói: “Truyền Hoàng Thượng khẩu dụ: triệu Cửu Vương gia xmydux.wordpress.com tiến cung yết kiến.” Cũng không dám nhìn ánh mắt Đông Phương Cửu, vội nói tiếp, “Cửu Vương gia, hãy theo lão nô tiến cung.”

“Không vội.” Đông Phương Cửu cười nhạt đứng dậy, ánh mắt thờ ơ liếc qua Lưu Minh, khách khí nói: “Bản vương đi mặc thêm chiếc áo, Lưu công công hãy ở đây chờ chốc lát.”

Dứt lời, phẩy tay áo bỏ đi, căn bản không để cho Lưu lão thái giám có cơ hội nói một câu nào.

Lưu Minh nhìn bóng lưng Đông Phương Cửu đi xa, tức giận nghiêng răng trèo trẹo, trong lòng thầm oán hận nghĩ: để coi người còn ngông nghênh được mấy ngày!

Ra khỏi tiền sảnh, Đông Phương Cửu liền gọi Y Y, hỏi: “Khanh Trần có tin tức gì không?”

“Hồi Gia, không có.”

Đông Phương Cửu im lặng một lúc, lại nói: “Bảo với Khanh Trần, kế hoạch có biến, bảo nàng sau khi giải quyết xong việc thì cùng Tương Sở đến thắng Ngọc Quốc.”

Y Y theo Đông Phương Cửu nhiều năm, tự nhiên biết rõ tâm tư của Vương gia nhà mình, bảo hai người bọn Khanh Trần đến Ngọc Quốc còn có thể làm gì, ngoài việc bảo vệ người nào đó, chỉ là chủ tử nhà mình không thừa nhận, nên nói đó là “giám thị”.

Chỉ dám cười thầm trong bụng, chứ còn ngoài mặt thì Y Y chẳng để lộ ra chút nào, nàng tất nhiên biết cần làm gì để được sống lâu hơn một chút. Vì vậy, ôn nhu nói: “Dạ.”

“Bạch U!”

Một nam tử mắt xanh áo đen “vèo” xuất hiện trước mặt Đông Phương Cửu quỳ xuống: “Gia —— “

“Thân phận của Linh Phi đã tra ra chưa?”

“Hồi Gia, tra được rồi.”

“Nói đi—— “

“Linh Phi thật ra là thị thiếp của cung chủ Bì Ngạn Cung, tên là Linh Lung.”

“Bì Ngạn Cung?” Đông Phương Cửu lăm lăm, nhưng trong lòng bách chuyển thiên hồi, cái tên Bì Ngạn Cung này hấn đã từng nghe qua, có điều tuyệt đối không phải là một đại môn phái hoặc tà giáo chấn động giang hồ nào cả. Trên giang hồ, người ta chỉ nhắc đến Bì Ngạn Cung một câu: “Mạo như Vô Diệm tuyệt không phải người Bì Ngạn Cung”, điều này ngụ ý nói rằng trong Bì Ngạn Cung tất cả đều là mỹ nhân. Nhưng cung chủ Bì Ngạn Cung vì sao

phải dâng thị thiếp của mình cho Đông Phương Thất, lại từ Đông Phương Thất chuyển sang chỗ phụ hoàng? Lẽ nào chỉ bởi vì đó là mỹ nhân xuất thân từ Bì Ngạn Cung mà thôi sao? !

Đông Phương Cửu luôn cảm thấy mọi việc không đơn giản như vậy, nhưng trong nhất thời hắn cũng không có manh mối gì khác. Bởi vì lúc này hắn vẫn chưa biết, Linh Lung ngoại trừ là thị thiếp của cung chủ Bì Ngạn Cung, còn là Hữu hộ pháp của cung chủ Bì Ngạn Cung. Ngoại trừ khuôn mặt đẹp và tính tình khôn khéo, nàng còn có một “mỹ danh” là sát nhân vô xá (*giết người không tha*).

“Gia, nếu Bì Ngạn Cung là nơi sản sinh ra mỹ nhân, vậy không bằng chúng ta cũng đem tặng chút bạc [©xmydux.wordpress.com], hỏi xin vị cung chủ kia một tiểu mỹ nhân khác dâng lên cho Hoàng Thượng?” Y Y tuy cười, nhưng ngữ khí rõ ràng là đang khinh bỉ Đông Phương Thất.

Đông Phương Cửu cười cười: “Nói đến cực phẩm mỹ nhân, ai có thể sánh bằng Y Y nhà ta được? Không lẽ muốn bản vương dâng tặng Y Y đến hầu hạ bên gối phụ hoàng? !”

Y Y nghe vậy, sắc mặt ửng đỏ, xấu hổ gục đầu: “Gia, người đừng chế giễu nô tỳ!”

Đông Phương Cửu nở nụ cười, xoay người nói với Bạch U: “Tiếp tục điều tra, Bì Ngạn Cung tuyệt đối không đơn giản như lời đồn trên giang hồ đâu.” Một giáo phái chỉ sản sinh ra mỹ nhân sao có thể duy trì tồn tại? !

“Dạ!” Bạch U sau khi lĩnh mệnh, chớp mắt liền biến mất vô tung vô ảnh.

Y Y không nói lên lời: “Cái tên “Bạch U” này cũng thật xứng với hắn!”

Đông Phương Cửu chỉ cười không nói. Lúc nào Y Y cũng có những lời bình luận không cần thiết về người khác? Ha ha.

Lương Quốc hoàng cung, Càn Thanh Cung, Đông Phương Tấn tắm cung.

“Nhi thần thỉnh an phụ hoàng!”

“Cửu nhi mau đứng lên đi, đến cạnh trẩm này, lâu rồi trẩm không gặp Cửu nhi.” Đông Phương Tấn nằm nghiêng trên nhuyễn tháp, bên cạnh y là Linh Phi nương nương Linh Lung đang ngồi mỉm cười dịu dàng.

Đông Phương Cửu vừa ngẩng đầu lên liền bắt gặp ánh mắt Linh Lung đang đánh giá mình, đôi mắt ôn nhu như nước, nhưng pha lẫn vẻ thích thú của một con hồ ly, một con hồ ly ăn thịt sói!

Không sai, Linh Lung đại hộ pháp tất nhiên đã biết Đông Phương Cửu điều tra mình, tất nhiên cũng biết Đông Phương Cửu điều tra được những gì. Nhưng ả không sợ, cũng chẳng bận tâm, biết thì thế nào? Dựa vào tính cách của Đông Phương Cửu có thể liệu lĩnh dụng đến ả sao? Hơn nữa, “tin tức” có thể điều tra được từ Bì Ngạn Cung thì có bao nhiêu chứ? ! Huống chi, người của Bì Ngạn Cung từ trước đến nay luôn biết rõ số mệnh của mình, đó chính là hi sinh vì cung chủ, hi sinh không hề oán hận. Chỉ cần là việc phải làm, Linh Lung sẽ mỉm cười hiến dâng cả tính mệnh chính mình, bởi vì chỉ có được cung chủ cần đến, ả mới là người có giá trị, cho dù là tính mệnh, nếu không được cần đến, thì cũng không đáng một đồng.

Đông Phương Cửu chậm rãi tiến lên, cố ý không nhìn đến nụ cười khiêu khích của Linh Lung, trên mặt vẫn giữ vẻ đạm bạc như nước, không lộ chút cảm xúc nào, không để ai biết hắn đang suy nghĩ cái gì.

Đông Phương Cửu đến trước nhuyễn tháp nơi Đông Phương Tấn đang nằm nghiêng đứng chấp tay, đường hoàng sừng sững.

Đông Phương Tấn lại cất giọng hỏi: “Hoàng nhi à, trẩm nghe nói con tìm được một vật chí bảo?”

Đông Phương Cửu thoáng giật mình, trong lòng sáng tỏ. Chi là không nghĩ tới tin tức về Thất Sắc Thảo có thể truyền đi nhanh như vậy. Không biết là đồ tốt “giấu không được”, hay là có kẻ cố tình loan tin? !

Hơi cúi đầu, nhìn bao quát Đông Phương Tấn, hắn nở nụ cười nhẹ: “Khỏi bẩm phụ hoàng, trong phủ nhi thần đúng là có hai thứ có thể xem là chí bảo, vốn định chờ đến ngày mừng thọ phụ hoàng sẽ đem dâng tặng phụ hoàng. . .”

Đông Phương Tấn vừa nghe, khuôn mặt vốn chỉ có những nếp nhăn mờ nhạt, lúc này lại hằn sâu thêm, cười nói: “Ha ha, Trẩm đã nói rồi mà, Cửu nhi của Trẩm là người biết ý Trẩm nhất! [©xmydux.wordpress.com] Ngồi vị hoàng đế của Trẩm. . .” Hoàng đế cho rằng bản thân sắp thu được chí bảo nên khoái chí quá đâm loạn, lời không thể nói tùy tiện, cũng mở kim khẩu, có điều, lại bị Linh Phi Linh Lung lòng dạ khó lường kịp thời chặn lại.

“Hoàng Thượng, ngài chưa hỏi chí bảo của Cửu Vương gia là gì mà! ~~~” giọng nói rộn cả gai ốc, cộng thêm ánh mắt quynh rũ mê hồn của ả, nhìn vào trong mắt Đông Phương Tấn liền giống như châm lên một mồi lửa.

“Khụ khụ. . . Hoàng nhi à, Trẩm thấy con cũng không cần phải đợi đến đại thọ của Trẩm mới đem ‘Thất Sắc Thảo’ dâng cho Trẩm, ngày mai đem nó tiến cung đi!” Giọng lão hoàng đế có phần mụ mị, rõ ràng đang đè nén một tâm trạng gì đó, mà cặp “Long triều” kia sớm đã “chẳng thấy tung tích” lòn dưới y phục tiểu mỹ nhân.

Bỗng nghe thấy giọng nói e thẹn của tiểu mỹ nhân. . .

“Hoàng Thượng ~~~ ngài lại khi dễ người ta~~~~ “

Đông Phương Cửu cố giữ cho mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, thấy mà xem như không thấy, mặt lạnh trả lời: “Phụ hoàng, đáng tiếc trong phủ nhi thần không hề có thứ gì gọi là ‘Thất Sắc Thảo’ hết.”

“Cái gì? !” Đông Phương Tấn dừng hẳn động tác trên tay, đôi mắt bốc lửa càng thêm rực lửa, ngữ khí chuyển sang khiêu khích, lạnh giọng hỏi: “Không phải Hoàng nhi luyện tiếc chứ?”

Rốt cục, sắc mặt Đông Phương Cửu cũng có biến hóa, hần cau chặt đầu mày, khề khom người, nói: “Nhi thần không dám, thỉnh phụ hoàng minh giám!”

Đông Phương Tấn nhìn chăm chăm mặt Đông Phương Cửu một lát, nhưng vẫn không nhìn ra hư thực, y khó hiểu nhìn xuống mỹ nhân trong lòng, thấy mỹ nhân lắc đầu ủy khuất, ý bảo nàng không có đặt điều, kẻ dối trá chính là người kia.

Đông Phương Tấn cân nhắc một lát, đứng thẳng người dậy khỏi nhuyễn tháp, mang theo dáng vẻ oai phong đế vương nhiều năm của y, quay sang đưa con trai y chưa bao giờ dành cho nửa phần thương yêu, nói: “Thực sự không có?”

“Không có.” Đông Phương Cửu trả lời như đinh đóng cột.

Hần thực sự không nói dối, “Thất Sắc Thảo” đã không còn thuộc về hần nữa rồi, hần sớm đã tặng cho người khác, nếu như phụ hoàng muốn vì sao không nói sớm chút? Ngài không nói, thân làm nhi tử sao biết ngài muốn gì? ! Phải biết rằng ngài mà muốn , nhi thần... cũng nhất quyết không dâng Thất Sắc Thảo cho ngài!

“Được rồi!” Đông Phương Tấn cố nén con tức giận, nói: “Thời gian không còn sớm nữa, hoàng nhi lui ra đi.”

“Nhi thần tuân chỉ.” Đông Phương Cửu khom người lui lại mấy bước, sau đó bước nhanh ra khỏi Càn Thanh Cung.

“Hoàng Thượng, hần rõ ràng không muốn tặng Thất Sắc Thảo cho ngài! Sao hần có thể làm ngài thất vọng như vậy chứ? ! Ngài chính là phụ hoàng của hần mà! ~~~ “

Đông Phương Tấn nhìn mỹ nhân tức giận đến nhú chặt đầu mày, lòng càng đau đớn, nói: “Trẫm biết! Vật báu như Thất Sắc Thảo này, sao hần có thể nỡ đem dâng cho trẫm! [©xmydux.wordpress.com]Huống chi...” Huống chi trẫm chưa bao giờ làm tròn trách nhiệm của một người làm phụ hoàng... Ai bảo, ai bảo mẫu thân của hần chỉ là một cung nữ! Chuyện này không nên trách trẫm, muốn oán chỉ có thể oán trời.

Mỹ nhân Linh Phi khề thờ dài, nói: “Cũng chỉ có Thất vương gia mới thật tâm suy nghĩ đến ngài! Hoàng Thượng, ngài xem, đây là cái gì?” Vừa nói, vừa lấy ra một bình ngọc lưu ly hươu hươu trước mắt Đông Phương Tấn.

“Không phải là... không phải là tiên đan đã luyện thành rồi chứ? !” Đông Phương Tấn mắt lấp lánh nhìn chăm chăm vào chiếc bình gần như trong suốt.

Mỹ nhân hơi nhếch mặt lên.

Đông Phương Tấn giơ tay đoạt ngay chiếc bình, nút phẳng nắp bình, ngửa đầu nuốt luôn “tiên đan” trong bình vào bụng.

Đôi mắt đẹp cong cong, mỹ nhân mỉm cười, chỉ có điều chẳng biết nụ cười này là vì khuyh nhân quốc, hay là cướp nhân mạng.

“Hoàng Thượng, tiên đan của người ta mà ngài nỡ ăn như vậy sao! ~~~” Rõ ràng là giọng trách cứ, nhưng được thốt ra một cách ôn nhu chịu đựng không gì sánh được, thoáng chốc Đông Phương Tấn bình tĩnh ngộ, y cảm thấy y không nên ăn tiên đan một mình, hần là để lại cho mỹ nhân một viên. Y nghĩ, lần sau nhất định phải để lại cho mỹ nhân một viên, để mỹ nhân cùng hần sống lâu trăm tuổi, mấy trăm tuổi, cho đến khi mọc cánh thành tiên.

Chỉ có điều, hoàng đế bệ hạ đáng thương lại không biết, mỹ nhân trong lòng y chỉ muốn y cười hạc quy tiên một mình đứng lúc mà thôi.

Sau khi Đông Phương Cửu hồi phủ không lâu có thánh chỉ truyền đến, phụ hoàng hần gán cho hần một tội nhỏ, lệnh cho hần phải ở trong phủ đóng cửa tự kiểm điểm. Đây là giam lỏng mà, Đông Phương Cửu cười khề nghĩ. Hần thất thế ắt có kẻ đắc thế chứ?

Quả nhiên, lại có một đạo thánh chỉ ban ra, có điều ban xuống Thất vương phủ, trên thánh chỉ đại khái nói là: hoàng đế long thể bất an, mệnh Đông Phương Thất thay y đến dự tiệc sinh thần, cũng là mừng ngày Ngọc Quốc tiêu hoàng đế Thượng Quan Thiên tự mình chấp chính.

Đông Phương Cửu đành cười khồ, một hoàng tử do cung nữ sinh ra như hần, để đắc thế thì vạn phần gian khổ, nhưng thất thế lại dễ đến không ngờ!

Lương Quốc bên này, tình thế của Vương gia Đông Phương Cửu không ổn, trùng hợp ở Kim Quốc bên kia, hoàng đế Hiến Viên Tiêu cũng chẳng vui vẻ gì.

Bạn đang đọc truyện *Chi Càn Có Tiên, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 87: Thái hậu Kim quốc, không phải tầm thường

Cầm Hâm, Thủ đô Kim quốc.

Hoàng cung, Từ Ninh Cung.

Hiên Viên Tiêu vừa mới bãi triều liền bị tiểu thái giám của Từ Ninh Cung ngăn lại, nói là Thái Hậu Lão Phật gia vì nhớ Hoàng Thượng mà lo lắng, thân thể có bệnh nhẹ. Vì thế Hiên Viên Tiêu ngay cả triều phục cũng không kịp thay, liền vội vàng tiến đến Từ Ninh Cung vấn an mẫu hậu đại nhân của hân.

“Mẫu hậu, người thế nào rồi?”

Thái Hậu Lão Phật gia đang nằm trên giường thấy được con trai của mình, thân mặc long bào chân bước vội vã, đáy lòng bỗng nhiên trở nên ấm áp.
「©xnydux.wordpress.com」Bà khẽ nở nụ cười, dù sao cũng là con ruột của mình, vẫn phải nghe lời mình.

Thái hậu cố nặn ra một nụ cười thân nhiên, nói với Hiên Viên Tiêu: “Ai Gia không có việc gì, Hoàng Thượng đừng vội.” Chia ngón tay ngọc chỉ chỉ vào mép giường, lại nói, “Hoàng Thượng ngồi lại đây, Ai Gia có việc hỏi Hoàng Thượng một chút.”

Hiên Viên Tiêu nhìn mặt mẫu hậu, không thấy có có biểu hiện gì gọi là “bệnh nhẹ” hết, lại nghe nói bà có việc hỏi mình, lúc này cảm thấy mới cảm thấy có điều không ổn.

Mẫu hậu Hiên Viên Tiêu quả thật không phải dạng nữ nhân can dự triều chính, nhưng lời bà nói với Hiên Viên Tiêu, hoặc là nhắc nhở Hiên Viên Tiêu, hân chưa bao giờ không làm theo. Nhưng mà, không biết lúc này mẫu hậu của hân lại có chuyện gì muốn “căn dặn” hân.

Thái Hậu Lão Phật gia kéo tay Hiên Viên Tiêu qua, mỉm cười hiền từ chăm chú nhìn hân, từ tốn mở miệng: “Hoàng nhi của Ai Gia đã trưởng thành, là minh quân của một nước.” Thở dài, rồi mới nói tiếp, “Chỉ có một việc là nút thắt lớn trong lòng Ai Gia, nút thắt này nếu không giải được, trái tim của Ai Gia”

“Mẫu hậu, người nói đi, trẫm đang nghe đây.” Hiên Viên Tiêu cắt ngang lời Thái Hậu.

“Hoàng Thượng, Ai Gia tuy là thái hậu Kim quốc, nhưng tuyệt sẽ không can thiệp việc hoàng đế thích nữ tử nào, muốn sủng ái phi tử nào, có điều..... nữ tử mà Hoàng Thượng mang đến kia tuyệt đối không phải là chọn lựa để làm hoàng hậu Kim quốc ta!” Hoàng Thái Hậu đứng thẳng dậy, nhìn Hiên Viên Tiêu, trên mặt vẫn nở nụ cười, thanh âm ôn nhu như nước, nhưng lại khiến người ta không cảm nhận được chút ấm áp nào.

Hiên Viên Tiêu nhìn mặt thân của mình, nhìn vào mắt bà, muốn nhìn rõ lòng bà, thật lâu sau, hân cuối cùng gật đầu, nói: “Mẫu hậu an tâm, trẫm biết rồi.”

Thái Hậu Lão Phật gia nở một nụ cười hiểu ý với Hiên Viên Tiêu, bà biết Hiên Viên Tiêu sẽ hiểu được ý tốt của mình, bà biết Hiên Viên Tiêu là hoàng nhi tốt của mình, xưa nay vẫn thế.

“Hoàng Thượng, con thấy nữ nhi của Tân lão tướng quân như thế nào?”

Bỗng dưng, ánh mắt Hiên Viên Tiêu lạnh đi, nhưng rất nhanh hân đã khôi phục lại nụ cười nhạt không dễ dàng phát hiện lúc ban đầu, nói: “Hồ phụ vô khuyến nữ.”

Tinh thần Hoàng thái hậu tỉnh táo lên, truy đến cùng: “Ai Gia cũng cảm thấy cô nương này không tệ, xuất thân danh môn, tướng mạo tuy rằng không thuộc hàng tuyệt mỹ, nhưng cũng là một nữ tử hào hiệp, Ai Gia cảm thấy.....”

“Mẫu hậu!” Xem ra Hoàng Thái Hậu bởi vì không ngờ sẽ bị ngắt lời nên có chút thẳng thốt, Hiên Viên Tiêu cố cong môi cười tươi rồi, đổi giọng ôn hòa nói: “Mẫu hậu nghỉ ngơi cho khỏe, trẫm còn có chút chuyện quan trọng phải xử lý.” 「©xnydux.wordpress.com」Dứt lời liền đứng dậy, không quan tâm đến vẻ mặt xấu hổ của Thái Hậu Lão Phật gia, không chút chân chờ, hân rời khỏi Từ Ninh Cung.

Dật Thanh Cung, tẩm cung Hiên Viên Tiêu.

“Thập Tứ.”

“Dạ!”

“Tra lại lịch Ma y như thế nào?”

“Hồi chủ tử, Ma y Yến Tứ phương là một cô nhi, thuở nhỏ được Huyền Cơ lão nhân nhận nuôi ở Sinh Tử Cốc Tây Vực, sau đó thu làm đệ tử, nghiên cứu y thuật. Trần Khanh cũng là bé gái mồ côi được Huyền Cơ lão nhân nhận nuôi, sau này học độc thuật. Sau khi Huyền Cơ lão nhân quy tiên, hai sư huynh muội họ lần lượt ly khai Sinh Tử Cốc, tự kiếm đường mưu sinh.” Thập Tứ quỳ trên mặt đất chậm rãi nói.

Con người màu vàng của Hiên Viên Tiêu hơi co lại, ánh mắt khép hờ, lạnh giọng hỏi lại: “Thập Tứ, đừng nói với trẫm đây là tất cả những gì các người tra được! Mấy chuyện ai cũng biết hết này mà cần người nói cho trẫm nghe hay sao?!”

Thập Tứ nhất thời mở hời lạnh rờn rờn, nói: “Chủ tử, Thập Tứ biết tội! Thập Tứ lập tức phái người tiếp tục điều tra!”

Hiên Viên Tiêu lúc này mới từ từ hé đôi mắt tinh ranh đang khép hờ ra, gật gù nói: “Đừng làm cho trầm thất vọng nữa.”

“Dạ!”

Đúng lúc đó, giọng nói của Lộc Hải từ bên ngoài cửa tẩm cung truyền đến.

“Hoàng Thượng, quận chúa Sở Sở muốn gặp ngài, hiện đang ở bên ngoài, ngài xem, ngài có.....”

Hiên Viên Tiêu vung tay, Thập Tứ liền biến mất.

Đầu mày khẽ nhíu lại trong vô thức, thở nhẹ một hơi, Hiên Viên Tiêu nói: “Tuyên nàng vào đi.”

Lộc Hải đáp: “Dạ”

Ngọc Quốc hoàng cung, Lăng Vân Cung.

“Hoàng tử ~~~~~”

Ôi~, răng của ta đều sắp tiết hết acid ra rồi! Ta xách lỗ tai của thằng-em-giống-như-con-nít-mới-đẻ kia lên, rất trịnh trọng nói với hần: “Thiên Thiên, đệ có thể gọi ta là hoàng tử, cũng có thể gọi ta là tỷ tỷ, nhưng không cần kêu ‘Hoàng tử ~~~~~’, đệ nói xem đệ kêu ta giọng còn nhựa nhựa dài ngoằn như thế để làm gì?! 「©xmydux.wordpress.com」Đệ lại không phải là tiểu cô nương, không cần giả bộ nũng nịu, cũng không cần giả bộ đáng yêu! Bằng không đừng trách hoàng tử của đệ tâm ngoan thủ lạt!”

Đôi mắt bích sắc long lanh của Thượng Quan Thiên đã rom róm nước mắt, ủy khuất nhìn ta, ta cảm thấy hình ảnh ta hiện tại thật giống sói xám bắt nạt thỏ con.

“Không được khóc! Đệ bao nhiêu tuổi rồi, còn khóc!” Ta quát.

“Tháng sau là mười tám rồi.....”

Ặc..... đó có phải câu hỏi đâu, nguoi rớt cuộc hiểu hay không hà thằng nhóc Thượng Quan Thiên kia?!!

“Không được ôm ta! Tránh ra!” Thằng nhóc này xem ta là gốc cây, còn tưởng mình là gấu koala hay sao?! “Thượng Quan Thiên! Đệ là Hoàng Đế Ngọc Quốc, có biết hay không!”

Bị ta quát như thế, Thượng Quan Thiên liền ngoan ngoãn buông ta ra, đứng thẳng người dậy trước mặt ta.

“Đệ không còn là tiểu hài tử nữa, đệ là trụ cột của cả Ngọc Quốc, mỗi ngôn ngữ cử chỉ của đệ, phán đoán của đệ, lựa chọn của đệ đều ảnh hưởng đến cuộc sống của bách tính Ngọc Quốc.” Thở dài, ta véo lên mặt của thằng em ngọc đang dẫu môi định kháng nghị, “Tháng sau đệ sẽ tự mình chấp chính rồi.....” Ta làm sao yên tâm đem Ngọc Quốc hoàn toàn giao cho nguoi đây? Lỡ như một ngày nào đó ta ra đi, hoặc là cổ độc phát tác.....

Giúp hần xoa xoa hai má bị ta véo ửng đỏ, ta nói: “Thiên Thiên, hoàng tử đã tuyển hoàng hậu cho đệ.....”

“Ồ.....” Ta bỗng bị Thượng Quan Thiên hất mạnh, mất thăng bằng, thiếu chút nữa té xuống đất, “Thiên Thiên, đệ làm gì vậy?!” Cho dù trên mặt đất có thảm lông cừu thật dày cũng không thể tùy tiện đẩy nguoi à nha!

“Đệ không cần!” Thượng Quan Thiên hiếm khi hét lên với ta, khuôn mặt tuấn tú còn mang vẻ ngây ngô trở nên nghiêm túc thật sự, hần lặp lại: “Đệ không cần hoàng hậu gì hết! Đệ chỉ cần ở chung với hoàng tử! Không cần nguoi khác! Không cần!”

Ta giật mình, nhất thời không biết phải làm sao, không nghĩ tới hần lại phản ứng mãnh liệt như vậy, một lúc lâu sau ta mới cố gắng mở miệng xoa dịu bầu không khí, đáng tiếc.....

“Thiên Thiên, đệ nghe hoàng tử nói nè, nữ hài tử đó là.....”

“Trầm không thích nghe!” Trong chớp mắt, cả người Thượng Quan Thiên tựa hồ đều thay đổi, đâu còn một vị đế vương trẻ tuổi hồn nhiên ngây thơ, tính tình ôn hòa, rõ ràng là một bậc quân vương ngọc nhan tuyệt thế nhưng ngông cuồng tự đại. 「©xmydux.wordpress.com」“Trầm nói rồi, trầm không cần hoàng hậu gì cả, Trưởng công chúa không nghe rõ lời nói của trầm, hay là nghe không hiểu ý tứ của trầm?”

Thượng Quan Thiên nhìn chăm chú cười nhạt: “Hoàng tử đi đường mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi sớm một chút, trầm đi trước đây.”

Dứt lời, hần liền xoay người rời đi, bỏ lại ta trợn mắt há hốc mồm vì kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 88: Trên triều có người, ngoài cung có người!

“Công chúa...” Tiểu Phúc Từ hạ thấp giọng gọi, thấy ta không có phản ứng, lại kêu: “Công chúa! Trưởng công chúa! ~”

“Chuyện gì? ! Nói!” Ta lúc này mới hoàn hồn lại sau cơn kinh hãi chưa từng có. Thượng Quan Thiên sao có thể nói năng với ta như thế? ! Rõ ràng là một con thỏ để mà lại có gan cần tỷ tỷ của mình ư? ! Muốn cần cũng nên cần người khác chứ!

“Vĩnh An Vương cầu kiến...”

Ta trừng Tiểu Phúc Từ một cái, quát lớn: “Còn ngây ra đó làm gì! Không mau mời Vương huynh ta vào!”

“Dạ, dạ!”

“Mạc Ly!” Ta tiến ra đón, mở miệng gọi hân trước.

Mạc Ly khẽ mỉm cười với ta, nói: “Hoàng Thượng niên kỷ còn nhỏ, công chúa cần từ từ khuyên nhủ Hoàng Thượng mới tốt, chớ đừng nổi nóng với Hoàng Thượng.”

Ta sừng sốt, hỏi: “Huynh nghe ta nói chuyện với Thiên Thiên rồi sao?”

“Ừm.” Mạc Ly gật đầu thừa nhận, tiếp theo lại quỳ thụp xuống, ngẩng đầu nói với ta: 「©xmydux.wordpress.com」 “Thần có một chuyện muốn cầu, thỉnh công chúa đáp ứng, bằng không thần sẽ quỳ ở đây không đứng dậy!”

Nhìn Mạc Ly cố chấp như vậy, ta chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể cười đáp ứng: “Nói đi, ta đồng ý với huynh được chưa, mau đứng lên!” Miễn sao chuyện hân yêu cầu, hoàn toàn không làm hại đến ta hoặc Ngọc Quốc là được.

“Thỉnh công chúa cho phép Thượng Quan Mạc Ly tiếp tục bảo vệ công chúa!”

Ta sừng sốt, suy nghĩ một lát, mới nói: “Mạc Ly à, huynh đã từng đồng ý với ta, hơn nữa huynh đã là Vĩnh An Vương của Ngọc Quốc ta, là Trấn Quốc Đại Tướng Quân kiêm Binh Bộ Thượng Thư rồi, huynh đâu thể đổi ý được!”

Mạc Ly ngược mắt nhìn ta trân trân, ánh mắt lấp lánh sáng: “Thần không có đổi ý, thần chỉ muốn được tiếp tục tận lực bảo vệ công chúa mà thôi.”

Ta nở nụ cười: “Mạc Ly, huynh đứng lên đi, ta chấp thuận.” Muốn lúc đầu, không thích hợp, muốn thờ dài, lại ngại trở lại, cười cũng không được, than thờ cũng không xong. Kéo Mạc Ly dậy, ta nói: “Kỳ thực, cách thức bảo vệ một người có rất nhiều loại, mà mỗi một việc huynh làm đều là đang bảo vệ ta, huynh hiểu chưa, Mạc Ly?” Mỉm cười với hân, ta lại nói, “Giúp ta gọi Bính và Đình đến đây, ta có việc muốn nói.”

Mạc Ly nhìn ta, gật đầu: “... Được.”

Đây là lần đầu tiên ta gặp Bính, một người nhỏ con gầy còm, có một đôi mắt to màu nâu nổi bật, nhìn kiểu gì cũng không giống một ám vệ có khả năng giết người.

Ánh mắt ta chuyển hướng sang Đình, mặt đầy ý cười, ta hỏi: “Đình, ngươi có đồng ý đến Binh Bộ giúp Mạc Ly không?”

Đình sừng sốt một lúc liền gật đầu lia lịa, nói to: “Đồng ý đồng ý đồng ý!”

Giọng hét vô cùng khí thế của Đình khiến ta ong cả tai, ta cười khổ: “Hài tử nhà ngươi sau này nhớ nói nhỏ chút, giọng của ngươi đúng là đầy sức mạnh giống y như sư tử rống vậy!”

“Hắc hắc...” Đình gục đầu xuống, ngượng ngùng.

Ta thu lại nét cười, nghiêm giọng nói: “Hộ vệ Đình, tiếp chỉ ——”

Đình ngây ngốc, quên cả quỳ xuống, đến lúc Mạc Ly đá hân một cước, hân mới quỳ xuống.

“Hộ vệ Đình, tính tình trung nghĩa ngay thẳng, làm hộ vệ của bốn cung nhiều năm, nhiều lần lập công, ban tên Lăng Mạc Thất, phong chức Binh Bộ Thị Lang, nhận bổng lộc tam phẩm” 「©xmydux.wordpress.com」 Ta nhìn Đình đang ngớ ra, ho khan một tiếng, hỏi: “Còn không lĩnh chỉ tạ ân? ! Lễ nào muốn kháng chỉ hay sao?”

Mấy giây sau, là tiếng dập đầu “thình thình” mãi không dứt.

“Lăng Mạc Thất, đứng lên cho bỗn cung, đừng đập nữa, bỗn cung nghe một tim lăm!” Liếc qua Mạc Ly một cái, hấn liền hiểu ý lời kẻ này giờ chỉ biết đập đầu đứng dậy.

Ta nhìn về phía Bính cũng đang khiếp sợ y như vậy, mặt lạnh đi, quát lớn: “Hộ vệ Bính, vì bỗn cung làm việc không thành, bị kẻ gian bắt đi, ngươi có biết tội không? !”

Câu hỏi này của ta, khiến tất cả mọi người đều bưng tỉnh, Bính lập tức quỳ xuống: “Thuộc hạ biết tội, thỉnh công chúa trách phạt!”

Ta cười lạnh một tiếng, hỏi ngược lại hấn: “Bỗn cung ngược lại muốn hỏi ngươi, thông thường đối với kẻ làm việc bất lực, bỗn cung xử trí như thế nào?”

Trên trán Bính đã lấm tấm mồ hôi hột, nhưng giọng nói vẫn kiên định khó ngờ: “Ban cái chết.”

Mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng ta vẫn nhìn không được nỗi gai ốc. Ho nhẹ một tiếng, ta ung dung mở miệng: “Nếu ngươi biết tội, cũng biết nên lĩnh tội như thế nào, vậy bỗn cung sẽ không cần nhiều lời nữa.”

“Công chúa, Bính hấn...” Kẻ đàn độn quên mất thân phận của mình ra mặt giúp người khẳng định là bạn Đĩnh – hay còn gọi Lăng Mạc Thất – chưa trưởng thành kia chứ không ai khác.

Không đếm xỉa đến lời cầu xin của hấn, ta nhìn sang Mạc Ly: “Vương huynh có dị nghị gì với quyết định của bỗn cung hay không?”

Rõ ràng thấy trong mắt hấn hiện lên vẻ đau lòng và không muốn, nhưng hấn vẫn ương ngạnh nói: “Thần không có ý kiến.”

“Át! Sao huynh có thể vô tình như thế? ! Bính hấn, Bính hấn...”

“Lăng Mạc Thất! Lăng thị lang, ở trước mặt bỗn cung, ngươi hãy chú ý thân phận!” Không mắng hấn một câu thì hấn không biết điều.

Bính từ tốn đập đầu lay ta ba cái, sau đó đứng dậy, nhìn vào Át và Đĩnh thật sâu, tiếp theo từ bên hông rút ra một thanh chủy thủ, mắt thấy hấn sắp sửa rút đao, ta mới mở miệng: “Vương huynh, bỗn cung tình cờ gặp một vị hiền tài, muốn giới thiệu cho Vương huynh quen biết.”

Ba người bọn họ đều bị ta làm cho choáng váng, ngay cả Mạc Ly cũng sững sờ nhìn ta, không hiểu ta đang nói cái gì, lại càng không hiểu nổi ý ta muốn nói gì. Ta cười bước về phía Bính đang cầm chủy thủ trong tay, kéo lấy cánh tay đang cầm chủy thủ của hấn, nói với Mạc Ly: “Đây, hấn chính là vị hiền tài mà ta nói, Lăng Vô Ưu.”

Im lặng, không ai tiếp lời ta.

“Hôm nay, tất cả những người có mặt ở đây đều phải chứng minh cho bỗn cung một việc, hộ vệ Bính của bỗn cung bởi làm việc bất lực bị bỗn cung ban cho cái chết.” Ta nhìn một lượt qua từng người bọn họ, lại nói, “Bính đã không còn tồn tại trên đời này nữa. Hôm nay, trong phòng này chỉ có bỗn cung và Vĩnh An Vương, Lăng thị lang, còn có một vị hiền tài bỗn cung mới tình cờ gặp được tên Lăng Vô Ưu.”

Ngừng một lát, ta cao giọng hỏi: “Các ngươi đều nghe rõ cả chứ? !”

Ba người cùng đồng thanh nói: “Nghe rõ rồi!”

Ta mỉm cười, dờ dẫm mặt hung ác, nhìn Bính và Đĩnh, khoan thai nói: “Cái họ Thượng Quan này, bỗn cung không thể ban tặng hai người các ngươi. Cứ cho là bỗn cung ban được đi nữa, chúng thần trong triều cũng sẽ phản đối. Bỗn cung ban họ ‘Lăng’ cho hai ngươi, là muốn các ngươi hiểu rằng, các ngươi cũng là người nhà của bỗn cung. [©xmydux.wordpress.com] Thượng Quan Lăng, ‘Thượng Quan’ và ‘Lăng’ vốn không thể chia cắt, bỗn cung hy vọng các ngươi, Mạc Thất, Mạc Ly, Vô Sâu, Vô Ưu, trở thành người nhà của Thượng Quan Lăng ta, trở thành tay phải tay trái của Thượng Quan Lăng ta!”

Chuyện trên triều có Mạc Ly và Mạc Thất, còn thế lực ngoài cung thì chủ yếu sẽ do Vô Ưu chiểu cố, ta có thể yên tâm hơn một chút.

...

Đêm đã khuya, nhưng ta không tài nào ngủ được, nhìn vầng trăng tròn ngoài cửa sổ, tâm tư của ta thực sự không cách nào bình tĩnh được.

Ta khủng hoảng, sợ hãi, lo lắng, mặc dù biết hoàng cung to lớn như vậy ngoại trừ Thượng Quan Thiên sẽ không có người đàn ông thứ hai xuất hiện, nhưng ta vẫn không thể an tâm; mặc dù biết Át nhất định sẽ ở chỗ tối canh gác cho ta, trong vòng trăm trượng quanh Lăng Vân Cung ngay cả một con muỗi đục cũng không có, nhưng lòng ta vẫn thấp thóm kỳ lạ.

Ta biết, điều ta lo lắng không phải là vầng trăng tròn tối nay, mà điều ta lo lắng chính là cái đêm trăng tròn không thể tránh khỏi kia. Ta luôn cảm thấy, có một số việc, ta trốn không khỏi, hoặc nên nói rằng, có một số người sẽ không để ta lẩn trốn.

Ta chỉ mong mình lo âu vô có.

Ta bắt đầu hoài nghi, rốt cuộc nơi này là thế giới tiểu thuyết ta hư cấu nên, hay là một không gian tồn tại thực sự?

Ta càng ngày càng không thể hiểu rõ, ta rốt cuộc là Lăng mẹ kẻ, hay là Lăng công chúa?

Ta dần dần, có thể ngay từ ban đầu, đã xem những con người ở đây, tất cả mọi thứ ở đây là một thế giới chân thực mà đối đãi, nếu như không cảm thấy chân thực, ta cần gì phải quan tâm nhiều như thế?

Quan tâm về cô tịch trong mắt Âu Dương Vân, quan tâm lòng ái mộ của Sở Sở, quan tâm về mặt tổn thương của Hiên Viên Tiêu, quan tâm Đông Phương Cửu làm sao để có thể tiếp tục sống tốt...

Nếu như ta chưa từng tồn tại, nếu như ta biến mất...

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 89: Cười xấu hơn khóc, có chuyện như thế

Ngọc Quốc Lăng Đô, Như Ý Lâu, bên trong phòng sổ một chữ Thiên.

Tóc trắng mắt đỏ, trường sam bạch sắc, Âu Dương Vân lặng lẽ ngồi trên ghế, đôi mắt u ám chứa nỗi ưu sầu.

“Vương thượng, mời dùng trà.” Tiểu Tặc Tử cúi gục đầu không dám nhìn thẳng vào long nhan của Âu Dương Vân, cung kính nâng chung trà, chờ Âu Dương Vân đón lấy.

“Tiểu Tặc Tử, ngươi phải gọi ta là ‘chủ tử’, chớ có quên.” Âu Dương Vân dù mắt kiên nhẫn nhưng cũng không làm gì được, chỉ có thể nhắc nhở thêm lần nữa. Cái tên nô tài Tiểu Tặc Tử này thực sự là ngốc có trình độ, dạy mãi không sửa, nói như thế nào cũng vô dụng! ©xmydux.wordpress.com Nếu không phải thấy hần hầu hạ Lăng Nhi có công, lại là người thân cận nhất của Lăng Nhi trong vương cung, y cũng sẽ không dẫn hần đến Ngọc Quốc.

Tiểu Tặc Tử cả người cứng lại, quỳ thụp xuống mặt đất: “Dạ chủ tử, Tiểu Tặc Tử nhớ rồi! Xin chủ tử tha cho Tiểu Tặc Tử!” Hần dập đầu lia lịa.

Âu Dương Vân hơi hoảng hốt, chẳng lẽ trong mắt Tiểu Tặc Tử y là một bạo quân sao? ! Cũng có thể là do chuyện trước kia y giam Lăng Nhi trong địa lao đã tạo thành nỗi ám ảnh. Thầm thở dài một tiếng, Âu Dương Vân thông thả bước tới phía trước cửa sổ, thờ ơ nhìn ra rừng hoa đào trong vườn bên ngoài cửa sổ.

Một hồi lâu.

“Dùng ngọc thiện xong, ra ngoài đi dạo một vòng.”

“Dạ, Vương... Chủ tử.”

Tiểu Tặc Tử khom lưng thụt lui đi ra phân phó tiểu nhị chuẩn bị ngọc thiện.

Tiểu Tặc Tử vô cùng thắc mắc, Vương thượng nhà mình đã đến để mừng thọ Ngọc Đế vì sao không trực tiếp đến biệt quán mà Ngọc Quốc đã chuẩn bị cho các sứ giả đến mừng thọ, mà cứ muốn ở tại khách điểm chứ. Đương nhiên, hần tuyệt đối không dám hỏi. Huống hồ, Vương thượng có thể đưa hần đi theo, hần đã niệm《Kim Cương Kinh》hai mươi mấy lần rồi, hần đã cảm ơn trời đất biết bao nhiêu rồi. Mặc dù hần cũng không biết mình niệm bộ kinh này có thích hợp hay không, nhưng đó là thành tâm của hần, có thể đến mừng thọ Ngọc Đế thì nhất định có thể nhìn thấy chủ nhân của hần, Thượng Quan Lăng. Trong mắt Tiểu Tặc Tử, Vương thượng có thể sẽ thay đổi, chứ chủ nhân của hần thì chỉ có một. Một chủ nhân từng giúp hần, tín nhiệm hần, cho hần biết hần là người, Thượng Quan Lăng.

Ngọc Quốc hoàng cung, Lăng Vân Cung.

Tiểu Phúc Tử đang thao thao bất tuyệt lái nhái cái nọ xọ cái kia bên tai ta, ta tốt tính như vậy mà cũng hết chịu đựng nổi, ho khan một tiếng, ta đứng bật dậy, mỉm cười âm hiểm, từng bước tới gần Tiểu Phúc Tử: “Ngươi —— ngậm miệng lại cho bản cung!”

Tiểu Phúc Tử rên một tiếng ai oán, còn ráng nói thêm một câu: “Tiểu Phúc Tử tất cả đều là vì Trường công...”

“Thêm một chữ nữa, bản cung sẽ sai người may miệng ngươi lại!”

Thế giới an tĩnh liên, kỳ thực chuyện này rất dễ, ai bảo trên thế giới này có cái từ “bạo lực” làm chi! Mặc dù ta không phải là người chủ trương bạo lực, nhưng có đôi khi ta cũng tin “có nắm đấm, mới biết điều”.

Đôi nam trang xong, ta mở cái quạt lông đánh xoẹt, nghênh ngang đi ra khỏi cung. Thực ra, ta chỉ muốn đến nhà ngoại công của ta, đương nhiên là không phải ta đi tiễn chân lão gia tử, mà là muốn đi gặp mặt ông anh họ khác người kia, ta muốn học theo tấm lòng ái tài của Lưu Hoàng Thúc (*), chỉ có điều, “ba lần viếng phủ” của ta và “ba lần đến mời” của chú ấy về mặt tính chất tuyệt đối không giống nhau, hắc hắc, nhưng miễn kết quả giống nhau là được

rồi!

(*) nói đến việc Lưu Bị ba lần đến lầu cỏ của Gia Cát Lượng để mời y ra giúp mình, lần thứ ba mới gặp. Ý nói đến sự chân thành, khẩn khoản.

Ta vừa mới bước ra khỏi cửa cung trong tình thần sảng khoái chưa được mười bước, thì vút một cái một bóng người xẹt qua, chính là Mạc Ly Vương huynh nhà ta, đồng chí Át vĩ đại đã đứng sừng sững ngay bên cạnh ta.

Ặc, ta thật có chút hối hận vì đã đồng ý cho hắn kiêm nhiệm luôn chức vụ cũ trước đây của hắn.

Khóe miệng cười mà run run giật giật, ta ha ha vui vẻ nói: “Mạc Ly, huynh nhìn xem huynh mặc cả người hoa phục như thế đứng chung một chỗ với ta có thích hợp không? !” Đây chẳng phải muốn làm bại lộ thân phận của ta sao? !

“Công chúa muốn đi đâu?” Mạc Ly mở miệng liền nói thẳng vấn đề, không vòng vo tam quốc.

“Haizz... Ta đến tướng phủ, về nhanh thôi. Mạc Ly, huynh...”

“Nếu thế, thần ăn mặc như vậy cũng không trở ngại gì.” Mạc Ly mỉm cười, rồi sải bước đi trước, 「©xmydux.wordpress.com」không nghe thấy tiếng chân ta đuổi theo, bèn quay đầu lại nhìn ta một cái, “Công chúa, đi thôi.”

Cao xanh ơi hỡi cao xanh! ~~~~~ Át ơi, huynh quả là thần kỳ, chỗ không nên để ý thì không để ý, chỗ cần kiên trì thì kiên trì, huynh như vậy là đặt ta ở đâu! Còn bảo ta làm thế nào mà lêu lổng trên đường được đây? !

Chuyện tốt bị phá đám, trong lòng tức tối, bước đi có ý lẻ mề, khiến tên Át kia đi được năm ba bước đều phải quay đầu nhìn ta một cái.

“Công chúa bị mệt sao?” Át rốt cục dừng chân, xoay người chờ ta đuổi kịp hắn.

Mắt ta lóe lên một cái, thầm tính kế, gật đầu nói: “Ừ, mệt lắm! Không bằng chúng ta đi ăn chút gì trước đi? Cũng sắp đến bữa trưa rồi, ta một giọt nước cũng chưa uống!” Chóp chóp đôi mắt to tròn long lanh như một hồ nước xanh biếc dập dềnh xao động, xao động~ lập tức bẻ cong trái tim kiên định của Át! ~~~~

Át nhìn ta sâu thẳm, nhoen miệng cười, lộ ra vài phần phong tình, hắn nói: “Được.”

Ta hắc hắc cười sung sướng, để lộ mười mấy cái răng trắng toát, ta cảm thấy nếu ta thực sự là một thằng con trai, tuyệt đối sẽ rất đẹp trai, “mỹ thiếu niên môi hồng răng trắng” gì gì đó! Hơn nữa ta còn có thể cười khoe răng, mắt long lanh lúng liếng!

Bởi Át cũng đã thỏa mãn cái ý muốn dạo phố của ta, nên bước chân ta cũng có sức hơn, bước đi trên đường thoăn thoắt, chỉ trong khoảng thời gian một chung trà, chúng ta đã đến tửu điểm Như Ý Lâu, sân nghiệp của ta.

“Ôi, nhị vị khách quan mời ngồi bên này! ~~~ “

Mới vừa bước vào, liền thấy tiểu nhị nhiệt tình nghênh đón, nụ cười tươi rói đúng tiêu chuẩn nhân viên phục vụ trên mặt, cùng với đôi mắt sáng như ánh sao, hình như đang nói: “Ngài là thượng đế, ngài là Gia, ngài là Lão Thiên ban tiền cho ta!”

“Lầu hai nhả gian.” Át đưa tay ra ngăn tên tiểu nhị đang bước gần lại chỗ ta, thuận thế nhét cho hắn một đĩnh bạc.

Tiểu nhị nhìn đĩnh bạc trong tay, đến khi nhìn lại chúng ta lần nữa ánh mắt càng thêm lấp lánh.

“Ôi khách quan, thật ngại quá, nhả gian đã có người đặt trước rồi. Ngài thấy tôi tìm cho các ngài một chỗ yên tĩnh gần cửa sổ trên lầu hai có được không?”

Át vừa định mở miệng, ta vội nhảy lên phía trước hắn cười với tiểu nhị kia, nói: “Được, vậy làm phiền tiểu nhị ca.” Át thấy ta rất vui vẻ, cũng không tiếp tục lằng nhằng việc không có nhả gian nữa.

Đúng là tiểu nhị ở quán này phục vụ rất có tiêu chuẩn, vị trí hắn tìm cho chúng ta, đúng thật không tồi, hơi nghiêng đầu liền có thể thấy được phong cảnh trên đường.

“Hài lòng lắm sao?” Át không gọi ta là công chúa nữa, hắn biết rõ ra ngoài cần phải làm thế nào cho thích hợp.

Mỉm cười, ta nói: “Đương nhiên!” Ta rướn cổ sát về phía hắn, hạ giọng nhưng cũng không che giấu được niềm vui sướng của ta, “Từ lâu nhà mình buồn bán tấp nập như vậy, làm lão bản sao có thể không vui đây? !”

Át cũng vui vẻ, hỏi tiếp: “Có muốn gặp chương quỹ không?”

Ta lắc đầu: “Không cần! Ta làm lão bản sau lưng là tốt rồi, chuyện bên ngoài có Vô Ưu quản lý, còn có huynh trông coi, ta yên tâm rồi.”

Cùng lúc đó, ở hậu viện Như Ý Lâu, phòng số một chữ Thiên.

Tiểu nhị thu dọn thức ăn trên bàn xong khom người chào Âu Dương Vân, Âu Dương Vân dùng mắt ra hiệu, 「©xmydux.wordpress.com」Tiểu Tặc Từ

liền bước tới thưởng cho tiểu nhị một nén bạc, tiểu nhị mỉm cười khép cửa phòng lại cho Âu Dương Vân.

“Chủ tử, ngài có dùng chút trà hay điểm tâm không?”

“Không cần, ra ngoài thôi.”

“Dạ.”

Tiểu Tặc Tử lấy một chiếc mũ rộng vành phủ lụa trắng đưa cho Âu Dương Vân, Âu Dương Vân cảm lấy, đứng dậy đội lên.

Nếu như, mấy lần đi lướt qua vai nhau có thể đổi lấy một lần kết cục tốt đẹp, như vậy Âu Dương Vân sẽ là người hạnh phúc.

...

“Aizzz, Mạc Ly, huynh xem huynh xem, nam nhân mà đội mũ rộng vành, huynh nói hẳn là soái ca hay là xấu nam đây?” Ta chỉ vào một bạch sam nam tử dưới lầu, vô cùng nhiều chuyện hỏi ý kiến của Ất, nhưng đến khi nhìn thấy gã hầu đi theo nam tử kia vừa bước ra khỏi cửa Như Ý Lâu, tay của ta liền cứng đờ, hai mắt nhìn trừng trừng.

Nếu như ta không nhìn lầm, tên người hầu kia chính là Tiểu Tặc Tử đã từng hầu hạ ta, vậy... bạch sam nam tử đội mũ rộng vành kia... sao... sao hẳn đã tới rồi? !

Không, phải nói là, sao hẳn lại tới sớm như vậy? Còn nửa tháng nữa mới tới sinh thần của Thiên Thiên mà? !

“Soái ca là cái gì?”

Ất thân nhiên hỏi một câu, thu hồi tâm trí lại, ta mỉm cười với hắn, nhưng ta phát hiện sau khi thấy nụ cười của ta, ánh mắt hắn lại có chút biến hóa, có một chút bất đắc dĩ, hoặc là ưu sầu, thoáng vụt qua đôi mắt hắn.

“Soái ca chính là một nam tử rất tuấn tú, rất đẹp trai! Ví dụ như, huynh chính là một đại soái ca, còn ta hiện tại, chính là tiểu soái ca! Ha ha...”

Cười còn xấu hơn cả khóc, có chuyện như thế đó.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 90: Thần thương khẩu chiến, mẹ kế toàn thắng

ô phủ.

Mới vừa vào cửa phủ đã thấy Thu Nguyệt điệu dáng bước về phía bọn ta, nhìn thấy ta nàng đầu tiên là hơi sững sốt, tiếp theo cúi thấp người thi lễ, ôn nhu nói: “Thu Nguyệt thỉnh an Trưởng công chúa, thỉnh an Vĩnh An Vương.”

Lòng ta chợt lạnh, nhãn lực của nha đầu kia thật tốt, ta ăn mặc MANLY như thế mà nàng cũng có thể nhận ra ta, trời xanh chứng giám, ta tuyệt đối không có nữ cải nam trang theo kiểu éo lá giống như trong mấy bộ phim truyền hình cổ trang đâu đó!

Ho khan một tiếng, tròn tròn hai mắt, ta hỏi: “Thu Nguyệt sao người nhìn ra ta được? !”

Thu Nguyệt nhoen miệng cười, nói: “Nô tỳ chỉ biết người có thể khiến Vĩnh An Vương lặng lẽ đi theo sau, ngoại trừ Trưởng công chúa sẽ không sẽ có người thứ hai.” 「©xmydux.wordpress.com」Đôi mắt như thu thủy của Thu Nguyệt liếc nhìn sang Ất, sau đó lại đảo trở về trên người ta, rồi nàng nói tiếp, “Hơn nữa, nô tỳ chưa bao giờ gặp qua một vị mỹ thiếu niên tuấn mỹ ‘dị thường’ như vậy.”

Ack... Xem ra ta vẫn chưa đủ thoát tục, vẫn còn rất “đàn bà con gái”!)

“Thu Nguyệt, người nghĩ rằng ta là một Loli, kỳ thực ta có trái tim của Shota (*)! Ha ha! ~” Dứt lời, ta đắc ý khi thấy Thu Nguyệt tròn xoe hai mắt vì không hiểu ta nói cái gì, cố nén nụ cười xấu xa vào trong bụng. Khoát khoát tay với Thu Nguyệt, ta nói: “Biểu ca của ta có ở trong phủ không?”

(*) tiếng Nhật, tiếng Trung là Chính Thái, chỉ những cậu bé trai dễ thương, ngược với Loli, chỉ những cô bé gái dễ thương.

Thu Nguyệt hồi phục tinh thần, đáp: “Thiếu gia đang ở trong phủ, công chúa muốn tìm thiếu gia sao?”

Ta gật đầu, mức độ kinh ngạc của Thu Nguyệt so với lúc nãy càng tăng thêm, nhưng nàng vẫn không hỏi thêm gì nữa.

“Thu Nguyệt, người đi bẩm báo với thiếu gia người một tiếng, bảo rằng chúng ta tới.” Ất ung dung thân nhiên mở miệng phân phó.

Thu Nguyệt vừa định xoay người, ta liền kéo nàng lại, nói: “Chúng ta trực tiếp tới chỗ biểu ca, đừng tạo cảm giác xa lạ như vậy.” Quay đầu lại nhìn lướt qua Át, hần liền hiểu rõ ý ta, khẽ gật đầu.

Ở sâu bên trong Tây Uyển, hậu viện Tô phủ, một tòa tiểu viện không bắt mắt lắm, trên bức hoành phi đen viết hai chữ lớn cứng cáp mạnh mẽ theo lối Chữ Lệ —— Cúc Viên, trong đó một đóa hoa cúc yêu mị màu vàng kim thay thế cho chữ “Mễ” nằm bên trong chữ Cúc.

(hưng lên làm tấm bảng cho các muội dễ hình dung, đúng lối viết chữ Lệ luôn nhé ^^)

Hai tròng mắt của ta suýt tí nữa thì bị tấm “bảng hiệu” này hút ra khỏi vành mắt! Ôi trời đất ơi, anh họ của ta không phải là... không phải là cái gì gì đó chứ? ! Cái ... cái này đúng là quả chấn động đối với linh hồn nhỏ bé yếu đuối của ta mà! ~~~

Bất tri bất giác ta thụt lui lại phía sau mấy bước.

“Đừng sợ, Tô Từ Chiêm chỉ là mồm miệng hơi độc địa một chút, chứ không có ác tâm, hơn nữa nói gì thì nói hần cũng là biểu ca của công chúa.” Át quan tâm ghé vào tai ta nói nhỏ, hần tưởng rằng ta sợ cái lưỡi độc địa của Tô Từ Chiêm, trong khi thực tế ta chỉ bị chấn động bởi tấm biển trên cửa mà thôi.

Ta quay mặt sang mỉm cười với hần, kéo bàn tay to lớn của hần, nói: “Đi, chúng ta đi hội ngộ với vị biểu ca mồm mép độc địa của ta!”

Thu Nguyệt không nhịn được cười khúc khích, vội vàng rút trong tay áo ra một chiếc khăn tay che miệng lại, không dám nhìn thẳng vào ta.

“Trưởng công chúa chẳng lẽ không biết, ‘Cúc Viên’ của tiểu nhân không hoan nghênh những kẻ không mời mà đến sao?” Trường bào xanh đen, tướng mạo như ngọc, trên tay phe phẩy ngọc phiến, ánh mắt sắc bén nhìn ta chăm chăm, khóe miệng hơi nhếch lên.

Tô Từ Chiêm đang gây hần!

Ta buông tay Mạc Ly ra, sải bước về phía trước đứng trước mặt Tô Từ Chiêm, nhìn thẳng vào mắt hần, nhìn một cái thật sâu, rồi kiễng chân ghé vào tai hần cười nói: “Biểu ca à, hiện tại ta tùy tiện nói ra một tội trạng là có thể đem huynh ra xử... cung hình (*thiến*) đó nha.” Rõ ràng cảm thấy thân thể hần cứng đờ, ta liền rút lui khỏi bên tai hần, cười haha sáng khoái, 「©xnydux.wordpress.com」 “Tấm thịnh tình của biểu ca, nếu ta và Mạc Ly từ chối thì bất kính rồi!” Ta xoay người vẫy tay Át, “Đi thôi Mạc Ly, biểu ca mời chúng ta vào trong nói chuyện!”

Ngay lúc đi lướt qua Tô Từ Chiêm, hần khẽ cười rồi dùng âm lượng nhỏ chỉ đủ cho hai người bọn ta có thể nghe được, hung dữ nói với ta: “Một nữ tử mà lại có trái tim tiểu nhân đê tiện, Trường công chúa quả thật xứng với câu ngọc ngữ của người xưa ‘duy nữ tử dữ tiểu nhân nan đường dã’ (*duy chỉ có đàn bà và tiểu nhân là khó dạy*)!”

Bỗng dưng, ta chợt nghĩ nếu như biểu ca này của ta khẩu chiến cùng với Trương Sở thuộc hạ của tên gốc Đông Phương Cừu kia, rốt cuộc ai sẽ thắng?

Đột nhiên, ta có một cảm giác không hay, có lẽ nói về mồm miệng độc địa, ta còn cao hơn một bậc... mấy chuyện kiểu như vậy ta cũng ngại thừa nhận lắm... khụ khụ...

“Biểu ca, ngài là một kẻ tiểu nhân đê tiện trong hình dạng một nữ tử, ngài có một trái tim còn cao hơn cả trời nhưng gánh không nổi cái số mệnh mỏng như tờ giấy của ngài! ~ Kể hèn Thượng Quan Lăng sao dám so sánh với biểu ca được chứ!”

Cặp mắt xanh lục chẳng biết đã đảo điên bao nhiêu bận, Tô Từ Chiêm cố nuốt con giận xuống, đi theo sau ta và Át vào trong Cúc Viên của hần.

Thật sáng khoái nha, để ngươi khi dễ ta, dám cả gan đầu võ mồm với ta ư, vậy thì hãy chuẩn bị tinh thần ôm một bụng “hương tan ngọc nát” đi nhé!

Sau khi ngồi ổn thỏa trong phòng của Tô Từ Chiêm, hần sai người hầu dâng trà, cho dù trong lòng có khó chịu cỡ nào, nhưng “công tác trên mặt” hần cũng không đến nỗi vô lý đến mức như vậy.

“Nói đi, tìm ta có chuyện gì.”

“Chắc hần mấy ngày trước biểu ca đã từng vào cung rồi.” Ý ta muốn ám chỉ đến “lời mời nồng hậu hần vào cung” sau lần chạm mặt đầu tiên của ta và hần.

Tô Từ Chiêm không trả lời, xem như là ngầm thừa nhận.

Ta cười cười: “Biểu ca có thành kiến với Thượng Quan Lăng, ta có thể hiểu được.” Thượng Quan Lăng nguyên bản đầu phải là ta, còn ta hiện tại lại là Thượng Quan Lăng.

“Công chúa nói quá lời, tiểu nhân Tô Từ Chiêm sao dám có —— thành kiến với giám quốc công chúa chứ.”

Cái này mà nói là không có thành kiến? ! Nhìn bộ dạng khinh thường của ngươi kia, nghe giọng điệu chanh chua của ngươi kia!

Ta nhin! Ngươi cũng coi như gặp thời, gặp đúng lúc ta đang cần gấp nhân tài, mà ngươi miễn cưỡng cũng có thể xem là một nhân tài!

“Tô Từ Chiêm, ngươi nên hiểu rõ thân phận của mình, công chúa không trách tội sự vô lý của ngươi chỉ bởi vì nàng còn muốn gọi ngươi một tiếng biểu

ca.” Ất lạnh lùng xen vào một câu, không thèm liếc Tô Từ Chiêm một cái.

Biểu ca của ta sao có thể nghe lọt tai kiểu nói này, lập tức nhảy dựng lên khỏi ghế, giận dữ nói: “Giỏi lắm Thượng Quan Mạc Ly, đừng tưởng rằng người thay đổi thân phận thành Vương gia thì người cao hơn Tô gia chúng ta một cái đầu, mang họ Thượng Quan thì thế nào? ! Vương gia thì sao? ! Tô Từ Chiêm ta...”

“Câm miệng!” Không sai, giọng nói hung dữ này chính là do ta quát! Lão hồ không phát uy là cho các người mặt mũi hellokitty lắm rồi!

Hai vị “nam sĩ” đều sừng sốt, ánh mắt chậm rãi quay sang phía ta, ta bình tĩnh nhìn về phía Tô Từ Chiêm, dịu giọng nói: “Đừng tưởng rằng “cây tài khinh người” là một cụm từ tốt, đừng suốt ngày oán giận lão Thiên bất công đối với huynh, lão Thiên căn bản không biết huynh là ai, chứ đừng nói gì đến việc nghe thấy lời huynh oán giận! Tô Từ Chiêm, nếu huynh vẫn còn coi mình là con dân của Ngọc Quốc, vẫn còn một chút trắng khí muốn trị quốc bình thiên hạ, Thượng Quan Lăng ta đây nguyện dùng quốc sĩ đối đãi huynh, cũng hy vọng huynh có thể dùng quốc sĩ báo đáp!”

“Người —— người...” Tô Từ Chiêm chỉ tay vào ta, ấp úng mãi cũng chỉ thốt được một từ.

“Mấy năm trước hiểu lầm quá nhiều, ta cũng không muốn giải thích điều gì, nhưng có đôi khi, lời nói từ trong miệng mọi người cũng chưa chắc đã là sự thực, cứ coi như có những việc huynh tận mắt chứng kiến, nhưng có bao nhiêu việc có thể hoàn toàn tin tưởng?!「©xmydux.wordpress.com」Thượng Quan Lăng ta là một người như thế nào, những kẻ chưa từng gặp ta, chưa từng tiếp xúc với ta, chưa từng chia sẻ thời gian với ta, đều không có quyền nói rằng ta không đúng!” Thở dài, ta dịu giọng lại, nói tiếp, “Ta biết nói vài ba câu huynh sẽ không tin ta, nhưng, biểu ca à, làm ơn dùng đầu óc ngẫm nghĩ kỹ lại xem, nếu ta thực sự ... xấu xa... giống như đồn đãi như vậy, liệu ta có phải cố chịu đựng như vậy, hao tổn khí lực như vậy đến mức huynh không? Trong thiên hạ nhân tài không thiếu, cái thiếu chính là Bá Nhạc (*) kia!” (*) *kẻ có con mắt nhìn người*

“Tô Từ Chiêm thiếu gia, những lời của công chúa đều là thật lòng, mong người không nên phụ nàng.” Ất liếc nhìn Tô Từ Chiêm, trong ánh mắt rõ ràng ẩn chứa vài phần cảnh cáo.

“Ngoại công tuổi tác đã cao, sớm muộn gì sẽ có một ngày rời khỏi Tướng vị. Biểu ca, huynh có từng nghĩ, những kẻ đồ kị địa vị vững vàng suốt hai mươi năm qua của Tô gia chúng ta sẽ đối đãi chúng ta như thế nào? ! Biểu ca, huynh có từng nghĩ đến cảm thụ của ngoại công không? ! Huynh mười bảy tuổi đã đỡ Trang Nguyên, năm đó ngoại công đã tự hào vì huynh biết bao, đã gởi gắm bao nhiêu hy vọng trên người huynh! Ngoại công suốt đời vì nước cống hiến, còn huynh lại nhẫn tâm không chịu gánh vác chút chuyện vì lão gia tử sao? !”

“Ta... Ta...” Tô Từ Chiêm bị dao động.

“Cửu ma (mợ) đã qua đời nhiều năm nhưng cửu cửu vẫn không tái giá, biểu ca, tất cả những việc bọn họ làm đều là vì ai chứ? !”

Tô Từ Chiêm quát lên một tiếng: “Được rồi! Người đừng nói nữa!” Hít một hơi thật dài, hần mới nói, “Nói đi, người rốt cuộc muốn ta làm cái gì.”

Ha ha, hần rốt cục chịu thỏa hiệp rồi, ta cười ha ha nghiêng người ra trước: “Biểu ca, Hình Bộ là chỗ tốt, chỗ đó vẫn khuyết một Hình Bộ Thị Lang.”

Một lát sau, Tô Từ Chiêm nhìn ta đầy ngờ vực, thốt ra một câu: “Sao ta cứ cảm thấy như mình bị mắc lừa vậy?”

“Làm gì có... ha ha...” Kẻ nào đó chợt dạ cúi đầu...”Thiên Thiên tư chất thông minh, đáng tiếc không có lão sư nào giỏi dạy nó, theo một tỷ tỷ như ta, nó cũng rất khổ. Biểu ca, huynh xem...”

“Đế sư?” (*thầy của vua*) Tô Từ Chiêm ngồi xuống ghế, cười lạnh hỏi ta.

Ta gật đầu: “Biểu ca, huynh thật là thông minh! Huynh thực sự là Gia Cát Không Minh trong bộ dạng Phan An!”

“Phan An là ai? Gia Cát Không Minh là ai?”

“À... Cái này... Phan An là một nam nhân... Gia Cát Không Minh cũng là một... nam nhân...”

Bốn bề vắng lặng...

Trong một cung điện xa hoa nhất của hoàng cung Thương Mân —— Tiên Hoa Điện, có một mỹ nhân được người người công nhận thiên hạ đệ nhất mỹ nhân —— Mộ Dung Uyển.

“Tam muội, đừng mơ tưởng nữa, ta sẽ không đồng ý cho muội đi đâu!”

“Hoàng huynh, ” một âm thanh thánh thót khẽ run lên, ai nghe thấy trái tim cũng bất giác thót lại đôi chút, 「©xmydux.wordpress.com」”Cho Uyển nhi cùng đi với huynh đi, Uyển nhi nhất định sẽ ngoan ngoãn theo sát bên người hoàng huynh...”

“Không được!” Quốc chủ Thương Mân quốc Mộ Dung Xu lần thứ hai mở miệng từ chối thỉnh cầu của muội muội mà hần thương yêu. “Uyển nhi, không phải nhanh như vậy mà muội đã quên hậu quả của việc ba năm trước đây đại ca đưa muội đi Ngọc Quốc rồi sao? !”

Mộ Dung Uyển cắn môi dưới, không nói gì nữa.

“Thư tín nói rõ muốn cầu thân muội đủ để nhét đầy cả Tiên Hoa Điện! Khi đó muội chẳng qua chỉ mới mười bốn tuổi...” Mộ Dung Xu khẽ thở dài nói, “Không phải đại ca không thương muội, nguyên nhân chính là vì đại ca thương muội, mới không muốn đưa muội vào chỗ nguy hiểm. Aizzz... Chỉ trách Thương Mân quốc nhỏ bé, đại ca cũng không có đủ sức mạnh bảo vệ muội... Ta... Ta thật là...”

“Đại ca...” Mộ Dung Uyển ngẩng đầu lên, đôi mắt rực sáng, chỉ riêng một đôi mắt này thôi cũng có thể coi là mỹ nhân rồi. “Là Uyển nhi không tốt, Uyển nhi sẽ ngoan ngoãn đợi ở Tiên Hoa Điện.”

Mộ Dung Xu mỉm cười an ủi.

Một nén nhang sau.

“Tam công chúa, người thực sự không đi Ngọc Quốc sao?” Nha hoàn thiếp thân của Mộ Dung Uyển, Tiểu Nhụy chớp chớp mắt hỏi Mộ Dung Uyển.

Mộ Dung Uyển cong mắt cười, có chút giao hoạt, nói: “Đương nhiên phải đi.” Nàng muốn gặp một người, một người ba năm trước chỉ nhìn thoáng qua mà cho đến hôm nay nàng không thể nào quên được.

“Vì sao trong số những người cầu thân lại không có huynh ấy?” Mộ Dung Uyển thăm thò dài.

“Tam công chúa nói cái gì?”

“Không, có nói gì đâu...”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 91: Thăng nhóc chết tiết, suy nghĩ như người lớn!

Ngọc Quốc hoàng cung, Dưỡng Tâm Điện.

Vừa bước vào cánh cổng lưu ly xanh biếc trước Dưỡng Tâm Điện, lòng ta bỗng thấy nặng nề. Không biết từ bao giờ, ta lại có chút cảm giác không dám nhìn vào trái tim tiểu Thiên Thiên. Ta luôn cảm thấy thăng nhóc này tuy còn nhỏ, trông như có vẻ nghe lời, thế nhưng trong nội tâm lại chứa đầy phản kháng, sẵn sàng chống đối bất cứ lúc nào. [©xmydux.wordpress.com] Ta không giỏi trông nom trẻ con, lại càng không giỏi dạy dỗ trẻ con, cho nên, ta mới có cảm giác sợ đối mặt với Thượng Quan Thiên, nhất là những khi chỉ có ta và nó hai người mặt đối mặt.

Nhưng... ta bất tri bất giác bước chậm lại, Tiểu Phúc Tử đi theo phía sau ta hình như cũng nhận ra, cũng may hắn cũng biết điều hạ thấp cái giọng the the của mình xuống, hỏi ta: “Có phải Công chúa không biết gặp Ngọc Đế phải mở miệng thế nào đúng không?”

Ta mừng thầm trong lòng, Tiểu Phúc Tử này thật đúng là con giun trong bụng ta, ta nghĩ cái gì hắn đều biết, cũng may cho dù là Thượng Quan Lăng trước đây, hay là ta hiện tại, đều vinh sùng hắn giống nhau.

Ta xoay người nhỏ giọng đe dọa hắn: “Tiểu Phúc Tử, tự đoán ý của chủ tử, cẩn thận cái đầu của ngươi!”

Tiểu Phúc Tử sau khi nghe xong mặt mày co giật, tiếp theo cười nịnh nọt nói: “Nô tài không dám, nô tài chỉ là muốn san sẻ lo âu cùng công chúa ~~~”

Ta cười: “Ngươi định san sẻ thế nào?”

“Ngọc Đế xưa nay đối với lời công chúa nói luôn bảo sao nghe vậy, mặc dù lần này có chút trở ngại, nhưng nô tài nghĩ... chỉ cần công chúa dùng lời ngon tiếng ngọt lui một bước tiến hai bước, Ngọc Đế sẽ tuân theo ý nguyện của công chúa thôi.”

Ái chà, tiểu nô tài này thật sự có tâm địa gian xảo nha. Ta nở một nụ cười với Tiểu Phúc Tử, thấp giọng nói: “Trở về bốn cung sẽ thưởng hậu cho ngươi.”

Tiểu Phúc Tử miệng toét đến tận mang tai, đắc ý không giấu nổi: “Tiểu Phúc Tử có thể san sẻ ưu phiền với công chúa chính là phúc phần của Tiểu Phúc Tử, Tiểu Phúc Tử...”

“Được rồi! Ngậm miệng lại đi!” Liếc cho tên Tiểu Phúc Tử vênh vào một cái: “Đứng chờ bên ngoài!” Sau đó, ta sai bước tiến vào Đông Ngâm Các của Dưỡng Tâm Điện, tiểu Thiên Thiên đang nằm nghiêng trên nhuyễn塌, nhìn đáng vẻ của hắn thì biết hoặc là đang ngủ lơ mơ, hoặc là chỉ đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ta khiêm nhường một chút, ôn nhu gọi: “Thiên Thiên ~~~” cái thăng nhóc này ngay cả mí mắt cũng không thèm động đậy, rõ ràng là đang giả đồ! Được rồi, ta sẽ cho hắn chút mặt mũi, ho khan một tiếng, ta lại gọi: “Thiên Thiên à! ~~~” nổi hết cả da gà da vịt!

Thăng nhóc chết tiết này giờ mới từ từ mở mắt ra, nhìn thấy mặt ta, mặt này hoảng hốt giống như nằm mơ thấy ma: “Là hoàng tỷ hả? Đế... đế không ngờ...” Tiếp theo, thăng nhóc chết tiết này lại trưng ra một nụ cười tươi như hoa nở, cầm lấy ống tay áo của ta, lắc qua lắc lại, “Không ngờ hoàng tỷ lại

đến thăm đệ! Hoàng tỷ thật tốt! Hoàng tỷ đối với đệ là tốt nhất! ~~~ Hoàng tỷ...”

“Khụ khụ... Thiên Thiên à...” Ta vừa cười, vừa cố sức kéo ống tay áo mình ra khỏi bàn tay hắn, “Hoàng tỷ không tốt với đệ thì còn tốt với ai nữa, đúng không?”

“Ừm ừm...” thẳng nhóc chết tiệt gật mạnh đầu.

“Thiên Thiên, ta tới tìm đệ, là muốn thương lượng vài chuyện với đệ...” Lặng lẽ quan sát vẻ mặt của Thượng Quan Thiên, xem hắn có giống lần trước đột nhiên trở mặt phát điên hay không. Hình như, rất bình thường. Tốt quá, tốt quá.

“Những việc trong triều hoàng tỷ cứ làm chủ là được rồi, hoàng tỷ là giám quốc công chúa mà!”

Oài, hải tử này mới ăn mật ong sao? Miệng lưỡi sao lại ngọt lịm như thế!

“Lữ Kính mấy ngày trước bị miễn chức rồi, chức Hình Bộ thị lang tạm thời bị khuyết, có thể cho Tô Tử Chiêm tạm giữ chức vụ này không?”

“Hoàng tỷ nói rất đúng, để biểu ca làm Hình Bộ thị lang đi, có điều, dựa vào tài năng của biểu ca, chức Hình Bộ thị lang này thật sự là ủy khuất huynh ấy rồi!”

“Ha ha... phải đó...” Ta chẳng biết nói tiếp cái gì...”Thiên Thiên à, Lục thái phó tuổi tác đã cao, hơn nữa sau khi đệ kế thừa hoàng vị, chức vị thái phó của thái tử này cũng không thích hợp để dạy dỗ đệ nữa. Đệ cảm thấy...”

“Để biểu ca đến dạy đệ, hoàng tỷ cảm thấy thế nào?” Thượng Quan Thiên chớp đôi mắt to tròn nhìn ta, rất thành khẩn, rất chân thành, lòng ta chợt cảm thấy rung động. 「©xmydux.wordpress.com」thẳng nhóc này không hổ là em trai ta, thực đúng là huyết mạch tương thông mà! Ta nghĩ gì, hắn đều biết! Thực sự là đáng yêu chết đi được!

“Ừ... Ha ha... Không tệ... Ta cũng tán thành...”

Hai chuyện đại sự đều hoàn thành, hơn nữa còn chẳng tốn chút sức lực nào, giờ chỉ còn lại một chuyện tương đối hóc búa và lại vô cùng cấp bách không thể không đề cập, cũng chính là việc khiến tiểu Thiên Thiên trở mặt lần trước ở trong cung của ta —— đó là việc lập hậu!

“Thiên Thiên à...” Chột dạ là hiện tượng không tốt, người sẽ bắt giác cúi đầu, bắt giác nhìn tránh đi chỗ khác...

“Hoàng tỷ muốn nói gì có thể nói thẳng, điều tỷ nói, đệ đều đồng ý hết...”

“Thật chứ?!” Lão Thiên gia rốt cục cũng giúp ta một lần... MUAH~~

“Ngoại trừ việc tuyển hậu.” Thượng Quan Thiên vẫn chớp chớp đôi mắt to tròn mỉm cười với ta, nhưng ta thì lạnh hết cả người. Không phải vì sự cự tuyệt của hắn, mà là vì ta cảm thấy tiểu Thiên Thiên trước mắt này, không còn là một đứa trẻ nữa rồi, tâm của hắn phải chẳng đã đủ cao đủ rộng để nhìn thấu việc ta không dám nói, nhưng ta tin tưởng rằng chỉ ít hắn có thể thấy rõ lòng ta, không một suy nghĩ nào của ta có thể thoát khỏi ánh mắt hắn, đôi mắt to tròn bích sắc long lanh kia.

“Hoàng tỷ, sao tỷ không nói?”

“Ack... Không có gì...” Ta còn có thể nói gì đây? ! Ngại chận hòng ta ngay trước khi ta kịp mở miệng rồi còn gì! Sao ta có thể bại dưới tay một thẳng nhóc chứ? ! Hơn nữa, vài ngày sau là lão gia tử sẽ dẫn em dâu tương lai của ta về rồi, nếu như ta không xử lý ổn thỏa chuyện nhỏ này, ta đành phải chịu để Dục Quốc “xử lý” mình mà thôi!

Vì vậy, ta đeo bộ mặt trường bối lên, tình cảm nồng nàn nhìn Thượng Quan Thiên, chân thành nói: “Thiên Thiên, đệ là hoàng đế của Ngọc Quốc, mà con dân Ngọc Quốc cần một nữ tử có thể cùng đệ sống vai kề cho bọn họ ngưỡng vọng, nữ tử đó chính là Hoàng...”

“Hoàng tỷ đó!” Thượng Quan Thiên mỉm cười kéo tay ta, hóm hờ nói: “Bách tính đều biết Ngọc Quốc có tỷ, có đệ mà!”

Ta diên nha, cố nhịn! Cười tiếp tục nói: “Nữ tử đó chỉ có thể là...”

“Hoàng tỷ à!”

“Phải là...”

“Hoàng tỷ!”

“Là...”

“Hoàng tỷ —— “

“Thượng Quan Thiên! ——” ta nổi giận.

“Có đệ!”

Hai hàm răng của ta nghiền vào nhau ‘ken két’, ta mỉm cười u ám, nói với Thượng Quan Thiên: “Đừng có nhảy vào họng ta nữa! Đệ biết ta muốn nói cái gì mà!” [©xnydux.wordpress.com] Nói cho đệ biết, làm hoàng tử của đệ, cũng coi như một nửa mẫu thân của đệ! Hôn nhân đại sự là do phụ mẫu làm chủ! Là người thân duy nhất của đệ, ta có quyền lợi và nghĩa vụ chọn cho đệ một lão bà tốt!”

“Trẫm không cần hoàng hậu, Ngọc Quốc cũng không cần hoàng hậu.” Đôi mắt to tròn của Thượng Quan Thiên đột nhiên không còn tròn xoe nữa, bỗng như hẹp dài ra, trông mắt màu xanh biếc lóe lên một tia sáng như ngọc lưu ly, liếc nhìn ta một cái, lãnh khốc vô tình.

Mẹ nó chứ thằng nhóc này bị ma nhập rồi à!

“Thượng Quan Thiên, ngươi chưa tự mình chấp chính, quốc sự vẫn là do bốn cung làm chủ!” Ngươi lên mặt với ta, bộ ta không biết lên mặt với ngươi sao? !

Thượng Quan Thiên khẽ cười một tiếng, quay đầu lại nhìn ta, ánh cười trong mắt có phần châm chọc. Thật muốn túm thằng nhóc này đét vào mông nó mấy cái!

“Hôm nay ta đã nói rõ ràng với ngươi rồi! Ngươi không lập hậu, Ngọc Quốc ta sau này sẽ không có hoàng tử, Thượng Quan gia chúng ta sẽ tuyệt hậu! Ta nói cho ngươi biết, chỉ bằng chuyện này thôi ta có thể bãi miễn ngươi!” Ấc, thằng nhóc này hình như không hiểu bãi miễn là cái gì! “Ta có thể phế truất ngôi vị hoàng đế của ngươi, ngươi có biết hay không? !”

“Được thôi, trẫm không ngại.”

Cười! Hắn còn cười? ! Grừ! ~~~ ta nóng rồi nha!

“Thượng Quan Thiên, ngươi đừng cho rằng ta không nỡ phế ngươi! Ta... Ta...”

Đang lúc ta tức sấp bốc khói sau lưng thì Thượng Quan Thiên lại chớp đôi mắt tròn to của hắn đi về phía ta, dang rộng hai tay ôm lấy ta, nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng ta, giống như giúp ta thuận khí, dùng giọng nói ngây thơ của hắn thì thầm bên tai ta: “Hoàng tử, đệ biết tỷ không nỡ.”

Hình như thời gian trôi qua cũng khá khá, cảm giác hai cánh tay hắn càng thêm siết chặt, ta vốn đang định đẩy vòng tay hắn ra, thì hắn lại lên tiếng lần nữa: “Đệ có thể cưới công chúa Dục Quốc kia, nhưng đệ có hai yêu cầu, tỷ nhất định phải đáp ứng.”

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, Hey, thằng nhóc xấu xa chết tiệt này cao hơn cả ta sao? ! “Yêu cầu gì? Miễn không quá đáng là được.” Ta phải thủ, không thể tùy tiện đáp ứng yêu cầu của thằng nhóc này được, để tránh khỏi thiệt thòi!

“Một là đồng ý cho đệ không bao giờ lập hậu, hai là tỷ phải đáp ứng đệ nhất định không gả cho Hiên Viên Tiêu.”

Ồ... ơ... yêu cầu kiểu gì thế này? ! Điều thứ hai tuy rằng quá sức quái dị cũng không hợp tình hợp lý, nhưng ta có thể đáp ứng được, nhưng điều thứ nhất “không lập hậu”? ! Vậy cưới Tư Đồ Vũ Yên kiểu gì? !

“Đệ không lập hậu thì làm sao cưới Tư Đồ Vũ Yên đây?”

“Trẫm có thể phong cô ta làm hoàng quý phi, thân phận gần với hoàng hậu, hưởng hồ trẫm suốt đời sẽ không lập hậu, cho nên thân phận của cô ta vẫn là tối cao ở hậu cung, chắc hẳn nói như vậy Dục Quốc cũng có thể chấp thuận chứ.”

“...” Ta há hốc miệng không nói thành lời, hồi lâu sau, ta gật đầu.

“Hoàng tử, tỷ thật tốt, đệ biết ngay tỷ sẽ đồng ý mà.”

Thằng nhóc Thượng Quan Thiên chết tiệt này gây tiếp theo sau đó lại giống y như con gấu koala bám chặt trên người ta, [©xnydux.wordpress.com] còn ta lúc này hoàn toàn cảm thụ được tâm trạng phần uất khó nuốt trôi mà anh họ khó ưa của ta phải chịu đựng sau khi bị ta cho vào bẫy.

“Thiên Thiên... đệ ghét Hiên Viên Tiêu lắm sao?” Ta chẳng biết sao mình lại thốt ra câu đó.

Thượng Quan Thiên mỉm cười, khẽ nói: “Không chỉ có ghét.”

Ta giật mình... Không nói được gì...

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 92: Đả kích thế này, làm sao chịu nổi?

Kim Quốc hoàng cung, ngự thư phòng, hoàng hôn dần buông.

Lộc Hải khom người chậm rãi bước vào ngự thư phòng, Hiên Viên Tiêu đang phê duyệt tấu chương ngẩng đầu lên nhìn lướt qua Lộc Hải, rồi lại cúi đầu xuống, tiếp tục xem xét tấu chương trong tay.

“Hoàng Thượng...” Lộc Hải khẽ cất tiếng, mi mắt hơi sụp xuống.

Hiên Viên Tiêu lần thứ hai ngẩng đầu lên, nhìn Lộc Hải, trong lòng sáng tỏ, cất tiếng hỏi: “Bên Dực Khôn Cung lại truyền lời tới sao?”

“Dạ...” Lộc Hải gật đầu đáp, “Sở Sở chủ tử muốn cùng Hoàng Thượng dùng bữa tối...”

Hiên Viên Tiêu khẽ ngẩn ra trong chốc lát, bật cười, nhìn chằm chằm Lộc Hải hỏi: “Lộc Hải, người đi theo trăm lâu như vậy rồi, trong lòng trăm nghìn cái gì, chắc hẳn người cũng có thể đoán được chút ít.”

Lộc Hải ngẩng đầu lên, đón lấy ánh mắt vàng kim của Hiên Viên Tiêu, vội nói: “Hoàng Thượng, lão nô trăm ngàn lần không dám tùy tiện phỏng đoán thánh ý!”

“Ha ha, giữa người và trăm không cần như vậy. Trăm tin người.” Hiên Viên Tiêu buông tấu chương ra, đứng dậy, chậm rãi bước lại chỗ Lộc Hải, lại nói, “Sở Sở là khách của trăm, người nên phân phó nô tài phía dưới tôn xưng nàng cho đúng, 「©xmydux.wordpress.com」 Hai tiếng ‘chủ tử’ không thể tùy tiện gọi như vậy, Lộc Hải, người cần phải hiểu rõ chứ?”

Lộc Hải vội quỳ xuống đất, nói: “Dạ, lão nô hiểu rõ. Chỉ là...”

“Cứ nói đừng ngại.”

“Sở Sở quận chúa theo Hoàng Thượng hồi triều, Hoàng Thượng an bài nàng vào ở Dực Khôn Cung, nhưng Dực Khôn Cung lại thuộc về Tây Lục Cung... ờ...”

Hiên Viên Tiêu cau mày, một lát sau, mới nói: “Là trăm không cần nhắc chu đáo, Lộc Hải người nhắc nhở đúng lắm.” Trăm tư trong chốc lát, lại nói tiếp, “Trở về, người hãy chọn một khu nhà yên tĩnh cho Sở Sở dọn sang. Dù sao một nơi như Dực Khôn Cung không hợp với thân phận của nàng.”

“Hoàng Thượng, ý ngài là...” Ngài đưa Sở Sở quận chúa hồi triều không phải là muốn... như vậy là thế nào? ! Lộc Hải thầm tự hỏi, nhưng lại không dám nhiều lời hỏi thêm, vừa mở miệng liền khép lại.

Hiên Viên Tiêu cười khò, nói: “Trăm cũng không biết trăm là làm sao nữa...” Thờ dài nói, “Đi thôi, bãi giá Dực Khôn Cung.”

Giờ Tuất hai khắc, Kim Quốc hoàng cung, Dực Khôn Cung.

Bóng đêm bao phủ, mặc dù đèn đuốc khắp nơi cũng không nhìn rõ mọi vật, xa xa chỉ thấy một bóng người vàng chói giữa vòng vây của những chiếc đèn lồng đang từ từ tiến đến.

Một mỹ nhân mặc cung trang, quay sang thân hình vàng chói kia, dịu dàng khom người, ôn nhu nói: “Bệ hạ vạn phúc!”

Nói xong khẽ ngẩng đầu lên, để lộ ra một gương mặt trái xoan xinh xắn, sóng mắt lấp lánh, đôi môi đỏ mọng, nụ cười diễm lệ, da trắng hơn tuyết trong hơn sương, đáng tiếc là thừa quyền rũ nhưng lại thiếu phần cốt cách.

Một bàn tay to lớn vươn ra định nâng nàng dậy, nhưng trong khoảnh khắc lại thu trở về, chỉ để lại một câu nói đầy xa cách: “Giữa Sở Sở quận chúa và trăm không cần đa lễ.”

Dực Khôn Cung trong nhất thời trở nên tĩnh lặng, Sở Sở không khỏi tái mặt, nụ cười sắp sửa không còn giữ trên môi được nữa, trong mắt hiện lên vẻ u buồn, cuối cùng cố nặn ra một nụ cười, nhẹ giọng nói: “Tiêu, vào trong dùng bữa thôi.”

Hiên Viên Tiêu được Sở Sở gọi như vậy, tựa như lại nhớ tới quá khứ. Chỉ là, tâm tình lại không còn như trước. Lòng hẩn từ khi nào đã bắt đầu có sự thay đổi kỳ lạ, tự nhiên lại cảm thấy chột dạ khi đối mặt với một nữ tử ôn nhu như nước giống Sở Sở. Vì sao hẩn chột dạ? Vì sao? !

Cứ cho là Hiên Viên Tiêu biết, hẩn cũng không muốn thừa nhận.

Trong lòng thầm chế giễu bản thân, hẩn cũng nở một nụ cười tuần lãng, theo Sở Sở vào nội điện.

Nửa canh giờ sau.

Dùng bữa xong, dường như những chủ đề có thể nói hai người đều đã nói hết, đành phải ngượng ngùng ngồi phẩm trà.

Không ngờ Hiên Viên Tiêu phá vỡ sự trầm mặc trước, nói: “Sở Sở, 《Ba mươi sáu kế》 lần trước nàng viết cho trăm, vì sao chỉ có mười sáu kế?”

Sở Sở sững sốt, vừa định mở miệng, lại thấy Hiên Viên Tiêu cười nói: “Chẳng lẽ này mười sáu kế này có thể biến hóa thành ba mươi sáu kế? !” Dùng một lát lại nói, “Xem ra trăm còn phải nghiên cứu kỹ thêm.”

Sở Sở trong lòng chợt lạnh, Tiêu của nàng bắt đầu xưng “Trẫm” với nàng từ khi nào? ! Ha ha, đây là đang xa lánh nàng, hay là... đây là chuyện nàng phải tập làm quen nếu trở thành hoàng hậu của y. Suy cho cùng, Tiêu của nàng cũng là vua của một nước, sau này có thể sẽ còn là quân vương của một thiên hạ thống nhất. 「©xmydux.wordpress.com」Tự an ủi bản thân như vậy, tâm tình nhất thời tốt lên, nàng mỉm cười nhìn sang Hiên Viên Tiêu, có chút ngượng ngùng giải thích: “Lúc đó, khi thấy được 《Ba mươi sáu kế 》 ở chỗ Vô Ngôn, thiếp có chút khẩn trương, nên không... không nhớ được hết...” Trên thực tế là bản thân trước khi xuyên không chưa từng hết lòng học thuộc, cũng không có đặc biệt nghiên cứu những thứ này, nàng đâu ngờ bản thân sẽ xuyên không chứ? Nếu biết trước như vậy, nàng có thể đã thực sự học thuộc rất nhiều binh thư rồi, cứ cho là không thể hiểu nổi, nhưng cũng có thể giúp đỡ Tiêu mà!

“Ồ? !” Hiên Viên Tiêu sững sốt một chút, bật cười sang sảng, an ủi Sở Sở: “Không sao, mười sáu kế cũng tốt lắm rồi.”

Mấy từ đơn giản, không thể xem là lời an ủi, nhưng lại khiến mặt Sở Sở ửng hồng. Y vẫn quan tâm đến mình, chỉ là không biết cách biểu đạt, không phải sao? Trong lòng bất giác nhen nhúm một tia hy vọng le lói.

Cứ cho là Hiên Viên Tiêu không phải là một người cẩn thận chu đáo, nhưng hẳn là ai chứ? Một vị quân vương hiểu rõ đạo làm đế vương đến mức không thể hiểu rõ hơn, một hoàng tử từ nhỏ sinh đã lớn lên dưới những bức tường đồ sộ này, sao hẳn có thể không phát hiện ra thay đổi trên mặt Sở Sở?

Ánh nền rơi lên mặt lên người Hiên Viên Tiêu tạo nên những hình ảnh quái dị, trong đôi mắt vàng kim nông sâu khó hiểu toát lên một thần sắc không thể diễn tả, khiến Sở Sở không tránh khỏi bị cuốn hút vào trong đó, ánh mắt không thể nào rời khỏi thân thể y.

“Tiêu... chàng dự định... thiếp... như thế nào... chàng...” Sở Sở khẩn trương trở nên lắp bắp, căn bản không thể diễn đạt được suy nghĩ của mình.

“Mấy ngày nữa cùng ta đi Ngọc Quốc, đệ đệ Thượng Quan Thiên của nàng thân chính đăng cơ, nàng cũng nên trở về rồi.” Hiên Viên Tiêu khẽ nói.

Sở Sở nghe vậy, huyết sắc mới lan ra trên mặt trong nháy mắt biến mất hết, vì sao vào lúc này lại nói những điều này? Là đang nhắc nhở thân phận của mình sao? Mình bỏ tất cả đi theo y tới đây rồi, y còn muốn bắt mình quay trở lại? ! Nàng làm gì còn mặt mũi mà quay về? ! Làm sao quay về được? ! Chẳng lẽ y không biết rằng, bản thân cho tới bây giờ vẫn chỉ muốn đi theo y, thuộc về y thôi sao? !

“Hắn không phải đệ đệ của ta!” Sở Sở cuối cùng cũng để lộ con lừa giận của mình.

“Nhưng Thượng Quan Lăng đối đãi với nàng như tỷ muội ruột thịt.” Hiên Viên Tiêu không chút do dự nói ra suy nghĩ của mình. Hắn không thể nào quên được biểu hiện của Thượng Quan Lăng tại Ma y quán. Càng không thể quên được Thượng Quan Lăng vì Sở Sở mà lăn lộn từ Ngôn Quốc sang Lương Quốc, đã tổn hao tâm tư và công sức tìm ma y chữa bệnh cho Sở Sở như thế nào. Đối đãi như vậy, chẳng lẽ còn không sánh bằng máu mủ hay sao? !

“Tiêu, chàng đã quên nàng từng đối xử ta như thế nào rồi sao? !” Sở Sở nhìn Hiên Viên Tiêu không thể tin nổi, lần đầu tiên nàng nghe được lời nhận xét của y về Thượng Quan Lăng, không ngờ lại là lời khen ngợi và tán thành. Sở Sở muốn cười, nhưng cười không nổi, ứ khuất mắc kẹt nơi cuống họng không thể nào thoát ra được, nàng sắp nghẹn chết rồi.

“Ta bị Thượng Quan Lăng hiếp đáp mười lăm năm, tròn mười lăm năm a! Mười lăm năm ta đều sống sợ hãi dưới bóng ma của nàng! Cũng chính nhờ nàng ‘ban ân’, ta suýt nữa đã bị đám người bỉ ổi kia... làm... huhu...” Nước mắt thi nhau chảy xuống, liền thành xâu chuỗi, không thể ngừng.

Đôi mắt vàng kim nhìn chằm chằm vào Thượng Quan Sở Sở, một tia sáng khác thường chợt lóe lên. 「©xmydux.wordpress.com」Hiên Viên Tiêu định đưa tay lau nước mắt cho Sở Sở, nhưng chung quy vẫn không thể làm được. Hắn đắm chiều nhìn Sở Sở, không phải hẳn không tin “mười lăm năm ức hiếp” mà Sở Sở nói, mà là...

Sở Sở phải là người đầu tiên biết Thượng Quan Lăng căn bản không phải là Thượng Quan Lăng trước đây chứ? !

Hắn còn nhớ ngày ấy trên nóc nhà của Sở Dật Các, cả hán lẫn Đông Phương Cửu đều nghe được lời tự thuật của “Thượng Quan Lăng”, Sở Sở không có lý do gì lại quên mất?

Một lúc lâu sau, cho đến khi Sở Sở khóc mệt rồi, Hiên Viên Tiêu mới cố ép bản thân mở miệng nói: “Chuyện quá khứ hãy để cho nó trôi vào quá khứ, chỉ ít nàng ấy hiện tại là thật tâm đối đãi nàng, nàng cũng đừng nên tính toán nữa.”

Sở Sở trợn trừng hai mắt nhìn Hiên Viên Tiêu, trong mắt chất chứa đau thương, bất bình, còn có sự chất vấn không thể lý giải. Chỉ là, không ai nói thêm lời nào.

Đêm khuya, ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu lên thân thể mảnh mai của Sở Sở, rơi xuống đất hình bóng phản chiếu rất dài, rất dài của nàng, giữa căn phòng trống vắng, càng hiện rõ về thê lương.

Các ngón tay nàng lạnh lẽo, nhưng vẫn không lạnh bằng trái tim nàng lúc này.

“Đã sinh Du sao còn sinh Lượng... (*)” Một tiếng thở dài ai oán, Sở Sở rời khỏi khung cửa sổ.

(*) Ai đọc Tam Quốc Chí thì biết câu này của Chu Du, trách ông trời vì sao lại sinh ra một Gia Cát Lượng giỏi hơn mình.

“Ta cũng muốn thật lòng đối đãi người... cũng muốn...” Một giọt lệ, là vì ai mà rơi, nàng cũng không biết.

Lương Quốc, Cửu vương phủ, thư phòng.

Đông Phương Cửu có chút lười nhác, ấy vậy mà lại toát lên vẻ phong tình khó diễn đạt thành lời. Chẳng biết từ khi nào, trong đôi mắt phượng đen láy bao giờ cũng ánh lên vẻ âm ngoan của hắn, dần dần bị thay thế bởi vẻ tà mị, còn trong cái miệng không bao giờ do dự tuôn ra những hình phạt nghiêm khắc tàn nhẫn, cũng dần dần có chút chần chừ, bởi vì khóe môi luôn luôn nhếch lên vì nhớ tới người nào đó của hắn, một vành cung như vậy không thích hợp nói đến những đề tài tanh tưởi đẫm máu cho lắm.

Đông Phương Cửu đang thay đổi, hắn biết sự thay đổi của bản thân, nhưng hắn cứ để mặc. Có đôi khi, hắn sẽ dùng cụm từ “sự hồ đồ hiếm có” để an ủi chính mình.

“Chuyện Linh Phi có tiến triển gì không?”

Hắc y lam đồng, Bạch U khụy gối quỳ xuống, tay phải chấp đao, hồi bẩm “Hồi gia, Linh Phi là hữu hộ pháp của cung chủ Bì Ngạn Cung.”

“Ồ?” Đôi phượng mâu của Đông Phương Cửu híp lại, một lúc sau, hắn khẽ cười một tiếng, lại khen một câu: “Ha ha, thất ca của ta cũng coi như có chút năng lực.” Quay đầu lại hỏi Bạch U, “Cung chủ Bì Ngạn Cung có thân thể ra sao?”

Bạch U ngập ngừng chốc lát, cúi đầu bẩm “Mật thám tra được, tên của cung chủ Bì Ngạn Cung chỉ có một chữ ‘Yến’.”

Ánh mắt Đông Phương Cửu phóng tới mặt Bạch U, thu lại nụ cười, nhìn hắn một cái, lạnh lùng hỏi [©xmydux.wordpress.com]: “Bạch U, ngươi đừng nói với Gia rằng, người Gia nuôi dưỡng chỉ có thể tra được cái tên của cung chủ? ! Thật không biết nhiều năm qua Gia đã nuôi dưỡng được những thứ gì!”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 93: Ma y xuống núi, sứ giả cũng đến

Bạch U toàn thân run lên, vội vàng cúi đầu, nói: “Bạch U làm việc bất lực, thỉnh Gia trách phạt!”

“Hừ!” Đông Phương Cửu nhìn chăm chăm vào Bạch U, cuối cùng thở dài, trầm nghĩ: Bỏ đi, nếu hắn trừng phạt Bạch U thật tàn bạo, ngày sau lỡ để tiểu Lăng nhi biết được, chắc chắn nàng sẽ trách móc hắn, nói hắn không biết thông cảm với cấp dưới, mắng hắn âm ngoan tàn nhẫn!

Nào ai biết được, nếu hắn không âm ngoan một chút, không biết nguy trang một chút, hắn làm sao còn có thể sống sót đến bây giờ?! Làm gì có ai biết được Lương Quốc có một Cửu vương Gia?! Người đời sớm đã quên mất Lương Quốc từng có một Cửu hoàng tử do một cung nữ sinh ra!

Bạch U chờ lâu không nghe thấy lệnh trừng phạt của Đông Phương Cửu, [©xmydux.wordpress.com] có chút bất an ngẩng đầu, trộm liếc Đông Phương Cửu, thì nhìn thấy trên mặt Đông Phương Cửu chợt lóe lên một biểu cảm kỳ dị, chốc lát sau, lại trở về gương mặt không có cảm xúc gì.

“Quên đi, tạm gác chuyện của Bì Ngạn Cung lại trước đã. Các người tra không ra, tin rằng người khác cũng tra không ra.”

Bạch U vạn phần kinh ngạc, chậm chạp không kịp gật đầu, cho đến khi Đông Phương Cửu lại lên tiếng.

“Ngươi tìm vài người cơ trí lanh lợi bám theo Đông Phương Thất, điều tra thêm từ chỗ hắn. Phòng chừng Thất ca của ta cũng không biết chính mình ‘rước ‘quý nhân’ nào.’”

“Dạ –”

“Ngày mai ta cùng với Y Y xuất phủ, chuyện trong phủ giao hết cho ngươi.”

Bạch U ngẩn ra, đôi mắt màu lam nhìn Đông Phương Cửu lóe lên một cái, rồi cụp xuống, nói: “Dạ –”

Vương Gia của hắn không phải đang bị cảm tức hay sao? Vì sao lại muốn đi ra ngoài? Cho dù thuật dịch dung của Y Y là thiên hạ vô song, nhưng tại nơi đầu sóng ngọn gió này, nếu xảy ra sai sót gì, đại sự của Vương Gia nhà mình chẳng phải sẽ.....

Bạch U ngày thường tuy có hơi khô khan cứng nhắc, nhưng hắn cũng hiểu được cái gọi là “xuất phủ” của Gia là muốn đi chỗ nào. Không biết vì sao, trong lòng hắn lại có hai thế lực âm thầm đối kháng nhau, một là cảm thấy vui mừng vì một vài chuyển biến của Đông Phương Cửu, một là có chút lo lắng. Có lẽ, đối với bá nghiệp to lớn của Vương Gia mà nói, điều không cần thiết nhất chính là “nhu tình”.

Vừa đi vừa nghĩ, Bạch U biến mất khỏi tầm mắt Đông Phương Cửu. ***

Lương Quốc, Cửu Trọng Sơn, Ma y quán.

Đôi mắt to tròn của Vô Cầu xoay một vòng, tinh quang chợt lóe, trương ra bộ mặt tươi cười nịnh nọt tiến đến bên cạnh Yến Tứ Phương, ngoan ngoãn

dâng lên một chung trà, mở miệng nhỏ giọng thử thăm dò: “Sư phụ, lần này xuống núi sư phụ sẽ đi bao lâu?”

Yến Tử Phương liếc Vô Cầu một cái, một nụ cười lạnh lùng hiện lên môi, hần hỏi ngược lại: “Từ khi nào Vô Cầu bắt đầu quan tâm đến hành tung của vi sư vậy?”

Vô Cầu nhìn thấy nụ cười đó của Yến Tử Phương, thì biết sư phụ mình đáng sắp sửa phát hỏa rồi, khoe miệng hơi giật giật, cố nén “vọng tưởng” trong lòng xuống, 「©xmydux.wordpress.com」 trả lời: “Vô Cầu tùy tiện hỏi thôi, sư phụ đừng để bụng.” Cúi gục đầu, tinh thần khí thế đều mất hết.

Yến Tử Phương ním môi cười, hàn ý hoàn toàn không còn, nhìn Vô Cầu gục mặt, hỏi: “Vô Cầu cũng đã lớn rồi.”

Vô Cầu ngẩng phát đầu lên, ánh mắt ngờ vực nhìn chăm chăm Yến Tử Phương, chờ đợi câu tiếp theo.

“Cũng nên xuống núi nhìn ngắm thế giới rồi.”

Vô Cầu tròn xoe đôi mắt, miệng ngoác ra toe toét: “Sư phụ, ý sư phụ là?!.....”

Yến Tử Phương không trả lời, chỉ nói: “Lát nữa bảo Vô Dục đi nhặt một con vật sắp tắt thở về đây, vi sư muốn xem coi ngươi nhận biết huyết vị như thế nào, thực hành châm cứu như thế nào.”

“Á!~~~~ sư phụ~~~~” mặt Vô Cầu thoáng cái không còn chút sức sống, “Vô Cầu dở nhất là băng bó vết thương và châm cứu, kê toa hạ huyệt thì con lành nghề hơn nhiều! Sư phụ, người xem chỉ bằng.”

“Chính vì biết ngươi làm không tốt, mới muốn ngươi luyện tập! Nếu không phải vì giúp ngươi học tốt, vi sư bảo Vô Dục nhặt một con vật sắp tắt thở về làm cái gì?” Nghe ngữ khí Yến Tử Phương tựa hồ có chút tức giận.

Vô Cầu đáng thương “o” một tiếng.

Một lát sau, Yến Tử Phương mới dịu giọng xuống, từ tốn nói: “Vi sư cũng không làm khó dễ ngươi, chỉ cần ngươi có thể nhận đúng 52 đơn huyết, 300 song huyết, 50 kinh ngoại kỳ huyết, còn có 36 huyết trí mạng cho vi sư xem, vi sư liền đưa ngươi xuống núi.”

Vô Cầu nghe xong, trên mặt là vừa mừng vừa sợ, đỏ rồi trắng, trắng rồi đỏ, rất kích động, cuối cùng đầu môi gật đầu, vừa mới xoay người định đi tìm sư huynh Vô Dục khóc lóc kể lể, lại bị Yến Tử Phương gọi lại.

“Sư phụ còn gì cần dặn?”

Yến Tử Phương ho một tiếng, bộ mặt có chút sượng sùng, ngo ngoá để Vô Cầu nhìn chăm chăm vài giây, hần mới chậm rãi lên tiếng, hỏi: “Trường công chúa Ngọc quốc có từng nói gì với ngươi không?”

Vô Cầu sững sốt, chớp chớp đôi mắt to hồ nghi nhìn Yến Tử Phương hỏi: “Nói rất nhiều câu, sư phụ muốn nghe câu nào?”

Yến Tử Phương bị chính tiểu đồ đệ của mình đánh bại, trừng cho hần một cái, lạnh giọng nói: “Chọn mấy câu quan trọng!”

Vô Cầu nhăn mày, suy nghĩ một lúc, lắc lắc đầu nói: “Không có câu nào quan trọng hết.”

“Ngươi!” Yến Tử Phương đập bàn, Vô Cầu giật bắn cả người.

“Sư phụ, cái gì là quan trọng đây?! Lãng công chúa nói với con rất nhiều câu, Vô Cầu thật sự nhớ không rõ mà!~~~~” Tiểu hải nhi vạn phần ủy khuất, 「©xmydux.wordpress.com」 mặt đã ngấn ngấn nước, “Chẳng qua chỉ hỏi thăm bệnh tình Sở Sở cô nương như thế nào, khen y thuật sư phụ cao minh như thế nào! Mấy cái này đâu có quan trọng.”

Yến Tử Phương lại liếc cho Vô Cầu một cái, thầm nghĩ: khen y thuật ta cao minh, còn không quan trọng?!

“Ồ? Nàng khen. khụ khụ. khen y thuật vi sư như thế nào?”

“À. Lãng công chúa nói. nói.” tay Vô Cầu siết chặt ống tay áo của mình, nhăn nhó không muốn nói.

Yến Tử Phương nhú mày lại, dùng thanh âm lạnh lẽo của mình nói: “Có phải ngươi không muốn xuống núi?”

“Sư phụ!~~~~ sư phụ, vậy thì Vô Cầu nói, sư phụ không được tức giận! Càng không thể trách phạt Vô Cầu!” Ngẩng đầu mắt to nhìn chăm chăm Yến Tử Phương.

“Vi sư đồng ý với ngươi.”

Thoát một cái, cái miệng nhỏ của Vô Cầu toét ra, cười hi hi nói: “Thì là... Lãng công chúa nói y thuật của sư phụ cũng đẹp giống y như con người sư phụ, đẹp khủng khiếp!”

Yến Tử Phương nghe xong, ngây ngẩn cả người.

“Lăng công chúa còn nói, sư phụ vì sao lại gọi là Yến Tử Phương chứ, rõ ràng chính là ‘điểm tuyệt tử phương’ mà!” Vô Cầu đảo tròn đôi mắt to, một lát sau lại bổ sung thêm một câu, “Còn nói sư phụ có trái tim nhân ái, rõ ràng là trái tim của hiệp y mà cứ khẳng khẳng gọi mình là ma y, thật là tàn bạo! Uhm. Là tàn bạo chết đi được! Còn nói.”

Vô Cầu ở bên kia nói liến thoắng không ngừng, Yến Tử Phương ở bên này thì lẳng lẳng lắng nghe, khóe môi cong lên thành một nụ cười, từ đầu đến cuối không hề biến đổi.

Một người nói không sợ mệt, một người nghe không sợ phiền, thời gian cứ như vậy mà trôi qua.

Ma Y Yến Tử Phương, từ trước tới nay chưa bao giờ cười trong một khoảng thời gian dài như thế, chỉ là một người nói hưng phấn quá nên không phát hiện, một người nghe nhập thần quá nên không nhận ra.

Ngọc Quốc hoàng cung, ngự hoa viên.

Ta híp mắt nằm trên ghế dựa, ăn trái vải Thu Nguyệt lột sẵn đưa lên tận miệng, một mặt cảm thán cuộc sống nhàn hạ của hoàng tộc, một mặt thờ dài vì một người lát nữa phải gặp.

“Công chúa, người đã thờ dài ba mươi sáu lần rồi đó.”

Thu Nguyệt cong đôi mắt cười cười, lại đưa một trái vải nữa lên miệng ta.

“Aizz.”

“Ba mươi bảy lần, ha ha.”

“Thu Nguyệt à, người nói xem, nếu bây giờ ta xuất cung, lúc biểu ca ta tới không gặp được ta, thì không trách được ta chứ?!”

“Nhưng Từ Chiêm thiếu gia đã phái người thông báo với công chúa sau khi thiếu gia hạ triều liền đến đây tìm người rồi mà.”

“Haizz! Hắn. Hắn muốn tìm ta, ta cũng không nhất định phải để hắn tìm được mà, có phải hay không?!”

Thu Nguyệt mỉm cười với ta, nhìn về phía cách đó không xa: “Đáng tiếc bây giờ công mới quyết định trốn, có hơi muộn rồi.”

Ta nhìn sang phía Thu Nguyệt nhìn, quả nhiên nhìn thấy bóng người đáng sợ kia đang nhanh chóng đi về phía ta. Có điều, hình như phía trước hắn còn có một người, mà phía sau hắn cũng có một người.

Toát mồ hôi, tiểu Thiên Thiên, Tô Từ Chiêm, Mạc Ly, ba người bọn họ vì sao lại dính với nhau thế kia?!

“Aizz, ta nói, ba người các người mỗi lần đều chỉ có một người nói đến tìm ta, nhưng sao lần nào cũng là ba người đến cùng một lúc vậy?!” Ta chất vấn ba vị soái ca lúc này đã đứng ngay bên cạnh ghế nằm của ta.

“Hắc hắc. Hoàng tỷ à. đệ hạ triều liền thuận tiện tới thôi.” Tiểu Thiên thiên vẫn mang vẻ mặt giống như một cô con dâu nhỏ, ta thật sự sợ hắn sau này cưới vợ, 「©xmỵdux.wordpress.com」cô vợ kia sẽ bắt nạt hắn, thằng nhóc này nhìn bộ dạng trông giống hệt một shota hiền lành.

Át chỉ khẽ mỉm cười với ta, rồi ngồi xuống chiếc ghế ngọc thạch ngay bên cạnh.

“Ái chà, giám quốc công chúa thậm chí cũng không cần thượng triều, cuộc sống thoải mái như thế này, vi thần cũng muốn đến cảm thụ một chút.”

Nghe xem! Mau nghe xem! Đây có giống lời nói một người đàn ông không! Trời ạ, muốn chưa bao nhiêu thì có bấy nhiêu!

“Biểu ca à, răng của huynh cũng thật cứng chắc nha!”

Tô Từ Chiêm trừng ta một cái, hỏi: “Có ý gì?”

“Ha ha, không bị vị chua trong cổ họng huynh tiết ra mỗi ngày ăn mòn, vậy còn không cứng chắc sao?!” Ta híp mắt cười nhìn hắn, thích thú nhìn bộ mặt cau mày cố nén cơn thịnh nộ không dám lộ ra của hắn, thật có phong phạm chịu ngược.

“Hoàng tỷ, bọn đệ thực sự có chuyện tìm tỷ thương lượng.” Thượng Quan Thiên thu lại bộ dạng trẻ con, nói giọng tương đối trịnh trọng.

“Ồ? Có đại sự?!” Ta đứng dậy khỏi ghế nằm, vươn người gần gần cốt, đặt mông ngồi xuống ghế đá, “Nói đi, xảy ra chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 94: “Bích Quân” tới chơi... đôi mắt thế nào đây?

Thượng Quan Thiên nhìn về phía Thu Nguyệt đang đứng, Thu Nguyệt cúi người, ôn nhu nói: “Bệ hạ, công chúa! Nô tỳ đi phân phó ngự thiện phòng chuẩn bị bữa trưa. Nô tỳ cáo lui.” Dứt lời nàng liền lui xuống.

Ta nhìn Tiểu Thiên Thiên trông chờ tin “đại sự” của hân.

Át mở miệng trước: “Kim Quốc phái sứ giả mang thư của Hiên Viên Tiêu tới.”

“Hừ, thật sao? Haha... Trong thư viết gì?” Ta nở một nụ cười, tinh nghịch pha trò: “Hân tuyên chiến với Ngọc Quốc chúng ta sao?”

Thượng Quan Thiên lắc đầu, Tô Từ Chiêm cướp lời: “Công chúa thông minh quá nha, chuyện như vậy mà cũng có thể luận ra.”

“Trong thư hân viết muốn kết liên bang với chúng ta.” Át nói tiếp: “Hơn nữa, để chúc mừng Ngọc Đế đăng cơ tự mình chấp chính, sứ giả còn dâng danh mục những lễ vật xa xỉ, nói vài ngày nữa đích thân Hiên Viên Tiêu sẽ mang lễ vật đến sau.”

Ta giật mình, rốt cuộc là hân có dụng ý gì mà hành động như vậy?! Lễ nào muốn lập Sở Sở nhà ta làm hoàng hậu?! Đây là sính lễ trá hình sao?!

“Trong thư hân có nhắc gì đến Sở Sở không?” Ta hỏi.

Át lắc đầu.

“Vậy thì lạ thật.....”

“A, phải rồi, sứ đoàn Lương quốc cũng đã tới.” Tô Từ Chiêm chen ngang.

“Gi? Tên gốc Đông Phương Cửu cũng đến?!... Khụ... Thực xúi quẩy...” – Trong giọng ta chẳng giấu nổi có chút hưng phấn, như thể mấy ngày nay ta chỉ ngóng trông tin tức này vậy. 「©xmydux.wordpress.com」Ngất mất... sao ta lại như thế chứ!... Tay ta bất giác sờ vào bên hông, đầu ngón tay mân mê chiếc túi hương xanh biếc...

Tô Từ Chiêm lạnh lùng ném về phía ta cái nhìn khinh thường, giễu cợt nói: “Đáng tiếc người tới không phải Cửu Vương gia – người từng một phen sóng gió gây xôn xao dư luận với công chúa, mà là Thất Vương gia.”

“Sao cơ?!” Khoé miệng ta giật giật, không tin nổi, mắt ta dán chặt vào Tô Từ Chiêm không chớp. “Sao có thể? Tên gốc Đông Phương Cửu kia không phải được sủng lắm sao? Từ khi nào Lương Quốc đến phiên Đông Phương Thất xuất hiện làm mất mặt vậy?!”

“Đông Phương Cửu là hoàng tử do thứ thiếp sinh ra, lại là con út. Đắc sủng thì khó, nhưng thất sủng lại quá dễ!” Tô Từ Chiêm thâm trầm phán hai câu.

“Hân thất sủng?! Vì cơ gì?!”

Át nhỏ giọng bẩm báo: “Theo kêu quả mật thám tìm hiểu, Đông Phương Cửu là bởi...”

“Bởi vì sao?!” Ta nuốt ruột tím lấy cổ tay Át gắng hỏi.

“Đông Phương Tấn muốn Đông Phương Cửu dâng “Thất sắc thảo”... Đông Phương Cửu cự tuyệt.” Át mặt không chút biến sắc nói.

“..... Thất sắc thảo.....” Ta thấp giọng trầm ngâm.

“Haha... Không ngờ cái tên Đông Phương Cửu này thật đúng là có thủ đoạn... một thứ như “Thất sắc thảo” mà cũng có thể tìm được, xem ra Lương Quốc sớm muộn gì cũng ở trong tay hân!” Tô Từ Chiêm thần nhiên phán, chẳng hiểu là đang khen Đông Phương Cửu hay là đang mỉa mai hân.

Ta ngược mắt nhìn về phía Át: “Tại sao hân lại không đưa.”

“Hân nói, đã sớm tặng cho người khác.”

Ta cười gượng gạo, không hỏi thêm nữa.

“Ai dzza, hân đầu đất a! “Thất sắc thảo” mà cũng có thể đem tặng cho người khác sao?! Không chừng là hân đã ăn mất, nhưng lại không dám thừa nhận với lão già Đông Phương Tấn kia đi!”

“Hân không bao giờ làm thế!” Ta không quay đầu sang, trực tiếp bác bỏ lời của Tô Từ Chiêm. Hân tròn mắt nhìn ta, như thể suy tư, tiếp đến nở nụ cười đầy thâm ý. Đó tuyệt đối là bộ mặt của một con chồn — không có gì tốt lành!

“Vẫn là công chúa hiểu rõ Đông Phương Cửu nha!~~~~” Lạnh mà chẳng lạnh, nửa đùa nửa thật, đôi mắt lục sắc tự tiểu phi tiểu nhìn chằm chằm vào ta, khiến ta hết sức chột dạ ngoảnh mặt quay đi.

“Hoàng tử đương nhiên hiểu rõ hần rồi, hần chính là người mà hoàng tử ta ghét nhất mà!” Tiểu Thiên Thiên lập tức bao biện cho ta. Có điều, lời bao biện này có hơi thiên vị.

Ánh mắt Át xa xăm, dò mắt đến mặt nước Uông Bích Đàm dưới cây cầu bằng ngọc bắc ngang hồ.

Đúng lúc này, Thu Nguyệt đang nhẹ nhàng bước qua cầu, đi về phía ta, sau khi thi lễ, nàng nói: “Công chúa, phủ Tướng Quốc vừa sai người báo tin, nói là có vị bằng hữu đang ở trong phủ chờ người.”

Đám người chúng ta đều sửng sốt.

Bằng hữu của ta?! Ta làm gì có bằng hữu nào! Nói là địch nhân còn có thể tin được. Nhìn Thu Nguyệt, ta hỏi: “Có xưng danh chứ?”

Thu Nguyệt gật đầu trả lời: “Nhạc công, Bích Quân.”

Ta cuồng hân, thác nước hân, Thành Cát Tư Hân! *[Phi Phi nghĩ đoạn này chỉ thái độ sùng sốt của Lăng nàng, giữ nguyên cái cách biểu lộ mà Phi Phi nghĩ chơi chữ ngộ ngộ a! Chú thích thêm: chữ “hân” là chỉ “mồ hôi”, ý là toát mồ hôi hột.]*

Át lặng thinh nhìn về phía ta, ta nhìn hần cười khỏ, giải thích: “Chính là Khụ khụ... Là nhạc công của Tiên Nguyệt Lâu chúng ta đó mà...” Ta chưa bao giờ nói với bọn Át, Bích Quân chính là Âu Dương Văn. 「©xmydux.wordpress.com」 Bọn hần không ít lần hỏi ta, hôm đó ta rõ ràng biết là không thể nhưng vẫn “nghĩa vô phản cố” bỏ trốn khỏi thuyền của Đông Phương Cửu quay lại Ngôn Quốc, tự đặt bản thân mình vào chốn nguy hiểm là vì ai, ta chưa từng trả lời bọn họ. Nhưng ta đoán, bọn họ chỉ biết Bích Quân – người có thể khiến ta vì hần mà mạo hiểm quay lại Ngôn Quốc – là một ‘nhạc công’, haha, nhạc công mà thôi.

“Công chúa...” Thu Nguyệt khẽ gọi ta, ta ngược lên cười với nàng, nói: “Ta về Lăng Văn Cung thay thường phục rồi đến đó, người bảo người đến báo tin hồi phủ trước đi.”

“Dạ.” Thu Nguyệt đáp lại theo mệnh lui ra.

“Hoàng tử, Bích Quân là ai vậy?” Thương Quan Thiên chớp mắt nhìn ta khó hiểu hỏi.

Ánh mắt ta đảo một vòng, xoa xoa đầu thẳng em, cười lấp liếm với hần: “Hần nổi tiếng là một nhạc công của Tiên Nguyệt Lâu, kỳ thực có thân phận khác là mật thám chúng ta cài ở Ngôn Quốc.”

Chén trà trên tay Át bị sánh ra, vài giọt trà thơm vãi ra ngoài.

Ta chợt dạ liếc hần một cái, thấy sắc mặt hần vẫn bình tĩnh như thường mới quay qua đối diện tiểu Thiên Thiên cười ngây ngô.

“O...” Thương Quan Thiên bán tín bán nghi, rốt cuộc cũng gật đầu biểu thị đã biết.

Ta tiếp tục “dây vò” cái đầu của tiểu Thiên Thiên lần nữa, dùng ánh mắt ám áp của một người chị tốt, nói: “Vậy ta xuất cung trước đây.” Ta quay sang Tô Tử Chiêm nhẹ nhàng cười gian tà, lại quay lại phía tiểu Thiên Thiên của ta: “Thiên Thiên trở về ngự thư phòng cùng “đề sư” biểu ca học hành chăm chỉ đi, chuyên tâm nghiên cứu những tấu chương gần đây, rồi nghiên cứu lại địa hình biên giới của chúng ta thêm một lần nữa nhé!”

Thương Quan Thiên gật đầu đáp lại, Tô Tử Chiêm hận chẳng nói lên lời, nghiêng rằng “kết kèn kẹt”.

Ta vừa đứng lên, Át liền đứng lên theo, ta lập tức ngăn hần lại: “Mạc Ly à, huynh cũng tương đối am hiểu binh pháp, chỉ bằng đi cùng Thiên Thiên tới ngự thư phòng đi. Biểu ca dạy Thiên Thiên đạo trị quốc, huynh giảng cho Thiên Thiên binh pháp. Đúng rồi, mọi người tiện thể có thể đem bản 《Hậu hắc binh pháp – ba mươi sáu kế dụng binh》 lấy được từ chỗ Vô Ngôn ra mà nghiên cứu cùng nhau, Thiên Thiên có chỗ nào chưa hiểu, hai người hãy tận tình giải thích cho hần hiểu.

Át bị ấn trở ngược xuống ghế, trong mắt hần thoáng hiện chút lo lắng cùng không cam lòng nhưng rốt cuộc cũng đành lòng theo ý ta: “... Được.”

Ngọc Quốc, Lăng Đô, Tướng Phủ,

Khoảnh khắc sải bước vào đại sảnh hậu viện, lòng ta thật sự rất hồi hộp, lòng bàn tay nắm chặt ướt đẫm mồ hôi. Bất giác, cảm thấy trên đỉnh đầu có một ánh mắt rực lửa chiếu vào, chỉ còn cách khoác lên bộ mặt tươi cười ngẩng đầu nghênh đón nguồn nhiệt nóng bỏng ấy.

Mắt đỏ sậm, thân bạch y tựa ánh trăng, nét mặt tĩnh lặng ẩn dưới lớp sa trắng mỏng tang, hần chính là Bích Quân, cũng từng là Văn tiên nhân trong lòng ta.

Ánh mắt hần dường như có chút dao động, rất nhỏ, nhỏ đến mức dường như không nhận ra sự biến hóa trong đó – càng không thể nào biết được hần hiện đang suy nghĩ gì.

“Chủ nhân!~~~~” Tiểu Tặc Tử rung rung hoan hỉ nhìn ta, nhưng chỉ đến khi hần gọi ta, ta mới chú ý tới sự có mặt của hần.

Đành chịu thôi, cũng tại ánh mắt hút hồn kia của Vân tiên nhân, cho dù hắn đang ngồi thật tĩnh lặng, nhưng ánh mắt của người khác cũng sẽ bị hắn hút lấy.

Ta mỉm cười với Tiểu Tặc Tử, cố tình trêu ghẹo: “May thật, Tiểu Tặc Tử vẫn còn nhớ tới chủ nhân ta đây!”

Tiểu Tặc Tử đỏ mặt, vội đáp: “Đó là chuyện đương nhiên, trong lòng nô tài chỉ có một mình chủ nhân.”

Ta định bước tới xoa đầu Tiểu Tặc Tử, thanh âm trong trẻo kia lại truyền đến tai ta:

“Lăng nhi, lâu ngày không gặp, nàng vẫn sống tốt chứ?”

Ý cười nhẹ thoáng ẩn hiện trong đôi mắt đỏ sẫm kia. Đôi mắt ấy, ẩn chứa tưởng niệm, ôn nhu, cứng chiu, nhưng còn pha lẫn một chút hoang mang.

Nhìn Vân tiên nhân, một Vân tiên nhân mà trong mắt lại nhuốm màu ‘hoang mang’, trong khoảnh khắc, ta chẳng thể nào nặn ra nổi một nụ cười.

Chẳng biết mất bao lâu, ta mới chậm rãi gạt đầu, âm trầm nói: “Cũng không tệ lắm.”

“Tiểu Tặc Tử, ngươi lui đi.” Âu Dương Vân thản nhiên nói, Tiểu Tặc Tử liếc mắt nhìn ta, sau đó thi lễ rồi khỏi đại sảnh.

Trong đại sảnh thênh thang chỉ còn mình ta và Vân tiên nhân.

Ta ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh hắn, ta không dám ngồi đối diện hắn, ta sợ không cưỡng lại được ánh mắt hắn, 「©xmydux.wordpress.com」cho dù hiện giờ mắt hắn là màu đỏ sẫm, chứ không phải đôi mắt màu bạc vốn có của hắn, ta cũng không dám. Ta sợ mình sẽ nhớ lại những hồi ức ấy, những thứ từng khiến ta rung động, tưởng nhớ, còn có con người.

“Lăng nhi, lần này ta tới đây là vì một việc.” Vân tiên nhân âm trầm nói, ánh mắt tĩnh lặng vô cùng, hắn thản nhiên nói tiếp: “Cũng là vì một người.”

Lòng ta khẽ run lên, quay đầu sang nhìn hắn, vừa lúc hắn cũng quay đầu, nhìn thật sâu trong đáy mắt ta, ta lập tức tránh ánh mắt hắn, tìm ta bỗng giật thót, đầu đó khẽ nhói lên.

“....Chuyện này... Vân Lăng Vương...”

Âu Dương Vân ngắt lời ta: “Lăng nhi, nếu nàng không muốn gọi ta là Vân tiên nhân nữa, thì có thể gọi ta là Bích Quân... đừng dùng ‘Vân Lăng Vương’ xưng hô với ta có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 95: Thê thiếp đầy đàn, quan hệ gì tới ta?

Cổ họng ta như có gì đó chặn lại, giọng nói không sao thoát ra được: “Bích.....” Ta nghẹn giọng, không cách nào gọi cái tên đó, cũng chẳng thể phát ra tiếng! Bảo ta gọi hắn là Bích Quân, ta sẽ cảm thấy bản thân ta ngu ngốc. Ta sao quên được hắn từng dùng thân phận Bích Quân lừa gạt ta, ta quên sao được...

“Mọi chuyện chúng ta đều đã nói rõ, phạm những việc liên quan tới ta, ngươi cũng đừng ‘hao tâm tổn sức’ nữa.” Ta lược bớt xưng hô, nói thẳng.

Âu Dương Vân cười khổ, âm thanh rầu rĩ phát ra trong cổ họng, ta có thể cảm nhận hắn đang nhìn ta da diết, tầm mắt bao lấy khuôn mặt ta, khiến ta cảm thấy khó xử.

“Lăng nhi, nàng thích Đông Phương Cửu sao?”

Ta sững sốt... lập tức xoay mặt sang, mở to mắt nhìn hắn, phủ nhận: “Không có!”

“Không có?” Âu Dương Vân bật cười, cảm giác lạnh lẽo lan ra theo tiếng cười của hắn: “Haha... Thật sự không có thì tốt.”

“Thật sự không có!” Ta kiên quyết phủ nhận, ta cũng chỉnh lại lời của hắn: “Còn nữa, ta không phải là Thượng Quan Lăng người trong mộng của người suốt mười năm năm qua, chính ngươi cũng đã biết, bởi vậy đừng gọi ta là ‘Lăng nhi’, ta nghe rất khó chịu.”

“Hắn gọi thì được, ta thì không sao?” Hai con ngươi đỏ sẫm trong nháy mắt bị bao phủ bởi một ngọn lửa hờn giận, giọng nói không chút cảm xúc, lạnh như băng.

“Âu Dương Vân, chỉ có mình ngươi biết rõ lai lịch của ta, ngươi lại cứ..... đây đưa với ta như vậy là có ý gì?!” Ta đón lấy ánh mắt hắn, không hề tránh né.

“Ta nói rồi, nàng phải thay thế Lăng nhi ở bên cạnh ta suốt đời!”

“Dựa vào cái gì?! Người đáp ứng ngươi là nàng, không phải ta! Cứ cho là mắc nợ ngươi, cũng là nàng, chứ không phải ta!” Ta đứng bật dậy.

Không biết vì cớ gì, từ khi ta thắng thần thừa nhận thân phận với Vân tiên nhân, chưa nói chuyện cùng hắn quá ba câu là đã gắt gỏng lên rồi. Ở trước mặt ta, 「©xmydux.wordpress.com」hắn không còn cái phong thái tiên nhân kia nữa, không còn là một tiên nhân có phong thái lãnh đạm, mà là một vị vua nóng nảy thất thường khiến người khác phải sợ hãi.

Âu Dương Vân cười phá lên, bả vai run lên, hồi lâu hắn mới ngừng tiếng cười, nhìn vào mắt ta, cái nhìn âm trầm, cái nhìn ai oán.

“Lăng nhi, chắc nàng cũng đã biết Đông Phương Cửu đã có thể thiếp đầy nhà, cứ cho là hắn chưa có chính phi, cứ cho là hắn dành danh phận Vương phi cho nàng, liệu nàng có cam tâm tình nguyện chia sẻ hắn cùng vô số nữ nhân khác không?”

Ta sững sờ, hai mắt mở lớn như không tin vào tai mình, tim ta đột nhiên thất lại, ta phải cố che đi cảm xúc ấy.

Không khí trở nên loãng ra, vì sao ngay cả thờ cũng khó khăn đến nhường này?

Âu Dương Vân nhìn thấy biểu cảm của ta dường như rất hài lòng. Nhưng dường như bởi vì quá hài lòng mà trở nên rất thật. Hắn âm trầm tiếp tục nói: “Ta biết nàng không phải là Thượng Quan Lăng, những ngày qua ta đã suy nghĩ rất nhiều. Quả thực, cho đến bây giờ ta cũng không xác định rốt cuộc ta đối với nàng là. Ta chỉ là. chỉ là cảm thấy nhất định phải có nàng bên cạnh. Nhất định. Nếu không, ta chỉ biết vui mình trong quá khứ, vĩnh viễn đeo bám hình bóng ấy. Hình bóng xưa cũ ấy.”

Ngập ngừng một lúc, hắn nói từng chữ từng chữ rõ ràng: “Ta vĩnh viễn chỉ có một Vương hậu, chỉ có thể là nàng.”

“Lăng nhi.”

Không biết ta và hắn mặt đối mặt trong đại sảnh bao lâu, hắn nhìn ta, còn ta không biết đang nhìn gì.

“Haha.” Ta cười, hít sâu một hơi, tinh thần đã tốt lên rất nhiều. Đông Phương Cửu thì thiếp đầy nhà thì liên quan gì tới ta chứ, mắc gì ta lại không thoải mái, có đúng không?! Haha. Liên can gì tới ta chứ?! Ta không thích hắn, ta không thích hắn.

Có tên ngốc từng nói với ta: “Lăng nhi, không phải sợ, đã có ta ở đây.”

Có tên ngốc từng cười nói với ta: “Vì thiên hạ có thể phụ vạn dân; Vì nàng phụ cả thiên hạ cũng được.”

Ta miên man... có phải ta đã nhớ lầm hay không, kỳ thật so với tên ngốc kia mà nói, ta mới chính là kẻ ngốc.

“Lăng nhi.”

“Sao?” Mắt ta khép hờ ưu tư, khuôn mặt mỉm cười nhìn Âu Dương Vân.

“Ở bên ta... mãi mãi, được không?”

“Haha.” Ta lắc đầu.

Ta là ai? Ta là Lăng mệ kẻ a. Sẽ không... đau khổ vì người khác. Sẽ không... thay đổi vì người khác, ta chính là ta, một mệ kẻ thích viết ngược văn, thích bội thu nước mắt của độc giả.

“Vì cớ gì?”

Ta cười: “Nếu ngươi chỉ muốn nói cho ta biết Đông Phương Cửu thì thiếp đầy đàn, như vậy coi như ta đã biết. Còn những chuyện khác, ta vẫn là câu nói ấy, 「©xmydux.wordpress.com」những chuyện khác đều có thể thương lượng, nhưng nếu là chuyện có liên quan đến ta, vậy thì không cần thiết lãng phí tâm tư sức lực.”

“Được rồi, thời gian cũng không còn sớm nữa, ta cũng nên hồi cung rồi. Vân Lăng Vương có thể đến dịch quán mà chúng ta đã chuẩn bị cho ngươi để nghỉ ngơi, đương nhiên ngươi cũng có thể lựa chọn tiếp tục ở lại ‘Như Ý lâu’.”

“Nàng... nàng đã biết ta đến đây từ trước?!”

“Ừm”

“.....Ta.....”

“Cứ như vậy đi, ta phải đi rồi, Vân Lăng Vương cũng nên rời khỏi phủ đi thôi. Vân Lăng Vương giả dạng như vậy chắc cũng không muốn người khác phát hiện ngươi đã đến Lăng Đô, đúng chứ? Nếu còn không đi, lỡ cậu ta có phát giác ra điều gì, ta cũng khó có thể che giấu giúp Vân Lăng Vương.”

“..... Được, ta đi.”

Ngoài cửa lớn, ta dõi theo bóng Vân tiên nhân rồi đi, ta cũng không biết bản thân sao lại bất giác đi tới Như Ý lâu. Ta không phải cố ý tổn thương hân, ta nói trắng ra mọi chuyện như vậy, cũng chỉ vì để hân sớm tỉnh táo lại mà thôi...

Thực ra, ta phải sớm biết rằng, nếu hân có thể dứt ra được, thì ngay lúc ta nói với hân ta không phải Thượng Quan Lăng hân đã tỉnh ngộ rồi.

Những chuyện sau đó, có thể chứng minh được chỉ có ta là kẻ không tỉnh táo mà thôi.

Lăng Đô – Như Ý lâu – Phòng số 1 chữ Thiên

“Thiên Ảnh”

Một bóng đen từ trong bóng tối xuất hiện, đáp: “Vương thượng—“

“Nàng đã trở về an toàn chưa?”

“Vẫn chưa... Vương.....”

“Lăng nhi làm sao?!” Âu Dương Vân cả kinh, hai con ngươi đỏ sậm chuyển màu u tối.

“Vương phi hiện đang ở bên ngoài Như Ý lâu.”

“..... Đem thuốc tới cho Cô [vương].” (kể từ nay về sau Vân tiên nhân sẽ tự xưng mình là “Cô” đó nha.)

Thiên Ảnh lấy từ trong người ra một bình ngọc lưu ly, đặt vào tay Âu Dương Vân, Âu Dương Vân đổ từ trong bình ra một viên hoàn đan màu đỏ.

“Vương thượng.... Quốc sư đại nhân nói thuốc đó không nên dùng thường xuyên, không tốt cho long thể của Vương thượng “

Âu Dương Vân mặt không chút thay đổi: “Chuyện của Cô, có chỗ cho người giảng đạo lý sao?”

“Thiên Ảnh không dám!”

Nhìn viên hoàn sắc đỏ trên tay, thật lâu sau, Âu Dương Vân thả viên thuốc trở lại trong bình lưu ly, khẽ nói: “Quên đi, cũng không cần nữa rồi....” Thở dài một tiếng, [©xmydux.wordpress.com] quay qua Thiên Ảnh nói:

“Người đem danh mục lễ vật đã chuẩn bị giao cho Tiểu Tặc Tử, ngày mai Cô muốn đến hoàng cung Ngọc Quốc.”

“Dạ....”

Bên trong một chiếc xe ngựa cực kỳ bình thường.

“Cái này... sao có thể như vậy được!”

Một nam tử ăn mặc như một thư sinh bình thường, sắc mặt vàng vọt, nhưng đôi mắt phượng lại ánh lên phong thái bậc đế vương, tay cầm gương đồng bất mãn oán trách.

Một nam hài thanh tú ăn mặc như một thư đồng, mím đôi môi đỏ mọng cười khúc khích nói: “Công tử, người thấy xấu sao? Nào có điểm gì bất thường đâu chứ?”

Nam tử buông gương đồng trong tay xuống, lắc đầu, trầm giọng nói: “Không phải xấu, mà là quá lộ liễu, người xem chỗ mắt này có thể nào thêm...”

“Công tử!~~~~ Trước giờ dịch dung chỉ có thể thay đổi diện mạo, chưa từng nghe qua còn có thể thay đổi cả ánh mắt! Nếu công tử người cảm thấy ánh mắt này không hợp với gương mặt hiện thời, tiểu nhân có thể thay đổi gương mặt khác tuần lễ hơn cho phù hợp, công tử thấy vậy có được không?”

Nhìn “thư đồng” cười nắc nẻ, nam tử được gọi là “công tử” thờ dài nói: “Thôi, quên đi, tại ánh mắt của Gia quá sắc bén.... để Gia tự chú ý một chút là được.”

Thư đồng quay đi, che miệng khẽ cười.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 96: Không tin thần thoại, sẽ là nực cười

Hoàng cung Ngọc Quốc, Lăng Vân Cung.

Từ phủ của lão gia tử trở về, ta liền ngất ngổ ngồi trong cung điện của mình, ngay cả cơm tối cũng không ăn, cũng coi như thuận tiện giảm béo luôn. Ta vốn nghĩ rằng, dù tâm tình của mỗ Lăng không vui, giả sử như ta đang thất tình, thì dứt khoát cũng là một kẻ tham ăn tham uống, kết quả, không ngờ, những lúc trong lòng không thoải mái thì cái gì cũng ăn không vô.

Ta tựa người vào một tấm đệm rất dày, rồi lại dờ ra, Thu Nguyệt đứng cách ta không tới năm bước, nhìn ta dờ ra.

Trong điện, hai bọn ta một chủ một bộc, đều là “kẻ dờ dẩn”.

Muốn hỏi vì sao kẻ cùng ta “dờ” ra không phải là Tiểu Phúc Tử to hòng nhà ta, mà là Thu Nguyệt trong phủ của lão gia tử, đó là bởi vì ta cảm thấy, nếu như buộc phải tìm một người hầu hạ bên người mình, vậy thì tìm một cô nương vẫn tốt hơn. 「©xmydux.wordpress.com」Ta không quen cái kiểu một tên con trai bắt kẻ lúc nào cũng đều đứng như cột nhà bên cạnh, cho dù ta muốn tắm rửa hần cũng không chịu đi khỏi, cứ cho thái giám thì không tính là “con trai” đi nữa, nhưng chỉ ít “hần” cũng đã từng là con trai mà? ! Cho nên, ta đã đòi Thu Nguyệt của nhà lão gia tử tới. Đương nhiên, Lăng Vân Cung của ta vẫn do Tiểu Phúc Tử làm chủ, chẳng qua là việc hầu hạ bên cạnh ta đều giao cho Thu Nguyệt thôi.

Trong khoảng thời gian mà ta dờ ra không được ngăn cho lắm này, ta đã suy nghĩ tường tận vấn đề có liên quan đến việc tên ngốc Đông Phương Cửu kia có thể thiếp đầy nhà.

Ta phác giác, kỳ thực, chuyện này cũng không nghiêm trọng cho lắm, một ‘ojisan’(*) già đầu như hần nếu như mà chưa từng yêu ai thì thật đáng sợ? ! Ta nhớ tên ngốc kia tuyệt đối không thể nhỏ tuổi hơn “Thượng Quan Lăng” được, dù là thế nào thì cũng phải quá hai mươi rồi. Một “ông già” hơn hai mươi tuổi đầu nếu như chưa từng yêu, chưa từng có bạn gái... Khụ khụ... Nói thật chứ, nếu không phải “tổ chất” bản thân quá kém, thì chính là con mắt “quá cao”, nếu không phải nữa vậy khẳng định là... Ta không cần phải nói rõ đầu ha.

(*) *tiếng Nhật: chú*

Thế nhưng... tên ngu ngốc kia lại dám thiếp đầy nhà? Mụ nội nó chứ ta đáng lẽ phải tặng cho hần một quyển 《Quỳ Hoa Bảo Điển》 thực sự để hần tu luyện mới đúng!

“Kít kít...” Là tiếng nghiêng răng của ta.

Người nói xem cái chuyện đó có chỗ nào hay ho đâu? Hần không tìm đàn bà bộ sẽ ‘bức rức’ quá mà chết hay là thế nào? ! Thật là tức chết lão nương mà!

“Công chúa...” Thu Nguyệt rón rén tiến về phía trước vài bước, đôi mắt nhìn ta tròn tròn, giống như đang nhìn quái vật.

“Cái gì?” Ta liếc nàng một cái, ta cá chắc cái miệng của ta lúc này đang méo xẹo!

“Công chúa... có chỗ nào khó chịu sao?” Thu Nguyệt lí nhí hỏi.

“Không có a.” Người ta không vui cũng không được hay sao? !

“Vậy hôm nay công chúa cũng kỳ lạ thiệt! Không những không dùng bữa tối, mà ngay cả bánh ngọt cũng không ăn một miếng nào! Còn nữa, sắc mặt vừa rồi của công chúa biến đổi cũng rất nhanh, quả thực...”

“Giống như đổi màu chứ gì? !”

“... Đúng!”

“Ta đây là đang luyện công đó! Đừng để ý đến ta.”

“... O...” Thu Nguyệt bán tín bán nghi gật đầu.

Bất thành linh, ta lên tinh thần một chút, con mắt cũng mở lớn hơn một chút, cười tủm tỉm nhìn Thu Nguyệt, hỏi: “Thu Nguyệt nè, người nói xem yêu thích một người là như thế nào?”

Khắc khắc... Nếu như để cho đám người thân của ta biết một kẻ như ta mà lại đi hỏi một “cổ nhân” yêu thích là gì, thì sau này ta đừng hòng mà lặn trên ‘giang hồ’ nữa! Thiệt là mất mặt hết sức!

Thế nhưng... thực ra... một kẻ từng viết vô số thứ chết dẫm mọi nước mắt của thiên hạ như ta, thực sự không biết thích một người là cảm giác thế nào cả! Nghĩ xem một trạch nữ hiền lành nhút nhát như ta, 「©xmydux.wordpress.com」sao có khả năng đi ra ngoài mà gặp gỡ một anh chàng đẹp trai, để rồi sau đó rơi vào bể tình trời long đất lở, tiếp theo đó là yêu đương cuồng nhiệt đến chết đi sống lại đây? !

Ta không bao giờ có cơ hội đó! Cũng không có thời gian! Càng không có ý nghĩ đó!

Khụ, mọi suy nghĩ của ta khi đó đều dồn hết vào... ngược vẫn rồi...

Đừng nói với ta rằng đi mà tham khảo mấy tình tiết gì đó trong tiểu thuyết đó nha, mấy thứ tình ái trong tiểu thuyết đều là dành cho tuyệt thế mỹ nữ và

tuyệt thế mỹ nam thôi! Không thuộc về loại phạm nhân như ta! Thông thường những “diễn viên chính” đã được định trước, hoặc là vừa gặp liền chung tình, hoặc là vừa gặp đã cãi nhau chí chóe, sau đó mới chung tình. Chỉ hai loại này mới có khả năng!

Nhưng còn về phần ta thì sao? Soái ca không có khả năng yêu thích ta đâu.

Trước nhất, lão thiên gia sẽ không đối xử với ta tốt như vậy, cứ cho là ban cho ta một soái ca đi, thì thế nào cũng để cho ta yêu hắn, chứ hắn sẽ không yêu ta. Thôi được rồi, tạm lui một bước, coi như là có người yêu ta đi, thì không chừng cũng là một soái ca ốm yếu tàn tật... Ông trời chưa bao giờ đối xử tốt với ta hết! Nếu không, ta hiện tại có thể lưu lạc ở nơi quý quái này sao? ! Ta đã sớm ôm một đồng tiền nhuận bút quần mình trong chăn nằm trên giường nhắm nháp một hộp kem Häagen-Dazs thiệt bự, sung sướng biết bao nhiêu!

Tướng mạo của ta, trong lòng ta biết rõ, từ hồi tới đây đâu phải ta chưa từng soi gương! Khuôn mặt vẫn là khuôn mặt của ta, không xấu, cũng có thể nói là không tệ lắm, nếu da mặt ta dày thêm một chút, cũng có thể gọi là mỹ nữ được, thế nhưng vẫn còn kém rất xa so với tuyệt thế mỹ nữ trong tiểu thuyết! Chẳng có lý do gì để một soái ca vừa gặp đã chung tình với ta! Không vừa gặp đã “hết tình” cũng là may lắm rồi!

Cộng thêm, ta lại gánh trên lưng cái thanh danh của “Thượng Quan Lăng”, ai sẽ thích ta đây? Nếu không phải hắn hồng mắt, thì chính là có mưu đồ! Chắc chắn là muốn đào mộ gái nhà giàu!

Ở nơi này ta hoàn toàn có khả năng được gọi là nhà giàu siêu cấp, đúng chứ.

“Thích một người?” Thu Nguyệt chớp chớp mắt, mặt ửng đỏ, cúi đầu ôn nhu nói: “Thích chính là nhớ nhưng một người. Không gặp cũng nhớ, mà gặp rồi cũng nhớ.”

“Hả? !” Ta kêu lên một tiếng, ngồi thẳng người, hai chân xếp bằng, tạo dáng xong, nghiêm chỉnh sẵn sàng cho một cuộc “tâm sự chị em” kéo dài. Vỗ vỗ vào chỗ bên cạnh, bảo Thu Nguyệt: “Thu Nguyệt, người lại đây ngồi tâm sự với ta, hai chúng ta chưa từng tâm sự bao giờ nhỉ!” Ta giống như đang dụ dỗ bé gái nhà người ta vậy...

Thu Nguyệt mỉm cười ngượng ngùng, ngồi xuống bên cạnh ta.

“Thu Nguyệt, có phải người đã thích ai rồi không?” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng, tuyệt đối là gương mặt của thiếu nữ đang yêu! Một kẻ kể như ta đây mấy khoản này thì không kém. Chỉ không biết kẻ lọt vào mắt xanh của nàng là ai thôi.

“Không!” Thu Nguyệt cố sức lắc đầu. Một diễn hình của việc càng tỏ càng đen.

“Bỏ đi, người không muốn nói, ta cũng không ép người. Ai mà chẳng có một bí mật, đúng không?”

“... Công chúa...”

“Thu Nguyệt, ta hỏi người ha, người nói xem một người... là ta hỏi giùm một người bạn thôi! Không phải chuyện của ta đâu nha!”

“... uhm...”

“Khụ, chính là người bạn kia của ta, thực ra nàng đặc biệt hiểu rõ một tên ngốc, ặc, không đúng, là một tên thối nát! Nàng đặc biệt hiểu rõ cái tên thối kia thối nát đến mức nào, bụng dạ hung ác cũng không nói làm gì, thủ đoạn còn âm ngoan hơn nhiều, cái loại ngốc... thối nát như hắn là tuyệt đối sẽ không trực tiếp giết chết ai đâu, bụng dạ xấu xa đó chỉ muốn khiến người muốn sống không được chết không xong! [©xmydux.wordpress.com] Nhưng cho dù biết rõ tên đó thối nát bao nhiêu, thì bằng hữu kia của ta, bằng hữu đó nha! Không phải ta! Vẫn càng ngày càng... Khụ... càng ngày càng để ý đến cái tên thối kia...” Càng nói, cái đầu của ta càng giống như cái ruột bút chì bị mòn, càng lúc càng thấp xuống, hơn nữa trong phòng vì sao lại nóng như thế này, ta còn cảm thấy mặt mình đang bốc khói giống như ngồi trong phòng sauna vậy.

“Và lại, vị bằng hữu kia của ta tuyệt đối không thể thích bất cứ một người nào hết!”

“Vì sao không thể thích bất kỳ người nào? !” Thu Nguyệt tròn mắt hiếu kỳ hỏi ta.

“... Bởi vì nàng sớm muộn gì cũng phải ra đi trở về quê hương của nàng... Hơn nữa...” Ta ngẩng đầu nhìn Thu Nguyệt, nhìn vào mắt nàng, ta nở một nụ cười mà sống mũi cay cay...” Thu Nguyệt, người có từng thích một người vốn không hề tồn tại hay chưa? Tỷ như, một nhân vật trong sách? Một nhân vật trong thơ?”

Thu Nguyệt đôi mắt sáng rỡ, cười nói: “Có chứ! Nô tỳ vô cùng yêu thích Từ Đô (*)! Từ lúc nô tỳ nghe Tướng quốc nói: “Nói đến Từ Đô, trong thiên hạ này không ai không biết đến vẻ đẹp của chàng. Ai không biết đến vẻ đẹp của Từ Đô thì chẳng khác gì là kẻ đui mù”. , thì nô tỳ đã yêu thích Từ Đô rồi! Thật sự muốn tận mắt nhìn xem chàng rốt cuộc đẹp đến mức nào! ~~~~”

(*) Từ Đô, tên thật là Công Tôn Át (公孫闕 [è]), tên tự là Tử Đô. Từ Đô là đệ nhất mỹ nam thời Xuân Thu, võ nghệ cao siêu, tướng mạo anh tuấn, nhưng tính tình thì nhỏ nhen ích kỷ. Câu trên là của Mạnh Tử nói về Từ Đô.

Từ Đô? Hắn không phải là mỹ nam tử nổi tiếng thời Trịnh quốc Xuân Thu Chiến quốc hay sao? ! Làm thế nào mà ngay cả Thu Nguyệt cũng biết vậy? !

“Từ Đô là ai vậy? !”

“Á? ! Trường công chúa không biết Từ Đô là ai ư?” Chàng chính là nam tử đẹp nhất trong lịch sử của Ngọc Quốc chúng ta! Chàng là một truyền kỳ!

Chàng...

“O, ta biết, ta biết, chỉ tùy tiện hỏi thôi, ha ha.” Ta vội vàng ngắt lời Thu Nguyệt, ta chẳng muốn nghe câu chuyện “truyền kỳ” của một người trong một thế giới vốn không hề tồn tại. “Vậy ngươi có muốn kết hôn với Tử Đê không? Thành thân đó?”

Thu Nguyệt cười sặc sụa, cười run rẩy hết cả người, cả nửa buổi mới dịu lại một chút, đôi vai gầy vẫn còn run rẩy không ngừng.

“Công chúa ha ha... công chúa thực sự là... quá hài hước! Tử Đê là cổ nhân, nô tỳ dù có thích thế nào, cũng sẽ không muốn thành thân với một người đã an nghỉ trăm năm dưới lòng đất đâu!”

“Ah, ha ha.” Ta cười khò, lấp liếm về ngượng ngùng.

Ta biết Thu Nguyệt cảm thấy ta rất buồn cười. Nhưng điều này có gì là buồn cười đâu? Đó là ngươi chưa gặp thôi, nếu như ngươi cũng giống ta không chỉ xuyên không đến một nơi mà ngươi xác định trăm phần trăm không có thật, mà còn là một nơi căn bản không có khả năng tồn tại, ta xem ngươi còn cười nổi hay không? [©xmydux.wordpress.com] Có mà khóc huhu thì có! Khẳng định còn bối rối gấp một ngàn lần một vạn lần hơn cả ta ~ ta chẳng qua chỉ hỏi ngươi có muốn thành thân với một cổ nhân hay không, còn ta lại đang đối mặt với một sự việc vốn căn bản không hề tồn tại đây nè!

“Được rồi! Đừng cười nữa! Bây giờ thảo luận chuyện của bằng hữu ta đi!”

“Dạ, công chúa...”

“Ngươi nói nàng rốt cuộc nên làm gì bây giờ đây?”

“Kỳ thực rất đơn giản, nếu vị bằng hữu kia của công chúa nhất định sẽ ra đi, vậy thì hãy thích một người ở quê nhà của nàng không phải được rồi sao?”

“... Ta cũng nghĩ như vậy.”

“Có điều...”

“Có điều cái gì?!”

“Có điều bằng hữu của công chúa vì sao không nghĩ đến chuyện ở lại? Vì sao nhất định phải ra đi? Thích ai đó là một việc rất tự nhiên, không thể bởi vì phải ra đi mà từ bỏ. Hơn nữa, cứ cho là nàng không muốn ở lại, nói không chừng người mà nàng thích sẽ nguyện ý đi theo về quê hương nàng thì sao? Vậy thì chẳng còn vấn đề gì nữa rồi?” Thu Nguyệt mỉm cười ôn nhu, ánh mắt rất thành khẩn.

“Ha ha ha...” Quan hệ của ta và lão thiên gia cũng không thân thiết như vậy, không thân đến mức có thể mang một “vật hư vô” về nhà!

Hồi lâu sau, vào lúc ta nghĩ rằng câu chuyện này đã kết thúc, bản thân ta đang trầm mặc tổng kết mọi việc, thì Thu Nguyệt lại nói khẽ.

“Công chúa, kỳ thực, kể dù có ‘thối nát’ đến đâu đi nữa cũng sẽ có người quan tâm đến mình.” Đôi mắt ôn nhu như nước của Thu Nguyệt chăm chú nhìn ta, tựa như có thể nhìn thấu lòng ta vậy. Ánh mắt nhu hòa của nàng rất có tác dụng trị thương. “Đối với người mà mình quan tâm, thì kẻ ‘thối nát’ trong mắt thế nhân chính là người tốt nhất trên đời.”

“Công chúa, nô tỳ nghe nói, đời người chỉ có một cơ hội hạnh phúc, cho nên, nghìn vạn lần không nên bỏ qua.”

“... Ta... khụ... biết rồi.”

Không biết, yêu phải một người không nên yêu là điều đau khổ, hay là quên đi một người không thể yêu sẽ đau khổ hơn?

Xưa nay ta vẫn luôn hiểu rõ cái thứ tình yêu đến sông cạn đá mòn hoặc là đến chết không thay lòng kia chỉ là thần thoại, nó chỉ tồn tại trong thế giới hư cấu mà thôi. Nếu như, có một tình yêu như vậy tìm tới ta, đó khẳng định là chuyện cổ tích, không thể tin. Nhưng rất lâu sau đó, ta phát hiện, kẻ đã từng vọng tưởng trốn thoát khỏi loại tình yêu này như ta, thật là nực cười.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 97: Lễ mừng thọ yến, có mỹ nhân đến

Ngọc quốc, Du Thiên năm thứ ba, ngày Mười Bốn tháng Hai.

“Công chúa!~~~~~”

Cũng may hai mắt ta lanh lẹ, mới vừa nhác thấy Tiểu Phúc Từ nhà ta há miệng ra, ta đã lập tức bịt kín hai lỗ tai lại, bằng không ta lại bị ù tai nguyên cả

ngày.

Thấy hấn lại gần, ta mới bỏ tay ra, cười hi hi nói: “Có phải đến lúc lên đại điện rồi không?”

Hôm nay là ngày sinh nhật tròn mười tám tuổi của tiểu Thiên Thiên nhà ta, cũng là ngày lễ tình nhân đầu tiên mà mỗ Lăng ta trải qua ở nơi này, đương nhiên, ta cũng hy vọng nó cũng là lễ tình nhân cuối cùng mà ta trải qua ở đây.

Được rồi, không cần nhắc ta cái gì là dương lịch, hay âm lịch, trong cái không gian không hiểu ra sao cả này, làm “người sáng lập đầu tiên” như mỗ Lăng ta đây được nắm toàn quyền quyết định.

Tiểu Phúc Từ cười nịnh nọt, nói: “Hoàng Thượng mời Trưởng công chúa đi giá Ngọc Trì tắm gội.”

“Oh, được.” Sao lạ vậy ta? Thăng nhóc kia sinh nhật cần tắm rửa trai giới, thậm chí là lễ rửa tội, thì cũng là bình thường. Nhưng vì sao ta cũng phải tắm gội?! Thôi kệ, bỏ đi, dù gì ta cũng phải thay đồ, lát nữa còn phải biểu diễn cho tiểu Thiên Thiên xem một “tiết mục” để chúc mừng sinh nhật hấn nữa.

Xoay người ta liền đi về phía trắc điện, song hỷ trắc điện của ta chính là phòng tắm lớn của ta, lớn đến nỗi có thể bơi lội tung tăng trong đó!

“Công chúa ~ không phải! Nhầm rồi, không phải phòng tắm của người, là Ngọc Trì!~”

“Gi?!” Ta quay lại mở to mắt nhìn Tiểu Phúc Từ, đúng lúc Thu Nguyệt cũng vội vã chạy đến, trong tay cầm “chiến phục” mà ta bảo nàng sai người chuẩn bị.

“Công chúa, ‘Ngọc trì’ ở hậu viện Phụng Thiên Các mà!” Tiểu Phúc Từ nhìn ta, biểu hiện của ta ở trong mắt hấn gọi là sùng sốt.

Ta không dám hỏi hấn cái “dục trì”(*) hấn nói và cái “dục trì” của ta rốt cuộc có gì khác nhau, ta sợ nói sai nửa câu thôi cũng dẫn tới phiền toái không cần thiết, hoặc là, khiến thân phận ta bị nghi ngờ.

(*) *Dục trì (bể tắm) và Ngọc Trì đều phát âm là [yùchí]*

Vì thế, ta cười hi hi khoát tay với hấn, ý bảo hấn đi trước dẫn đường. Rốt cục, 「©xmydux.wordpress.com」đến lúc ta tận mắt nhìn thấy trên bức hoành phi bằng ngọc thạch có khắc hai chữ “Ngọc Trì” to màu trắng ta mới hoàn toàn hiểu ra, ha ha, đồng âm mà bắt đồng tự! (*tự=chữ*)

“Trưởng công chúa mời tắm rửa.” Dứt lời, Tiểu Phúc Từ nhà ta quay đầu, không cần báo cũng tự động rời khỏi Phụng Thiên Các. Ta cũng không suy nghĩ nhiều, tiếp tục sải bước về phía trước, xuyên qua tầng tầng lớp lớp màn trướng xanh biếc, hồ nước sương khói nghi ngút đã gần ngay trước mắt, khiến ta hết sức giật mình. Là suối nước nóng a! Biết bao lâu ta đã không được ngâm suối nước nóng rồi?! Thật không ngờ ở trong hoàng cung lại có suối nước nóng?! Ha ha, ngày tháng của ta cũng thật hạnh phúc.

“Thu Nguyệt,” Ta quay đầu lại, ?! Thu Nguyệt đâu rồi?! Hắc hắc, ngâm nước nóng cho sướng, lại kêu Thu Nguyệt giúp ta kì cọ, toàn thân có thể sáng khoái gấp đôi.

Ta nhanh nhẹn lột bỏ y phục của mình ra, nhào xuống hồ. “Thu Nguyệt, Thu Nguyệt!~~~ người cũng xuống đây giúp ta kỳ lưng!”

Aizz ~~~ ngâm suối nước nóng thật là thoải mái, phiền não hay mệt mỏi gì chỉ cần ngâm mình trong đây, cả người đều thoải mái. Hi hi, ha ha. “Mau xuống đi, thật thoải mái!” Ta lại gọi.

Lúc này Thu Nguyệt mới bung một thùng cánh hoa bước vào, rải cánh hoa vào trong hồ, ôn nhu nhìn ta, mỉm cười nói: “Công chúa thật thích nói đùa, ‘Ngọc Trì’ này chỉ có Hoàng Thượng có thể tới, ngay cả hoàng hậu cũng không được phép tắm gội ở đây, nô tì sao dám bước xuống chứ!”

Từ từ. Thu Nguyệt vừa nói cái gì?! Chỉ có Hoàng Thượng mới có thể tới?! Vậy ta là cái gì?! Ta, ta không phải muốn soán quyền đoạt ngôi vua đâu nha! Ta đang làm giám quốc công chúa rất tốt đó!

“Hoàng Thượng nghe nói công chúa bị trọ chân, bởi vậy mới phá lệ cho công chúa đến ‘Ngọc trì’ tắm rửa.” Thu Nguyệt vừa rải cánh hoa vừa nói, “Công hiệu chữa thương của ‘Ngọc Trì’ này tốt lắm.”

“Á?! Thu Nguyệt, vậy hấn không biết vì sao ta bị trọ chân chứ?!” Ta đang định cho hấn một sự kinh ngạc.

Thu Nguyệt cười nói: “Công chúa yên tâm, miệng nô tì kín lắm, cho đến bây giờ Hoàng Thượng vẫn chưa biết ‘tâm sức’ của công chúa.”

Ta ngửa bốn vó lên trời giữa làn nước nóng, đầu gác lên thành hồ, tùy tiện “ồ” một tiếng, nhắm mắt lại hưởng thụ.

Ngay hôm kia, lão gia tử nhà ta không phụ sự mong đợi của mọi người đã đưa cô em dâu Tư Đồ Vũ Yên của ta về. Tiểu nha đầu Tư Đồ Vũ Yên này ta nhìn rất thích, khuôn mặt nhỏ tròn tròn, hồng hào, đôi mắt màu nâu nhạt, tròn xoe long lanh, cái mũi nho nhỏ, miệng nho nhỏ, vừa nhìn đã biết là kiểu mẫu baby ngoan ngoãn. 「©xmydux.wordpress.com」Aizz, cưới một cô vợ như thế về nhà, tiểu Thiên Thiên nhà ta cũng không đến nỗi bị bắt nạt. Ha ha, làm tỷ tỷ như ta đây suy nghĩ chu đáo biết bao.

Lắc lắc đầu, ta chuyển mình, xoay lưng lên trên, nằm sấp xuống.

“Thoải mái quá!~~~”

Ta tắm rửa thoải mái từ đầu đến chân, lúc bước lên bờ, làn da trở nên đỏ hồng giống như vừa luộc nước sôi, khoác lên người chiếc áo choàng tắm, một chiếc áo choàng dài màu trắng viền chỉ bạc thêu mẫu đơn non nước, chiếc thắt lưng bích sắc khảm bạch ngọc, tạo nên vẻ quý phái mười phần.

Không phải chứ, ngay cả áo choàng tắm mà cũng phải phô trương như vậy sao?!

Đề mặc Thu Nguyệt nhẹ nhàng lau khô tóc cho ta, ta nằm trên chiếc ghế dựa bằng Ngọc Thạch bên cạnh hồ ăn hoa quả.

“Xong rồi. Mời công chúa đến nội điện Phụng Thiên Các thay quần áo.”

“Ồ, được. Thu Nguyệt, người đem y phục đã may xong lại chưa?”

“Dạ, nô tì đã xem y sam đặt ở nội điện.”

“Uhm, bọn người Thiên Thiên đều đã ở Ngọc Hòa Điện hết rồi sao?”

“Hồi công chúa, bệ hạ cùng với các vị đại nhân, còn có sứ giả các nước đều đã ở trong Ngọc Hòa Điện. Lễ mừng thọ của bệ hạ cũng đã bắt đầu rồi.”

“Tốt, vậy ta cũng phải nhanh chóng thay y phục rồi đi thôi.” Ta và Thu Nguyệt một hỏi một đáp đi vào nội điện Phụng Thiên Các, “Còn ‘nhóm nhạc’ kia cũng chuẩn bị xong rồi chứ?!”

Thu Nguyệt ngán ra một lát, hỏi: “Ý công chúa là ban nhạc ‘đệm’ sao?”

“Ừm đúng đúng đúng” Ta quên mất cổ nhân gọi dàn nhạc đệm đàn cho vũ công múa là ban nhạc đệm.

Ta xưa nay vẫn đề mặt mộc ra ngoài gặp người, hiếm khi nào ngồi trước gương đồng vẽ mày tô mắt. Giữa ấn đường còn điểm thêm một chấm đỏ càng lộ vẻ lẳng lơ mê hoặc, quét một lớp mực lên hàng mi dài rậm cong vút, tăng thêm vẻ nhu tình, trên mí mắt còn bôi thêm một lớp phấn mắt xanh biếc lấp lánh, liếc mắt lúng liếng, trên sống mũi phủ một lớp phấn bạc, càng lộ vẻ thanh tú, trên môi còn bôi một lớp son hồng thật mỏng, thật sự là một mỹ nhân như ngọc.

Ha ha, thật hài lòng với kiệt tác của mình, nhìn vào gương đồng mỉm cười e thẹn một cái, 「[©xmydux.wordpress.com](http://xmydux.wordpress.com)」bản thân ta còn cảm thấy mắc ối với chính mình. Quên đi, diễn cảm quyền rũ không thích hợp với lão nương!

Thu Nguyệt đưa xiêm y cho ta, nàng vốn định giúp ta mặc nó vào, nhưng vừa nhìn thấy bộ đồ voan mỏng thiếu vài đến đáng thương, nàng liền thôi lui có trật tự, đề mặc ta một mình tự xử!

Thay đồ xong, ta lại trát thêm chút phấn kim tuyến lên chỗ tay chân lộ ra ngoài.

“Thế nào?!” Ta kiêu ngạo nhìn Thu Nguyệt, chờ câu tán thưởng của nàng.

“Công. Công chúa. cái. cái này.” Thu Nguyệt mắt tròn mắt dẹt nghẹn ngào nhìn ta trân trối, nói không nên lời.

Ta thừa nhận bộ quần áo này của ta này đối với những cổ nhân bảo thủ mà nói, thật là có hơi “hot”, nhưng ta thật sự không thể không “hot”, hy vọng người xem có thể hiểu cho mỡ Lãng, khụ khụ.

“Được rồi, trước tiên đem áo khoác đưa cho ta. Thời gian chưa tới Bôn cung sẽ không để lộ bộ ‘chiến phục’ trên người ra đâu!” Nhếch miệng cười với Thu Nguyệt một cái, đoạt lấy chiếc áo choàng có mũ trùm đầu màu đen, che kín toàn thân.

“Đi thôi! Còn lè mè nữa là trễ mất. Khoan khoan, thiếu chút nữa là quên thuốc rồi! Chính là tròng mắt của ta, nếu không đổi màu, ai cũng sẽ biết đó là ta!”

~~~~~

Hoàng cung Ngọc quốc, Ngọc Hòa Điện.

Trong điện, Thượng Quan Thiên ngồi ngay ngắn nhưng có chút bất an ở chính giữa phía trên. Hôm nay, Thượng Quan Thiên mặc một chiếc áo lông to màu trắng, phía trong là một bộ lễ phục màu xanh trang trí hình rồng và nhật nguyệt tinh tú cùng núi non hùng vĩ, hiện rõ vẻ khí phách mười phần.

Tiểu Phúc Tử đứng bên cạnh nhìn gương mặt râu rĩ ủ dột của Thượng Quan Thiên, liền hiểu ra tất cả, nhỏ giọng an ủi nói: “Hoàng Thượng, ngài đừng lo lắng, Trưởng công chúa sắp đến rồi.”

Thượng Quan Thiên khẽ gật đầu, không hề hé răng, chỉ có điều bàn tay đang cầm chung rượu gia tăng thêm chút sức lực.

Ngồi ở bên tay phải ngay phía dưới Thượng Quan Thiên tất nhiên là hoàng đế Hiên Viên Tiêu của Kim quốc thế lực mạnh nhất hiện tại, còn mỹ nhân mặc cung trang ngồi bên cạnh Hiên Viên Tiêu chính là Sở Sở.

Lạnh lùng thờ ơ, im lặng ngồi ở bên trái Thượng Quan Thiên chính là Âu Dương Vân lần đầu tiên lấy thân phận một vị Vua đến Ngọc Quốc.

Còn người ngồi ở vị trí sứ giả Lương Quốc chính là Thất vương gia Lương Quốc – Đông Phương thất.

Lúc này, sứ giả các nước vào điện dâng tặng lễ vật đã xong, ca múa đã bắt đầu.

“Tiểu Phúc Tử, ngươi có biết vì sao hoàng tử còn chưa tới không?” Thượng Quan Thiên rốt cục vẫn nhìn không được, lên tiếng hỏi.

“Trưởng công chúa nói là muốn dành cho Hoàng Thượng một sự kinh ngạc lớn.” Tiểu Phúc Tử hạ giọng thì thầm vào tai Thượng Quan Thiên.

“Trẫm không thiếu lễ vật!”

“Hoàng Thượng, trưởng công chúa nói, lễ vật này của ngươi, ngài xem nhất định sẽ vô cùng thích thú!” 「©xmydux.wordpress.com」Tiểu Phúc Tử nói giọng chắc nịch, mặc dù hẳn cũng không rõ Thượng Quan Lăng mấy ngày qua bận rộn những gì.

Đôi con ngươi vàng kim của Hiên Viên tiêu thịnh thoáng lại lướt qua mặt Âu Dương Vân, Âu Dương Vân thì lại nhướn mắt đáp lại hẳn một nụ cười mỉm, điệu bộ vẫn đậm phong khinh.

Không khí trong điện hài hoà một cách dị thường.

Lễ bộ Thị Lang chủ trì buổi lễ cao giọng tuyên bố: “Trưởng công chúa vì mừng thọ Ngọc đế, đặc biệt mời vũ cơ đến hiến tặng một vũ khúc!~~”

Mọi người trong điện nhất thời yên tĩnh.

Theo tiếng nhạc trỗi lên, một vũ cơ mặc trên người một bộ xiêm y kỳ lạ, mặt che lụa mỏng, miệng khẽ ngâm nga một khúc hát, thân hình chuyển động trên vũ đài hoa bay lá tả ở phía ngoài điện.

“Ô..... Saliwa, oh..... Saliwa, oh..... ho!..... Oh..... ho!..... oh..... ho! Là ai đã ban người tới bên cạnh ta.....” (*bài Thiếu Nữ Thiên Trúc, trong phim Tây Du Ký*)

Tầm voan mỏng màu trắng ôm sát nửa người dưới kéo lê trên mặt đất, tầm voan trắng phủ bên ngoài chiếc váy bằng lụa màu xanh, bên trên là một chiếc áo ngắn bó sát người, một phần cánh tay và phần eo lộ ra bên ngoài, trên cổ tay đeo mấy chuỗi chuông bạc kêu leng keng, nửa thân dưới là một chiếc váy suông dài chấm đất, đi chân trần, trên mắt cá chân cũng đeo những chiếc chuông bạc, chỉ khẽ chuyển động liền phát ra âm thanh leng keng êm tai.

“Là ánh sáng của trăng tròn, là tiếng róc rách của dòng suối mát trong, em như cánh hoa lóng lánh những giọt sương, ngọt ngào bên anh chẳng muốn rời xa. oh..... saliwa oh saliwa saliwa, oh..... saliwa oh saliwa saliwa, oh..... ho!”

Thân mình như linh xà vận vẹo uốn éo, tự nhiên thanh thoát, kiểu múa Ấn Độ đặc biệt có lác hông, càng tăng thêm vẻ quyến rũ yêu mị. Chuông bạc trên cổ tay, mắt cá chân cũng vang lên thanh thúy theo điệu múa, khi thì vang vang mạnh mẽ, khi thì réo rắt êm ái, rất là êm tai.

Ánh mắt mọi người đều bị yêu tinh lục sắc đang múa trên vũ đài hút lấy không dứt ra được.

Mị hoặc vô hạn, phong tình vô cùng.

Một cái túi hương màu xanh biếc không bắt mắt cho lắm, cũng theo chuyển động của vòng eo mà bay múa.....

Cái túi hương này thuộc về Thượng Quan Lăng, Thượng Quan Mặc Ly đã từng nhìn thấy, Thượng Quan Thiên cũng biết, thậm chí cả Tô Tử Chiêm cũng từng hỏi bằng giọng cái móc máy răng: có phải ngay cả khi tắm rửa cũng sẽ không tháo ra hay không.

Những ánh mắt nóng rực từ những phương hướng khác nhau xĩa tới, không hẹn mà cùng dán chặt trên cái túi hương kia.

Trong điện ngoài điện, chỗ sáng chỗ tối, những người khác nhau, tâm tình khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 98: Tam hắc cư sĩ, là một tên ngốc

Khúc nhạc kết thúc, điệu múa cũng dừng, ánh mắt của đám đông vẫn dán chặt trên người “yêu tinh lục sắc” không rời, mà con “yêu tinh” kia đã sớm trà trộn vào giữa đám đông biến mất vô tung vô ảnh rồi...

Hoàng cung Ngọc Quốc, Lăng Vân Cung.

Ta cuộn mình trong áo choàng chạy quần đit, đến lúc chân phải của ta vừa đặt lên sàn nhà lát ngọc thạch, trong lòng mới an tâm một chút.

Ta bỏ chạy phát mệt, mà Thu Nguyệt chạy sau lưng ta càng mệt hơn. Vì sao? Bởi vì phục sức cung nữ của nàng rất ruộm rã, sao có thể chạy nhanh được như ta đây? 「©xmydux.wordpress.com」Nàng muốn đuổi theo nhịp độ của ta, vậy thì lượng calori tiêu hao trên đường phải gấp đôi so với ta!

Cởi ra áo choàng ném cho Thu Nguyệt, bỗng dưng ta sức nhớ ra một chuyện, vội trăn một cái, vô cùng ảo não, xoay người nói với Thu Nguyệt: “Thu Nguyệt Thu Nguyệt, người mau đi tìm Lữ ngự y lấy thuốc!”

“Thuốc gì?” Thu Nguyệt bối rối hỏi.

“Aizz! Còn có thể là thuốc gì nữa! Người nhìn thử mắt ta xem!” Ta tròn mắt lên, chỉ vào cho Thu Nguyệt xem. Thu Nguyệt vừa nhìn thấy, liền hiểu ra, co chân chạy ra ngoài.

“Aizz, thật là vất vả cho người...” Ta nhìn theo bóng lưng nhỏ dần của Thu Nguyệt, thở dài giùm nàng. Hết cách, ai bảo nàng gặp phải một chủ tử không thể dựa dẫm như ta làm chi!

Vừa xoa xoa thắt lưng ta vừa đi vào trong phòng, điệu múa này đúng là không phải dành cho người bình thường nhảy mà, chỉ lắc eo nhẹ một cái, mà ruột non ruột già gì cũng muốn xoắn loạn xạ ngầu cả lên!

“Hisss...” Ta hít một hơi thật sâu tròn mắt há mồm nhìn Át, lắp bắp hỏi: “Mạc Ly hả, sao huynh lại ở trong phòng ta? Chẳng phải huynh nên ở trong Ngọc Hòa Điện sao?”

Điều kỳ lạ là, Át không thèm trả lời ta, nhưng mà cặp mắt của hắn bữa nay đột nhiên cực kỳ sắc bén, nhìn chăm chăm vào ta, giống như đang bày tỏ một sự bất mãn gì đó.

Ta không có đắc tội hắn à nha? Quái lạ thực sự. Gọi hắn là Mạc Ly vì sao hắn không phản ứng? Đổi cách gọi khác thử xem

“Át à, ta phải thay y phục, lát nữa còn phải quay lại Ngọc Hòa Điện nữa.” Ta tươi cười nhìn hắn, nhưng hắn vẫn không hề biểu lộ điều gì trên mặt.

Vậy là sao? Cứ cho là hắn không muốn nói chuyện với ta đi, vậy cũng nên hiểu ý ta nói chứ. Do thời gian có hạn, sự nhẫn nại của ta cũng không có nhiều như vậy.

“Mạc Ly, có thể phiền huynh tránh đi trước một lúc không?” Ta lách người qua hắn đi ra sau bình phong...

“Ack...” Bất thành linh, ta bị Át kéo mạnh, ôm vào trong lòng, ta hoảng hốt ngó người, “Át, huynh điên rồi! Buông ta ra, huynh!”

Một giọng nói quen thuộc táo bạo theo hơi thở ấm áp truyền vào tai ta.

“Tiểu Lăng Nhi...”

Chỉ có cái tên ngu ngốc kia mới có thể gọi ta như thế. Thảo nào, ta nói ~ màu sắc đôi mắt Át nhà ta biến thành màu đen tinh khiết như thế từ khi nào? Hừ, giới cho tên Đông Phương Cửu, cái tên ngu ngốc nhà người lại dám tự tiện xông vào Lăng Vân Cung của ta, người chán sống rồi chứ gì?

“Bộp ——” ta thẳng tay đánh cái bốp vào sau gáy của tên nguốc Đông Phương Cửu dám ăn trộm diện mạo tuấn tú của Át nhà ta.

“Tiểu Lăng Nhi đánh ta ~~~~~ huhu ~~~~~ “

Ta ói...”Ê, Đông Phương Cửu, người có thể đừng buồn nôn như thế hay không? Lẽ nào người đã thực sự luyện thành 《Quỳ Hoa Bảo Điện》 rồi sao?” Lúc đây Đông Phương Cửu ra, hình như ra rờ trũng cơ bụng của hắn. Cơ thể của cái tên gia hỏa này khẳng định không tồi... nước bọt... khụ khụ...

“Hey! Ta thay quần áo, tốt nhất là người hãy đứng im ngoan ngoãn không được động dậy cho ta, bằng không coi chừng ta cho người tuyệt tử tuyệt tôn luôn!” Vung nắm tay lên, ta bạo lực thị uy với Đông Phương Cửu, tên ngu ngốc đó cười hề hề không nói gì. 「©xmydux.wordpress.com」Nhưng bộ mặt của hắn cứ làm ta có cảm giác không được tự nhiên. “Aizz, người tháo cái bộ da mặt đó xuống được không, nhìn người dùng ‘mặt’ Át nhà ta khiến ta khó chịu quá à!”

Xa xa hình như nghe được có tiếng bước chân.

Đông Phương Cửu cảnh giác cao độ nói: “Có người tới, hình như là thị tỳ của nàng.”

“Công chúa ~~~ “

Quả nhiên là giọng Thu Nguyệt, ta lập tức thò đầu từ sau bình phong ra, dùng hết sức nói vọng ra ngoài: “Thu Nguyệt, người khoan hăng vào! Cứ đặt thuốc ở dưới đất phòng ngoài đi!”

Cảm giác bước chân Thu Nguyệt khựng lại, tiếp theo nàng ở ngoài điện trả lời: “Đạ, nô tỳ biết rồi.”

Phuuù, hù chết người, nếu như chuyện tên ngu ngốc Đông Phương Cửu này không chịu ngoan ngoãn ở trong phủ của mình “tư quá” bị Đông Phương Thất biết được, hắn không bị Đông Phương Tấn bẻ cổ mới lạ!

Vội vội vàng vàng thay xong lễ phục giám quốc công chúa, ta liền đi ra khỏi bình phong, nhìn lại gương mặt của tên nguốc Đông Phương Cửu vẫn thuận

mắt hơn, hần quả nhiên rất nghe lời đã tháo cái mặt giả xuống.

Ta bước tới bên cạnh cái ghế ngồi xuống, tự rót cho mình một chén nước ô mai, bung lên uống một hơi, rồi liếc nhìn Đông Phương Cửu một cái, chỉ chỉ vào cái ghế đối diện bảo: “Ngồi đi——”

Đông Phương Cửu mỉm cười, ngồi xuống đối diện ta, cặp mắt phượng đen láy sáng rực. Cái tên này đẹp trai là nhờ đôi mắt xinh đẹp kia của hần, hơn nữa lông mi còn rất dài, nhìn tổng thể có thể nâng lên một cấp. Ta đoán nếu tên gốc Đông Phương Cửu kia mà biết ý nghĩ của ta, chắc chắn sẽ cong môi bĩu mỏ không phục hồi ngược lại ta, hần có chỗ nào mà không đẹp chứ?

Ta bị đôi mắt nhu tình như nước của Đông Phương Cửu nhìn chăm chăm, bèn trừng hần một cái, ta mắng: “Nhìn cái gì mà nhìn, chưa từng thấy mỹ nữ sao?”

Đông Phương Cửu khẽ cong khóe môi, cười gian tà đáp: “Tại lâu quá không gặp.”

Xi! Ta thầm khinh bỉ trong bụng, không kịp suy nghĩ miệng đã nói: “Trong nhà ngươi có nhiều lão bà như vậy, ngươi còn chê thiếu sao?”

Đông Phương Cửu đầu tiên là ngẩn ra, tiếp đến là bật cười “khánh khách”, vai run lên không ngừng, còn không quên đưa tay lên chỉ vào người của ta: “Lăng Nhi, Tiểu Lăng Nhi của ta ăn giấm rồi?!”

“Năm mo!” Ta đập tay lên bàn cái bốp, một con đầu rất tê tê lan tỏa cả lòng bàn tay, hai mắt tròn trừng sắp lọt cả ra ngoài, “Ai thèm ăn giấm của ngươi, đồ ngu ngốc, đồ ngớ ngẩn!”

“Suyt...” Đông Phương Cửu cố nén cười, đặt ngón trỏ lên giữa môi, ý bảo ta nói nhỏ một chút, đừng kích động. Đây chẳng phải là một kiểu châm chọc biến tướng hay sao?

Nóc cạn hai chén nước ô mai, ta mới nhìn lại phía hần, hỏi: “Ngươi chạy đến đây làm gì? Cha ngươi không phải bắt ngươi bế môn tư quá sao?”

Đông Phương Cửu cười ôn nhu, khẽ nói: “Ngày mai chính là ngày mười lăm trăng tròn, ta lo lắng cho nàng, nên tới.”

“Xì- bớt làm bộ làm tịch đi, ta đã qua cái tuổi thiếu nữ mộng mơ rồi, bớt nói mấy lời đong đưa đó với ta đi!” 「©xmydux.wordpress.com」Liếc hần một cái, ta lập tức quay mặt đi không thèm nhìn hần nữa. Bởi vì ta cảm thấy trên mặt ta, rất có thể đã bị ứng lên một tầng mây đỏ không đúng lúc...

“Lăng Nhi, sau này nàng không được ăn mặc như thế này nữa.” Một lát sau, Đông Phương Cửu bỗng lạnh lùng nói một câu như thế khiến ta bối rối.

Ta dùng ánh mắt “ngươi là cái thá gì” trừng hần một cái, hỏi: “Ngươi quản được ta chắc?” Ta cứ mặc đó! Nếu không phải trời lạnh, ngày nào ta cũng mặc như vậy đi dạo phố, cho ngươi tức chết luôn!

“Muốn mặc thì cũng được, có điều, chỉ có thể mặc cho một mình ta xem.” Đông Phương Cửu híp đôi mắt phượng, mỉm cười với ta như muốn quyến rũ. Rõ ràng là đang “chiêu mộ” đây, tên gia hỏa này chán chán là thấy cứng với ta không được, lại muốn đong đưa dụ dỗ đây mà.

Ta cũng không phải ngọn đèn hết dầu, mỉm cười vô lại nói: “Ày, chỉ mặc cho một mình ngươi xem thôi sao?”

Hần gật gật đầu, trông bộ dạng vô cùng hài lòng.

Ta lại cười, dùng ngón trỏ gầy cái cằm xinh đẹp của hần lên, giọng gian tà: “Ta thật không muốn ngươi bởi mất máu quá nhiều mà chết!” Cong ngón tay lại búng lên chóp mũi hần một cái, “Nè, mau lau sạch máu mũi của người đi kia! ~~~”

Mặt Đông Phương Cửu thoáng chốc đỏ ửng, vội vàng rút trong tay áo ra một chiếc khăn lụa trắng tinh...

Ta ôm bụng cười sặc sụa...

“Lăng Nhi! Nàng lừa ta!” Đông Phương Cửu nhìn cái khăn lụa vẫn trắng tinh sạch sẽ, ánh mắt đầy tức giận trừng ta.

“Hahaha ~~~ thế nào? Ta lừa ngươi đó thì sao! Ai bảo ngươi ngốc! ~~~ ha ha...”

Đông Phương Cửu cũng phì cười, nụ cười mờ nhạt đó, quả thực hết sức dịu dàng.

“Được rồi được rồi, ngươi nhìn cũng nhìn rồi, chuyện muốn nói cũng nói xong rồi, mau trở về vương phủ của ngươi đi, đừng ở đây đợi làm gì, nguy hiểm lắm, ngươi không biết Thất ca của ngươi hiện đang ngồi ở Ngọc Hòa Điện hay sao? ! Vạn nhất ngươi mà không cẩn thận, hoặc là xui xẻo đụng phải hần, xem ngươi ăn nói Đông Phương Tân thế nào!” Ta cười đủ rồi, cũng biết nói đến chính sự.

Ta nhặt chai thuốc mà Thu Nguyệt để bên ngoài lên, tên gốc Đông Phương Cửu vẫn ngồi im trên ghế không nhúc nhích, không có ý nghĩ sẽ rời đi.

“Aizz, có chuyện gì với ngươi vậy? Mau lên, ta còn phải đến Ngọc Hòa Điện nữa!”

“Lăng Nhi đang quan tâm lo lắng cho ta sao?”

“Ngài thật đúng là quá nhạy cảm rồi! Ta chẳng qua chỉ đang ‘tiễn khách’ mà thôi.” Ai thèm quan tâm một tên háo sắc thô thiếp đầy nhà như ngươi chứ!

Ta uống viên thuốc vào, một lúc sau, ta hỏi Đông Phương Cửu: “Này, mắt ta còn màu đen không?”

Đông Phương Cửu nhìn ta một cái, lắc đầu: “Đã khôi phục rồi.” Ngập ngừng một lúc, hắn lại nói, “Kỳ thực, ta cảm thấy Lăng Nhi mắt đen tóc đen lại đẹp hơn.”

Ha, lời này ta thích nghe, “chân thân” vốn có của ta chính là “tam hắc” mà, tóc đen, mắt đen, cộng thêm lòng dạ đen. 「©xmydux.wordpress.com」Nhưng khi ta thành Thượng Quan Lăng, cũng chỉ còn lại “lưỡng hắc”, nên mới không hoàn mỹ.

Có điều... Ta nhìn chăm chăm vào mắt Đông Phương Cửu, xấu xa nhưn mày với hắn: “Hi hi, Đông Phương Cửu a, ngươi có ‘tên tự’ hoặc ‘tên hiệu’ gì không?”

“Tự là ‘Cửu Trúc’.” Hắn nói.

“Oh, vậy ngươi có thể lấy tên hiệu là ‘Tam Hắc Cư Sĩ’.” Hắn mới là một “tam hắc” chân chính, ta mà so với hắn thì còn lương thiện hơn nhiều.

Ai ngờ tên ngọc Đông Phương Cửu xắn tay áo lên, nhìn cánh tay mình một lúc, nhìn ta khó hiểu, rồi nói giọng vô cùng ủy khuất: “Ta đâu có đen.”

“Khụ...” Ta không biết nói thế nào với hắn, cũng không thể tiếp tục đối hắn, bằng không buổi lễ sẽ kết thúc mất, vì vậy, ta đứng lên, nói với hắn, “Dù sao thì giờ ta cũng phải đến Ngọc Hòa Điện rồi, còn ngươi, nếu muốn đi bây giờ, vậy thì cùng đi với ta, nếu không muốn, làm ơn ngoan ngoãn ở trong phòng đợi ta, ta sẽ dặn bọn họ không cho bất kỳ ai vào chính điện Lăng Vân Cung hết.”

Đông Phương Cửu đi sát theo sau ta đến tận cửa phòng ngoài, ta cho rằng hắn muốn đi, ai ngờ người ta chỉ muốn tiễn chân ta mà thôi.

Vào khoảnh khắc hắn nói “nhớ về sớm nha”, ta thừa nhận, khoảnh khắc đó trái tim ta thật ấm áp.

Cái cảm giác có một gia đình, cảm giác có người chờ đợi, thật tốt.

Một nụ cười bất giác hiện lên nơi khóe mắt đuôi mày ta, đã lâu không thấy cái cảm giác hạnh phúc như một đứa trẻ.

“Đúng là một tên ngọc!” Ta cười mắng hắn. Chỉ mắng cho chính mình nghe.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 99: Mắng Đông Phương Thất, vì người vì mình!

Bên ngoài Ngọc Hòa Điện, trời quang mây tạnh.

Bên trong Ngọc Hòa Điện, phong tình điểm lệ.

Mỹ nhân ca hay múa đẹp, cao lương mỹ vị la liệt bày ra trước mắt.

Cảnh tượng chương mắt đập ngay mắt ta khi vừa quay lại Ngọc Hòa Điện. Một tên ăn mặc xa hoa, vạt áo mở rộng lộ ngực, khoé miệng nhếch cao, ánh mắt đã mờ đục do rượu, ở trước bàn rượu lão đảo đứng lên, nhào tới đám vũ cơ đang múa, 「©xmydux.wordpress.com」rượt đuổi tán loạn, hắn túm được một người, lập tức hôn lên má người ta một cái, đem hết cả dầu mỡ trên miệng cọ quẹt khắp mặt mỹ nhân, thuận tay vòng qua eo nàng sầm sỡ.

Ta tức thì thấy bức bối. Rõ ràng là một tên cận bã ăn chơi trác táng của quốc gia nào đó, không xem phụ nữ là người mà! Thế là, ta chậm rãi bước tới, trừng ánh mắt sắc bén nhìn hắn, phát tay một cái, tiếng nhạc ngưng lại, đám vũ công nhanh chóng lui xuống. Mang theo vẻ ngông nghênh ta bước về phía Thượng Quan Thiên, chiếc Long Ý Phi Thúy bên cạnh hắn chính là chỗ ngồi của ta.

Tên háo sắc đáng khinh kia thấy ta giải tán đám vũ cơ đi hết, tỏ vẻ vô cùng bất mãn đưa tay tóm lấy ống tay áo của ta, neho neho mắt nhìn ta chăm chăm nói: “Haha... ta còn tưởng là ai... ai có thể to gan như thế, ra là giám quốc công chúa!” Dứt lời hắn còn phả hơi rượu nồng nặc lên mặt ta.

Ta nóng mặt, gạt móng vuốt chó của hắn ra quát: “Ngươi là sứ giả nước nào? Hãy chú ý lời nói và hành động của ngươi với bản cung!”

Ta định phát tay áo bước tới trước, nhưng hắn nào có ý định buông tha một lần nữa tóm lấy tay áo ta, cười si ngốc: “Bổn vương... ack... Đông Phương Thất!”

Ta có phần ngạc nhiên, nghiêng đầu nhìn hắn, bất chợt chạm phải ánh mắt quỷ dị của Hiên Viên Tiêu, tiếp tục lướt qua, thấy Sở Sở đang lặng im ngồi cạnh hắn, nhìn ta cười dịu dàng. Ta cũng cười với Sở Sở, tiếp theo xoay người nói với tên Đông Phương Thất không biết trời cao đất dày đáng ghê tởm này: “Ra là Thất Vương gia của Lương Quốc, haha... nghe danh đã lâu, nghe danh đã lâu.” Một mực hất tay hắn ra, khoé môi cong lên, nhìn hắn từ đầu xuống chân, ta cười nói: Quả nhiên, Thất Vương gia đáng về bắt phạm!”

Đông Phương Thất nghe vậy, ánh mắt không biết thăng đến tận nơi nào.

Đáng tiếc không phải ta tán thưởng hân: “Tân Ấp Đế quả thật có con mắt tinh tường a, một nhi tử xuất sắc thế này lại chỉ khư khư giữ bên mình bầu bạn. Chẳng trách... Chẳng trách... Bồn cung cho tới giờ cũng chỉ mới gặp Cửu vương gia, hôm nay quả thật “lần đầu tiên” thấy được phong thái khác người của Thất vương gia nha!” Ta dùng ngữ điệu chua lèm khiến cho Đông Phương Thất thật sự mất mặt, ám chỉ hân chỉ là một kẻ bất tài vô dụng không được ra ngoài.

Mọi người trong điện im thin thít, chỉ nghe một tiếng cười nhạo ở sau lưng ta truyền đến, ta quay người liền chạm phải một đôi mắt màu bạc ý cười hưởng ứng.

Vân tiên nhân, quả thật quá đẹp. Mỗi lần nhìn thấy hân ta đều không kiềm được muốn thốt lên lời này.

“Thượng Quan Lăng! Người nói vậy là có ý gì?” Đông Phương Thất cũng nghe ra điểm bất thương trong lời nói của ta, chỉ vào mũi ta tức giận hỏi.

Ta mà sợ hân sao? Ngay cả Đông Phương Cửu ta còn không sợ huống chi cái “chày gỗ (*)” nhà người?!

(*) Có bạn thắc mắc chỗ này nên bổ sung, “chày gỗ” dùng để chỉ những tên mọt đặc, dốt nát, ếch ngồi đáy giếng...

Xi!~~ Liếc hân một cái, ta sải bước tới chỗ ngồi của mình.

Đông Phương Thất thấy ta không trả lời, càng nóng mặt, cùng lúc ấy Tô Từ Chiêm cầm ly rượu đến bên cạnh hân, khách khí nói một câu, xem như chữa ngượng cho hân:

“Thất vương gia, Tô Từ Chiêm kính ngài một ly.” Biểu ca đại nhân mỉm cười cạn trước tỏ ý kính trọng, Đông Phương Thất đành phải ngượng ngừng uống hết ly rượu anh họ ta đưa, rồi quay lại chỗ ngồi của mình.

Sau khi ngồi xuống, ta quay sang nháy mắt với tiểu Thiên Thiên một cái, thì thầm “Thế nào, tỷ tỷ múa cũng không tệ chứ hả?”

Đôi mắt cũng có màu xanh như ta của tiểu Thiên Thiên không ngừng lấp lánh, gật mạnh đầu: “Quá tuyệt! Hoàng tỷ không biết chứ sau khi tỷ đi rồi mọi người trong điện đều chỉ nhắc đến tỷ thôi!”

“Haha.” Ta cười một tiếng. Nghĩ thầm, biết ngay mà, đám người các người đều là cua đồng ra tính cả, ha ha.

“Hoàng tỷ, tỷ múa điệu gì vậy? Sao đệ chưa từng nghe nói đến vậy!”

“Khụ... múa bụng Ấn Độ.” Đừng có hỏi nữa, có nói người cũng sẽ không hiểu.

“...Hả?! Chưa từng nghe nói bao giờ...”

“Haha, mấy thứ trên phố, đệ tất nhiên chưa từng nghe qua. Thôi, mặc kệ nó đi, đệ thích là được rồi, hoàng tỷ hao tâm một phen cũng không uổng phí!” Người mà có nghe qua mới là lạ!

Lúc này, Ất tay cầm ly rượu đến trước mặt ta với Thượng Quan Thiên đồng dạng nói: “Thần, cung chúc Hoàng Thượng thần văn thắng võ, vạn thọ vô cương.” Rồi nâng chén, uống một hơi cạn sạch.

Tiểu Thiên Thiên cũng vô cùng cao hứng nâng chén cạn một hơi.

Ất tiến tới bên cạnh ta, thấp giọng hỏi: “Công chúa, có gì mà người phải tranh chấp với Đông Phương Thất?”

“Hân kéo tay áo ta, cản đường ta, không lẽ ta phải ngâm bồ hòn làm ngọt sao?”

“Nhưng công chúa cũng không nên ở trước mặt mọi người làm cho hân mất mặt vậy a.”

“Phí lời, ta vốn cũng đâu định làm vậy, tại hân cứ dây dưa kéo tay áo ta, ta chỉ nói hân có hai câu thôi, mà cũng đâu phải là nặng hân, ai bảo hân tự tìm nặng chứ!”

Ất thấy chẳng cách nào nói cho ta hiểu, nâng chén kính rượu ta, rồi bước đi, ta chọn cách cúi đầu gấp thức ăn. Sáng nay chạy tới chạy lui, hết nhảy rồi múa, nghĩ lại bản thân chỉ ăn ít trái cây, lại uống hai chén nước ô mai, thả không uống còn hơn, càng uống bụng càng còn cào.

Mà cũng không biết tên gốc Đông Phương Cửu kia có biết đường kiếm gì lót dạ không? Phòng ta còn gì ăn được không ta? Thường ngày Thu Nguyệt đều có chuẩn bị, nhưng hôm nay từ sáng đến giờ bận túi bụi, nào ai có thời gian để chú ý. 「©xnydux.wordpress.com」 Có lẽ ta nên về sớm nghỉ ngơi thôi. Đúng rồi, cả ngày mệt mỏi, về sớm một chút cũng đâu có sao... Ta về cũng không phải vì tên gốc kia! Chỉ vì bởi ta thấy mệt mà thôi!

Ngồi ở trên cao, ta còn phải giữ hình tượng ngay cả khi ăn uống, tướng ăn không thể quá kinh người. Ta chỉ có thể e dè nhìn người khác, lợi dụng ống tay áo rộng để hành sự, ăn uống kiểu này thật chẳng thoải mái tí nào. Bất lấy cơ hội, ta cắn mạnh hai cái vào miếng đùi dê nướng, vừa ngẩng đầu lên...

Áh!~~~~~ Định hù ta chết hả?~~~~~

Trường sam đen tuyền, con ngươi màu tím, đứng ngay trước mặt ta về mặt tươi cười, nhìn ta chăm chăm. . .

Hử! Thăng nhóc Giáp, thăng nhóc Ma y, nhà ngươi tính dọa ta đó hả?!

“Giáp, ngươi về rồi sao?” Người khác không biết “thân phận” thật của hắn. Ta chỉ có thể gọi hắn bằng cái tên khó nghe này.

Hắn gật đầu, cười tà mị, rồi bước ra đứng phía sau Thiên Thiên.

Ái chà, hắn còn tận tụy như vậy sao. “Tứ đại hộ vệ” ban đầu thiếu đi ba người, chỉ còn lại mình hắn, lại kiêm nhiệm những hai chức vụ, thật làm khó cho hắn. Chờ hôm nào đó ta sẽ tăng lương cho hắn mới được.

“Hoàng tử, Giáp hộ vệ đã về từ đêm qua.” Thượng Quan Thiên cười nói.

Ta sững sờ, ngươi giỏi lắm, trở về mà không báo ta một tiếng, ta phái ngươi đi bảo vệ tiểu Thiên Thiên, chứ không hề nói đem tặng ngươi cho hắn, ngươi phải biết ai mới là “bà chủ” của ngươi chứ?! Chuyện tăng lương hả... thôi quên đi nha.

Ta bắt mắt liếc liếc Ma y Giáp một cái, không thèm lên tiếng.

Xem chừng ta cũng trụ được một giờ rồi, bây giờ rồi đi cũng không có vấn đề, vì thế ta bụng “chung rượu” đựng đầy nước ô mai định đi tìm lão gia tử. Ta là văn bối, dù gì cũng phải kính lão gia tử một ly mới phải phép để rồi đi.

Vừa lúc đó Hồ Thị lang lại cất cao giọng tuyên bố: “Sở Sở quận chúa sẽ hiến một vũ khúc mừng đại thọ bệ hạ.”

Ta giật thót cả người, trăm tính ngàn tính ta quên mất tiêu Sở Sở, ta múa bụng, người khác không ai biết, nhưng Sở Sở nhất định biết, nàng cũng “xuyên không” tới mà. Hy vọng nàng không nói ra chuyện này. Mà Sở Sở nhà ta chắc không nói ra đâu.

Hồ Thị lang vừa dứt lời, tiếng đàn réo rắt cất lên.

“Lệ người long lanh, nhu mì rơi rớt giữa thương đau, vầng nhật nguyệt kết cong cong nhợt nhợt, đêm trường cứ thế triền miên, ngưng tụ hoá thành giọt sương sớm mai, là ai bên gác tía lầu son, đắm mình nơi tuyệt vọng giá băng.....”

Woosaaa, bài Sở Sở hát là của Châu Kiệt Luân nha... Haha... [Đài hoa cúc] quá hay, xuyên không cần phải chuẩn bị một ca khúc hay để hát, chắc chắn sẽ nổi đình nổi đám ngay, hát tiếp sẽ càng làm người ta kinh ngạc.

Tiếng ca ngân vang, xiêm y thướt tha theo điệu múa uyển chuyển, tà váy xanh biếc tung bay lá lướt, đôi mắt vừa giãn vừa mừng như đóa hoa sen nở trên mặt, đôi tay trắng muốt lúc ẩn lúc hiện, nhất thời trong điện trần ngập phong tình kiều diễm.

Aizza! Sở Sở đã hao tổn không ít tâm tư! Đúng là quá đẹp. Đại mỹ nhân!

Ta phấn khích nói với Thiên Thiên: “Đệ xem Sở Sở thật tốt với đệ nha, đệ có hai tỷ tỷ tốt lặn đó, có biết chưa?”

Một hồi lâu, Thiên Thiên mới trả lời ta: “Đệ chỉ có một tỷ tỷ.”

Xi, cái tên tiểu tử này, hẹp hòi. Không để ý tới hắn nữa, ta tiếp tục thưởng ngoạn tiết mục công phu của Sở Sở.

NND thăng nhóc Đông Phương Thất này, tay cầm chén rượu, mắt không rời dáng người thướt tha của Sở Sở nhà ta, ngay cả mắt cũng lộ rõ vẻ thêm thủng. 「©xmydux.wordpress.com」Ngược lại với tên Hiên Viên Tiêu, dù sao hắn cũng là một tên thất phu luyện võ, tâm tính vững vàng hơn, cũng chỉ có có ngày người một chút lúc đầu, xong đã sớm hồi phục lại tinh thần. Lại nhìn về phía Tô Tử Chiêm, hình như hắn đã ngà ngà say, trong mắt hiện lên vẻ ái mộ, ta không kèm nổi âm thầm lắc đầu.

Aizz! Hồng nhan hoạ thủy a! Ngươi nói đi Sở Sở, khiêm tốn chút không tốt hay sao, tốt xấu gì thì cũng nên mang cái khăn che mặt để cho mình Hiên Viên tiêu biết là ngươi không phải được rồi sao? Đông Phương Thất có mê mẩn ngươi, đã có tỷ tỷ ta giúp ngươi xử lý hắn, cũng không khiến hắn chết được! Nhưng lỡ như biểu ca nhà ta cũng có tâm ý với ngươi, ta phải làm sao mới phải đây?! (Note: ở chap 10, lúc kết nghĩa chị em, Sở Sở tự nhận mình lớn hơn Lăng Nhi nên đòi làm chị, từ đó Maroon đã dịch theo thứ tự xưng hô như thế, nhưng đến chap này và trở về sau bỗng nhiên lại là Lăng Nhi làm chị, không hiểu tác giả luôn, nhưng dù ai làm chị thì cũng chẳng có ảnh hưởng gì to tát, nên Maroon không sửa mà cứ dịch đúng theo tác giả viết nhé, kể từ nay đổi lại Lăng Nhi làm tỷ tỷ)

“Aizz!!!” Một tiếng thở dài, không nói hết nỗi băn khoăn trong lòng.

Điệu múa kết thúc, Sở Sở má ngọc ửng hồng, cười e lệ: “Sở Sở tự bêu xấu mình rồi!” Người tuy hướng về phía tiểu Thiên Thiên, nhưng đôi mắt nàng không rời khỏi Hiên Viên Tiêu. Haha... Sở Sở nhà ta cũng “thù đoạn” ghê chứ. Hắc hắc... câu được kẻ ngốc không có liên quan gì đã đành, ánh mắt xinh đẹp ấy chắc chắn câu được con rùa vàng kia.

Khụ khụ, không nói gì đến Lăng mẹ kế ta, có người tỷ tỷ nào lại không muốn gửi gắm muội muội mình cho một người tốt đâu chứ?! Sở Sở nhà ta tuyển vị hôn phu trong đám nhà giàu thì có gì không đúng?! Xi, cho ngươi cơ hội ngươi còn không chịu nắm lấy!

Đông Phương Thất dán mắt vào Sở Sở đầy dung tục, hơi thở theo ngực phập phồng, người ngẩn ra. 「©xmydux.wordpress.com」Ta hung tợn trừng cho hắn một cái, còn lớn giọng ho khan một tiếng, phụ họa theo tiểu Thiên Thiên nói thêm hai ba câu hình thức.

Bất giác, ta phát hiện Ma y phía sau tiểu Thiên Thiên đã biến mất lúc nào không hay, ta toan mở miệng hỏi, chợt nghe một âm thanh trong trẻo cất lên:

“Trưởng công chúa, thứ lỗi cho Mộ Dung Xu mạo muội, Mộ Dung Xu có một thỉnh cầu quá đáng.”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 100: Tên ngu ngốc kia, không từ mà biệt.

“Trưởng công chúa, thứ lỗi cho Mộ Dung Xu mạo muội, Mộ Dung Xu có một thỉnh cầu quá đáng.”

Ta nhìn sang phía thanh âm truyền đến, thì thấy một anh chàng thân mặc trường sam lụa màu lam đang mỉm cười nhìn ta. Anh chàng nọ có hàng lông mày lười mắt rậm, một đôi mắt to và một đôi môi mỏng, trông thật là nam tính.

Mộ Dung Xu? Mộ Dung... Ah! Là lão đại của Thương Môn đây mà! Hắn có một muội muội là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Mộ Dung Uyên!

Ta lập tức tươi cười nói: “Mộ Dung quốc chủ mời nói.”

“Mộ Dung Xu đối với vũ cơ mặc y phục xanh của Trưởng công chúa “nhất kiến khuynh tâm”, có thể thỉnh Trưởng công chúa cho Mộ Dung biết vũ cơ kia hiện tại ở nơi nào?”

“Khụ khụ khụ... Ah... Khụ khụ...” MD ta bị sặc nước miếng bởi câu nói của hắn.

“Công chúa? ! Trưởng công chúa?” Đôi mắt to của Mộ Dung Xu càng trừng lớn hơn nữa, nhìn ta khó hiểu.

Cao xanh ơi, con nên làm cái gì bây giờ? !

Kỳ thực, không chỉ mình ta luống cuống, mà tiểu Thiên Thiên bên cạnh cũng siết chặt nắm đấm, bị dọa mất nửa hồn.

Ta sớm biết mình xuất hiện “tung tăng”, thế nào cũng có người “sập bẫy”, con người mà ai cũng đều thích điều mới mẻ, đều hiếu kỳ. Nhưng kiểu gì cũng không ngờ, lại có người lớn gan như vậy dám nói ra điều này giữa bữa tiệc... ack...

Trong điện vô số ánh mắt đều nhìn chòng chọc vào ta, chờ mong ta nói ra tung tích của “vũ cơ” kia. [©xnydux.wordpress.com] Nếu như thật sự có một vũ cơ như thế, ta mà cung cấp thông tin của nàng cho các người, nàng còn không bị các người ăn sống nuốt tươi chắc? !

Một bầy lang sói! Toàn lũ háo sắc!

Ta làm thế nào để bung bít vụ này đây? ! Chỉ trong vòng vài giây, trong bụng ta đã nghĩ tới hàng chục biện pháp.

“Mộ Dung quốc chủ, thứ cho Thượng Quan Lăng không thể nói được.” Một câu nói lãnh đạm, trên mặt ta còn mang theo ý cười.

Mộ Dung Xu sững sốt, lại hỏi: “Vì sao?”

Ta cười nói: “Bổn cung tuy cảm động với tấm chân tình của Mộ Dung quốc chủ, cũng muốn nói ra tung tích của vũ cơ, chỉ tiếc... Đáng tiếc vũ cơ đó đã sớm là hoa có chủ, Thượng Quan Lăng cũng không còn cách nào.” Sau khi chờ dài một tiếng, ta nói giọng bi thương, “Vũ cơ đó tên là Mị Nương, là sủng thiếp của Cửu Vương gia Lương Quốc.”

Quả nhiên, trong đại điện trỗi lên những âm thanh thổn thức.

Ta cười thầm trong bụng, tiếp tục “sáng tác”: “Từ trước đến nay, Cửu Vương gia luôn có giao hảo với Hoàng Đế của bổn cung, lần này y có việc không thể tự mình đến đây chúc mừng cho Thiên Thiên được, liền bảo sủng thiếp Mị Nương của y đến hiến một vũ khúc, để biểu lộ tâm ý.”

Thằng nhóc đáng ghét bên cạnh ngồi không yên, muốn nói gì đó, ta đè tay hắn lại, phóng cho hắn một ánh mắt “đừng có nói lung tung”, rồi lại thành khăn nhìn về phía Mộ Dung Xu.

Một lúc sau, Mộ Dung Xu nở một nụ cười khổ, nói với ta một câu “cảm tạ”, rồi cũng không truy vấn nữa.

Lúc này trong điện im lặng dị thường, vì vậy câu nói lầm bầm của Đông Phương Thất đều bị tất cả mọi người nghe rõ hết.

“Sao bản vương không biết tên tiểu tử đó cất giấu một nữ nhân như thế? !”

“Xi...”

“Ha ha ha...”

Đồng Phương Thất nhất thời đỏ mặt tía tai, ngượng ngùng cúi gầm mặt.

Chẳng biết vì sao, ta luôn cảm thấy ánh mắt của tiểu thị nữ hình dạng bình thường đứng ở sau lưng Mộ Dung Xu kia nhìn chăm chăm vào ta cứ là lạ thể nào đó, tự tiểu phi tiểu, như thể nhìn thấu được ta vậy. Một thị nữ làm sao có gan nhìn chăm chăm vào công chúa của một nước chứ?

Thôi kệ, suy nghĩ nhiều như vậy làm gì cho một. Vội vàng nhân lúc Đồng Phương Thất đang thu hút hết sự chú ý của mọi người, ta chuồn thôi.

An ủi tiểu Thiên Thiên hai câu, chạm cốc với lão gia tử một cái, thuận tiện trao đổi ánh mắt, lại nói vài câu với anh họ độc mồm độc miệng của ta, trong lúc đó có hai luồng ánh mắt cứ găm chặt vào sau lưng ta, cho đến khi ta biến mất khỏi Ngọc Hòa Điện.

Lăng Vân Cung.

Ta cầm trong tay hai cái bánh bóc được trên bàn của anh họ độc miệng, hớn hờ chạy ào vào sân nhà ta, suýt tí nữa thì tông vào người Thu Nguyệt.

“Thu Nguyệt ngươi định tông chết ta ư! Chạy vội vàng như vậy làm gì?”

Sắc mặt Thu Nguyệt không được bình thường, có chút trắng bệch, không còn huyết sắc, ánh mắt nhìn ta cũng hoảng hốt.

“Công... chúa... Là người chạy vội mà...”

“Ờ? Ha ha...” Hình như đúng vậy. Ta vỗ vỗ vai Thu Nguyệt, dỗ dành: “Không đụng ngươi bị thương chứ?”

Thu Nguyệt lắc đầu.

“Vây tốt rồi. Ta đi nghỉ ngơi trước. Đúng rồi, bữa nay ngươi không cần hầu hạ ta đi ngủ đâu, cũng đừng cho những người khác tới gần chính điện, biết chưa?”

Thu Nguyệt hình như không dám nhìn ta, cúi đầu lí nhí đáp.

Đáng tiếc, ta không nhận ra sự thay đổi nhỏ đó của Thu Nguyệt, tiếp tục cao hứng vô cùng bước vào chính điện, vui vẻ sai bước vào phòng trong.

... Người đâu?

“Đồng Phương Cửu?” Ta hạ giọng gọi hân.

Không ai trả lời.

“Đồng Phương Cửu?”

... Hân... đi rồi...

Ha ha, ta nên biết hân đi rồi mới phải...

Hân đâu có nói sẽ chờ ta trở lại, đúng vậy, người ta chẳng qua chỉ bảo ta về sớm một chút, chứ đâu nói chờ ta.

Nhìn hai miếng bánh đã biến dạng trong tay, dạ dày ta bỗng thấy khó chịu.

“hác... ộc...”

“Công chúa! Công chúa, sao công chúa lại bị ói? !” Thu Nguyệt cuống quýt chạy vào đỡ ta.

“Ta... không sao... ăn phải... đồ thiêu thiêu...” Ta được Thu Nguyệt dìu đến bên giường ngồi xuống, nàng lại hầu hạ ta cời y phục như thường lệ, kéo chăn cho ta, hầu hạ ta đi ngủ.

“Thu Nguyệt, không phải ta nói hôm nay không cần ngươi hầu hạ rồi ư? Sao ngươi lại vào đây? !” Cũng may tên ngọc Đồng Phương Cửu kia đã đi rồi, không thì...

“Nô tỳ...” Thu Nguyệt quanh co úp mở, “Nô tỳ nghe trong phòng công chúa có tiếng động, cứ tưởng rằng là công chúa gọi nô tỳ...”

“Ồ. Không sao rồi, ngươi lui xuống đi, ta ngủ một đêm sẽ khỏe thôi.”

Thu Nguyệt nhìn ta, muốn nói gì đó, lại nén xuống, thi lễ xong liền đi ra.

Đêm đã khuya, mọi âm thanh đều tĩnh lặng.

Uổng công lão nương vì trút giận cho người mà không để ý thân phận si nhục tên Đông Phương Thất, còn hạ mình thếp vàng lên mặt người nói lão nương là sủng thiếp của người, còn người thì sao, không thêm nói với lão nương một tiếng đã phải đi bỏ đi! Không phải nói lo lắng ngày mai là đêm mười lăm trăng tròn hay sao, vậy sao không đợi qua ngày mai? 「©xmydux.wordpress.com」NND hoa ngôn xảo ngữ định lừa dối lão nương! Cũng còn may lão nương tâm tư trầm ổn không lọt vào lòng của người! Hừ, sử dụng mỹ nhân kế với lão nương người không phải một lần hai lần, có lần nào lão nương bị lừa chưa?...

Đông Phương Cửu... cái tên ngu ngốc ngu ngốc kia ~~~~ lão nương ta hận người! ~~~~

Thế là, ta liên tục chửi bới tên ngu ngốc Đông Phương Cửu kia cho đến tận giây phút cuối cùng trước khi chìm vào giấc ngủ.

Giờ Tý ba khắc, ở tận cùng phía Tây Bắc của hoàng cung Ngọc Quốc, trong ám lao ngầm của Hình Bộ.

Ánh nến lập lòe có thể phân biệt rõ, một nam tử mặc áo lục có chút bất an hỏi một hắc y nam tử cái gì đó.

“Như vậy... thực sự... không sao chứ?”

“Hoàng Thượng yên tâm, Hoàng Thượng làm như vậy cũng không có gì là không thích hợp. Đương nhiên, nếu như Hoàng Thượng thay đổi chủ ý, thuộc hạ cũng có thể đưa người...”

“Không cần!” Lập tức phủ định câu nói của hắc y nam tử, “Nhưng... lỡ như hoàng tử biết được thì làm sao bây giờ?!”

“Trưởng công chúa chắc chắn sẽ lấy đại cục làm trọng.”

“Vậy liệu Lương Quốc có thể mượn cớ xuất binh nhằm vào chúng ta? ...”

“Hoàng Thượng! Lẽ nào Hoàng Thượng lại sợ sao?” Giọng nói vốn vút cao, sau khi ngừng một lúc, một đôi mắt tím cong cong, lại mỉm cười nói: “Cửu Vương gia của Lương Quốc không hề có mặt tại Ngọc Quốc. Không phải sao, Hoàng Thượng?”

“... Ừm...” Một lúc lâu sau, nam tử áo lục thở mạnh, thì thầm: “Vi hoàng tử, đừng không sợ, cái gì cũng không sợ...”

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 101: Đại lễ chấp chính, đêm trăng tròn

Ngọc Quốc, Du Thiên năm thứ ba, ngày Mười Lăm tháng Hai. Trời tờ mờ sáng.

Ngọc Đế Thượng Quan Thiên đăng cơ tự mình chấp chính.

Thượng Quan Thiên đứng nghiêm trang trên quảng trường lớn bên ngoài Nghị Chính Điện, nhận lễ bái của bá quan.

Tất cả bá quan văn võ cùng quỳ trên mặt đất dập đầu, hô ba lần Vạn Tuế.

Ta cảm hộp gấm đựng con dấu “Giám quốc”, từng bước từng bước tiến về phía Thượng Quan Thiên. Hễ ta tiến một bước liền thấy tiểu Thiên Thiên chớp mắt một cái. Có lẽ hắn cũng đang hồi hộp. Tự mình chấp chính mới là một quân vương thực sự.

Ta trao “Giám quốc chỉ ấn” vào tay Thượng Quan Thiên, cười nhìn hắn, tiếp theo, ta quỳ xuống. Rõ ràng cảm thấy bàn tay đang nắm lấy ta trở nên cứng đờ, muốn kéo ta lên, ta ngẩng đầu cười với hắn, cất cao giọng, nói “Ngô hoàng Vạn tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế!” (*ngô = ta, chúng ta; “ngô hoàng” = hoàng đế của ta*)

Tiểu Thiên Thiên à, chị của mi là một đại cô nương ngồi kiệu hoa lần đầu tiên quỳ trước mặt người ta, lại còn là tên tiểu quý nhà mi! Nếu sau này mi làm gì có lỗi với chị, xem chị có đánh cho mi bán thân bất toại hay không!

“Ngô hoàng Vạn tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế! ~~~” bá quan lại dập đầu hô to lần nữa.

Những nghi thức tiếp đó cũng đơn giản hơn nhiều, không có Trưởng công chúa như ta cũng không có gì trở ngại. 「©xmydux.wordpress.com」Nhìn các tiểu thái giám dọn đi mất một chiếc Long y ở chính giữa Nghị Chính Điện, không nói chữ, trong lòng cũng có chút luyến tiếc. Thì ra “buồng rèm chấp chính” lâu ngày, thực sự sẽ bị nghiện, ha ha.

Buổi lễ bận rộn một mạch tới quá giờ Thìn, nghỉ ngơi một lúc, lại bắt đầu chuẩn bị công việc cho đại hôn buổi chiều.

Thừa lúc nghỉ ngơi rảnh rỗi, ta kéo tay lão gia từ nhà ta, tình cảm nói: “Ngoại công a, ngoại khỏe rồi, chỉ còn chờ bé chất trai thôi!”

Lão gia tử nhoeo miệng cười với ta, cặp mắt hồ ly tỏa tinh quang, trả lời bằng giọng nói đầy ý xấu: “Sao ngoại công cứ cảm thấy, Lăng nha đầu nhà ta nên sinh trước một chút trai cho ngoại công bế vậy ta?”

Khỏe miệng ta xuôi xì, định lặng lẽ chuồn đi, kết quả bị anh họ ác miệng chặn lại. Hắn hiện tại đang cùng lão gia tử đứng trên một chiến tuyến, hai người không giống như trước đây vừa thấy mặt nhau liền gây sự, giờ hắn lại còn giúp vui cho lão gia tử nữa chứ! Hừ!

“Đúng vậy biểu muội, muội cũng lờ thì rồi đó, sao còn chưa chịu gả đi?”

“Ta. . . Ta! . . .” nuốt xuống con giận này. Liếc cho Tô Từ Chiêm một cái, ta co giò chạy đi. Hắn ở sau lưng ôm lão gia cười sung sướng run rẩy hết cả người.

Xí ~ Xí ~ nhìn cánh tay gầy nhom của người đi! Trước tiên hãy nghĩ xem có cô nương nhà nào nguyện ý gả cho người không rồi hãy nói ta!

Người của Khâm Thiên Giám chọn xong giờ lành là giờ Mùi ba khắc, cử hành đại lễ sắc phong.

Ngọc Quốc Dục Châu, Yên quận chúa, Tư Đồ Vũ Yên, tấn phong Đức Ý hoàng quý phi.

Hôm qua, Dục Quốc dâng thọ lễ tặng tiểu Thiên Thiên chính là “một bức thư hàng”, từ nay về sau sẽ không còn Dục Quốc, chỉ có Ngọc Quốc Dục Châu, phong Tư Đồ Kính là Thuận Vương, quản lý Dục Châu.

Bởi vì không phải cưới hoàng hậu, cho nên không thể gọi là đại hôn, có điều nghi thức phô trương cũng giống y như đội hình nghênh đón hoàng hậu. Đã thế, ta còn có ý sai người chuẩn bị một cái ấn “Hoàng quý phi”. Mặc dù tiểu Thiên Thiên nhà ta sau này cũng không cưới hoàng hậu nữa, nhưng ấn giám của hoàng hậu thì không thể tùy tiện sử dụng, cho nên lấy cái ấn ta đã chuẩn bị ban cho Đức Ý hoàng quý phi, tiểu Vũ Yên, cho có hình thức.

Nhìn tiểu Thiên Thiên nắm dài lụa đỏ cùng Tư Đồ Vũ Yên đi giá Ngọc Trữ Cung, một nụ cười bất giác xuất hiện trên mặt ta. Lẽ nào cha mẹ nhìn con cái kết hôn, chính là cái cảm giác này?

“Sao ta cảm thấy Hoàng Thượng không hề thích Đức Ý hoàng quý phi này chút nào.”

Tô Từ Chiêm đứng bên cạnh ta, thì thầm.

Ta vừa nghe, trong lòng thấy khó chịu. Cái gì gọi là không thích? Có biết câu ‘lâu ngày sinh tình’ không vậy? Hắn nói như vậy chỉ khiến ta cảm thấy mình đã làm sai, khiến con nhà người ta phải chịu thiệt thòi.

“Ta cảm thấy tiểu Vũ Yên rất xứng với tiểu Thiên Thiên nhà ta!”

“Ha ha, công chúa, Hoàng Thượng không còn là tiểu Thiên Thiên trong mắt muội nữa rồi! Hoàng Thượng tự mình chấp chính rồi.” Tô Từ Chiêm bí hiểm nhìn ta, “Chẳng phải muội đã quý xuống tung hô Vạn Tuế rồi sao? Mới mấy canh giờ đã quên mất?”

“Xì! ~” tự mình chấp chính thì thế nào? Tự mình chấp chính thì là đại nhân chắc? ! Vậy cũng là tiểu đại nhân!

Ta cũng không thèm tranh cãi với anh họ ác miệng như mọi khi, thờ dài, ta nhìn hắn, nhìn thật sâu vào đôi mắt xanh lục của hắn, trịnh trọng nói: “Mong huynh hãy cố gắng phụ tá Hoàng Thượng giúp hắn có thể trở thành một thiên cổ minh quân. Cũng mong huynh trở thành một đế sư nổi danh trong sử sách!”

Tô Từ Chiêm cau chặt đầu mày, hai mắt như chim ưng nhìn chăm chăm vào ta, một lúc lâu, hắn khò sở đôi lại bản sắc phong lưu, cười nói với ta: “Từ Chiêm xin ghi khắc lời giáo huấn của công chúa.”

Mặc dù là đối đáp như vậy, nhưng ta biết hắn hiểu.

Anh họ ác miệng, huynh sẽ trở thành một đế sư tốt, hoặc có thể, sau này huynh sẽ tiếp nối lão gia tử trở thành một Tướng Quốc tốt, vì tiểu Thiên Thiên, vì Tô gia, vì bách tính, càng vì chính bản thân huynh.

Aizz, ta còn phải suy nghĩ chờ ta “trở về” sẽ góp thêm trò vui cho người!

Giờ Thân, Lăng Vân Cung.

Nhắc thấy màn đêm sắp sụp xuống, trái tim ta đập loạn xạ không ngừng, mí mắt phải cũng giật lia lịa. 「©xmydux.wordpress.com」 Ta luôn cảm thấy ngày hôm nay sẽ có chuyện gì đó xảy ra, cho dù tối nay vẫn có thể bình yên vượt qua được, nhưng còn tháng sau thì sao? Rồi cả tháng sau sau nữa? Ta thấy nếu không tìm được kẻ trúng cổ độc, ta sẽ bị điên trước khi bị chết.

Ông trời ơi, sao lại hành hạ con người ta như thế? !

“Ahhhhh! ~~~~ lão thiên gia ~~~~ rốt cuộc là ai trúng cổ độc đây! ~~~~”

Một bộ trường sam đen tuyền, vạt áo ôm sát người hiện rõ cơ bụng rắn chắc, một đôi mắt tím tà mị nhìn ta chăm chăm gần trong gang tấc, trong nháy mắt mồ hôi lạnh ướt đầm cả người ta.

“Yến Tử Phương, ngươi bị bệnh hả? ! Sao vào mà không gõ cửa?”

“Ha ha, hiện tại Yến tử là hộ vệ của công chúa, Giáp trước giờ đều như thế.”

“Ngươi! ——” còn dám tranh luận, cái đồ điều nô! “Ta từ lâu đã không cần hộ vệ nữa rồi. Ngươi đi bảo vệ Thiên Thiên đi, ta muốn yên tĩnh một mình.” Ta xoay một vòng trên ghế, quay lưng về phía Yến Tử Phương.

“Thuộc hạ bây giờ đến chỗ Hoàng Thượng, sợ rằng không thích hợp.” Yến Tử Phương nheo mắt, cười nhìn ta.

“... Ừm” Lúc động phòng hoa chúc, ai mà thích có người núp trong bóng tối dòm lên chứ? Khụ khụ. . . Quên đi. “Vậy ngươi đi ra ngoài đi, chỗ ta thật sự không cần ai hết.”

“Công chúa đang lo lắng cho đêm nay sao?” Vừa nói, Yến Tử Phương còn có ý nhìn ra ngoài cửa sổ, góc độ ngẩng đầu lên trông sao mà giống đang “ngắm trăng” vậy không biết?

“Lời vô ích!” Nếu không tại tên ma y vô dụng nhà ngươi, ta còn phải lo lắng cái chuyện chết tiệt này nhiều như vậy sao? !

“Thuộc hạ muốn biết, nếu như công chúa tìm ra được kẻ trúng cổ độc, sẽ xử trí như thế nào?”

Ack. . . Ta xoay người lại, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Yến Tử Phương. Đúng đó, ta vẫn chưa nghĩ đến. Suy cho cùng ta không thể giết kẻ kia được, giết hẳn chẳng khác nào ta tự sát! Lẽ nào ta phải giam hắn vào nơi bí mật? Vậy cũng không ổn, nếu như lúc nào cũng bị giam cầm, người nọ mắc chứng trầm uất, sau đó không lâu sẽ toi đời thì làm sao bây giờ? Chẳng phải ta tự sát từ từ hay sao!

Hắc hắc ~ “Ha, nếu là mỹ nam ta sẽ thu nhận, nếu là xấu nam. . . thì. . . thì ban cho hắn một chỗ ở phái người trông nom hắn, nhất quyết giữ cho hắn sống lâu trăm tuổi.”

Hình như Yến Tử Phương không ngờ tới ta sẽ nói như vậy, vẻ mặt có hơi ngẩn ra, sau đó liền thoải mái nở nụ cười: “Công chúa thực đúng là nữ trung hào kiệt! ~ “

Xi, ta biết ngươi đang mỉa mai ta. Đồ thuộc hạ nhà ngươi xem ta là chủ từ khi nào chứ?

“Nếu kẻ trúng cổ độc là một người giống thuộc hạ, không biết công chúa sẽ ban cho thuộc hạ một chỗ ở, hay là —— thu nhận?”

Đôi mắt tìm hàm chứa ý cười nhìn ta, rõ ràng không thấy gì cả, nhưng lại khiến ta cảm thấy sâu không thể dò.

Ta hoàn hồn, suy ngẫm câu hỏi của Yến Tử Phương, cảm thấy rất buồn cười, quyết định trêu ghẹo hắn. Vì vậy, cười tà nói với hắn: “Một đại mỹ nhân giống như Yến, mấy trăm năm mới có một người, bốn cung tất nhiên là muốn thu về thương yêu cả đời chứ còn sao nữa~! ~~~” dứt lời, ta còn đá lông nheo với hắn một cái, biểu hiện thô tục.

Yến Tử Phương bỗng nhiên nghiêm mặt, nhìn chòng chọc ta hồi lâu, rồi nói: “Công chúa nghỉ ngơi đi, Giáp xin lui xuống trước.”

“Hả? !” Vậy là sao? Bị dọa sợ chết khiếp rồi hả? Đầu phải ta lập tức lòi hẳn ra lột quần áo “hành quyết ngay tại chỗ” đầu chó, hắn chuồn nhanh như vậy làm cái gì? ! Xi~ nào có khối u à!

Giờ Thân ba khắc, trong “Phượng lai khách sạn” chỉ cách Tô phủ một con phố.

Trong một gian phòng hào hạng bình thường.

“Sư phụ ~!” Vô Cầu mừng rỡ nhảy cẫng lên, nhảy đến trước mặt Yến Tử Phương.

Yến Tử Phương vỗ đầu Vô Cầu gần như cứng chiu, ôn nhu nói: “Đói bụng chưa, vì sư dẫn ngươi đi ăn.”

Yến Tử Phương lúc này đã thay một bộ bạch sam trên có thêu một đóa hồng mai lớn, mặt đeo sa mỏng, chỉ để lộ ra một nửa đóa Mạn Châu Sa Hoa yêu mị đỏ chót ở đuôi trái mắt.

“Dạ! ~~~” Vô Cầu vui mừng không thôi. “Không phải sư phụ nói đến hoàng cung Ngọc Quốc thăm Lăng công chúa sao? Gặp Lăng công chúa chưa? Nàng thế nào rồi? Có nhắc tới Vô Cầu hay không?”

Đối với Vô Cầu mồm miệng tíu tít, Yến Tử Phương chỉ lắc đầu cười, nhưng không trả lời.

“Sư phụ ~~~” rốt cuộc sư phụ có gặp được Lăng. . .”

“Vô Cầu, im miệng.” Yến Tử Phương lại tỏ thái độ lạnh lùng như trước, hại Vô Cầu sợ quá vội vàng ngậm miệng.

Không bao lâu sau, tiểu Vô Cầu giống như quên mất mệnh lệnh của Yến Tử Phương, mở lớn hai mắt, khẩn trương nói: “Sư phụ sư phụ! Tối nay là đêm trăng tròn! 「©xnnydux.wordpress.com」Lăng công chúa không nguy hiểm chứ? Tìm ra được người trúng cổ độc chưa? Sư phụ thật sự không thể giải được ‘Đồng Quy’ sao? !” Thằng nhóc trông như bị ai bắt nạt, mất hết tinh thần, cúi gằm mặt, lầm bầm tự nói: “Cũng không biết sư phụ của sư phụ, lúc lão nhân gia còn tại thế có thể giải ‘Đồng Quy’ hay không. . .”

Yến Tử Phụng bị Vô Cầu chọc cho đầu muốn vỡ ra làm hai, bắt đắc dĩ đưa tay gõ lên đầu nó một cái, quát to: “Nguyên ngày hôm nay đừng để vì sự nghe được giọng người nữa! Nếu không vì sự sẽ cắt lưỡi người ra!”

Vô Cầu lập tức sinh tròn xoe hai mắt, hai tay bịt miệng, không dám lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 102: Đêm trăng tròn, chạy trời không khỏi nắng? (1)

Giờ Dậu, Lăng Vân Cung.

“Thu Nguyệt ~ Thu Nguyệt ~”

“Công chúa, nô tỳ ở đây.” Thu Nguyệt bị ta gào tên, cuống quýt bỏ dở việc đang làm, chạy vội tới cạnh ta.

“Thu Nguyệt ~ ta đau đầu.”

“Dạ biết, nô tỳ xoa cho công chúa.”

“Thu Nguyệt, ta đói.”

“Nô tỳ chẳng phải đang lột hạch đào cho công chúa ăn sao?”

“Thu Nguyệt, ta khát.”

“... Công chúa, người đang cầm chén nước ô mai kia.”

“Ack...” Ta hé mắt ra, liếc trộm ra ngoài cửa sổ, má ơi, trời sắp tối tới nơi rồi. Trời mà tối, mặt trăng sẽ hiện ra? Không xong, mắt ta máy càng lúc càng hăng... “Thu Nguyệt, Thu Nguyệt! Mặc Ly đã kiểm tra xung quanh Lăng Vân Cung chưa? Xác định không còn tên sứ giả không biết chừng mực nào còn lén lút trong hoàng cung chứ?”

“Công chúa! Vĩnh An Vương đã kiểm tra ba lần rồi.” Thu Nguyệt lặng lẽ tiếp tục dùng cây cây búa nhỏ đập quả hạch đào.

“Thôi dẹp đi! Thu Nguyệt, đừng gõ nữa, ta nghe nhức đầu lắm... Vậy, mấy tên quan viên đều xuất cung rồi chứ?”

“Công chúa, xin yên tâm, Lăng Vân Cung, thậm chí toàn bộ hoàng cung, ngoại trừ Hoàng Thượng thì không còn một nam nhân nào khác.” Thu Nguyệt dứt hạch đào vào trong cái miệng đang mở lớn của ta, ôn nhu nhìn ta.

“Ồ...” Ta yên tâm rồi, “Người chắc chứ?”

“Công chúa...” Thu Nguyệt bắt đắc dĩ thở dài, tiếp tục xoa huyệt Thái Dương cho ta.

Chắc Thu Nguyệt cũng sắp bị ta làm cho điên theo. Thật ngại quá... Ta nghiêng đầu đi một chút, tìm một tư thế thoải mái hơn...

“Thu Nguyệt, đó là cái gì?” Ta chỉ vào một đồng màu hồng tươi nằm dưới gầm bàn cách đó không xa...

Lẽ nào là cái mặt nạ da người của tên ngu ngốc kia? !

Ta nhảy từ trên giường xuống đất, lao tới chỗ cái bàn ngồi sụp xuống...

Quả nhiên... là một cái mặt nạ da người, tuy rằng không nhận ra có phải là khuôn mặt của Át hay không, nhưng có thể khẳng định chắn chắn đây là của Đông Phương Cửu để lại.

Nhưng vì sao hắn đi mà không mang mặt nạ? Hắn dám để khuôn mặt thật của mình chạy ra đường sao? Không phải chứ? Đùa à?

“Công... Công chúa...” Thu Nguyệt đứng phía sau, hình như sau khi nhìn thấy chiếc mặt nạ da người trong tay ta thì có chút khựng lại, nói năng lắp bắp.

Nàng rất lạ...

Lạ ở chỗ nào? ... Đêm qua, ta vội vã chạy về từ bữa tiệc, Thu Nguyệt thấy ta hình như cũng có phản ứng này...

Hình như có cái gì đó sắp sửa phá kén chui ra để lộ rõ chân tướng.

Ta đứng lên, nhìn chăm chăm vào đôi mắt đang hoảng hốt của Thu Nguyệt, lạnh giọng hỏi: “Thu Nguyệt, đêm hôm qua, trong phòng ta có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Thu Nguyệt luống cuống lắc đầu, lắc lia lịa không ngừng, trong mắt đã ngân ngấn nước.

“Không... không có gì... Công chúa...”

“Thu Nguyệt! Người biết hậu quả của việc lừa gạt bốn cung không? Hừ? !” Ta đập mạnh tay lên bàn, mặt đá cẩm thạch kiên cố phát ra một tiếng kêu chói tai. “Nói! ——”

Thu Nguyệt quỳ sụp xuống, giọng run rẩy: “Công chúa tha mạng ~~~ nô tỳ... nô tỳ...”

“Nói mau —— người trong phòng ta đi đâu rồi? Bị ai đưa đi?” Lại đập mạnh một phát, chấn động cả cổ tay đau buốt. “Thu Nguyệt, người mau nói cho ta biết a...” Giọng nói của ta nghe còn run hơn cả Thu Nguyệt.

Thu Nguyệt ngẩng đầu nhìn ta, nước mắt cuộn cuộn trào ra, nàng nức nở nói: “Là Giáp hộ vệ dẫn theo ảnh vệ của Hoàng Thượng bắt đi...”

“Cái gì? !” Bỗng dưng, ta cảm thấy trời đất ngả nghiêng.

“Công chúa công chúa, người không sao chứ?” Thu Nguyệt đứng vụt dậy đỡ lấy ta.

Hít sâu mấy hơi, ta dần dần bình tĩnh trở lại. Giờ không phải là lúc trách tội Thu Nguyệt, huống hồ chuyện này cũng không thể trách nàng, Hoàng Thượng phái người tới bắt người, 「xmydux.wordpress.com」không cho nàng nói, nàng có thể nói sao? Nói ra là kháng chỉ, thế nhưng biết rõ bị giết, cũng có thể ngầm ám chỉ mà.

Ta nở nụ cười tỏ ý xin lỗi Thu Nguyệt: “Vừa rồi quá hưng dữ với người, ta xin lỗi Thu Nguyệt.”

“Công chúa! ...” Thu Nguyệt lấy tay lau nước mắt trên mặt, ngừng khóc, lại quỳ xuống đất lần nữa, dập đầu với ta, “Công chúa, nô tỳ xin lỗi công chúa, nhưng xin công chúa đừng đuổi nô tỳ đi, nô tỳ xin thề không bao giờ giấu diếm bất cứ điều gì với công chúa nữa, nếu phạm lời thề, nô tỳ chắc chắn bị vạn tiễn xuyên tim, chịu hết nỗi khổ lăng trì!”

“Đứng lên đi, Thu Nguyệt.” Ta hiện tại cả người chẳng còn sức lực, ngồi sụp xuống ghế, không biết phải làm gì. “Thu Nguyệt, người có biết bọn họ bắt người đi đâu không?”

Thu Nguyệt lắc đầu nói: “Giáp hộ vệ dẫn theo người nhanh như chớp đã trôi gô người kia lại, sau đó dặn nô tỳ không được nói cho công chúa biết. Chuyện còn lại, nô tỳ không biết gì cả.”

“Giáp đến đây lúc nào?”

“Không lâu trước khi công chúa trở về.”

Uhm, căn cứ theo thời gian, thì có nghĩa là sau khi Giáp ra mắt ta ở Ngọc Hòa Điện xong mới chạy đến chỗ ta bắt Đông Phương Cửu đi. Lúc hần rồi đi vẫn còn lâu mới kết thúc bữa tiệc, sứ giả các quốc gia đều có mặt, không biết trong đó có thích khách muốn hành thích Thiên Thiên hay không, hần làm hộ vệ cho nên không thể đưa Đông Phương Cửu đến chỗ nào quá xa, nếu không, hần sẽ không thể kịp quay về bữa tiệc.

Hần sẽ không thẳng tay giết chết Đông Phương Cửu chứ? Không đâu, chắc là không, Thiên Thiên sai ảnh vệ đi theo hần, như vậy cho dù Thiên Thiên muốn làm gì Đông Phương Cửu, nhất định cũng phải đích thân nhìn thấy Đông Phương Cửu rồi mới có thể...

Ha ha... Ha ha... Được lắm, tiểu Thiên Thiên quả thật không còn là đứa trẻ nữa rồi, có thể tự mình quyết định rồi ư? Dám đến chỗ của ta bắt người của ta? Kẻ cầm đầu lại chính là thuộc hạ của ta! Ha ha, thói đời thay đổi thật là nhanh.

“Thu Nguyệt, trong cung có chỗ nào giam giữ phạm nhân không?”

Thu Nguyệt suy nghĩ một chút, nói: “Ở góc Tây Bắc Hoàng cung có một ám lao của Hình Bộ.”

“Tốt!” Chính là chỗ đó rồi. Ta nhắc chân đi ra ngoài, vừa đi vừa xua tay với Thu Nguyệt đang định đi theo ta, nói: “Thu Nguyệt người đợi ở Lăng Vân Cung đừng đi đâu hết. Không, người đi tìm Mạc Ly, bảo hần khẩn cấp tiến cung tìm ta!”

“Bảo Vĩnh An Vương đến đâu tìm công chúa?”

“... Bảo hần đến chỗ Hình Bộ ám lao chờ ta!” Nếu như ta không lay chuyển được tiểu Thiên Thiên, vậy đi cướp ngục!

...

Hoàng cung Ngọc Quốc, Ngọc Trữ Cung.

“Công chúa ~ làm như vậy không được a ~ ngàn vạn lần không được ~”

Lão thái giám Kim Thuận lông mày chữ bát (八), mặt béo núc ních không ra hình dạng gì đang cả hai tay muốn ngăn cản ta đang xông vào điện.

Dám cản ta? “Tiểu Kim Tử, ngươi đừng tưởng rằng có Hoàng Thượng làm chỗ dựa, thì ngay cả bản cung cũng không xem ra gì! Ngươi còn không thu móng vuốt của mình lại! Muốn bản cung chặt đứt ném cho chó ăn không?”

“Công chúa ~” lão thái giám vừa nói vừa nức nở, “Xin công chúa khai... khai ân, để lại cho lão nô cái mạng ~~~ lão nô thật sự không thể để ngài vào! ~~~ Hôm nay chính là ngày đại hôn của Hoàng Thượng! ~~~ Công chúa ~~~” Kim Thuận nói mà nước mắt nước mũi đầm đìa.

Cho dù ta thông cảm với hắn, lúc này ta cũng không hơi đâu mà để ý, một cước đạp cục thịt viên hấn sang một bên, xách váy xông vào bên trong phòng tân hôn của Thiên Thiên. Xem như đang nháo động phòng!

“Thượng Quan Thiên ngươi ra đây cho ta!” Ta vẫn để lại cho hắn mặt mũi, chưa vào Đông Ngõ Các, ta đợi hắn từ bên trong đi ra. Ta cũng không muốn nhìn thấy những thứ không nên xem.

Không bao lâu sau, tiểu Thiên Thiên về mặt tỉnh rụi chậm rãi bước ra từ Đông Ngõ Các.

Ta nhìn thấy hắn, liền tức muốn lộn ruột, vậy mà hắn chẳng có vẻ gì là sốt ruột, còn bước đi thong thả, hắn không biết bà chị của hắn vì sao lại chạy tới đây sao? ! Há? ! Cũng có tới mấy kilômét chứ ít gì? !

“Hoàng tỷ, có chuyện gì mà không thể gặp trăm không được sao?”

“Thiên Thiên, ngươi bắt Đông... ngươi bắt hắn đi đâu rồi? !” Không thể nói ra tên Đông Phương Cửu, lỡ như để “kẻ xấu bụng” nghe được lợi dụng thì phiền phức.

Những người biết Đông Phương Cửu đến chắc cũng chỉ có Giáp và ảnh vệ mấy người đó thôi, ảnh vệ thì tuyệt sẽ không phản bội lại chủ nhân của mình, sẽ không phản bội Thượng Quan Thiên, bởi vì từ trước tới giờ bọn họ đều phải ăn một loại thuốc đặc thù để kéo dài tuổi thọ, trừ phi là không muốn sống, nếu không thì tuyệt đối sẽ không phản bội.

“Hoàng tỷ xin hãy lấy đại cục làm trọng.” Thượng Quan Thiên tiến lên vài bước, ghé vào bên tai ta lại nói: “Trăm muốn nhất thống thiên hạ, hắn là sớm muộn gì cũng phải diệt trừ, đúng hay không, hoàng tỷ?”

Ta giật mình, mãi không nói nên lời.

“Nhưng... nhưng...” Ta hạ thấp giọng, hỏi: “Cứ coi như là muốn nhất thống thiên hạ, vậy địch nhân của ngươi cũng là Đông Phương Tấn!” Ta thừa nhận lời này của ta, rất giả dối. [©xnydux.wordpress.com] Chẳng có ai lại xem Đông Phương Tấn là vật cản đường cả. Hiên Viên Tiêu cũng không, Âu Dương Vân cũng không. Mà Thượng Quan Thiên cũng không còn là của “em trai gốc” của ta nữa rồi, hắn đã tự mình chấp chính, không muốn ngốc cũng chẳng muốn lừa dối ta, đương nhiên cũng sẽ không tin.

“Hoàng tỷ đang nói đùa sao?” Bích mâu nháy một cái, giả hoạt nhìn ta, không muốn nhiều lời.

“Đông Phương Thất! Đông Phương Thất cũng khá uy...”

“Trăm không phải kẻ ngu si, hoàng tỷ.” Thượng Quan Thiên cười với ta, nụ cười này thực sự có thâm ý khác, càng ẩn chứa vài phần cảnh cáo. “Tiểu Kim Tử, đưa Trương công chúa về Lăng Vân Cung.

“Không cần!” Ta nhìn Thượng Quan Thiên một cái, tiểu Thiên Thiên từ trước tới giờ chưa từng dùng ánh mắt cảnh cáo ta, đã không còn nữa rồi. Lẽ nào đây là tự mình chấp chính? Đây là quyền lực? Có quyền lực rồi thì sẽ như vậy? ! Hắn làm thế nào xác định căn cơ bản thân đã vững chắc? Ta không làm giám quốc công chúa nữa lẽ nào sẽ...

Hắn không thể nào đối với ta như vậy, nhất định có ẩn tình, nhất định.

Hắn phải nên biết rằng, mặc kệ là “Thượng Quan Lăng” nào cũng đều thật lòng đối với hắn, nếu như hắn muốn quyền lực, bất luận “ta” là ai đều sẽ cho hắn thứ hắn muốn!

Nếu như không phải là vì ghi hận ta nhiều năm “chiếm giữ” “quyền lực” của hắn, vậy thì bởi vì sao? Vì sao chứ?

“Vì sao?” Ta tiến đến gần, tay xoa nhẹ lên mặt hắn, ôn hòa hỏi: “Thiên Thiên, nói cho hoàng tỷ biết, rốt cuộc là vì sao?” Vì sao ngươi nhất định phải bắt Đông Phương Cửu! Vì sao...

Trong đôi mắt Thượng Quan Thiên tràn ngập nhu tình, hắn cúi đầu nhìn ta, bất thành linh kéo ta vào lòng ngực ấm áp của hắn.

“Tỷ, tỷ sẽ không hiểu đâu. Không bao giờ hiểu được...” Một tiếng thờ dài, trượt qua tai ta.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 103: Đêm trăng tròn, chạy trời không khỏi nắng? (2)

Ngoài mặt, tiểu Thiên thiên sai Kim Thuận dẫn theo mấy tiểu thái giám “tiền” ta về Lăng Vân Cung, nhưng trên thực tế, là giám thị xem ta có thật sự trở về Lăng Vân Cung hay không mà thôi.

Điều đáng mừng là, đúng lúc tối nay là đêm trăng tròn, tất cả thị vệ đều bị phái đến canh gác ở xung quanh cửa cung, ngay cả ảnh vệ bên người tiểu Thiên Thiên cũng bị phái đi không còn một mống, bằng không, ta tin chắc hẳn sẽ trực tiếp giam lỏng ta ở Tây Noãn Các.

“Công chúa!” Thu Nguyệt thấy ta bước vào mặt mày ảm đạm, thì giật mình hoảng hốt, lại nhìn thấy một đám rồng rắn đi theo phía sau ta, thì lập tức vỡ lẽ. 「©xmydux.wordpress.com」Không nghĩ tới Thu Nguyệt lại có khí thế như vậy, lớn tiếng quát Kim Thuận: “Kim công công, địa giới Lăng Vân Cung này không phải lão nhân gia ngài muốn vào là vào đâu! Chẳng lẽ ngài không biết đêm nay tất cả nam tử đều không được tới gần Lăng Vân Cung nửa bước?”

Khuôn mặt già nua của Kim Thuận cứng đờ, lúng túng như gà mắc tóc, kiên trì đáp: “Khụ khụ. .... Thu Nguyệt, Táp Gia(*) đã không còn. ....”

(*) cách tự xưng mình của thái giám

Ta vốn chẳng hỏi đâu mà nghe lời “độc thoại chân tình” của Kim Thuận, nghiêm mặt nói với hắn: “Tiểu Kim Tử, ngươi lập tức rút cho khuất mắt Bồn cung! Ngay lập tức! Ngay bây giờ!” Có lẽ Thượng Quan Lăng ta lúc điên lên không có nô tài nào không sợ, ở thời điểm “trước đây”, trong cung có tên thái giám, cung nữ nào chưa từng bị ta “dạy dỗ” chứ?

Kim Thuận rùng mình một cái, tiếp theo hắn dẫn mấy tên tiểu thái giám kia, túa ra ngoài chạy biến.

Thế nhưng, chứng kiến cảnh tượng buồn cười như thế, mà ta chẳng thể nào cười nổi.

“Công chúa —”

Ta giật mình, xoay người nhìn lại: “Mạc Ly?! Sao huynh lại ở đây?!” Không phải nên ở chỗ Hình bộ ám lao chờ ta sao?

Át nhìn ta một cái, trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng trong mắt lại có tình cảm.

“Thần đã đi theo công chúa từ Ngọc Trữ Cung về đây.”

Ta sững sốt, không truy vấn nữa, chỉ gật gật đầu.

Hiện tại, đầu óc ta đang hỗn loạn, thiếu năng lực tư duy bình thường như mọi ngày. Ta buộc mình ngồi xuống, phải tỉnh táo lại trước đã, bằng không, chỉ sốt ruột thôi chẳng ích gì.

Sắc trời càng ngày càng tối, rớt cực, ánh trăng cũng lộ diện giữa màn đêm đen, giống như một cái đĩa to treo giữa không trung.

Trong phòng tựa như không có ai, im lặng đến đáng sợ.

Ta ngồi im không nói lời nào, ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, Át cùng Thu Nguyệt cũng đứng ngay ngắn, lặng lẽ nhìn ta.

Không thể tiếp tục kéo dài, ta nhìn Át, hỏi: “Nếu chúng ta xông vào Hình bộ ám lao đưa người đi, vậy có mấy phần cơ hội?”

Về mặt Át trầm ngâm, chậm rãi nhướn mày, giọng nói trịnh trọng: “Nếu như ‘chúng ta’ chỉ gồm công chúa và vi thần thì. .... thứ cho vi thần nói thẳng, không có chút cơ hội nào.”

Miệng ta vừa mở ra bắt đầu dĩ đành khép lại. Đúng vậy, ta thật sự quá ngây thơ. ....

“Hình bộ ám lao ngoại trừ người giữ ngọc ấn của Hoàng Thượng có thể tùy tiện ra vào, có lẽ, người của Hình Bộ cảm lệnh của Hình bộ Thượng Thư cũng có thể đi vào.” Sắc mặt Át bình thản, không có gì hoảng hốt, dừng một chút, hắn lại nói, “Chỉ ít thì cơ bản là như thế, nhưng mà, không biết Hoàng Thượng có ra lệnh gì cho bên Hình bộ chưa. ....”

Ta nở nụ cười, một nụ cười tràn ngập cảm kích, ta nhìn Át một lúc lâu chỉ có thể cười mà không nói được gì.

“Mạc Ly. .... cảm ơn, cảm ơn huynh.”

Át khẽ lắc đầu, thần nhiên nói: “Thỉnh công chúa vĩnh viễn không cần nói hai chữ ‘cảm ơn’ với Mạc Ly.”

Có đôi khi, ta không thể không cảm tạ trời xanh, thật đó.

Nửa canh giờ sau, trên đường lớn Nam Thần Môn, vào khoảnh khắc ta chỉ còn cách Tường phủ tường cao ngôi hồng kia trong gang tấc, ta cảm thấy ở sâu trong động mạch cổ tay trái của ta có một vật gì đó đang cố nhoi ra ngoài, tiếp đến, trái tim ta cũng đập mạnh hơn, cả người như có dòng điện chạy qua.

Cảm giác bất ngờ ập đến ngoài dự tính, khiến hô hấp ta bị tắc nghẽn, tay không tự chủ dè lên ngực.....

“Công chúa, làm sao vậy?” Át quay đầu lại nhìn ta, ánh mắt đầy lo lắng.

Ta lắc đầu, nhíu mày cười, giọng bồn chồn: “Còn phải làm phiền huynh gánh cái ‘cục nợ’ ta đây, ha ha.”

Át không nói gì nữa, quay lại liền ôm lấy thắt lưng ta, nhún người phóng qua bức tường cao của Tường phủ, bên tai là tiếng gió hát tung vạt áo Át, ngược mắt lần nữa đã đến “Cúc Viên” rồi.

Tay phải của ta làm ra vẻ tự nhiên cầm lấy cổ tay trái của mình, ngón cái khẽ ấn mạnh vào động mạch.

Sắc mặt bình tĩnh nhìn Át nói: “Mạc Ly, huynh đi bảo Vô Ưu sai ám cung đi tìm thủ hạ của Đông Phương Cửu, hần không thể tới đây một mình được, [©xmydux.wordpress.com] Lăng Đô chắc chắn có ám vệ của hần.” Suy nghĩ một lúc, ta lại nói tiếp, “Bảo Vô Ưu lo chuẩn bị sẵn xe ngựa, phòng ngừa vạn nhất!”

Át sừng sốt, gật đầu nói “Dạ”.

Nhìn Át biến mất như điện xẹt trước mắt, tay phải ta mới buông cổ tay trái ra, ngẩng đầu nhìn vàng trắng tròn vành vành trên bầu trời kia, ta cười khò một tiếng, cất bước vào Cúc Viên.....

Cùng lúc đó, trong Phượng Lai khách sạn cách Tường phủ chỉ một con phố cũng đã xảy ra một màn tương tự.

“Su..... Su phụ, su phụ làm sao vậy?!” Vô Cầu nhìn thấy Yến Tử Phương đột nhiên ôm ngực, nhảy dựng lên từ trên ghế về mặt hoảng hốt, sợ quá hóa lắp bắp.

Bỗng dưng, Yến Tử Phương lại bật cười khanh khách, đôi mắt tím thoát cái chuyển dần sang đỏ sẫm, miệng lầm bầm: “Ha ha, ta đã trốn nhưng lại trốn không xong, chẳng lẽ là ý trời sao?.....”

“Su phụ su phụ!.....” Vô Cầu tròn tròn mắt, không biết phải làm sao, đột nhiên hần nhìn thấy túi kim châm cứu bị vứt trên giường.....

Tay Vô Cầu vừa mới đụng tới ngân châm, đã bị Yến Tử Phương quát: “Vi sư không có việc gì, ngại chớ làm chuyện ngớ ngẩn!”

Vô Cầu ngơ ngác từ giường quay trở lại, mặt ngó ra nhìn Yến Tử Phương.

“Vi sư phải ra ngoài, ngại hãy ngoan ngoãn đợi ở đây, nếu dám cả gan đi ra ngoài.....” Tình lược bớt nửa câu sau, Yến Tử Phương dùng ánh mắt sắc bén bỏ sung vào.

Vô Cầu vội gật đầu, lại gật đầu.

Giờ Hợi một khắc, Tường phủ, Cúc Viên.

“Muội điên rồi hả?!”

Tô Tử Chiêm nổi đóa tím lấy hai vai ta không ngừng mà lắc, dùng dưng mắng nhiếc việc làm sai trái của ta.

Ta biết, ta không lấy đại cục làm trọng. Ta biết, ta không còn là giám quốc công chúa nữa. Ta biết, lòng ta có tư tâm. Ta biết, ta biết hết.....

“Muội muốn ta giúp muội cứu Đông Phương Cửu ra?! Không phải muội quá đề cao chính mình, thì chính là coi thường ta!” Tô Tử Chiêm mắt lạnh nhìn ta, hờ hững lắc đầu, “Ta sẽ không giúp muội. Hoàng Thượng nói rất đúng, đây là cơ hội tốt. Cơ hội không thể bỏ lỡ, mất rồi sẽ không có lần thứ hai!”

“Coi như ta cầu xin huynh, biểu ca.....” Ta tiến lên chộp lấy cánh tay hần, “Thật sự, ta chỉ xin huynh một lần này thôi, được không? Chỉ một lần! Về sau, nếu Đông Phương Cửu lại rơi vào tay chúng ta, ta tuyệt đối sẽ không.....”

Cười lạnh một tiếng, Tô Tử Chiêm đẩy ta ra, hỏi: “Thượng Quan Lăng, muội có phải là người của Ngọc Quốc không? Có phải là công chúa Ngọc Quốc không? Có phải là Trưởng công chúa đã từng nắm quyền giám quốc hay không?!”

“Tô Tử Chiêm!” Noi cổ tay gật nảy kích thích ta, giọng nói đột nhiên cao vút. Ta không dám kéo tay áo lên nhìn xem rốt cuộc đã xảy ra cái gì, ta không dám, chính bởi vì ta biết nguyên nhân của nó.

Ta chạy trời không khỏi nắng, có lẽ, sẽ chẳng còn đêm trăng rằm tháng sau nữa rồi.

“Tô Tử Chiêm, ta hiện tại gọi huynh một tiếng biểu ca, huynh không phải đế sư, không phải Hình Bộ Thị Lang, huynh chính là biểu ca của Thượng Quan Lăng ta.” Hít một hơi thật sâu, lại nói, “Đông Phương Cửu có ân với ta, cũng có thể xem như đại ân cứu mạng. Nếu không phải hần đến Ngõn Quốc

trình diễn màn kịch ‘curop đầu’, không chừng hiện giờ ta cũng chẳng có mặt ở Ngôn Quốc, mà có lẽ đã trở thành Vương phi vô tích sự kia rồi. ....
「©xmydux.wordpress.com」Ha ha, nếu tên ngốc kia không phải vì ta. .... Đông Phương Tần cũng sẽ không biết hắn có ‘Thất sắc thảo’, hắn cũng sẽ không thất sủng. .... Nếu hắn không lo lắng cho đêm trăng tròn không tránh khỏi một mình liều lĩnh chạy đến chỗ ta, ai có thể bắt được hắn?! Bắt được sao? Hà?!” Lòng ngực phập phồng kịch liệt, hơi thở càng lúc càng không thông thuận, động mạch dường như sắp sửa vỡ tung. Ta lo lắng, liệu máu tươi đỏ thắm trào ra từ nơi ấy có thể làm vậy bản Cúc Viên này hay không.

“..... cũng bởi vì biết khó có cơ hội như thế nữa, ta mới không muốn giúp muội. ....” Tô Tử Chiêm ánh mắt dịu lại, “Lăng nha đầu, ta tưởng rằng muội đã hiểu rõ. .... thân phận của muội không thể. ....”

“Ha ha. .... Biểu ca, ý của huynh là, nếu ta đã có thân phận công chúa cao quý rồi, thì không cần quan tâm đến cái gọi là cảm tình rẻ mạt, có phải hay không?” Đón lấy ánh mắt hắn, ta nhìn thẳng vào trái tim hắn, nhẹ giọng hỏi, “Huynh thật sự hy vọng như thế sao?”

Tô Tử Chiêm kinh ngạc nhìn ta, nói không nên lời.

Hồi lâu sau, ta xoay đi, chậm rãi, từng bước một đi ra phía ngoài cửa.

“Biểu ca, huynh không giúp ta, ta chỉ còn một cách có thể thử. Một mình ta không được, thì ta còn có ám vệ, cho dù không thể thành công, ta cũng sẽ thử một lần. .... Thượng Quan Lăng ta, tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn tên ngốc kia chết ở chỗ này ! Tuyệt đối không bao giờ!” Tên ngốc kia không thể chết ở đây, ít nhất, không được chết trước mặt kẻ bị trúng cổ độc là ta.

“Thượng Quan Lăng! Muội là đồ điên!~~~~” Tử Chiêm biểu ca phát cáu, “Muội vì một người như vậy, đáng không?! Đáng không?!~”

“Ha ha. ....” Ta cười, ngoái đầu nhìn lại hắn, suy nghĩ xem có nên gật đầu hay không. ....

Đông Phương Cửu, người nợ ta, là người nợ ta, người vẫn chưa trả hết, không có cách nào trả hết.

Vàng trắng sáng ngoài cửa sổ kia, đêm nay đặc biệt chói mắt.

Giờ tay lên che khuất ánh trăng. ....

Thật ra, ta biết người thực sự muốn cái gì, ta còn biết mấy phần thật mấy phần giả, chỉ là, có lẽ người nói không quá xem là thật, nhưng người nghe lại tin đó là thật.

Tên ngốc ơi, thật là. ....

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 104: Đêm trăng tròn, chạy trời không khỏi nắng (3)

Giờ Hợi, Lăng Đô, hành quán của Kim Quốc sứ giả.

Mắt vàng âm u lạnh lùng nhìn người quỳ dưới đất hỏi: “Thập Nhất, người thật sự nhìn rõ đó là Thượng Quan Lăng?”

“Chuyện này. ....” Thập Nhất mồ hôi lạnh đua nhau lăn trên trán: “Thân hình người mặc nam phục kia rất giống với Lăng công chúa.”

Hiên Viên Tiêu trừng hai mắt, quát: “Vì giống nên người khẳng định luôn sao? Thập Nhất, trẫm sai người hành sự vậy đó hả?” Nữ nhân kia điên rồi sao? Đêm trăng tròn dám một mình xuất cung? Hiên Viên Tiêu lửa giận bùng bùng.

“Chủ nhân! Bên cạnh người nợ có cao thủ, thuộc hạ không dám động thủ, sợ dă thảo kinh xà!”

Thập Tứ cũng khom người nói chen vào: “Chủ nhân, lúc ấy Thập Tứ cũng ở gần đó, xác định cao thủ mà Thập Nhất nói chính là tân vương của Ngọc quốc, 「©xmydux.wordpress.com」Thượng Quan Mạc Ly, cũng là Át hộ vệ. Hơn nữa Thập Tứ còn đi theo họ thẳng đến Tướng phủ, khẳng định người cái trang nam kia chính là Lăng công chúa.”

“Sao?” Hiên Viên Tiêu sừng sốt vài giây, hạ giọng: “Thập Nhất tiếp tục đến bên ngoài cửa cung canh gác, Thập Tứ người cùng trẫm ta ngoài một chuyện.”

“Dạ!”

Cùng lúc đó, tại hành quán của Ngôn Quốc sứ giả:

“Thiên Ảnh, người xác định rõ ràng?”

Đôi mắt bạc ánh lên, thoáng chút bất an.

“Vương thượng, Thiên Ảnh chắc chắn Vương phi đã xuất cung tới Tướng phủ.”

Thoáng giật mình, Âu Dương Vân mới nói: “Cô biết rồi, người lui xuống trước đi.”

“Dạ, vương thượng.”

Thương Mân sứ giả hành quán.

“Uyển nhi, lần này muội hài lòng rồi chứ?” Mộ Dung Xu thở dài, bất đắc dĩ hỏi.

Một thiếu nữ mặc phục sức của thị nữ, hai mắt nở to, nụ cười nhàn nhạt, gương mặt bình thường nhưng lộ rõ phong tình đặc biệt, nàng nhẹ giọng nói: “Đáng tiếc là, không thấy bóng dáng huynh ấy.”

“Uyển nhi, muội rốt cuộc phải lòng ai?”

“Đại ca, cái này Uyển nhi vẫn chưa thể cho huynh biết được, haha.”

“Muội — thực cũng hết cách luôn!”

“Hi hi, Uyển nhi biết đại ca thương Uyển nhi nhất mà.” Hai mắt nhấp nháy, cười cười nói: “Đại ca có phải huynh phải lòng vũ cơ kia rồi không?”

Mộ Dung Xu thoáng sững sốt, gật gật đầu rồi lại lắc lắc đầu ngay.

Thiếu nữ giảo hoạt cười: “Uyển nhi biết vũ cơ kia ở đâu rồi.”

Mộ Dung Xu ngẩng đầu, nhận thấy ý cười giảo hoạt kia, tức khí nói: “Muội đừng vì huynh mà gây chuyện không đâu, Mị Nương cô nương là hoa đã có chủ!”

“Chuyện này.... đâu có sao đâu....” Khẽ bật cười: “Đại ca, Uyển nhi sẽ giúp huynh!”

“Không cần!”

“Haha....”

***

Ngày mười lăm, tháng hai, giờ tỵ, trăng tròn treo giữa trời. Góc Tây Bắc hoàng cung Ngọc quốc, ám lao Hình Bộ.

“Biểu ca....” Ta căng thẳng kéo tay Tô Tử Chiêm, nhỏ giọng gọi hắn.

Tô Tử Chiêm quay đầu lại, đôi mắt xanh thăm thẳm ta một cái, gạt tay ta ra, gần giọng: “Chú ý thân phận hiện tại của muội!” Hắn nhìn sang Át ánh mắt bí hiểm, hỏi nhỏ: “Người đã nghĩ kỹ chưa, chẳng may thật sự bị trách phạt thì chỉ có người phải gánh tội mà thôi.”

Át cười nhạt, gật đầu: “Ta biết!”

Lòng ngực ta căng ra, không biết nên nói gì để cảm tạ Át, chỉ có thể ngây ngốc nhìn hắn, ngay cả câu cảm ơn ta cũng không sao thốt lên lời. Nói cảm ơn với Át, khác nào xem thường hắn.

“Đi thôi.”

Biểu ca độc đoán hạ lệnh, ta với Át giả làm tùy tùng của hắn nối gót theo sau.

“Đứng lại!”

Quả nhiên, chúng ta bị thủ vệ ngăn lại. Tô Tử Chiêm mặt không chút biến sắc lấy lệnh bài “Hình Bộ Thượng Thư” ra giơ lên trước mặt đám thủ vệ chặn đường. 「xnxydux.wordpress.com」 lạnh giọng hỏi: “Bốn quan là ai các người không nhận ra, nhưng chắc cũng phải nhận ra “Thượng Thư Lệnh” trong tay bốn quan chứ?”

Mấy thủ vệ bán tín bán nghi xì xào, có một tên nhanh tay, nhanh mắt vội vàng khom lưng với Tô Tử Chiêm: “Tiểu nhân có mắt không trông, không biết Thị Lang đại nhân đại giá, thỉnh đại nhân thứ tội.”

Tô Tử Chiêm hừ lạnh một tiếng nói tiếp: “Còn không mau mở đại lao, chẳng lẽ để đích thân bốn quan mở sao?”

“Chuyện này...” Thủ vệ do dự... “Bẩm đại nhân, hôm trước Giáp đại nhân cầm Ngọc Ấn của Hoàng Thượng áp giải phạm nhân vào địa lao, còn nói nếu không có lệnh của Giáp đại nhân, bất luận ai cũng không được phép vào địa lao. Tiểu nhân cũng là...”

“Hừ!~~~~ Biết vậy còn không mau mở ra! Chậm trễ chuyện hệ trọng, các người tính tự mang đầu mình đi gặp Hoàng Thượng sao?!”

“Dạ dạ... tiểu nhân mở địa lao cho đại nhân ngay bây giờ đây!”

“Khoan đã—“ Một thủ vệ đưa tay chắn trước mặt ta, lơ đãng liếc mắt về phía ta một cái, ta bị cái liếc nhìn này khiến hồn bay phách lạc.

Tô Tử Chiêm giật mình sững người, bất chợt quay người lại điềm tĩnh, trừng mắt với thủ vệ đang chặn ta, hỏi: “Lại chuyện gì nữa?”

“Đại nhân, tiểu nhân chỉ có thể để một mình ngài vào...” Thủ vệ chặn ta lại sợ hãi trước khí thế của Tô Tử Chiêm, không dám nhìn thẳng hắn, cúi đầu áp úng nói.

“Hai người bọn họ tuy là tùy tùng của bốn quan, nhưng tốt xấu gì cũng là mệnh quan triều đình, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy đi sinh mệnh nhỏ bé của các người, có phải là các người thấy đầu mình đặt trên cổ nặng quá rồi không, muốn nhờ bốn quan dòi nó đi giùm các người không?”

Chậc... lời lẽ quá độc địa! Biểu ca đại nhân huynh thật sự lợi hại nha!~~ Đúng là nữ vương chân chính! ~~~ ta yêu huynh hahaha ~~~~

“Hai người còn đứng ngây ra đó làm gì?! Còn không mau theo bốn quan?! Dứt lời, Tử Chiêm biểu ca tao nhả xoay người đi sâu vào trong địa lao, vừa đi còn vừa căn nhắc: 「©xmydux.wordpress.com」“Không biết Lại Bộ vô tích sự kia tuyển chọn người thế nào, toàn là một đám giá áo túi com! Đi theo bốn quan chỉ biết đực người ra!...”

Ta liếc mắt về phía Át, cùng lúc hắn nhìn về phía ta, bốn mắt giao nhau, nhanh chóng cúi đầu, nhanh chóng bước theo gót Tô đại nhân...

Địa lao u ám tối tăm, tầm hơn vài thước mới có một cây đuốc cắm trên vách tường.

Địa lao âm u, ánh sáng lơ mờ, khẽ co mình lại, không khí ẩm ướt...

Ta nhất thời xúc động...

Đây đâu phải là nơi người ở. Tên ngốc Đông Phương Cửu kia sống sung sướng quen rồi, thế này sao chịu được đây!

Ta bước chậm lại, ngóng cổ căng mắt nhìn các phạm nhân dọc hai bên các buồng giam.

“Sao vẫn chưa thấy?!” Đi sắp đến cuối địa lao rồi, sao chẳng thấy bóng dáng hắn?

“Nôn nóng cái gì! Thứ “trọng phạm” như hắn, chắc chắn bị nhốt ở tận trong cùng.” Tô Tử Chiêm thân nhiên nói.

Ta “ừm” một tiếng, nhanh chóng theo sát hắn.

“Biểu ca, nhìn huynh một bậc trạng nguyên hào hoa phong nhã thế kia vậy mà đi vào chốn địa lao âm u, ghê rợn thế này không chút sồn lòng nha!” Kể cả tuyệt thế mẹ kế như ta đây mà còn có chút rùng mình, một tiểu tài tử yếu đuối gió bay như hắn thế mà một chút nao núng cũng không có, chẳng phải là rất khiến ta thất vọng hay sao.

“Haha... Không vậy, muội nghĩ cái danh võ Trạng Nguyên của ta chỉ để trưng cho đẹp mắt thôi sao?” Tô Tử Chiêm ôn hoà đáp lại ta.

Ta ngơ ngác nhìn Át hàm ý hỏi “Hắn không phải văn Trạng Nguyên mà là võ Trạng Nguyên sao?!”

Át chắc hẳn đã đọc được hàm ý trong mắt ta, cười nói: “Năm đó Tô huynh sử dụng một bộ Ngân Long Truy Phong Thương đúng là xuất thần nhập hóa, long hổ sinh uy, Tô huynh quả thực là nhân tài văn võ song toàn, anh dũng hơn người.

Ta kinh hãi, mồ hôi túa ra, trong lòng không khỏi sùng sốt! Không ngờ hắn lại là quán quân 2 kỳ thi văn võ! Hắn sao?! Chỉ dựa vào cái thể chất mãnh mai kia sao? Võ trạng nguyên á? Vậy chẳng phải ta đây có thể đạt danh hiệu quán quân nhu đạo sao?!

“Haha, Vương gia quá khen quá khen, hạ quan sao dám nhận lời tán dương như thế!” Tô Tử Chiêm vẫn rảo bước về phía trước không quay đầu lại.

Ta ở sau lưng hắn lè lưỡi, gờ ngón giữa lên, trong lòng thầm “khà khà” khoái chí.

Át nhỏ giọng thủ thi vào tai ta: “Công chúa, chúng ta buộc hắn làm một chuyện thật sự khiến hắn rất khó xử. Công chúa nên nhin một chút mới được.”

Ta gật đầu cười. Vẫn là Át nhà ta thấu hiểu lòng người, hoà nhã, dịu dàng nhất. So với biểu ca hách dịch chuyên buông lời độc địa hơn ngàn lần, vạn lần!~~~~

Đập ngay vào mắt ta là dáng người co ro ôm gối, hai mắt nhắm nghiền, ngồi dựa vào tường của hắn, ta ghen ngào không thốt nên lời, tìm ta phút chốc thất lại từng cơn đau nhói.

Tên ngốc Đông Phương Cửu kia cũng có lúc rơi vào tình cảnh bất lực nhường này sao?

Ta lê từng bước nặng nề, tay dò dẫm đến chốt cửa lạnh băng ẩm ướt của phòng giam, 「©xmydux.wordpress.com」trong cổ họng ngập ngừng phát ra

tiếng gọi: “Đồng Phương Cửu. ...” Từng chữ từng chữ thật khó khăn.

Đôi mắt đen chậm rãi mở ra, Đồng Phương Cửu khẽ nheo mắt lại, thoáng chút mơ hồ, một lúc sau, khi đã khẳng định rõ là ta, đôi mắt đen mở to, ánh lên, ngời sáng. ... Về ngời sáng không ai sánh kịp.

Đây mới đúng là Đồng Phương Cửu.

Ta cười cười với hắn, làm bộ xem thường nói: “Tên gốc nhà ngươi đã biết mình đại chưa? Còn phải nhờ lão nương tới cứu ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 105: Đêm trăng tròn, chạy trời không khỏi nắng (4)

Đồng Phương Cửu quả thật mặt dày không biết xấu hổ, lại còn đứng dậy bước tới trước mặt với ta, cánh tay vươn qua song gỗ nhà tù nắm lấy tay ta, đôi mắt mê hoặc nhìn ta cất tiếng nói: “Tiểu Lăng nhi của ta... Khụ Khụ...”

Trái tim lại thất lại, đau nhói. Giọng của hắn. Tên gốc này đã bao lâu không được uống nước rồi?! Sao giọng hắn lại khàn đục thế này?!

“Ngươi đừng nói gì nữa! Ta sẽ lập tức cứu ngươi, có gì ra ngoài nói sau!”

Đồng Phương Cửu mỉm cười với ta, cũng không ra về ta đây nữa, tay hắn nói lỏng nhưng chưa hề có ý định buông ra.

“Khẩn trương lên! Nếu không chúng ta một người cũng không thoát được!” Tô Tử Chiêm liếc ta và Đồng Phương Cửu một cái, rồi quay ra nói với Át.

Át gật gù đầu, rút thanh đao bên hông. “Choang...” Một tiếng đánh thép vang lên, xiềng xích quấn quanh cửa lao bị chặt đứt. Mặt Át không đổi sắc nhìn Đồng Phương Cửu nói: “Phiền Cửu vương gia đối y phục với Mạc Ly.” Dứt lời, nhanh chóng tháo bỏ đai lưng cùng ngoại sam. ...

Đồng Phương Cửu thoáng chút sửng sốt, liếc nhìn ta, ta gật đầu với hắn, hắn cũng không đoán đo nữa bắt đầu cởi đồ, thỉnh thoảng còn liếc mắt đưa tình với ta.

Ta trừng cho hắn một cái, quay người đi chỗ khác, đúng lúc đó, trái tim ta lại loạn mất mấy nhịp, đầu đó bên trong cổ tay trái có một thứ gì đó đang hung hăng náo loạn như thể muốn chui ra bên ngoài. ...

Bất giác người ta run lên.

Ngay lúc ấy, ta rơi vào một vòng ôm ấm áp.

“Lăng nhi, nàng sao vậy?!” Giọng nói vẫn khàn khàn hỏi.

Hơi thở quen thuộc phả vào tai ta, ta lắc đầu, xoay người nhìn Át, Át nhìn ta cười, khẽ gật đầu.

“Đi thôi!” Biểu ca ra lệnh.

“Mạc Ly...”

“Muội không đi, ta đi đó!”

“Mạc Ly sẽ chờ công chúa ngày mai tới đón Mạc Ly ra.”

“Ừ...” Cho dù Thượng Quan Lăng ta không sống được đến ngày mai, cũng sẽ không bỏ mặc huynh, ta xin thề với trời!

Vừa ra khỏi hoàng cung, cách đó không xa có một cỗ xe ngựa đứng im lìm, một nam tử dáng người mảnh khảnh vận hắc y đứng bên cạnh xe ngựa đối diện hướng mắt về phía bọn ta.

Là Bình.

Ta nghiêng mặt sang, lườm Đồng Phương Cửu, hỏi: “Ngươi còn sức để đi không?” [©xmydux.wordpress.com] Ngoại trừ lúc trèo tường cung là hắn tự dùng sức lực của chính mình ra, thời gian còn lại tên gốc kia đều khoác tay qua vai ta, dựa vào người ta mà bước, hắn cao to như vậy làm ta dịu hết cả hơi.

“Ta...”

“Hừ! Toàn thân hần tràn trề sinh lực, muội để hần tự thân vận động đi!” Lời lẽ gai góc của biểu ca chen ngang câu nói của Đông Phương Cửu.

Ta trùng mắt với biểu ca đại nhân một cái, lại quay sang nhìn bộ dạng toàn thân rũ ròi của Đông Phương Cửu...

Thôi bỏ đi, còn có mấy bước nữa, coi như làm việc thiện đi. Lại tiếp tục thở hỗn hển... hỗn hển... đầu đỡ tên ngốc có thân hình “không lồ” tiến về phía xe ngựa.

Không ổn rồi... Tìm ta đập nhanh quá, bất giác toàn thân không còn chút sức lực, mềm nhũn rũ ra...

Cũng may tên ngốc Đông Phương Cửu kịp “vót” ta lên.

“Lăng nhi, nàng sao thế?” Con ngời đen ánh lên tia sáng kiên định dị thường, từng chữ từng chữ một rành mạch nói với ta: “Nói ta biết... nói sự thật, rốt cuộc nàng bị làm sao?”

Tô Từ Chiêm cũng thấy có điểm bất thường, tiến đến cạnh ta hỏi: “Muội bị thương sao?! Nha đầu ngốc nghếch này, có phải bị va quệt ở đâu không?”

Mặc dù vẫn là lời lẽ “khẩu xà” như trước, nhưng ánh mắt lại rất dịu dàng. Ta mỉm cười, lắc lắc đầu, sau đó, đẩy đôi tay đang ôm chặt sau lưng mình ra, nói: “Ta không sao, thật đó! Chỉ tại thiếu ngủ thôi!” Chỉ chỉ về phía Bính đang chờ sốt ruột ở phía trước, lại nói: “Nhanh lên! Đây chưa phải là chỗ an toàn đâu!”

Trong bóng tối, một đôi mắt tím lạnh lùng quan sát tất cả mọi chuyện đang xảy ra.

Bính nhìn thấy bọn ta rốt cục cũng đến, thở phào nhẹ nhõm, đôi mắt nâu tròn xoe ngập ý cười: “Công chúa”

Ta định đưa tay ra trấn an tên nhóc chưa lớn này, nhưng mà... lực bắt tòng tâm...

Chỉ có thể mỉm cười với hắn: “Vất vả cho ngươi rồi, Vô Ưu.”

Đôi mắt to thoáng lấp lánh ánh lệ.

Ha ha, thằng nhóc này, thật là dễ cảm động. Làm việc cho một mẹ kế như ta mà lại quá dễ cảm động là không tốt đâu! Bị bán đi còn vẫn còn kiếm tiền giúp ta!

Ta kéo khóa miệng định mỉm cười lần nữa, có lẽ kéo nhầm dây thần kinh, khiến cả người ta như có dòng điện chạy qua, lần thứ hai xụi lơ khụy xuống...

Ack... Kê kia nhất định... ở gần đâu đấy... nhất định...

“Lăng Nhi nàng sao vậy?” Đông Phương Cửu một lần nữa đỡ lấy ta từ sau lưng, không khoan nhượng tiếp tục hỏi, “Nàng không nói, ta sẽ đưa nàng về Lương Quốc! Để xem khi nào nàng chịu nói!”

Ta gom hết sức lực, cố gắng đẩy hần ra, không buồn nhìn hần quay về phía xe ngựa, ra lệnh cho Bính: “Còn không mau mời... Cửu Vương gia lên xe!”

Trái tim ta đập thình thịch, đầu óc cũng bắt đầu từ từ chậm chạp dần, thần trí dường như đi theo bản năng, tựa như muốn dẫn dắt ta đi tìm một thứ gì đó...

“Nàng rốt cuộc bị làm sao?” Đông Phương Cửu giữ chặt hai vai ta lắc mạnh, đầu óc ta càng lúc càng hôn mê, lại càng không nghe lời... Ta muốn tìm một người, một người... Chỉ có hần mới có thể cứu ta... ừm...

Đôi mắt phượng của Đông Phương Cửu đột nhiên sắc bén hần lên, hần trùng mắt hỏi ta: “Có phải là... cô ưc...?” Giọng hần khàn khàn run rẩy, không thể tin nổi nhìn ta chăm chăm, đôi tay siết vào vai ta đau nhói. “Ai khiến nàng chạy lung tung vào đêm trăng tròn chứ? Sao ta có thể chết ở Ngọc Quốc được mà lo? 「@xmydux.wordpress.com」Nàng——nàng——” Hơi thở hỗn hển vì tức giận, Đông Phương Cửu run rẩy ôm chặt ta vào lòng, rất gần rất gần, khiến ta khó lòng thở nổi... “Lăng Nhi... sao nàng lại ngốc như vậy... Đều tại ta... là vì ta có phải không? ... Ta...”

Trong cơn mơ hồ dường như ta nhìn thấy trong đôi mắt phượng đen tuyền xinh đẹp kia lóe lên ánh lệ quang, chỉ trong khoảnh khắc, thần trí của ta lại tỉnh táo lên chút ít. Ta lắc đầu đẩy Đông Phương Cửu ra, cười nói: “Cửu Vương Gia, ngươi đừng có mà ngu ngốc, Thượng Quan Lăng ta đòi nào làm việc gì cho người khác, tất cả đều là vì bản thân ta thôi.” Hung hăng trừng trừng nhìn Bính, ta quát, “Lăng Vô Ưu! Ngươi không hiểu bổn cung nói gì sao? ! Bổn cung kêu ngươi ‘mời’ Cửu Vương Gia lên xe ngựa! Khụ...” Móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay, cảm giác đau đớn giúp ta tỉnh táo.

Bính ngờ ngác một lúc, vội nói: “Dạ——” lập tức đưa tay ra định kéo Đông Phương Cửu, lúc này tám rèm trên xe ngựa bỗng bị xốc lên, một nữ tử mặc y phục vàng nhạt bước ra khỏi xe ngựa, nhìn thấy ta, liền khom người, nói: “Y Y thỉnh an chủ tử.” Tiếp theo, mỉm cười đi tới cạnh Đông Phương Cửu, lại nói, “Gia, lên xe thôi.”

Chẳng ngờ Đông Phương Cửu không thèm liếc Y Y một cái, mắt vẫn dán chặt vào ta, đôi mắt phượng sáng quắc đáng sợ, hồi lâu, hần mới lên tiếng hạ lệnh: “Y Y, Tương Sở! Bắt hết toàn bộ nam tử trong vòng trăm trượng quanh đây về cho Gia! Khụ khụ khụ...”

“Gia...” Y Y cũng sờ nhìn Đông Phương Cửu, Đông Phương Cửu lạnh lùng trừng nàng, quát tháo: “Lời Gia nói ngươi nghe không hiểu sao?”

Lúc này, Trương Sở một thân vải thô bạch y và Khanh Trần y phục hồng phấn cũng đã đứng ở trước mặt bọn ta. Trương Sở, Y Y, cúi đầu nói: “Dạ——”

“Khanh Trần, người lại đây, xem Lăng Nhi thử... Khụ khụ...” Tiếng nói càng lúc càng khàn đặc.

Ta giờ tay chỉ vào Đông Phương Cửu đang ho sù sụ liên tục không ngừng nhưng vẫn không chịu bỏ cuộc, trong lòng không biết là tư vị gì. Kỳ thực, rốt cuộc là mấy phần thật mấy phần giả cũng không quan trọng nữa, giờ khắc này nỗi lo lắng trong mắt hắn tuyệt đối không phải là đóng kịch.

Nếu như, là ta nói nếu như, hẳn thật sự có thể diễn xuất đạt đến trình độ này, vậy ta cũng sẽ chấp nhận.

Chẳng phải ai đó đã nói rằng, nếu như một người lừa gạt người cả đời, cả đời đều gạt người nói yêu người, cho đến khi người nhắm mắt xuôi tay người cũng vẫn tin vào điều đó, thì đó chính là hạnh phúc.

“Y Y, các người đừng đi.” Ta mỉm cười nhìn về phía Đông Phương Cửu, ánh mắt ta hiếm hoi lần mới dịu dàng với hắn một lần, mà sự dịu dàng lúc này lại giống như một cây kim đâm vào trái tim ta. Càng mỉm cười, càng đau đớn...

Ta ngừng đầu lên, ghé sát vào khuôn mặt tuấn tú của tên ngốc kia, chậm rãi hôn lên đôi môi hắn...

“Hisss...” Tô Tử Chiêm hít vào một luồng khí lạnh, hung hăng giậm chân, xoay lưng đi.

Uh, thật mềm mại, có hơi lạnh một chút, lại hơi sần sùi... có lẽ do bị khô nẻ...

Tên Cửu ngốc kia đúng là đói bụng ăn quăng đến mức...”uh...” Ta chỉ chạm nhẹ vào môi ngài một cái, ngài đã đưa ngay đầu lưỡi vào trong miệng ta! Dù sao cũng không thể vì khát quá mà bất chấp mọi thứ, ngay cả nước miếng của ta cũng không buông tha chứ...

“Kia! ——” Y Y tròn xoe hai mắt nhìn Đông Phương Cửu ngã gục trên vai ta bất tỉnh nhân sự, cả người ngây ra.

Ta cười với nàng, nói: “Không sao đâu, chẳng qua chỉ là một ít mộng hân được đậm đặc mà thôi.” Ta tiêu hết sức lực, suýt tí nữa ngã ngổ trên mặt đất, “Mau đưa Vương gia người lên xe, nhanh chóng quay về Lương Quốc.”

Tô Tử Chiêm tròn trĩnh đôi mắt hạnh nhân của hắn hỏi ta: “Muội hỏi ta xin thuốc là để dùng vào việc này sao?!”

Ta gật đầu.

“Muội —— đồ điên!”

Ta cười.

Khanh Trần chậm rãi tiến lên, mỉm cười kéo cánh tay phải của ta lên, đặt ngón giữa lên động mạch của ta, không quá vài giây, đầu mày cau lại, [©xnydux.wordpress.com] mở miệng nói vòng vo: “Thỉnh chủ tử theo thuộc hạ cùng về Lương Quốc! Thuộc hạ cho dù phải lật hết sách thuốc cũng nhất định sẽ tìm ra...”

Ta cười khò một tiếng, không chút nề nang cắt ngang lời nàng: “Nếu còn chần chừ không đưa Đông Phương Cửu đi, không ai trong chúng ta có thể sống tiếp! Các người hiểu hay không? Hử?” Ta lại nhìn về phía Y Y, nhìn nàng nghiêm túc, ra lệnh, “Y Y, các người còn gọi ta là ‘chủ tử’ thì phải nghe ta nói, đi mau! Ngay lập tức! Ngay bây giờ!” Nếu không, tâm huyết của ta, có lẽ còn có thứ khác nữa, đều sẽ uống phỉ hết.

“Đúng vậy, sư muội, Lăng công chúa ở đây có sư huynh lo, sư muội cứ yên tâm.” Một đôi mắt tím sâu thăm, rõ ràng mang theo ý cười, nhưng không hiểu vì sao lại lóe ra một tia sáng ma quái.

Yến Tử Phụng chậm rãi đi về phía ta, đoá Mạn Châu Sa Hoa yêu đã đỏ chót hé lộ, cặp mắt tím yêu mị mang theo ý cười kia nhìn ta chằm chằm, nhưng ta lại nhìn thấy nó lạnh lẽo một một lưỡi dao băng, trong nháy mắt liền chém đứt hết những tấm chắn ấm áp chung quanh.

Lúc này, trong lòng ta chỉ có một chữ, đó chính là —— hận.

“Đúng đó, Khanh Trần, các người mau đi đi, có ma y ở đây, còn có gì phải lo lắng đâu?” Ép buộc bản thân mỉm cười, nói ra một câu mà ngay cả bản thân cũng thấy căm hận.

...

Nhìn theo chiếc xe ngựa càng lúc càng xa, dần dần biến mất khỏi tầm mắt, lòng ta bỗng trở nên nhẹ nhõm.

Duy nguyện thời quang tĩnh hảo, hiện thế an ổn. Duy nguyện như hoa mỹ quyền, tuế tuế niên niên.

Cũng may, ha ha, cũng may, Đông Phương Cửu, ta chẳng qua cũng chỉ yêu người một chút mà thôi, chỉ có một chút mà thôi...

“Công chúa, bây giờ chúng ta phải đi đâu đây?”

Xoay người đón lấy đôi mắt tím đầy ý cười, ta cười nhạt, nói: “Lăng phủ.”

Rốt cục, nguoi là nguoi, ta chỉ có bản thân mình.

Mà khi ta chỉ có bản thân mình, thì sẽ không còn thứ gì đáng sợ nữa.

Ta không phải của ai hết, chỉ là khách qua đường...

Đồng Phương Cửu, ta nguyện rửa nguoi, cho dù phải liều cả tính mạng, cả đời này nguoi cũng sẽ không thể nào quên ta!

Dù cả đời, cũng coi như đã chiết khấu cho nguoi rồi.

Chỉ có điều, lời nguyện này quá nửa là mất linh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 106: Mẹ kể tiêu đời, tiểu sự lo vàng mã

Giờ tỵ ba khắc, mọi âm thanh đều tĩnh lặng.

Một chiếc nhuyễn kiệu phủ gấm lặng lẽ không một tiếng động đi về phía một bức tường cao kín mít, đi ôm quanh bức tường khoảng nửa khắc, xa xa lơ mờ thấp thoáng một cánh cửa nhỏ, hắc y nam từ đi phía trước kiệu sải bước tiến lên kéo vòng sắt trên cánh cửa gỗ 6 cái theo một tiết tấu, cửa liền “kít” một tiếng mở ra.

Người trong kiệu cũng không bước xuống, mặc kiệu phu trực tiếp khiêng vào cửa hông, men theo lối đi khúc khuỷu đi vào sâu trong phủ. Thẳng cho tới trước một hành lang dài, mới đặt nhuyễn kiệu xuống.

Hắc y nam từ vội xoay người vén màn kiệu lên, đưa cánh tay ra cho người ngồi trong kiệu, cung kính nói: “Công chúa, mời xuống kiệu.” Theo ánh mắt ra hiệu của người đi đầu, các kiệu phu yên lặng lui xuống, chỉ có hai nam tử mặt hoa phục là nửa bước cũng không nhúc nhích.

Hàng người theo hắc y nam từ đi qua hàng lang, trên đường đi bóng cây sum suê dày đặc, chỉ vì đêm quá khuya nên nhìn không rõ ràng, thời gian ước chừng khoảng một chung trà nhỏ, [©xmydux.wordpress.com] liền đi tới trước một tòa nhà lớn, bên trong đèn đuốc sáng trưng, hắc y nam từ dẫn đường dừng lại, khom người nói với nữ tử phía sau: “Công chúa, tới rồi.”

Ta ngược mắt nhìn liền biết đây là tòa nhà Bính cố ý chọn cho ta, cùng với tâm thất của ta ở Lăng Vân Cung là độc nhất vô nhị.

Ngửa đầu nhìn lên bầu trời, ánh trăng sáng tỏ tỏa sáng trên bầu trời rộng lớn đen đặc, giống như một bức màn mờ ảo màu xanh đen. Đây là lần đầu tiên ta bước chân vào phủ đệ của mình —— Lăng phủ —— vào ban đêm.

Cái gọi là “Lăng phủ” chính là nhà riêng của ta ở bên ngoài cung, thường ngày đều do Bính trông nom, thỉnh thoảng ta xuất cung ra ngoài cũng chỉ đến “ngồi chơi” một chút mà thôi.

Lúc còn ngồi trong nhuyễn kiệu đi trên đường, ta dự tính trong đầu ngàn vạn lần cái gọi là “Di chúc” gì đó, ta cũng coi như đã ném trái tất tật mọi thứ của cái cuộc sống nơi thế giới hư vô này rồi. Cái gì là yêu, cái gì là hận, con người ta khi đã cận kề với cái chết thì hình như tất cả đều không còn quan trọng gì nữa, chuyện mà ta đắn đo suy tính, chẳng qua là, hậu sự mà thôi.

Cuối cùng ta cũng hiểu rõ, vì sao từ xưa đế vương vừa mới đăng cơ đã bắt đầu xây dựng lăng tẩm cho chính mình, từ sớm đã lập di chiếu.

Trời có phong vân ngoài dự tính, người có họa phúc một sớm một chiều, có đôi khi họa tới, trốn cũng không trốn được, liệu nguoi có phòng trước được tai họa ập đến từ sau lưng?

Ba mẹ ta không cần ta lo lắng, tự có các ông anh-họ-không-nên-hồn của ta chăm sóc, nếu không thì, còn có con nhỏ độc ác Lâm Nhược Mai, nó rửa ta đến chết cũng không thể đi gặp tổ tiên, nếu nó mà không thay ta hiếu thuận cha mẹ già, sao có thể ăn nói với ta đây? Aizz... Sao ta lại quen với một đứa hại bạn như thế chứ? Làm hại ta... thật đáng thương~~~~~ Má-mì ơi, tiền nhuận bút mấy cuốn ngược văn đã xuất bản con gửi trong thẻ ICBC (*Industrial and Commercial Bank of China*) của mẹ, thực ra, lúc đó cũng không phải là vì con hiếu kính với mẹ đâu, chẳng qua là thỉnh thoảng con có lên lên lấy VIP card Ngân Hàng Trung Quốc của mẹ đi xài, lỡ xài cho nên chột dạ... huhu... Đá-di ơi, dưới sự dụ dỗ của Lâm Nhược Mai, con đã không thể giữ vững lập trường cho đến cuối cùng, đã mua một phần bảo hiểm nhân thọ của công ty XXX cho bản thân trong lúc tuổi xuân đang phơi phới, người thụ hưởng chính là ba, không viết tên mẹ chủ yếu là bởi vì tên của ba đơn giản dễ viết hơn, ba cũng biết con gái rệu rã của ba chây lười thế nào mà... làm việc lâu ngày trên máy tính, quả thực sẽ quên mất cách viết bằng bút máy... ToT... Có điều, hai người đều có thể dùng... coi như con... aizzz...

“Cái đồ ngu ngốc này còn ngẩng mặt thờ dài cái gì chứ? ! Có bệnh còn không mau để cho Ma y gì đó xem cho đi!”

Sợ khi bị cú một cái, ta quay sang nhìn anh họ ác miệng, trong lòng lại cảm thấy chua chát. Hắn cũng coi như một nửa thân nhân của ta...

Ánh mắt vừa mới nghiêng qua đã chạm ngay đến đôi mắt màu tím còn mang ý cười của Yến Tử Phương, tìm ta thót một cái, nhất thời tỉnh táo hẳn. Mỉm cười đón nhận ánh mắt kia, ta khẽ nói: “Vô Ưu, còn không mau mời Ma y vào? Bên ngoài đêm khuya gió lạnh, sẽ làm Ma y đóng băng mất!”

Yến Tử Phương cười thản nhiên, hoàn toàn không chờ Vô Ưu “mời”, hắn tự mình đẩy cửa tao nhã bước vào. Bính nhìn ta một cái, cũng đi theo vào, tiện tay khép cửa lại.

Thấy Yến Tử Phương đã vào phòng, ta mới kéo Tô Tử Chiêm qua, ghé vào tai hắn thì thầm “Biểu ca, giờ ta nói với huynh cái gì, huynh cũng đừng kinh ngạc, nhất định phải giữ bình tĩnh. Nhất định!”

Tô Tử Chiêm liếc nhìn ta không hiểu gì cả, nhẩn nại gật đầu.

Tìm ta lại đập như điên một hồi, ta phải há miệng thở dốc.

“Rốt cuộc muội trúng độc gì? Là cổ độc sao? Là ai hạ?” Tô Tử Chiêm liên tiếp hỏi ngược lại ba câu.

Cổ bính tĩnh lại, ta mới nói: “Đừng hỏi nhiều như vậy, ta không có sức, cũng không có thời gian giải thích.” Dừng lại nghỉ một vài giây, ta nói tiếp, “Biểu ca, huynh nhớ kỹ ngày mai bất luận thế nào cũng phải đưa Mạc Ly ra... uh... nếu thực sự không được thì nhờ lão gia tử, lão nhân gia nhất định có biện pháp...”

“Biết rồi.”

Nhìn vào đôi mắt màu xanh lục sâu thẳm của hắn, trong đêm đen càng trở nên u tối, nhìn vào đôi mắt kia, cái cảm giác ly biệt... vĩnh biệt... trong lòng dâng lên khiến ta càng thêm khó chịu, cổ họng nghẹn ngào.

Ta khịt khịt mũi, gọi hắn: “Biểu ca...”

“Làm gì vậy, đừng có dùng ánh mắt sắp chết kia mà nhìn ta, làm ta mắc ói rồi nè.” Trong mắt Tô Tử Chiêm rõ ràng thoáng ánh lên một chút đau lòng, nhưng vẫn phò ra bộ mặt đáng ghét.

“Ha ha... Biểu ca... Sau này, Thiên Thiên và lão gia tử phải giao lại cho huynh rồi... Lão gia tử tuổi tác đã lớn đừng để người làm việc vất vả nữa... Khụ...”

“Bớt nói vài câu đi! Mau vào xem bệnh trước...”

“Biểu ca! Đừng cắt lời ta...” Dừng lại một chút, ta lại nói, “Thiên Thiên vẫn còn trẻ người non dạ, đừng cảm có thừa mà kinh nghiệm không đủ, không thể chuyện gì cũng làm theo ý hắn, huynh cần nhắc nhở đúng lúc. Bốn nước phân tranh là chuyện không thể tránh được nữa rồi... Khụ khụ... Nhớ kỹ, tuyệt đối đừng khai chiến, phải đợi đến thời điểm, che giấu bảo tồn thực lực mới tốt.”

“Ừm...”

“Bên cạnh giường ta trong tấm cung có một bình hoa bằng sứ men xanh rất lớn, bên trong có một số thứ ta viết trong lúc rảnh rỗi không có việc gì làm... Biểu ca, huynh nhất định phải đích thân lấy ra cho ta! Ngày mai sau khi lâm triều huynh phải đi... Khụ khụ... đi lấy nó ra! Không cần báo cho ai biết hết... sau khi xem xong, thì đem đốt đi! Nhất định phải đốt sạch! Khụ...”

“Biết rồi! Dài dòng!”

“Kẹt ——” cánh cửa bị mở ra từ bên trong, một đôi mắt tím lạng lẽ nhìn ta, nói: “Công chúa, thời gian không còn sớm nữa.”

Ta nhìn hắn một cái, không thềm nói gì, xoay mặt sang, ta nhìn chằm chằm Tô Tử Chiêm, bỗng dưng, vòng tay ôm hắn thật chặt, giống như chia tay chiến hữu. 「©xnydux.wordpress.com」Ghé sát vào bên tai hắn, ta thì thầm bằng giọng nhỏ nhất có thể: “Nói với Mạc Ly, không thể tin Giáp.” Ta buông hai tay ra, nhìn vào mắt Tô Tử Chiêm, cười nói: “... Biểu ca... hãy bảo trọng...”

Ta không dám nói hẹn gặp lại, chỉ vì không muốn nói dối.

“Vô Ưu!” Ta lớn tiếng gọi, Vô Ưu vội vã từ trong phòng bước ra. “Đưa biểu ca về phủ tướng quốc.”

Sau đó, không đếm xỉa đến vẻ kinh ngạc và “lời chửi rủa” không kịp bật miệng của Tô Tử Chiêm, ta vung tay lên, mê hồn hương tán ra, Tô Tử Chiêm vừa há miệng hít phải một hơi thật sâu, mê luôn.

“Đưa hắn về đi.”

“Đạ——” Bính vẩy mấy hắc y nhân đến, khiêng Tô Tử Chiêm lên biển mất trong màn đêm đen của Lăng phủ.

Ta quay sang Yến Tử Phương, đưa tay làm tư thế “mời”, cười nói: “Đi thôi, vào phòng nói chuyện trước.”

Vào phòng, ta liền ngã vật xuống giường. Ta thực sự không còn chút sức lực nào, hơn nữa tên khốn kiếp Yến Tử Phương này càng đứng gần ta tìm ta

càng đập dữ dội, thân thể càng rũ ra, đồng thời cũng khô nóng dữ dội. MD giống y như tác dụng của xuân dược!

Yến Tử Phụng nhìn thấy ta như vậy, nở nụ cười mỉa hoặc, chậm rãi tới gần ta, bị ta lớn tiếng ngăn lại: “Ngươi ——” chỉ chỉ vào cái ghế cách giường ba trượng, nói, “Ngồi đằng kia!”

Yến Tử Phụng cười cười, lại lui ra, ngồi xuống chỗ mà ta chỉ định.

Nhắm tập trung sức lực, ta nhắm mắt lại, hỏi: “Yến Tử Phụng, ngươi trúng cổ dược bao lâu rồi?”

Không ngờ một tiếng cười nhạo cất lên ở chỗ ngồi không xa, âm thanh khe khẽ bay tới: “Không lâu, không lâu, mới ba năm.”

MD, ta thâm nặc trong bụng.

“Vậy lúc gặp ta trên Cừu Trọng Sơn, ngươi đã biết ta không phải Thượng Quan Lăng?”

“Ha ha, lúc đầu cũng chỉ là hoài nghi chứ chưa xác định, làm gì có chuyện người khác nói cái gì, ta sẽ tin cái đó, đúng hay không?”

Ta tròn mắt nhìn hắn, hắn vẫn nguyên giữ vẻ điềm tĩnh, nhàn nhã nhưng lại cực kỳ tự đắc. Vì vậy, hận ý dâng lên tận não, ta quên luôn ẩn ý quan trọng nhất trong lời hắn vừa nói.

Nhắm mắt lại, mắt không nhìn tâm không phiền. Lại hỏi: “Vậy là khi ngươi nói ra ta trúng ‘Đồng Quy’ trước mặt Đông Phụng Cừu, còn ta thì chết sống cũng không biết là tên đầu heo nào trúng ‘cổ dược’, ngươi mới dám khẳng định?”

“Ha ha, phải.”

“Tốt!” Ta hung hăng gật đầu... “Vậy cảm phiền ngươi nói cho ta biết, Thượng Quan Lăng vì sao phải cùng ngươi hạ ‘Đồng Quy’?” Nàng ta là kẻ ngu si sao? Muốn cùng ngươi đồng sinh cộng tử? NND hại chết ta rồi!

“Bí mật.” Yến Tử Phụng cười thật mắc ghét.

“Được!” Không nói, dù gì lão nương đây cũng chẳng vui về gì, ngươi thích nói hay không thì tùy! Bây giờ nhiều chuyện không quan trọng bằng mạng của lão nương! “Nói đi, ‘Đồng Quy’ có thể giải được không?”

“Tất nhiên là được.” Dứt lời, Yến Tử Phụng đứng dậy, chậm rãi, từng bước một tiến về phía ta.

Bỗng dưng, ta mở choàng mắt nhìn vào kẻ đã đứng sát bên cạnh giường, trái tim đập “thình thịch” liên tục, dòng máu trong cổ tay trái tựa như đang tìm một lỗ hổng để phun trào ra.

“Cách xa ta ra một chút!” Hữu khí vô lực, chính là bản thân ta lúc này.

Yến Tử Phụng cười cười, đôi mắt tím tã mỉa ra một tia sáng dị thường, hắn cúi người nhìn ta, đóa “Mạn Châu Sa Hoa” bên mặt trái của hắn càng rực rỡ như muốn rót ra ngoài.

“Chẳng phải ta đang tới để giải cổ cho nàng sao.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Càn Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 107: Mẹ kế toi đời, đại sự lo đào mộ

Hơi thở nóng bỏng phả vào cổ ta, nháy mắt, thần trí của ta liền biến mất đi một nửa.

“Giải như thế nào?!” Ta dùng hết sức lực bấm móng tay vào lòng bàn tay, dùng đau đớn để đưa sự tỉnh táo quay trở lại.

Yến Tử Phụng cười nhìn ta, mê hoặc hỏi: “Nàng nói xem?”

“Yến Tử Phụng, bộ mặt này của ngươi thực khiến người ta ghê tởm!”

“Oh? Vì sao?” Yến Tử Phụng lơ đãng mỉm cười, cúi người càng thấp xuống, cách ta càng gần.

“Ngươi biết rõ phải ở cách ta ngoài trăm trượng, vì sao lại quay về? Vì sao?” Ta nổi giận.

“Ha ha, là ta đang tránh nàng, đáng tiếc, nàng không nên đi ra khỏi cung.” Hắn ôn nhu nhìn vào mắt ta, hỏi: “Nàng nói, đây có phải là ông trời cố ý an bài

hay không?”

“Phun ra toàn phân chó!—” Ta chửi bậy, làm hại truyền thống tốt đẹp bao nhiêu năm chỉ hại người không mắng người của ta.

“Ồi chào, tiểu Lăng nhi thật là hư!~~~~” Hắn bắt lấy bàn tay ta đang xòe ra tát về phía má trái hắn giữ chặt trên đầu ta, trên mặt còn ý cười dịu dàng.

“Cút đi! ‘Tiểu Lăng nhi’ để cho người gọi sao?!” Ta dùng hết toàn bộ sức lực giãy dụa, nhưng hắn chẳng cần thêm chút sức nào vẫn có thể hoàn toàn chế ngự ta.

Một tia âm ngoan xẹt qua mắt hắn, thu hết ý cười, hắn lạnh giọng nói với ta: “Được, được. ‘Tiểu Lăng nhi’ trả lại cho hắn gọi, nhưng, nàng là —— của ta.”

Ta sững sờ.....

Chỉ mất mấy giây, tiếp theo, ta trừng mắt với hắn, giận dữ nói: “Người dám! Yên Tứ Phương người dám!” Người dám chạm lão nương, lão nương sẽ đem người đi thiến!

“Sao ta lại không dám? Huống chi ta đây là vì cứu nàng, không phải sao?”

“Thật không biết xấu hổ! Yên Tứ Phương! Ta cũng không tin ngoại trừ làm cái trò kinh tởm kia thì không còn cách giải cổ nào khác! Chẳng lẽ người không phải Ma Y!”

“Lăng, nàng không cần kích ta.” Yên Tứ Phương nghiêm mặt lại, nhìn ta, trầm giọng nói: “Nếu như đêm nay chúng ta không tiến hành ‘phu thê chi thực’, ngay lúc bình minh, [©xmydux.wordpress.com]cô độc sẽ bắt đầu phóng thích, ầu cô trong cơ thể nàng cũng sẽ bởi vì chưa được ** cùng cô đực, sẽ phá thể chui ra! Nàng muốn chết sao? Thượng Quan Lăng?!”

Ta không muốn chết..... Không muốn.....

“Trình tiết đối với nàng quan trọng như vậy sao, hmm? Nàng đang thủ tiết vì ai? Vì hắn đáng giá sao?!”

Ta không phải đang thủ tiết..... Không phải.....

Yên Tứ Phương nhìn Thượng Quan Lăng mê ly, cúi đầu, hôn xuống.....

“Bốp —” Một bạt tai tóe lửa.

“Yên Tứ Phương, ta không thủ tiết vì ai hết, chỉ đơn giản là không thích bị ép buộc mà thôi.” Ta nhìn vào đôi mắt tím tởn thương của hắn, trấn định lại, nói rành mạch rõ ràng. “Mỗi người có một nguyên tắc riêng, cũng giống như có người gặp cường đạo kiếp phi, liền ngoan ngoãn giao nộp hết tiền bạc của cải nhằm bảo vệ tính mạng của mình, nhưng có lẽ, ta chính là cái loại ngu ngốc có chết cũng không để bọn cướp được như ý..... Ha ha..... thật ra, đạo lý thì ai mà chẳng biết, nhưng có người vẫn bất chấp đạo lý, người như thế, có chết cũng chưa hết tội.” Thở dài, “Hãy để nàng đi đi.....”

“Người —”

“Ta vốn không thuộc về nơi này, có lẽ, nếu ta chết ở bên đây, bên kia ta có thể sống lại..... Đó mới là cuộc sống của ta, cuộc sống thật sự.....”

“Ta không cho người đi!”

“Ta biết, người vốn là không muốn cùng ta xảy ra chuyện gì, bằng không cũng sẽ không trốn ra ngoài cung, đến nửa đêm lại lên vào hoàng cung, cho nên, Yên Tứ Phương, người cũng không cần làm khó chính mình, ta đây, cũng không cần làm khó bản thân. Chúng ta.....”

“Người cầm miệng cho ta!”

“Chuyện của người rất nhiều, Yên..... Ta chỉ có thể dùng quan điểm của một người ngoài khuyên người, kỳ thực, quá khứ có như thế nào cũng không quan trọng, đừng nghĩ mình quá bi thảm..... Khụ..... Cũng đừng quá ép buộc bản thân.....” Vươn đầu ngón tay chạm vào đóa Mạn Châu Sa Hoa kia, vuốt ve, thật nhẹ..... “Người đó, nên gọi là ‘Diễm Tuyệt Tứ Phương’ mới đúng, xem đóa hoa này đẹp biết bao, giống như nó đang sống trên gương mặt người..... Khụ khụ.....”

Bất ngờ, hắn tóm lấy tay ta, có hơi đau.

“Người chưa từng nghe nói sao, ‘Mạn Châu Sa Hoa’ biểu hiện hậu thế tất sẽ thiên hạ đại loạn, mà ta..... chính là yêu nghiệt trong mắt mọi người... yêu nhân...” Đôi mắt màu tím vốn sáng ngời giờ phút này lại trở nên âm trầm tăm tối, tựa như lại nhớ tới những khoảnh khắc không thể quay trở lại nào đó trong quá khứ.

“Ha ha.....” Ta cười, “Chỉ cần không phải ‘nhân yêu’ (GAY) là tốt rồi, để ý nhiều làm gì! Dù gì ta vẫn cảm thấy vô cùng xinh đẹp!”

.....

Tiếng trống canh đã điểm, giờ Mùi đã qua.

Sau một lúc trầm mặc, Yến Tứ Phương chậm rãi lên tiếng: “Ta cưới nàng, là được chứ gì?”

Ta mơ mơ màng màng choàng tỉnh, dụi dụi mắt nhìn hắn, không nghe rõ hắn nói cái gì.

“Ta sẽ chịu trách nhiệm, là được chứ gì?”

Ta cười. Rốt cục hiểu được Ma y đại nhân muốn nói gì. Làm sao lại lẩn quẩn trở về điểm bắt đầu rồi.

“Đừng làm phiền giấc ngủ của ta! Đúng rồi, có kim châm hay gì không, đâm cho ta một cái, để cho ta đến với ‘cái chết an lạc’.”

“Ngươi — ngươi chết sẽ liên lụy tới ta!”

“Hà?! Ồ.....” Ta cân nhắc một lát, nhìn hắn trả lời, “Chẳng phải nói, chỉ có kẻ mang ‘cổ cái’ là ta bị đoán mệnh vì đêm trắng rằm thôi sao? Mắc gì liên lụy tới ngươi? Rõ ràng ta là người phải đi giải quyết cái của nợ của ngươi, một mình ta gánh hậu quả của hai người! Ta đây là.....”

“Thôi được rồi! Nàng có thể tiếp tục ngủ!”

Ta ngo ngắc chẳng hiểu gì cả nhìn Yến Tứ Phương giận dữ đứng dậy bỏ đi, dừ dừ đẩy mạnh cửa ra, xông ra ngoài.

Ha ha, ta nở nụ cười.....

Yến Tứ Phương nhìn Bính đang canh giữ ở cửa, ra lệnh: “Mau chóng đến Phụng Lai Khách Sạn bảo Vô Cầu đem hòm thuốc của ta đến!”

Bính nhìn hắn một cái, không lên tiếng cũng không động dậy.

“Chậm một khắc nữa, mạng công chúa nhà ngươi có là Đại La thần tiên cũng không giữ được!”

Bính chỉ sững sốt nửa giây, liền vụt biến mất.

Nửa nén hương sau.

“Sư phụ, Lăng công chúa còn có cách cứu sao?”

“Sư phụ! Tìm được kẻ trướng ‘cổ đực’ rồi sao?”

“Sư phụ, công chúa.....”

“Câm miệng!” Yến Tứ Phương quét ánh mắt hàn như băng, quát Vô Cầu, Vô Cầu nháy mắt liền ngoan ngoãn im miệng, không hé một lời. “Đưa ngân châm cho ta!”

Vô Cầu thấy khó hiểu khi Yến Tứ Phương không tự xưng ‘vi sư’, nhưng không dám nói nhiều, nhanh chóng đưa ngân châm tới tay Yến Tứ Phương, lặng lẽ nhìn Yến Tứ Phương hạ châm.....

“Đi bốc thuốc theo toa này, mau chóng sắc thuốc! Đích thân ngươi đi sắc! Người trong phủ này toàn là đồ vô dụng, vi sư không tin được!”

“Dạ —” Vô cầu nhận lấy toa thuốc, chạy vụt ra ngoài như con sóc.

Lăng phủ trên dưới, một đêm không ngủ.

Giờ Dậu.

Cánh cửa đóng im ỉm bỗng mở toang, một người thân mặc bạch sam lướt qua khung cửa.

Bính giờ đã không còn giữ được bình tĩnh, xông lên phía trước túm lấy ống tay áo trắng tinh của Yến Tứ Phương, sốt ruột khẩn trương hỏi: “Thế nào? Công chúa thế nào?”

Ánh mắt Yến Tứ Phương nhìn xa xăm, thật lâu sau, hắn lắc lắc đầu.

“..... Không — không thế nào! Không.....”

Trong phòng truyền ra tiếng khóc âm ỉ, tiếng khóc càng lúc càng lớn, càng lúc càng gần.....

Vô Cầu dùng ống tay áo liên tục lau nước mắt trên mặt, nhưng mà, mới vừa lau xong, lại có hàng nước mắt mới chảy ra.....

Thế giới trở nên tĩnh lặng, ngay cả tiếng khóc, cũng yếu ớt đến mức không thể nghe thấy.

Giờ Dậu (5-7h chiều) ba khắc, hoàng cung Ngọc Quốc, Nghị Chính đại điện.

Tô Tử Chiêm ngủ quên, bước chân hoảng loạn, một chân vừa mới bước vào đại điện, 「©xmydux.wordpress.com」 liền phát hiện bầu không khí có gì rất lạ, ngược mắt nhìn lên, vốn định tìm bóng dáng lão gia tử của mình, nhưng ánh mắt lại dừng trên người Thượng Quan Thiên đang quỳ gối ở chính giữa điện. ....

Khi Tô Tử Chiêm phát hiện trong tay Thượng Quan Thiên hình như đang ôm một ai đó, trái tim hắn bỗng lồi một nhịp. Có một dự cảm không tốt quanh quẩn trong lòng. ....

Tô Tử Chiêm từng bước từng bước tiến về phía trước, từng bước từng bước hắn lầm nhảm với bản thân rằng không có việc gì, không thể là muội ấy, sẽ không, nhất định không phải. ....

Tô Tử Chiêm rốt cuộc không thể lừa gạt chính mình. Hắn thấy rõ Thượng Quan Thiên sớm đã khóc không thành tiếng, Tô Mục Vũ lệ rơi đầy mặt, và Tô Trọng Hòa mắt mở trừng trừng ằng ặc nước nhưng không khóc ra được, hắn đã hiểu rõ mọi chuyện.

Chậm rãi xoay người, nhìn sang Ma y đang đứng chính tề một bên, Tô Tử Chiêm gần như chữ hỏi: “Người đã dốc hết sức?”

“Phải.” Yên Tư Phương gật đầu.

Một từ “tốt” mà Tô Tử Chiêm cũng không thể thốt thành lời.

Nước mắt không thể kèm chế tràn ra nơi khóe mắt hắn, nhưng hắn vẫn trấn định như mọi ngày. Như thể cặp ánh mắt kia không phải thuộc về hắn.

Hồi tưởng lại những lời đêm qua Thượng Quan Lăng đã nói, Tô Tử Chiêm liền hiểu ra tất cả, cái đồ ngốc kia biết bản thân không thể sống qua sáng nay, cho nên mới dặn dò mình nhiều như thế, dặn dò nhiều như thế. ....

Ngoài điện xôn xao nhốn nháo.

Một người y phục trắng toát như ánh trăng xông vào điện, theo sát phía sau, một người mặc cẩm phục màu lam đầu đội kim quan cũng lao theo.

“Lăng nhi — không —”

“Tại sao có thể như vậy. ....”

Bạn đang đọc truyện *Chi Càn Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 108: Sinh tử không rời, mới là chân tình?

Một mỹ nhân mặc cung trang cũng sai bước vào trong điện, sau khi nhìn thấy tất cả mọi thứ, lập tức òa khóc trôi hết cả son phấn trên mặt.

“... Chúng ta từng lập lời thề ‘không cầu sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày, chỉ cầu được chết cùng năm cùng tháng cùng ngày’, Lăng Nhi, tỷ đã quên rồi sao? ... Muội... hu...”

Kim Thuận la lên thảng thốt: “Tô lão tướng quốc! ~~~ “

Tô Mục Vũ lao người tới, ngay trước khi lão gia tử ngã xuống đất kịp thời đỡ lấy.

Tô Tử Chiêm quay đầu lại nhìn qua lão gia tử, rồi lặng lẽ rời khỏi Nghi Chính đại điện, đi về phía Lăng Vân Cung.

Về cơ bản, Tô Tử Chiêm hoàn toàn không biết đường, chỉ dựa vào trực giác hoặc cũng có thể là ký ức trước đây tìm đường đến Lăng Vân Cung, đi vào chính điện của tẩm cung Thượng Quan Lăng.

Hắn đưa mắt nhìn quanh, quả nhiên thấy ở đầu giường có một bình hoa bằng sứ men xanh cực đại. Thò tay vào tìm thử, hắn lôi ra một quyển sổ buộc chỉ mới tinh, trên bìa ghi 《Kế sách dụng binh của Ngọc Quốc》.

Tô Tử Chiêm cẩn thận lật trang bìa ra xem nội dung bên trong, ánh mắt dừng lại một lúc ở trang thứ nhất, lại cẩn thận lật sang trang thứ hai, tốc độ đọc nhanh như gió, trông mắt đảo liên tục, tay lật sách không ngừng, hai mắt lấp lánh, như thể muốn ăn luôn cả trang sách, lật xem hết, rồi lật xem lại.

Các ghi chú mạch lạc rõ ràng, phân tích tỉ mỉ địa lý nhân văn hoàn cảnh các nơi ở Ngọc Quốc, phương pháp công thủ dụng binh. Ghi chú kỹ lưỡng từng khu vực, thành trì nào là trọng điểm cần phòng ngự, nơi nào cần tăng cường tuần tra giám sát. 「©xmydux.wordpress.com」 Một khi khởi binh, lên kế hoạch chiến đấu như thế nào, đối đầu kẻ địch thế nào. Có nơi còn có bản đồ cộng với chú thích. Trong đó vẽ những con đường xuyên qua núi, được tô mực đỏ, nét vẽ vô cùng khéo léo, những vùng quan trọng bên cạnh còn có chú thích. Có thể nói là đầy đủ chi tiết vô cùng.

Tô Từ Chiêm như dân đói được bổ thí ngẫu nhiên điên cuồng. Gương mặt luôn lạnh lùng từ trước tới giờ, càng lúc càng hiện rõ sự kích động không thể kềm nén. Cuối cùng, vẻ mặt gần như là hưng phấn tột độ, ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Tô Từ Chiêm tin chắc, chưa có ai từng nhìn thấy một địa đồ quân sự được phân tích tỉ mỉ, chính xác và trình bày mạch lạc, rõ ràng như thế.

Chỉ có điều, Tô Từ Chiêm không biết, bộ sách này chính là thành quả mà Thượng Quan Lăng đã tranh thủ lúc rảnh rỗi vắt vả cực nhọc chuẩn bị trong một tháng qua. Tô Từ Chiêm không biết, bộ sách này còn một vài chỗ có thể hoàn thiện thêm đôi chút, Thượng Quan Lăng vốn định tiếp tục nghiên cứu, nhưng nàng không nghĩ tới có một số việc lại ập đến nhanh như vậy, đột ngột như vậy.

Tô Từ Chiêm cũng không biết, Thượng Quan Lăng phải đập đầu khổ sở lục lợi trong trí nhớ bao nhiêu đêm, mới về ra được bản đồ địa hình chi tiết như vậy.

Ngọc Quốc là một nước tương đối giàu có sung túc, dùng đạo lý để trị quốc, bản chất không giỏi dụng binh, nhân tài quân sự không nhiều lắm, nhưng bộ kế sách dụng binh này lại được viết với sự nghiên cứu và giải thích kỹ càng như vậy. Còn liệt kê rất nhiều phương pháp tập luyện thích hợp với binh sĩ Ngọc Quốc, cùng với một vài bí quyết dễ nhớ dễ hiểu của《Binh Pháp Tôn Tẫn》, cũng như mô phỏng một vài kiểu dụng binh khác nhau của địch quốc.

Hai hàng lệ nóng chảy dài theo gò má Tô Từ Chiêm từ từ rơi xuống...

“Lăng nha đầu...” Một tiếng thở dài.

Mười ngày sau, Lương Quốc, Phượng Dương, Cửu Vương Phủ.

Bỗng nhiên, trong cô huyệt Đông Phương Cửu quộn lên một luồng hơi nóng tanh tươi, tiếp đến, có gì đó từ trong miệng trào ra. Hắc lão đạo ngã phịch xuống giường.

“Phụt!! ——” thì ra là một ngụm máu tươi. Chất lỏng đó chót dưới ánh mặt trời, vỡ vụn, hóa thành những viên huyết châu nhỏ xíu, chậm rãi nhỏ giọt, nhỏ giọt xuống mặt đất ở trước mặt hắn, trong nháy mắt đã nhuộm đỏ cả người hắn.

Nhìn cảnh tượng nhuộm đỏ kia, bốn người “Bạch Y Tương Khanh” sửng sốt hóa đá, cũng nhờ Y Y phục hồi tinh thần lại trước tiên, hét lớn: “Khanh Trần! Mau đến xem Gia!”

Khanh Trần lập tức lao lên, tay vừa đưa ra còn chưa kịp đụng tới Đông Phương Cửu, đã bị quát: “Không cần!”

Khanh Trần sửng sốt ngần ngại chẳng biết làm thế nào cho phải, còn Y Y vì hoảng quá mà toát đầy mồ hôi trên trán, nhưng lại không dám cãi lệnh Đông Phương Cửu.

Đông Phương Cửu nhìn chăm chăm vào Bạch U, nhưng đôi mắt phượng lại trống rỗng vô thần, chỉ nghe thấy giọng hắn vô cùng run rẩy: “Ngươi nói lại lời vừa rồi cho Gia nghe một lần nữa.” Câu nói này nói rất chậm, rất khẽ, nhưng lại giống như phải tốn rất nhiều sức lực mới có thể thốt ra trọn vẹn.

Bạch U lo lắng liếc nhìn mọi người một lượt, rồi cúi gầm mặt, nói: “Trường công chúa Ngọc Quốc lâm bệnh đột ngột qua đời, ba ngày trước đã hạ táng trong hoàng lăng Ngọc Quốc.”

Yên lặng, chỉ có tiếng hít thở nặng nề kềm nén.

Một lúc lâu sau, Đông Phương Cửu bật cười ha hả, tiếng cười đó đau đớn thê lương.

“Gia! Xin Gia... hãy nén bi thương...” Y Y cất tiếng đầy khó nhọc, giọng nói của nàng cũng nức nở nghẹn ngào, “Lăng chủ tử nhất định sẽ không muốn nhìn thấy Gia như vậy...”

“Gia, xin nén bi thương!” Ba người còn lại cũng đồng thanh lên tiếng.

Đông Phương Cửu vẫn tiếp tục cười, không phải hắn không muốn nghe lời khuyên của người khác, mà là hiện tại, hắn hoàn toàn không nghe thấy gì nữa, tâm đã không nghe, thì lỗ tai cũng trở nên vô dụng.

Nếu không có tiếng cười vang vọng đó, không ai có thể cho rằng Đông Phương Cửu trước mặt chính là đang cười. Gương mặt kia rõ ràng còn bi thương hơn cả khóc.

Qua một lúc lâu, Đông Phương Cửu thu lại tiếng cười, thần nhiên đảo mắt qua bốn người đang nhú chặt đầu mày, ánh mắt lo lắng, bình tĩnh nói: “Gia không sao hết, các người lui ra hết đi, lo chuẩn bị cho nhiệm vụ của mình, kế hoạch ngày mai sẽ bắt đầu.”

“Gia!” Người lên tiếng là Tương Sở, nhận được ánh mắt lạnh như băng của Đông Phương Cửu, Tương Sở rùng mình, hạ thấp giọng nói: “Ngày mai bắt đầu, có phải hơi sớm hay không?”

Đông Phương Cửu không thèm nhìn Tương Sở, hung hăng đưa ngón tay trở quẹt mạnh bên khóe môi, nhìn chăm chăm màu đỏ sẫm trên ngón tay, hắn thì thầm: “Đã chậm rồi.” Chậm mất rồi...

Đông Phương Cửu phất nhẹ tay áo: “Lui hết đi.”

Bốn người nhìn nhau, không ai nói gì thêm, đồng loại lui ra ngoài.

...

“Mẫu thân, có lẽ nhi tử trời sinh vốn thích hợp ngồi lên chiếc Long y kia, ha ha...”

“Mẫu thân, mẹ xem, chẳng còn thứ gì có thể ảnh hưởng đến nhi tử nữa rồi... con là người không có nhược điểm...”

“Mẫu thân... Con sẽ không rơi lệ... Tuyệt đối không bao giờ... từ lâu đã như thế...”

“Mẫu thân, mẹ chưa từng gặp Lăng Nhi... Con nhất định sẽ đưa nàng đến gặp mẹ, nhất định...”

...

“Lăng Nhi, Tiểu Lăng Nhi của ta, nàng thật xấu xa~ sao lại không ngoan như thế? ...”

Không ai phát hiện, trong đêm khuya thanh vắng, giọng nói của Đông Phương Cửu lộn xộn rời rạc vỡ vụn, một gương mặt lãnh lẽo như hàn băng, một đôi mắt đen thẫm không hề tức giận.

“Lăng Nhi, sẽ không còn ai hỏi ta, thiên hạ và nàng, ai quan trọng hơn nữa rồi.”

“Lăng Nhi, sẽ không còn ai cùng ta ‘tranh sủng’ thiên hạ nữa rồi.”

“Lăng Nhi, nàng không tin ta là chính xác, nàng xem, nàng đi rồi, nhưng ta vẫn ở còn ở đây. Nàng xem, vì nàng ta chẳng qua cũng chỉ ỏi ra một ngụm máu mà thôi... Ha ha ha ha...”

“Lăng Nhi...” tiếng gọi này, nhẹ đến vô cùng, đau đớn đến vô cùng.

Hồi thế gian tình là vật gì, mãi khiến người ta sinh tử không rời.

Chỉ có sinh tử không rời, mới là chân tình thế gian sao?

Không ai biết, trong một khoảnh khắc nào đó trên thế giới này, từng có một người nắm chặt lấy bàn tay của một người khác, cười nói: nàng muốn sống, ta cũng vậy, sinh tử không rời, không thích hợp với chúng ta.

...

Mấy ngày sau.

Mùa xuân tháng ba, gió thổi hiu hiu, mặt trời tỏa nắng, phong cảnh tuyệt đẹp.

Trên một mặt hồ xuôi về miền nam, những chiếc thuyền hoa xuôi ngược như con thoi. Phố xá ven theo bờ hồ người đến người đi, vô cùng náo nhiệt.

Một tên tiểu đồng tròn xoe đôi mắt ngân ngấn nước, cất tiếng nói nức nở: “Huhu... rốt cuộc cũng tỉnh rồi! ~”

Ta mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ đáng thương của Vô Cầu gần trong gang.

“Ta ngủ bao lâu rồi?”

Vô Cầu dụi dụi mắt, nói: “Tròn hai mươi ngày.”

Ta kinh ngạc một lúc, rồi lại mỉm cười, hỏi: “Không phải ma y sư phụ của ngươi nói, chỉ cần ăn giải độc của hắc, bảy ngày sau là ta có thể tỉnh lại sao? Khi không tự nhiên mất nhiều này như vậy? Ta thấy biểu hiệu Ma y của hắc có thể đem đập bỏ được rồi! ~~~” Vừa mới tỉnh lại, giọng nói của mình nghe cứ ồ ồ thế nào, có điều, vẫn muốn nhân cơ hội móc mấy cái tên Yến Tứ Phương kia. Nếu không tại hắc ta cũng không đến nỗi chịu khổ thế này, không phải sao?

Ai dè Vô Cầu vừa nghe ta nói hắc sư phụ không đúng, cái đầu nghiêng qua, cái miệng chu lên, bức bối phản bác: “Đó là tại tên hoàng đế đệ đệ ghê tởm của ngươi chết sống ôm chặt ‘thị thể’ của ngươi không chịu buông! Ngươi không ‘hạ táng’, 「©xmydux.wordpress.com」sao bọn ta đem ngươi ra được? Ở trước mặt nhiều người như vậy sao có thể chơi trò đôi xác chứ? Là đệ đệ ngươi làm lỡ việc của ngươi, nếu không phải sư phụ ta y thuật cao siêu, chậm trễ nhiều ngày như vậy, thì ngay cả nửa cái mạng của ngươi cũng không nhặt lại được!”

“Ồ...” Tiểu Thiên Thiên nhất định rất đau lòng, ta biết...

“Có muốn ăn chút gì hay không? Ta đi lấy cháo nha?” Thằng nhóc Vô Cầu bụng dạ vẫn rất tốt, tức giận cũng quá hai giây.

Ta gật đầu.

Uống liền hai chén cháo trắng giúp ta có được chút sức lực, lập tức bước xuống giường, nhìn ra ngoài cửa sổ, không khỏi tròn tròn hai mắt...

Ta mới vừa phát hiện, mình giờ đang ở trên một chiếc thuyền.

“Chúng ta ở trên thuyền?”

“Đúng vậy. Trên thuyền xuôi nam.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 109: Niết bàn sống lại, cái giá quá đắt

“Vì sao phải xuôi nam?” Ta sững sờ một lúc, rồi quay sang nhìn Vô Cầu hỏi.

“Là tỷ nói mà, chờ sau khi tỷ ‘sống lại’ sẽ dẫn ta đi thưởng thức phong cảnh đẹp nhất của bốn nước. Huống hồ, thời tiết tháng ba, đi về miền nam là hay nhất!” Vô Cầu chu cái miệng nhỏ vui vẻ nói.

Ta nở một nụ cười, lơ đãng nói: “Cứ tưởng là sư phụ nguoi an bài chứ. Đúng rồi, sư phụ nguoi đâu?”

Bỗng nhiên, Vô Cầu ngẩn ra, thận trọng liếc chừng ta một cái, một lúc sau mới trả lời: “Không biết, sư phụ sau khi giao tỷ cho ta xong thì đi mất, sư phụ bảo ta theo chăm sóc tỷ. Đúng rồi, Lăng tỷ tỷ, nhất định không được nói cho sư phụ biết chúng ta xuôi nam đó!”

Ta ngất: “Tại sao?”

“Chuyện đó... sư phụ nói không cho phép tỷ đi Lương Quốc... Không cho tỷ gặp...”

Xi, bà đây đi đâu gặp ai cần sư phụ nguoi phê chuẩn sao?

Hừ, Yến Tứ Phương nguoi thật đúng là chẳng đáng tin, ném cho ta một đứa con ghê, còn mình thì đi chơi bởi tiêu dao! Tốt xấu gì ta cũng từng là ‘lãnh đạo’ của nguoi không phải sao?

Í, đúng rồi, ở miền nam... ngoại trừ Lương Quốc, còn có thể đến Thương Môn dạo chơi mà, tới xem thử quốc gia đã sản sinh ra đệ nhất đại mỹ nhân xem có thực sự đúng là non xanh nước biếc, khắp nơi toàn là tuấn nam mỹ nữ hay không!

“Được rồi, tỷ đây hứa với nguoi, không nói cho sư phụ nguoi biết, dù gì ta cũng không dự định đi Lương Quốc, chúng ta đi Thương Môn!” Đá lông nhoeo với Vô Cầu một cái, thẳng nhóc Vô Cầu nhất thời khoái chí không chịu nổi.

“Ah~~~~ Thương Môn~~~~” một hồi lâu sau, thẳng nhóc ngu ngốc tròn mắt dường như muốn hỏi “Thương Môn là ở đâu?”

Ta méo miệng hỏi hần: “Sư phụ nguoi bình thường dạy nguoi những gì? Thương Môn là cái gì nguoi cũng không biết? ! Đó là một quốc gia, là thuộc địa của Lương Quốc!”

Vô Cầu sững sờ, tròn mắt suy nghĩ một lát, trả lời: “Sư phụ dạy ta y thuật, đương nhiên còn có độc thuật!”

“Hết rồi hả?”

Thằng nhóc con lại suy nghĩ một lúc, khẳng định: “Hết rồi.”

Aizz, đứa trẻ đáng thương, nền tảng giáo dục cực kỳ yếu kém!

“Thuyền này nguoi thuê hả?”

“Mua.”

“Sư phụ cứu ngoại công của tỷ, biểu ca tỷ đưa bạc.”

“Cái gì? ! Ngoại công ta bị làm sao?”

Tên tiểu tử Vô Cầu đảo tròn hai mắt một vòng, xia một ngón tay ra, nhìn ta cười hắc hắc, nói: “Aizzz, tỷ không biết chứ, trong hai mươi ngày mà tỷ ngu kia đã xảy ra bao nhiêu chuyện kinh thế hãi tục!”

“Nói mau!” Ta nóng nảy, lão gia tử mặc dù thân thể lúc nào cũng khỏe mạnh, nhưng cũng khó chống lại tuổi tác.

“Đầu tiên là hoàng đế đệ đệ của tỷ ôm ‘thì thể’ tỷ ở trước mặt bá quan khóc đến mức tắc cả tiếng, tiếp đến là ngoại công kiên cường của tỷ cố nén không rơi lệ uất nghẹn đến mức té xỉu ở trong điện... Đúng rồi, còn nữa!” Vô Cầu tựa như rất hưng phấn, nhìn chăm chăm ta hỏi, “Tỷ đã gặp Diêm Vương chưa?”

“Ngôn Vương? ! Gặp rồi, Vân... Âu Dương Vân mà.” Ta suýt tí nữa lại gọi hần là Vân tiên nhân.

(Note: Diêm Vương và Ngôn Vương phát âm giống nhau)

“Đúng đúng! Danh xưng ‘Diêm Vương’ thật đúng là xứng với hần nha! Hần quả thực chính là Diêm La vương của địa phủ!”

“Hần làm sao?” Ta khó hiểu, Âu Dương Vân sao lại thành Diêm Vương được.

“Tỷ không biết đâu, sau khi xác nhận tỷ thật sự không còn thở và đã chết, hần lập tức... trời đất ơi, ta lúc đó ở trên điện sợ đến mức ngốc luôn! Tỷ biết không, móng tay của hần thoáng một cái mọc dài ra! Hai mắt hần ngân sắc chứ gì? Nhưng trong nháy mắt liền biến thành đỏ sẫm!”

“Ặc...” Là tiên nhân biến thành ma sao? Ngát.

“Tỷ là chết giả, thế nhưng cả trăm người gần đó, là chết thật! Cái tên Diêm Vương kia giống như bị điên lao ra khỏi Hoàng Cung, ở trên đường lớn gặp nam nhân nào liền giết nam nhân đó, bên ngoài hoàng cung Ngọc Quốc các nam nhân trong vòng trăm trượng đều sắp bị một tay hần giết sạch rồi! Đó quả thật là một chiêu đoạt mạng, chớp được cổ ai lập tức bẻ gãy đôi! Trời ơi thiệt đáng sợ! ~~~~~ “

Ta kinh ngạc nhìn Vô Cầu, không dám tin vào lời nó nói. Cũng không muốn tin...

“Đừng... Đừng nói nữa...” Ta không dám tiếp tục nghe nữa. Ta là một tội nhân!

Ta không giết bá nhân, nhưng bá nhân vì ta mà chết.

Vô Cầu làm như không nghe thấy lời ta nói, tiếp tục kể: “Sau đó Ất của nhà tỷ, còn có tên hoàng đế Hiên Viên, cộng thêm một đám người cùng nhau xúm lại mới có thể chế ngự được hần. Nhưng cái tên điên kia, mặc dù đã tỉnh táo lại, nhưng ta thấy, cũng không được tỉnh cho lắm, hần lại lao cái vào đến chỗ đệ đệ tỷ đòi ‘thì thể’ của tỷ, nói cái gì rằng tỷ là Vương phi của hần, hần phải mang tỷ về Ngôn Quốc. [©xmydux.wordpress.com] Ha ha, kết quả, đệ đệ của tỷ lại đánh nhau với hần, chết sống không đưa ‘thì thể’ tỷ cho hần, còn khiêu khích muốn lập tức ban chiếu chỉ an táng tỷ theo nghi thức hạ táng dành cho hoàng hậu!”

Ta nghe mà dại đi, giống như không nghe thấy gì, tâm tư đã lưu lạc đến nơi những người đã bỏ mạng vì ta.

“Cuối cùng, vẫn nhờ biểu ca tỷ lợi hại, bước tới giáng cho hoàng đế đệ đệ của tỷ một cái tát, đánh cho hần tỉnh lại! Oa, không biết đánh hoàng đế thì có cảm giác gì nhỉ! ~~~ “

“Ha ha, người đứng là đồ trẻ con.” Ta bắt đầu đi lắc đầu.

“Cho nên, tỷ biết không!” Vô Cầu chớp chớp mắt nhìn ta.

“Biết cái gì?” Ta chậm rãi hỏi, lòng rối như tơ vò.

“Ngọc Quốc của tỷ khai chiến với Ngôn Quốc rồi!”

“Cái gì?” Trời ạ, mới hai mươi ngày, hai mươi ngày thôi mà đã có gần trăm người chết, khói lửa chiến tranh bốn phía nổi lên rồi ư? “Lý do là?”

“Tỷ chứ ai, à không, chính là cái quan tài trống rỗng của tỷ!” Vô Cầu tức tối nói, giọng có chút bất bình. “Có điều, tỷ cũng đừng lo lắng, Kim Quốc đã kết liên minh với Ngọc Quốc của tỷ rồi, Ngôn Quốc đánh không lại đâu.” Vô Cầu lại nghĩ ngợi một lúc, rồi trợn mắt hỏi ta, “Bây giờ tỷ đâu còn là Thượng Quan Lăng nữa, lo nhiều chuyện như vậy làm gì?”

“Ta cười cười: “Đúng vậy. Trên đời này, giờ sẽ không còn Thượng Quan Lăng nữa. Không còn.”

Ngọc Quốc Du Thiên năm thứ ba, ngày mười sáu tháng Hai, Trưởng công chúa Ngọc Quốc Thượng Quan Lăng lâm bệnh qua đời.

Ngọc Quốc Du Thiên năm thứ ba, ngày hai mươi hai tháng Hai, Thượng Quan Lăng được hạ táng ở Phúc Lăng, được tôn xưng là “Khâm Thiên Thánh Lăng Công Chúa.”

Ngọc Quốc Du Thiên năm thứ ba, ngày hai mươi ba tháng Hai, Ngọc Đế Thượng Quan Thiên ban hạ tể văn, Trưởng công chúa qua đời, thiên địa đau buồn, toàn quốc tiếc thương. Trong ba tháng, dân chúng Ngọc Quốc đều phải mặc quần áo trắng, trong vòng hai năm, không ai được cưới gả.

Ngọc Quốc Du Thiên năm thứ ba, ngày hai mươi bảy tháng Hai, Ngọc – Ngôn hai nước khai chiến.

Quân doanh Ngôn Quốc, trong Vương trưởng.

Ở chính giữa Vương trưởng cao ráo rộng rãi, mặt đất được trải một lớp thảm lông cừu dày trắng tinh, Âu Dương Vân mệt mỏi tựa người trên ghế, nhắm mắt dưỡng thần, nhằm xoa dịu cơn mệt mỏi rồi rời sau mấy ngày liên tục bồn bả, cùng với nỗi đau đớn dính chặt như bóng với hình trong lòng hần không

tài nào dứt bỏ được.

Bỗng dung, Âu Dương Vân mở choàng đôi mắt ngân sắc của hân ra, thận trọng nhìn chăm chăm vào nam nhân đang đứng trước Vương tọa của hân, một nam nhân quyền rũ đồ chót y như một đoá Mạn Châu Sa Hoa.

“Ngươi tới đây làm gì?” Giọng nói lạnh lùng, đôi mắt ngân sắc chỉ chấn động sau một giây, lại trở về vẻ bình tĩnh không chút cảm xúc, mi mắt khẽ hạ xuống.

Một tiếng cười nhạo, nam tử mặc hồng sam thêu một đoá bạch mai, thần nhiên cất tiếng, ngay cả giọng nói cũng đầy chế nhạo: “Ta có ý đến thăm đệ, Vương đệ sao lại lạnh lùng như vậy!” Đôi mắt tím híp lại, tà mị bức người.

Âu Dương Vân thờ ơ liếc hân một cái, không thèm phản bác, chỉ nói: “Cô hiện tại không có tâm tình nói những lời thừa thãi với ngươi, mời đi chỗ khác.”

“Ha ha, cho dù vương đệ không niệm tình huynh đệ, cũng nên nhớ cái ơn cứu mạng của ta chứ? Hmm?” Lời nói nhu hòa, nụ cười yêu mị, nhưng trong Vương trưởng lại như có gió lạnh thổi qua, khiến người ta không khỏi siết chặt y sam vào người cho khỏi lạnh.

Đôi mắt ngân sắc của Âu Dương Vân khẽ ngược lên, nhìn kẻ kia một cái, rồi lại hạ xuống, vẫn lạnh lùng nói: “Nhớ rõ, Cô không phải vương đệ của ngươi, vì Cô chưa bao giờ có vương huynh.”

Đôi mắt tím thoáng nheo lại, chỉ trong nháy mắt lại cười vang: “Ha ha ha... vậy sao, như thế, rất tốt.” Dừng một lúc, lại nói: “Thật đáng tiếc, cái tên Yên này cho dù chỉ tồn tại được một ngày, nhưng cũng là trưởng tôn của lão Ngôn Vương, là một sự thật không thể thay đổi.”

Âu Dương Vân đột ngột mở to hai mắt, ngân quang lóe ra, hân khí bức người, trầm giọng gầm lên: “Âu Dương Yên —— ngươi đừng có được đăng chân lân đăng đầu với Cô!”

“Ôi, vương đệ còn nhớ rõ tên ta thì thật quý hóa, ha ha, cũng không uổng công ta thiên tâm vạn khổ chạy tới nhắc nhở đệ.” Âu Dương Yên tinh bơ tìm một chỗ ưu nhã ngồi xuống, mỉm cười dịu dàng nhìn Âu Dương Vân, chờ hân đặt câu hỏi.

Trầm mặc hồi lâu, Âu Dương Vân rốt cục cũng không chịu nổi có người nhìn chăm chăm vào mặt mình, đành miễn cưỡng hỏi: “Ngươi tới tìm Cô rốt cuộc có chuyện gì?”

Lúc này, Âu Dương Yên mới thu hồi ánh mắt, lơ đãng nhếch miệng, nhưng vẫn phong tình không ai sánh bằng, cười nói: “Vương đệ chuyên tâm tu luyện 《Mạch Tuyết Thần Công》 đã đến tầng thứ mấy rồi?”

“Không phải việc của ngươi.” Âu Dương Vân lãnh đạm nói.

“Ha ha, Âu Dương Vô Ngôn tu luyện 《Mạch Tuyết》 cùng lắm chỉ tới tầng thứ tư, cũng đã là cao nhất trong hoàng tộc Ngôn Quốc chúng ta. Hôm đó...” Âu Dương Yên liếc nhìn Âu Dương Vân, phát hiện lông mi hân khẽ động đậy, khóe môi lập tức cong hơn nữa, lại nói tiếp: “Hôm đó, vừa thấy vương đệ, mới biết anh hùng xuất thiếu niên, chắc hân vương đệ đã đột phá tầng thứ bảy rồi?” Lại đảo mắt qua Âu Dương Vân, thông thả nhấn mạnh từng chữ một hồi, “Thế đã đoạn tuyệt thất tình lục dục chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 110: Đoạn tuyệt ái tình, không còn vương bận?

Âu Dương Vân vẫn giữ nguyên nét mặt bình thản, nhưng trong lòng bỗng nổi lên một ý nghĩ giết người, bắt đắ dĩ ép buộc bản thân nhắm mắt lại, âm thầm niệm 《Thanh Tâm Quyết》 để áp chế ác niệm trong lòng.

Một kẻ âm thầm áp chế, một kẻ nhẹ nhàng nói: “《Mạch Tuyết Thần Công》 là bí kiếp của Ngôn Quốc ta, nhưng thất truyền vào đời tổ phụ, sau đó được... Âu Dương Vô Ngôn tìm về, y luyện tới tầng thứ tư nhưng lại không thể đột phá lên nữa, nguyên nhân chính là... Ha ha, 《Mạch Tuyết》 cần phối hợp với 《Thanh Tâm Quyết》 mới có thể đại thành công, mà tu luyện 《Thanh Tâm Quyết》 tất phải bắt đầu từ lúc còn nhỏ. Không biết vương đệ đã bắt đầu tu tập 《Thanh Tâm Quyết》 từ lúc mấy tuổi?”

“Cô đã nghe đủ những lời nhảm nhí của ngươi rồi, ngươi có thể đi. Nếu không, thì đừng trách sao Cô không niệm tình cũ!” Âu Dương Vân từ từ mở mắt ra, nhìn thẳng vào Âu Dương Yên, ra lệnh đuổi khách.

Đôi đồng tử màu tím của Âu Dương Yên long lanh, không hề có chút sợ hãi nào, cười nhạt nói: “Nếu cứ cố ép tu luyện 《Mạch Tuyết》 mà không phối hợp với 《Thanh Tâm Quyết》... có thể sẽ bị tẩu hỏa nhập ma đó, vương đệ của ta ạ.” Rồi chậm rãi đứng dậy, nói tiếp, “Vì một người như vậy, à nhầm, là một người chết... ”

“Ngươi câm miệng! ——” Âu Dương Vân từ trên vương tọa đứng bật dậy, hai tròng mắt ngân sắc đằng đằng sát khí.

“Vi nhớ đến một người đã chết mà bỏ đi nhiều năm khổ luyện, đáng giá sao? Hmm?” Âu Dương Yến nét cười càng rõ, “Vương đệ sợ bản thân thực sự tuyệt tình tuyệt ái? Sợ bản thân lúc có được chiếc quan tài đó trong lòng sẽ không còn cảm giác? Sợ trong lòng mình người kia sẽ trở thành giống như tất cả vạn vật khác? Ha ha. . . Hoa là hoa, cây cỏ là cây cỏ, chim muông là chim muông, con người chẳng qua cũng chỉ là con người mà thôi, những thứ này trong mắt vương đệ có gì khác biệt sao?”

Hơi thở Âu Dương Vân bắt đầu bắt ổn, hô hấp từ từ dần dập, hai tròng mắt ngân sắc thoát cái đã nhuộm đỏ.

“Ha ha, vương đệ à, đừng quá kích động, mấy ngày trước ta vừa mới cứu đệ, nếu như lại để tẩu hỏa nhập ma một lần nữa, sợ là thần tiên cũng khó cứu à! ~~~ “

Âu Dương Vân vùng mạnh tay áo, quát to: “Cút ——” nắm tay trong tay áo siết chặt, không một khe hở.

Âu Dương Yến mỉm cười, ưu nhã xoay người, ung dung bước ra ngoài, rời khỏi Vương trướng.

“Vương đệ, ta hảo ý nói cho đệ biết, người trong lòng đệ bởi vì cứu một tên nam nhân khác mới chết thảm như thế. Tên đó chính là —— Đồng Phương Cửu.”

Âm thanh ù đi.

Âu Dương Vân chán nản đứng một mình trong vương trướng, để che đậy nỗi đau đớn vô hạn trong lòng, hẩn lại niệm 《 Thanh Tâm Quyết 》 một lần nữa.

Nếu như không có nàng, vậy thì tuyệt tình tuyệt ái, quên đi thất tình lục dục, cũng có sao đâu.

Trong lòng tỉnh táo chút ít, trong mắt lạnh đi chút ít, tình cảm giảm bớt đi nhiều.

《 Thanh Tâm Quyết 》 thanh ngô tâm, đoạn ngô niệm, xá ngô ái, không dư sinh. (dọn sạch trái tim ta, đoạn tuyệt mọi ý niệm của ta, từ bỏ tình yêu của ta, sống cuộc đời không vương bận)

Thời gian chậm rãi trôi đi, thoáng chốc đã là mùa xuân.

Tuyền Trấn, một trấn nhỏ sát biên giới Thương Mân, phía tây nam giáp với Lương Quốc.

Trong trấn chỉ có một khách sạn nhỏ nhưng vì địa lý vị trí đặc thù của nó mà vô cùng ồn ào, náo nhiệt.

Tại một vị trí ngồi gần cửa sổ, là một vị thiếu niên tuổi mới có khuôn mặt thanh tú, ngồi bên cạnh thiếu niên là một cậu bé khoảng chừng mười ba, mười bốn tuổi, tay không an phận kéo ống tay áo của thiếu niên, miệng bi bô không ngừng.

“Theo ta về Cửu Trọng Sơn đi, có được không? Đi mà, có được không! ~~~ “

“Mệt quá, chẳng phải sư phụ ngươi không cho phép chúng ta đi Lương Quốc sao? Đừng quên Cửu Trọng Sơn chính là núi ở Lương Quốc đó!”

“Ngươi —— hừ —— “

“Ha ha, Vô Cầu? Giận rồi hả?” Ta vỗ vỗ đầu Vô Cầu, dụ dỗ nó, “Nếu không ta dẫn ngươi đi Tây Vực, đến Sinh Từ Cốc?”

Vô Cầu khề đảo tròng mắt, liếc nhìn ta một cái, nói: “Tỷ gạt người!”

Ta sùng sốt nhìn Vô Cầu, lại ghẹo nó: “Ngươi không muốn xem nơi sư phụ ngươi sinh trưởng có hình dáng thế nào sao? Không muốn đi bái tế sư tổ ngươi hả? Hừ, cái tên tiểu tử nhà ngươi thật là đồ vô lương tâm!”

“Nhưng. . . Nhưng mà đi Tây Vực phải đi thuyền lớn, phải vượt biển! Hơn nữa, tỷ lại không biết đường!” Dứt lời, còn đáp trả lại ta một ánh mắt nhạo báng “tỷ là đồ mù đường”.

“Xì! ~ nếu như ta muốn đi, lúc nào chả có biện pháp!” Đừng quên, ta chính là “Thần” của ngươi! Vô não của thằng nhóc khó ưa này đúng là không đủ nếp nhăn mà!

Đột nhiên, tại một chỗ ngồi cách bọn ta không xa có vài người nói chuyện rộ lên. Ta vốn không để ý mấy chuyện bát quái chôn gang hồ, nhưng bọn họ lớn tiếng “mời mọc” như vậy, ta không nghe chẳng phải là không nể mặt mũi bọn họ hay sao?

Vì vậy, ta liền vênh tai lên nghe ngóng. . .

“Các ngươi có biết tháng trước đã xảy ra những chuyện trọng đại gì không?” Một người để râu quai nón, trông đầy khí thế của một tráng hán, ấy thế mà lại là kẻ bát quái nhất.

Ba người còn lại trong bàn đều nhìn về phía tráng hán, chờ hắn nói tiếp.

Đưa ba ngón tay ra, tráng hán cười toe toét, nói: “Ba việc trọng đại!”

“Tống huynh! Nói đại đi, đừng có úp mở nữa!”

“Ha ha. Chuyện thứ nhất, Trương công chúa Ngọc Quốc đột ngột qua đời.”

“Haizz, chuyện này ai chẳng biết! Dân chúng Ngọc Quốc kẻ cũng thảm thiết! Mặc áo tang ba tháng! Trong vòng hai năm không được cưới gả! Vậy là sao chứ! Có phải Hoàng Đế chết đâu!” Một người tỏ ý bất bình nói tiếp.

Ặc. . . Tiểu Thiên Thiên sao có thể làm như vậy chứ? Thế này chẳng phải khiến vạn dân căm hận ta sao? Lúc “sống” danh tiếng vốn đã không tốt rồi, giờ đến cả “chết” rồi mà còn phải bị vạn nhân mắng chửi! Sao mà ta thảm dữ vậy. . .

“Không thể tin được, cái này là gì chứ, nghe xong còn tưởng rằng người chết không phải là tỷ tỷ của tiểu hoàng đế kia, mà là lão bà của hần chó! Ha ha. . .”

“Oh ha ha ha. . .”

Đám người này thật thô tục, tức chết ta rồi, dám bóp méo tỷ đệ tình thâm của bọn ta như thế! Một đám người bảo thủ.”

“Chuyện thứ hai—— Ngôn Quốc Ngọc Quốc khai chiến.”

“Đây cũng chẳng phải chuyện mới mẻ gì, đánh nhau cả nửa tháng rồi, ai chẳng biết chứ.”

“Aizz, xem ra thiên hạ này lại không được yên ổn nữa rồi!”

“. . . Đúng vậy, đúng vậy. . .”

“Ha ha, nhưng vì sao khai chiến, nguyên nhân khai chiến các người có biết không?” Râu quai nón cười nhún nhún, nhìn chăm chăm mọi người.

Ngoại trừ ba người cùng bàn lắc đầu lia lại ra, toàn bộ cả khách điểm, ai nấy đều ngoảnh cổ nhìn về phía râu quai nón.

“Chính là vì cái cô công chúa Ngọc Quốc đã chết kia!”

“Gi! ——” mọi người đều kinh ngạc sững sờ.

“Ta có một huynh đệ là người Ngôn Quốc, hần chỉ là một văn nhân, mở miệng chỉ biết ‘chỉ, hồ, giả, dã’ (*), thế nhưng tháng trước lại bỗng dưng bị bắt đi sung quân, chính là bởi vì Ngôn Vương muốn khai chiến với Ngọc Đế, thế rằng phải đoạt lại vương hậu của hần!”

(*) là những trợ từ mà các văn nhân hay dùng.

“Vương hậu của Văn Lăng Vương?”

“Vậy liên quan gì đến Thượng Quan Lăng đã chết?”

“Ta biết, ta biết, Thượng Quan Lăng thiếu chút nữa đã gả cho Văn Lăng Vương, nhưng trong ngày đại hôn lại biến mất, còn Văn Lăng Vương không hiểu sao lại hoãn lại ngày thành hôn.”

“Nhưng Thượng Quan Lăng đã chết rồi, hưởng hồ hôn sự này lại chưa kết thành, sao là vương hậu của Ngôn Vương được?”

Râu quai nón cười đắc ý, oang oang nói: “Ngôn Vương người ta nói rằng—— Thượng Quan Lăng, sống là vương hậu của hần, chết cũng phải chôn cùng huyết với hần!”

“Xi hihi —— “

Giọng cười không nhịn phụt ra này cũng chỉ có thằng nhóc ngu si không biết lễ phép kia có thể làm ra thôi.

Ta đột ngột chuyển hướng, nhìn về phía mọi người đang chìa mũi dùi vào bọn ta khề gât đầu, cười nhạt, tỏ ý áy náy, ánh mắt mọi người lúc này mới rút ra khỏi người bọn ta.

Một giây sau, một tay ta lên lút néo lên cánh tay thẳng nhóc Vô Cầu, hung hăng véo một cái, còn tay kia rất chính xác bịt chặt luôn cái miệng của nó, cười hi hi khoai trá nhìn tên tiểu tử vì đau quá không chịu nổi mắt đã rung rung, 「©xnydux.wordpress.com」 ghé vào lỗ tai hần nhỏ giọng nói: “Đi theo ta, thì phải tỏ ra thông minh một chút, hai chúng ta không một ai biết võ, lỡ trêu chọc bọn thất phu, ta có thể bỏ chạy nhanh hơn người, tự người nên suy nghĩ làm thế nào!”

Buông tay ra, Vô Cầu nhìn ta thút thít vẻ oan uổng, đôi mắt to chớp chớp, trách ngược lại ta: “Thôi đi! Nếu không có ta bảo vệ, trên đường đi tỷ đã bị đùa giỡn mấy lần rồi? Bỏ chạy thì có tác dụng gì?”

Ta. . . nhin. Chẳng phải chỉ là biết hạ độc thôi sao? Có gì hay đâu! Xi, bà đây đâu có lạ gì!

“Aizz, Tiểu Lăng Nhi, thật không ngờ Diêm Vương đối với tỷ thật là si tình, không chỉ phát cuồng vì tỷ, mà ngay cả chết cũng muốn chôn cùng với tỷ! Ai

da ~~~ ta bị hấn làm cảm động mất rồi~~~~ ô ô ~~~” Vô Cầu một mặt già khóc, một mặt nhìn bộ mặt nổi đầy gân xanh của ta mà cười trộm, “Nhưng ta vẫn cảm thấy sư phụ ta tốt nhất! Ha ha, Tiểu Lăng Nhi tỷ gả cho sư phụ ta thì thế nào? Sau này, toàn bộ ma y quán đều do tỷ quản lý, rất uy phong nha!”

Ta liếc thẳng nhóc khó ưa kia một cái, túm lấy vạt áo nó kéo lại, dán sát vào tai nó, nói giọng dữ tợn: “Thứ nhất, ngươi phải tôn xưng ta là ‘sư phụ’, đừng quên thân phận ta hiện tại chính là ‘Ma Y’!” Dừng một chút, “Thứ hai, ‘Tiểu Lăng Nhi’ cũng không phải để dành cho ngươi gọi! Cho dù ta không làm ‘sư phụ’ của ngươi, ngươi cũng phải tôn kính gọi ta một tiếng ‘tỷ tỷ’! Hừ, không bắt tên tiểu tử xấu xa nhà ngươi gọi ta là ‘a di’ là đã dễ dãi với ngươi lắm rồi!”

“Cái bà già này. . . dám ăn hiếp ta. . .” Vô Cầu bắt mắt ngược mắt nhìn ta.

“Hắc hắc.” Ta cười. Ăn hiếp ngươi? Ai biểu ngươi nhỏ làm chi? Không ăn hiếp ngươi ta còn ăn hiếp được ai, đúng hong?

Ở bên đây, ta và Vô Cầu đấu võ mồm càng đấu càng vui, ở bên kia câu chuyện bát quái cũng càng lúc càng xôm tụ.

“Tổng ca nói gì?”

“Tổng đại ca, huynh vừa nói cái gì không giống?”

“Lão Lương đã tước bỏ binh quyền của Đông Phương Cửu?”

“Cửu vương gia bị giam lỏng rồi ư?”

Bạn đang đọc truyện *Chi Cẩn Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 111: Ngày rằm tháng Hai, ghi khắc trong tim!

Vì sao? ! Sao lại như thế? Tên ngốc Đông Phương Cửu kia lại bị gì nữa rồi? Trái tim nhảy thót một cái, vội vàng vênh tai lên nghe. . .

“Đông Phương Cửu đã giải tán hết tất cả cơ thiệp trong phủ của hấn, duy nhất giữ lại một người.” Râu quai nón họ Tổng nói giọng đầy phản kích.

“Ai vậy?”

“Aizzz, sao có thể vứt bỏ tất cả mỹ nữ như vậy chứ? Thật là phí của trời. . .”

“Giữ lại ai vậy?”

Đó gọi là vui dập của trời! Đồ mù chữ!

Ha ha, có điều tên ngốc Đông Phương Cửu kia kẻ ra cũng không tồi, đuôi rất đúng, rất hay, rất tuyệt! ~ ta âm thầm khoái chí trong bụng. Trong lúc lơ đãng khước môi tự động cong lên, tạo thành một nụ cười mỉm chỉ.

“Cười cái gì? Không nghe người ta nói sao, vẫn giữ lại một người mà! Duy nhất giữ lại một người đó ~” Vô Cầu cố ý tại nhạo báng bên tai ta.

Liếc cho nó một cái, ta lại quay sang nhìn về phía râu quai nón, trong mắt vẫn còn chút tức giận.

NND ai cho ngươi giữ lại một người chứ?

“Đông Phương Cửu duy nhất giữ lại ‘thiên hạ đệ nhất vũ cơ’ —— Vũ Mị Nương!” Râu quai nón nhìn về mặt nồn nóng của mọi người ra chiều thích thú, rồi mới công bố đáp án.

“Phựttt —— khụ khụ. . .” Lần này kẻ gây ra chuyện “mất mặt” thế này không phải tiểu Vô Cầu, mà là ta. Ngậm nước chưa kịp nuốt, bị sặc phun ra hết rồi. . .

Tặng cho mọi người một ánh mắt “thành thật xin lỗi”, ta vội vàng cúi gầm đầu xuống.

“Lăng tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy? Đừng đau lòng quá!” Tiểu Vô Cầu lo lắng giúp ta vỗ vỗ lưng để thông khí, “Ta đã sớm nhìn ra tên Đông Phương Cửu kia không phải tốt lành gì rồi, sao sánh được với sư phụ ta chứ, người vừa tốt, y thuật lại cao, ngay cả tướng mạo sư phụ ta cũng là. . .”

Ta hất bàn tay của Vô Cầu ra, sự mặt nhìn nó, nhìn cho đến mức lúc nó nổi cả gai ốc lên.

“Đừng có ở trước mặt ta khen sư phụ ngươi nữa, nhớ kỹ đó!”

Tiểu Vô Cầu tuy gạt đầu với bộ mặt đáng thương, nhưng vẫn không quên thông thêm một câu: “Sư phụ ta vốn là người tốt...”

“Oh~~~~” mọi người vỗ lẽ gạt đầu.

“Chính là vũ cơ đã hiển vũ trong bữa thọ yến của Ngọc Đế đó!”

“Đúng đó, vũ điệu kia vừa nhảy người ta đã trở thành ‘thiên hạ đệ nhất vũ cơ’ rồi! Cũng nổi danh ngang hàng với tam công chúa của Thương Mân chúng ta còn gì! ~~~”

“Haizz, dù thế nào thì cũng chỉ là một vũ cơ, sao có thể so sánh với tam công chúa băng thanh ngọc khiết của chúng ta được?”

“Đúng đó đúng đó!”

“Chứ còn gì nữa, chẳng qua chỉ là thị thiếp của Đông Phương Cửu thôi, hắc hắc, có lẽ công phu trên giường cũng là...”

“Ha ha ha...”

Ta quay đầu đi khinh miệt, chẳng buồn nghe mấy lời YY của một đám đàn ông không có phụ nữ.

“Tổng ca huynh vẫn chưa nói cho bọn ta biết, vì sao Cửu Vương gia tiếng tăm lừng lẫy mà lại bị tước binh quyền vậy.”

“Lão Lương Vương ngoại trừ thích luyện đan ra còn yêu thích mỹ nhân. Lần trước nghe nói Đông Phương Cửu có tiên thảo gì đó, liền đòi hắn đưa cho mình, người ta không cho, lần này nghe nói trong phủ hắn có một tuyệt sắc vũ cơ lại nổi lòng tham lên đòi lấy, Cửu Vương gia người ta khí phách như thế, ngay lập tức liền tặng cho lão Lương Vương hai từ——”

“Nói đi đó là gì?”

“Hai từ gì vậy?”

Râu quai nón ra và tự đắc ho khan một tiếng, hắng giọng, nâng chung trà lên giả vờ tỏ phong thái ưu nhã, lạnh lùng nói: “Chết rồi!”

“Hả? Chết rồi?”

“Đây chẳng phải là không nể mặt lão Lương Vương kia sao!”

“Haizz, Đông Phương Cửu từ chỗ lão Lương Vương trở về, lập tức giải tán hết cơ thiếp trong phủ, lần lượt từng người đi ra nhưng không có ai tên là Vũ Mị Nương hết. 「©xnydux.wordpress.com」Lão Lương Vương tức giận, hơn nữa trong phủ Đông Phương Cửu rất nhiều cơ thiếp đều là “lẽ vật” các quan lớn trong triều dâng tặng, cơ sở ngầm giờ cũng mất hết, những viên quan kia cũng giàu đồ bìm leo, liền bãi chức vị Binh Bộ Thượng Thư của Đông Phương Cửu, giam lỏng hắn bên trong phủ.”

“Thực là...”

“Gần vua như gần cọp a, Cửu Vương gia kia vốn là một người uy phong biết bao!”

“Aizz, hiện tại kẻ xuân phong đắc ý chính là Thất vương gia! ~~~”

“Ừ, tám phần Lương Vương sẽ truyền lại ngôi vị cho Lão Thất rồi.”

“Đúng đúng...”

“Đáng tiếc cho tam công chúa của chúng ta...”

“Vì sao vì sao?”

“Lão Lương Vương không chiếm được đệ nhất vũ cơ, chủ ý liền chuyển sang...”

Nhìn đám người đang thảo luận vô cùng sôi nổi mà tâm tư ta đã phiêu dạt tới nơi nào...

Thật chẳng ngờ, ta nghe mà sao rất bình tĩnh, trái tim hầu như chỉ nhói lên một cái lúc đầu, rồi lại phẳng lặng như tờ.

Mất binh quyền, giam lỏng tại gia, Đông Phương Cửu à Đông Phương Cửu, ta thật không tin người thực sự vô dụng như vậy, mặc cho người ta áp bức như vậy. Có lẽ người đang trốn trong nhà giấu tướng dưỡng binh, định giao “miếng thịt ngon lành” này cho tên Thất ca dốt nát của người ư? Hừ, bãi chức vị, còn binh phủ thì sao? Vẫn nắm chắc trong tay chứ? Ta không tin người có thể ngoan ngoãn giao nó ra!

“Lãng tử tỳ, nghĩ gì vậy?”

Ta hồi phục tinh thần, nhìn Vô Cầu, nghiêm mặt nói: “Vô Cầu, hiện tại đang là thời loạn thế, chúng ta xuất môn ra ngoài nhất định phải cẩn thận một chút,

ngươi xem ta hiện tại một thân nam trang, cho nên đừng có hồ ngôn loạn ngữ nữa, không được kêu loạn lung tung.”

Vô Cầu bấu môi, gật đầu.

“Sur... Sur phụ, nghĩ gì vậy?”

Ta cười cười, sờ sờ đầu hấn: “Nghĩ xem tối nay ngủ ở đâu.”

“Không ngủ khách sạn này sao? Tuyền trấn chỉ có một khách sạn này thôi!”

“Bây giờ trời vẫn còn sớm, chúng ta đi ra ngoại thành, mặt trời chưa lặn là có thể đến lãnh thổ Lương Quốc, ở đó khẳng định sẽ có khách sạn tốt hơn.”

Vô Cầu kinh hãi: “Không được! Không thể đi Lương Quốc! Sur phụ...”

“Ta chính là sur phụ của ngươi.” Ta cười cười, xoa xoa đầu hấn, “Vô Cầu, vì sur lại dạy ngươi một câu ‘tướng tại ngoại quân lệnh hữu sớ hữu thụ’ (tướng đi vắng quân lệnh tất cả phải nghe ta). Ha ha...”

Ta nhòm người đứng dậy, cất bước nghênh ngang đi.

Trước mặt là hai lối rẽ, ta nhìn Vô Cầu, đúng lúc Vô Cầu nhún vai cười hi hi với ta, cố ý ngọt giọng, nói: “Tùy sur phụ định đoạt.”

Ta oán hận xoay người trở lại nhìn về phía hai lối rẽ kia, ngẫm nghĩ hay là xem ý trời? Nhưng trong tay lại chẳng có đồng tiền xu nào để tung cả...

“Sur phụ, đã quyết định được chưa?” Thằng nhóc thối tha Vô Cầu này chẳng tốt lành gì, còn cố ý hỏi thúc ta, “Nếu sur phụ còn không quyết định ngay thì mặt trời sẽ xuống núi mất ~ đến lúc đó chúng ta sẽ phải ở lại giữa chốn núi non trùng điệp này mà đợi cả đêm, uhm, chỗ này nhìn qua chắc là không có mảnh thú, ack, có điều, có thể sẽ có rắn à nha! ~” Vô Cầu còn rất khoái trá cao giọng tiếp tục hỏi ta, “Sur phụ có sợ rắn hong?”

Rõ ràng chính là khiêu khích! Nó đang khiêu chiến với uy nghiêm của một mẹ kế đây mà!

Ta nhe răng cười nham hiểm bước tới gần nó, nhìn thấy cơ thể nó đột ngột cứng đờ, trong bụng càng thêm đắc ý.

“Hắc hắc, tiểu Vô Cầu à, vì sur cảm thấy ở đây rất tốt, ngươi thử nghĩ xem, tới lúc nửa đêm, trăng mờ gió thoảng... Đó chẳng phải là thời điểm để giết người hay sao? Đúng không?”

“Ngươi... Ngươi muốn làm gì?!” Vô Cầu sợ quá giật thót. Xem ra thằng nhóc này vẫn còn sợ ta, bình thường khi cãi nhau nó có thể thắng được đều là nhờ ta lười so đo với nó, nhường nó. Tên nhóc này gặp yếu thì cương, gặp cường thì yếu!

“Vì sur có thể làm gì chứ? Ha ha...”

“Thượng Quan Lăng! Ngươi... Sur phụ ta đã cứu ngươi, ngươi không thể lấy oán trả ơn, ăn hiếp ta!”

NND nếu không phải tại cái tên sur phụ chết tiết kia của người thì bà đây có thể bị trúng thứ cổ khốn kiếp “Đồng Quy” này sao? Bà đây có thể phải ném trái lo lắng hãi hùng qua từng đêm trăng tròn hay sao? Bà đây có thể phập phồng lo sợ phải XOXO với một thằng cha chết tiết mắc ói nào đó sao? ! Bà đây suốt tí nữa đã toi mạng vào đêm rằm tháng Hai kia rồi ngươi có biết hay không? Thật sự suốt tí nữa là toi mạng, hoặc có thể nói là không có ý định sống tiếp...

Nghĩ lại đêm hôm đó, còn nhớ Yến Tứ Phương khom người ghé vào bên tai ta thì thảo hời: “Lăng Nhi, ta không nắm chặt có thể cứu sống nàng, hưởng hô, cường bức ầu cô ra ngoài, cô độc tất nhiên sẽ khuếch tán, cho dù may mắn cứu được nàng, 「©xmydux.wordpress.com」cũng khó đảm bảo cô độc trong cơ thể nàng sau này sẽ không phát tác, nếu phát tác... Nàng có biết nàng sẽ đau đớn không bằng chết hay không? Cho dù như vậy, nàng cũng cam nguyện mạo hiểm thử mà không...”

“Ừ.” Ta gật đầu yếu ớt vì không còn sức lực, cũng không biết hấn có làm được hay không.

“Ta cưới nàng, cưới hỏi đăng hoàng, cả đời này sẽ không nạp thêm cơ thiếp nào nữa, như vậy nàng cũng không nguyện ý cùng ta sao? ...”

“Yến Tứ Phương” ta dồn hết sức lực quay đầu sang nhìn hấn, cười u ám, nói: “Ngươi coi như ta là một con lừa cứng đầu là được rồi.”

Yến Tứ Phương thờ dài, nhìn ta nói: “Được!”

Lần đầu tiên ở trong mắt hấn, ta không nhìn thấy hai chữ tà mị, có một chút cảm giác thất bại lại có một chút vui sướng khó hiểu.

Kỳ thực, rất lâu sau đó, ta cũng vẫn không rõ niềm vui sướng trong mắt hấn vì sao mà hiện ra.

Lúc có cơ hội, ta quên không hỏi hấn, sau đó, không còn cơ hội nữa, ta cũng không cách nào biết được.

Nhưng rất nhiều năm sau đó, ta vẫn còn nhớ rõ, đó là ánh mắt thuần túy nhất lần đầu tiên của hấn, có lẽ, đó mới là bản tính của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 112: Thiên cơ khả tham (*)? Nhân tâm khả đoán?

*) tham: tìm tòi và thấu hiểu

“Sư phụ, sư phụ, Lăng công chúa tỉnh rồi!”

“Tỉnh rồi? Tốt.” Yến Tứ Phương yêu mị cười với ta, “Tuy là tỉnh nhưng cùng lắm cũng chỉ mới nhặt lại được nửa cái mạng, nửa cái mạng này chưa biết chống đỡ được tới lúc nào.”

Ta cười khổ một tiếng, bỗng nhiên cảm thấy Yến Tứ Phương có thể là đồng hương với ta, nếu không sao hắn nói chuyện lại cay độc như thế chứ.

“Nếu ta cứu sống được nàng rồi, nàng phải đáp ứng ta ba việc, Ma y ta từ trước tới giờ không kinh doanh lỗ vốn.”

Đột nhiên cảm thấy trong đôi mắt tím đang nhìn chăm chăm vào ta kia sao mà giảo hoạt, trong lòng bất giác sững sờ.

Nhưng đâu còn cách nào, hắn cũng đã cứu ta rồi, đừng tuyên trương báo (*) cũng là chuyện nên làm.

(*) Nguyên câu: Tích thủy tri ân, đương dừng tuyên trương báo. Nghĩa là: nhận được một ân huệ nhỏ thì phải báo đáp lại gấp bội.

Vì vậy, ta mỉm cười tươi rói, nói: “Nói ra nghe thử coi, đừng biểu ta giết người phóng hỏa gì là được.”

“Thứ nhất, sau này phải tránh không để cho bản thân quá xúc động, bằng không sẽ khiến cổ độc phát tán.”

“Ừ...” Ta nhìn hắn đầy nghi hoặc, đây là điều kiện sao? Sao y như là đang lo nghĩ cho ta vậy?

“Thứ hai, không được gả cho Đông Phương Cửu, không được gả cho Âu Dương Vân, không được...”

Ta méo miệng, nói thẳng với hắn: “Chuyện đó Yến à, cảm phiền người nói thẳng cho phép ta gả cho ai còn nhanh hơn...”

Yến Tứ Phương thoáng sững sốt, ho khan một tiếng nhằm che lấp nỗi xấu hổ.

“Điều thứ hai, nói chung là không được dính líu gì tới Đông Phương Cửu nữa, lại càng không được phép gả cho hắn, nghe rõ ta nói rồi chứ?”

Ta thầm cười khổ trong lòng, lẽ nào ai cũng cảm thấy ta yêu Đông Phương Cửu đến mức không thể tự thoát ra được, nếu không là hắn thì không chịu gả, vì hắn sẽ sống chết cũng phải giữ trinh tiết hay sao?

Ta chọn lựa cứu hắn, chọn lựa thả hắn đi, chọn lựa sống chết cũng phải chống lại cái đêm trăng tròn chết tiệt này, đều không phải vì muốn liên can gì với hắn.

Trên thực tế, ta đã sớm nghĩ tới, nếu như ta có thể tiếp tục sống...

“Ta đồng ý! Yến đại Ma y đã cứu kẻ hèn này, kẻ hèn này há có thể không dừng tuyên trương báo? Đừng nói là ba chuyện, cho dù là ba mươi chuyện kẻ hèn này cũng đều cam tâm tình nguyện dốc sức vì Yến đại ma y!” Cú “vỗ mông ngựa” (tâng bốc, nịnh hót) này của ta, không chỉ khiến Yến Tứ Phương tròn mắt, mà cả Vô Cầu cũng há hốc miệng nhìn ta, về mặt “người đứng là kẻ bợ đỡ, ta đây cam bái hạ phong” (bái phục).

Qua mấy giây, Yến Tứ Phương mới khẽ gật đầu, tỏ ý tán thành.

Kỳ thực, ha ha, ta đây nịnh hót hắn như thế là có mục đích.

“Yến à, chuyện thứ ba là gì? Người mau nói cho ta nghe coi!” Người nói xong rồi, đến lượt ta.

Yến Tứ Phương bị ta quấy nhiễu như thế, giật mình sững sốt, thờ dãi nói: “Chuyện thứ ba ta còn chưa nghĩ ra, chờ sau khi nghĩ xong, sẽ nói với nàng.”

Hả? Chơi trò Triệu Mẫn và Trương Vô Kỵ sao? Ta đâu phải là cái tên Trương thiếu hiệp khờ khạo kia, mà ta là Lăng mẹ kế người gặp người mê, xe gặp xe chò!

Thôi kệ, người thích nói hay không thì tùy, hổng chừng sau này người quên luôn càng khỏe, chuyện có lợi như vậy ngu gì ta từ chối, đâu ta đâu có bị bỏ đá!

Ta khôi phục được chút sức lực, chống người ngồi dậy, chớp chớp đôi mắt thuần khiết không gì sánh được của mình, ra vẻ tội nghiệp mở miệng hỏi hắn: “Yến, người có không thể giúp ta một việc được không?”

Yến Tử Phụng cảnh giác nhìn ta một hồi, nửa ngày sau, mới mở miệng hỏi: “Nói ra nghe thử, nếu như bảo ta giết người phóng hỏa, ta cũng không thể làm.”

Hừ, tên khi này tuyệt đối là đang báo thù, học đi đôi với hành!

Ta vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh nhìn hắn, giả vờ ngượng ngùng e ngại: “Yến a, người lợi hại như vậy, có thể khởi từ hồi sinh, vậy có thể giúp ta giả chết hay không?”

“Gi? ——” Vô Cầu bị Yến Tử Phụng trừng mắt vội vàng bịt miệng lại.

“Ha ha, Phụng Hoàng niết bàn, tắm lửa hồi sinh, nếu ta đã là người từng chết một lần, vậy thì nên sống lại rồi. Còn Thượng Quan Lăng giờ đã —— chết rồi.” Ta nhìn Yến Tử Phụng, trong mắt ngập ý cười.

Hắn nói: “Được.”

...

“Nghĩ cái gì vậy? ! Aizz ~ tỷ làm sao vậy? Có phải cô độc phát tác không? Há?”

Vô Cầu huơ huơ tay trước mặt ta.

Ta giờ tay đập lên trán nó cái bốp, quát: “Người mới bị cô độc phát tác đó! Không thấy ta đang khỏe mạnh sao?”

Vô Cầu vỗ vỗ tay lên ngực, hít sâu nói: “Vậy mà làm ta sợ muốn chết, ta tưởng tỷ bị cô độc phát tác, sự phụ lại không có ở đây, ta lại vô dụng...”

Nhìn ánh mắt hoảng loạn của Vô Cầu, trong lòng ta bỗng ảm áp.

Ta bước tới, nhẹ nhàng kéo thẳng nhóc kia lại, nhẹ nhàng xoa xoa đầu nó: “Cảm ơn... Vô Cầu, cảm ơn nhóc...”

Vô Cầu ngửa đầu thoát khỏi bàn tay ta, ánh mắt nhìn ta khó hiểu: “Lăng tỷ tỷ, tỷ đột nhiên khách khí với ta như vậy, có phải có âm mưu gì không?”

“Xí~” ta vỗ vào gáy nó một cái, buông nó ra, xoay người, chọn đại một con đường rẽ sang, “Chẳng lẽ ta phát huy bản năng mẹ hiền mà người vẫn không biết tốt xấu nghĩ ngợi ta.”

“Sự phụ nói ‘vô sự hiền ân cần phi gian tức đạo’ (không có chuyện gì mà ân cần không phải kẻ gian cũng là kẻ trộm), sư huynh từng nói ‘mọi người ở bên ngoài đều rất xảo trá’, bảo ta sau khi hạ sơn phải vạn phần cẩn thận, sư phụ còn nói...”

Vô Cầu đi theo ta phía sau lùi nhai kẻ lẻ sư phụ, sư huynh nó nói cái này cái nọ, thành kính y như giáo đồ tụng kinh thánh, còn ta, đương nhiên là không để cho bất cứ chữ nào của nó lọt vào lỗ tai mình.

Ta thực sự hoài nghi, Vô Cầu là Đường thánh tăng chuyển thế, chỉ ca một bài “only you” mà đã cắt đứt mọi hứng thú của biết bao nhiêu người!

...

Màn đêm dần buông, một vài ngôi sao đã mọc.

Ngôn Quốc quân doanh.

Một luồng gió mát đột ngột xộc vào trong vương trướng, ánh nến chập chòn dao động. Âu Dương Vân mở bừng đôi mắt lạnh băng nhìn về phía trước, một lúc lâu, hắn mới mở miệng nói: “Lúc này, quốc sư nên ở tại Văn Kinh mới phải.”

Đôi mắt Vô Ngôn khẽ cong lên, khiến khuôn mặt đeo mặt nạ thêm được chút tươi cười, khom người vái chào, thấp giọng trả lời: “Vô Ngôn nghe nói quân ta lúc bại lúc thắng, 「xmydux.wordpress.com」 càng ức chế càng dũng mãnh. Thân là quốc sư, Vô Ngôn tất nhiên phải đến để cầu phúc cổ vũ cho chư vị tướng sĩ.”

Âu Dương Vân không chút cảm động, lạnh lùng đảo mắt qua Vô Ngôn, hỏi: “Quốc sư có diệu kế gì giúp Cô đối phó với địch chăng?”

“Thứ cho thần vô năng, thần không có kế sách gì đối phó với địch cả.” Vừa nói lại khom người cúi đầu. “Nghe nói chủ soái của Ngọc Quốc là một tướng quân thư sinh?”

“Ừm, biểu ca của Lăng.”

“Oh? ...” Một chút buồn bã thoáng vụt qua trong mắt Vô Ngôn, nhưng rất nhanh lại sáng rõ trở lại, “Hình Bộ thị lang Tô Tử Chiêm mười bảy tuổi đã đoạt được văn võ trạng nguyên? Ha ha, nhân tài...”

“Hiện tại là Phiêu Kị đại tướng quân.” Âu Dương Vân thờ ơ nói tiếp một câu, trên mặt không có chút biểu hiện gì.

“Vô Ngôn còn tưởng rằng Ngọc Quốc sẽ phái Trần Quốc đại tướng quân Vĩnh An Vương làm chủ soái chứ!” Dứt lời, còn thở dài, trông như là vô cùng tiếc nuối.

Cách một hồi lâu, Âu Dương Vân lại cất giọng điềm tĩnh nói: “Tô Từ Chiêm chỉ thủ chứ không công, có thể đoán hấn chỉ mang binh thủ thành, cũng làm hao tổn không ít tướng sĩ.” Khẽ thở dài một cái, lại tiếp tục nói: “Cô thật không nghĩ tới thành trì Ngọc Quốc lại khó công như vậy...”

Vô Ngôn hồ ly cười nói: “Quả nhiên là người đọc nhiều binh thư! Có điều, những binh thư mà Tô đại chủ soái từng đọc, hình như vương thượng cũng đọc sơ qua một vài cuốn rồi? Có đúng hay không, Vương thượng?”

Âu Dương Vân nghe xong có chút sững sờ, biến sắc, mắt lạnh nhìn về phía Vô Ngôn, hỏi: “Quốc sư có thâm ý gì, có thể nói thẳng ra.”

Vô Ngôn cười cười, xua tay nói: “Ai da, thần đâu có thâm ý gì, thần chỉ thuận miệng nói vậy thôi, Vương thượng chớ để trong lòng.” Thông thả xoay người, ôn hoà phun thêm một câu, “Quả nhiên là nhân tài do Đế hậu bồi dưỡng, làm sao những kẻ phạm phu tục tử có thể sánh bằng?”

Nghe được hai chữ “Đế hậu”, trong lòng Âu Dương Vân chấn động, đôi mắt ngân sắc đã lâu không có cảm xúc gì bỗng dần dần nhuốm vẻ bi thương. Mắt thấy Vô Ngôn định rời khỏi vương trướng, Âu Dương Vân lên tiếng ngăn lại.

“Vương thúc, dừng bước!”

Chỉ thấy Vô Ngôn mắt mang ý cười xoay người: “Vương thượng có gì dặn dò?” Kỳ thực, lúc đó Vô Ngôn vốn hoàn toàn không có ý định rời khỏi, lời y muốn nói còn chưa nói xong, vấn đề muốn hỏi cũng chưa hỏi đến, làm sao có thể phát tay áo trở về được chứ?

“Đế hậu tinh...” Cô họng khô khốc, Âu Dương Vân phải ngừng lại một chút, “...thế nào rồi?” Hấn đã muốn hỏi từ lúc này, nhưng hấn không dám. Hấn không dám tin, nhưng vẫn phải tin chuyện Thượng Quan Lăng đã không còn tồn tại nữa.

Ánh mắt Vô Ngôn rét lạnh, nghiêm mặt nói: “Vào đêm rằm tháng Hai, thần phát hiện ‘Đế hậu tinh’ đã suy yếu đến mức không thể nhận ra, đến ngày mười sáu lại quan sát tinh tượng, [©xmydux.wordpress.com] cũng không nhìn thấy bất cứ ánh sáng nào từ ‘Đế hậu tinh’ phát ra cả, mà ‘Yêu tinh’ lại cực kỳ sáng sủa, rạng rỡ từ trước khi...” Dừng một lúc, Vô Ngôn nhìn thẳng vào Âu Dương Vân, hỏi gần từng chữ, “Vương thượng phải chăng đã từng gặp ‘yêu tinh’?”

Âu Dương Vân giật mình, đối mặt với ánh mắt chất vấn của Vô Ngôn, hấn gật đầu.

“Ha ha, quả nhiên, yêu nghiệt quả nhiên vẫn còn sống trên đời! Đôi mắt Vô Ngôn lạnh lẽo, trong ánh sát khí mờ hồ có một chút bi thương.”

Chẳng biết vì sao, đối với việc của người khác, Âu Dương Vân xưa nay vẫn luôn luôn không thích lắm chuyện xen vào, mặc dù trong lời nói không hề có chút đau lòng hay lo lắng gì, nhưng đối với hấn mà nói cũng khó mà mở miệng.

“Yên... dù gì cũng là con trai của vương thúc, là trưởng tôn của vương gia gia.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Càn Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 113: Cung chủ bí ẩn, có mấy thân phận?

Ổng dung, Vô Ngôn lạnh lùng cười phá lên: “Ha ha..... con trai?! Hai mươi lăm năm trước ta đã không còn con trai nữa rồi!” Trong chớp mắt, một đôi con ngươi đen giao hoạt tựa hồ ly nhìn chăm chăm Âu Dương Vân, trầm giọng nói: “Âu Dương Vô Ngôn chỉ có một vương chất, hấn chính là Vương Thượng của Ngôn Quốc ta, vương tôn duy nhất của phụ vương!”

Một đôi con ngươi màu bạc dần dần gọn sóng, rồi dần dần bình tĩnh lại.

Trong chốc lát, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng bên trong vương trướng lạnh lạnh vang lên.

“Vương thúc còn có gì muốn hỏi Cô thì hỏi đi.” Trên thực tế, Âu Dương Vân cũng hiểu rõ Vô Ngôn. Biết, nhưng chưa bao giờ vạch trần.

Vô Ngôn nghe xong, cười hờ hững, khom người hỏi: “Thần nghe nói vương thượng chuẩn bị xuất binh thảo phạt Lương Quốc?”

Âu Dương Vân lơ đãng khẽ nhếch môi, một nụ cười nhạt đến đến không thể nhạt hơn xuất hiện trên mặt hấn không đến một giây. Ánh mắt chỉ nhìn vào trong mắt Vô Ngôn, hình như đang hỏi, đây mới là ý đồ chính người đến đây tới nay?

“Phải.” Câu trả lời cực rõ ràng dứt khoát.

Ai ngờ Vô Ngôn lại liềm vén vạt áo, đột ngột quỳ xuống, ngẩng đầu nhìn Âu Dương Vân, trầm giọng nói: “Thần đại diện cho hơn ba nghìn quan chức lớn nhỏ, trăm vạn con dân Ngôn Quốc, đặc biệt hướng vương thượng thỉnh chỉ — thỉnh vương thượng thu hồi mệnh lệnh tấn công Lương Quốc!”

Âu Dương Vân đầu tiên là sững ra, tiếp đến trong đôi mắt màu bạc mây đen cuộn cuộn, hần lạnh lùng nói với Vô Ngôn: “Cô, tuyệt đối sẽ không thu hồi mệnh lệnh! Cô, thế phải dùng máu Đông Phương Cửu để tế điện Lăng nhì!”

“Vương thượng!—”

“Quốc sư không cần nói nữa, việc này ý Cô đã quyết!”

Vô Ngôn chậm rãi đứng dậy, phui phui vạt áo không dính tí bụi đất nào, bất đắc dĩ mà lại không cam lòng nhìn Âu Dương Vân, thật lâu, thật lâu.....

“Ngọc Quốc tuy khó công, nhưng cũng có khả năng chiếm được, chỉ là quân ta tất phải chịu tổn thương nặng nề, nếu như lại còn khai chiến với Lương Quốc, đến lúc đó sẽ là lấy trứng chọi đá, tự chịu diệt vong đó, Vương Thượng!~”

“Ngôn Quốc ta mấy vạn tướng sĩ xa rời quê hương đồ máu chiến đấu, chẳng lẽ chỉ vì trút mối tư thù của Vương Thượng?”

“Vương thượng không thể nhẹ dạ tin theo lời nói ‘yêu tình’!”

“Đủ rồi Vô Ngôn!” Âu Dương Vân chậm rãi khép hai mắt lại, hàng mi run run..... “Cô là vì mở mang bờ cõi cho Ngôn Quốc ta.”

Một lúc lâu sau, Vô Ngôn bỗng nhiên xoay người, trong miệng lầm bầm: “Yêu nghiệt a..... Là yêu nghiệt muốn tiêu diệt Ngôn Quốc ta ư?..... Là ông trời muốn tiêu diệt Ngôn Quốc ta sao?!.....”

Bên trong Vương trướng hoàn toàn yên tĩnh, Âu Dương Vân nhắm chặt hai mắt. Nhưng trong lòng lại khó mà sóng yên biển lặng. Hần chậm rãi đi tới bên giường, ngồi xếp bằng, lặng lẽ niệm 《 Thanh Tâm Quyết 》, nói một cách chính xác là không phải niệm, mà là hần bắt đầu tu luyện 《 Thanh Tâm Quyết 》 một lần nữa. . .

Vô tình, vô ái, vô dục, Vô Cầu, trong lòng chỉ còn lại một cái chấp niệm mà thôi.

《 Mạch Tuyệt Thần Công 》 còn có thể đoạn tuyệt cái gì của hần nữa đây? Đối với một người chẳng có gì cả, thì còn gì để mà “đoạn tuyệt” chứ?

Trong lòng Âu Dương Vân dần dần yên tĩnh trở lại, bình tĩnh đến lạnh như băng không một hơi ấm, khi mở mắt ra lần nữa, trong con ngươi màu bạc chỉ còn lại một ánh mắt hững hờ, không còn chút sóng gợn nào nữa.

Hiện lên trên môi là một thứ gì đó giống như nụ cười, nhưng lại không có chút tình cảm ấm áp nào, như thể đôi môi đỏ hồng kia chỉ đơn giản là cong lên thế thôi.

“Hoa là hoa, cây cỏ là cây cỏ, muông thú là muông thú, người... chẳng qua cũng chỉ là người mà thôi, cho dù sinh mệnh có kết thúc đi nữa, cũng chỉ là trở về với cát bụi mà thôi, có gì đáng buồn đâu.....”

Âu Dương Vân đứng dậy, bước tới trước bàn, mượn ánh nến nghiên cứu bản đồ địa hình.

Một luồng trắng sáng len vào giữa trướng, đúng lúc rơi thẳng lên mái tóc màu bạc chưa kịp buộc lên của hần.

Nhã nhận trầm tĩnh hơn u lan, sáng trong tinh khiết hơn ánh trăng, giống như tiên nhân, lạnh lùng cô đạm.....

Người ta nói, càng đến gần ngưỡng thần linh, tâm tư lại càng trấn tĩnh, vạn vật đối với người đều trở thành tục vật, [©xmydux.wordpress.com] người không biết, vẫn hít thở bình thường, nhưng chỉ là hiện tượng giả, tim không còn đập nữa, đó mới là thực.

.....

Bi Ngạn Cung, một tà giáo không hề khiến người ta sợ hãi.

Nghe nói, Bi Ngạn Cung được xây dựng trên đỉnh ngọn núi tuyết cao nhất ở phương bắc.

Nghe nói, trong Bi Ngạn Cung tuyệt đối không hề có những giáo chúng quái dị xấu xí.

Nghe nói, Bi Ngạn Cung ở trên giang hồ chỉ mới có hơn mười năm lịch sử.

Nghe nói, Bi Ngạn Cung từ trước đến nay làm việc thần bí, giáo chúng hiếm khi ra ngoài cung hành tẩu.

Nghe nói, cung chủ Bi Ngạn Cung là một người cực kì xấu xí, chưa ai từng thấy mặt của hần.

Nhưng hết thảy những điều đó chẳng qua chỉ là tin đồn, ai ai cũng biết, chỉ là những tin đồn trên giang hồ mà thôi.

Bi Ngạn Cung quả thật xây dựng trên một đỉnh núi tuyết, đó là nơi giao nhau giữa hai nước Kim – Ngọc.

Trong Bi Ngạn Cung quả thật không hề có giáo chúng nào bộ dạng xấu xí, khó coi, giáo chúng đều được tuyển chọn kỹ lưỡng ngặt nghèo.

Bì Ngạn Cung, từ khi xây dựng tới nay chỉ trải qua vên vẹn mười mùa thu đông.

Bì Ngạn Cung, cung chủ, Yến, còn gọi là “Yến quân”, sa mông che mặt, khó thấy khuôn mặt thực.

Dưới cung chủ là hai đại hộ pháp:

Tả hộ pháp, Tiêu Vô – “Tích huyết truy hồn”, Hữu hộ pháp, Linh Lung – “Sát nhân vô xá”.

Dưới Cung chia làm bốn Đường, phân bổ bốn nước:

Kim Quốc —— Liệp Phong Đường.

Ngọc Quốc —— Bích Tuyết Đường.

Lương Quốc —— Kinh Lôi Đường.

Ngôn Quốc —— Mặc Vũ Đường.

Dưới Đường lại chia thành mười sáu Phân Đà, bao trùm mười nước.

.....

Ngọc Quốc, Bích Tuyết Đường, trong chính điện, đèn đuốc sáng trưng trông như ban ngày.

Đại điện mênh mông, yên tĩnh vô cùng, chỉ có hai người, một ngồi nghiêm trang trên cao, một đứng ngay ngắn bên cạnh.

Bỗng dung, hai tiếng cười khê bật ra từ miệng người đang ngồi.

Một thân hồng sam, bạch mai ngạo tuyết. Một mái tóc màu bạc, mềm mịn như tơ, một đôi mắt tím, ám mị quyến rũ.

“Tiêu, tin tức ngươi mang về cho bốn thật sự rất tốt!”

Nam tử mặc y phục đen đứng bên cạnh nghe vậy lập tức khom người, cung kính trả lời: “Có thể phân ưu cùng chủ thượng là chuyện thuộc hạ nên làm.”

Đôi mắt tím khê nheo lại, vô cùng mị hoặc.

“Tiêu, ngươi hy sinh vì đại nghiệp của bốn tọa như vậy, bốn tọa ghi tạc trong lòng.”

Nam tử áo đen nghe vậy đầu mày nhíu lại, hơi có vẻ kích động nói: “Thuộc hạ có thể được làm việc cho chủ thượng là phúc mấy đời tu luyện của thuộc hạ, thuộc hạ không dám kể công, lại càng không dám nhận là hy sinh! Mong chủ thượng minh giám!”

“Ha ha.” Một tiếng cười tựa như phát ra từ sâu trong cuống họng, khiến người ta không rét mà run, đôi mắt tím tà mị khê nghiêng nghiêng đảo qua Tiêu lúc này vẫn đang khom lưng.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, có lẽ chỉ vài giây, cũng có lẽ dài bằng thời gian nửa chung trà nhỏ, [©xmydux.wordpress.com] nhưng đối với một người đang hết sức lo sợ đứng đó mà nói, thời gian lại trôi qua chậm chạp đến dị thường, cho đến khi hắn nghe được nam tử mắt tím lên tiếng lần nữa, hắn mới rời đi như kẻ được đại xá.

“Tiêu, ngươi cũng nên trở về sớm đi, bằng không hoàng đệ thông minh kia của ta sẽ phát giác, ha ha ha.”

“Dạ, chủ thượng! Thuộc hạ cáo lui!”

Trong điện đèn đuốc sáng trưng chỉ còn lại một mình nam tử hồng sam tử đồng, hắn chính là người đứng đầu của đương kim giáo phái thần bí nhất, cung chủ Bì Ngạn Cung mà mọi người nói tới, Yến.

Yến, Âu Dương Yến, một nam tử ám mị quyến rũ như mạn châu sa hoa, một Vương Tử vốn nên được vạn người kính ngưỡng cúi lạy nhưng lại phải gánh chịu cái tên danh xưng nghiệt khi mới vừa chào đời.

Âu Dương Yến khê đặt tay lên ngực, vết sẹo kia từ lâu đã lành, từ lâu, rất lâu, từ lúc hắn bắt đầu đi theo Huyền Cơ lão nhân học y thuật, vết sẹo nhỏ tí teo trên lồng ngực của hắn đã không còn nhìn thấy nữa, thế nhưng, vì sao cho tới tận bây giờ thỉnh thoảng hắn vẫn cảm thấy lồng ngực của mình vẫn đang mơ hồ đau âm ỉ.....

Đó là một vết sẹo vĩnh viễn không thể nào xóa được, là do người cha thân sinh của hắn “ban cho” hắn, những gì hắn làm bây giờ đều là vì “báo đáp” ông ta, “báo đáp” bọn họ. Đó là món nợ bọn họ nợ hắn, mà đã là nợ thì trước sau gì cũng phải trả.

Vương vị, là của hắn.

Mạng, cũng là nợ hắn.

Hắn muốn bọn họ trả lại cho hắn từng thứ từng thứ một, bất kể là tự nguyện, hay là bị ép buộc bắt đắc dĩ, hắn đều phải đòi lại tất cả những thứ đã mất.

Nên nhớ, là đòi chứ không phải đoạt, bởi vì trong lòng Yến, đòi lại những thứ của mình vĩnh viễn không bao giờ gọi là cướp đoạt.

Yến, cung chủ Bì Ngạn Cung.

Âu Dương Yến, trưởng tôn mà lão Ngôn Vương chưa bao giờ thấy mặt, yêu nghiệt – đứa con trai – mà Âu Dương Vô Ngôn đã tự tay hành quyết.

Yến Tứ Phương, đứa trẻ mà Huyền Cơ lão nhân đã nghịch thiên ý cứu sống, cũng là đệ tử mà lão đã truyền lại hết mọi y thuật của mình.

Thân phận nhiều như vậy, bối cảnh phức tạp như thế, mà tất cả những gì hắn dốc sức hoàn thành chỉ cũng có một thứ, một thứ bắt nguồn từ một chữ hận.

Có lẽ, chỉ có hận mới có thể kéo dài bất tận chăng?.....

.....

Xa xa truyền đến âm thanh càng ngày càng rõ ràng, đó là tiếng binh khí đánh nhau va chạm, còn có giọng nữ từ tức giận gào thét.

Ta vội vàng tiến lên túm lấy Vô Cầu đang lao nhanh về phía trước, Vô Cầu xoay lại nhìn ta khó hiểu, ta biết hắn muốn đến giúp đỡ, nhưng mà hắn cũng phải hiểu rõ thực lực của chính mình chứ.

Muốn cứu người khác, đầu tiên có năng lực tự cứu mình.

Ta kiên quyết kéo hắn trốn sau một thân cây, cách đó không xa trận chém giết diễn ra giữa hai phe hầu như đã sớm phân rõ thắng bại. Một đám ăn cướp trên mặt đều dán nhãn “Ta là cường đạo” vây quanh một đám khác chỉ có lẽo tèo vài mống, hình như bên trong “vòng vây” còn có hai cô gái.

Bà mẹ nó! Ta ở thâm mắng trong bụng, những tên đàn ông hiếp đáp phụ nữ nên biến thành lũ bọ hung thối hoắc mới đáng kiếp!

“Vô Cầu, ‘được’ còn nhiều hay ít?” Ta hỏi, trong giọng nói pha lẫn sự hung tợn.

Vô Cầu có chút khó xử liếc mắt nhìn ta một cái, lè mề nói: “Nhiều người như vậy..... Không đủ.....”

Ta mỉm cười, một nụ cười đầy nham hiểm, vỗ vỗ đầu Vô Cầu: “Không cần nhiều lắm đâu, người đi đến hạ gục mấy người đang bị bao vây kia là được rồi.”

Trong nháy mắt, Vô Cầu liền sững người đứng hình tại chỗ...

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 114: Kẻ hèn bất tài, “Ma y” đại nhân.

Vô Cầu sững sờ ngơ ngác mất mấy giây, sau đó quắc đôi mắt to tròn như đang nhìn quái thú chăm chăm nhìn ta, hỏi: “Tỷ... Tỷ không sao chứ?”

Ta vỗ đầu nó, không rảnh giải thích dài dòng, chỉ nói: “Nhanh đi! Nghe lời vi sư thì cấm có sai!” Lại cốc lên sọ khi nó một cái, “Còn lè mề là mấy người ở bên trong không thể sống sót đâu!”

Khỏe miệng Vô Cầu giật giật hai cái, rốt cuộc vẫn ngoan ngoãn xoay người chạy tới chỗ đám người đánh nhau loạn xị kia.

Chỉ trong chớp mắt, “đoàn thể yếu thế” bên trong vòng vây đã bị tiểu Vô Cầu làm cho gục hết, đám cường đạo còn lại về mặt hiếu kỳ nhìn chăm chăm thẳng nhóc Vô Cầu nhỏ xíu xiu xiu, cộng thêm ta mặt bịt khăn kín mít đang chậm rãi bước đến.

Do đám cường đạo nhìn thấy sau khi thẳng nhóc Vô Cầu vừa đến, tiện tay vung chút bột phấn gì đó vào không khí, tiếp theo mấy người trong vòng vây chớp mắt đều ngã xuống đất, bởi vậy bọn cường đạo cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ nhìn nó đầy phòng bị.

Ta bước tới phía trước lơ đãng chắn trước mặt Vô Cầu, lưng thẳng nghiêm trang, ra vẻ vài phần khách khí, điềm đạm cất tiếng: “Các vị hảo hán, hạnh ngộ.”

Bọn cường đạo nhìn ta một cái rồi lại chuyển mắt sang một người khác, một người vóc dáng trung bình, mặt để một chòm râu dê, hai mắt không lớn lắm nhưng có chút sắc bén.

Có lẽ người kia chính là lão đại của bọn chúng.

Ta cố ý cong cong hai mắt, quay sang tên lão đại kia nở một nụ cười, ho khan một tiếng, lớn giọng lên một chút: “Kẻ hèn, Cửu Trọng Sơn, Ma y quán.” Nụ cười của ta cũng biến mất sau khi lời nói của ta vừa kết thúc, nhìn thẳng vào mắt của tên lão đại kia, tuy sốt ruột vẫn giả vờ ung dung chờ phản ứng của hắn.

Đám cường đạo ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, ngờ ngác, có kẻ trong miệng còn lầm bầm: “Cửu Trọng Sơn là núi ở đâu? Ma y quán là chốn quỷ quái nào?”

Sau khi tên lão đại kia dùng đôi mắt ti hí sắc bén của hắn đảo qua người ta bảy tám bận, mới khẽ ho một tiếng, đám cường đạo kia lập tức nín bật.

Lão đại râu dê ôm quyền, bộ dạng con cháu giang hồ vô cùng hào khí, trầm giọng nói: “Vừa rồi đa tạ Ma y đại nhân tương trợ!”

Bọn cường đạo còn lại đều tròn xoe hai mắt, tựa như đang suy nghĩ cẩn thận xem “Ma y” là nhân vật như thế nào.

Ta cười thầm trong bụng, vẫn là tiểu lão đại này có chút từng trải, cười giả là nói: “Anh hùng không cần khách khí, kẻ hèn làm vậy, tất nhiên là có chuyện cần cầu anh hùng, hơn nữa, ha ha, xuất thủ tương trợ cũng không phải kẻ hèn, mà là liệt đồ (*) của kẻ hèn.”

(*) đồ đệ yếu kém: cách nói khiêm tốn

Quả nhiên, tên đầu lĩnh cường đạo vừa nghe ta nói “có chuyện cầu” hắn, thân thể lập tức căng thẳng, tuy rằng trên mặt vẫn giữ nụ cười, nhưng đã mất vẻ tự nhiên.

Yên lặng mấy giây, bộ râu dê hỏi ta: “Ma y có chuyện gì cần Trảm mỗ ra tay, cứ việc nói ra!”

Ta bật cười, tất nhiên là cười thành tiếng, tiếng cười rất nhỏ này khiến bộ mặt của mấy tên cường đạo đang sợ hãi rõ ràng giật giật.

“Kẻ hèn muốn mượn ngọn núi của Trảm anh hùng dùng một chút.”

Câu nói của ta vừa dứt, đám cường đạo kia đã nhao nhao như ong vỡ tổ, bồng bồng rút đao chém về phía ta.

Bọn chúng tưởng rằng ta muốn cướp địa bàn của chúng.

Lão đại râu dê tự xưng là Trảm mỗ giờ tay lên chặn con kích động của đám cường đạo còn lại, hắn cười lạnh nhìn ta, hỏi: “Trảm mỗ không hiểu ý của Ma y.”

“Kẻ hèn chẳng qua chỉ muốn kết giao với Trảm anh hùng, kẻ hèn chẳng qua cũng chỉ muốn cùng liệt đồ đến ngọn núi của anh hùng trải nghiệm tháng ngày mà thôi.”

Những đôi mắt không thể tin nổi chĩa về phía ta, tựa như muốn nhìn thấu lời nói dối trá của ta vậy, nhưng ta chỉ khẽ nhún vai, ra vẻ ta đây hoàn toàn nghiêm túc người tin hay không kệ người.

Vô Cầu sau lưng nhỏ giọng thì thầm vào tai ta.

“Tỷ điên hả?”

“Chẳng biết Trảm anh hùng có đồng ý không?” Ta cố ép truy vấn hắn, ánh mắt lạnh lùng bất khả cự tuyệt. Nói thật chứ, bảo ta giả dạng làm cái nhiệm vụ như thế này thật đúng là rất mệt, xem ra phô bày khí thế kiêu này tiêu tốn rất nhiều thể lực người ta.

Không biết qua mấy phút, cuối cùng Trảm lão đại tiến lên vài bước, ôm quyền trước mặt ta, cao giọng nói: “May mắn được Ma y tương trợ thực là cái phúc của Trảm mỗ!” [©xnydux.wordpress.com] Nói xong, đôi bàn tay không lồ của hắn choàng lên vai ta, ta vội vàng lén lút lui về phía sau một bước, khẽ khom lưng, khách khí trả lời: “Anh hùng tiếc anh hùng mà!” Ơe, câu thoại mắc ời! Âm thầm lắc đầu.

Đêm khuya hôm đó, trong một sơn trại trên một ngọn núi nào đó ở biên giới Lương Quốc, lửa trại hừng hực.

Vô Cầu kéo tay áo ta, thì thầm vào tai ta hỏi: “Tỷ định làm gì? Chúng ta sao có thể làm bạn với cường đạo?”

Ta nháy mắt với nó một cái, nhỏ giọng nói: “Đồ nhi ngoan, để vì sự đích thân dạy cho người cách làm sao lấy ít thắng nhiều.” Cầm lấy một cái đùi thỏ đưa tới cho nó, nói: “Ăn đi, ăn no buổi tối mới có sức.”

Nhóc Vô Cầu vẫn rất quật cường, làm lơ không nhận, miệng lầm bầm tỏ ý bất mãn.

“Ta không thèm ăn đồ của cường đạo!”

Ta âm thầm lắc đầu, thằng nhóc này thị phi trắng đen rạch ròi, cũng chẳng biết thế nào là tốt là xấu. Không ngờ một kẻ tâm tư như Yến Tứ Phương lại có thể dễ dàng được một đồ đệ ngây thơ như vậy, ha ha.

Trước tiên đành mặc kệ thằng nhóc Vô Cầu này đi, ta lại ôm vô rượu đi một vòng rót đầy cho đám cướp.

“Không được! Ma y cũng phải uống! Không thể chỉ có bọn ta uống thôi!”

“Phải phải! Ma y đổi bát! Cầm cái bát nhỏ xíu như vậy giống đàn bà lắm!”

“Ồi... hic... ka... tay của Ma y đại nhân sao mà trắng nõn giống...”

Vừa nghiêng đầu liền thấy bàn tay của Vô Cầu đang sờ chỗ thắt lưng, chắc chắn là mò được phần, ta khẽ lắc đầu với nó, quay sang tên cướp ngu ngốc to gan dám ra tay “đùa giỡn Ma y” kia cười lạnh, khẽ nói: “Kẻ hèn bất tài, kẻ hèn hèn nhất người khác nói kẻ hèn —— giống đàn bà!” Tay phải đã dùng tốc độ tên bắn thò ra thụt vào, ngón giữa cong lại búng một cái, ta híп mắt hỏi tên cướp đang há miệng ngây ngốc kia: “Thế nào?”

Tên cướp ngu ngốc ngẩn người, miệng lệch đi, hỏi ngược lại ta: “Cái gì thế nào?”

Ta hừ qua lỗ mũi, cười lạnh nói: “Có cảm thấy thân thể hơi nóng không, huynh đệ?”

Tên cướp xúi quẩy không có mắt dám “khinh bạc” ta trong nháy mắt ngây người, một lát sau mới lắp bắp địa mở miệng hét lên: “Ngươi ** đã hạ thứ độc quái ác gì trên người lão tử?”

Ta nở nụ cười, ngược mắt nhìn về phía Trầm trại chủ râu dê, cũng nên cho tên đầu lĩnh cường đạo kia chút mặt mũi, vì vậy, ta hạ thấp thân phận, hỏi ý kiến Trầm trại chủ: 「©xmydux.wordpress.com」 “Kẻ hèn mạo muội quá, kẻ hèn nhất thời không nhận được đã thay Trầm anh hùng dạy dỗ tên thủ hạ không biết chừng mực.” Rõ ràng ta chính là trần thuật một chuyện có thực, nhưng ta nói với hắn, báo cho hắn biết, cho dù có nể mặt mũi hắn cỡ nào, ai bảo trong thiên hạ chỉ có một Ma y, mà cường đạo đầu lĩnh thì... khụ khụ, có bao nhiêu ngọn núi thì cũng có bấy nhiêu đầu lĩnh... .

Trầm đầu lĩnh nhìn ta một cái, lại nhìn về phía tên thủ hạ ngu si đang sợ đến nổi sắc mặt khấn trương sắp biến thành màu gan heo, lạnh lùng ra lệnh: “Kẻ từ hôm nay trở đi, Ma y đại nhân chính là quân sư của Trầm mỗ ta, sau này ai dám cả gan bất kính với Ma y chính là bất kính với Trầm mỗ! Nghe rõ cả chưa?”

Cả đám cường đạo nhìn nhau ngơ ngác, lưỡng lự không muốn gật đầu, có trời chứng giám những kẻ làm cường đạo như bọn họ cần có quân sư làm đêch gì.

“Có nghe hay không?” Một tiếng hét lớn, đồng lứa cũng bị chấn động nổ lép bép.

Rốt cục, mọi người cùng đồng thanh nói: “Dạ——”

Lúc này Trầm đầu lĩnh mới cười thoả mãn, tay vuốt vuốt chòm râu dê, cười với ta: “Quân sư, từ nay về sau chúng ta chính là người một nhà rồi. Tên tiểu tử đầu đất này thêm nữ nhân đến điên rồi, quân sư đừng nên tính toán với hắn, hay là giải độc cho hắn đi.” Quay sang tên đầu đất bị ta “hạ độc” tức giận quát, “Tiểu tử ngươi còn không mau mau nhận lỗi với quân sư! Ngốc ra đó làm gì!”

Đầu đất sùng sốt, lập tức nịnh nọt cười nói với ta: “Quân sư tha mạng ~ quân sư khai ân ~ tiểu nhân miệng chó không mọc được ngà voi! Tiểu nhân...”

“Được rồi!” Ta lườm hắn một cái, lạnh lùng nói: “Son trại trên dưới tất nhiên là nghe theo lời Trầm lão đại mà làm, nhưng kẻ hèn đây cũng không phải dễ đối phó, điều kiên kị của ta hy vọng các vị huynh đệ đều ghi tạc trong lòng lòng, chớ có tái phạm!”

Đám cường đạo hít một hơi khí lạnh, không nói một lời.

Ta thoả mãn nhìn mọi người chung quanh xong, chậm rãi đưa tay phải lên, ngón giữa nhẹ nhàng bắn ra, xoay người cất bước định đi qua chỗ Vô Cầu.

“Quân sư... vậy ta...”

Ta bực bội nói: “Giải rồi!”

“Ồi, cảm tạ quân sư, cảm tạ quân sư!”

Vừa trở lại chỗ ngồi, tiểu Vô Cầu liền ghé vào tai ta hỏi: “Tỷ hạ độc lúc nào thế? Sao ta không thấy?”

Ta cười nhẹ một tiếng, thì thầm: “Thứ ta hạ chính là ‘tâm độc’. Ha ha...”

“Tâm độc?” Vô Cầu vừa lâm bầm lập lại, vừa cau mày suy nghĩ.

Ta nín cười sắp bể bụng! Ta làm gì biết hạ độc, chẳng qua chỉ lợi dụng nỗi sợ hãi trong lòng bọn chúng đối với Ma y mà lừa gạt chúng thôi! Ngươi nghĩ thử xem, lúc Ma y đại nhân chỉ vào mặt ngươi nói: aizz, ta hạ độc ngươi rồi, thế nào, dễ chịu không? Ngươi có thể không sợ? Không chết khiếp sao? ! Ai dám hoài nghi thực giả trong lời nói từ miệng Ma y đại nhân chứ? Ngươi dám dùng tính mệnh để đánh cược sao? Hắc hắc, ngươi không dám, vậy tên cường đạo đầu đất kia làm sao dám?

Ta bên đây đang âm thầm đắc ý, Trầm lão đại bên kia ung dung cất lời, dọa ta sốc nặng.

“Ha ha, các huynh đệ có phải thêm nữ nhân muốn điên rồi hay không? Hai nữ tử hôm nay bắt được thật đúng là đại mỹ nhân! Theo quy củ trước giờ, ai

thắng đêm nay, tiểu mỹ nhân sẽ thuộc về kẻ đó!”

Nhìn thấy hai cô gái đã bị bốn tên cường đạo khuôn mặt vô cùng bỉ ổi bắt đầu đè lên, thật sự là quần áo xộc xệch, tóc tai lòa xòa. . . Thật đáng thương. .

Nếu không ra tay mỹ nữ sẽ bị yêu nhân giày xéo mất, ta vội vàng đứng dậy, hét lớn: “Khoan đã —— “

Mọi người đồng loạt nhìn về phía ta, những đôi ánh mắt hừng hực lửa cháy.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 115: Vì giành mỹ nhân, so dũng so mưu!

Tiếng hét này của ta ngoại trừ trên chóc một đám cường đạo đang bị dục hỏa thiêu đốt, còn hân hạnh chiếm được sự ưu ái của một vị mỹ nữ tuyệt sắc nào đó. Ánh mắt quay lại về người kia, một ánh mắt kinh hãi trong lơ đãng kia, nếu như ta là một người đàn ông tuyệt đối sẽ bỏ nhào lao tới. . . khu. . .

Kỳ thực, điều ta muốn nói rõ chính là, cô gái kia thật đúng là một người đẹp tuyệt sắc! Người đẹp có thể có rất nhiều, nhưng có thể được xưng là tuyệt sắc từ cổ chí kim chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà nàng kia chính là một trong số đó.

Thảm rồi! ~~~ nếu như tiểu mỹ nhân này rơi vào tay của một tên cường đạo nào đó thì thảm hết sức? Ta nhất định phải cứu nàng! Nhất định!

“Tỷ nhìn cái gì vậy?” Vô Cầu len lén giật tay áo ta, ta không để ý tới nó, vội vàng bước nhanh tới dang rộng hai tay chắn trước người hai cô gái, đảo mắt nhìn chung quanh đám cường đạo đang vây vòng tròn, ung dung nói: “Các huynh đệ chớ vội!”

Người vẫn đang vững vàng ngồi trên ghế lúc này cũng chỉ có Trầm lão đại và nhóc Vô Cầu mà thôi.

“Có phải quân sư để ý người nào rồi không?” Trầm lão đại mặt mang ý cười nhìn ta chằm chằm, khuôn mặt nín cười của hắn thật sự khiến ta muốn lao tới nhổ sạch chòm râu dê của hắn.

Ta cũng không khách khí, vội đáp: “Kẻ hèn bắt tài để ý cả hai người!”

“Phụt ——” là âm thanh phát ra từ miệng nhóc Vô Cầu, ngoài ra còn có những âm thanh bất mãn khác trong nháy mắt át đi tiếng động do Vô Cầu tạo ra.

Trầm lão đại nhìn ta hơi chút khó xử, một lúc lâu hắn mở miệng nói: “Quân sư a, các huynh đệ trong sơn trại đều đã theo Trầm mỗ ta nhiều năm, đều là những huynh đệ cùng Trầm mỗ đồng sinh cộng tử, Trầm mỗ chưa bao giờ vì bất kỳ một ai trong số họ mà phá hủy quy củ của sơn trại, đương nhiên cũng không thể vì quân sư mà phá hỏng quy củ này. Quy củ xưa nay. . . ai thắng mỹ nhân thuộc về người đó!”

Đám lang sói với những đôi mắt xanh lè hau háu kia vừa nghe Trầm râu dê nói như vậy, tất cả đều tỉnh táo tỉnh thần, ai nấy lần lượt xắn tay áo lên chuẩn bị đánh nhau, cũng may là ta đã có chuẩn bị trước, vội tiếp lời Trầm râu dê, cười hi hi nói: 「©xnydux.wordpress.com」 Trầm lão đại nói rất đúng, chẳng qua là kẻ hèn bất tài, có một phương pháp tỷ thí tương đối ôn hòa muốn đề cử với chư vị huynh đệ trong trại.” Phát hiện ánh mắt Trầm lão đại thoáng về trảm ngâm, ta lại tăng cường tấn công, “Các huynh đệ bình thường đều “vũ đạo lộng thương” với người ngoài rồi, cho dù là tiểu mỹ nhân này có đẹp đến mức nào chẳng nữa, cũng không đáng để anh em một nhà rút đao bạt kiếm với nhau! Đao thương kia làm gì có mắt, ngộ thương phải vị huynh đệ nào cũng đều không hay, đúng không?” Ánh mắt đầy thiện ý, ta nhìn thẳng Trầm lão đại, cho đến lúc hắn khẽ gật đầu, ta mới an tâm một chút.

“Quân sư nói rất phải, chẳng biết quân sư có cao kiến gì?” Trầm lão đại đã lên tiếng, còn đám lục lâm cường đạo kia mặc dù không hiểu việc đám hán tử sơn dã bọn họ dựa vào sức mạnh tay chân đấu võ tỷ thí với nhau thì có gì không thích hợp, nhưng cũng không nói gì, đều nhìn vào ta, chờ đợi ta mau chóng nói ra một cách thức tỷ thí, để bọn họ tốc chiến tốc thắng, ôm tiểu mỹ nhân vào phòng.

Ta nở một nụ cười, nói: “Thì vẫn tuy rằng an toàn, nhưng không thích hợp với hào khí của chư vị huynh đệ.”

Một loạt những cái đầu đồng ý gật gật.

Ta ngược lên trời cầu xin cho mưu kế nho nhỏ của ta có thể thành công, A di đà phật!

“Ở đây có hai mỹ nữ, vậy huynh đệ chúng ta sẽ thi hai đề mục là được rồi, người nào thắng người đó được chọn một mỹ nhân, thế nào?” Ta khoái chỉ nhìn quanh mọi người, tất cả đều tán thành gật đầu, ta tiếp tục nói, “Đầu tiên, chúng ta thi sức mạnh! Huynh đệ chúng ta đều là những nam nhân hán tử hiếm có trong vòng trăm dặm quanh đây! Cuộc tỷ thí sức mạnh này nhất định không thể thiếu được, các vị nói có đúng hay không?”

“Đúng vậy!”

“Không sai —— “

“Phải đó phải đó!”

Ta cười nhìn về phía Trầm lão đại, điềm tĩnh nói: “Đề thứ hai—— thi can đảm! Ai dám cho tay vào chảo dầu sôi sùng sục mà không bị rán chín thì sẽ thắng!” Ta cố ý nhấn mạnh hai chữ “rán chín”! Không dọa chết đám cường đạo háo sắc kia mới là lạ!

Quả nhiên, toàn bộ cường đạo khòe miệng giật giật, những tiếng suýt xoa thay nhau nổi lên liên tục.

“Cái đó...” Có lẽ Trầm lão đại cảm thấy lời ta nói còn đậm máu hơn, nên chân chừ chưa trả lời, ta chỉ có thể tự quyết định, tự biên tự diễn một mình.

Ta lách qua đám người, đi tới cạnh nhóc Vô Cầu, dặn nó: “Vô Cầu đi tìm cho vì sư một rô trứng gà mới đẻ lại đây, sau đó dựng một cái giá treo chảo nhôm lửa, trong chảo đổ đầy dầu vào!”

Vô Cầu đơ mặt nhìn ta, khó khăn lắm mới “ạ” một tiếng, co giò bước đi, trong khoảnh khắc lúc nhóc Vô Cầu bước ngang qua vai ta, ta nhanh chóng bỏ nhỏ vào tai nó một câu, thằng nhóc này cũng rất thông minh, về mặt tinh bơ như không có gì bước qua người ta, không hề liếc nhìn ta một cái, chỉ là kéo dài thời gian hai bọn ta lướt qua nhau thêm một hai giây. Ta biết nó đã nghe được.

Chỉ trong chốc lát, Vô Cầu đã ôm một rô trứng quay lại, phía sau còn có ba người đang vác theo một chảo dầu.

Giá treo dựng chắc chắn, chảo dầu trên đồng lửa được tiếp tục đun nóng, dầu sôi trào cuộn cuộn.

Ta lớn tiếng ho khan vài cái, thu hút lại sự chú ý của đám cường đạo, đồng thời cũng đưa ánh mắt đang dán vào chảo dầu của bọn chúng quay lại phía mình, khách khí nói với mọi người: “Các huynh đệ, chúng ta thi đề mục thứ nhất trước, dầu này cứ để nó tiếp tục sôi đi, đừng để ý!” Ta nhắc tới chảo dầu, liền nghe thấy những âm thanh hít vào khá rõ.

“Mời các vị huynh đệ một người lấy một quả trứng gà đặt ở giữa lòng bàn tay từ từ nắm chặt tay lại, đợi ta nói ‘Bắt Đầu’ mọi người sẽ cùng lúc dùng lực, ai bóp nát trứng gà trong tay trước chính là người thắng, xin các vị huynh đệ chú ý, [©xmydux.wordpress.com] ở đây mọi người so lực bàn tay, để xem ai dùng lực của lòng bày bôn nát trứng gà!” Ta tốt bụng “giải thích” chi tiết quy tắc trò chơi cho bọn họ, nhưng bọn họ lại không biết điều, ai nấy nhìn ta chằm chằm đầy khinh thường bốc một quả trứng gà ra nắm trong lòng bàn tay, có kẻ còn ra vẻ ta đây tay cầm trứng gà, lắc hông vẩy vẩy cái “đuôi chó” điệu võ dương oai.

Ta cũng nhặt lấy một quả trứng gà trong rô, chậm rãi đi tới chỗ Trầm lão đại, cười hỏi hần: “Trầm lão đại có muốn tham gia cùng hay không?”

Hần híp đôi mắt vốn đã không được lớn lắm, cười lắc đầu, trả lời: “Ta trước giờ không tham dự, quân sư cùng bọn chúng chơi là được rồi.”

Ta thấy vậy liền quay sang đám cường đạo, nói: “Bắt đầu —— “

Mười mấy giây trôi qua, đám cường đạo không còn giữ được vẻ khí định thần nhàn như trước, đầu mày nhú chặt, mặt mũi nhăn nhúm, mồm miệng méo mó, ai nấy nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng không kẻ nào bóp nát được quả trứng gà nhỏ xíu trong lòng bàn tay. Ta thấy thời cơ đã đến, để ngựa xảy ra biến cố, cũng vội vàng bóp quả trứng gà trong tay lại...

Trứng gà hoàn toàn bị ta bóp nát.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía ta, bộ mặt ai nấy đều không thể tin nổi, có kẻ còn đưa quả trứng trong tay hần cho ta, bảo rằng vỏ quả trứng gà của hần không giống với những quả trứng gà khác, rằng ta chắc chắn không thể bóp nát, ta cười đón lấy, nhẹ nhàng dùng sức, trứng gà vẫn vỡ nát.

Trong tay Lãng mẹ kẻ ta không có quả trứng nào là bóp không vỡ! Ha ha ~~~

“Điều này sao có thể? Quân sư vóc người thể này mà cũng có thể bóp nát?”

“Ta không tin! Đây rõ ràng có dối trá! Quả trứng của quân sư và của ta không giống nhau!”

“Cái này không thể tính, lão đại! ~~~ “

Ta buồn cười nhìn đám cường đạo bắt đầu giờ trò, dùng dư quang liếc nhìn Trầm lão đại người duy nhất còn biết suy nghĩ ở đây, để xem hần nói như thế nào.

“Lúc đặt ra quy củ đâu có ai phản đối, bây giờ quân sư thắng rồi các ngươi sao có thể dối ý? Đây không phải là việc mà những huynh đệ theo Trầm mỗ ta có thể làm!”

Mọi người ngậm miệng nín thinh.

“Mục thứ nhất so sức mạnh, quân sư thắng. Mời quân sư chọn một trong hai mỹ nhân kia!” Trầm lão đại giải quyết dứt khoát, nhìn ta đầy tán thưởng.

Ta hít sâu một hơi, nhìn về phía hai vị mỹ nữ tay chân bị trói chặt, miệng bị buộc giẻ kín mít. Một người trừng mắt tròn như quả chuông oán hận nhìn ta, có lẽ nàng hận không thể sử dụng ánh mắt xé toạc ta ra, còn người kia, một vị siêu cấp mỹ nữ sắc đẹp kinh người đang nhìn ta hình như thấp thoáng ý cười. Trời ạ, ta không nhìn lầm chứ? Mỹ nữ đang cười với ta? Cười với một tên sắc ma sắp sửa “khinh bạc” nàng, có ý đồ xấu xa với nàng ư?

Trong lúc nhất thời ta có chút hoang mang.

“Quân sư đã chọn được rồi chứ?” Trầm lão đại hỏi ta.

Ta vội hoàn hồn, gật đầu nói: “Phải, kẻ hèn đã sớm chọn được rồi, kẻ hèn muốn cả hai người.”

Trầm lão đại sùng sốt một chút, lại cười phá lên nói: “Vậy quân sư cũng phải thắng cuộc tỷ thí thứ hai mới được! Ha ha ha...”

Ta gật đầu nhẹ với hắn, tiếp theo quay sang đám người bị thua không tâm phục kia nói: “Mục thứ hai, so dũng khí. Bây giờ dầu cũng đã sôi, vị huynh đệ nào có can đảm nhúng hai tay vào chảo dầu mà vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, chính là người thắng.”

Nửa nén hương trôi qua, chỉ có ba tên bị mỹ sắc mê hoặc không muốn sống đến đứng trước chảo dầu, nhưng cũng chỉ đứng đó thôi chứ ngay cả tay cũng chưa dám thò ra thụt vào.

Có người bắt đầu chờ không nổi nữa, muốn tìm cách khác, la lớn: “Lão đại! Ai mà dám thò tay vào chảo dầu chứ? Đây rõ ràng là quân sư đang làm khó chúng ta! Chúng ta cứ việc nhường cho quân sư chọn một tiểu mỹ nhân, còn lại một người chúng ta vẫn theo quy củ trước giờ so tài thắng thua đi!”

“Lão đại ta tán thành!”

“Đúng vậy đúng vậy! Ta cũng tán thành! —— “

Ngay lúc môi Trầm lão đại vừa hé ra định nói, ta đã lên tiếng trước.

“Khoan đã ——” nói xong, ta chậm rãi đi tới đứng trước chảo dầu sôi đang sùng sục, chậm rãi xắn tay áo lên, chậm rãi đưa tay trên phía trên chảo dầu tiếp theo nhanh chóng nhúng tay xuống phía dưới...

“Ahhhhhhh —— “

“Trời! —— “

“Con mẹ nó không muốn sống hả!”

“Tiểu tử này thật đúng là liều mạng chỉ vì một nữ nhân a!”

Kẻ thì nhắm mắt, kẻ thì thét chói tai, còn có một thằng nhóc tí nhỏ ưa chạy tới ôm lấy thắt lưng ta lôi ta ra ngoài...

Hầu như cùng thời khắc đó, một người cười vang lên tuyên bố: “Mục thứ hai, so can đảm, quân sư thắng!”

Nhìn lại, người nào đó đang nhả nhả dùng tay áo của Vô Cầu chùi dầu mỡ dính trên tay. Ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 116: Đệ nhất mỹ nhân, danh bất hư truyền.

Cho dù bọn cường đạo cực kì đau lòng, cho dù trong mắt chúng vẫn còn ô nhiễm oán hận, nhưng vẫn phải cam chịu nghe theo lời của Trầm lão đại đưa ta cùng hai vị tiểu mỹ nhân vào “động phòng”.

Vào đến cửa, ta xoay người, hai tay chắn ngang khung cửa, ngăn bọn cường đạo ở bên ngoài, dương dương tự đắc nói: “Các huynh đệ không cần đưa tiền nữa, đây gọi là ‘đêm xuân một khắc đáng ngàn vàng’ (xuân tiêu khổ đoán), ngày mai chúng ta lại trò chuyện!~~~”

Còn chưa dứt lời, một câu “đêm xuân” làm ánh mắt mấy tên kia từ ghen ghét đố kỵ chuyển sang điên cuồng, chỉ mong được xẻo thịt lột da ta ngay tức khắc.....

“Tự tập trước cửa phòng quân sư làm gì?! Tất cả trở về!”

Cho đến khi Trầm lão đại từ xa quát lên một câu, mấy tên gia hỏa kia mới cuốn xéo. Ta cười nhạt với hắn, tỏ vẻ biết ơn, hắn cũng gật đầu cười với ta, ung dung xoay người, tự giác biến đi.

Giờ thì có thể thở phào được rồi.

Vội vàng đóng chặt cửa, quay đầu phân phó Vô Cầu: “Mau cởi dây thừng trên người bọn họ ra!”

Tiểu Vô Cầu “o” một tiếng bắt tay vào “làm việc”, ta cũng chạy vội tới bên cạnh vị tuyệt thế mỹ nhân kia, cời trói cho nàng, lại không lường được ngay khi ta vừa tháo được sợi dây thừng kia, còn chưa kịp lấy miếng vải nhét trong miệng tiểu mỹ nhân ra, chẳng hiểu sao thất lung của lão nương đột nhiên bị một sức mạnh ác liệt tấn công.

“Ủi.....” Ôm lấy thất lung, ta nhắm mắt nhìn kẻ đầu sỏ, “Cô nương, ngươi làm gì vậy?!” NND, lão nương cứu ngươi, ngươi còn lấy oán trả ơn muốn giết chết ta! Ông trời sao lần nào cũng chống lại ta hết vậy?! Lẽ nào làm người gian xảo một chút thì phải chịu vậy sao?!

Vô Cầu giận điên lên, một tay xoa xoa mát-xa thất lung cho ta, tay kia chỉ thẳng vào nữ tử ngoan độc dám đánh lên lão nương, hung hãn nói: “Ngươi dám làm vậy sao?! Sư phụ ta sẽ không tha cho ngươi! Thầy sẽ hạ độc làm cho mặt ngươi chỉ chút mụn mủ tanh tưởi, mùi hôi thối khảm khủ khiến mọi người cách xa mười dặm mà ngửi được cũng thấy buồn nôn, ai nấy đều trốn tránh ngươi như rắn rết! Ngươi sẽ bị người gặp người đánh, chính bản thân ngươi cũng thẹn đến nỗi không dám soi gương! Ngươi sẽ bị hình dạng chính mình hù chết!”

Ngay cả ta nghe mà cũng rợn tóc gáy, thằng nhỏ Vô Cầu này thật là ngoan độc!

Tiểu mỹ nữ kia tuy trong lòng sợ hãi cực độ nhưng ngoài miệng cũng không chịu thiệt, đấu khẩu với Vô Cầu: “Cả ngươi cùng tên sư phụ của người đều không phải người tốt lành gì! Đều là đám tặc! Các ngươi muốn..... muốn.....” Nhìn sang tuyệt thế đại mỹ nữ, lại nhìn sang chúng ta ánh mắt càng thêm phần nộ, duỗi cánh tay trực tiếp chỉ thẳng vào mặt ta, hung hãn nói, “Nhất là ngươi, tên đám tặc đầu lĩnh này, còn muốn khinh bạc cọt nhả tam..... tiểu thư nhà ta!”

Thật oan uổng cho ta mà.

Bất đắc dĩ về nhìn tiểu mỹ nữ kiều ngạo mặt héch lên trời kia một cái, thờ dãi định bụng giải thích cho nàng ta một chút cái gì gọi là “Anh hùng cứu mỹ nhân”, kết quả, đại mỹ nữ đẹp đến trời long đất lở kia khoan thai mở miệng.

Tuyệt thế mỹ nữ ngưng mắt mỉm cười, khẽ cúi chào ta, rất lễ độ nói: “Ôn cứu mạng của Ma y đại nhân, tiểu nữ từ Mộ Dung Uyển sẽ ghi nhớ suốt đời.”

Giọng nói nàng tựa ánh nắng đầu xuân sưởi ấm lòng người, nhất cử nhất động trong lúc lơ đãng của nàng đem giọng nói, mỹ mạo, tài hoa thể kết hợp một cách tự nhiên trên người nàng.

Mộ Dung Uyển? Cái tên này êm tai thật! Một tuyệt thế mỹ nữ như vậy phải xứng với một cái tên xuất trần thoát tục!

Một giây sau, hai tiếng “Ah—” cùng đồng thời bật ra.

“Trời ơi! Tam tiểu thư người..... người làm sao?!” Tiểu mỹ nữ vừa nẩy đá vào hông ta một cước hai mắt tròn tròn, không thể tin nổi nhìn tuyệt thế mỹ nhân Mộ Dung Uyển.

“A! Ngươi là —” Ta vừa mới há miệng, hai con ngươi cũng đột ngột trừng lớn, dùng khẩu hình hỏi, “Thương môn Tam công chúa?!”

Mộ Dung Uyển không đếm xỉa đến tiểu mỹ nữ đang vạn phần sửng sốt kia, thần nhiên cười với ta, khẽ gật đầu.

Tiểu Vô Cầu quá choáng váng, vội vàng túm lấy tay áo ta, vẫn trừng mắt nhìn tiểu mỹ nữ nó cho là không biết tốt xấu kia.

Ta gỡ tay Vô Cầu ra, thân mình xiêu vẹo đi tới ngồi xuống giường, nhỏ giọng nói với Vô Cầu: “Vô Cầu, chú ý hành động của ngươi, đường đường là nam tử hán đại trượng phu sao có thể cùng mỹ nữ so bì tị nạnh, còn không xin lỗi người ta.”

Vô Cầu ngẩng người, liếc mắt nhìn ta, ta còn tưởng nó sẽ thà chết không theo, không thể tin nổi nó lại khom người với nữ tử kia, coi như khách sáo nói một câu “Xin lỗi!”

Mộ Dung Uyển mỉm cười với ta, lại hướng về người đang bĩu môi không chịu lên tiếng trả lời, giọng nói mang theo ba phần nghiêm khắc nắn: “Tiểu Nhị, mau nhận lỗi với Ma y đại nhân! Còn cả cao đồ của ma y đại nhân nữa! Nhanh lên!”

Cô gái tên Tiểu Nhị miệng méo xệch, ánh mắt vẫn mang theo vài phần lửa giận trừng trừng nhìn ta, vài giây sau, không tình nguyện cúi người, nói với tốc độ cực nhanh: “Tiểu Nhị xin chịu tội với Ma y đại nhân! Mong ma y đại nhân tha thứ!” Tiếp theo, mũi chân vừa chuyển, ngay cả mí mắt cũng không thèm ngước lên, nói với Vô Cầu: “Xin lỗi!” Vừa nói vừa nghiêng răng nghiêng lợi.

Tiểu Vô Cầu liếc mắt nhìn nàng một cái, cũng không thèm lên tiếng trả lời. Ta tức cười nhìn Vô Cầu một cái, thật là trẻ con. Tay lại xoa xoa lưng, Tiểu Nhị kia chắc chắn có luyện võ công, đá ta thiếu chút nữa đau đến ngắt xiu, còn không kịp thét lên một tiếng giảm đau nữa chứ!

Vô Cầu rất tự nhiên tiến đến cạnh, khom người kéo tay ta ra, đưa bàn tay nhỏ của nó vào thế chỗ mát-xa nhẹ nhàng. Không hiểu sao, ta càng xoa càng đau, nó càng xoa ta càng thoải mái.

“Cho dù tỷ có xoa gãy thất lung cũng chẳng khá hơn được!” Vô Cầu thì thầm vào tai, ta dùng dư quang vừa cười vừa lườm nó một cái.

“Ngồi đi.” Ta khách khí nói với “thiên hạ đệ nhất mỹ nhân” thanh nhã kia, đệ nhất mỹ nhân Mộ Dung Uyển nhìn quanh căn phòng một lượt, ung dung tiến đến một cái ghế gỗ coi như sạch sẽ, thật sự là bộ bộ sinh tư. Tiểu Nhị bước nhanh đến, từ trong ngực lấy ra một chiếc khăn lụa lau lau chiếc ghế, cung kính nói với Mộ Dung Uyển: “Tam công chúa, ngồi được rồi.” Mộ Dung Uyển khẽ gật đầu, ưu nhã ngồi xuống.

Ta nhìn một màn này âm thầm cảm thán, cái này mới gọi là công chúa! Đây mới là công chúa chính gốc trăm phần trăm! Ngẫm lại Lăng mẹ kế ta vốn là một trạch nữ lười thôi, cho dù xuyên không thành công chúa, cũng là vào vai vạ người cầm thù, chẳng có được nửa phần điệu bộ sang trọng được như người ta thân là công chúa từ trong trứng nước?! Từ cách nói chuyện đến dáng đi, một cái nhấc tay đến cúi đầu, người ta gọi là phong tình, ta bị kêu là phong khiếu! (gió rít)

Ta như người trên cung trăng, mãi đến khi cảm thấy có ánh mắt nhìn chăm chăm vào mặt, ta mới cuống quýt hoàn hồn, rồi cuộc thấy Mộ Dung Uyển cười khê, ta cũng chỉ cười xấu hổ đáp lại nàng.

“Không biết Ma y đại nhân vì sao không dùng diện mạo thực sự để gặp người?” Mộ Dung Uyển từ từ mở miệng, giọng tựa thiên tiên.

Ta nở nụ cười, tháo nút mảnh vải trắng che mặt. Mảnh vải kia trên thực tế là..... “Khăn mặt”..... của ta. Ta lúc ấy cũng không tìm thấy đồ vật nào khác thích hợp hơn để che mặt, lại không muốn xé quần áo, buộc lòng phải lấy khăn mặt dùng đỡ, bây giờ lại bị Mộ Dung Uyển hỏi như vậy, nhất thời cảm thấy khuôn mặt nóng ran.

Một tiếng hít lạnh rất nhỏ, nhưng rõ ràng mang theo chút sợ hãi.

Một nụ cười tương đối bình thường, nhưng đôi mắt lại lóe lên chút kinh ngạc.

“Tỷ ngu ngốc à?! Sao có thể để bọn họ nhìn thấy khuôn mặt tỷ?!” Nhóc Vô Cầu bất mãn thấp giọng hỏi, lực sát xa tay cũng theo đó mạnh lên, hại ta đau quá không thể không nhe răng trợn mắt kêu “ui da” một tiếng.

Ta giờ tay đánh lên bàn tay lên lút làm chuyện xấu của nó, quay khuôn mặt trắng bệch ngượng ngừng cười cười với Mộ Dung Uyển, nói: “Ta không muốn bọn cường đạo kia thấy khuôn mặt của ta, sợ bọn chúng sau này sẽ trả thù, ha ha.”

Mộ Dung Uyển cười nói: “Ma y thật dí dỏm.”

Tiểu Nhị khuôn mặt đỏ bừng, nhỏ giọng mắng một câu: “Đúng là đồ nhát gan.” Nhưng cũng không có nửa điểm nhục mạ.

Ta cũng cười cười chuyện đề tài, hỏi: “Tam công chúa vì sao bị cường đạo bắt vậy?” Người không ngoan ngoãn ở trong thâm cung, sao lại chạy ra bên ngoài nguy hiểm này? Nếu không phải gặp được ta, thực sự mất đi danh tiết, về sau người sao có thể sống trong cái xã hội phong kiến này?!

Ta một mặt khách khí hỏi nguyên nhân, một mặt trong lòng âm thầm trách nàng không hiểu chuyện.

Mộ Dung Uyển thần sắc buồn bã, Tiểu Nhị cảm giận mở miệng: “Lão già Đông Phương Tấn kia không biết xấu hổ đến gặp Đại vương chúng ta cầu hôn, vọng tưởng bắt Tam công chúa của chúng ta gả cho hắn! Tam công chúa chúng ta là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân sao có thể gả cho một lão già hão sắc?! Cho nên.....”

Mộ Dung Uyển ngăn Tiểu Nhị không lái nhai nữa, hờ hững cười, vài phần chua xót nói: “Vì thế, ta đã định đi nhờ cậy..... người trong lòng mình, nào ngờ chưa đến nơi lại bị bọn sơn tặc cản lại, ta trốn ra khỏi cung, sao dám đánh trống khua chiêng mang theo mẩu tên thị vệ, những người đi theo đều là người hầu thân cận của ta, đáng tiếc bọn họ đều vì ta mà.....”

Ta ngây người giật mình một giây, sau đó lập tức trấn an nàng: “Người đã chết không thể sống lại, huống hồ, bọn họ tuyệt đối không muốn công chúa đau buồn, Tam công chúa gắng nén bi thương a.”

Ánh mắt Mộ Dung Uyển nhìn ta càng thêm ôn nhu, bên trong còn có một loại có thể gọi là ý cười hàm xúc, ta chỉ cho rằng già rồi mất hoa, mắt mũi kèm nhèm, cũng không suy nghĩ nhiều.

Tiểu Nhị cười ngọt ngào nhìn ta, thanh âm trong trẻo truyền tới.

“Ma y người coi như biết nói chuyện!”

Ta dở khóc dở cười với cô bé Tiểu Nhị này, dù sao ta cũng không thể nói cảm ơn người đã khen ta! Cho dù nàng thực sự có vẻ khen ta, thì ta cũng cảm thấy là lạ, chỉ có thể nói nàng ta không thích khen ngợi người khác.

Ta ho khan một tiếng che đậy, cách một hồi mới mở miệng thương lượng: “Chờ đêm khuya, bọn cường đạo đã ngủ hết, ta sẽ mang mọi người trốn xuống núi, bây giờ cứ chợp mắt một chút, giữ gìn thể lực!”

Mộ Dung Uyển cảm kích cười với ta, nhưng Tiểu Nhị không chịu để yên.

“Tam công chúa nhà ta thân thể thiên kim sao có thể ngủ cùng một phòng với loại sơn dã đại phu như người?!”

Không đợi ta đáp lời, Tiểu Vô Cầu đã cãi lại: “Sư phụ nhà ta là Ma y người người kính ngưỡng, người người sợ hãi! Quan to hiển quý mỗi ngày đến Ma y quán cầu sư phụ ta chữa trị còn nhiều hơn cả bách tính của Thương Mân tiểu quốc các người! Sư phụ ta có lòng tốt, không chê công chúa nhà người, người lại còn không biết điều!”

Cái miệng nhỏ nhắn của Vô Cầu bô la bô lô một hồi, càng nói càng hăng, ta can cũng không được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tiểu Nhị mặt tức giận như trái cà tím. Bất quá, nói thật, đúng là hà giận, hắc hắc.

Xem ra mẹ kế bất lương ta đây quả thật không chịu nổi một chút khi dễ nào, ha ha ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Chi Càn Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 117: Vào ở hoàng cung, không phải ta mong muốn.

Giờ Sứ đã qua, mọi âm thanh đều yên tĩnh, bóng cây lơ mờ.

Ta nhẹ nhàng mở cửa thò đầu ra ngoài xem xét, sau khi xác định xung quanh không có bọn cường đạo giám sát, ta mới quay trở vào phòng lay nhóc Vô Cầu đang ngủ ngon lành dậy.

“Mau đi đánh thức bọn họ dậy, nhẹ nhàng thôi.”

Trong phòng chỉ có một cái giường vốn nên để cho thiên hạ đệ nhất mỹ nhân yếu đuối ngủ, nhưng thằng nhóc Vô Cầu này tuổi còn nhỏ không thể thức đêm, hơn nữa chính Mộ Dung Uyển cũng từ chối, nói là tựa trên bàn ngủ đỡ một lát cũng được, ta cũng không miễn cưỡng nữa, huống chi ta cũng không nhân tâm để Vô Cầu nhà ta nằm sấp trên bàn, mùi vị này mẹ kế bất lương ta thường xuyên ném trái rồi, lúc ngủ thì chẳng biết gì, nhưng khi tỉnh lại cái cô sẽ cứng đờ không cử động được luôn.

Mộ Dung Uyển và Tiểu Nhị đều đã tỉnh ngủ, ta dặn dò hai người: “Một lát nữa, chúng ta sẽ lên lút đi ra, trên đường có thể sẽ gặp cường đạo gác đêm, nhưng bất kể xảy ra chuyện gì cũng không được sợ hãi mà hét toáng lên, bằng không sẽ không chỉ là mấy tên cường đạo, mà tất cả bọn cường đạo sẽ tỉnh dậy, chúng ta sẽ không thể chạy thoát, biết chưa?”

“Mộ Dung Uyển nhớ rồi.”

“Cái này còn cần người nói chắc!”

Ta bất đắc dĩ cười, lại nói: “Vạn nhất, ta nói là vạn nhất chúng ta bị cường đạo bao vây, Tiểu Nhị người cứ bảo hộ công chúa nhà người chạy trốn, đương nhiên ta cùng Vô Cầu cũng sẽ trợ giúp các người, hai người các người đến lúc đó cứ chạy thẳng về Thương Môn, ngàn vạn lần không cần ngu ngốc quay lại vì bọn ta, nhớ chưa?”

Vô Cầu chớp chớp đôi mắt to bắt mắt nhìn ta một cái, nhưng không nói gì, Mộ Dung Uyển thì lại nở một cười nhẹ, nói “Cảm ơn”, còn Tiểu Nhị thì không thể tưởng tượng nổi tròn tròn mắt, hỏi ta: “Người thật sự là kẻ ngốc sao? Vì bọn ta..... người..... người.....”

Ta ha ha cười, trả lời: “Một nam nhân như ta sẽ không bị gì hết, huống chi Ma y ta đây bộ dễ đối phó lắm sao? Không có hai vị tiểu mỹ nhân liên lụy, ta còn lo chạy không thoát à?”

Tiểu Nhị liếc ta một cái, cũng không nói nữa.

Sau khi an bài thỏa đáng mọi thứ, ta liền kéo Vô Cầu xung phong đi ra ngoài, thực ra, ta nên cùng Vô Cầu một trước một sau đi ra để ngừa vạn nhất, nhưng ta vẫn cảm thấy nhóc Vô Cầu đi theo ta thì an toàn hơn, con người mà ai chẳng có tư tâm chứ, ta có thể vì người khác mà chịu nguy hiểm, nhưng sao nỡ để thằng nhóc nhà ta chịu nguy hiểm chứ.

Nhóc Vô Cầu vừa đi vừa đi rải phấn dư ra phía trước, phấn dư rơi xuống đất sẽ có một vầng sáng óng ánh màu xanh lục hiện lên trên mặt đất, ta cười vỗ vỗ đầu nhóc Vô Cầu, khen nó: “Được lắm, đúng là chân truyền của vi sư!”

Vô Cầu xoay đầu lại lườm ta đầy khinh bỉ, thấp giọng nói: “Chính xác là chân truyền của sư phụ ta, hừ!” Sau đó dùng khẩu hình tà ác nói thêm: “Đáng tiếc không phải tỷ!”

Ta cắn răng cố nén xuống cơn tức khí.

“Ai đó?—”

Một đại hán lực lưỡng quay người lại quát lên, trùng to đôi mắt trâu của hắn nhìn về nơi bọn ta phát ra tiếng động.

Ta sợ giật thót cả người, một tay kéo Vô Cầu ra phía sau ta, tiếp theo tạo dáng bước đi như một tên lưu manh, bước về phía tên cường đạo canh gác tướng tá vạm vỡ khổng lồ kia. Tên cường đạo nhìn ta từ đầu tới chân, hỏi: “Người là ai? Là nam, hay nữ?”

Ta ngất, sao ngài không hỏi ta là nhân yêu hay là yêu nhân luôn đi!

Ta ho khan một tiếng, trả lời hắn: “Kẻ hèn bất tài, là quân sư đây.”

Đại hán nhú mày suy nghĩ, mới “ờ” một tiếng, lại nhìn ta cân nhắc, cười nói: “Quân sư không che mặt nhìn càng giống các tiểu cô nương!”

Ta giận dữ, quát: “Kẻ hèn bất tài sớm đã cảnh cáo chư vị huynh đệ chớ có đụng đến giới hạn của ta, nguoi chẳng lẽ không có nghe thấy?! Hừ?!”

Đại hán khỏe miệng hơi hơi run rẩy, vừa định nói gì đó, thì “Bịch” một tiếng ngã xuống đất bất tỉnh.

Ui trời, ta còn chưa ra tay mà! Không đứng, cho dù ta ra tay, hắn cũng sẽ không thể nào ngã xuống được vậy? Quay đầu nhìn lại, nhóc Vô Cầu mặt mày tươi cười đứng ở phía sau.

Lại là thằng nhóc xấu xa này, chẳng lẽ đã hạ độc chết người rồi sao? Hôn mê là được rồi.

“Sư phụ, đi nhanh thôi, nếu không trời sáng mất.” Dứt lời, nhấc chân đi trước.

Một nhóm người trên đường xuống núi mặc dù vô cùng bằng phẳng, nhưng cũng gặp không ít sóng gió, nhóc Vô Cầu trước sau cũng đánh thuốc mê năm tên cường đạo, hạ độc bốn tên, tổng cộng chín tên.

Sắc trời dần sáng, chúng ta rốt cục đã quay trở lại trấn nhỏ giữa biên giới Thương Mân và Lương Quốc, Tuyên Trấn. Vừa bước vào trấn, một đoàn ngựa y như đàn ngựa vồ chạy về phía bốn người bọn ta, gót sắt đi đến đâu, bụi tung mờ mịt đến đó.

“Là Đại vương!” Tiểu Nhị hưng phấn hét lên the thé.

Ta cũng mừng thay cho bọn họ, nhưng mà ngoài hưng phấn ra ta còn lật đật xé rách vạt áo của mình. Ta phải tìm một miếng vải che mặt, tên Mộ Dung Xu kia từng nhìn thấy ta, nếu hắn thấy mặt ta còn không bị dọa cho nhồi máu cơ tim mới lạ! Giả làm xác chết cũng không phải là chuyện có thể đem ra đùa!

Ta càng luống cuống càng xé không được, cũng may thằng nhóc Vô Cầu kỹ tính, đưa lại cho ta cái “khăn mặt” mà ta tháo ra lúc trước, cho dù giọng điệu nó vô cùng châm chọc, nhưng mà ta vẫn cảm thấy vô cùng an ủi.

“Trà cho tỳ cái khăn mặt rách nè, mau mà che lên đi! Xác chết sống lại không có vui về gì đâu.”

“Ha ha.” Ta cười ngây ngô, cấp tốc che mặt lại, vừa kịp lúc đoàn ngựa của Mộ Dung Xu chạy đến chỗ chúng ta.

“Tam muội!” Mộ Dung Xu nhảy xuống ngựa, kích động chộp lấy bả vai Mộ Dung Uyển, ánh mắt đầy lo lắng, pha lẫn oán trách, còn chất chứa trách nhiệm của một vị huynh trưởng.

Tiểu Nhị khom người, nói: “Tiểu Nhị bái kiến Đại vương!”

Mộ Dung Xu “ừ” một tiếng, ánh mắt lập tức quay trở lại trên người Mộ Dung Uyển.

Hai anh em họ cảm tình thật tốt, ai cũng một lòng với người kia, đâu giống như gia đình Đông Phương Cửu. Ha ha, Mộ Dung Uyển và Mộ Dung Xu chính là tấm gương cho ta và tiểu Thiên Thiên chúng ta, về sau ta cũng muốn làm một người trưởng bối giống như vậy!

Mộ Dung Uyển hàn huyên vài câu với Mộ Dung Xu, hóa giải lo lắng của Mộ Dung Xu, cũng giải thích nguyên nhân nàng chạy khỏi hoàng cung, lúc này mới sực nhớ tới còn có một ân nhân cứu mạng là ta, liền xoay người nhìn về phía ta, giới thiệu với Mộ Dung Xu.

“Đại ca, đây là đại danh鼎鼎 Ma y đại nhân, hài tử kia là cao đồ của Ma y đại nhân, là hai thầy trò bọn họ cứu muội và Tiểu Nhị từ trong tay bọn cướp.”

“Ta không phải hài tử!” Vô Cầu không vui, lên tiếng bắt bẻ.

Mộ Dung Xu cũng không so đo với thái độ của Vô Cầu, đôi mắt mang ý cười nhìn về phía ta, đột nhiên, chấp tay ôm quyền, nói với ta: “Đa tạ ma y!”

Ta gật đầu, nói: “Mộ Dung quốc chủ đừng khách khí!”

Mộ Dung Xu sững sốt, ánh mắt nhìn ta như có hoa nở, nhưng nhanh chóng khôi phục lại bình thường, không khác gì lúc trước.

Trời ạ, không ai biết trong mấy giây lúc hắn nhìn ta đầy thâm ý kia, ta đã sợ tới mức suýt tí nữa bỏ chạy, may mà lúc đó cố kềm lại, bằng không không chỉ có mất mặt, mà còn tăng thêm sự nghi ngờ.

Mộ Dung Uyển ghé sát tai Mộ Dung Xu thì thầm vài câu, Mộ Dung Xu cười nhìn ta liên tiếp gật đầu, chờ sau khi Mộ Dung Uyển ung dung đứng thẳng lại, Mộ Dung Xu liền đi tới trước mặt, cung kính nói với ta: “Mộ Dung Xu muốn mời Ma y đến hoàng cung làm khách mấy ngày, thứ nhất là để cảm tạ ơn của cứu mạng Ma y với tiểu muội, thứ hai là muốn lãnh giáo Ma y một việc.”

Ta hốt hoảng, nhanh chóng mở miệng từ chối. Ta không có tâm trạng đến ở những nơi đại loại như hoàng cung đâu, ta ở quá đủ rồi! Huống chi, ở thêm mấy ngày với Mộ Dung Xu nữa, ta khó mà không bị lộ tẩy!

“Mộ Dung quốc chủ không cần phải khách khí, tại hạ.....”

“Ma y đại nhân có phải chê Thương Mân ta nước nhỏ không xứng với tôn giá của Ma y đại nhân?!”

“.....” Câu này thực đúng là kê tù đứng người ta mà!

“Sư phụ, con buồn ngủ quá.”

Nhóc Vô Cầu ưỡ ưỡ oai nhìn ta, trong mắt nó vẫn vẹn tợ máu, ta mềm lòng, gật đầu.

“Vậy tại hạ xin quấy rầy Mộ Dung quốc chủ mấy ngày.”

“Ma y đại nhân khách khí!”

Giữa trưa hôm sau.

Thương Quỳnh, thủ đô Thương Môn. Hoàng cung, Lộc Uyển.

“Sư phụ, thầy tính khi nào thì rời khỏi chỗ này?” Vô Cầu chiếm lấy cái ghế mây người ta chuẩn bị cho ta, lười biếng nằm phơi nắng trên đó.

Ta nghiêng đầu sang nhìn nó, hỏi: “Có đưa ngủ đủ rồi, tính phải đi chạy đi sao?”

Cũng nhờ thằng nhóc Vô Cầu này trời sinh khéo tay, làm cho ta một cái mặt nạ, giúp ta thoát khỏi việc phải đeo khăn mặt cả ngày, cho nên ta mới tặng luôn cái ghế mây thoải mái cho nó, còn mình thì phải ngồi trên cái ghế gỗ cứng ngắc.

Nhóc Vô Cầu không buồn quay đầu sang, nhắm mắt trả lời ta: “Ta cảm thấy ở đây rất thoải mái, ăn mặc dùng đều có người lo, so với ta ở Ma y quán thoải mái sung túc hơn nhiều! Trời mới vừa sáng là phải lóc ngóc bò dậy làm đồ ăn sáng cho sư phụ, sau đó còn phải đến thư khố nghiên cứu sách thuốc, buổi chiều còn phải.....”

Ta đập tắt ngay tư tưởng kẻ bị hại của thằng nhóc Vô Cầu, cười xấu xa hỏi: “Vô Cầu, người dám chắc người mình nói không phải sư huynh Vô Dục của người mà là người đó chứ? Người thật sự xác định, nhất định hay là khẳng định?!”

Vô Cầu lập tức trừng to hai mắt nhìn về phía ta, tức tối nói: “Thượng..... Hừ! Đồ nữ nhân xấu xa!” Nó tức mà không dám la lớn chỉ có thể lẩm bẩm trong miệng.

“Đại vương giá lâm!”

Ngoài Lộc uyển có người cao giọng thông báo, ta lập tức cùng Vô Cầu thay đổi vị trí, ta ngã người xuống ghế mây hít thở hương thụ ánh mặt trời, Vô Cầu thì ngồi trên ghế gỗ bên cạnh đút nho vào miệng ta.....

NND sao không lột vỏ cho lão nương!

Nghe thấy tiếng bước chân chậm rãi đi tới, ta mới từ từ mở mắt ra, vừa cười vừa đứng dậy, quay về phía Mộ Dung Xu vừa mới bước vào chấp tay, nói: “Tham kiến Mộ Dung quốc chủ.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Cầm Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 118: “Ma y” hiến kế, họa sư quốc chủ.

Mộ Dung Xu vui mừng cười hắc hắc, hào sảng nói: “Ma y đại nhân không cần khách khí, mời ngồi, mời ngồi!”

Ta nhìn xung quanh một lượt, hần muốn ta ngồi chỗ nào? Ngồi lại ghế mây sao? Còn hần thì đứng?

Mộ Dung Xu cũng nhận thấy lời nói không ổn, trong nháy mắt làn da bánh mật nhuộm màu đỏ ửng.

Ha ha, quốc chủ lại thẹn thùng! Ta phải cố nhịn, nhất định không được cười.

“Mộ Dung quốc chủ, bên ngoài gió lớn, chúng ta vào nhà trò chuyện được không?” Ta cười thay hần giải vây.

Mộ Dung Xu khẽ gật đầu, bước vào căn phòng ta đang ngụ, không quên quay đầu lại phân phó đám thị vệ, thị tòng đi theo: “Các người trông giữ bên ngoài, không được tới gần!”

Tất cả đồng loạt nói: “Vâng, Đại vương!”

Đóng cửa lại xong, ta ngồi xuống bên cạnh Mộ Dung Xu, đi thẳng vào vấn đề: “Quốc chủ có việc gì cứ nói thẳng.”

Mộ Dung Xu vẫn chưa mở miệng, thoáng liếc Vô Cầu, lại nhìn về phía ta, ta đón nhận ánh mắt của hắn, nói: “Đệ tử này theo ta từ nhỏ, Mộ Dung quốc chủ có thể yên tâm”

Mộ Dung Xu vội cười lắc đầu giải thích: “Ma y hiểu lầm rồi, ta chỉ sợ đệ tử hài từ nghe được mấy chuyện này sẽ không tốt.”

Ta cũng cười, trêu ghẹo hắn: “Quốc chủ cứ yên tâm đi, tiểu quỷ kia rất xấu, cái gì cũng hiểu được!”

Mộ Dung Xu cũng không nói lời thừa, trầm giọng hỏi: “Chuyện Đông Phương Tần muốn ép buộc Tam muội, Ma y có cao kiến gì không?” Dừng một chút, lại nói, “Chỉ cần ma y có thể giúp Tam muội ta tránh khỏi kiếp nạn này, Mộ Dung cam đoan với ma y, trên dưới Thương Mân ất sẽ nghe theo sai bảo của ma y!”

Ta nở nụ cười, chậm rãi lắc đầu.

Mộ Dung Xu sững sốt, mày kiếm chau lại, thờ dãi lắc đầu nói: “Cũng biết không ai có thể.....”

“Mộ Dung quốc chủ hiểu lầm rồi!” Ta ung dung mở miệng, chậm rãi nói ra nguyên nhân ta lắc đầu, “Ý kẻ hèn mọn này là, nếu tiểu mưu kế của tại hạ quả thật có chút tác dụng, cũng không cần Mộ Dung quốc chủ nhớ ân, tại hạ đây đã bị huynh muội tình thâm giữa Mộ Dung quốc chủ cùng Uyển công chúa làm cảm động. Thật đó!” Ta chân thành nhìn Mộ Dung Xu, khiến hắn tin tưởng.

Mộ Dung Xu không hiểu sao bất chợt xấu hổ quay đầu ra chỗ khác, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của ta, thậm chí tai hắn cũng dần đỏ ửng cả lên. Ta thật không hiểu, chẳng lẽ ta sinh ra đã có một đôi mắt đào hoa sao? Hay là ánh mắt vừa rồi của ta không bình thường, quyến rũ hắn? Cũng không đúng, hiện tại ta là một “Nam nhân” a, làm sao có thể quyến rũ hắn được?! Chẳng lẽ..... Hắn... hắn thích nam nhân?! Phi phi phi! Hắn không phải còn bị ta, không không, là bị kỹ thuật múa của vũ nương hấp dẫn sao, lẽ nào hắn thích cả nữ lẫn nam sao. Ngất, hoàn toàn ngất.....

“Khụ khụ..... Mộ Dung quốc chủ.....”

“..... Ma y có chuyện gì sao?” Mộ Dung Xu khẩn trương thoáng liếc ta một cái, lại quay đầu ra chỗ khác.

Khỏe miệng ta giật giật, giả bộ như không có chuyện gì nói: “Về Đông Phương Tần.....”

“Đúng! Ma y có cao kiến gì?” Mộ Dung Xu lúc này mới bình thường trở lại, tâm tư đặt hết vào chuyện làm sao giải nạn cho tiểu muội hắn.

Ta thầm cười khò, lại nói: “Cho phép tại hạ này kể cho Mộ Dung quốc chủ một câu chuyện.”

Mộ Dung Xu khẽ gật đầu, “Ma y cứ gọi thẳng tục danh Mộ Dung Xu, như vậy có vẻ gần gũi hơn.”

Ta thầm nghĩ, bộ quen thân lắm sao mà có thể gọi thẳng tục danh người đứng đầu một nước, ta không phải cha hắn, cũng chẳng phải lão bà của hắn, sao có thể gọi được! Bởi vậy, ta làm bộ như không nghe thấy, bắt đầu kể lại câu chuyện lịch sử.

“Truyền thuyết kể rằng, trong thời buổi loạn lạc nào đó, có hai quốc gia lực lượng tương đương nhau, một là Hán, hai là Hung Nô. Một năm nọ, Hán đế Lưu Bang bị đại quân Hung nô vây bắt, mưu sĩ Trần Bình mang theo vàng bạc châu báu bái kiến Yên Thị của Thiên Vu Hung nô lúc ấy, Thiên Vu chính là ‘Hoàng đế’ Hung nô, Yên Thị lại là vị phi tử Thiên Vu sủng ái nhất. Trần Bình nói, Đại vương ta nguyện cùng Hung nô vĩnh viễn giao hảo, đặc mệnh hắn mang vàng bạc châu báu cùng một tuyệt thế mỹ nữ dâng lên Thiên Vu coi như lễ vật, Yên Thị nhìn bức họa mỹ nữ kia, quả nhiên là một thiên tiên đại mỹ nữ, hiển nhiên sẽ nghĩ, nếu có mỹ nhân như vậy bên cạnh Thiên Vu, Thiên Vu kia làm sao có thể để ý đến nàng. Vì vậy, bảo Trần Bình để lại vàng bạc châu báu, nhưng mỹ nhân thì không cần, nàng nhất định sẽ khuyên Đại vương lui binh. Quả nhiên, không quá hai ngày Lưu Bang đã được thả ra, về phần mỹ nhân kia, dĩ nhiên là bịa đặt, căn bản là chưa từng tồn tại, Trần Bình linh hoạt lợi dụng tâm lý đố kỵ của Yên Thị, cứu sống Lưu Bang, một chiêu mỹ nhân kế cực kì xảo diệu, không mất người nào, không chà đạp một vị mỹ nhân, lại dễ dàng đạt được mục đích cứu người.”

(Nói dễ hiểu hơn, yên thị tương đương với hoàng hậu)

Mộ Dung Xu lắng lắng nghe, mãi cho đến khi ta kể xong, hắn mới cười to gật đầu: “Ma y không hổ là đệ tử của Huyền Cơ lão nhân, không chỉ có y thuật cao minh có thể cải tử hồi sinh, ngay cả tài trí cũng là người có một không hai!”

Ta cực kì xấu hổ, câu chuyện vừa rồi là một đoạn trong 《Bình Pháp Tôn Tẫn》, nội dung về mỹ nhân kế, hoàn toàn không liên quan tới tài trí của ta, ta chỉ có thể trái với lương tâm cười xòa: “Mộ Dung quốc chủ khách khí, ha ha ha.....”

Đầu gối Mộ Dung Xu bỗng chau mày, bất mãn nói: “Đừng gọi ta là quốc chủ! Gọi ‘Mộ Dung’!”

Ta gật đầu như gãi tai.....

Xỉ, nhà ngươi ở Nhật Bản hả, lại còn gọi họ không gọi tên!

“Nếu không ma y cứ gọi ta là ‘Xu’.”

“Khụ khụ..... Mộ Dung Mộ Dung huynh là được rồi!”

Trong nháy mắt, ý cười dâng lên hai gò má màu bánh mật của Mộ Dung Xu, hắn đứng lên, vỗ vỗ bả vai ta, hại nó thông xuống..... Ôi mẹ ơi, khỏe thật!

“Vây phiền.....” Mộ Dung Xu nhìn thẳng vào mắt ta, một hồi lâu sau, hần mới hỏi, “Không biết ma y có thể nói cho Mộ Dung tục danh của ngài?”

Ta sững lại một hồi, chưa kịp trả lời, Vô Cầu ngược lại lạnh lợi cướp lời nói: “Tục danh Sư phụ ta không thể nói cho người khác, Mộ Dung quốc chủ lượng thứ!”

Ta cười ngược, trong lòng ra sức đấu tranh, ta nên tùy tiện bịa một cái tên, hay nói tên mình là Yến Tứ Phương? Cuối cùng cũng phải nể mặt Mộ Dung Xu, dù bé hay lớn tốt xấu gì cũng là quốc chủ một nước, vì vậy, ta nói: “Tại hạ ‘Yến mỗ’, Mộ Dung huynh cứ gọi thẳng là ‘Yến’.”

Lúc này khuôn mặt Mộ Dung Xu mới có ý cười, hần khề gật đầu, gọi: “Yến.” báo hại ta sờn cả da gà.

Họa sư giỏi nhất Thương Mân không phải ai khác, chính là Mộ Dung Xu, đừng tưởng Mộ Dung Xu thân hình cao lớn khôi ngô, tựa như người luyện võ, hần kỳ thật là một văn nhân không có khí lực, về phương diện võ học cơ bản không có trình độ, nhưng về mặt thi từ, nhất là về tranh lại rất có thiên phú, viết chữ rất đẹp.

“Không được, y phục sao có thể kín đáo như vậy được, không thể làm nổi bật nét đẹp nữ tính.....”

“Lễ giáo gì chứ, bảo người vẽ thì người vẽ! Đừng nhiều lời vô nghĩa nữa!”

“Sáng tối đối lập, người hiểu không, chính là độ đậm nhạt màu sắc khác nhau, hết như bức tranh sơn thủy.....”

“Kiểu tóc quá cũ, đổi thành búi tóc tam vân, chính là trên đầu.....” Nói mãi Mộ Dung Xu vẫn không hiểu được, ta tức giận đến nổi thực hành ngay trên đầu hần.....

Tóc Mộ Dung Xu bị ta vọc tới vọc lui, mặt đỏ đến mức có thể nặn ra máu. Ta thầm nghĩ, ngài còn có thời gian để mà thẹn thùng sao? Còn không mau mau chóng chóng vẽ cho xong, tương lai muối muối phụ thuộc vào bàn tay ngài đấy!

“Ừm..... Nơi này nên cho thêm một cái vòng rũ trước trán, làm trang sức.....”

“..... Y phục rộng quá rồi..... Phải thật phiêu dật phóng khoáng..... Điểm chút sương mờ..... cuộn cuộn lên... Y phục cũng phải như đang bay bay.....”

Cứ như vậy, Thương Mân quốc chủ đáng thương kiêm đệ nhất họa sư tài tử Mộ Dung Xu bị ta hành hạ suốt một đêm.....

Kết quả là, cho đến khi ta miệng đắng lưỡi khô, Mộ Dung Xu tóc tai như ổ quạ, tay phải bị chuột rút, và giấy vẽ vứt đầy trên mặt đất, một bức mỹ nhân đồ cuối cùng cũng đã ra lò.....

Mộ Dung Xu nhìn kiệt tác của hần kích động dị thường, loại họa pháp này, loại tô màu này, loại mỹ nhân này.....

Hần kích động đến mức chỉ có thể nói được ba chữ: “xin thụ giáo”. Mộ Dung Xu ở phương diện vẽ tranh luôn luôn tự phụ, hôm nay mới biết, ngoài vòm trời này còn có vòm trời khác, những bức tranh vụng về của mình, làm thế nào so được a.....

Ta cũng tỉ mỉ quan sát mỹ nhân trong tranh, mắt ngọc mảy ngài, mặt như phù dung mất tựa hoa đào, eo nhỏ như dáng liễu, tựa mừng mà không phải mừng, như gần vẫn còn làm nũng, đáng người tuyệt diệu, mềm mại như nước.....

Mây mù lượn lờ khiến nàng gột sạch bụi trần, đôi mắt linh động càng tăng thêm vẻ xinh đẹp, làm người xem không kim lòng được đều bị nàng hấp dẫn.....

“Muội muội của ngài thật xinh đẹp, danh hiệu ‘thiên hạ đệ nhất mỹ nhân’ này thực xứng đáng!” Ta không thể không khen ngợi Mộ Dung Uyển.

Mộ Dung Xu nghe vậy sững sốt, vẻ mặt thoáng chút phiền muộn pha lẫn xấu hổ, vài giây sau, hần mới gật đầu đáp lại ta.

Ta cười an ủi hần: “Được rồi, chỉ bằng bức họa này Đông Phương Tấn lão nhân kia không thể có được muội muội của ngài!”

Mộ Dung Xu gật đầu, sau một hồi lâu hần lại hỏi: “Yến, ngài nghĩ chúng ta nên bãi phòng vị sủng phi nào của Đông Phương Tấn?”

Ta cười gian, nói: “Không cần tận lực bãi phòng, phải một người đi Lương quốc nói là tặng bức họa của muội muội người, giả vờ không cần thận để vị Linh phi suốt ngày ở bên cạnh Đông Phương Tấn kia ngẫu nhiên thấy được..... Sau đó, ha ha, không cần chúng ta quản.”

Mộ Dung Xu khòe môi nhếch lên, cười hài lòng, rốt cục hần có thể thở phào nhẹ nhõm.

“Đa tạ.”

Hần nhìn sâu vào mắt ta, nghiêm túc nói.

Ta cũng nheo nheo con ngươi, vừa cười vừa nháy mắt

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 119: Thương hại không phải là tình yêu.

im Quốc, Cẩm Hàm

Hoàng cung, ngự thư phòng.

Lộc Hải vừa mới bước vào, Hiền Viên Tiêu liền đặt tấu chương trong tay xuống ngang đầu nhìn hắn, Lộc Hải vội khom người, bẩm: “Hoàng Thượng, thái hậu lão Phật gia mời ngài, nói rằng sau khi ngài xử lý xong chính sự hãy đến Từ Ninh Cung cùng dùng bữa tối.”

Hiền Viên Tiêu khẽ thở dài, mi mắt lại sụp xuống, nói: “Trẫm biết rồi.”

Mấy ngày nay, thái hậu cứ cách năm ba bữa lại nhớ nhung hoàng nhi bảo Hiền Viên Tiêu đến dùng bữa với mình, mà dùng bữa với nhau đâu phải chỉ có mẫu tử hai người bọn họ, mà nhất định sẽ có một vài vị danh môn thực nữ, bọn họ nếu không ôn nhu động lòng người, thì là đa tài đa nghệ, hoặc là mạo tợn thiên tiên. Nhưng Hiền Viên Tiêu sợ lắm rồi, cũng cảm thấy phiền nữa, hắn không muốn lúc nào cũng phải đối diện với những gương mặt mà hắn không hề có chút hứng thú vào thời điểm thư thái nhất trong một ngày của hắn, thời gian dùng bữa chính là lúc hắn thư thái nhất, nhưng ngay cả chút không gian nhỏ bé này mà mẫu hậu hắn cũng không muốn cho hắn.

Đã gần đến giờ Tuất, bên Từ Ninh Cung đã phái người đến hồi thúc ba lần rồi, Hiền Viên Tiêu phải rời khỏi ngự thư phòng, bãi giá Từ Ninh Cung.

Giờ Tuất, Từ Ninh Cung.

Bất kể lúc nào, thái hậu cũng mang một tư thái khoan thai quý phái như vậy, dung mạo phục trang của bà vĩnh viễn không bao giờ bôi nhọ thân phận của bà, mà mọi thứ bà làm vĩnh viễn đều vì Kim Quốc, vì đứa con trai duy nhất của mình.

“Hoàng Thượng, ai gia rút cuộc cũng đợi được con đến rồi! ~~~” Thái hậu đối với sự trễ nãi của Hiền Viên Tiêu không hề biểu thị chút bức bối nào, trái lại còn rất mừng rỡ bước ra đón hắn, cầm lấy tay Hiền Viên Tiêu, ôn nhu mỉm cười, nụ cười của một người mẹ hiền.

Hiền Viên Tiêu cố giấu nỗi buồn bức trong đôi mắt, khi hắn ngược lên lần nữa, trong mắt hoàn toàn bình thản, điềm tĩnh, hắn mỉm cười máy móc, trả lời: “Là trẫm đến muộn, khiến mẫu hậu đợi lâu.”

Lão thái hậu chỉ cười không nói, kéo Hiền Viên Tiêu ngồi xuống, vươn ngón tay ngọc chỉ về phía trước, Hiền Viên Tiêu đưa mắt nhìn theo, bất ngờ, hắn giật mình...

Chỉ thấy Sờ Sờ bưng một cái khay ngọc dịu dàng bước tới, đôi môi đỏ mọng, đôi mắt sáng đang cười.

“Thái hậu vạn phúc! ~~ Bệ hạ thánh an! ~~~” Sờ Sờ khẽ khom người, ôn nhu thi lễ.

Hiền Viên Tiêu khó hiểu nhìn sang thái hậu, hắn không rõ mẫu thân mình có ý đồ gì, bà vẫn luôn không thích Sờ Sờ, mặc dù chưa bao giờ nói thẳng ra, nhưng hắn cũng biết, mẫu hậu hắn cảm thấy Sờ Sờ không xứng với hắn, một quận chúa của một quốc gia không mấy cường đại không xứng liên hôn với hoàng đế Kim Quốc. Nhưng hôm nay vì sao...?

Thái hậu cười buông tay Hiền Viên Tiêu ra, ưu nhã đứng dậy, nắm lấy tay Sờ Sờ, nhẹ nhàng kéo Sờ Sờ đến chỗ ngồi bên cạnh Hiền Viên Tiêu, còn mình thì ngồi xuống bên cạnh Sờ Sờ, nụ cười hiền lành tỏa khắp mặt.

Sờ Sờ cảm thấy không thích hợp muốn đứng lên, nhưng lại bị thái hậu ấn xuống ghế trở lại.

“Thái hậu... con...”

“Ha ha, Sờ Sờ à, nghe lời ai gia, ai gia bảo con ngồi đâu thì con cứ ngồi đó! Rất thích hợp!”

Khuôn mặt trắng nõn của Sờ Sờ chợt ửng hồng, nàng khẽ cúi đầu xuống, không nói thêm gì.

Hiền Viên Tiêu nhìn thấy tất cả cũng không nói một câu nào, trên mặt cũng chỉ có vẻ giật mình một chút khi vừa nhìn thấy Sờ Sờ xuất hiện, sau đó thì chẳng còn biểu hiện nào nữa.

Thái hậu liếc trộm cử động của Hiền Viên Tiêu, thấy hắn chẳng có vẻ gì là mừng rỡ, nên cũng có chút chột dạ. Suốt một tháng qua, bà tìm cách cho Hiền Viên Tiêu gặp gỡ không dưới mười nữ tử, tất cả đều là cực phẩm trong vạn người, nhưng Hiền Viên Tiêu vẫn không chút động lòng, bà đành tìm tới Sờ Sờ đang ngụ ở Dực Khôn Cung, cố làm ra vẻ “chấp nhận” nàng dù lòng chẳng muốn một chút nào, hôm nay lại còn sắp xếp cho nàng cùng đến dùng bữa với bọn họ, ngoại trừ muốn Hiền Viên Tiêu nạp phi, bà còn muốn khiến đứa con trai đã lâu vắng bóng nụ cười trên môi có thể vui vẻ mỉm cười, thế nhưng...

Bữa cơm tối nay cũng lặng lẽ giống như mọi hôm trước, sắc mặt thái hậu cũng càng lúc càng xấu đi.

Hiên Viên Tiêu thì không muốn nói chuyện, tiếc lời nói như vàng, Sở Sở thì không dám nói lời nào, mắt đầy áp ưu phiền.

Thái hậu lão Phật gia càng nhìn càng không hiểu, càng nghĩ càng cảm thấy đau đầu, bà phải mào đầu, mở rộng cánh cửa, để ánh dương bên ngoài soi rọi vào trong, bà phải hỏi con trai mình trong lòng rốt cuộc là muốn gì, rốt cuộc là yêu Thượng Quan Sở Sở hay là không yêu, là muốn nạp nàng, hay là không cần nàng, muốn thế nào thì cũng phải nói cho rõ?

Thái hậu mỉm cười tươi tắn, gấp một miếng lườn cá mềm mại vào bát Hiên Viên Tiêu, làm như không có chuyện gì nói: “Hoàng Thượng à, tháng sau nên tuyển tú rồi.”

Thần sắc Hiên Viên Tiêu nghiêm nghị, tiếp theo “ừm” một tiếng, không nói gì thêm.

Thái hậu sao có thể buông tha dễ dàng, lập tức lại hỏi: “Trong lòng Hoàng Thượng có phải có một giai nhân trúng ý rồi không? Kể cho ai gia nghe xem.” Vừa cười vừa nhìn sang Sở Sở, lại chuyển ánh mắt sang Hiên Viên Tiêu.

Hiên Viên Tiêu rút cục buông đũa, nhìn về phía mẫu hậu của mình, đôi mắt màu vàng kim thoáng dậy sóng, một lát sau, hần nói: “Không có.”

“Cạch...” Đôi đũa trên tay Sở Sở tuột xuống mặt bàn, tiếng kim loại va vào mặt đá phát ra một âm thanh nặng nề.

Thái hậu lờm Sở Sở một cái, ánh mắt nghiêm nghị đầy bất mãn đối với phản ứng của nàng.

“Hoàng Thượng, ai gia vẫn luôn nghĩ con có tình cảm sâu đậm với Sở Sở quận chúa, cho nên ai gia mới không có ép buộc Hoàng Thượng nạp phi, hôm nay biểu hiện của Hoàng Thượng có phải muốn nói với ai gia rằng, Hoàng Thượng không hề có chút tình cảm ái mộ nào dành cho Sở Sở?” Thái hậu lão Phật gia đã bắt mắt với biểu hiện của Hiên Viên Tiêu rồi, hôm nay, bà đã lùi một bước tỏ ý chấp thuận hần nạp Sở Sở làm phi, nhưng hần lại không cảm kích chút nào, cố tình làm ngược ý bà, vậy bà cũng sẽ không mềm lòng nữa, dù muốn hay không thì hần cũng phải nạp phi.

Hai mắt Sở Sở từ từ nhòe đi vì nước mắt, đôi tay tái nhợt vô lực buông thả trên đùi, đầu cúi gằm, không nhìn ai cả, nàng không dám nhìn thái hậu, không muốn nhìn Hiên Viên Tiêu. Nàng không thể chịu đựng được một kết quả như vậy. Nàng không tin Hiên Viên Tiêu không hề yêu thương mình, không thể nào, tuyệt đối không thể.

...

Thời gian dường như dài lê thê, đôi mắt vàng kim của Hiên Viên Tiêu nhìn chăm chăm vào góc phòng không mục đích, thờ ơ nói: “Trẫm vốn có hảo cảm với Sở Sở là thật, trẫm thương tiếc nàng, trẫm cảm thấy một nữ tử thiện lương yếu đuối như nàng không nên sống trong hoàng cung Ngọc Quốc, không nên cả ngày sống dưới sự hành hạ của Thượng... Thượng Quan Lăng, trẫm muốn giúp nàng thoát khỏi cuộc sống không hạnh phúc đó. Trẫm cảm ghét Thượng Quan Lăng, cảm ghét người sở hữu một đôi mắt xanh trong tinh khiết nhất trên đời như nàng nhưng lại có một trái tim hung ác, trẫm cảm thấy nếu như... Nói chung, trẫm càng cảm ghét Thượng Quan Lăng, lại càng thương tiếc Sở Sở...” Một dòng lệ nóng tuôn rơi trên má Sở Sở, Hiên Viên Tiêu cũng thay đổi giọng điệu, tiếp tục nói, “Lúc đầu trẫm cũng cho rằng có thể sự thương cảm mà trẫm dành cho Sở Sở chính là một loại tình yêu, nhưng sau đó, trẫm càng ngày càng không thể xác định được tình cảm này, cho đến... cho đến một hôm nọ, một khoảnh khắc nọ, trẫm bỗng nhiên hiểu rõ, trẫm chỉ là thương hại Sở Sở mà thôi, mà thứ tình cảm đó không liên quan gì tới tình yêu, cho dù... cho dù đổi lại một nữ tử khác, trẫm cũng vẫn sẽ thương hại như thế.”

Thái hậu nghe xong, trong mắt lộ rõ ý cười, còn Sở Sở cũng ngẩng đầu lên mỉm cười, trên mặt dấu lệ chưa khô, miệng cười tuy đẹp nhưng không có sức sống, nàng ôn nhu nói: “Tiêu, ta đã từng nói sẽ không bao giờ rời xa chàng, chàng làm hoàng đế Kim Quốc, ta sẽ phụ tá chàng, chàng muốn nhất thống thiên hạ, ta sẽ dốc hết khả năng giúp chàng làm một vị anh hùng cái thế!”

Thái hậu lần đầu tiên nghe được những lời này của Sở Sở, trong lòng không tránh khỏi chấn động.

“Tiêu, nếu trong tim chàng đã không có nữ tử nào hợp ý, sao không cân nhắc cho ta một cơ hội, ta biết luận dung mạo ta không phải người đẹp nhất, luận tài trí ta không phải người ưu tú nhất, luận thân phận ta không phải cao quý nhất, nhưng, không ai có thể yêu chàng nhiều hơn ta, trên đời này chỉ có mình Thượng Quan Sở Sở ta có thể vì chàng mà hiến dâng tất cả không hề do dự, cuộc sống vốn ngắn ngủi.” Ta vì chàng có thể không chút do dự dâng hiến cả linh hồn, Tiêu, chàng có biết, linh hồn là gì không?

Không còn sự lương thiện, sự dịu dàng của ta không còn tác dụng, mất đi sự lương thiện, sự ôn nhu của ta hoàn toàn là trò hề! Vì chàng, ta đã từ bỏ tất cả, từ bỏ cả tình bạn tưởng chừng không bao giờ thay đổi, từ bỏ cả người đã từng cùng ta nắm tay lập lời thề, từ bỏ cả chút lòng lương thiện cuối cùng của ta, bởi vì chàng, bởi vì hiểu quá rõ cuộc sống đã từng là một người tâm thường, bởi vì đã ném trái tim cho nên hiểu thế nào là đổ kị, bởi vì đổ kị, cho nên tự mê muội chính mình.

Sở Sở đã từng hỏi bản thân rất nhiều lần, nhân chi sơ thực sự là tính bản thiện sao? Con người vào thời khắc quyết định phải chăng vẫn chọn lựa bản tính thiện lương vốn có ban đầu của mình? Sau này, nàng không bao giờ nghĩ đến nữa, trong mắt nàng bây giờ chỉ có khát vọng của chính mình, nếu như có thể đạt được, cho dù đều là hư ảo, đó cũng là cảnh tượng hư ảo tuyệt vời nhất — cái thế anh hùng cùng tuyệt thế mỹ nhân, hần cùng với nàng đứng ở trên cao, cùng nhau nhìn xuống thiên hạ, phóng mắt khắp giang sơn rộng lớn.

Hiên Viên Tiêu nhìn Sở Sở, nhìn vào mắt nàng, từ trong mắt nàng hần thấy được chính mình, vẫn là một quân vương không ai sánh bằng, chỉ có điều trong mắt khó giấu một chút cô đơn, nó bắt đầu xuất hiện từ lúc nào? Giống như hần đã đánh mất một thứ gì đó vô cùng quan trọng.

Hiên Viên Tiêu không dám nói đó là thứ quan trọng nhất, bởi vì hần phải đặt thiên hạ lên trên hết, tất cả những thứ khác nhất định đều phải xếp phía sau

thiên hạ, cho nên nó chắc chắn không phải là ý định ban đầu của hắn.

Một bức tranh giang sơn nhuộm máu, rốt cuộc chẳng qua cũng chỉ là phù hoa. Đây là lời của một người mà hắn căm ghét đã nói với hắn, người đó đối với hắn mà nói, từ lâu từ lâu đã trở nên vô cùng quan trọng, mãi cho đến một khoảnh khắc nào đó của một ngày nào đó, từ một chỗ thấp kém trong trái tim hắn đã mạnh mẽ vươn lên vị trí cao nhất không thể nào lay chuyển nổi.

Không phải hắn không biết, mà là không được phép biết.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 120: Tâm ý đã quyết, tuyệt không lui binh

Hiên Viên Tiêu mím chặt đôi môi, nghe xong hết những lời cảm động của Sở Sở mà vẫn không hề nói một câu nào, hắn đứng dậy cung kính nói với thái hậu: “Mẫu hậu, trăm mệt rồi, phải trở về nghỉ ngơi, mẫu hậu cứ tiếp tục dùng bữa, hôm khác trăm quay lại thỉnh an mẫu hậu.”

“Hoàng nhi...” Lão thái hậu nhìn con trai về mặt đầy cô đơn, tim không khỏi nhói đau, cuối cùng tạm thời gác lại chủ ý buộc hắn nạp phi, chậm rãi gạt đầu.

***

Bầu không khí nặng nề u ám bao phủ toàn bộ Ngọc Quốc, Trường công chúa bất ngờ qua đời, khói lửa chiến tranh thế chỗ cho cuộc sống yên bình trong quá khứ.

Không ai có thể ngờ được Ngọc Quốc lại là quốc gia đầu tiên bị cuốn vào can qua, mặc dù hầu như tất cả mọi người đều biết, cuộc chiến tranh này – một cuộc chiến tranh sống mái để đi đến thống nhất cả thiên hạ – là không thể tránh khỏi, nhưng điều khiến người ta bất ngờ chính là, nước đầu tiên tham gia, hay nói cách khác là gần như chủ động khơi mào chiến tranh lại chính là Ngọc Quốc.

Từ ngày Thượng Quan Lăng lia đời, Ngọc Đế Thượng Quan Thiên vẫn trai giới chay tịnh, cả ngày mặc đồ đen, ngoại trừ khi cần xử lý việc triều chính, thời gian còn lại đều chỉ ở trong tâm cung của mình không ra ngoài một bước, lại càng không để ý gì tới quý phi Tư Đồ Vũ Yên vừa được tấn phong.

Không ai biết trong lòng vị tân đế vừa mới tự mình chấp chính kia rốt cuộc đang nghĩ những gì, bá quan trong triều không hiểu nổi, cho dù có mất đi một tỷ tỷ, một tỷ tỷ ruột thịt cùng lớn lên bên nhau đi chăng nữa, thì nỗi đau thương cũng nên có giới hạn, không phải sao?

Vì vậy, liền có một vị to gan lớn mật tại buổi triều sớm đã có ý kiến, thực ra cũng chưa nói những lời gì gọi là đại bất kính, mà chỉ bày tỏ rằng người chết thì cũng đã chết rồi người sống nên cố nén bi thương, hoàng đế cả ngày mặc một bộ tang phục như thế thật không hay, vân vân. Kết quả, liền bị Thượng Quan Thiên giáng một chữ trăm ngăn gọn, lập tức lui ra ngoài Nghị Chính Đại Điện hành quyết, các vị trọng thần cốt cán còn lại ngay cả một tiếng thở dài than xui xẻo cũng chưa kịp nghe thấy, có thể thấy tốc độ cực nhanh. Từ đó, không còn một vị triều thần nào dám tỏ ý dị nghị đối với nỗi thương tiếc của Ngọc Đế dành cho tỷ tỷ đã mất của hắn, càng không ai dám nói việc khai chiến với Ngôn Quốc là một hành động thiếu sáng suốt, cũng may mà Phiêu Kị đại tướng quân Tô Tử Chiêm vẫn luôn đưa về tin thắng trận.

Ngọc Quốc hoàng cung, Dưỡng Tâm Điện, Đông Trắc Điện.

Một thân áo xám mỏng thanh thoát, tay chống gậy bích ngọc, mái tóc hai tháng trước vốn chỉ hoa râm nay đã trở nên bạc trắng, bước chân Tô Hòa Trọng đã không còn được như trước, mặc dù đôi mắt như hồ ly kia vẫn sáng lấp lánh, nhưng bước chân kia thực sự không còn cái vẻ khoan thai của trước đây. Thượng Quan Thiên thấy lão gia từ bước vào, vội đứng lên khỏi ghế ngồi, bước tới nghênh đón, đỡ lấy cánh tay phải của lão gia từ, dìu đến một chiếc ghế bọc gấm dày ngồi xuống.

Đây là lần đầu tiên Tô đại tướng quốc tiến cung sau ngày Thượng Quan Lăng được hạ táng hoàng lăng, lão đã cáo bệnh khá lâu.

“Ngoại công, hôm nay tiến cung gặp trăm, là vì chuyện gì vậy? Nếu lão gia từ nhớ ngoại tôn, trăm sẽ đích thân đến Tô phủ thăm là được rồi.”

Những nếp nhăn nơi khóe mắt lão gia từ dường như đã sâu thêm, bật cười hai tiếng, trả lời: “Lão thần sao dám làm phiền Hoàng Thượng, lão thần nhân lúc tay chân còn có thể hoạt động nên đến thăm Hoàng Thượng thêm một lần... cũng thay cho... thăm thêm một lần...” Lão gia từ không dám nói thăm thay cho ai, lão không muốn chạm vào nỗi bi thương chung trong lòng bọn họ.

Ánh mắt Thượng Quan Thiên chợt lặng đi, nhưng rất nhanh khôi phục trở lại bình thường, thời điểm bi thương nhất đã qua rồi, hắn của ngày hôm nay là hoàng đế của Ngọc Quốc, hắn cũng biết nên vì thiên hạ, vì vạn dân mà sống, cho dù hiện tại cuộc sống của hắn không hề có hạnh phúc, cho dù hắn liên lụy vạn dân phải trải qua những ngày tháng không vui vẻ, nhưng mà vẫn phải sống.

Thượng Quan Thiên cũng ngồi xuống, tỷ nữ dâng trà bánh lên rồi lui ra ngoài hết, trong Đông Trắc Điện chỉ còn lại hai người Thượng Quan Thiên và Tô Hòa Trọng.

Lão gia tử nhấp một ngụm trà, nhìn Thượng Quan Thiên, hỏi: “Lão thần hôm nay tiến cung diện thánh là muốn hỏi bệ hạ một chuyện.”

“Ngoại công mời nói.”

“Thần già rồi, có lẽ nói cái gì chắc bệ hạ cũng sẽ không để tâm đâu...”

“Ngoại công! ~ muốn nói cái gì thì cứ nói, trẫm sẽ nghe theo là được chứ gì!” Thực ra, Thượng Quan Thiên cũng không gần gũi lắm với Tô Hòa Trọng hồi hần và Thượng Quan Lăng còn nhỏ, Tô Hòa Trọng thường thiên vị Thượng Quan Lăng, có thể, bởi vì Thượng Quan Lăng là con đầu lòng của Tô Thanh Thanh, cũng có thể, lão gia tử thích cháu gái hơn, nhưng Thượng Quan Thiên cũng rất kính trọng Tô Hòa Trọng, nguyên nhân là hần cảm thấy lão gia tử rất thương yêu Thượng Quan Lăng, những chuyện từ nhỏ đến lớn hần đều nhìn thấy rất rõ ràng.

Lão gia tử mỉm cười, rồi chợt nghiêm mặt nói: “Bệ hạ vẫn còn nhớ gọi thần một tiếng ngoại công, vậy lão thần cũng chịu mất mặt một lần, dùng gương mặt già nua này khấn cầu bệ hạ đừng tiếp tục đánh nhau với Ngôn Quốc nữa!”

Thượng Quan Thiên biến đổi sắc mặt, ánh mắt bỗng chốc không còn vẻ nhu hòa lúc này, nhưng vẫn cung kính trả lời: “Ngoại công, chỉ có việc này là trẫm không thể đáp ứng. Âu Dương Vân không biết liêm sỉ muốn... Trẫm quyết không tha thứ cho hần! Hơn nữa, Từ Chiêm biểu ca cũng không ngừng báo tin thắng trận, ngoại công không cần lo lắng!”

Lão gia tử hừ một tiếng, móc trong người ra một quyển tấu chương, ném ‘phạch’ một cái lên mặt bàn ngọc thạch, bên ngoài tấu chương một dòng chữ đỏ chói “Biên cương nguy cấp”, Thượng Quan Thiên cầm lấy tấu chương, vừa đọc...

“Sao có thể? Không có khả năng! Trẫm không tin!” Bàn tay cầm tấu chương của Thượng Quan Thiên khẽ run run, đôi mắt đầy nghi hoặc nhìn chăm chăm lão gia tử, “Trẫm không tin!”

Lão gia tử đưa tay vuốt chòm râu, điềm tĩnh mở miệng: “Nghe nói hoàng tộc Ngôn Quốc có một bảo vật bí truyền gọi là 《Mạch Tuyết Thần Công》, từ nhỏ cần phối hợp với tâm pháp tiến hành tu luyện, một khi thành công có thể một chọi vạn người, bách chiến bách thắng, chỉ có điều môn thần công này đã bị mất tích vào đời gia gia của Âu Dương Vân, nên không còn ai luyện thành, nhưng giờ Âu Dương Vân lại luyện thành rồi, cho nên hần mới có thể dùng sức của một người chống lại thiên quân của Từ Chiêm.”

“Ngoại công không cần nói nữa, trẫm sẽ không tin đâu! Trên đời này làm gì có thứ tà môn như thế! Ngôn Quốc của hần chẳng phải lấy văn trị quốc sao? Chẳng phải ai nấy đều là quân tử, ai nấy đều là nho sinh, làm gì biết đánh nhau? Làm gì có ai hiểu binh pháp? Hôm nay, bảo với trẫm rằng võ công của Âu Dương Vân đã trở thành thiên hạ đệ nhất, trẫm tin tưởng thế nào được? E là Hiên Viên Tiêu cũng sẽ không tin!” Thượng Quan Thiên đặt tấu chương xuống, trong mắt hiện lộ rõ ý cười khinh miệt.

Lão gia tử lắc đầu nói: “Thiên nhi, con đã quên Âu Dương Vân từng phát cuồng rồi sao? Vì thế mà bách tính Lăng Đô ta đã chết bao nhiêu người a!” Thờ dài, lão gia tử lại nói tiếp, “Lúc đó, chẳng phải Hiên Viên Tiêu cùng Từ Chiêm còn có Mạc Ly hợp lực lại mới chế ngự được con điên của hần hay sao! Lẽ nào con đã quên?”

Thượng Quan Thiên sững sờ, một lát sau, nói: “Cứ cho là Âu Dương Vân có thể địch lại ngàn người đi nữa, thì dựa vào sức của một mình hần có thể giết sạch tất cả tướng sĩ Ngọc Quốc sao?” Khẽ héch miệng cười, Thượng Quan Thiên lại nói, “Ngoại công, trên tay chúng ta có binh pháp hoàng tỷ để lại, chỉ dựa vào cái này Ngôn Quốc sẽ không phải là đối thủ của chúng ta, lão gia tử cứ yên tâm đi, nếu trẫm không có chuẩn bị chu đáo, cũng sẽ không để biểu ca dẫn thân vào nguy hiểm đâu!”

Tô Hòa Trọng hiểu rõ Thượng Quan Thiên đã hồ đồ không còn sáng suốt, có nói nữa cũng bằng không, hơi thở lão gia tử tích tụ đầy ngực, đến mức ho sù sụ.

“Khụ khụ khụ... Ngươi! Aizz... Bệ hạ... không nghe lão thần nói, thì cũng nên nghe lời Trưởng công chúa khuyên chứ?”

“Ngoại công nói vậy là sao?”

“Một ngày trước khi Trưởng công chúa qua đời từng hạ khẩu dụ cho Tô Từ Chiêm, rằng Ngọc Quốc ta tuyệt đối không thể khơi mào chiến tranh, phải nuôi binh dưỡng tướng, bảo tồn thực lực! Vậy mà hôm nay bốn nước phân tranh còn chưa thật sự bắt đầu, Ngọc Quốc ta đã chiến loạn không ngừng, chuyện đến mức này Trưởng công chúa ở trên trời làm sao có thể an tâm đây?”

Thượng Quan Thiên nhất thời không vui, cố nén cơn giận nói: “Ngoại công, trẫm đánh nhau với Âu Dương Vân sao lại là khơi mào chiến tranh? Hần xuất ngôn si nhục hoàng tỷ vốn là tử tội, trẫm thay trời hành đạo có gì là không đúng? Hơn nữa thiên hạ này sớm muộn gì cũng phải nhất thống, cho dù trẫm là người đi tiên phong khơi dòng thì có gì là không được?”

Tô Hòa Trọng nhìn Thượng Quan Thiên, một lúc lâu, khẽ thở dài một hơi, lắc đầu, chống gậy chậm rãi đứng lên, không nói thêm câu nào liền đi ra ngoài.

Thượng Quan Thiên biết hành động đó biểu thị lão gia tử đang rất giận, trong lòng hần nghĩ đến Thượng Quan Lăng, biết rõ nếu như hần không cư xử tử tế với lão gia tử, Thượng Quan Lăng dù ở đâu cũng sẽ không tha cho hần, hần đành phải lập tức đứng dậy, ngăn cản lão gia tử đang giận run chuẩn bị bỏ đi.

“Ngoại công, xin đừng nóng giận, là trẫm không tốt, trẫm không nên chọc giận ngoại công! ~ “

Lão gia tử khẽ đẩy tay Thượng Quan Thiên ra, trên mặt nở một nụ cười mà một lão thần tử nên có khi nói chuyện với quân vương của mình, khom thân thể vốn chẳng còn đứng thẳng nổi nữa, nhàn nhạt mở miệng: “Lão thần thụ sủng nhược kinh! Lão thần xin cáo lui trước!”

“Ngoại công! ~~~” Thượng Quan Thiên nhìn theo lão gia tử một mực bỏ đi, trong lòng bỗng thấy hoảng loạn, hẩn nhìn bóng lưng chao đảo của lão gia tử, trong lòng cảm thấy có lỗi.

Không phải hẩn không xem ngoại công ra gì, chỉ là hẩn có chuyện không thể thỏa hiệp, vì cái người quan trọng nhất trong lòng hẩn kia.

Thở dài, Thượng Quan Thiên chậm rãi thả bước về phòng.

***

Thương Mân vương cung, Lộc Uyển.

“Được rồi, được rồi, mỹ nữ tỷ tỷ, nhiều đó cánh hoa là quá nhiều rồi, đừng thả vô thêm nữa!” Ta vội vàng đưa tay gạt lấy chiếc giỏ nhỏ trong tay thị nữ cố chấp vẫn tiếp tục rải cánh hoa vào bồn tắm của ta, mỉm cười cợt nhả với người ta, tiểu thị nữ lập tức đỏ mặt, gục đầu xuống không dám nhìn.

Trong lòng ta cứ thấy khó hiểu lạ kỳ, ta cần phải suy nghĩ xem sau này có nên tiếp tục vui vẻ với mọi người nữa không, bởi vì chỉ mấy ngày tạm trú trong vương cung Thương Mân thôi mà các tiểu cô nương bị ta ghẹo đỏ mặt đã có đến không dưới mười người! Ngay đến Mộ Dung Xu đường đường một nam nhi như thế cũng thường xuyên bị ta làm cho mặt đỏ tới mang tai. Nhưng ta thật sự là oan mà, ta chưa từng có ý chòng ghẹo bọn họ, thực sự không có!

Tiểu Vô Cầu thấy thế bèn nói với tiểu thị nữ: “Thị nữ tỷ tỷ ra ngoài trước đi, sư phụ ta phải tắm rửa.” Tiếp theo nờ nộ cười toe toét, về mặt ngây thơ.

Thị nữ vừa khép cửa lại, thẳng nhóc khó ưa Vô Cầu liền trở mặt, trong mắt hiện rõ ý: tỷ đúng là đồ thích gây chuyện, nhìn ta từ đầu tới chân mấy lượt, khoanh hai tay lại, nhìn ta nói: “Làm ơn đi tiểu sư phụ, tỷ có thể đừng rảnh quá không có chuyện gì làm đi quyến rũ người khác hay không? Ta không có ở không đâu mà đi giải quyết hậu quả cho tỷ! Hôn nữa, nếu để sư phụ ta mà biết được, ta có thể sẽ phải ném mùi đầu khổ đó!”

Ta cóc vào trán nó một cái, tức tối nói: “Đi đi đi! Con mắt nào của ngươi thấy ta quyến rũ người ta hả? Chẳng lẽ ta muốn cười một cái cũng không được phép hay sao? Hôn nữa chúng ta đều là nữ... khụ khụ... làm gì có chuyện quyến rũ?”

Tiểu Vô Cầu hừ lạnh một tiếng, không cãi nhai nữa, xoay người lách qua bình phong, “Ta tới trừ phòng lấy cho ngài một chén chè đậu xanh, lão nhân gia ngài tắm xong thì ăn!”

Ta vừa nghe thấy thế mặt lập tức tươi cười khen ngợi nhóc Vô Cầu: “Vô Cầu vẫn là ngoan nhất! ~~~muah muah~~~ mau đi đi!”

...

Vô Cầu không chú ý tới, vào lúc nó đi ngang qua ngự hoa viên, suýt chút nữa thì chạm mặt một người, người đó chính là Mộ Dung Xu.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 121: Kinh động phòng tắm, ai xấu hổ hơn?

Mộ Dung Uyển và Tiểu Nhị vừa bước vào Lộc Uyển liền đụng trúng người hầu bưng nước nóng vừa đi ra.

“Ai tắm vậy?”

Thị nữ cầm giỏ hoa khom người trả lời Mộ Dung Uyển: “Hồi tam công chúa, là ma y đại nhân tắm gội.”

Mộ Dung Uyển khẽ gật đầu: “Đi, mau ra ngoài đi.” Lại quay sang Tiểu Nhị nói, “Chúng ta về thôi.”

Tiểu Nhị khẽ dẫu môi, gật đầu đáp: “Dạ, tam công chúa.”

Khi Mộ Dung Uyển mới ra khỏi Lộc Uyển, trùng hợp chạm trán với Mộ Dung Xu, Mộ Dung Xu cười tiến tới, nói: “Tam muội mới từ chỗ Ma y trở về sao?”

Mộ Dung Uyển cười gật đầu: “Hoàng huynh định đi Lộc Uyển à?”

Mộ Dung Xu nói: “Phải, đại ca có việc muốn thương lượng với Ma y.” Nói xong, liền phát tay áo cười bước đi. Trong một thoáng, Mộ Dung Uyển chợt nhớ ra chuyện gì đó, vừa định ngăn Mộ Dung Xu lại, nhưng bởi một khoảnh khắc chần chừ đó mà lỡ mất cơ hội, Mộ Dung Xu đã biến mất khỏi tầm mắt của nàng.

“Tam công chúa, có chuyện gì vậy?” Tiểu Nhị nhìn Mộ Dung Uyển khó hiểu, nhìn theo hướng Mộ Dung Xu vừa rời đi.

Mộ Dung Uyển lấy lại tinh thần, cười nhìn Tiểu Nhị, lại nhìn về phía xa xa, ý vị thâm trường nói, “Có lẽ đây cũng là ông trời cho đại ca cơ hội.”

....

Thương Mân vương cung, Lộc Uyển.

Người hầu canh gác lập tức quỳ xuống, vừa định hô to “Đại vương giá đáo” đã bị Mộ Dung Xu cười ngăn lại.

“Các người không cần thông báo, quả nhân tự đi vào.”

“Dạ, đại vương!”

Mộ Dung Xu nhẹ nhàng đẩy cửa ra, định làm cho Ma y ngạc nhiên, nào ngờ đảo mắt quanh phòng ngoài cũng không thấy một bóng người, từ phía sau lớp màn dày loáng thoáng truyền đến tiếng ai đang nghịch nước, Mộ Dung Xu nhoẻn miệng cười, sai bước đi vào phòng trong, đến lúc bước vào trong bình phong, hần mới cao giọng nói: “Ma y đại nhân thật nhàn rồi, mới buổi chiều đã tắm rửa rồi! Ha ha... .”

Trời ơi! Ta vừa nghe thấy cái giọng nói quen thuộc mấy ngày nay, mà trái tim đập chậm mất một nhịp, ta thiếu chút nữa ngất xỉu ngay trong thùng nước...

Ta thụp người xuống giấu mình dưới nước, chỉ để lộ cái đầu ở bên ngoài, vò vết khua khoáng lượng cánh hoa không được nhiều cho lắm toàn bộ tập trung ở trước ngực, hai mắt đầy phần nộ chất vấn: “Mộ Dung Xu! Người không biết thế nào là gõ cửa hả? Sao người... ta đang tắm rửa mà! Người có biết hay không hả?”

Mộ Dung Xu không ngờ còn xấu hổ hơn ta, gương mặt bánh mật đỏ hết cả lên, lúng túng ngượng nghịu, hần lấp ba lấp bắp giải thích: “Ta... Ta... Ta không biết... Ta... chuyện đó... không phải cố ý... Ta...”

Bất ngờ, ta còn chưa kịp mắng hần, hần đã chạy biến không dám quay đầu lại, tốc độ thực sự có thể so với tốc độ ánh sáng, giống như hần là một cô vợ nhỏ hiền lương thực đức bị một tên đại dâm tặc là ta chọc ghẹo vậy!

Ông trời ơi, vậy là sao? Ta mới là người bị hại à nha? Ta suýt tí nữa, à không, phải là có thể đã bị hần nhìn thấy hết! Aizz! Chắc hần chưa nhìn thấy bộ phận quan trọng nào chứ? Chắc là chỉ mới nhìn thấy được mặt ta mà thôi, chắc là... ông trời à, lão nhân gia ngài làm ơn mở to hai mắt, phù hộ ta một chút đi! A đi đà phạt!

Vô Cầu cẩn thận nhẹ nhàng bưng chén chè đậu xanh, chân còn chưa bước vào Lộc Uyển thì đã bị Mộ Dung Xu từ bên trong vọt ra đụng phải lão đảo xém té, tức giận Vô Cầu mở miệng chửi: “Ai vậy? Không có mắt à? Ủa... Mộ Dung quốc chủ... Aizz? Mộ Dung quốc chủ?...”

Mộ Dung Xu căn bản không thèm nhìn Vô Cầu lấy một cái, bỏ chạy như điên, hai mắt Vô Cầu dựng ngược, miệng há hốc, vẻ mặt như vừa thấy một con quái thú.

“Tên Mộ Dung Xu này đầu bị úng nước sao? Không lẽ là phát bệnh gì rồi? Ủa... mà trên mặt cũng đâu thấy có gì không ổn? Chỉ trông như có chút tà hỏa công tâm, cả ấn đường đều đỏ lựng! Hần bị sao vậy ta... chẳng lẽ là gặp ma?” Vô Cầu lắc đầu xoay người, đành phải đi lấy một chén chè đậu xanh khác.

...

“Tiểu sư phụ, chè đậu xanh tới rồi! ~~~” Vô Cầu cười hi hi sai bước vào trong phòng, “Tỷ biết hong, vừa rồi ta đụng phải Mộ Dung Xu! Hần chạy như phát điên ở ngự hoa viên, đụng trúng ta cũng mà cũng không biết! Tiểu sư phụ...” Vô Cầu ngẩn ra, “Tỷ... tỷ làm sao vậy?...”

Nội sam quần trên người bị tóc dính nước thấm ướt sũng, mắt tròn trũng muốn lọt trông sẵn sàng phun ra lửa, trên tay còn cầm một cây kéo bự chẳng biết tìm ở đâu ra, nhấp “xạch xạch” dữ tợn.

Tiểu Vô Cầu hạ giọng, hỏi: “Lăng tỷ tỷ, có chuyện gì vậy?” Nó nghĩ thầm, sao mình mới đi ra ngoài một lúc, mà hết người này, tới người kia đều không được bình thường vậy?

Ta sững sờ hừ một tiếng, tiếp theo cất tiếng nói đều đều giống như du hồn: “Ta? Không có việc gì, rất khỏe! Vô Cầu, người nói xem, đối phó với dâm tặc thì nên làm như thế nào?”

Vô Cầu sững sốt, nói: “Cái này... sư phụ chưa có dạy, ta cũng không biết, sư phụ chỉ mới dạy làm sao để tổng khứ mấy người tới cửa cầu y, chưa từng dạy làm thế nào để đối phó dâm tặc...” Đảo đôi mắt to một vòng, rồi sực nhớ ra cái gì, hưng phấn nói: “Đúng rồi! Tỷ quên rồi hả, Tiểu Nhị lúc tưởng tỷ là dâm tặc không phải đã dữ tợn đập tỷ một cước đó sao? Đối phó dâm tặc chắc là phải làm vậy.”

Ta hừ lạnh nói: “Vậy chẳng phải là quá dễ dãi?”

“Tỷ làm gì ai rồi?” Thăng nhóc Vô Cầu tròn trĩnh hai mắt, lại hỏi, “Tỷ lại trêu ghẹo ai? Lại có ai xem tỷ là dâm tặc nữa hả? Tỷ có bị thương hay không? Mau, đưa ta xem!” Vừa nói, vừa chớp lấy ta kiểm tra từ trên xuống dưới, “Có bị gì đâu...”

Bị Vô Cầu xoay qua xoay lại như thế, ta cũng tỉnh táo lại, hất bàn tay của nó ra, thu lại vẻ tức giận, nói: “Ta vốn không bị gì hết, chỉ tại nước tắm nóng quá, tắm xong khiến ta bốc hỏa thôi.”

Tiểu Vô Cầu bán tín bán nghi nhìn ta, đơ mặt “ờ” một tiếng.

“Vậy thì tốt.” Đặt chén chè đậu xanh vào tay ta, “Ăn đi, vẫn còn là lạnh đó, dùng băng để ướp lạnh! ~~ giải con nóng!”

Ta xoa xoa đầu nó, bưng chén chè lên húp một hơi cạn sạch.

Aizz, thôi kệ đi, chỉ cần Mộ Dung Xu không nhìn thấy gì cả, một thanh niên hiện đại văn minh như ta hà tất phải tính toán với một cổ nhân phong kiến làm gì? Hơn nữa, nhìn bộ dạng hoảng hốt chạy mất dép của hắn, rõ ràng ta là người chiếm tiện nghi rồi, đúng không, hờ ông trời?

“Vô Cầu à, chúng ta không thể ở đây nữa, đợi đến đêm khuya, chúng ta sẽ đi.”

“Tại sao? Ta cảm thấy chỗ này rất tốt, chúng ta ở thêm mấy ngày nữa đi, cho thoải mái, bọn họ đều cung kính với chúng ta như thần tiên mà! Uy danh của sư phụ ta thật đúng là to lớn! Ha ha! ~~”

“Ngu ngốc! ~” ta đập vào gáy nó một phát, “Nhất định phải đi, Mộ Dung Xu nhìn thấy mặt ta rồi, vừa nãy ta... vừa nãy mới tắm xong thì hắn tới, ta còn chưa kịp đeo mặt nạ.”

Tên nhóc Vô Cầu làm như phát hiện ra kỳ quan thế giới, vỗ tay cái bốp mỉm cười: “Thảo nào, thảo nào! ~ Thảo nào hắn chạy như bị ma đuổi, quả nhiên là gặp ‘ma’! Ha ha ha...”

Ta trừng cho Vô Cầu một cái, xoay người bắt đầu lôi túi vải ra thu dọn đồ đạc, chuẩn bị mấy thứ để rời khỏi vương cung Thương Mân.

***

Tịch dương dần ngả về phía tây, ánh nắng chiều mỹ lệ từ phía chân trời tàn mác khắp nơi, ánh hoàng hôn vốn nên có màu vàng cam, thế nhưng tối nay lại đỏ ửng một cách lạ kỳ, tựa như vẻ mặt ửng đỏ thẹn thùng của một cô nương, e thẹn, mê người.

Tâm tình của Mộ Dung Xu mãi vẫn không thể bình tĩnh lại, hắn thực sự không thể lý giải nổi vì sao lần đầu tiên nhìn thấy Ma y, hắn lại mê mẩn đôi mắt của Ma y, mê mẩn đôi mắt màu đen pha lẫn một chút màu xanh lục nhàn nhạt kia, hắn luôn cảm thấy hình như đã gặp đôi mắt đó ở đâu rồi, hắn cảm thấy nó rất giống đôi mắt của một người mà hắn ngày đêm nhung nhớ, nhưng lúc đó hắn đã nhắc nhở bản thân, Ma y là một nam nhân, nam nhân thực thụ, quân tử thực thụ, hắn không thể tưởng tượng người ta thành một vũ cơ, một nữ nhân được. Nếu thực sự nghĩ như vậy, hắn thật có lỗi với lương tâm của mình, có lỗi với ân huệ của Ma y đối với Mộ Dung gia, có lỗi với người trong lòng hắn.

Thực ra, Mộ Dung Xu từng nghĩ tới, nếu như hắn có cảm giác khi đối mặt với một nữ nhân, vậy không có gì để nói, nhưng mà hôm nay, khi hắn nhìn thấy Yến, mái tóc đen còn dính mấy cánh hoa nổi trên mặt nước, khuôn mặt trắng mịn màng, đôi mắt xinh đẹp đầy tức giận, đã khiến Mộ Dung Xu hắn khó có thể tự kiềm chế, hắn hầu như vừa nhìn thấy liền...

Mộ Dung Xu chậm rãi bước đi không mục đích, không biết lúc nào đã đi tới chỗ ở của Mộ Dung Uyển.

“Đại ca? Sao huynh lại tới đây?” Mộ Dung Uyển rõ ràng cũng giật mình kinh ngạc, nhìn vẻ mặt xấu hổ của Mộ Dung Xu nàng cũng đoán được bảy tám phần, suy cho cùng cũng tại nàng không có ngăn đại ca lại, nàng đã sớm đoán được sẽ xảy ra chuyện gì, nàng mỉm cười kêu Tiểu Nhị lui ra, trong phòng chỉ còn lại hai huynh muội bọn họ.

“Đại ca, bây giờ thì nói được rồi, rốt cuộc là chuyện gì đã khiến đại ca anh mình thân vô của muội hoảng loạn thế kia.”

Mộ Dung Xu thờ dãi, chán nản ngồi xuống ghế, nhìn Mộ Dung Uyển, mở miệng ra, lại ngậm vào, trong lúc nhất thời trong phòng yên lặng dị thường.

“Đại ca, huynh chạy đến chỗ muội, không lẽ muốn để cho muội xem huynh thân thờ à?” Mộ Dung Uyển bất đắc dĩ lắc đầu, ngồi xuống đối diện Mộ Dung Xu.

Sau một lúc lâu im lặng, Mộ Dung Xu rốt cục cũng lên tiếng, nói lắp bắp nhát gừng: “Tam muội... Ta... Ta với Ma y... Ta... Ta! Aizz...”

“Đại ca! Tóm lại là huynh muốn nói hay là không?”

“Ta... không ngờ ta lại không thể tự kiềm chế đối với một nam nhân! Ta thấy thẹn với liệt tổ liệt tông của Mộ Dung gia!”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 122: Yêu thích “nam” sắc, làm sao cho phải?!

Mộ Dung Uyển mừng thầm trong bụng, nhưng khuôn mặt vẫn mang biểu tình kinh hãi, không thể tin nổi lắp bắp hỏi: “Đại ca, huynh..... ý huynh là gì?!”

Uyển nhi không rõ.....”

Mộ Dung Xu vẻ mặt lúng túng, cúi thấp đầu, sau cùng đập bàn cái rầm như thề giện rồi nói: “Ta động lòng với Yến!”

Mộ Dung Uyển hiển nhiên biểu lộ khuôn mặt hết sức sùng sốt: “Đại ca! Huynh..... Đây là.....” Dừng lại một chút, hít thật sâu, ngữ điệu hòa hoãn, mềm mỏng hỏi, “Đại ca, huynh xưa nay không gần nam sắc, sao có thể? Làm sao có thể vậy!.....”

“Điều này..... Ta cũng không biết..... Lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt hấn, đã cảm thấy đôi mắt kia rất giống một người, dễ dàng thu hút ánh mắt ta, khi đó ta đang bận vui mừng vì tìm được muối, cũng không để ý, khi trở về cứ ngẫm nghĩ mãi, cảm thấy đôi mắt của hấn..... đôi mắt của hấn rất giống Mị Nương. Đương nhiên ta cũng biết Yến đường đường là nam nhi khí phách, cũng nhắc nhở bản thân không được nghĩ lung tung, chỉ cần xem hấn như tri kỷ là đủ rồi, nhưng không ngờ vừa rồi..... Aizz.....” Thở dài một hơi, Mộ Dung Xu ngừng lại.

“Vừa rồi làm sao?!”

“Aizz! Vừa rồi ta đi tìm Yến, rồi cuộc đứng lúc hấn đang tắm, cũng tại ta đã biết người ta đang tắm, lại còn muốn đi vào, còn định chòng ghẹo Yến một chút, ta chỉ nghĩ đều là nam nhân với nhau, dù trêu đùa một chút cũng không hại gì! Nhưng mà..... Aizz.....” Lại thở dài, Mộ Dung Xu lắc đầu nói, “Khi ta nhìn thấy mái tóc đen của Yến nổi bông bênh trên mặt nước, đón nhận cặp mắt mang theo phần nộ đang trừng trừng nhìn ta, nhìn thấy cái cổ trắng ngần..... Ta..... Ta lại..... Aizz..... thật mất mặt! Không đúng không đúng, uống công tự cho mình là quân tử! Ta quả thực có lòng * * !”

Mộ Dung Uyển bật cười khúc khích, vội vàng bịt miệng lại, một lát sau mới nén xuống được.

“Xem ra đại ca thật yêu thích ma y đại nhân mà! Nhìn coi, đại ca mặt đỏ rần rần! Ha ha..... Uyển nhi lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng này của đại ca!”

“Uyển nhi! Muối đừng có giấu cọt đại ca!”

“Được rồi, được rồi, muối không cười huynh là được chứ gì!” Mộ Dung Uyển đôi mắt xoay chuyển, nghĩ tới điều gì, lập tức hỏi, “Đại ca đã nhìn thấy dung mạo ma y? Có phải hấn giống như tiên không?”

Mộ Dung Xu khẽ gật đầu, lơ đãng cắn môi dưới, nói: “Uyển nhi, đại ca nói với muối, muối tuyệt đối không được nói lung tung với người khác, bằng không, có thể xảy ra tai họa lớn!”

Mộ Dung Uyển gật đầu đáp: “Uyển nhi có thể nói với ai chứ? Uyển nhi vẫn biết chừng mực!”

“Yến..... dung mạo của hấn cực kì giống Lăng công chúa của Ngọc quốc.....” Mộ Dung Xu hiển nhiên cũng rất khiếp sợ với chuyện này, khóe môi hấn nở nụ cười không thể tin được, “Ban đầu tại sao ta không cảm thấy diện mạo Lăng công chúa rất.....”

Mộ Dung Uyển cười thầm, nhưng lại lắc đầu nói: “Uyển nhi không tin! Hình dáng Lăng công chúa thế nào đâu phải Uyển nhi chưa từng thấy, ma y sao có thể có dáng vẻ như vậy được?! Uyển nhi trái lại cảm thấy, đôi mắt Lăng công chúa có sắc xanh, đôi mắt Mị Nương thì đen láy.”

“Ta vẫn thấy đôi mắt Mị Nương có phần trội hơn.”

“Ha ha, đó là tình nhân trong mắt đại ca hóa Tây Thi!”

“Có điều..... Ha ha..... Đôi mắt Yến lại càng hấp dẫn, màu đen thẫm mang theo chút sắc xanh, huyền bí tựa nước hồ sâu không đáy, sâu thẳm, khiến người khác không kim lòng được lặn sâu vào.....”

Mộ Dung Uyển không chịu nổi biểu cảm si mê của Mộ Dung Xu, trêu chọc: “Muối thấy, chính đại ca mới không kim được bị hấp dẫn đó!”

Khuôn mặt màu bánh mật của Mộ Dung Xu nháy mắt ửng đỏ, trừng mắt nhìn Mộ Dung Uyển một cái, lại quay đầu ra chỗ khác.

Trầm mặc một hồi, Mộ Dung Uyển cười hỏi: “Uyển nhi có câu này không biết có nên hỏi hay không.”

Mộ Dung Xu ngẩng đầu, nhìn về phía Mộ Dung Uyển, nói: “Chuyện tới nước này Uyển nhi muối có gì cứ nói thẳng!”

Mộ Dung Uyển mỉm cười: “Đại ca đối với mọi mỹ nam tử đều có tư tưởng này, hay chỉ riêng với mình ma y?”

Mộ Dung Uyển cười cười: “Đại ca đừng hiểu lầm Uyển nhi, nếu đại ca chỉ thích mỹ thiếu niên, vậy cũng không sao, đại ca đường đường là quốc chủ Thương Mân, mỹ thiếu niên chẳng phải muốn bao nhiêu có bấy nhiêu sao! Cho dù ma y không thích đại ca, đại ca cũng có thể tự tìm người tuần tú gấp trăm lần so với hấn, có điều, nếu đại ca không thể không có hấn..... vậy thì.....”

“Vậy thì sao?!”

“Đương nhiên là không dễ lo liệu rồi!”

“Tại sao?!” Về mặt Mộ Dung Xu có chút nôn nóng.

Mộ Dung Uyển thân nhiên cười, chậm rãi mở miệng: “Đại ca không thích nam sắc, vậy ma y đại nhân có thích nam sắc không? Cho dù ma y thích nam sắc, có thể đảm bảo ma y hấn cũng thích đại ca sao? Những điều này đại ca có biết không?”

Mộ Dung Xu vẻ mặt mờ mịt, không biết trả lời thế nào.

Hồi lâu, Mộ Dung Xu mới nhỏ giọng đáp: “Không biết.”

Mộ Dung Uyển khẽ cười nói: “Đại ca, huynh cứ yên tâm, ma y khẳng định thích nam nhân, về phần hấn có thích đại ca hay không, cái này phải tự đại ca cố gắng thôi!”

Mộ Dung Xu nghe Mộ Dung Uyển nói đã bị chấn động không ít, đôi mắt vốn đã mờ lớn, bỗng trợn lên còn lớn hơn, hấn xua xua tay, lắc đầu nói: “Không có khả năng! Không có khả năng! Yên hấn. .... Hấn nhất định thích nữ nhân. .... Còn là nữ nhân xinh đẹp. ....”

Mộ Dung Uyển hơi ngăn người, nàng tuyệt không tin lời Mộ Dung Xu, hỏi lại: “Đại ca nói vậy có ý gì?”

Mộ Dung Xu không mấy tình nguyện mở miệng: “Ngày ấy Yên dạy ta cách vẽ bức họa của muội, khu. .... về xong, ta thấy hấn si mê ngẩn nhìn hồi lâu, sau lại còn khen danh hiệu thiên hạ đệ nhất mỹ nhân của muội thật xứng đáng!”

Mộ Dung Uyển suy nghĩ một lúc, lại nhìn được nét đỏ kị trên thần sắc Mộ Dung Xu, tức cười nói: “Đại ca! Ma y người ta chỉ vì bức họa mà tán thưởng muội, người hấn muốn khen thực sự là huynh đó! Có vậy mà cũng ăn dấm chua! Ở đâu có chuyện ca ca ghen với muội muội chứ! Xấu hổ không hà đại ca?! Hihihhi. ....”

Mộ Dung Uyển cười đến sái quai hàm, Mộ Dung Xu xấu hổ, sắc mặt đỏ lựng.

Hồi lâu sau, Mộ Dung Xu vẫn không chịu buông tha, truy vấn đến cùng: “Uyển nhi, muội làm sao khẳng định Yên thích nam nhân?!”

Mộ Dung Uyển gật đầu khẳng định: “Đúng vậy đúng vậy! Đại ca, huynh không đề ý mỗi ngày Lộc Uyển có bao nhiêu thị tỳ nhìn trộm ma y, liếc mắt đưa tình sao, kẻ to gan một chút còn tranh thủ sờ soạng nữa đó! Còn Ma y không phải lúc nào tránh được thì tránh, né được thì né, hay sao?”

Mộ Dung Xu ngẫm nghĩ, lại hỏi: “Vậy cũng không thể nói Yên thích nam tử a!” Bất thành linh, Mộ Dung Xu lớn tiếng nói, “Yên sẽ không đối với tiểu đồ đệ kia! Hai người bọn họ không phải là. ....”

Mộ Dung Uyển suýt chút nữa bất tỉnh nhân sự, nhanh chóng ngăn Mộ Dung Xu hoang tưởng: “Đại ca! Đây đều là huynh phỏng đoán lung tung a! Huynh còn như vậy, muội sẽ không nói chuyện với huynh nữa đâu!”

Mộ Dung Xu lập tức ngậm miệng.

“Tóm lại, đại ca cứ nhớ kỹ, ma y ‘hấn’ khẳng định thích nam nhân, có điều về phần ‘hấn’ có thích đại ca hay không Uyển nhi không có cách nào nói được, ít nhất hiện tại hấn với đại ca không có tâm tư nào khác, còn về sau này, phải dựa vào sự cố gắng của đại ca!” Mộ Dung Uyển nháy mắt với Mộ Dung Xu, “Đại ca huynh phải cố lên nha!~~~~” Đại ca huynh cố lên, muội cũng phải cố gắng.

Mộ Dung Xu lại cùng Mộ Dung Uyển nói hồi lâu, mới dẹp hết mọi ngờ vực, vừa chuẩn bị hồi tẩm cung nghỉ ngơi, Mộ Dung Uyển đã vội vàng gọi lại.

“Đại ca! Huynh phải lập tức phái thị vệ canh giữ Lộc Uyển, bằng không đêm nay ma y sẽ bỏ đi!”

Mộ Dung Xu xoay người giật mình nhìn Mộ Dung Uyển, hỏi: “Vì sao? Tuy ta có chút mạo phạm với hấn, nhưng hấn cũng không đến mức. ....” không từ mà biệt? Hay vì Yên nhìn ra cái gì nên vội vã chạy trốn?!

Mộ Dung Uyển đương nhiên không thể nói cho Mộ Dung Xu biết người hấn luôn mồm kêu “Yên” chính là vũ cơ Vũ Mị Nương hấn luôn mong nhớ ngày đêm, càng không thể nói “Ma y” đại nhân chính là Ngọc quốc công chúa Thượng Quan Lăng “đã chết”. Lăng công chúa người ta muốn chạy trốn đi không phải vì biết huynh này ra loại tâm tư này với “hấn”, mà là sợ có người biết mình không chết lại dẫn tới màm mống tai vạ, muốn trước khi bị kiểm chứng phải mau chuẩn đi, vậy thôi. (DuDu: Em MDU này thông minh nhỉ)

Vì thế, trong khoảnh khắc mà tâm tư bách chuyển thiên hồi, Mộ Dung Uyển ôn nhu nói: “Uyển nhi đoán rằng ma y vì sao vẫn che mặt mà không để lộ khuôn mặt thật, đơn giản bởi vì hấn tự hiểu đó là khuôn mặt ‘Yêu nghiệt’ họa quốc. ....”

“Tam muội! Muội sao có thể nói Yên như vậy!” Mộ Dung Xu lúc này có chút bức bối, cắt ngang lời Mộ Dung Uyển.

Mộ Dung Uyển vừa ừ khướt vừa buồn cười: “Đại ca! Huynh hãy nghe muội nói hết đã! Có nam nhân nào tự hào vì khuôn mặt còn đẹp hơn cả nữ nhân của mình hay không? Ma y sờ di đeo mặt nạ, còn không phải vì hấn biết khuôn mặt mình có thể hấp dẫn. .... dẫn đến rất nhiều phiền toái không cần thiết, cho nên hấn mới đeo mặt nạ? Đại ca, huynh ngẫm lại xem, hiện giờ bộ dáng ma y đều bị huynh nhìn thấy, lại đúng lúc đang tắm, huống hồ biểu hiện lúc đó. .... Ha ha. .... Có lẽ ma y đại nhân cũng không phải lần đầu tiên gặp chuyện phiền toái như vậy. .... Đại ca, huynh nói xem, ma y hấn có thể không đi sao?”

Nhất thời, Mộ Dung Xu im bất. ....

* * *

“Phụng mệnh quả nhân, truyền thống linh thị vệ Lý Hải bảo vệ nghiêm mật Lộc Uyển chỗ ma y đại nhân chu toàn! Không được sai sót!”

“Vâng! Đại vương!”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 123: Vô có giam lỏng, có âm mưu gì?

Màn đêm vừa buông xuống, bọc hành lý ta còn chưa chuẩn bị xong, chợt nghe bên ngoài thấp thoáng tiếng người xì xầm, nhưng sau một lát bốn bề liền yên tĩnh trở lại.

Ta cảnh giác nhìn Vô Cầu, thẳng nhóc nhảy mất liền hiểu ý ta, từ trong ống tay áo lấy ra một gói thuốc bột, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra.

“Ngươi..... Các ngươi?!” Vô Cầu còn tưởng rằng là bọn thổ phi lên vào hoàng cung Thương Mân ăn trộm hoặc hành thích, không nghĩ tới.....

Hai gã thị vệ đứng nghiêm trang ở ngoài cửa, thấy Vô Cầu, lập tức khom người ôm quyền nói: “Phụng mệnh Đại vương, bảo hộ an toàn ma y!”

“Ồ..... tốt.....” Vô Cầu lúng túng cười trừ với hai tên “môn thần” kia, rồi đóng cửa lại, cau mày chạy đến bên cạnh ta, trừng mắt ta một cái, nói: “Giờ thì hay rồi! Chúng ta bị người ta giam lỏng! Lộc Uyên trong ngoài không biết có bao nhiêu thị vệ nữa! Còn muốn chạy, chạy đằng nào cho thoát!”

Ack..... Ta trầm ngâm, hỏi nó: “Thuốc bột chắc là không đủ, đúng không?”

“Vô nghĩa, đã dùng khá nhiều trên người đám cường đạo kia rồi, bây giờ không còn dư mấy.....”

“Vậy chúng ta phá vòng vây xông ra? Trước tiên quật ngã mấy tên ngoài cửa, sau đó lại.....” Ta cũng biết phương pháp này không thể thực hiện được, nhưng còn có thể làm gì khác bây giờ, ta thì cái gì cũng không biết, Vô Cầu thì chỉ biết hạ độc dạ được, lúc này binh pháp hình như không có tác dụng gì, thật đúng là xúi quẩy mà.

“Tỷ tưởng bọn họ đầu óc rỗng tuếch như đám cường đạo kia chắc, bọn họ chính là thị vệ! Đại nội thị vệ đó!”

“Ta biết, ta biết..... Đừng nóng, để ta suy nghĩ đã, thế nào chẳng có cách.” Ta buông túi đồ trong tay, đi đến bên giường ngồi xuống, yên lặng bắt đầu vắt óc ra suy nghĩ.

Mộ Dung Xu đã nhìn thấy mặt ta, đây là chuyện xác định trăm phần trăm, nhưng mà phản ứng đầu tiên của hắn lại không phải là hét toáng lên “Ma! Có ma~~~~” hoặc là “Thượng..... Thượng Quan Lăng!” Mà lại là hốt hoảng bỏ chạy, vậy là sao? Có điều, nếu nhìn thấy ma thật thì chắc cũng sẽ phản ứng như thế. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nếu ta tình cờ gặp lại một người mà ta cho rằng đã chết, sẽ không có khả năng chỉ vì một cái liếc mắt “vô ý” kia mà bỏ chạy, mà sau đó cũng không đến xác minh lại, liền phái người bao vây tầng tầng lớp lớp, điều này không phù hợp với lô-gích. Vậy Mộ Dung Xu kia rốt cuộc đang nghĩ những gì? Ta thật sự nghĩ không ra!

“Đừng nghĩ nữa! Tỷ có nghĩ cũng sẽ nghĩ không ra đâu!” Tiểu Vô Cầu kéo ghế đến ngồi bên cạnh ta, tay bốc điểm tâm nhét vào miệng, hai mắt nhìn ta tỏ vẻ khinh thường.

“Vậy ngươi nghĩ ra rồi ư?”

“Tỷ còn nghĩ không ra, ta làm sao biết được?”

“Xi!~~~~” liếc cho Vô Cầu một cái, ta giắt lấy miếng bánh phù dung trong tay nó bỏ vào miệng mình. Aizz, nhắc tới đồ điểm tâm, vẫn là Yên nhà ta, tức là sư phụ của thẳng nhóc Vô Cầu, làm ngon nhất. Ngươi nói thử xem ma y đại nhân này hạ độc, chữa bệnh, viết văn, võ công mọi thứ đều tinh thông, thậm chí cả nấu cơm cũng là đầu bếp có đẳng cấp. Một người như vậy, nghĩ như thế nào đều cảm thấy quá kinh dị!

“Nghĩ gì vậy?”

Vô Cầu gọi ta, ta trở lại mỉm cười với nó: “Đang nghĩ xem chúng ta làm sao có thể thoát khỏi nhà giam này.”

“Tỷ vẫn muốn già chết lần nữa?”

“Cần gì phiền toái như vậy.” Ta nhếch miệng cười cười. Muốn già chết cũng phải có một nhân tài như sư phụ ngươi giúp đỡ chứ, hai chúng ta làm gì cũng không linh, ăn gì cũng không thừa, sao có bản lĩnh kia. Ta xoa xoa đầu nó, nói, “Đêm nay chúng ta cứ ngủ một giấc thật ngon, chuyện gì thì cũng chờ đến ngày mai nói sau.”

“Tỷ đành khuất phục đơn giản như vậy sao?” Thẳng nhóc Vô Cầu vẫn chưa tin ta là một người “co được dẫn được”, ngay thơ tròn mắt nhìn ta.

Ta cười, ghé vào lỗ tai nó thì thầm: “Người ta phòng thủ chặt chẽ như vậy, đêm nay chúng ta bất luận thế nào cũng trốn không thoát, ngày mai ta sẽ đích thân đi tìm Mộ Dung Xu thăm dò xem sao. Biết người biết ta mới có thể bách chiến bách thắng, biết không tiểu hài tử thôi!”

“Tỷ mới là hài tử!”

“Đi đi, mau đi đánh răng rửa mặt đi ngủ!” Ta đá nhẹ nó một cước, cười **.

Thằng nhóc thối vô tội ngoái đầu lại nhìn, trừng mắt bất bình với ta, rồi cầm lấy bàn chải đánh răng, lại toét miệng cười, nói: “Hắc hắc, riêng cái ‘bàn chải đánh răng’ tỷ phát minh kia thật đúng là hữu dụng!”

“Chứ sao, ta là ai chứ?” Chính là Lăng mẹ kế vô lương vô địch người gặp người thích, xe gặp xe chõ, hoa gặp hoa nở!

* * *

Sáng sớm hôm sau, thời tiết rất tốt, trời quang mây tạnh.

Ta nhanh nhẹn sảng khoái thức dậy, đắp lại cái chăn bị Vô Cầu đập tung cho nó, rửa mặt qua loa, y phục chỉnh tề, đẩy cửa ra, cất giọng chào hai tên môn thần thị vệ đáng người uy vũ, tinh thần sáng láng bên ngoài: “Tại hạ muốn gặp Mộ Dung quốc chủ, có thể cảm phiền hai vị đại nhân dẫn đường được không?”

Hai anh thị vệ bị lời nói của ta dọa cho giật nảy mình, lập tức khom người thấp hơn cả ta, nói lời khách sáo hơn cả ta, một anh liếc mắt với anh kia, anh kia liền vèo một cái chạy ra khỏi Lộc Uyển. Không bao lâu sau, anh kia liền vèo một cái quay trở về, phía sau dẫn theo một anh thị vệ khác bước đi có phần bình tĩnh, dựa vào trang phục trên người, có thể thấy cấp bậc không thấp, một thân áo gấm màu xanh thẫm so với ta hai anh canh cửa chỗ bọn ta sang trọng hơn đôi chút.

“Tại hạ thị vệ trưởng Lý Hải, bái kiến ma y đại nhân!” Tiếng nói hùng hậu mạnh mẽ.

Ta cười cười, nhẹ giọng nói: “Ta cũng xin có lễ.”

* * *

Mộ Dung Xu nhìn thấy ta, đầu tiên là sững sờ, tiếp theo, ánh mắt ôn nhu mang ý cười, sai bước đi về phía ta, mà lúc bấy giờ Lý Hải rất biết điều lặng lẽ lui ra.

Cố ý tránh khỏi cánh tay đang đưa tới của Mộ Dung Xu, ta nghiêng người nép sang một bên, giọng nói không giận không nóng, khẽ nói: “Tại hạ không biết Mộ Dung quốc chủ phái quân đội hùng hậu bảo hộ mình, không biết là ý gì?” Khóe mắt ngược lên vốn nên đầy lửa giận, nhưng trong ánh mắt vẫn là một ánh nhìn bình thản.

Mộ Dung cứng người, nở một nụ cười miễn cưỡng, ánh mắt xoay đi, không dám nhìn thẳng vào ta, một lúc lâu sau mới trả lời: “Ta chính là vì..... lo lắng cho an toàn của khanh.....”

“Chỉ có vậy thôi?” Giọng ta cao thêm mấy bậc, rõ ràng tỏ ý không tin vào cái lý do vớ vẩn kia.

Mộ Dung Xu do dự một lúc, nhưng vẫn lựa chọn gạt đầu dối gạt: “Chỉ thế mà thôi.”

Trong lòng ta thầm oán giận, thầm nghĩ, ta giúp huynh muội hai người việc lớn như vậy, một giây trước người còn nói đối đãi ta như tri kỷ, nhưng một giây sau lại quyết tâm lừa gạt ta không nói thật với ta! Cho dù, người tiết lộ chuyện ta giả chết, Thương Mân các người có thể có bao nhiêu ích lợi?!

“Yến, khanh đừng giận, ta chính là..... ta.....” Mộ Dung Xu nhận ra con tức giận ta đang cố nén, một kẻ từ trước đến nay vốn không biết ăn nói như hăn càng trở nên quần bách.

Đúng lúc này, Mộ Dung Uyển là lướt thướt tha bước vào, nở một nụ cười tươi như hoa, ôn nhu nói: “Xin ma y đại nhân chớ nên trách tội đại ca Uyển nhi, là Uyển nhi bảo đại ca phái thị vệ đến.”

Ta nghi hoặc nhìn sang Mộ Dung Uyển. Vì sao nàng làm vậy? Ta tốt xấu gì cũng là ân nhân cứu mạng nàng mà.

Mộ Dung Uyển mỉm cười dịu dàng, nói: “Uyển nhi biết ma y quen cảnh tự tại, tất nhiên là sẽ không ở lâu trong hoàng cung, nhưng hạnh phúc chung thân của Uyển nhi còn nằm trong tay ma y, cho nên.....” Đáy mắt Mộ Dung Uyển tràn đầy day dứt, “Ma y đại nhân sẽ không trách Uyển nhi chứ?”

Ta..... Ta nên nói gì? Nói là người không biết báo ân, chỉ biết nghĩ đến bản thân mình? Lại nói, những thứ cần giúp chẳng phải ta đã giúp hết rồi?! Nhưng dù là như vậy, đối mặt với mỹ nhân như thế, ta thực sự không nở nhẫn tâm, đành phải dối lòng gạt đầu.

Rốt cục cũng đã hiểu, vì sao người đẹp không bao giờ có tội!

Nhưng mà, cũng may bọn họ chưa hoài nghi ta chính là Thương Quan Lăng, không hoài nghi ta chỉ giả chết, hoặc có thể nói, Mộ Dung Xu chỉ mới gặp ta có một lần, lại nhìn từ phía xa, làm sao thấy rõ diện mạo của ta? Đây hẳn không phải là kẻ hoán hình của hai huynh muội họ. Thôi thì cứ nghe thử Mộ Dung Uyển giải thích như thế nào.

“Không biết Tam công chúa cố giữ kẻ hèn mọn này rốt cuộc là vì lý do gì? Chuyện bức họa...” Ta nhìn Mộ Dung Xu, rồi lại nói tiếp: “Hình như đã giải quyết xong.”

“Bức họa vẽ rất đẹp, nhưng người tặng bức họa.....”

Mộ Dung Uyển cong cong đôi mắt đẹp nhìn ta, ta thầm nghĩ, cho dù người có phóng điện thêm nữa cũng vô dụng, ta cũng là nữ nhân, ta sẽ không bị điện của người giết, lại càng không vì ánh mắt của người mà phải đi mạo hiểm, huống chi ta cũng không muốn đặt chân lên lãnh thổ Lương Quốc, không muốn gặp.....

Nhưng trong một giây phong vân đột biến, Mộ Dung Uyển quỳ sụp trước mặt ta, ngẩng đầu, đôi mắt đẹp kia nháy mắt liền bao phủ một màn sương mỏng, ánh mắt đầy kỳ vọng nhìn ta chăm chú.

“Ma y đại nhân, chỉ có ngài có thể cứu Uyển nhi!~~ Uyển nhi cầu xin ngài tiền Phật tiền đến tây thiên, cứu người cứu cho trót!~~”

“Ta..... Ta.....” Ta vội ngồi xuống kéo mỹ nữ dậy, ta còn biết làm thế nào. Ai ngờ Mộ Dung Xu còn nhanh hơn ta, một giây trước khi tay ta kịp chạm vào bàn tay mềm mại của mỹ nữ đã đoạt lấy đỡ Mộ Dung Uyển đứng lên.

“Còn không đứng lên! Còn ra thể thống gì nữa!” Lúc Mộ Dung Xu quay đầu nhìn về phía ta, ánh mắt kia lại thay đổi, không còn tức giận, chỉ có khẩn cầu, “Yến, Khanh hãy giúp chúng ta đi!”

Ta há mồm, rồi ngậm lại. Ta thật sự không hiểu hai huynh muội này, hai người bọn họ cứ trông cậy vào ta giúp cái gì nữa chứ?! Chuyện bức họa là khó nhất, ta cũng giúp giải quyết xong rồi, chẳng lẽ tặng họa còn muốn “Ma y” ta đích thân đi?! Sao cứ phải là ta chứ! Ta nào có giao tình gì với Đông Phương Tán!

“Mộ Dung quốc chủ, Tam công chúa, thực xin lỗi, tại hạ thật sự không rõ, ta còn có thể giúp đỡ cái gì nữa.” Ánh mắt của ta không có ý cười, mang theo ba phần nghiêm nghị nhìn hai người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cẩn Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 124: To gan phá lệ, ép người đi “Lương”

Mộ Dung Uyển hình như có chuẩn bị trước, mở miệng liền nói: “Đông Phương Tán ngoại trừ thích mỹ nhân, còn thích luyện đan, ông ta hy vọng có thể trường sinh bất lão. Bởi vậy, nếu như có một lời của Ma y đại nhân, Đông Phương Tán nhất định sẽ nghe.”

Dựa vào đâu mà bảo Ma y nói, lão sẽ nghe chứ? Vậy ta bảo lão đi tìm chết, lão cũng đi chắc?

“Uyển nhi biết mưu kế mà Ma y và đại ca đã bàn có thể nói là không có sơ hở, nhưng trên đời này có thứ gì mà không có ngộ nhờ, Uyển nhi chỉ sợ, chỉ sợ... lỡ đâu... lỡ đâu người được phái đi tặng bức họa không lạnh trí, bức họa không có bị sùng phi của Đông Phương Tán nhìn thấy, trái lại bị Đông Phương Tán kia phát hiện, vậy Uyển nhi... điều này đối với toàn bộ cả Thương Mân sẽ là một tai họa nặng nề! Ma y đại nhân! ~~~~”

Vậy sao người không phái một người lạnh lợi hơn đưa đi? Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng ta không thể nói ra miệng. Đương lúc ta còn đang suy nghĩ nên trả lời thế nào, thì Mộ Dung Xu đã thẳng thừng từ chối thay ta.

“Không được! Yến không thể đi! Ai biết lão sắc quỷ Đông Phương Tán kia có thể hay không...”

Mộ Dung Uyển ánh mắt khẽ chuyển, hơi liếc xéo Mộ Dung Xu một cái, rồi lại đưa ánh mắt đầy kỳ vọng sang nhìn ta, ta chỉ đành trả lời qua loa cho có lệ: “Tam công chúa, hãy để tại hạ suy nghĩ đã.”

Mộ Dung Uyển mỉm cười tươi tắn, rồi nghiêng người sang một bên nhường đường cho ta, ta cũng mỉm cười lịch sự, quay về “suy nghĩ”.

***

Thương Mân vương cung, Lộc Uyển.

“Tỷ về rồi hả? Thẩm dò được gì?” Vừa vào cửa đã bị Vô Cầu kéo tới vặn hỏi.

Ta cười lắc đầu, “Chả thẩm dò được gì, nói chung thân phận chắc là không bại lộ, trước tiên cứ an tâm đợi vài ngày đi.” Ngoài miệng thì nói với Vô Cầu như vậy, nhưng nhưng lòng lại nghĩ tới chuyện khác. Thái độ của Mộ Dung Xu đối với ta rất kỳ quái, nói không giống như đối đãi với ân nhân thì cũng không đúng, hẳn đối với ta lẽ độ có thừa; nói hẳn đối với ta như ân nhân, lại cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó, mà lại thừa thừa cái gì đó. Còn Mộ Dung Uyển, một tiểu nữ tử, lại còn là tiểu nữ tử lớn lên trong thâm cung, nhìn thì xinh đẹp đơn thuần, cũng hiểu rõ đạo lý đối nhân xử thế, nhưng lại có vẻ là người thâm sâu, chỉ bằng ánh mắt lạnh lẽo nhìn Mộ Dung Xu của nàng cũng đầy thâm ý, không phải là ánh mắt của một cô gái vô tâm, hơn nữa cộng thêm biểu hiện của nàng khi còn trong hang ổ cường đạo, đó chính là đại dũng đại mưu.

Hai huynh muội này thực sự khiến ta hồ đồ rồi, nói thật chứ, lời nói của Mộ Dung Uyển căn bản chỉ là rác rưởi! Tặng bức họa vốn không cần ta đi, mọi

người cũng chỉ đến lúc sinh bệnh mới xem trọng Ma y, chưa hề nghe nói Ma y còn biết luyện đan trường sinh bất lão! Nhưng ta biết rõ những điều này rồi mà vẫn suy nghĩ về những lời Mộ Dung Uyên nói, ta...

“Đại vương giả lâm! ~~~ “

Bên ngoài Lộc Uyển có người cao giọng thông báo.

“A, sao hần lại tới?” Nhóc Vô Cầu nhảy dựng lên, tay chân luống cuống, ta ấn nó xuống ghế, nhỏ giọng nói: “Bình tĩnh một chút, đừng để người ta vừa nhìn là biết ngươi muốn chạy trốn!”

“Ồ ờ, hiểu rồi.”

Không cần ta mở cửa nghênh tiếp quốc chủ đại nhân, Mộ Dung Xu đã nôn nóng sai bước vào trong.

Mộ Dung Xu đảo mắt qua Vô Cầu, ánh mắt lạnh lùng, ta vội nói: “Vô Cầu theo tại hạ nhiều năm, Mộ Dung quốc chủ cứ yên tâm đi.” Nhưng lần này Mộ Dung Xu rất quyết tâm, không chịu buông tha, vẫn dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn chằm chằm Vô Cầu, bất đắc dĩ, ta đành dụ nhóc Vô Cầu đi ra ngoài làm gì đó cho ta ăn.

“Được rồi, Mộ Dung quốc chủ có chuyện gì thì nói được rồi.” Ta tự ý ngồi xuống, lạnh nhạt nói.

Mộ Dung Xu bước nhanh lên, nắm chặt bàn tay đang nâng chung trà lên của ta, đôi mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm vào ta, hần mím môi, áp úng nói: “Yến, đêm nay ta sẽ đưa khanh ra khỏi cung, khanh muốn đi đâu ta sẽ phái hộ vệ đưa khanh tới đó, cho đến... cho đến khi chuyện của Uyên nhi kết thúc, ta sẽ đón khanh trở về.”

Khỏe miệng ta khề co giật. Câu này sao gài đúng chỗ ngứa dữ vậy, cũng rất cảm động, nhưng chỉ có điều đối tượng không nên là ta, những lời dịu dàng này Mộ Dung quốc chủ nên nói cùng mỹ nữ mới đúng? Sao có thể nói với một “đại lão gia” như ta chứ? Hay là biết cái gì, thấy cái gì rồi?...

Tâm tư bách chuyển thiên hồi, nhưng nét mặt vẫn giữ nguyên không thay đổi, ta cười gượng gạo rút bàn tay bị Mộ Dung Xu nắm ra, hóp một ngụm trà, ung dung nhìn hần, hỏi: “Mộ Dung quốc chủ có phải nhìn thấy thứ gì không nên thấy không?”

Mộ Dung Xu như bị sét đánh, trong cơn hốt hoảng mặt càng ửng đỏ, cúi đầu, ảo não ừ một tiếng.

Ta lặng lẽ siết chặt nắm tay, vừa định mở miệng trao đổi điều kiện với hần, nào ngờ câu tiếp theo hần nói thiếu chút nữa khiến ta bị sét đánh thành hai mảnh ngay tại chỗ!

“Yến, ta biết, nếu như ta nói ta thích khanh, thích như nam nữ thích nhau, khanh chắc chắn sẽ cho rằng ta chỉ xem trọng diện mạo bên ngoài của khanh. Thực chất, ta hoàn toàn không phải là người tùy tiện như vậy, ta...” Đôi mắt chan chứa tình cảm của Mộ Dung Xu nhìn chằm chằm vào ta, ta thấy trái cổ của hần động đậy, rồi hần lại nói: “Không đối gạt khanh, khanh có một gương mặt giống hệt Trương công chúa Ngọc Quốc, nếu như ta thích gương mặt của khanh, vậy ta hần đã thích Thượng Quan Lăng từ lâu mới đúng! Nhưng ta không có, ta... ta đối với khanh...”

Ta chỉ có thể ngoảnh mặt đi, bằng không, ta khó mà kiềm chế được mình không cười phá lên.

Trăm tính ngàn tính, lại không tính đến việc Mộ Dung Xu phải lòng Ma y, hơn nữa, còn chấp nhận đổi mặt với hiện thực hần là GAY nhanh như vậy, lại còn to gan công khai tình cảm của mình, không những như vậy, việc hần thổ lộ, rõ ràng là muốn lôi kéo ta đi theo con đường GAY với hần!

Có những kiểu cười còn khó coi hơn cả khóc, có loại yêu thích còn áp lực hơn cả căm ghét.

Khó có thể tưởng tượng, nếu một ngày nào đó Yến Tử Phương mà biết được ta dùng tên tuổi của hần rêu rao khắp nơi, lại còn khiến cho một nam nhân công khai tỏ tình với “Yến”, sợ là ta sẽ bị hần lôi tới một nơi nào đó trong Ma y quán cất phẳng cái lưỡi, giống như đám người hầu trong nhà hần, chỉ có điều tính chất công việc là không giống, có lẽ hần đem ta ra làm người thử độc.

Nuốt mấy ngụm nước bọt, rốt cục ta cũng khôi phục lại tâm trạng, chậm rãi mở miệng: “Mộ Dung quốc chủ a...”

“Gọi ta là Xu! Chúng ta đã nói chuyện này rồi!”

“Ồ, ha ha... Xu...” Thấy mà gùm! Một nam nhân cao to vạm vỡ như người sao lại giống con gái như vậy! Uống cho ta lúc đó trên Chính Sự đại điện còn cảm thấy người mất to mảy rộng là một nam nhân không đến nỗi nào.

Ta cười hỏi hần: “Ngài thích nam nhân?”

Mộ Dung Xu tròn tròn hai mắt, lắc đầu ngay: “Không, ta không thích nam nhân! Không không, ta thích khanh, nhưng ta không thích nam nhân! Aizzz... ý ta là, ta chỉ thích khanh, cho dù khanh là nam tử, ta cũng thích khanh!”

Thật hiếm có, ta bị shock, ta cười vang, mặc dù ta có đứng dậy cũng không thể nhìn ngang tầm với mắt hần, nhưng dù sao thì cũng không cần nhìn, ta khề cười một tiếng, hỏi: “Mộ Dung quốc chủ và tại hạ từ lúc biết nhau đến lúc quen nhau không được mấy ngày, tại hạ tự nhận thấy mình không có chỗ nào hơn người, nếu không phải chú ý đến gương-mặt-không-có-gì-đặc-biệt của tại hạ, không lẽ Mộ Dung quốc chủ đã thực sự xuyên qua thân xác tại hạ nhìn thấu vào nội tâm bên trong?”

Mộ Dung Xu bị ta nói cho biến sắc, hẳn không muốn ta nghĩ rằng hẳn coi trọng “sắc đẹp” của ta, cho nên ta chọn lấy cái “háo sắc” của hẳn đập lại hẳn.

“Tại hạ nghe nói Mộ Dung quốc chủ trước đây chung tình với một vị vũ cơ, không nghĩ tới tình cảm của quốc chủ lại thay đổi nhanh như vậy, oh?”

Ta gần như có thể nghe thấy tiếng nghiến răng “ken két”, trong lòng nhất thời cảm thấy buồn cười, người này nhìn thì có vẻ hiền lành thận trọng, kỳ thực bụng dạ lại ấu trĩ không chịu nổi, trong lòng nghĩ cái gì toàn bộ đều viết lên trên mặt, người như vậy lại làm chủ của một quốc gia, cho dù chỉ là một tiểu quốc đi chăng nữa, cũng không biết là phúc hay họa.

Nào ngờ Mộ Dung Xu hung hăng đập bàn, lớn giọng nói: “Mộ Dung Xu ta từ trước đến nay không cướp đoạt tình yêu của người khác, Mị Nương đã chung tình với Đông Phương Cửu, ta cũng sẽ không... Chỉ mong Đông Phương Cửu có thể đối xử tử tế với nàng.” Càng nói, đầu Mộ Dung Xu càng cúi gằm.

Ta thật muốn vỗ lên lưng đứa trẻ to xác này, nói với hẳn một câu thăm thúy, nhóc con à, thực ra tại hạ chính là Vũ Mị Nương, mà đã như vậy, thì người không cần lôi kéo ta vào con đường tình cảm của người, ta không có điều kiện bẩm sinh đó! Ngay cả Quỷ Hoa Bảo Điện ta cũng không thể luyện được!
~~ aizz ~~

“Lần đầu thấy khanh, ta đã thấy ánh mắt của khanh rất đẹp, rất giống Mị Nương, nhưng lúc đó ta thực sự không có chút suy nghĩ xấu xa nào với khanh! Ta...”

Mộ Dung Xu ở bên kia vừa thổ lộ vừa giải thích, ta ở bên đây thân nhiên tự đắc uống trà, tùy ý nghe đây một tai.

“Vậy ý của Mộ Dung quốc chủ là, bây giờ có suy nghĩ xấu xa với tại hạ sao?”

“Không không! Ta tuyệt đối không có! Thực sự! Yến, khanh phải tin tưởng ta!” Mộ Dung Xu nhú chặt hai hàng lông mày rậm. Ta phải mau chóng đưa đứa trẻ thoát khỏi bẽ khổ, thế nhưng hẳn là chủ của một quốc gia, mặc dù ta không để ý chuyện nam yêu nam, nhưng với thân phận hẳn nếu dẫn thân vào con đường không có lối về như vậy, chỉ sợ là...

Ta tháo mặt nạ xuống, nhìn thẳng vào mắt Mộ Dung Xu, ta lại tiến tới gần một bước, ngẩng đầu lên nhìn hẳn, nở một nụ cười tươi tắn với hẳn: “Có lẽ tại hạ đành phụ ý tốt của Mộ Dung quốc chủ thôi.” Không đợi Mộ Dung Xu mở miệng, ta nói tiếp, “Thứ nhất, tại hạ chỉ thích người khác phái.” Ta đúng là không lừa người nha, ta thích đàn ông, khác phái mà, ha ha. “Thứ hai, trái tim tại hạ không lớn, trong lòng sớm đã có một người rồi, không thể chứa thêm người thứ hai.” Chuyện này... coi như là... gạt hẳn đi... “Cuối cùng, lấy thân phận bằng hữu của Mộ Dung quốc chủ, tại hạ muốn nhắc nhở Mộ Dung quốc chủ một câu, thân là người đứng đầu của một quốc gia vốn mang trên vai những trách nhiệm không thể thoái thác, mong rằng quốc chủ đừng vì những thứ không đáng mà hao tổn tâm tư, lãng phí tinh lực.”

Ánh mắt Mộ Dung Xu rõ ràng nói cho ta biết, trái tim hẳn thật sự bị tổn thương.

Kể ra cũng thật đáng thương, mối tình đầu vừa chớm nở của hẳn đã bị lời nói của ta vô tình vùi dập, tình yêu thứ hai vừa thổ lộ cũng lại bị ta chối bỏ không thương tiếc, đã vậy, hình như đối tượng trong lòng hẳn cả hai lần đều là “ta”.

“Vậy khanh có thể nói cho ta biết, người khanh thích là ai không?” Một hồi lâu sau, Mộ Dung Xu mới có dũng khí hỏi.

Ta thoáng sững sốt, vẫn chọn cách không đi thẳng vào vấn đề: “Tại hạ đã nói rồi, ta thích người khác phái! Còn đó là ai, tại hạ thực sự không tiện nói với quốc chủ.”

Mộ Dung Xu chậm rãi gật đầu, buồn bã xoay đi, tinh thần sa sút, ta nghe tiếng hẳn nhẹ giọng nói: “Được, được, ta sẽ không ép buộc khanh, nhưng Mộ Dung Xu ta lần này tuyệt sẽ không dễ dàng từ bỏ.”

Ta lấy làm lạ, Mộ Dung Xu người không phải nói không bao giờ cướp đoạt tình yêu của người khác sao? Ta đây đã có người trong lòng, thế sao người còn không nhanh chóng buông tha? NND nói một đằng làm một nẻo há! Ngay cả cổ nhân cũng không biết thủ tín!

***

Đêm khuya, gần giờ Hợi, chợt nghe tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ, ta đẩy Vô Cầu một cái, sai nó đi xem là ai. Tiểu Vô Cầu bực bội dụi dụi mắt, mắt nhắm mắt mở đi ra cửa, hỏi: “Ai vậy? Trễ vậy rồi!”

“Là ta.” Một giọng nữ ôn nhu tựa nước suối, không phải thiên hạ đệ nhất mỹ nhân còn là ai.

Ta vội vàng khoác thêm chiếc áo, mặt nạ cũng không cần đeo, dù gì hai huynh muội này đều đã thấy mặt ta rồi.

Ta đi ra phòng ngoài, Vô Cầu đã mở cửa đón Mộ Dung Uyển vào, phía sau nàng còn dẫn theo Tiểu Nhị. Cả hai người đều ăn mặc bình dân đơn giản, hơn nữa trên vai Tiểu Nhị còn đeo một túi vải, cái này...

“Tam công chúa, bây giờ trời đã khuya lắm rồi, tam công chúa liệu lĩnh đến phòng của tại hạ e rằng truyền ra ngoài sẽ tổn hại đến danh dự của tam công chúa.” Ta thăm nghĩ phải cách xa hai huynh muội này ra mới được, bằng không ta nhất định sẽ xúi quẩy.

Nào ngờ Mộ Dung Uyển mỉm cười tiến tới, mở miệng liền thốt ra một câu kinh thiên địa: “Ma y đại nhân, chúng ta đi thôi.”

Khóe miệng ta giật giật hai cái, nhìn ra ngoài cửa sổ, đêm tối sương mù, trăng mờ gió êm.

Ý Mộ Dung Uyển là muốn cùng ta bỏ trốn? Không thì, là muốn giết chết ta, trừ hại cho Thương Mân?

Tiểu Nhị thấy ta đứng bất động, sốt ruột tiến tới đẩy ta một cái, tức giận nói: “Tam công chúa đều đã chuẩn bị ổn thỏa, còn không đi lẽ nào phải đợi hừng đông sao? Nếu như bị đại vương biết được, xem ngươi còn đi được không!”

Hả? Thì ra là tới giải cứu ta thoát khỏi bẽ khổ? Ha ha. Lão thiên gia chưa bao giờ khi không ban cho ta một chuyện tốt như vậy.

Ta cười nhìn về phía nhóc Vô Cầu, bảo nó: “Ngốc ra đó làm gì, còn không thu dọn đồ đạc, nhanh ‘trốn nhà’ đi theo Uyển nhi, Tiểu Nhị! ~”

Mộ Dung Uyển che miệng khẽ cười một tiếng, Tiểu Nhị thì oán hận trừng mắt, nắc: “Tên dâm tặc kia, ai muốn cùng ngươi bỏ trốn!”

***

Giờ tỵ ba khắc, bên trong nơi thường xuyên ẩn núp “kẻ thù”, dưới sự dẫn dắt rất tinh tường tình hình địch của đồng chí Mộ Dung Uyển, bốn người bọn ta thần không biết quỷ không hay rời khỏi Thương Mân vương cung.

“Hắc hắc, tam công chúa đúng là nghiên cứu kỹ lưỡng chuyện chạy trốn!”

“Dâm tặc ngươi chớ có vô lễ với công chúa chúng ta! ~”

“Ma y đại nhân, chúng ta đi Lương Quốc có được không?”

“Chuyện này. . .”

“Không cần lo lắng, bức họa ta đã mang theo, cũng để lại cho đại ca một bức thư rồi.”

Mỹ nữ cười thật ôn nhu, ngay cả quyền lợi phản kháng của ta cũng bị đoạt mất.

Lương Quốc? Sẽ đụng mặt hấn sao? Ta không dám suy nghĩ nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 125: Tình cờ gặp lại, tuy gần mà xa.

Dưới sự kiên quyết phản đối của Vô Cầu, dưới sự nhất quyết ủng hộ của những người còn lại, bốn người bọn ta lấy thân phận Thương Mân sứ giả đến thủ đô Lương Quốc, Phụng Dương. Trong số bốn người có ba người là nữ cải nam trang, chỉ có một người là nam nhân thật, nhưng mà hấn cũng chưa đủ để gọi là nam nhân, cùng nhất là một bé trai.

Lương Quốc, Phụng Dương, Thương Mân sứ quán.

“Trong thư đại ca cô nói như thế nào?”

Mộ Dung Uyển khẽ cong đôi mắt đẹp, nói: “Còn có thể thế nào, chỉ đành phải đồng ý thôi, có điều huyênh áy bắt ta bảo đảm sẽ đưa ngài hoàn hảo không tổn hao gì trở về, ha ha.”

Ta bất đắc dĩ cười: “Thôi đi, kiểu gì chẳng phải là tại hạ sẽ đưa hai vị mỹ nhân Châu về hợp Phố chứ?”

Tiểu Nhị vẻ mặt oán giận, dùng khẩu hình chửi ta: “Dâm tặc!”

Bốn người bọn ta trên đường đi tới Lương Quốc đã bồi dưỡng nên tình cảm cách mạng nồng thắm, không còn gọi nhau là công chúa, Ma y gì nữa, giảm bớt được rất nhiều câu khách sáo rườm rà, chỉ có Tiểu Nhị vẫn tương đối kiên trì gọi ta là dâm tặc. . .

Không buồn để ý Tiểu Nhị, ta nhìn sang Mộ Dung Uyển, lại hỏi: “Vậy cô có mang quốc thư theo không?”

“Đương nhiên.”

“Vậy là tốt rồi, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ tiến cung gặp Đông Phương Tấn.”

Đúng lúc này, người vừa đưa thư của Mộ Dung Xu tới, kiêm thị vệ của chúng ta – Nghiêm Nghị – vội vội vàng vàng bước vào, khom người ôm quyền trước Mộ Dung Uyển nói: “Công chúa, Đông Phương Tấn phái người truyền lời tới!”

Mộ Dung Uyển hơi sững sốt, nhưng lập tức trấn định hỏi: “Người đâu?”

Nghiêm Nghị ngẩng đầu trả lời: “Đi rồi.”

“Vậy hần nói gì?”

Nghiêm Nghị liếc nhìn ta một cái, rồi lại khom lưng hỏi bẩm Mộ Dung Uyển: “Nói là thân thể ái phi Đông Phương Tần không khỏe, muốn mời Ma y tiến cung xem bệnh.”

“Cái gì?”

“Hả?”

Một tiếng là ta kêu, một tiếng là thằng nhóc Vô Cầu hoảng hốt nhảy dựng lên khỏi ghế. Bọn ta đưa mắt nhìn nhau, có chút lúng túng, ngay cả Mộ Dung Uyển cũng khẽ nhíu mày. Hình như mặt ai nấy đều chất đầy ưu tư.

“Công chúa?” Nghiêm Nghị thấy chúng ta không một ai lên tiếng, đành mở miệng hỏi Mộ Dung Uyển.

“Chuyện này. . .” Mộ Dung Uyển yếu ớt nhìn sang ta, hỏi: “Ngài thấy thế nào?”

Ta thờ dãi nói: “Đi chứ, người ta đã nêu đích danh bảo ta đến, ta có thể không đến sao? Thuận tiện đem bức họa cho Linh Phi kia coi luôn, chúng ta cũng có thể xong việc sớm một chút.”

Mộ Dung Uyển do dự đôi chút, rồi cũng gật đầu: “Vậy ngài vạn sự đều phải cẩn thận.”

Nhìn đáng vẻ bề trên của Mộ Dung Uyển, ta thật mắc cười.

“Tiểu Uyển, cô bao nhiêu tuổi rồi?”

Mộ Dung Uyển sững sốt, trả lời ta: “Mười bảy, thì sao?”

Ta lắc đầu: “Vẫn là một đứa trẻ vị thành niên, không nên lúc nào cũng ra vẻ mình là người lớn, chuyện này không phải là việc các cô phải lo.” Ta duỗi cánh tay phải ra, vỗ vỗ đầu Tiểu Nhị và nhóc Vô Cầu, “Những chuyện phiền phức này cứ giao cho người lớn suy nghĩ, các người cứ ngoan ngoãn ở nhà chờ ta trở về!”

Mộ Dung Uyển nhìn chăm chú vào mặt ta, trong ánh mắt có gì đó mà ta đọc không ra, đôi môi đỏ mọng khẽ động, thốt ra hai chữ: “Cẩn thận.”

Ta cười vung tay: “Biết rồi!”

“Dâm tặc, người phải cẩn thận tên lão sắc quỷ kia!” Tiểu Nhị khần trương nhìn ta, trong ánh mắt thấp thoáng vẻ bất an.

“Yên tâm đi! Ta là ai chứ!”

“Thầy là sư phụ con! Con muốn đi theo thầy!” Nhóc Vô Cầu nhảy tới trước mặt ta, túm chặt ống tay áo của ta, như thể ta không đưa nó đi theo, thì ta cũng không đi được. Ta vốn chỉ định dùng bản sắc nói dóc của mình lừa gạt Linh Phi của Đông Phương Tần một phen, chứ biết gì mà xem bệnh với cả không xem, tùy tiện khai cho nàng ta mấy loại thảo dược thì ta vẫn làm được, chứ còn giúp nàng ta hạ nhiệt, không gây tai nạn chết người mới lạ? Cái gọi là thầy lang vườn thì vẫn phải cần luyện tập, tốt xấu gì ở hiện đại đã cũng có thời làm việc ở hội Chữ thập đỏ, cũng có chút vốn!

Vỗ đầu nhóc Vô Cầu: “Được, cùng đi!”

. . .

Lương Quốc hoàng cung, Càn Thanh cung, Đông Phương Tần tẩm cung.

Ta và Vô Cầu đợi ở ngoài điện, ta ngược mắt nhìn bức hoành phi chữ vàng, thầm nghĩ, đây chẳng phải là tẩm cung của hoàng đế sao, Linh Phi này đã được Đông Phương Tần sủng đến mức này rồi ư? Ở luôn trên giường hoàng đế không đi? Cũng không nên tùy tiện đắc tội với nữ nhân này, bất giác nhét bức họa vào sâu hơn trong tay áo.

Vừa định vờn vai thư giãn xương cốt một chút, chợt nghe tiểu thái giám hô: “Cửu Vương gia đến! ~~~ “

Ta vừa nghe được một chữ “Cửu” thì suýt chút nữa đứng không vững, cũng may nào ta mặc dù rỗng nhưng chưa bị úng nước, vội vàng kéo nhóc Vô Cầu tìm một góc lẩn vào, bắt chước những người khác đồng loạt cúi thấp đầu, chỉ mong ta không nhìn bá nhân, bá nhân cũng đừng nhìn ta.

Mà thực ra, ta đeo mặt nạ rồi, không cần khần trương như thế, nhưng Đông Phương Cửu là người thế nào? Cặp mắt hồ ly giáo hoạt của hần, một kẻ hồ tít xú hần cũng có thể tóm được người, cho nên ta không dám quang minh chính đại đứng trước mặt hần.

Ta cúi gầm mặt chỉ có thể nhìn thấy được chiếc thắt lưng màu vàng nhạt, vạt áo màu tím thán nhiên đi lướt qua ta cách đó không xa. Chỉ có điều một cái nhìn đó khiến tim ta liên đập thình thịch điên cuồng, ta muốn ngẩng đầu lên nhìn hần một cái, nhìn mặt hần một cái, từ xa cũng được, ở cự ly này hần sẽ

không chú ý tới ta, hơn nữa ta cũng đeo mặt nạ, nhưng rốt cuộc ta cũng chỉ là nắm chặt bàn tay, trầm mặc cúi đầu, cho đến khi bóng người màu tím kia biến mất không thấy nữa.

“Tỷ không sao chứ?”

Chẳng biết qua bao lâu, tiểu Vô Cầu chợt ta một cái, ta mới ngẩng đầu lên, cười hì hì, giả tạo nói: “Đâu có gì, tâm tình rất tốt.”

Nhóc Vô Cầu trừng ta: “Nữ nhân ngu ngốc!”

“Suýt! ——” ta trừng nó một cái, nhéo lỗ tai, nhỏ giọng nói: “Ngươi điên hả? Nhớ kỹ ‘quan hệ’ của chúng ta!”

“Ai ai đau. . . Ta biết rồi, biết rồi!”

Ta thả tai nó ra, ánh mắt nhìn xa xăm, trên mặt không chút biểu cảm, trong lòng nổi sóng mãnh liệt.

“Cửu Vương gia bây giờ hỏi phủ sao?” Lại một giọng nói lạnh lạnh.

“Thế nào, Lưu tổng quản không yên tâm, muốn tự mình ‘tiền’ bản vương hỏi phủ mới chịu?”

Giọng nói quen thuộc biết bao, chỉ là âm điệu không còn trầm bổng như trước, cứ bình bình, nhàn nhạt, lạnh lùng.

Ta muốn mở miệng gọi hắn một tiếng “tên ngốc”, nhưng bờ môi không thể cử động.

Đông Phương Cửu đã không còn vẻ mặt vui cười, ta có chút không quen, nhưng có thể trong lòng ngoài mặt bình tĩnh, không giận mà uy, mới là con người thật sự của hắn.

Có lẽ, hắn nên như thế, còn người trước kia ở trước mắt ta ôn nhu như nước gọi “Tiểu Lăng Nhi” “Tiểu Lăng Nhi của ta” chỉ là phù vân.

Phù vân, chớp mắt sẽ tiêu tan.

Hắn gầy hơn trước, đôi mắt đen càng thêm sâu thẳm sắc bén, trong mắt không còn vẻ nhu hòa, mà thờ ơ như đã chết.

Trái tim ta đau nhói, sống mũi đột ngột cay xè, ta vội vàng quay đầu đi chỗ khác, rất sợ để xảy ra chuyện ngượng ngùng xấu hổ.

Không sao, ít nhiều gì hắn vẫn còn sống tốt, cho dù có tiêu tụy, rồi cũng sẽ qua thôi.

“Ai ôi! Cửu Vương gia sao lại nói vậy, lão nô nào dám có tâm tư đó, ha ha. . . Còn thỉnh Cửu Vương gia đi giả mấy bước. . .” Giọng lão thái giám càng nói càng nhỏ, chỉ thấy Đông Phương Cửu liếc mắt nhìn lão thái giám béo một cái, rồi dõng bước đi theo hắn.

Lòng ta thoáng thả lỏng, nhưng lại như thiếu mất cái gì, lần này tình cờ gặp Đông Phương Cửu có lẽ là sự trêu ngươi có thiện ý của lão thiên gia, nói gì thì nói, trong lòng ta cũng rất cảm kích. Lần này ta không thể lừa dối bất luận kẻ nào, kể cả bản thân mình, ta đúng là muốn gặp hắn, muốn được nhìn thấy tên ngốc kia, nhìn thấy mặt hắn, nghe được giọng hắn, thậm chí còn muốn. . .

Ta chỉ là muốn, muốn mà thôi.

“Tuyên Ma y yết kiến!”

Dưới sự dẫn đường của tiểu thái giám, ta và nhóc Vô Cầu bước chân vào cánh cổng cao lớn màu đỏ kia.

Không mong ông trời phù hộ, chỉ mong ông trời rủ lòng thương! Nghìn vạn lần đừng để xảy ra chuyện rắc rối gì.

“Ngươi chính là Ma y?” Một giọng nam trầm thấp từ phía sau những lớp sa trướng màu vàng truyền đến.

Nhìn ánh mắt tiểu thái giám, người phát ra tiếng nói chắc là lão già Đông Phương Tấn kia rồi.

Ta ho khan một tiếng, hơi khom lưng, cao giọng trả lời: “Kê hèn Cửu Trọng Sơn —— Ma y quán.”

“Lớn mặt! Thấy trẫm mà không. . .”

“Hoàng Thượng!”

Một giọng nói mê hoặc sồn gai ốc từ sau sa trướng đột ngột thốt lên, làm cả người ta run lên, nổi da gà suýt nữa ngã ra đất.

Nữ nhân này, dựa vào giọng nói thôi chắc cũng có thể khiến lão sắc quý Đông Phương Tấn này dính trên giường không xuống được!

“Hoàng Thượng ~ sao ngài dám hung dữ với Ma y đại nhân như vậy? Cho dù ngài không quan tâm đến thân thể của thần thiếp, thì cũng phải chiếu cố đến bản thân! Ma y đại nhân muốn ai sống người đó sẽ sống, ngay cả Diêm Vương cũng không cướp đi được!”

Một tiếng cười giòn tan vang lên phía sau sa trướng.

“Ý của ái phi là. . .” câu phía sau tuy nhỏ, nhưng người thính tai như ta vẫn nghe được chút ít, “Không lẽ là hân còn biết luyện đan?”

Cúi đầu tròn mắt, lão Đông Phương Tấn này thực sự muốn thành tiên đến phát điên rồi! Không bằng cho người chút thạch tín ăn xong để người cười hạc phi thiên cho rồi!

Bên trong hihahaha, ta và nhóc Vô Cầu đứng ngoài chịu trận, tư thế càng ngày càng mất chuẩn mực, hành vi thì càng ngày càng “=”. . .

Một hồi sau, lại có hai thị nữ tay kẹp một sợi tơ dài từ trong rèm đi ra.

Trời! Không phải muốn ta cầm tơ bắt mạch đó chứ? Lão thiên gia, ông đừng đem cái đầu của con ra đùa giỡn nha!

Ta đang lo lắng không yên, thì một tiếng cười duyên dáng bên trong vang lên dập tắt mọi suy nghĩ hão huyền của ta.

“Ma y đại nhân đừng trách móc, Hoàng Thượng. . . Ha ha. . . Hoàng Thượng. . . thật đáng ghét! ~ uhm, Hoàng Thượng không thích nam nhân khác đụng chạm thân thể ta, đành phải ủy khuất Ma y đại nhân vậy. Uhm uhm ~~~ Hoàng Thượng! ~ chắc hẳn cầm tơ bắt mạch đối với Ma y đại nhân mà nói cũng không phải là chuyện khó.”

Người nói dễ dàng thật, cầm tơ bắt mạch! Lão tử sờ mạch mà còn không “bắt” được nữa là! Còn không phải chuyện khó? Ta thấy con mụ hồ ly nhà người chính là muốn đẩy ta vào chỗ chết!

Ta lén lút liếc nhìn Vô Cầu, những mong nó biết được chiêu thức này, đáng thương thay, mặt nó còn đau khổ hơn cả ta, ta dùng khẩu hình hỏi: người biết hong?

Tiểu Vô Cầu cũng dùng khẩu hình đáp trả: ta cũng không biết sự phụ ta biết cái này!

Mịa! Thật muốn chửi mà! NND con đàn bà chết tiệt kia muốn đấu với ta đúng không! Được! Người hãy đợi đấy, nghìn vạn lần đừng để lão nương vùng lên, nếu không. . .

“Ma y, người đã chuẩn bị xong chưa?” Đông Phương Tấn không nhịn được lên tiếng.

Ta đứng thẳng người dậy, khẽ cười một tiếng, trả lời: “Không cần dùng tơ.”

“Cái gì!”

“Ha ha kẻ hèn bất tài nghe tiếng nói cũng có thể chẩn đoán bệnh.”

Trong khoảnh khắc, cả điện im lìm không một tiếng động, ánh mắt mọi người đồng loạt lia về phía ta, giống như đang nhìn một siêu sao thế giới!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 126: Ở lại hang hổ, rút cuộc vì ai?

ôi mắt Tiểu Vô Cầu đột ngột tròn lên gấp đôi, dùng khẩu hình rống sức ra hiệu cho ta: Đừng nao loạn! Nhanh chóng rút lui!

Ta ho nhẹ một tiếng, tiến lên hai bước, càng tiến gần đến tầng tầng lớp lớp màn trướng màu vàng thêm đôi chút, cao giọng hỏi: “Kẻ hèn có thể cáo lui rồi chứ?”

Một tiếng hít lạnh từ phía sau truyền đến, tiếp theo đó là giọng Đông Phương Tấn gầm lên: “Lớn mật! Người muốn lừa gạt trẫm sao? Mạch cũng không chẩn, toa thuốc cũng không kê, người đã muốn đi? ! Bay đâu!”

“Hoàng Thượng ~~~” Thanh âm thẹn thùng đúng lúc vang lên, con phần nộ của Đông Phương Tấn cũng theo đó giảm đi một nửa.

Ta không biết bọn họ nói gì trong kia, dù sao cũng đã nghĩ được đối sách tốt, ta là Ma y ta sợ ai chứ? Đơn thuốc ta kê, nữ yêu tinh kia nhất định phải uống! Ai dám hoài nghi? Hoài nghi thì ngài đi mà chữa trị!

Nào ngờ tiếng nói của nữ nhân đột ngột từ trong màn sa vọng ra, ta lại ngẩng đầu lên, một cô gái mặc cung trang hoa lệ đột nhiên xuất hiện, đôi mắt đẹp cong lên, ngập tràn ý cười, nhưng, cho dù đôi mắt kia quyền rũ khôn cùng, đầm đậm như nước, lại tựa như có thể thấy được khuôn mặt thật của ta đằng sau lớp mặt nạ, khiến cả người ta run lên, bất giác hạ mi mắt.

Nữ nhân này quả thực mê người, chỉ tính riêng khuôn mặt nhỏ nhắn kia cũng đủ quyền rũ không ít nam nhân.

“Tiểu nữ tử từng nghe qua trên thế gian có kỳ nhân có thể nghe giọng chẩn bệnh từ xa, không ngờ ma y đại nhân càng giỏi hơn, vừa nghe tiếng đã có thể chẩn bệnh, thực là kỳ tài thế gian!”

Càng nghe nàng kia nói, ta càng lạnh sống lưng, thân thể không khỏi khom xuống một chút. Ta cười mỉa đáp: “Kẻ hèn bắt tài, nương nương quá khen.”

“Ha ha, ma y đại nhân khiêm tốn rồi.” Nữ nhân mê hoặc kia cười e thẹn, nói thêm, “Tiểu nữ tử rất tò mò, liệu nhân vật thần tiên như ma y đại nhân đây có bộ dáng thế nào? Không biết ma y đại nhân có thể. . . . .”

Đôi mắt đỏ tuy cười nhưng rõ ràng có ý khiêu khích lại không có hảo ý, ta có thể nghe thấy tiếng thỉnh thỉnh mãnh liệt phát ra từ lồng ngực.

Kiên cường giữ bình tĩnh, ta ngẩng đầu lên, nói với nữ nhân kia: “Nương nương thứ tội, kẻ hèn dung mạo xấu xí xưa nay không dùng diện mạo thật sự gặp người khác, cho dù bây giờ nương nương bắt kẻ hèn tháo mặt nạ xuống, kẻ hèn cũng không thể cam đoan khuôn mặt phía sau lớp mặt nạ này chính là của kẻ hèn, chỉ sợ không biết khuôn mặt kẻ hèn dung hôm nay là của vị danh môn quý tộc nào!”

Chỉ trong chốc lát, ngay cả tiếng hít thở cũng tựa như nín bật.

Dù sao ta cũng nghĩ kỹ rồi, cho dù cô ta cưỡng chế bắt ta tháo mặt nạ xuống, ta cũng có thể không thừa nhận khuôn mặt đằng sau lớp mặt nạ là của “ta”, ta là “Ma y”, ngoài chữa bệnh, hạ độc, chuyện dung lễ nào không biết?

Giờ đây, ta thật sự ngoài lừa dối ra cũng không nghĩ được cách nào khác.

Chỉ hy vọng ông trời rủ lòng thương!

Không biết qua bao lâu, nữ nhân quyền rũ kia rốt cục cũng buông tha ta, cười duyên một tiếng nói: “Ma y đại nhân quá lời rồi, tiểu nữ tử sao dám phạm vào điều kiêng kị của ma y đại nhân, chuyện ma y đại nhân không muốn, tiểu nữ tử tuyệt đối sẽ không làm.” Dứt lời, đánh mắt cho ta một cái, làm trái tim nhỏ bé của ta cũng nhún nhảy theo a! ~NND Không phải à để ý đến ta rồi chứ? Chẳng lẽ lão nương ta đây thích hợp làm đàn ông hơn sao? ! Ai. . . . . cái này phải trách ba mẹ ta! ~

Thanh âm nữ nhân kia kéo hồn ta đang phiêu lãng từ phía chân trời về.

“Thỉnh ma y đại nhân kê thuốc.” Nàng thân nhiên phân phó một câu liền có cung nữ vọt đến dâng giấy bút cho ta, ta liếc mắt ra hiệu cho tiểu Vô Cầu, tiểu Vô Cầu ngay lập tức tiến đến cạnh ta nhận lấy giấy bút, ta làm bộ thì thầm phưng thuốc vào tai hẩn, trên thực tế bảo hẩn ghi bữa mấy phưng thuốc hạ sốt đơn giản cho nữ nhân kia!

Vô Cầu nhếch môi không dám cười, nhanh chóng viết lên giấy mấy vị thảo dược, sau đó đem phưng thuốc hạ sốt kia giao cho tiểu cung nữ, rồi ngoan ngoãn lui lại cạnh ta.

“Kẻ hèn bắt tài, xin cáo lui trước.” Ta vội chủ động chào từ giả, một giây cũng không muốn ở thêm, lại quên mất chuyện bức họa, may mà lão già Đông Phưng Tẩn kia chủ động nhắc ta.

“Chậm đã ——”

Ta ngây người, bàn chân vốn nhấc lên lạng lẽ hạ xuống.

“Trẫm nghe nói ma y lần này làm đặc sứ của Thương Mân?”

Ách. . . . . Ta do dự một chút, cười nói: “Phải mà cũng không phải.”

Đông Phưng Tẩn hiển nhiên quen thói bề trên, hẩn ngay từ đầu đã soi mói ta, à không, là thấy ta không vừa mắt, ta nói câu gì cũng như thể đập trúng bãi mìn của lão, cùng lắm chỉ muốn nói mấy câu nghệ thuật với lão, lão đã phát hỏa.

“Lớn mặt!”

“Kẻ hèn không dám.” Ta cúi đầu ứng phó qua loa. Ta dám “càn rỡ” như thế chính vì ta nghĩ, trong thời buổi loạn lạc này có vị vua nào dám tùy tiện vì con phần nộ của mình mà giết đi một vị thầy thuốc độc nhất vô nhị. Có điều, ta cũng sợ lão già Đông Phưng Tẩn này thật sự không có đầu óc, ta đây thông minh lại bị thông minh hại.

“Hoàng Thượng ~ sao ngài có thể hù dọa ma y như vậy ~ ma y chính là nhân tài hiếm có trên thế gian a ~”

“Được rồi, được rồi, tiểu mỹ nhân. . . . . Trẫm biết. . . . . uhm. . . . .”

Ta một mặt nghe bên trong thỉnh thoảng phát ra những tiếng khanh khanh ta ta ghê tởm, một mặt thăm mắng lão già Đông Phưng Tẩn này không biết xấu hổ sau này thế nào cũng bị nữ nhân hại chết, nhưng nghĩ lại thì, Đông Phưng Tẩn cho dù xấu xa thế nào cũng là phụ thân của tên ngọc kia, ta chửi lão như thế nếu để tên ngọc kia biết được thì e là không hay.

Nhưng. . . . .

Ha ha, đột nhiên ta nghĩ đến, ma y giả ta đây phải chăng có thể giúp tên ngốc đó một tay, không phải hắn đang bị lão gia hỏa Đông Phương này giam lỏng sao? Nếu ta có thể luyện ra cái “trường sinh bất lão đan” gì đó, lão già kia chẳng phải sẽ nghe lời ta răm rắp sao? Đến lúc đó nếu ta bảo khôi phục binh quyền cho tên ngốc kia, thậm chí lập hắn làm thái tử cũng không phải là việc khó nhí?

Trong lòng tưởng tượng như vậy, khoe môi của ta liền cong lên, ta chậm rãi tiến lên, ung dung mở miệng: “Lương Vương bệ hạ, kẻ hèn bắt tài ngoài cửa bệnh chế thuốc ra, còn biết chút ít thuật dưỡng sinh.”

Quả nhiên, Đông Phương Tấn lập tức tỉnh táo, thái độ với ta cũng quay ngoắt một trăm tám mươi độ, từ trong lớp màn bước ra, lại dọa lão nương đây một trận kinh hồn táng đờm.

Diện mạo Đông Phương Tấn còn không bằng một phần vạn của tên ngốc Đông Phương Cửu kia, trời mới biết tên ngốc kia làm sao có thể là con lão? Khuôn mặt lão tiêu tụy, hai mắt âm đạm không ánh sáng, viền mắt thâm xỉ, vừa dày vừa to. Tuyệt đối là hậu quả của việc uống bậy “Thuốc bổ” cùng miệt mài quá độ!

“Ma y biết thuật luyện đan?!” Đột nhiên, Đông Phương Tấn quá kích động nắm chặt lấy tay ta. Kỳ thật lão muốn tóm ai thì tóm, nắm ai thì nắm, nhưng ngài làm ơn đừng có làm hành động sờ mó buồn nôn kia với ta a, ta chịu không nổi đâu, vội vàng rút tay về, trừng mắt cho lão một cái, rống sức ho khan một tiếng, cũng không thêm trả lời câu hỏi của lão.

Đông Phương Tấn cũng nhanh chóng nhận ra mình có việc mới cầu người như vậy cũng không ổn lắm, bèn bỏ dáng vẻ kiêu căng ngạo mạn đi, ôn tồn hỏi lại: “Ma y đại nhân biết thuật luyện đan ư?”

“Kẻ hèn bắt tài, biết sơ sơ một chút mà thôi.” NND lúc về ta lập tức phải lấy cớ cơn khử trùng, tay của ta, tay của ta a! ~~~

“Biết sơ sơ?!” Đông Phương Tấn hồ nghi ngoảnh nhìn về phía sau lớp màn, lại có thanh âm mềm mại truyền đến, “Hoàng Thượng ~ ma y đại nhân thật khiêm tốn! Trên đời này làm gì có chuyện nào ma y đại nhân không am hiểu?”

Shhhh. . . . . ta thậm chí hít một hơi khí lạnh, nữ nhân này vì sao lại đỡ lời cho ta? Ngoại trừ ban đầu muốn làm khó ta một chút, nhưng cũng nhìn ra được nàng ta không phải thật sự muốn xem diện mạo ta, chỉ đơn giản là khiêu khích, hoặc gọi là thị uy, những thời điểm khác dường như nàng ta đều đứng về phía ta.

Việc này nên giải thích thế nào?

Lẽ nào là say đắm ta sao?

Say đắm người đeo mặt nạ ư?

Cho dù ta tháo mặt nạ diện mạo ta chưa chắc đã hơn nàng, nhiều lắm chỉ hơn vài phần ngàn chính trực mà thôi, nhưng bây giờ không phải lưu hành phổ biến loại người như nàng sao, càng quyến rũ càng mê người, những người vừa chính trực lại thần thiện như ta ngay cả ông trời cũng không thêm nhật.

Chẳng lẽ chỉ là nàng ta chỉ đơn thuần sùng bái ma y?

Cũng có thể như thế lắm, cái danh xưng Yến Tử Phương của tên gia hỏa kia không mấy người biết, nhưng mà danh hiệu ma y này lại vang dội rung trời a! Nữ tử bình thường đều mê luyện dạng nam nhân kiểu này, diện mạo còn chưa thấy nhưng khẳng định trong lòng đều sớm xem Yến Tử Phương là huyền thoại, có điều tên Yến Tử Phương kia quả thật cũng diễm tuyệt tứ phương, may mà hắn cả ngày che mặt, bằng không những nữ tử kéo tới cửa còn không phá vỡ ma y quán sao?!

“Oh ha ha, ma y không cần khiêm nhường với trẫm, trẫm cũng rất có hứng thú tu đạo dưỡng sinh, không biết ma y có nguyện ý ở lại cùng trẫm nghiên cứu một chút?” Đông Phương Tấn cười, mặt càng ngu thêm.

Ta trong lòng thầm nhủ “hồ ly sập bẫy rồi”, vì thế, ta cong môi, mỉm cười đón ánh mắt không có chút sáng sủa nào kia, đáp lời: “Kẻ hèn bắt tài, rất hân hạnh.”

Ha ha, tên ngốc Đông Phương Cửu người còn nhớ không?

Lão nương ta từng nói, chờ Sở Sở hết bệnh ta sẽ đi Lương quốc tìm người, giúp người hoàn thành đại nghiệp.

Còn có, hiệp ước chúng ta đã ký ở Lăng Vân cung của ta, sau bị người bóp méo thành hiệp ước bất bình đẳng?

Lão nương ta là quân tử đã nói là làm, tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không nuốt lời, hắc hắc.

Có lẽ, nguyên nhân thực sự khiến ta sẵn lòng ở lại là để có thể ngắm nhìn ai đó từ xa.

Có lẽ, cũng không còn quan trọng, mà chỉ đơn giản là ý định ngay từ đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 127: Tam quốc khai chiến, âm mưu của ai?

Lương Quốc, Phượng Dương, ám cung, Kinh Lô Đường.

Một chiếc nhuyễn tháp đặt ở chỗ cao nhất trong đại điện, trên nhuyễn tháp có một người đang nằm nghiêng, một thân bạch sam, hoa mai đỏ như lửa, một mái tóc màu bạc, óng mượt như tơ, một đôi mắt tím, quyến rũ nị hoặc.

Người nằm trên tháp khẽ ngược mắt liếc nhìn hai người quỳ gối cách đó không xa, nhìn về phía một nữ tử trong số hai người, cất giọng đều đều, tà mị nhưng vô tình: “Linh Lung, ngươi có làm khó dễ bọn họ không?”

Bà vai Linh Lung run lên, vội trả lời: “Chủ nhân minh xét, Linh Lung tuyệt không gây khó dễ cho Vô Cầu tiểu công tử.”

Một tiếng hừ lạnh, người trên tháp thay đổi tư thế, liếc mắt nhìn Linh Lung có thâm ý khác, tiếp đến, nhủu mày nói: “Được rồi, hai người đứng lên cả đi.”

“Dạ, chủ nhân.”

“Dạ, cung chủ!”

“Lôi Minh, Cửu vương phủ có động tĩnh gì không?”

Nam tử có tên là Lôi Minh là Đường chủ ám cung Kinh Lô Đường, giữa trán có một vết sẹo giống như tia sét, khiến khuôn mặt người này nhìn càng sâu thẳm khó lường.

Lôi Minh khom người trả lời: “Hồi cung chủ, Đông Phương Tấn hôm kia đã hủy bỏ lệnh cấm túc Đông Phương Cửu, nhưng Đông Phương Cửu vẫn cứ ẩn sâu trong phủ, hầu như không ra khỏi cửa, nhưng tứ đại hộ vệ dưới tay hắn lại thường xuyên xuất phủ, nhất là hai người Bạch U và Tương Sở hành tung bí hiểm, các thám tử do thuộc hạ phái đi tám chín phần mười đều bị bọn họ dễ dàng bắt đuôi, các trinh thám còn lại hồi báo, nói là từng nhìn thấy Tương Sở từ phủ Binh Bộ Thượng Thư đi ra vào lúc đêm khuya.”

“Oh?” Chỉ một âm tiết, nghe không rõ là vui hay buồn, một lát sau lại thêm một tiếng cười khẽ, tiếp theo hai tròng mắt tà mị màu tím đột ngột trũng lên, ánh mắt nhìn xa xăm không mục đích, “Hắn rốt cục cũng ngồi không yên rồi. Tốt, tốt lắm” Lại nhìn sang phía Linh Lung, hỏi, “Bích Huyết Đường có tin tức gì không? Vương đệ của ta đã thắng chưa?”

Linh Lung trả lời: “Hồi chủ nhân, Tuyết Cơ hôm kia cho bò câu đưa tin, nói là Âu Dương Vân có thể lấy một địch ngàn, gần như là dựa vào thực lực chính mình thắng đại quân của Tô Tử Chiêm.”

“Ha ha, tốt!” Người trên tháp chậm rãi đứng dậy, khoe khẽ cong lên, mang theo một nụ cười nhạt.

Linh Lung thấy Yến tươi cười như vậy không khỏi thầm run trong bụng, gương mặt tươi cười của chủ nhân nàng vẫn chưa quen, cho dù đó là khát khao của nàng, nhưng vẫn sợ hãi, nàng tiếp tục bẩm báo: “Đông Phương Tấn đã nhận được chiến thư của Âu Dương Vân, trong thư viết rõ sau Ngọc Quốc sẽ là Lương Quốc, Âu Dương Vân bảo lão và Đông Phương Cửu hãy quét nhà chờ sẵn đi.”

“Thật sự là quá cố chấp.” Một câu lạnh nhạt, đôi mắt tím hơi hơi hạ xuống, “Đông Phương Tấn đã phái binh chi viện Ngọc Quốc chưa?”

“Vẫn chưa.”

Đôi mắt Âu Dương Yến thoáng trũng lớn, trong mắt mang theo nghi hoặc nhìn về phía Linh Lung, hỏi: “Tại sao? Linh Lung, chẳng lẽ ngươi đã quên lời nói của bản tọa?”

Ngữ khí không nghiêm khắc, âm điệu cũng không tăng cao, nhưng Linh Lung lại sợ tới mức lập tức quỳ xuống đất, bẩm báo: “Hồi chủ nhân, không phải Linh Lung quên mệnh lệnh của chủ nhân, mà là..... mà là.....”

Ánh mắt Linh Lung do dự nhìn về phía người cao cao tại thượng, Âu Dương Yến ánh mắt lạnh lùng: “Nói!”

“Mà là bây giờ lời của Linh Lung lão già kia cơ bản không nghe nữa!” Khẽ thờ dài, Linh Lung lại nói tiếp, “Đông Phương Tấn hiện tại chỉ nghe lời của người bên cạnh tiểu công tử Vô Cầu kia.....” Linh Lung nhìn Âu Dương Yến, hỏi, “Chủ nhân, người giả mạo chủ nhân kia rốt cuộc là ai, liệu Linh Lung có thể.....”

Nháy mắt, đôi mắt tím vẫn luôn bình thản như nước bỗng nhiên sáng quắc làm cho người ta sợ hãi, hai đường nhìn bức người bắn thẳng vào người Linh Lung.

“Linh Lung, ngươi nhiều chuyện quá.” Bầu không khí thản nhiên như thường ngày, nhưng lại mang theo vẻ yên tĩnh chết chóc vờn quanh Linh Lung thật lâu không thể tan đi.

“Dạ, chủ nhân! Linh Lung biết sai rồi, chủ nhân khai ân!”

“Linh Lung, người nên biết an phận của mình, người kia không phải người người có thể chạm vào, nếu bốn tọa biết nàng ở Lương Quốc có bị thương tích gì, thì bốn tọa đành phải không lưu tình trút tội lên đầu họ pháp là người mà thôi, người hãy nhớ kỹ đó!”

“Dạ, chủ nhân, Linh Lung nhớ kỹ rồi, Linh Lung nhất định bảo vệ tốt tiểu công tử Vô Cầu và khách quý của chủ nhân!”

“Được rồi, người đi xuống trước đi.” Phát tay lên, Âu Dương Yến xoay người bước đến một cái ghế dựa vừa ngồi xuống.

“Dạ, chủ nhân, Linh Lung cáo lui.”

“Lôi Minh.”

“Có!”

“Bên chỗ Đông Phương Cửu trước tiên cứ gác lại đi.”

“Ý của cung chủ là..... là bảo thuộc hạ gác lại việc theo dõi Cửu vương phủ?” Ngược mắt nhìn Âu Dương Yến, Lôi Minh thấy khó hiểu, từ trước tới giờ Kinh Lôi Đường của bọn họ ở Lương Quốc chủ yếu là giám thị nhất cử nhất động của Cửu vương phủ, vì sao trong thời điểm mấu chốt này cung chủ lại muốn gác lại. Lôi Minh nghĩ không ra.

Âu Dương Yến gật gật đầu: “Đúng, tạm thời không giám thị Cửu vương phủ nữa.”

Lôi Minh ngập ngừng một lúc, cúi đầu nói: “Dạ, thuộc hạ tuân mệnh.”

“Được rồi, người cũng lui đi, bốn tọa muốn yên tĩnh một mình.”

“Dạ, thuộc hạ cáo lui.”

Trong điện vắng lặng giờ chỉ còn lại một mình Âu Dương Yến, khoe môi lơ đãng cong lên, Âu Dương Yến cười khổ. Hắn biết rõ việc mình bảo Lôi Minh thôi giám thị Cửu vương phủ là rất không sáng suốt, nhưng hắn không muốn để cho một người phát hiện, thực ra, hắn cũng biết người kia căn bản sẽ không phát hiện được, nhưng hắn vẫn không muốn giám thị, không muốn nghe những báo cáo có liên quan đến chuyện người nợ trợ giúp Đông Phương Cửu hoặc là Đông Phương Cửu phát hiện người nợ vẫn còn sống.

Bất cứ chuyện gì có liên quan đến người nợ và Đông Phương Cửu, hắn đều không muốn nghe.

“Vô Cầu, tên tiểu tử đáng chết không nghe lời, vì sư đã cảnh cáo người như thế nào?! Vậy mà người vẫn để cho nàng đến Lương Quốc, để xem vì sư về sau sẽ trừng trị người ra sao!” Âu Dương Yến nhắm mắt lại nhẹ giọng lầm bầm, hàng lông mày khê nhíu lại đủ để thể hiện hắn bất mãn đến cỡ nào.

***

“Ma y đại nhân, ngài định đi đâu vậy?”

Liếc cho lão thái giám cứ lẻo đẻo theo sau mình ta một cái, ta đáp: “Chỉ tùy tiện đi dạo loanh quanh thôi, Lưu công công có thể không cần đi theo kẻ hèn, kẻ hèn không quen dẫm theo sừng vật.”

Lưu Minh sùng sốt, nhưng đại khái cũng hiểu được ý của ta, nở nụ cười nịnh hót: “Có phải Ma y đại nhân chê lão nô hầu hạ không chu đáo? Không có người đi theo thật không hay, ngự hoa viên này lớn lắm, đi dạo một mình rất dễ.....”

“Lưu công công, kẻ hèn nói rồi, không muốn ai đi theo hết!” Vì đeo mặt nạ, cho nên ta chỉ có thể sử dụng ánh mắt sắc bén của mình để cảnh cáo lão, rốt cục khoe miệng lão thái giám giật giật mấy cái, không đi theo ta nữa, ta lại có thể có một khoảng không im ắng.

Lão thái giám béo Lưu Minh này suốt ngày từ sáng đến tối đi theo ta và nhóc Vô Cầu, lão là người của Đông Phương Thất. Linh Lung và Đông Phương Thất là chỗ dựa vững chắc của lão, nói là đi theo hầu hạ ta, thật ra là làm nhiệm vụ giám sát.

Từ lúc ta vào ở trong hoàng cung của Đông Phương Tấn, cho lão ta ăn mồi từ thuốc chỉ có nữ nhân mới có thể dùng được cải biến chế thành thần dược “bài độc dưỡng nhan”, lão liền nghe lời ta răm rắp, mà việc ta ngoi lên nhanh chóng như thế tất nhiên khiến không ít người ghen tị, trong đó Đông Phương Thất là ghê gớm nhất, hắn phái người tới ta tặng quà nịnh bợ ta, bị chặn ngoài cửa không cho vào, hắn sai người dò la ta rốt cuộc đang “bán mạng” vì ai, vẫn không tra được chút gì, chỉ cho rằng ta là người của Thương Mãn đem “bảo vật” đến biểu lão Lương Vương.

Đến Lương Quốc đã được mười ngày, dùng mất hai ngày đổi lấy sự tín nhiệm của Đông Phương Tấn, dùng ba ngày đổi lấy tự do cho Mộ Dung Uyển, lại dùng ba ngày đổi lấy tự do cho tên gốc Đông Phương Cửu kia.....

Xi, tự do của tên gốc kia còn cần đến ta chõ mũi vào sao, cảm xúc hay không cảm xúc cũng có thể làm gì được hắn?

Một mặt mắng chính mình chõ mũi vào việc của người khác, một mặt vẫn thấy vui vì mình đã làm một chuyện ruồi bu chẳng có tác dụng gì, ta thật sự là người mâu thuẫn.

Nhớ lại hai ngày trước đọc được lá thư kia, phong thư kia có thể xem là thư tuyên chiến, trong lòng ta cũng không biết nói thế nào. Ai có thể ngờ được

chính công chúa của Ngọc Quốc lại mở miệng ngăn cản Đông Phương Tấn phái binh chi viện Ngọc Quốc chứ, nếu như để con dân Ngọc Quốc biết được liệu có mắng ta là một kẻ bán nước hay không?

Không phải ta không quan tâm đến bách tính của quốc gia mình, chỉ là ta biết rõ trên người biểu ca có chiến lược cùng binh pháp mà ta để lại, nhiều đó cũng đủ chống đỡ sự tấn công của Âu Dương Vân rồi, hấn muốn chiếm được Ngọc Quốc, rất khó, nhưng nếu như Lương Quốc liên minh với Ngọc Quốc, vậy lực lượng Ngôn Quốc ắt sẽ phải bị chia cắt bót. Lúc đầu, ta thật sự nghĩ mãi không ra vì sao Vân tiên nhân muốn tuyên chiến với Lương Quốc, nhưng đến khi phong thư kia nhắc đến một cái tên thì dường như đã giúp ta tìm ra điểm đột phá, đó chính là Đông Phương Cửu.

Vân tiên nhân có thể khai chiến với Thiên Thiên để đoạt quan tài của ta, thì tất nhiên cũng sẽ truy tìm nguyên do khiến ta “tỉa đời”, mặc dù những người hiểu rõ nội tình đều biết sự thật là vì ta bị trúng “đồng quy” nên mới “đột ngột qua đời”, nhưng nếu như đêm rằm hôm đó ta ngoan ngoãn đợi ở trong cung có lẽ sẽ không “chết”, mà mục đích ta liều lĩnh xuất cung chẳng phải là vì một người sao, cho nên có thể thấy Vân tiên nhân đã căm hận tên ngốc kia biết bao nhiêu.

Rốt cuộc là ai đã “thổi gió bên tai” Vân tiên nhân đây?

Nếu tiêu diệt Ngôn Quốc, ai là người được lợi nhất?

Hắn là ba nước chia đều chẳng,..... hay là..... Hiên Viên Tiêu?! Hắn có nói sẽ kết liên minh với Thiên Thiên, nhưng vẫn chưa thấy hấn xuất binh tương trợ, mà nay Vân tiên nhân lại tuyên chiến với Lương Quốc, như vậy cũng chỉ có hấn có thể làm ngư ông đắc lợi mà thôi!

Tại sao hấn vừa nghĩ đến nhất thống thiên hạ liền khẩn cấp như vậy?!

Có lẽ, ta nên nghĩ xem có cách nào có thể nhất thống thiên hạ mà không cần đổ máu hay không.

Chắc là không được, trên đời này làm gì có người đàn ông nào không tranh cường háo thắng, làm gì có một quân vương nào không duy ngã độc tôn!

Ta nhắm hai mắt nằm ở giữa đám hoa, để ánh mặt trời thỏa thích chiếu thẳng lên người, thật ấm áp, rất muốn đi vào giấc ngủ.....

“Ma y, ma y đại nhân!~~~~”

NND lại là Lư Minh, mỗi khi ta sắp ngủ thì cái giọng nói the thé của lão liền làm ta giật mình tỉnh dậy, chỉ một điểm này thôi cũng đủ làm ta ghét lão.

“Nói—” Mí mắt cũng không thêm mở, ta lạnh lùng hỏi.

“Hoàng Thượng kêu ngài qua đó.”

“Ồ.” Ta trở mình, đổi bên tiếp tục ngủ.

“Ai u, ma y đại nhân của ta ời, Hoàng Thượng ở ngự thư phòng chờ ngài đấy! Hoàng thượng nói sẽ phong ngài làm quốc sư, sao ngài không vội chút nào vậy?!”

Buồn cười, ta rốt cục mở to mắt nhìn thẳng lão, nói: “Lư công công có từng nghe câu này chưa?”

Lư Minh sững sốt, lắc đầu nói: “Câu gì? Ma y đại nhân đừng đem lão nô ra đùa nữa, mau lên một chút.”

Ta từ bãi cỏ đứng lên, phúi phúi lớp đất dính trên người, hai mắt cong lên, cười xấu xa nói: “Hoàng đế không vội thái giám vội!”

“Ngươi—”

Lư Minh tức muốn chết, hàm răng cắn chặt nhưng lại không biết làm thế nào, ta thì vui vẻ phúi đất bỏ đi!~

Quốc sư? Đầu phải ta mong muốn, có điều..... Azzz, một người được tín nhiệm quá, cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 128: Lên chức quốc sư, tên ngốc tới thăm!

Ngoài ngự thư phòng, Tiểu Vô Cầu đã đứng chờ từ lâu, vừa nhìn thấy bóng dáng ta lập tức chạy tới.

“Bây giờ tỷ không thể vào.”

“Tại sao?” Ta hỏi.

“Đồng Phương Cửu đang ở bên trong.” Tiểu Vô Cầu quai miệng, miễn cưỡng nói ra tên của đồ ngọc kia.

Ta gạt mình, lại gạt gạt đầu, Lưu Minh từ nãy đến giờ vẫn ào ào bám theo vừa nhìn thấy ta định kéo tiểu Vô Cầu toan bước đi, vội vã kêu: “Ma y ngài định đi đâu vậy! Hoàng Thượng đang chờ ngài bên trong!”

Tự nhiên thấy hàm răng hơi ngứa, muốn cắn người, trừng mắt cho lão một cái, ta nói: “Tối qua kẻ hèn ăn lung tung, bụng hơi khó chịu, muốn đi đại tiện.”

Lưu Minh sững người, thừa ra vài giây mới nói: “Vạy ngài đi nhanh về nhanh, không thể để Hoàng Thượng chờ!~”

“Kẻ hèn biết!” Lập tức kéo tiểu Vô Cầu chạy như bay.

“Aizz, tỷ cứ trốn tránh hần thế này cũng không phải chuyện tốt?”

Ta và tiểu Vô Cầu ngồi bên khóm hoa trong ngự hoa viên hỏn hỏn nói.

“Hết cách rồi, hần từng gặp sư phụ người, gặp hàng giả là ta không lộ mới lạ.”

Tiểu Vô Cầu chớp chớp đôi mắt, đột nhiên cười hỏi: “Chẳng lẽ tỷ không muốn cho hần biết tỷ chưa.....” Long mày chợt nhíu lại, cười cợt nhả, “Không phải tỷ thích hần sao?”

Khinh bỉ nhìn tiểu Vô Cầu, ta quát: “Ai nói với người ta gì đó hần? Đừng nghe kẻ khác đặt điều!”

“Sư phụ nói tỷ sẽ gả cho hần, nếu tỷ không thích thì tại sao phải gả cho hần?” Đôi mắt Tiểu Vô Cầu long lanh, bộ dáng hồn nhiên trong sáng nhưng làm người khác rất muốn đánh, ta không khỏi giương nanh múa vuốt chuẩn bị tặng hần một kích.

“Ui da!~~~~” Tiểu Vô Cầu thét lên một tiếng, trừng mắt nhìn ta.

“Để xem người còn dám nói bậy không! Là ư phụ người không cho ta gả cho hần chứ không phải ta nói muốn gả cho hần!” Thu tay về, ta đứng dậy đến ngự thư phòng nhìn thử, chỉ cần tên ngọc kia đi rồi thì ta có thể quang minh chính đại bước vào.

“Ta không hiểu, tỷ đang nói cái gì a?!”

“Hiểu cũng được không hiểu cũng được! Nhanh lên còn làm chính sự!” Mặc kệ tiểu Vô Cầu, ta nhấc chân bỏ đi, nó cũng nhanh chóng sai bước chạy theo ta, miệng còn không phục than thở, “Tỷ thì có chính sự gì, không phải đều là làm vì người trong lòng tỷ sao!~ Xi~”

Hắc! Tên tiểu tử thối này sao nói năng không cân nhắc như vậy chứ? Mớ miệng là nói nhảm?!

Oai nghiêm trừng mắt nhìn hần, hỏi: “Người tuổi còn nhỏ mà đã học đòi nói năng linh tinh gì thế? Người trong lòng mà người có thể nói sao? Nhìn người thế này chắc là y thuật đã quên sạch sẽ rồi nhì?”

“Uyển nhi nói được, vì sao ta không thể nói được?” Tiểu Vô Cầu mở to mắt, khó hiểu nhìn ta, có chút ủy khuất, ta bắt đầu đi lác đầu, trầm nghĩ, trẻ nhỏ bây giờ đều trưởng thành sớm, ta chả hơi đâu mà quản.

“Người biết người trong lòng mà Uyển nhi nói là ai không?” Thằng nhóc này bát quái rất linh, ta không tiên xuất cung, nó trái lại thường xuyên đến dịch quán quán lấy Uyển nhi, Tiểu Nhị, đương nhiên ta cũng mong nó nghe ngóng được nhiều chuyện bát quái đến an ủi tâm hồn hủi quạnh trống rỗng của ta.

“Không biết, cô ta không nói, sao ta biết được?”

“Xi ~ tỷ còn tưởng người thông tin nhanh nhạy cỡ nào, hóa ra cũng thường thôi!”

“Ta cũng không biết hóa ra tỷ cũng chợ búa như vậy!”

“Biến, tên nhóc thối nhà người lại trả treo với người lớn như vậy hả?!”

Cứ như vậy, dọc đường nói nói cười cười, ta cùng tiểu Vô Cầu đã tới ngự thư phòng, tiện tay túm lấy một tiểu thái giám, hỏi: “Các vị Vương gia, đại nhân bên trong đã về hết chưa?”

“Bẩm ma y, các đại nhân đều ở bên trong, chỉ có Cửu vương gia có việc hồi phủ trước rồi.”

Ha ha, quá tuyệt vời, ta gạt gạt đầu, khóe môi tự nhiên cong lên, cười tí mắt móm ra một cục vàng nhỏ bằng hạt đậu đặt vào tay vị tiểu công công nọ: “Đa tạ tiểu công công a.”

Tiểu thái giám kia sững lại một lúc, khuôn mặt nhỏ nhắn cười tươi như hoa, khóe miệng không thể khép lại, tội nghiệp tội nghiệp, chắc chưa có ai hào phóng ban thưởng cho hần như vậy: “Đa tạ ma y đại nhân, đa tạ ma y đại nhân!~~”

“Được rồi, sau này mong tiểu công công chiếu cố nhiều hơn!” Lúc đó ta cũng chỉ tùy tiện nói vậy, khách khí một chút, không ngờ một ngày nào đó trong tương lai, tiểu thái giám này quả thật giúp ta, cũng coi như là một lần liều cả mạng sống.

Mới vừa bước đến cửa ngự thư phòng, chợt nghe tiếng tranh cãi ầm ĩ bên trong, như là hai bên tranh luận, còn rất kịch liệt, không ai chịu nhường ai, ta ho khan một tiếng biểu hiện ta đã có mặt, các ngài không nên nói, nếu không muốn người ngoài như ta nghe được thì tốt nhất nên ngậm miệng lại. Ta thật thấu tình đạt lý a, hihi.

Đông Phương Tần vừa nhìn thấy ta, lập tức nhảy xuống ghế xô đến trước mặt ta, móng vuốt định đặt trên vai ta, may mà ta nhanh chân tránh được, neho mắt khom người hành lễ, nói: “Kẻ hèn ra mắt bệ hạ, bệ hạ vạn phúc kim an!~”

Lão sắc quý mỗi lần nghe ta bóng gió khen lão sống lâu đều rất vui vẻ, lúc này mắt lão đã híp lại thành một đường thẳng.

“Ma y miễn lễ, không, không, trăm nên gọi ái khanh là quốc sư! Ha ha ha.....”

Những nếp nhăn trên mặt theo rung động theo tần suất của giọng cười, ai nhìn thấy cũng phải hãi.

“Hoàng Thượng! Việc này trăm triệu lần không thể a!”

Đông Phương Tần mới vừa thuận miệng nói ra chuyện của ta, còn chưa chính thức ban chỉ, đã có một lão học giả nhìn không quen ngăn cản.

Đông Phương Tần trừng mắt, có vài phần khí chất đế vương, lão học giả kia lập tức thân mình mềm nhũn, giọng nói cũng nhỏ đi vài phần, chỉ là niềm tin trong lòng không thay đổi, còn cứng miệng nói: “Hoàng Thượng, thần cho rằng trăm triệu lần không thể lập chức quốc sư!”

“Hoàng Thượng, thần cũng tán thành với ý kiến của Vương đại học sĩ!”

“Hoàng Thượng trăm triệu không thể a!~~”

“Các ngươi thật to gan, ngay cả ý chỉ của hoàng thượng cũng muốn chống lại sao? Hoàng Thượng, cừu thần cho rằng lập chức quốc sư cho Lương quốc ta chỉ có lợi không có hại!”

Một đám tai to mặt lớn cãi nhau ầm ĩ, Đông Phương Tần tức đến thở hổn hển, nhìn tần suất phập phồng ta còn tưởng lão sắp bị nhồi máu cơ tim rồi chứ.

“Tất cả câm miệng lại cho trăm!” Đông Phương Tần hét lớn một tiếng, phía dưới lập tức lặng ngắt như tờ, lão lạnh lùng nhìn các thần tử của mình, mở miệng chắc như đinh đóng cột:

“Trăm đã nói rồi, việc này đã định không thể thay đổi! Trăm là miệng vàng lời ngọc, chẳng lẽ các khanh gia muốn biến trăm thành hoàng đế nói không giữ lời sao?!”

Những tiếng thở dài, sau đó mọi người đành cúi đầu chấp nhận.

“Chúng thần không dám!”

Oh? Ha ha, vậy chuyện ta làm quốc sư coi như là quyết định rồi sao? Xem ra vừa rồi bọn họ chính là tranh cãi ầm ĩ chuyện này đây, cũng không biết có phải tên ngốc Đông Phương Cửu kia bởi vì không thể chịu được lão tử này làm bậy nên mới mượn cớ bỏ đi.

“Ba ngày sau cử hành đại lễ phong thần, trăm muốn đích thân sắc phong ma y là quốc sư!”

Một mảng trăm mặc, sau đó, lại không cam lòng nói “Tuân mệnh”......

Vất vả ứng phó Đông Phương Tần xong, ta mệt mỏi lê thân về tiểu viện của mình trong hoàng cung Lương quốc, Từ Trúc viện.

“Vô Cầu, bảo bọn họ mau chuẩn bị bữa tối, ta đói rồi.”

Ủa? Thăng nhóc này đi đâu rồi? Ta cao giọng đứng trước cửa gọi toáng lên: “Vô Cầu! Vi sư đói bụng!”

Cuối cùng cũng nghe thấy tiếng bước chân hốt hoảng, nhất định là của thăng nhóc thối kia.

“Không..... Không hay rồi! hừ hừ.....”

Ta thân nhiên nghiêng đầu nhìn tiểu Vô Cầu hai má đỏ bừng, nói: “Có gì cứ từ từ nói, không có gì có thể cấp bách hơn ăn cơm a!” Hình như đi nhà xí cũng rất cấp bách.....

“Thật..... Thật sự là không xong rồi! Có chuyện lớn rồi!” Vô Cầu tựa người vào tường, thở hổn hển nói.

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ Đông Phương Cửu đã phát hiện ra ta ?!” Ta cũng bị lây nhiễm hành động của tiểu Vô Cầu, giọng nói càng ngày càng cao.

Tiểu Vô Cầu đầu tiên là lắc đầu, sau lại ra sức gật đầu, làm cho lòng ta hết lên lại xuống, đầu óc hoàn toàn mù mịt.

“Lại đây, đừng gật nữa! Nói rõ ràng, rốt cuộc là có chuyện gì!”

“Hắn..... hắn đang ở bên ngoài đòi gấp tỷ cho bằng được!”

Chết tiệt! Ta choáng.....

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ đây? Chẳng lẽ hắn đã phát hiện ra cái gì sao? Sao có thể a, ta luôn trốn tránh hắn, ngay cả mặt nghiêng của ta hắn còn chưa thấy nữa là!

“Tại sao hắn muốn gặp ta?”

“Nói là từ dạo từ biệt nơi Cửu trọng sơn đã lâu không gặp muốn ôn lại chuyện cũ. Còn có, muốn hỏi một chút.....” Tiểu Vô Cầu căng thẳng một hồi, trán đầm đìa mồ hôi, hạ giọng nói, “...chuyện tỷ chết như thế nào!”

“Ack.....” Trời ạ, lý do của hắn lại còn rất phong phú nữa chứ, nhưng..... “Ngươi trả lời hắn thế nào?”

“Ta còn có thể trả lời như thế nào?! Nơi đây cũng không phải là ma y quán, không có cách nào chọc ghẹo người đến, huống chi hắn cũng biết tỷ có ở trong phòng, vốn ta đã nói tỷ ngủ rồi, bảo hắn ngày mai hãy đến, vậy mà tỷ lại cao giọng hét một tiếng, ai không biết ma y đại nhân đang thức chứ!” Dứt lời, Vô Cầu cũng không quên lườm ta một cái.

Ta suy sụp tựa người vào ghế, ánh mắt vô hồn, suy nghĩ không ngừng chuyển động.....

Ông trời ơi, ba ngày không trên con thì ông không chịu nổi sao? Nhìn con xúi quẩy ông mới hài lòng sao? Hay là ông thật tình muốn con với tên ngọc kia ôn lại chuyện xưa?!

Bình pháp Tôn Từ có chiêu thức nào đáng học không? Bình pháp Tôn Tần thì sao? Aizz, ba mươi sáu kế thì sao? Chuồn là thượng sách?! Không được sao?!

Vậy trong mẹ kế bảo điển của ta không biết có cái gì hữu dụng không?

《Mẹ Kế Bảo Điển》— bắt luận làm chuyện gì thương thiên hại lý, nguy hại đạo đức xã hội, khiến kẻ khác giận sôi gan, đều phải ngẩng đầu ưỡn ngực, làm việc nghĩa không được chùn bước, quang minh chính đại lẫm liệt oai hùng. Lỡ bị phát hiện, có thể giả họa thì giả họa, có thể vu oan phải vu oan, thật sự không được thì cũng phải tìm một kẻ đồng lõa, đương nhiên là hắn chủ mưu ngươi là đồng bọn. Nếu ngay cả tên đồng lõa tìm khắp nơi cũng không ra, lập tức phải thần nhiên thừa nhận sai lầm của mình, thái độ hiền lành, chất giọng dịu dàng mềm mại, nước mắt phải chảy ròng ròng. Thời điểm nên kiên cường phải kiên cường, nên nhu nhược nhất định phải nhu nhược. Tóm lại, nũng nịu xỏ lá mọi thứ đều phải tinh thông!

Trời ạ, ta rốt cuộc phải làm sao mới tránh được một kiếp này đây?!

“Đi, bảo hắn đến Thiên điện chờ ta, nói ta tắm rửa thay y phục xong sẽ ra!”

“O’, được.....”

Aizz, chỉ hy vọng dựa vào khuôn mặt tiểu Vô Cầu ta có thể lừa dối qua được ải này, ít nhất trong hai thầy trò cũng có một là thật, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 129: Đã lâu không gặp, thường xuyên nghĩ đến

Nhóc Vô Cầu vừa co chân, ta liền gọi nó lại, nhanh chóng cứu kịp một sai lầm khủng khiếp suýt tí nữa thì phạm phải!

“Đội đã! Vô Cầu, trước tiên ngươi bảo hắn đến Thiên Điện nghỉ ngơi một chút, nói với hắn, ta tắm rửa xong sẽ mời hắn vào... vào tắm điện. Nhớ kỹ, ngươi phải nhanh chóng quay lại đây, ngươi còn phải chuẩn bị giúp ta, giờ ta thay đồ trước, chờ ngươi trở về cùng thảo luận sách lược đối địch! Mau đi đi! Đi đi!”

“Ồ!”

Ta chỉ sợ sẩy nhất thời mà suýt tí nữa trở thành tai hại, nếu ta bảo tên ngọc Đông Phương Cửu kia đến Thiên Điện chờ ta trước, với vóc người nhỏ bé của ta đến lúc đó vừa sai bước vào cửa Thiên Điện thì đã lộ tẩy rồi! Tốt hơn vẫn là mời hắn đến phòng ngủ của ta... mặc dù nghe ra thật sự là có hơi kỳ quái...

Đông Phương Cửu lúc này đã trút bỏ triều phục, trùm đen cài tóc, trên người mặc một bộ y sam màu xám bạc, bên trên có thêu lông mờ chín con rồng vàng, ngang eo đeo một sợi thắt lưng màu đỏ cài toòng teng một miếng ngọc bội màu đen, chấp tay sau lưng, đi theo Vô Cầu bước vào Thiên Điện.

Đôi cho Đông Phương Cửu ngồi xuống, Vô Cầu liền định rời đi, nhưng đôi mắt phượng dài hẹp của Đông Phương Cửu bỗng cong lên, mỉm cười gọi Vô Cầu lại: “Từ khi rời khỏi Cửu Trọng Sơn cũng đã lâu, sư phụ ngươi vẫn khỏe chứ?”

Vô Cầu thoáng sửng sốt, vội vàng đổi sang vẻ mặt tươi cười, xoay người nghênh đón ánh mắt dò xét của Đông Phương Cửu, khoác lác không biết nguyệt trả lời: “Sư phụ ta rất khỏe, phiền Cửu Vương gia quan tâm.” Kỳ thực, trong lòng Vô Cầu vừa nghĩ chính là, sư phụ của ta đương nhiên là khỏe, không thể khỏe hơn, ta không lừa ngươi, hơn nữa rất nhanh sẽ có thêm sư mẫu!

Đông Phương Cửu khẽ chuyển ánh mắt, lại nói: “Tiểu vương còn muốn đa tạ Ma y đã nói những lời tốt đẹp trước mặt phụ hoàng.”

Tiểu Vô Cầu nhìn nụ cười trên mặt Đông Phương Cửu, mà trong lòng bồn chồn, trên trán lập tức rịn ra mấy giọt mồ hôi.

“À... Haha... Cửu Vương gia, hay là những lời này đợi lát nữa nói với sư phụ ta đi, Vô Cầu còn nhỏ, nghe không hiểu Vương gia nói gì.” Nói xong, nhanh nhẹn xoay người, co giò phóng ra ngoài.

Đôi mắt đen láy của Đông Phương Cửu tự tiểu phi tiểu nhìn chằm chằm theo bóng lưng đã biến mất của Vô Cầu, đôi môi cong lên thành một nụ cười cuồng dã không kèm chế được, trong đôi mắt thâm sâu khó dò của hắn hình như mơ hồ có chút chờ mong.

Vô Cầu tông cửa vào rồi đóng chặt lại, giống như là phía sau có hổ đói đang đuổi theo.

“Làm sao vậy?” Ta xoay người vừa chỉnh sửa vạt áo vừa hỏi nó.

“Phùu... Ta thấy hắn thật đáng sợ, ta nhìn vào mắt hắn liền cảm thấy chột dạ...” Vô Cầu cúi đầu, trong lòng bất an.

Ta nở một nụ cười, thầm nghĩ: “Chúng ta vốn phân nửa là bọn lừa đảo rồi, lần này nếu gặp phải kẻ có khả năng vạch mặt chúng ta, nếu chúng ta không chột dạ, thì sẽ trở thành bọn lừa đảo chuyện nghiệp nhanh thôi.

“Không sao đâu, đừng lo lắng vớ vẩn, sự thông minh lanh lợi của ngươi đi đâu rồi? Quên chuyện đám người bọn ta gõ cửa Ma y quán đều bị người lừa rồi sao?”

“Chuyện... chuyện đó khác...” Vô Cầu cúi gằm mặt, tiu nghỉu.

“Được rồi, lại đây nhìn bộ phục trang này của ta thế nào?” Ta vừa giữ vừa phát tay áo, mấy cánh mai đỏ chói mắt liền hiện ra lọt vào mắt Vô Cầu.

“Tỷ tìm đâu ra y phục giống sư phụ ta quá vậy?” Vô Cầu chớp mắt hỏi ta.

Ta cười cười: “Phí lời, đã bắt chước còn không giống sao được? Về ngoài đã không giống, còn ăn mặc không giống nữa, bộ ta bị đàn chác?”

Vô Cầu liền nhếch mép, cười ngây ngô, lộ hai hàng răng trắng.

“Một lát nữa buông hết sa màn xuống, sau đó ta sẽ an vị ở phía sau bình phong, còn ngươi, [©xmydux.wordpress.com] phụ trách xem chừng Đông Phương Cửu, nghìn vạn lần không được cho hắn đi vào phía trong, rõ chưa?” Ta cẩn thận suy nghĩ coi còn quên chi tiết nào nữa hay không.

“Nhưng giọng nói của tỷ và sư phụ ta không giống nhau, hắn vừa nghe sẽ biết ngay là giọng tỷ!”

Thằng nhóc Vô Cầu này coi như cẩn thận tỉ mỉ, ta mỉm cười toe toét với nó, sau đó ho khan một tiếng, trầm giọng, nói: “Vô Cầu à, còn không mau mời Cửu Vương gia vào?”

Tiểu Vô Cầu trong nháy mắt ngó cả người, ngơ ngác nhìn ta, sau mấy giây, mới ra sức gật đầu, “Giống! Có ba phần giống!”

Ta ngất! Thằng nhóc này có biết cách tán thưởng người ta không vậy?

“Ngươi nhớ phải nói với hắn, hôm trước ta bị nhiễm phong hàn, giọng bị khàn, nghe rõ chưa?”

“Ai da, ta biết nói thế nào mà, ta đâu phải là đồ đàn độn!” Thằng nhóc thối không thèm quay đầu lại đã chạy biến, ta tức giận chỉ biết lắc đầu. Làm gì mà vội như thế, ta còn chưa nói xong, nó không phải kẻ đàn độn thì là gì? Vậy chỉ có thể là đồ ngốc nghếch!

Thời gian cứ mỗi phút mỗi giây tích tắc trôi qua, tim ta lại nảy lên một cái.

Ta thực sự rất là căng thẳng, tuyệt đối không thôi phòng.

“Kẹt ——” tiếng cửa nhẹ nhàng mở ra, tim ta giật thót một cái, ta cứ nghĩ giây tiếp theo sẽ là giọng nói của Vô Cầu, nhưng không ngờ rằng...

“Đông Phương Cửu lần này đến đây, thứ nhất là đã lâu không gặp Ma y, rất là lo lắng, cho nên đến đây thăm viếng, thứ hai là...” Đông Phương Cửu đột ngột dừng lại, hai mắt nhìn chằm chằm vào lớp lớp màn mỏng, nở một nụ cười, phong tình vô hạn, đáng tiếc người nên nhìn thấy, lại nhìn không thấy. “Được Ma y giúp đỡ, Đông Phương Cửu mới có thể tự do xuất phủ, cho nên tự mình đến đây cảm tạ.”

“Khụ...” Ta ho khan một tiếng, há miệng, nhưng lời ra đến cửa miệng rồi lại không dám nói.

Lúc diễn tập là diễn tập, còn lúc lâm trận thực sự, ta run như cầy sấy! Ngay thẳng nhóc Vô Cầu mà cũng nói chỉ giống được ba phần, đối với tên ngốc tình vì như hồ ly này, thì cho dù ta có giống đến chín phần thì vẫn phải ngán lần cẩn thận, ta thật sự không dám mở miệng.

Sự lạnh trí của thẳng nhóc Vô Cầu lại nổi lên, vội nói: “Hôm trước sư phụ không cẩn thận bị cảm phong hàn, cổ họng tới giờ vẫn còn khó chịu, nên lười nói chuyện, Cửu Vương gia đừng trách.”

Đầu mày Đông Phương Cửu bắt gặp nhíu lại, liếc mắt về phía Vô Cầu, lo lắng hỏi: “Đã uống thuốc chưa? Chỉ có cổ họng đau hay còn chỗ nào khác? ...” Bất thành lời, qua ánh mắt kinh ngạc của Vô Cầu, Đông Phương Cửu phát hiện ra bản thân mình thất thố, vội giảm bớt sự quan tâm, khách khí nói: “Ha ha, tiểu vương lo lắng dư thừa, chút phong hàn còn con kia sao làm tổn thương Ma y được.”

Nhóc Vô Cầu cười gượng gạo.

“Vô Cầu, còn không mau mời Cửu Vương gia ngồi!” Ta rốt cục mở miệng nói một câu trọn vẹn, ta không nhìn thấy người bên kia bức bình phong, không biết sắc mặt mọi người bên kia thế nào, cho nên, ta đã bỏ lỡ mất một nụ cười tươi rói, một nụ cười ánh lên từ đôi mắt đen láy sâu thẳm kia.

“Cửu Vương gia, xin mời ngồi.”

“Khụ khụ... từ ngày chia tay ở Cửu Trọng Sơn, Yên mỗ cũng thường xuyên nghĩ tới Cửu Vương gia, không biết tình hình Cửu Vương gia thế nào, hôm nay gặp mặt, quả thật là phúc của Yên mỗ.” Ta phỏng đoán thói quen và ngữ khí của Yên Tứ Phương khi nói, khách khí với tên ngốc kia một câu.

“Thường xuyên nghĩ tới?” Đông Phương Cửu nhỏ giọng thì thầm, ta không nghe rõ, ngay cả Vô Cầu bên cạnh hẳn cũng không nghe được. “Kỳ thực, hôm nay tiểu vương đến đây quấy rầy Ma y, [©xmydux.wordpress.com] chính là vì có một chuyện cần hỏi, câu hỏi này vẫn luôn canh cánh trong lòng tiểu vương suốt mấy tháng qua, nếu tiểu vương tiếp tục không có câu trả lời, sợ rằng, ha ha, tiểu vương sẽ điên mất.” Đôi mắt đen thẳm tỏa ra một sự kiên quyết, như đang thề thốt, lại giống như ra lệnh.

Tìm ta đập như trống. Biết rõ, hẳn sẽ hỏi, nhất định sẽ hỏi! Cái gì là lâu ngày không gặp muốn ôn chuyện cũ, cái gì lo lắng, toàn bộ đều là cú chốt! Đông Phương Cửu chỉ chuẩn bị gặp Yên Tứ Phương là để hỏi “ta” đã chết như thế nào!

Nhưng ta phải tường thuật về “cái chết” của mình thế nào đây?

“Cửu Vương gia mời nói, Yên mỗ nhất định sẽ không giấu giếm nếu biết.” Giọng ta tuy bình thản, nhưng trái tim đã sắp trào ra khỏi cuống họng rồi.

“Ha ha, tiểu vương chính là muốn hỏi xem...” Đông Phương Cửu nói chậm hết mức có thể, nhấn mạnh từng chữ một, thờ ơ lãnh đạm, không chút lưu tâm, nói, “Tiểu lãng nhĩ của tiểu vương tại sao lại chết trên tay Ma y?” Nói xong, Đông Phương Cửu đột ngột đứng lên, đôi mắt đen thẳm lạnh lùng nhìn vào trong lớp lớp màn sa, bắn thẳng qua bức bình phong bằng gỗ, ánh mắt sáng quắc tiến hành từng xéo người ở bên trong.

Ack... Trời xanh a, thì ra là tên ngốc kia cho rằng “ta” đã hại chết ta!

“Ta” ở phía trong chưa biết làm thế nào, thì đồ đệ bên ngoài đã tỏ ra bất bình, nhóc Vô Cầu nổi cáu rồi, thứ làm nó khó chịu nhất chính là người khác nói động đến sư phụ nó, tên ngốc kia đúng lúc đập phải mìn.

“Cửu Vương gia! Ý ngài là sao? Ngài nghĩ rằng sư phụ ta đã hại chết Lăng công chúa sao?” Hai mắt Vô Cầu trừng hết cỡ, cái miệng dẩu lên, giờ ra hai cái răng nanh y như mọi rợ, “Nếu không nhờ sư phụ ta, Lăng công chúa...”

Thẳng nhóc này mỗi lần quỳnh lên, là dễ nói sai lầm, ta thầm kêu thôi xong, thẳng nhóc thôi sắp sửa làm lộ tẩy rồi, cũng may nó phanh lại đúng lúc, lạnh trí sửa lời, “Nếu không nhờ sư phụ ta, Lăng công chúa chết càng nhanh!” Vô Cầu cũng biết bản thân suýt thì nhanh mồm nhanh miệng sai lầm khủng khiếp, sợ đến mức tìm đập thành thịch không ngừng, trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Đông Phương Cửu lạnh nhạt nhìn Vô Cầu một cái, rồi buông mí mắt xuống, lãnh đạm nói: “Ma y đừng giận, tại tiểu vương dùng từ không thích hợp, ý tiểu vương là, Lăng Nhi đã...” Trái cổ Đông Phương Cửu chuyển động lên xuống, “. . . ra đi như thế nào.” Giọng nói nhuốm chút bi thương, giống như một cơn gió sớm mang theo hương thơm cỏ dại tươi mát, mang theo mùi bùn đất ngai ngái thoáng thoáng, ẩm ướt, nhói lòng.

Trái tim ta chậm rãi một nhịp, thoáng chốc chớp mũi cay cay, không thể kéo dài suy nghĩ lâu thêm nữa, ta trả lời trống rỗng: “Yên mỗ đã nói trước ‘Đồng Quy’ khó giải, chỉ tại Trường công chúa vào lúc không thích hợp gặp người không nên gặp, chỉ có vậy thôi.”

Dường như thời gian trôi qua thật lâu, ta mới nghe giọng tên ngốc kia vọng tới một lần nữa.

“Kẻ trướng ‘cô đực’ là ai?”

“Yên mỗ không biết.” Ta đối đáp trôi chảy.

“Không phải có thể giải sao, chỉ cần Lăng Nhi nguyện ý...”

Trái tim như bị ai bóp nghẹt, ta nói: “Lúc Yên mỗ thấy Trường công chúa, cổ độc đã phát tác rồi, Yên mỗ dù có khả năng xoay chuyển trời đất, thì cũng hữu tâm vô lực, không còn cách nào thay đổi.” Dùng một lúc, ta nghĩ nên nói thêm cái gì đó để tăng thêm tính chân thực, vì vậy nói, “Mong Cửu Vương gia nén bi thương, Trường công chúa ở trên trời có linh thiêng, cũng không muốn nhìn thấy Cửu Vương gia như vậy đâu.”

Vốn tưởng rằng ta sẽ nghe thấy hai chữ “cảm tạ” nặng nề của Đông Phương Cửu, hoặc là một nụ cười lạnh lẽo sau khi hiểu rõ sự tình, thế nhưng không

ngờ được lại một câu nói lạnh lùng thân nhiên, và một nụ cười không chút ảm áp.

“Ma y lo lắng quá rồi, tiểu vương không có nửa điểm đau thương thì cần gì phải cố nén bi thương? Ha ha ha...”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 130: Ông trời trên ta, ăn thịt hươu sống?

Lương Quốc, cửu vương phủ, hậu viện rừng trúc.

Đông Phương Cửu một mình nằm nhắm mắt trên ghế mây, hương trúc thoang thoảng lượn lờ, mùi hương thanh đạm, nhưng làm sáng khoáy lòng người, ánh mặt trời xuyên qua rừng trúc dịu nhẹ rọi xuống thân thể hần, vẽ nên một vầng ánh sáng vàng nhàn nhạt, đôi môi xinh đẹp lơ đãng cong lên, gương mặt tuấn tú lạnh lùng thoảng chốc trở nên hòa nhã hần.

Y Y bụng đĩa trái cây, đi dọc theo đường mòn chậm rãi hướng về phía Đông Phương Cửu.

“Gia, ăn chút hoa quả đi.”

Đông Phương Cửu chậm rãi mở mắt, liếc sang Y Y một cái, thì thầm mấy chữ: “Có tin tức gì chưa?”

Y Y mỉm cười, từ trong tay áo rút ra một cuộn giấy, đưa tới tay Đông Phương Cửu, nói: “Hồi Gia, đây là tin tức Bạch U gửi về.”

Đông Phương Cửu mở tờ giấy, đôi mắt đêm thắm như đáy hồ chăm chú nhìn vào mặt giấy, bất chợt, một ngọn lửa bỏng cháy cuộn cuộn hiện ra trong mắt, khi ngược mắt lên lại trở thành một ý cười xa xăm.

“Gia, lần này có thể an tâm rồi chứ?” Y Y cười hỏi, đã lâu lắm rồi bọn họ không ai dám dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với Vương gia của mình.

Đông Phương Cửu nghiêm mặt, Y Y liền thu lại nụ cười, nhu thuận đứng sang một bên.

“Y Y, theo người, có thể là nàng không?”

“Hồi Gia, dựa theo miêu tả của Bạch U, nô tỳ cho rằng vị quốc sư đại nhân mới nhận chức kia có tám chín phần giống với Lăng chủ tử rồi, hơn nữa tuyệt đối không thể nào là Ma y đại nhân trước đây. Chỉ tiếc, nô tỳ chưa được tận mắt nhìn thấy, không thể cho Gia một câu trả lời thỏa mãn.”

“Được rồi, trong lòng Gia tự có xét đoán.” Đông Phương Cửu hít một hơi thật sâu, khắp cả rừng trúc tràn ngập một mùi thơm nhàn nhạt, thoang thoảng, ngọt ngào, như trà thơm hảo hạng. “Nếu không phải nàng, Yến Tử Phương hơi đâu mà đề ý đến chuyện chết sống của Gia.”

Trong mắt Y Y thấp thoáng ý cười, nói tiếp: “Gia dự định khi nào nhận diện Lăng chủ tử?”

Bỗng dưng, Đông Phương Cửu hạ mí mắt xuống che khuất ánh nhìn, không nói lời nào.

Không nhớ kể từ khi nào, Đông Phương Cửu đã quen với việc không làm bất cứ cái gì ép buộc nàng, chỉ cần nàng không muốn, hần sẽ không ép nàng, bất luận là mưu kế hay trí tuệ, hần đều không muốn sử dụng trên người nàng.

Chưa từng thề thốt, chưa từng hứa hẹn, chỉ là bắt đầu từ một ngày nào đó trước đây hần đã sống như thế, và quen dần lúc nào không rõ.

Đối với Đông Phương Cửu mà nói, chỉ cần hần biết người đó vẫn còn tồn tại, thì cho dù ở xa xôi cách mấy, trái tim hần sẽ không còn đau đớn như những ngày vừa qua, huống hồ gì lại ở một nơi gần ngay trước mắt như thế này, khoảng cách này tuyệt đối sẽ không là xa tận chân trời.

Y Y nhìn những biến hóa không ngừng trong mắt Đông Phương Cửu, bỗng cảm thấy mình đã lỡ lời, vượt quá phận sự, nhưng cũng may nàng không nhìn thấy sự giận dữ hiện lên trong mắt Đông Phương Cửu, nên cũng an tâm.

Một lúc lâu, Đông Phương Cửu mới mở miệng nói: “Y Y người sắp xếp vài nha đầu thông minh đến hầu hạ bên cạnh nàng, giám sát chặt chẽ những người của Thất ca, còn Linh Phi kia nhất định phải đề phòng, ta luôn cảm thấy ả có địch ý với Lăng Nhi.”

“Dạ, Gia, Y Y nhớ rồi.”

“Uhm”

“Gia, bộ binh Hồ thượng thư, đại tướng quân Tề Tất đều đang ở phòng khách Tây Uyển chờ Gia.”

Đông Phương Cửu khẽ gật đầu, thông thả nói: “Bảo Tương Sở đến đó trước, một lát nữa Gia sẽ tới.”

“Dạ, Gia.”

***

Sáng sớm hôm sau, trời vừa hừng sáng.

Dọc đường chòng chành lắc lư, ta ngồi trong kiệu ngủ gà ngủ gật. Chịu thôi, ai bảo trời còn chưa sáng ta đã bị người ta dựng đầu dậy chứ.

Hìhì, hôm nay là ngày tốt gì ư? Là ngày Lãng mẹ kế ta lên chức quốc sư đó mà!

Aizz, ta muốn khóc mà không có chỗ khóc! Ta chết sống cầu xin lão già Đông Phương Tấn kia đừng có phô trương như vậy, nhưng mà người ta lại không thèm nghe lời ta. Giờ thì hay rồi, toàn bộ nhân dân thế giới đều biết Lương Quốc có một quốc sư, 「©xmydux.wordpress.com」 còn may là Đông Phương Tấn chịu nghe lời khuyên của ta, không đem chuyện ta chính là “Ma y” đại nhân ra tuyên cáo thiên hạ, chỉ nói là một tiên nhân do lão tình cờ gặp được nên mời đến Lương Quốc làm đại quốc sư hộ quốc.

Trong lúc lơ đãng, ta nghe có người ở bên ngoài kiệu gọi ta, rồi lại thay ta vén màn kiệu lên, lúc này ta mới tỉnh táo lại chút ít, bước ra ngoài.

Cừ thật, những người khác đã chuẩn bị đầu ra đẩy cả rồi, hàng ngũ chỉnh tề kéo dài đến tận chân đàn tế. Ta ngẩng đầu lên nhìn, Đông Phương Tấn đứng trên đàn tế đang nhìn ta với ánh mắt ngụ ý rằng mau mau lên đây, vì vậy ta vội vàng ba chân bốn cẳng, mặc kệ thế nào, không bao giờ được để Hoàng Đế chờ mình.

Ta vừa mới đặt chân lên bậc thang đàn tế, thì một giọng nói xa xăm như có như không từ sau lưng truyền đến, phảng phất như gần ở bên tai nhưng lại giống như xa cuối chân trời, khiến toàn thân ta run lên, bất giác dừng bước ngay trên bậc thang.

Là giọng của tên ngốc kia!

“Quốc sư đại nhân cẩn thận bước chân.”

Tên ngốc Đông Phương Cửu kia thân nhiên thông thả bước ngang qua người ta, đôi phượng mâu đen thẫm ôn nhu ngâm cười, khiến tim ta giật thót. Tên ngốc kia sao lại lên... lên đàn tế vậy?

Nuốt ngụm nước bọt xuống, ta gượng gạo gạt đầu với hần một cái, lèo đèo đi theo sau môn hần hừi rầm leo lên đàn tế.

Chóp mắt, Đông Phương Thất cũng lên tới đàn tế.

Ha ha, xem ra lão già Đông Phương Tấn này chuẩn bị chiêu cáo thiên hạ, hoàng vị của lão nhất định sẽ truyền cho một trong hai người Thất hoặc Cửu đây mà! Vậy lão già kia sẽ không báo ta chỉ ra “người kế vị do Thần chọn” giống như lão hồ ly Vô Ngôn đó chứ? Hắc hắc, nếu như vậy thì quá tuyệt, tên ngốc Đông Phương Cửu kia còn không nhẹ nhàng ngồi lên... ack, không, ta chỉ thuận theo ý dân mà thôi, tuyệt không có tư tâm, khụ khụ.

Đội bốn người bọn ta đứng đúng vị trí, lễ quan trên đàn tế kêu ré lên một tiếng, dưới đài liền có người mở cửa lồng sắt thả ra ba con huou đực, mấy con huou được tự do liền chạy phóng đi tứ phía. Đông Phương Tấn, Đông Phương Cửu, Đông Phương Thất mỗi người cầm một cây cung, kéo căng dây, nhắm về phía ba con huou. 「©xmydux.wordpress.com」 Chỉ nghe mấy tiếng mũi tên vút đi, hai con huou đang hoảng loạn chạy ở phía trước liền ngã phịch xuống mặt sân trông trái không kịp rên lên một tiếng, máu tươi từ từ chảy ra từ vết thương. Chỉ một con may mắn tránh khỏi kiếp nạn, bởi vì mũi tên Đông Phương Thất bắn ra bay lệch ra ngoài cả một đoạn.

“khi khi —— “

Đông Phương Thất mặt mày dữ tợn, quét mắt một vòng các chúng thần dưới đài, đôi mắt sắc bén của hần như muốn đâm chết kẻ dám cười hần.

Cái này không phải ta cười, một người chuyên nghiệp như ta, sao có thể cười giỡn không phải lúc như thế được? ! Khẳng định là người nào đó quen biết ở dưới đài, tỷ như thằng nhóc Vô Cầu chẳng hạn.

“Chúc mừng Hoàng Thượng! Chúc mừng cửu Vương gia!” Đại tướng quân Tề Tát cột hai con huou lại với nhau, kéo lên đàn tế, Đông Phương Thất sau khi hoàn thành sứ mệnh liền phần nộ bước xuống đàn tế.

Xem ra chỉ có hoàng tử nào bắn trúng huou đực mới có thể ở lại trên đàn tế, đây có lẽ cũng là một kiểu “thần chỉ” của bọn họ.

Ta đứng bên cạnh Đông Phương Tấn, nhìn thấy mồn một vết thương của hai con huou đực, trong đó có một mũi tên đã xuyên qua yết hầu con huou bay đi đâu mất, có thể thấy lúc bắn tên nhất định thế như chẻ tre, sức mạnh vô địch, e rằng người được xem là dũng mãnh như Lữ Bố cũng không hơn được như thế? Một mũi tên thì cắm trên ngực con huou còn lại, đuôi tên cắm lông vũ màu vàng, bên trên không có ký hiệu gì, có lẽ là của Đông Phương Tấn.

Xem ra kẻ ngay cả bắn tên mà cũng “hung ác” như vậy chính là tên ngốc kia rồi!

Không chờ ta thắc mắc lâu, Đông Phương Cửu và đại tướng quân Tề Tát đã bắt đầu mổ bụng hai con huou đáng thương. Tên ngốc kia tay cầm một thanh đao cong bằng vàng sắc bén, động tác nhanh nhẹn, trong chớp lát đã xẻ thịt xong con huou béo mập bị hần nhất tiễn bắn thủng yết hầu, từng tảng từng tảng thịt được cắt xẻ đầu ra đẩy, một đồng xương được róc ra gọn gàng sạch sẽ, khiến ta nhìn tròn mắt há mồm, không rét mà run.

Lăng mẹ kể ta luôn luôn tự xưng là năng lực tiếp thu rất mạnh, nhưng mà ta cũng chưa từng nghĩ tới một người ăn mặc lễ phục đẹp đẽ, đầu đội mũ miện sáng lóa, lại có hành động dã tính như vậy. Không, dã tính thì ai cũng có thể có, nhưng mà thực sự lợi hại chỉ có mức độ thành thực của tên ngốc kia thôi! Lúc này ta chỉ có thể nghĩ đến một từ để hình dung Đông Phương Cửu, đó chính là —— dừng mảnh!

Nhanh nệm dừng mảnh khiến ta ta cảm thấy kính nể, rợn cả gai ốc!

NND ta tuyệt đối tuyệt đối không thể chọc tới tên ngốc Đông Phương Cửu này, hấn thật quá đáng sợ! ~~~

Thịt cũng đã xé xong, sao không nhóm lửa? Không phải kêu ta băm thịt sống chứ? Không thể nào?

Trong óc ta đang lẩn quẩn ý nghĩ đáng sợ kia, thì Đông Phương Cửu đã cầm một cái đuôi hươu từ từ đi về phía ta, tìm ta đập loạn xạ, suýt tí nữa thì nhảy ra ra ngoài.

Không phải chứ? Lão thiên gia ngài đừng có chơi con nha? Con ăn thịt bò bảy phần chín thì được, chứ cái đuôi hươu 0 phần chín này thật sự nhìn cũng không dám nữa là!

Đông Phương Cửu đứng lại trước mặt ta, thanh đao trong tay nhanh nệm lia trên đuôi hươu cắt ra một miếng thịt, mũi đao xiên vào miếng thịt. Rồi tên ngốc kia ngược mắt lên nhìn ta, trong mắt hiện ra một nụ cười giảo hoạt, ngay cả giọng nói trầm ổn vẫn có thể nhận ra ý cười trong đó, mà nguyên nhân hấn cười hình như đã rất rõ ràng.

“Quốc sư, mời.” Cây đao cầm miếng thịt trong nháy mắt đã giơ lên trước mặt ta.

Ặc... không...

Mẹ ơi! Thật sự muốn bắt ta ăn thịt sống hả?

Trời ơi cứu con! ~~~

Ta không chịu không chế lui về phía sau một bước, nhưng tên ngốc kia không chịu buông tha, ưu nhả sấn thêm một bước, duy trì một khoảng cách thích hợp với ta.

“Quốc sư không dám?” Âm thanh gần như thì thầm phun ra từ miệng hấn, chỉ đủ lọt vào tai ta.

Ta đảm bảo tên ngốc này đã biết gì rồi, ít nhất thì giờ hấn cũng xác định trăm phần trăm ta không phải là Ma y Yến Tử Phương thực sự. Nếu không hấn sẽ không biểu hiện như vậy, về mặt ánh mắt của hấn, rõ ràng là bộ dạng mắc ói chỉ biểu hiện ra lúc ở trước mặt ta, y như một tên lưu manh có văn hóa, có tri thức, có bồi cánh, lời nói độc được từ trong mắt hấn chính là “Tiểu Lăng Nhi của ta sợ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chi Cẩn Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 131: Ăn thịt “tên sói”, cho hấn chết luôn!

Ngay khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, lễ quan dẫn theo một đám người hầu lực đực khuôn vác nào cùi nào giá đỡ lên đàn tề, tên ngốc Đông Phương Cửu mỉm cười tình bơ vớ ta, xoay người tao nhả bước về phía đồng cùi đã được nhóm lửa.

Mụ nội nó! Tên ngốc kia dám chọc ghẹo ta!

Thịt hươu nhanh chóng được nướng chín, hương thơm tỏa ra bốn phía, từ nửa đêm đã bị dựng đầu dậy tới giờ ta chưa có gì bỏ bụng, sao có thể chống đỡ được mùi thơm quyến rũ này? Trong bụng dạ dày sôi ùng ục, ngoài miệng nước miếng ứa ròng ròng.

Giờ này khắc này, ta cảm thấy đây mới thực sự là thời điểm ta đói nhất trong một ngày. Trong bụng trống rỗng đến phát sợ. Cảm giác được ngồi nướng thịt trước đồng lửa bập bùng thế này thật đúng là thú vị, thế nhưng trong một buổi lễ vừa long trọng lại nghiêm trang như vậy mà ngay cả một chút định lực xiu xiu ta cũng không có, thì thật đúng là có lỗi với thanh danh cả đời của một tuyệt thế mẹ kế như ta.

Mặc dù cái gọi là cướp đoạt mỹ vị trong miệng thần linh đối với lão nương mà nói cũng không phải là việc khó khăn gì, so với lửa bập ‘nhân viên chính phủ’, thì đôi nghịch với ông trời thực sự không phải là chuyện to tát gì, huống hồ ông trời kia còn chưa từng đối tốt với ta bao giờ! Thế nhưng hôm nay ta vẫn quyết định không ăn thua với ông trời, bằng không ta sợ sau này quý ông chưa bao giờ cho ta chút mặt mũi nào kia sẽ còn “đền đáp” cho ta cả vốn lẫn lãi, dựa vào thâm cảnh hiện tại của mình, ta thực sự không có năng lực “huống thụ”.

Hơn nữa bây giờ còn là thời điểm “bất bình thường”, bản thân ta là một người đã “không còn tồn tại”, vẫn nên thực hiện nguyên tắc “đại sự bất hủ đồ”, phải khiêm nhường, càng khiêm nhường càng tốt!

Đông Phương Tấn ho khan một tiếng, bắt đầu một bài “diễn văn tế trời” dài dòng lê thê. Đông Phương Tấn ở trên đài vẻ mặt rạn rờ, nước miếng tung

bay, bá quan dưới đài ai nấy đều cúi gằm mặt, chẳng biết có phải đã ngủ gục từ lâu rồi không nữa. Chỉ có tên gốc Đông Phương Cửu đứng ngay ngắn ở phía sau Đông Phương Tấn khoảng nửa bước, trong mắt từ đầu đến cuối vẫn mang theo một ý cười như có như không, nhìn vô định về phía xa xa không chớp mắt.

Mịa! Tên gốc kia lại không thèm nhìn lão nương lấy một cái!

Ặc... Hắn không nhìn ta là chuyện tốt mà, là chuyện tốt!

Tội nghiệp cho ta đành phải dựa vào bản thân nhắm mắt lại tưởng tượng đến cái bánh hamburger trong tay chú McDonald, cái cánh gà trong tay ông Ken[tucky] rót cuộc cũng chín giòn, rót cuộc cũng đợi được đến đoạn Đông Phương Tấn tuyên bố ta trở thành đại quốc sư đầu tiên của Lương Quốc!

Sự háo hức trong lòng không kèm chế được biểu hiện ra ngoài, khóe miệng ta ngoác ra toang hoác, chỉ chờ lễ quan tuyên bố “tể trời hoàn tất” thôi.

Nhưng ta trăm tính ngàn tính lại không tính đến chuyện ông trời lại sáng tạo ra cái “game show” này, lễ quan cao giọng tuyên bố ——

“Mời quốc sư và bệ hạ hiển vũ cho các vị thần trên trời! —— “

“Gi?” Ta không có nghe lầm đó chứ? Ta tròn tròn hai mắt nhìn về phía lễ quan, lễ quan khom lưng cười **, quay sang mọi người dưới đài lại nói: “Do bệ hạ thân thể có chút bệnh, vì vậy, các vị thần linh chọn Cửu Vương gia đại diện thay thế bệ hạ hiển vũ! —— “

“Khụ khụ khụ...”Ta bị nước bọt của chính mình làm cho sặc.

Lễ quan mỉm cười quay sang nhìn ta, còn ta thì cười méo mó xấu hơn cả mèo, làm cái quái gì thế này? Có ai bảo lão nương phải hiển vũ đâu? Ai mà biết phải múa may cái quỷ gì tặng cho các lão thần linh không tồn tại kia chứ? Lão nương ăn mặc thế này làm sao múa bụng được?

Lễ quan thấy ta nửa ngày cũng chưa nhúc nhích, có chút lo lắng nhìn ta, ta dùng khẩu hình hỏi hắn: Điều múa gì? Múa làm sao?

Nhất thời, hai mắt lễ quan như muốn lọt ra ngoài, miệng há hốc cũng dùng khẩu hình đáp trả: tối hôm qua không có vũ sư đến dạy ngài sao?

Vũ sư? ! Tối hôm qua? ...

“Aizz, có người nói muốn dạy tỷ múa kia, tỷ nhanh lên một chút đừng ngủ nữa!”

“Cút! Để yên cho lão tử ngủ!”

“Này! ~ “

“Người đi trôi mấy tên quấy rối giấc ngủ của lão tử rồi giam vào nhà chứa cùi đi!”

“Ặc... Không phải chứ... vậy cũng được...”

...

Trời xanh ơi! Tự tạo nghiệp không thể sống...

Đoàn múa đã lũ lượt kéo lên đàn tề, tên gốc Đông Phương Cửu kia thì tỉnh bơ như không bước ra giữa đàn tề, còn không quên ném cho ta một ánh mắt khinh khinh.

Hung hăng khịt khịt mũi, ta cũng nhấc chân sải bước đến đứng phía trước đoàn múa.

Aizz, lạnh cả sống lưng...

Chẳng lẽ ta phải xấu mặt trước mắt mọi người sao? Ta bắt đầu nhìn trời...

Bất thành linh, ta nở một nụ cười nham hiểm. Hừ, ông trời à ông trời, tui đã tha cho ông một lần, không có cướp thịt hươu của ông để ăn, nhưng ông lại còn bắt tui múa may quay cuồng, bình thường không thấy ông đối xử tốt với tui, gặp lúc tui xui xẻo ông liền nhảy vào vấy máu ăn phần, không khỏi khinh người quá đáng!

Nếu ông đã muốn xem, vậy tui sẽ nhảy một điệu múa vượt thời đại năm trăm năm sau để cho đồ cổ nhà ông đại khai nhãn giới!

Tiếng nhạc vang lên, ta không nói hai lời liền kéo lấy tay tên gốc kia, nhẹ nhàng xoay một vòng.

Đông Phương Cửu kinh ngạc nhìn ta trân trân, ánh mắt kia rõ ràng đang chất vấn: “Điệu múa đâu phải như vậy?” Hắn nhỏ giọng thì thầm: “Quốc sư?”

Ta cũng hạ nhỏ giọng, nói: “Cửu Vương gia, ngài cứ múa theo thần là được rồi.”

Tuy rằng lúc trước đã từng nhìn thấy dáng người của tên gốc kia, [khụ khụ, mọi người đừng hiểu lầm, mình cũng chỉ mới nhìn thấy chút xíu xương gai xanh với cả một mảng ngực trắng bóc của hắn vào cái ngày mà hắn đến cướp dâu mà thôi, không hơn gì mấy bạn đâu,] nhưng xuyên qua lễ phục của

Đông Phương Cửu đứng chạm vào thân thể hần, ta vẫn có lời khen tặng hần: NND vóc người của tên gốc này không phải thường nha! Đáng người hần thích hợp nhảy salsa lắm đó!

Tưởng tượng đến cảnh cơ thể này nếu có thể phanh ra nửa ngực, trên bãi biển dưới ánh trời chiều vàng rực ở Cu Ba, nghe tiếng máy hát trong xe hơi phát ra một bản nhạc salsa rực lửa, ôi~ phong tình biết là bao?

OMG~~~ máu mũi ta phun thành vòi! ~~~

Đề Đông Phương Cửu có thể phối hợp với ta, ta không thể không khoác lác một chút: “Ta đã từng đặt chân lên bãi biển Havana rồi!” Vì đeo mặt nạ nên ta cũng không biết hần có thể nhìn thấy nụ cười kiêu ngạo của ta hay không, “Tin ta đi!”

“Ha-va-na?” Tên gốc kia lặp lại chỗ hiểu chỗ không, đôi phượng mâu sáng rực nhìn ta chăm chăm, nhưng bước chân thì vô thức bị ta dẫn dắt, không có ý chống cự.

Đông Phương Cửu không biết đây là điệu múa của dân tộc nào, thế nhưng dưới sự dẫn dắt tràn đầy nhiệt tình của người nào đó, lại cảm thấy vô cùng vui vẻ, có cảm giác muốn đi đua ngựa trên thảo nguyên. Một người luôn luôn thận trọng, trầm tĩnh như hần, giờ hoàn toàn phớt lờ sự hoàn chỉnh và nghiêm trang của buổi lễ.

Lúc này, Đông Phương Cửu thực sự rất muốn cười, nguyên tắc của hần, khi ở bên cạnh một người, không biết đã bị vứt bỏ mấy lần rồi, cũng không biết sẽ còn bị vứt bỏ bao nhiêu lần nữa. Hần có thể thỏa thích trêu đùa, thậm chí tùy ý nói những câu có hơi chút “buồn nôn, mắc ối”, thế nhưng hần lại không biết làm thế nào để mở miệng nói những lời đại loại như hứa hẹn. Hần đang từ từ bước về phía một con đường không thể quay đầu, con đường kia hần bất tri bất giác đi vào, nhưng sau khi đi vào rồi thì không hề do dự.

Trên con đường chông gai “tất cả những gì nàng thích, đều là điều chính nghĩa ta theo đuổi”, Đông Phương Cửu khoan thai bước đi, không biết có phải là “con đường không thể quay đầu” hay không, nhưng tuyệt đối sẽ là “con đường không hối hận”.

Sự đột phá trước thời đại làm sững sờ cả đoàn múa, thậm chí văng vãi bá quan tròn mắt lú lỏi, Đông Phương Thất ở phía dưới đàn tề càng tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi: tên quốc sư hoang dã kia ở đâu ra? Còn tên tiểu tử Đông Phương Cửu này cũng dám làm nhiều loạn buổi lễ tề, thực sự không coi ai ra gì mà! Hần hận không thể xông lên đàn tề lôi đầu Đông Phương Cửu xuống. Tiếc rằng Đông Phương Tấn trông thấy lại vô cùng phản kích, nhưng lão cũng đành phải âm thầm ra lệnh mọi người mau ngừng tấu nhạc lại.

Khúc nhạc kết thúc, ta chỉ cảm còn muốn nhảy nữa, dừng lại nhìn thành quả của mình, Đông Phương Cửu cũng sức nhớ đến thủ tục ban đầu, hần có chút lo lắng nói với ta: “Điệu múa này của Quốc sư mặc dù tuyệt diệu, nhưng nếu hiến cho thần linh thì có chút phóng đảng, tiểu vương sợ lão Thiên trách tội, vậy nên làm thế nào cho phải đây?”

“Haha, Cửu Vương gia không cần lo lắng, điệu múa này chỉ ở trên trời mới có, ở trần gian có thể nhìn thấy được mấy lần chứ? Không giấu gì Vương gia, mấy ngày trước, tuy thân có từng bàn bạc với Hoàng Thượng về chuyện hiến vũ cho thần linh, cũng đã quyết định bài nhạc luôn rồi, chỉ là thần linh lại không hài lòng, vì vậy đêm qua báo mộng cho vi thần, sai tiên nhân truyền thụ cho thần điệu múa này, đây là thiên ý, thần linh nhất định thích, Vương gia cứ yên tâm đi.”

Đông Phương Cửu nhìn ta, một đôi mắt đen hẹp dài sâu thẳm nhìn ta chăm chú, tựa như có thể nhìn sâu vào tim ta, ta chợt dạ một chút hạ mí mắt xuống, đột ngột phát hiện, ta vẫn còn đang cầm bàn tay của tên gốc kia! Vừa định hất móng vuốt sói kia ra, đột nhiên cảm thấy bên tai nhồn nhột, tên gốc kia ghé vào tai ta thì thầm thổi khí: “Nếu là như vậy, tiểu vương cũng an tâm.” Dứt lời, hần còn nhẹ nhàng vỗ “bộp” một cái lên mu bàn tay ta, rồi mới chịu buông ra.

NND ăn đầu hũ của lão nương! Ta trừng hần một cái, đáng tiếc đúng lúc hần xoay người đi không có nhìn thấy...

Buổi lễ tề trời phong quốc sư diễn ra hơn nửa ngày trời, rốt cục khi mặt trời đang dần chệch sang hướng Tây thì đám đông mới lục đục hồi cung.

Trước khi đi ta vẫn không quên tranh thủ lúc đi ngang qua chỗ “thịt nướng” “cầm đồ” hai miếng nhét vào ngực áo, quan sát bốn phía phát hiện không ai nhìn ta, trong lòng thầm vui mừng khôn xiết, mới vừa đi tới chỗ bậc thang đàn tề thì bỗng nghe thấy một tiếng cười khê, tiếp theo là giọng nói buồn nôn của tên gốc kia.

“Ôi haha, thịt huơu này hình như thiếu hai miếng, xem ra là lão thiên gia thật sự hiển linh rồi! Cũng thích ăn đồ của nhân gian phàm tục! ~~~”

Ặc... tên gốc kia đừng để rơi vào tay lão nương! Sẽ có lúc lão nương nói móc lại ngươi!

Ta vỗ vỗ miếng thịt giấu trong áo, ngẩng đầu nghênh ngang đi xuống đàn tề.

Hừ! ~~~ ăn thịt của mình, cho con sói kia thêm chết luôn!

Không không! Ta sao có thể ăn thịt của mình chứ! Là —— ăn thịt tên sói, cho hần chết luôn! ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 132: Đệ nhất mỹ nhân, lòng hướng về ai?

Thoáng chốc mấy ngày lại trôi qua, nơi ta ở chính thức đổi tên thành Phủ Quốc Sư, nức cười ở chỗ phủ quốc sư lại được xây dựng bên trong hoàng cung, nơi mà ngoại trừ hoàng đế ra nghiêm cấm tất cả mọi nam nhân trưởng thành nào ở lại, cho dù ta là một “nam nhân” giả hiệu, nhưng trong hoàng cung tự nhiên lại có thêm một nam nhân, còn là một nam nhân trẻ trung phơi phới, cho nên sẽ có ít nhiều lời ong tiếng ve. Nhưng nói thật chứ không có lừa làm sao có khối, nếu mỗi ngày không có một đám nương nương đến chỗ ta đây “uống” trà, cuộc đời sẽ tươi đẹp biết bao.

“Vô Cầu, độc trong người Đông Phương Tấn mất bao lâu mới có thể giải?” Ta vắt chân hình chữ ngũ, không thèm để ý hình tượng ngồi gặm lê ngon lành.

Ngay sau ngày Đông Phương Tấn giữ ta lại, thằng nhóc Vô Cầu đã chặn ra lão già kia bị trúng độc, lại là độc mãn tính, nếu không mau chóng chữa trị tuyệt đối không sống được tới tháng sau. Sau khi biết việc này, ta cũng hơi do dự, thực sự thì lão già Đông Phương Tấn này cũng không phải loại tốt lành gì, giả như vậy rồi còn thêm thuốc Uyển Nhi, còn từng đối xử tệ bạc với tên gốc Đông Phương Cửu, ta quả thật từng nghĩ đến chuyện giả bộ không biết, lơ cho kẻ muốn hại hẳn được toại nguyện, nhưng sau một hồi cân nhắc, dù cho lão già kia có xấu xa thật, nhưng quả thật hẳn đối đãi với ta và Tiểu Vô Cầu cũng tạm chấp nhận, ngoại trừ ngày đầu tiên hơi quá, những ngày sau cũng gọi là lấy lễ đối đãi, lại còn trả “lương cao” mời ta làm đại quốc sư, có thể xem như dưới một người trên vạn người, ngay cả Vương gia, công chúa cũng không bằng ta, cả ngày nịnh bợ ta, mong ta nói tốt trước mặt lão già vài câu.

Thật ra, đây cũng không phải nguyên nhân chính để ta quyết định cứu lão, quan trọng là dù cho lão xấu xa, đối xử không tốt với tên gốc Đông Phương Cửu, thì vẫn là cha của tên gốc kia. Nếu như ta chưa biết có người muốn đầu độc lão già kia thì không nói, nhưng nếu đã biết, lại giả bộ không biết, lương tâm thật sự có chút cắn rứt. Đôi khi ta cảm thấy, người già dù có sai thì cũng không phải sai lắm lớn, có thể hiểu được thì nên hiểu, không thể hiểu thì nên tha thứ.

Đông Phương Tấn muốn sống lâu trăm tuổi, muốn trường sinh bất lão, ngay cả chúng ta ai mà chả muốn trẻ mãi không già? Chẳng qua có người minh mẫn, có người hồ đồ mà thôi, ha ha, ông trời đối xử với những người phạm phu tục tử như chúng ta rất công bằng, chính là tuổi trẻ của mỗi người đều trôi qua như nhau, mỗi người đều chỉ có thể trẻ một thời gian, một thời gian mà thôi.

“Việc ấy.....À..... Khoảng nửa tháng nữa.” Miệng Vô Cầu cũng không hề nhàn rỗi, gặm dưa vàng do Thương Mãn cống nạp, ánh mắt rạng ngời hạnh phúc. Thật đúng là, thật đúng là cuộc sống ngọt như mật à?

“Lâu như vậy sao?”

“Xi, chứ tỷ còn muốn thế nào nữa?” Nó lại cắn thêm một miếng, “Nhưng mà, nếu có sư phụ ta ở đây, ba ngày là giải xong!”

“Vậy sao đệ lại lâu vậy?”

“Lời thừa, ta có phải là ma y đâu, ta chỉ là truyền nhân của ma y thôi, ha ha.”

Ta lườm hắn một cái, nói: “Đệ đừng có mà không biết xấu hổ! Yển có bảo nhận đệ làm truyền nhân đâu! Đệ cùng lắm chỉ tính là một đồ đệ bất hiếu mà thôi! Đem so với sư huynh Vô Dục của đệ, thì cứ gọi là cách nhau một trời một vực! Ta thấy xấu hổ thay cho đệ, xấu hổ quá đi!~~~~”

Tiểu Vô Cầu lập tức ném miếng dưa trong tay, căm giận nhìn ta, cực kì cương quyết, bất mãn nói: “Nói cho tỷ biết! Y thuật của sư huynh không bằng ta đâu! Tỷ không nên coi thường ta! Hừ!”

“Ồ?” Ta neho neho mắt, nói thật ta không tin Vô Dục lại không bằng nó, mà ai có thể tin được đây? “Lừa kẻ gốc sao? Mà đệ cũng có thể tính là đồ gốc nha, ngoan!~~~~”

“Tỷ—”

“Hắc hắc, ta làm sao? Ta biết ta rất tuần tú, đẹp trai vô đối, dù muốn dìm hàng ta cũng vô ích, một người đầy phong cách như ta, tựa đom đóm trong bóng đêm, đi đến đâu người người nhìn chăm chú đến đó, thật là xuất chúng làm sao!”

“Ặc..... ọe.....” Vô Cầu che miệng, khom người, một tay chỉ thẳng vào ta, nói, “Buồn nôn!~~~~ Tỷ thật mắc ói!~~ sư phụ ta sao có thể thích một nữ nhân buồn nôn như tỷ chứ!~~ ta không muốn tỷ làm sư mẫu! Không muốn!~~~~”

Ta vội vã nhảy từ trên ghế xuống, nhanh chóng chạy đến che miệng Vô Cầu thôi lại.

“Ngươi giữ mồm giữ miệng một chút có được không? Sớm muộn gì cũng bị cái miệng của ngươi hại chết!” Tay kia của ta cũng không nhàn rỗi, véo tai nó, “Còn nữa, nếu ngươi còn dám nói cái gì mà sư mẫu, cái gì mà sư phụ ngươi thích ta lĩnh tính nữa, ta sẽ cho cái lỗ tai kia của ngươi biết mùi một thể! Nhớ chưa?”

“Ừm, ờ, uh uh.....”

Ta vốn không muốn bỏ ra, cho tên tiểu tử thối này nhớ thật lâu, nhưng tiếc là có mỹ nhân đến, ta cũng phải chú ý tới hình tượng, không thể để người ta tưởng ta thích ngược đãi nhi đồng a, huống chi cái miệng của con nhóc Tiểu Nhị kia chưa bao giờ nói tốt cho ta một lần, thấy ta đối xử như vậy với tiểu Vô Cầu, khẳng định lại chụp mũ dám tặc lên đầu ta nữa.

“Ha ha, ai là đom đóm trong đêm tối vậy?”

Mộ Dung Uyển một thân y phục thị vệ bó sát màu đỏ sậm, ý cười trong vắt tiêu sái tiến vào, Tiểu Nhị phía sau mặc y phục của nam đinh.

Ai, hai người này thật gà đất a! Không thể bơi cho mặt xấu một chút sao? Nữ giả nam trang như vậy rất dễ bị vạch trần a! Được rồi, cứ cho ta thừa nhận Mộ Dung Uyển đã bơi nhẹ, nhưng nếu đã bơi sao không bơi hết, phải không?

Ta bước ra đóng cửa lại, quay đầu lại nói với Mộ Dung Uyển: “Uyển nhi a, lần tới muối làm cho mặt đen thêm một chút, tốt nhất gắn thêm mấy bọc mù linh tinh gì đó.”

“Dâm tặc, nguoi thật ghê tởm!” Tiểu Nhị bĩu môi, khinh thường nói.

Không thèm đếm xỉa cách gọi của nàng, ta trả lời: “Không ghê tởm thì coi chừng cả tính mệnh cũng không giữ được. Đây là nơi nào? Hoàng cung của Đông Phương Tán! Những con đom đóm ‘cái’ xuất chúng như các nàng còn không làm sáng bừng cả đêm tối à!”

“Ha ha,” Mộ Dung Uyển cười thần nhiên, vẫn thanh mát động lòng người như trước, “Nhớ rồi, đại ma y của ta.”

“Hừ, hẳn là dâm tặc thì có!”

“Tiểu hài thôi chớ có nói lung tung! Sư phụ ta đã từng dâm nguoi sao?” Vô Cầu dừng cảm đứng ra, dùng tên bình thường ta gọi hẳn gọi lại Tiểu Nhị.

Hai đứa trẻ trừng mắt nhìn nhau, lập tức muốn dùng ánh mắt giết chết đối phương.

“Uyển nhi, muối đã tìm được người trong lòng chưa?”

Mộ Dung Uyển lần này đến Lương quốc trừ việc muốn tận mắt nhìn ta xử lý thỏa đáng chuyện nàng không phải tiến cung hầu hạ Đông Phương Tán, ngoài ra chính là tìm người trong lòng của nàng. Đối với người trong lòng đó, chúng ta ai cũng không biết, chỉ có thể đoán đó cũng là người Lương quốc, bằng không nàng cũng sẽ không bị một đám cường đạo trói lại trên đường tới Lương quốc.

“Xem là vậy đi.” Mộ Dung Uyển cười âm đạm, thờ dài một tiếng.

Ta nhìn nàng, hỏi: “Cái gì mà ‘xem là’ lại còn ‘đi’? Tìm được rồi thì là đã tìm được chứ sao!” Nhìn Mộ Dung Uyển người thoáng cứng ngắc, ta sừng sốt, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ hẳn có người khác?”

Mộ Dung Uyển nhìn ta chăm chăm, ngay cả mắt cũng không chớp, cách nửa ngày, nàng cười cười: “Có thể xem là vậy.”

Ta thiếu chút hôn mê, cô bé này sao cái gì cũng ‘xem là vậy’ !

“Muội rốt cuộc đã gặp được hẳn chưa? Thật sự không thể nói cho ta biết tên sao, ta tốt xấu gì cũng là Lương quốc đại quốc sư, không thể thay muội tìm người sao?”

Mộ Dung Uyển ánh mắt buồn bã, lắc đầu: “Không cần, ta biết hẳn ở đâu, mấy ngày nay ta đã dõi theo bóng hẳn từ xa.”

Aizz, cô bé này sao có thể nói những lời chua xót như vậy a! Thăng cha kia là ai, có thể làm thiên hạ đệ nhất mỹ nhân của chúng ta hồn siêu phách lạc như vậy.

Đưa mắt nhìn cả Lương quốc, chỉ có.....

Không thể! Sao có thể chứ! Tên ngọc kia căn bản chưa từng gặp Mộ Dung Uyển a!Ặc, cái này cũng khó nói.....

Không đúng không đúng, phải nói là chưa gặp, cho dù hai người bọn họ có cơ hội gặp mặt cũng là ba năm trước, không, phải bốn năm, ở Lăng Đô, đại hội thủ lĩnh ba năm một lần, nhưng khi đó Mộ Dung Uyển mới mấy tuổi chứ? Mười ba hay mười bốn? Tiểu Nhị bây giờ so ra còn hơn nàng khi đó hai tuổi?

Ừm, ai cũng có thể, chứ tuyệt đối không phải tên ngọc Đông Phương Cửu!

“Uyển nhi, người trong lòng của muội là người Lương quốc?” Tự vả vào mồm mình một cái, sao có thể hỏi câu hỏi này cơ chứ, nhưng không hỏi lại không có cách nào biết được, chỉ có thể nói xác suất người đó ở Lương quốc là lớn nhất, nguoi nên nhớ, Yến Tư Phương là người Ngõn quốc nhưng cũng định cư ở Cửu Trọng Sơn Lương quốc thôi!

“Ừm” Mộ Dung Uyển gật gật đầu.

Mặc dù cảm thấy không ổn, nhưng vẫn kiên trì hỏi: Vậy hẳn rốt cuộc là ai? Muội nói cho chúng ta biết đi Uyển nhi!~~“

“Đúng vậy đúng vậy, mau nói đi!” Tiểu Vô Cầu ánh mắt cũng lóe sáng, moi móc bát quái làm hẳn cực kì hưng phấn.

Mộ Dung Uyển thâm ý nhìn ta, hỏi ngược lại: “Ngài thật sự muốn biết?”

Ta nheo mắt, nuốt nước bọt, vẫn là “Phải” một tiếng.

Mộ Dung Uyển tiến đến trước mặt ta, nằng đứng, ta ngồi, nàng từ trên cao nhìn xuống chăm chăm vào mặt ta, ánh mắt không thể nói rõ, vô cùng dịu dàng, nhưng không biết có chút sắc bén hay không, chỉ cảm thấy trước ánh nhìn chăm chú của nàng, trái tim ta càng đập nhanh hơn, cả người có một loại cảm giác không thoải mái khó nói nên lời.

“Chàng có tuyệt thế phong tư, nết phượng đèn thắm thâm sâu như biển cả; chàng khi lãnh khốc, khi ôn nhu, khi cao ngạo, khi thanh nhã, khi xinh đẹp, khi thì tà lệ. Vô luận chàng lúc nào, ta đều cảm thấy rất tốt, tốt nhất trên đời này.”

Mộ Dung Uyển nói bình tĩnh, chậm rãi, nhẹ nhàng, mà tay ta càng ngày càng lạnh, trái tim càng đập nhanh.

“Người ba năm khiến ta hồn siêu phách lạc, khiến ta không thể quên được, hẳn chính là Lương quốc Cửu vương gia, Đông Phương Cửu.”

“Cái gì?” Vô Cầu kinh ngạc hô to một tiếng.

Thật bất ngờ, trái tim ta không hề ngừng đập, chỉ thoáng nhói một cái, tựa một chiếc roi da dề rất mảnh rất nhẹ nhúng vào trong nước, sau đó nhẹ nhàng quất vào trái tim đang đập của ta.

Cứ như vậy, không khó chịu gì mấy.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 133: Bóng đêm tĩnh lặng, lòng người không yên tĩnh

Ta nhớ không rõ lắm Mộ Dung Uyển và Tiểu Nhị đã đi như thế nào và đi lúc nào, ta chỉ nhớ mưng máng sau khi cô ta nói ra ba chữ “Đông Phương Cửu”, ta vẫn chỉ cười đáp lại một chữ “Ờ”, mặc dù nụ cười có chút gượng gạo, nhưng dù sao ta cũng đã cố hết sức mình. Sau đó, khi ý thức của ta đã quay trở lại, thì không ngờ đã nửa đêm rồi.

“Tỷ không sao chứ?” Tiểu Vô Cầu lo lắng nhìn ta.

Ta cười cười, có chút thê lương: “Không sao, Uyển nhi bọn họ đi rồi à?” Thực ra, ta hoàn toàn không muốn lại thân thiết gọi cô ta là “Uyển nhi” như thế, thực ra ta rất muốn giống như tất cả các cô gái bình thường khác, ngay khoảnh khắc phát hiện ra tình địch liền xông tới mặc kệ là cào cấu đấm đá, hay là chửi bới rửa xả gì cũng được. Nhưng mà, ta lại chẳng làm gì hết. Ta tự nhủ trong lòng, Mộ Dung Uyển không phải là tình địch của ta, ta và Đông Phương Cửu cùng lắm chỉ coi như có quan hệ nam nữ mập mờ. Thứ nhất, ta không có vị trí chính đáng để mà bảo vệ quyền lợi của mình, thứ hai không nỡ phá hỏng một tình bạn có lẽ sẽ lâu bền chỉ vì một người đàn ông.

Ta không phải là người ủng hộ chủ nghĩa nữ quyền, nhưng ta biết rõ phụ nữ tuyệt đối không nên làm khó nhau.

“Tỷ bị ngốc rồi hả?” Vô Cầu hươ hươ bàn tay nó trước mắt ta, sau đó lập tức đến chặn mạch cho ta, nó chớp chớp hai mắt, nhìn ta một cách lạ lùng, nói “Đầu có gì, mạch tượng rất ổn định, hoàn toàn không giống như người bị trọng thương mà!”

Ta đẩy nó ra, giả vờ tức giận nói: “Tiểu tử thói nhà người nói năng nói cuội cái gì vậy! Ta làm sao mà bị trọng thương? Ta chỉ cảm thấy Uyển nhi không có mắt mà thôi! Tên ngốc Đông Phương Cửu kia xảo trá như thế, hẳn không xứng với Uyển nhi!”

Không ngờ thẳng thóc Vô Cầu lần đầu tiên biện bạch giùm Đông Phương Cửu lại trong tình huống này.

“Nhưng mà Mộ Dung Uyển cũng rất thông minh lanh lợi mà, không hề thua kém hẳn, ta thấy hai người bọn họ ngược lại rất xứng đôi.” Nói xong, còn làm mặt ngốc cười hi hi với ta, “Tỷ với sư phụ ta càng xứng đôi hơn, Đông Phương Cửu không xứng với tỷ!”

Ta lắc cười, thẳng thóc này đang khen ta hay sao? Đáng tiếc, ta và sư phụ người. .... Aizz, ta cũng không biết nên giải thích như thế nào, thôi bỏ đi. Ta có thể hiểu được trẻ con thường thích gom chung những người chúng thích lại với nhau, hồi nhỏ ta cũng từng cố thử làm những chuyện buồn cười thế này.

“Người đó, chính là một tên gián điệp sư phụ người cài vào bên cạnh ta!”

“Gián điệp là cái gì?”

“Thôi đi đi, đừng giả đồ với ta! Cái này mà cũng không hiểu?”

“Hừ, ta không có giả đồ, là tại tỷ suốt ngày cứ nói mấy cái từ ngữ nông thôn khó hiểu muốn chết!”

“Được rồi! Mau đi sắc thuốc cho Đông Phương Tấn đi! Lão sớm được giải độc ngày nào, chúng ta có thể sớm rời khỏi nơi này ngày đó. Ngoan đi!~”

“Hừ! Lại sai ta làm việc, tỳ là đồ Mẩu Dạ Xoa!” Tiểu Vô Cầu khó chịu rũ rũ tay áo xoay người.

“Nhớ cẩn thận hai nha đầu mới tới đó, ta luôn cảm thấy hai nha đầu kia là lạ, đối với chúng ta quá mức ân cần, không chừng là gián điệp của ai đó gài vào.”

“Soạt!” Nhanh như chớp, Vô Cầu đã biến mất.

Cửu Vương Phủ Lương Quốc, sảnh bên Tây Uyên.

Sảnh bên Tây Uyên luôn là nơi Đông Phương Cửu tiếp đãi các nhân vật quang trọng bí ẩn, điều khác biệt hôm nay chính là, người bước vào căn phòng này không phải là trọng thần triều đình Lương Quốc, mà là sứ giả nước thuộc địa, sứ giả Thương Mân.

“Công chúa,” giọng Tiểu Nhị hơi run rẩy, nàng rất hồi hộp, đương nhiên người hồi hộp không chỉ có mình nàng, Mộ Dung Uyển còn hồi hộp hơn, “Trà đồ rồi……”

Mộ Dung Uyển giật mình, vội vàng lấy khăn tay ra chà lau vệt trà dính trên tay áo.

“Công... công chúa..... vương gia..... đến rồi!”

Mộ Dung Uyển khẽ “A” một tiếng, vội đứng dậy mỉm cười nhìn về phía cửa, nụ cười này tất nhiên là đẹp đến khuynh thành, nàng đã luyện tập “nụ cười đồ thành” này vô số lần, chỉ có điều nụ cười này muốn dùng để lừa dối một người mà thôi.

Đông Phương Cửu sai bước vào phòng, ánh mắt chỉ dừng lại trên dung nhan tuyệt thế của Mộ Dung Uyển có một giây. Tiếp theo hắn cũng nặn ra một nụ cười đúng mực, khách khí nói: “Ha ha, Tiểu vương không thể nào nghĩ ra, sứ giả mà Mộ Dung Xu phái tới lại chính là Tam muội yêu thương nhất của hắn, không biết Tam công chúa đến, không tiếp đón từ xa được.”

Đi theo phía sau Đông Phương Cửu là Y Y, Tương Sở cũng rất phép tắc khom người chào Mộ Dung Uyển, khách khí gọi: “Tam công chúa.”

Một câu nói quá đường hoàng nghiêm túc khiến trái tim Mộ Dung Uyển lạnh đi một nửa, nhưng nàng lại không hề tỏ vẻ hờn giận chút nào, nụ cười trên mặt càng tươi, tiến lên mấy bước, khẽ khom người, dịu dàng nói: “Mộ Dung Uyển ra mắt Cửu vương gia.”

Lúc này, ánh mắt Đông Phương Cửu mới thật sự dừng ở trên người nàng. Đông Phương Cửu cười khẽ hai tiếng, tao nhã ngồi xuống, nhìn Mộ Dung Uyển qua góc mắt. Biết tiến thoái, biết cấp bậc lễ nghĩa, lại có dung mạo tuyệt thế, hắn không thể xem thường, Mộ Dung Xu phái nàng đến làm sứ giả “đàm phán” chắc hẳn sẽ không phải là tùy ý, không biết nàng ta sẽ đưa đến điều kiện gì đây?

Đông Phương Cửu hơi phấn chấn tinh thần, mắt mang ý cười nhưng vô cảm nhìn Mộ Dung Uyển, im lặng chờ nàng mở miệng trước.

Mộ Dung Uyển thong thả không vội, chậm rãi nâng chung trà lên, nhấp một ngụm nhỏ, kín đáo nhìn sang Đông Phương Cửu, đôi mắt đẹp nhu tình như nước, lập tức có thể chìm chết người ta trong đó.

“Đại ca nói, chi cần là yêu cầu của Cửu vương gia thì đại ca đều chấp nhận.” Khi nói chuyện, đôi môi đỏ mọng mở ra khép lại, quyến rũ động lòng người, không gì sánh được, Đông Phương Cửu chỉ cảm thấy bị Mộ Dung Uyển nhìn mà giật mình, khẽ hạ mí mắt xuống, trả lời, “Vậy tiểu vương trước hết cảm tạ sự trợ giúp to lớn của Mộ Dung quốc chủ.” Ngược mắt lên lần nữa, đôi mắt đen sâu thăm thẳm tràn đầy ngạo khí khinh bạc thiên hạ, đoạt hồn nhiếp phách, khiến người ta không dám nhìn thẳng, “Nhưng mà, tiểu vương không biết Mộ Dung quốc chủ có điều kiện gì?”

Mộ Dung Uyển nhoen miệng cười, lắc đầu, nói: “Cửu vương gia yêu cầu gì, Thương Mân thiếp trên dưới đều nghe theo,” ngừng lại, giọng nàng không nhanh không chậm, từng chữ từng chữ rõ ràng, “Chấp nhận, phục tùng vô điều kiện.”

Đông Phương Cửu sùng sốt, ánh mắt lặng lẽ liếc sang Tương Sở, mặt Tương Sở không có một biểu cảm gì, chỉ có Y Y khẽ nhủ mày, không biết suy nghĩ cái gì.

Không khí trong khoảnh khắc trở nên gượng gạo.

Đông Phương Cửu liếc nhìn sang Mộ Dung Uyển, thái độ bỗng trở nên lạnh lùng, không tin lời nói kia một chút nào.

“Ha ha, vậy Tiểu vương càng phải cảm ơn Mộ Dung quốc chủ, cũng phải cảm ơn Tam công chúa không ngại đường xá xa xôi đích thân làm sứ giả đến đây.” Nói xong, Đông Phương Cửu đứng dậy, căn dặn Y Y, “Y Y, thời gian không còn sớm, tối nay ngươi đưa Tam công chúa đến Tây Uyên nghỉ ngơi trước, ngày mai hãy dẫn Tam công chúa đi dạo chơi Phượng Dương.” Lại xoay người mỉm cười với Mộ Dung Uyển nói, “Tam công chúa chắc là lần đầu tới Phượng Dương?” Không đợi Mộ Dung Uyển trả lời. Đông Phương Cửu cứ thế tiếp tục nói, “Phượng Dương còn có rất nhiều nơi có thể tham quan.” Nói xong, phượng mẫu Đông Phương Cửu cong cong, cũng coi như mỉm cười thật hiền lành với Mộ Dung Uyển, sau đó lại nói một câu lạnh nhạt vô tình, “Tiểu vương đi trước đây, Tam công chúa hãy nghỉ ngơi cho khỏe.”

Mộ Dung Uyển ngẩn ngơ nhìn bóng lưng Đông Phương Cửu kiên quyết rời đi, trong lòng không khỏi ngậm ngùi: Chẳng lẽ trong mắt của huynh không còn dung nạp thêm ai được nữa hay sao?

Đông Phương Cửu trở về lãnh địa của mình, rừng trúc ở hậu viện. Ở sâu trong rừng trúc có một gian nhà nhỏ, nơi đó là nhà mới của Đông Phương Cửu.

Được bao lâu rồi? Từ sau ngày hấn hay tin người nào đó đã chết mà học máu, hấn liền dọn đến căn nhà này, không cho phép ai bước vào, ngay cả bốn người “Bạch Y Khanh Trương” cũng chỉ có thể đứng ở ngoài bấm bảo sự tình, có thể cho bọn họ bước chân vào trong rừng trúc cũng đã một ân huệ rồi, dù sao thúy trúc vẫn cần có người chăm sóc, mà Đông Phương Cửu thì quả thật không có nhiều thời gian nhàn hạ như vậy.

Bỗng dưng, ngay lúc sắp bước chân vào cửa phòng, Đông Phương Cửu dừng bước, hấn xoay người, nhìn Trương Sở nãy giờ vẫn lẳng lặng đi theo phía sau, hỏi: “Trương Sở, đối với chuyện Thương Mân, ngươi có ý kiến gì không?”

Trương Sở cung kính trả lời: “Hồi Gia, kỳ thật thuộc hạ đối với hành động của Mộ Dung Xu cũng thấy khó hiểu, cho dù Thương Mân trước giờ vẫn là thuộc địa của Lương Quốc ta, binh lực không đáng kể, nhưng trùng hợp đúng lúc quân đội của chúng ta không linh hoạt, lực lượng của hấn lại càng trở nên quan trọng hơn. Theo lẽ thường, Thương Mân lúc này hấn nên chờ đợi thời cơ, tùy thời mà động, chứ không chủ động nói chuyện ‘hợp tác’ cùng chúng ta. Tuy nhiên, cũng có thể Mộ Dung Xu dự đoán trước được Gia cho dù không cần sự tương trợ của hấn, cũng sẽ vì mục đích chung, nhất định vinh thăng ngôi báu, hấn cũng nên mượn thời cơ này cùng gia cò kè mặc cả một phen,” Nhìn Đông Phương Cửu, Trương Sở khẽ thở dài, nói “Nhưng hôm nay..... thuộc hạ cũng không biết Thương Mân rốt cuộc đang có dụng ý gì.” Sừng sốt một lát, Trương Sở hình như nghĩ ra điều gì, ánh mắt lại sáng lên, nói, “Gia, liệu có phải là vì Lăng chủ tử?”

Đông Phương Cửu cũng sừng sốt, một lát sau, hấn nhìn Trương Sở cười khẽ một tiếng, hỏi: “Thần Bút Phán Quan của Gia à, không phải ngươi cho rằng Lăng nhi sử dụng ‘mỹ nhân kế’ với Mộ Dung Uyển chứ?”

Da mặt Trương Sở vốn mỏng, nghe những lời Đông Phương Cửu vừa nói, nháy mắt hai gò má hấn liền đỏ ửng, cúi gằm mặt nói: “Thuộc hạ chẳng qua cảm thấy Mộ Dung Uyển và Lăng chủ tử thường xuyên lên lút gặp nhau, mà Lăng chủ tử lại vì cô ta nên mới đến Lương Quốc, cho nên.....” Trương Sở bất ngờ phát hiện ánh mắt Đông Phương Cửu lạnh đi, lập tức tự biết mình nói sai, vội nói: “Thuộc hạ nói bừa, thỉnh Gia trách phạt!”

Đông Phương Cửu lắc đầu, cười nói: “Thôi, bỏ đi. Tiểu Lăng nhi của Gia rất biết cách gây họa!” Trong mắt tràn ngập yêu thương, khẽ nhếch khóe môi, một nụ cười tươi tắn.

“Bạch U có tin tức mới gì chưa?”

“Hồi Gia, Thất vương gia tối hôm qua đã phái thân cận của hấn là Ngột Nguyên đi Hoài Châu đưa tin cho Cửu Cửu của hấn.”

“Ồ? Ha ha, Thất ca của Gia mới đó mà đã nhện không được rồi sao?” Ánh mắt khát máu, giọng nói giá lạnh, “Trong thư viết cái gì?”

“Phản đối bằng binh lực, mau chóng quay về.”

“Ha ha ha, tốt, tốt, tốt.” Trong mắt Đông Phương Cửu lóe lên ngọn lửa khát máu, khiến Trương Sở không khỏi rùng mình. “Trước khi tên ngu ngốc kia khởi binh hãy nghĩ biện pháp sắp xếp cho Lăng nhi rời khỏi đây.” Nàng không thích máu tanh, huồng hồ, hấn cũng không thích nâng nhìn thấy hai tay hấn vậy máu.

“Dạ.”

Màn đêm buông xuống mỗi người đều đang tính toán chuyện của riêng mình, muốn thay đổi vận mệnh của mình, nắm giữ vận mệnh người khác. Nhưng ông trời thì chỉ cao cao tại thượng nhìn xuống, thỉnh thoảng lại cho thêm chút gia vị tạo hứng thú, có đôi khi sẽ quá tay, khiến người ta không thể không rơi nước mắt, làm cách nào cũng không thể dừng lại được.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 134: Sương mù chưa tan, gió mưa lại tới.

ương Quốc Phụng Dương, ám cung, Kinh Lô Đường.

Áo đồ hoa mai trắng, mắt tím tóc bạc. Âu Dương Yên đứng uy nghiêm ở giữa điện, nghe thấy tiếng bước chân, hấn xoay người tào nhả, khóe mắt mang theo ý cười tà mị, nhưng khóe môi lại không có một nụ cười nào, cất giọng lãnh đạm: “Đông Phương Thất rốt cục không kèm chế nôi rồi ư?” Giọng nói trầm thấp, âm điệu nhẹ nhàng, nhưng nghe vào tai lại rất lạnh lùng.

Lôi Minh chậm chậm bước tới, ngược mắt nhìn vị cung chủ cao cao tại thượng, khom người trả lời: “Phải, hấn đã phái người tới báo tin cho Khang Thành Tĩnh, có lẽ trong vòng năm ngày Khang Thành Tĩnh sẽ dẫn binh về đô.”

Âu Dương Yên hơi gật đầu, nói tiếp: “Lôi Minh ngươi cũng đem vài người đi hỗ trợ hấn một chút đi, ha ha, bằng không cái tên Đông Phương Thất đàn độn kia e là ngay cả hoàng cung cũng ra không nổi sẽ bị Đông Phương Cửu róc thịt mất.”

Lôi Minh thoáng sừng sốt, hai hàng lông mày rậm cau lại, vội khom người nói: “Dạ, thuộc hạ lĩnh mệnh.”

“Được rồi, ngươi lui xuống trước đi, bản tọa muốn yên tĩnh một mình.”

“Dạ, thuộc hạ xin cáo lui.”

Âu Dương Yến quả thực cần yên tĩnh một mình, mọi việc vốn đều rất hoàn hảo, tất cả đều đúng theo kế hoạch, cho dù có một chút chệch hướng, thì cũng không có gì đáng kể. Nhưng hiện tại, nàng đang suy nghĩ cái gì, hẳn đang suy nghĩ mình có nên xuất hiện hay không, có nên y theo kế hoạch đã định dùng thân phận cung chủ ám cung đích thân dẫn thuộc hạ, dẫn theo những giáo chúng có khả năng lấy một địch mười không biết sợ là gì, đến trợ giúp cho một con bù nhìn mà hẳn đã chọn lựa sẵn, nhân tiện nhất cử tiêu diệt kẻ sớm muộn gì cũng sẽ trở thành kẻ thù, à không, đã là kẻ thù của hắn – Đông Phương Cửu hay không.

Nhưng Âu Dương Yến lại do dự, nếu hắn đi vạn nhất chạm mặt Thượng Quan Lăng thì hẳn phải đối mặt như thế nào, phải rồi, hẳn có thể dịch dung, có thể ngụy trang, nhưng còn Vô Cầu thì sao? Thế nào tên tiểu đồ đệ đi theo hắn từ nhỏ tới giờ chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra hắn ngay, ha ha, có thể hài tử Vô Cầu này cũng chẳng cần dùng đến hai mắt, hài tử kia từng nói, sư phụ còn chưa về tới Ma y quán con đã biết sư phụ sắp về, mùi của sư phụ từ xa Vô Cầu đã có thể ngửi được rồi!

Nếu như hắn không đi, Đông Phương Thất tất sẽ bại. Dựa vào tên cữu cữu vô tích sự kia của hắn ư? Dựa vào đám binh lính bao nhiêu năm không động đến đao thương mà muốn đấu với đám sát thủ nhiều năm huấn luyện của Đông Phương Cửu ư? Cứ cho là Khang Thành Tĩnh ý quân đông, nhưng làm sao biết được người của Đông Phương Cửu nhiều hay ít? Binh Bộ Thượng Thư, binh lính canh giữ bên ngoài đô thành đều là người của Đông Phương Cửu rồi, vẫn chưa biết còn có những thế lực nào đã âm thầm quy phục hắn nữa. Nếu như Âu Dương Yến không đưa đầy đủ nhân mã đến viện trợ, Đông Phương Thất làm sao mà thắng nổi? Lấy cái gì để mà thắng?

Âu Dương Yến rất ít khi thờ dài, nhưng hôm nay không biết hắn đã thờ ra bao nhiêu lần rồi.

Mà thôi, kệ đi, trước hết bảo vệ được Đông Phương Thất cái đã, ngôi vị hoàng đế Lương Quốc dù sao cũng nên để cho Đông Phương Cửu ngồi vài ngày, nếu không thì thật có lỗi với tâm sức mà hắn đã bỏ ra nhiều năm qua, ha ha.

Âu Dương Yến tự an ủi mình như vậy.

...

Năm ngày sau, tảng sáng tỉnh mơ, sương sớm chưa tan hết, khí trời se se lạnh, sắc trời lờ mờ, trông như một cái lồng bằng sa mỏng, mọi thứ đều không rõ ràng, khiếm tâm trạng con người ta cũng ảo não, khó chịu mà không biết nguyên do.

Vô Cầu đẩy cửa bước vào, vừa nhìn thấy ta liền kinh ngạc: “Ôi, hôm nay sao tỷ lại dậy sớm quá vậy?”

Ta vắt cái khăn vừa mới dùng để lau mặt lên chậu đồng rồi quay sang, tỉnh bơ nói: “Hai ngày nay ngủ nhiều quá rồi, bữa nay ngủ không được.”

Nhóc Vô Cầu liền bĩu môi, đảo đôi mắt đen thui như hai cái hột nhãn, cười càn rỡ: “Ai da, thì ra heo cũng có lúc không buồn ngủ, thật là hiếm có!”

Ta giờ chân đạp tới nhưng nó tránh được: “Cút đi! Tên nhóc thôi!”

Tiểu Vô Cầu đưa tay lên, một phong thư mỏng được dán kỹ lập tức đập vào mắt ta, nhìn thấy bông hoa tím thanh nhã trên phong thư, ta không khỏi sùng sốt, thầm nghĩ: vị nương nương của cung nào lại gởi thư tình cho ta đây?

Đưa tay giựt bức thư, mở ra xem, bên trong, chỉ có một trang giấy mỏng màu nâu tím, bên trên nét bút nắn nót thanh tú, chỉ viết một câu. Trong nháy mắt, sắc mặt ta trở nên trắng bệch, một luồng gió lạnh chạy vụt qua tim.

Ta nhìn chăm chăm vào tờ giấy nọ, nhìn chăm chăm vào nét bút lịch sự tao nhã, nhìn chăm chăm vào dòng chữ cực kỳ đơn giản đó, hồi lâu, bên môi hiện lên một nụ cười tự giễu khó mà nhìn ra.

【 Lăng tỷ tỷ, buổi trưa Hoa Phong Lâu, tiểu muội Uyển nhi sẽ chờ. 】

“Này! Này! ~~~ Tỷ sao vậy? Ai viết đó? Viết cái gì? Cho ta xem!” Vô Cầu vừa nói vừa đưa tay muốn cướp, ta vội vàng nhét bức thư vào trong tay áo, cười nói: “Thư tình của Từ Quý Phi, aizz, dọa ta hoảng hốt! Người nói ta làm sao dám trèo cao đây? Nàng chính là phi tử Đông Phương Tấn sủng ái nhất tiếp theo sau Linh quý phi đó! Quốc sư ta đây vẫn còn ham sống lắm! ~~~ Aizz, cái gì là “Trương tư sâu như biển, nhớ chàng như nước chảy, biết đâu là điểm dừng”? Đúng là nói da gà! ~~~ “

Tiểu Vô Cầu bán tín bán nghi nhìn ta chăm chăm, ta thì điềm tĩnh như không nhìn thẳng nó, hai bọn ta mắt to nhìn mắt nhỏ một lúc lâu, tiểu Vô Cầu cuối cùng cũng thỏa hiệp, nhưng giọng vẫn còn hậm hực: “Xem thư tình xong rồi còn không chịu đi ăn sáng?”

“Được được, đi thôi!” Vòng tay móc cổ Vô Cầu, ta cười hì hì kéo nó đi ra ngoài.

...

“Bữa trưa tỷ không ăn hả?” Vô Cầu trừng mắt nhìn ta, ánh mắt đầy dò xét.

“Không ăn! Đi gặp giai nhân! Ha ha ha...” Ta ăn mặc có phần hơi lộng lẫy một chút, cố sức làm cho mình trông giống như là đi hẹn hò.

“Tỷ mặc y phục kiểu gì thế? Trông chẳng khác gì một tên nam sùng vậy?”

Vô Cầu tỏ ra khinh thường đối với con mắt thắm mỹ của ta, ta đứng trước gương đồng quay trái, quay phải, rất là hài lòng, nhìn màu tím thanh nhã, nhìn cổ áo hơi thấp, nhìn xương quai xanh của ta... ặc... đúng là giống nam sùng thiết...

“Tỷ thật sự đi gặp Từ Quý Phi kia hả?”

“Ừm, có thể không đi ư, mỹ nhân có lời mời sao mà không đi được? Như vậy thì không phải hành vi của bậc quân tử!” Ta lắc lắc ngón tay lên mặt dạy đời nhóc Vô Cầu.

Vô Cầu liếc ta một cái: “Tỷ thật là mắc ói! Đừng quên chính tỷ cũng là nữ... Khụ... coi chừng, câu dẫn phi tần hậu cung cẩn thận có ngày bị hoàng đế đem ra thiến!”

Ta cười ha ha khoái trá, đưa tay xoa đầu nó: “Yên tâm! Không một tên hoàng đế nào có thể thiến ta đâu! Ha ha ha...” Ta đã nói rồi, lão tử không đủ điều kiện làm Đông Phương Bất Bại, không đủ điều kiện cần thiết đâu, chắc chắn.

Đẩy cửa ra, bên ngoài mưa phùn bay bay.

...

Đã quá bữa trưa, Hoa Phong Lâu.

Hoa Phong Lâu là một lầu khá cao cấp ở Phụng Dương. Bên trong sảnh lớn thoáng đãng ở tầng một, tràn ngập mùi rượu và mùi hoa thanh nhã. Văn nhân mặc khách, mười mấy người hoặc ngồi hoặc đứng, vây quanh một chiếc bàn tròn gỗ từ đàn khảm đá cẩm thạch trắng ở chính giữa, hoặc uống rượu mua vui, hoặc ngẫu hứng làm thơ.

Tiểu nhị của lầu điểm chỉ tầm hai mươi tuổi, mặt mũi cũng gọi là sáng láng, y phục sạch sẽ gọn gàng, trên vai vắt một cái khăn trắng ân cần đón đũa khách.

Một vị thiếu niên từ cửa lớn bước vào, áo sam mỏng màu tím nhạt, ngọc râu búi tóc, giàu sang phú quý, phong thái yếu điệu, tuổi chừng hai mươi, xếp chiếc dù vải xám lại, lẳng lặng đứng cạnh cửa.

Tiểu nhị liền bước vội tới tiếp đón, “Khách quan, xin mời vào, ăn cơm hay là ở trọ?”

Người mới tới đảo mắt nhìn chung sảnh lớn một vòng, khẽ nhíu mày, nói: “Tìm người.” Ngự khí lạnh nhạt, thê nhưng tiếng nói ôn hòa, nghe rất thoải mái. “Hôm nay nhĩ gian tầng hai, có ai chờ khách không?”

“Có có có...” tiểu nhị vội vã đáp, “Khách quan, xin hỏi quý tính?”

Mấy người trong sảnh lớn đang uống rượu mua vui quay đầu nhìn sang.

“Họ... Lãng.” Thiếu niên lãnh đạm nói.

“Vậy thì đúng rồi.” Tiểu nhị nói xong tiến tới trước nửa bước, nghiêng người, chuẩn bị dẫn đường, “Khách quan mời đi theo tôi, vị công tử trên lầu chờ ngài đã lâu.”

Thiếu niên “ừ” một tiếng, bất chợt ngừng đầu lên, mấy vị văn nhân nhìn về phía này không khỏi hít một hơi, nhất thời ngẩn ngơ.

Thật là một nhân vật phong lưu lối lạc!

Áo mỏng che thân vốn tạo nên vẻ lỗ mãng, nhưng người nọ mặc lên lại chẳng thấy thô tục chút nào. Nhìn thiếu niên mắt phượng mày ngài, trắng trẻo như ngọc thụ lâm phong, khóe mắt khẽ nhếch, mang chút quyến rũ, tựa như đang bước trên mây. Tao nhả cở này, thực khiến kẻ khác phải kinh ngạc.

Đợi một hồi, không thấy tiểu nhị chuyển động nửa bước, thiếu niên thoáng chau mày, “Hmm?”

Tiểu nhị giật mình, như chợt bừng tỉnh, gạt đầu lia lịa, “Dạ, dạ, khách quan mời đi bên này.” Tiểu nhị nhấc chân lên lầu, ai dè bước hụt một cái, thân người lao đảo, mắt thấy ngã đập vào tường, được thiếu niên đỡ lấy, tiểu nhị nhất thời tay chân luống cuống, “Xin... xin lỗi, khách quan.”

Thiếu niên chỉ cười mỉm, “Phải cẩn thận chứ.”

Thật đúng là một người tính tình ôn hòa tốt bụng. Tiểu nhị thầm khen trong bụng, lại nghĩ tới người đang chờ trên tầng hai, trong lòng càng thêm khó hiểu, hôm nay là ngày gì, vì sao những nhân vật tựa tiên trên trời, một người tới lại thêm một người? !

Vừa nghĩ thầm trong bụng, vừa đưa khách tới cửa nhĩ gian. “Khách quan, người ngài muốn tìm ở bên trong phòng này.” Quay đầu lại nhìn, thì thấy thiếu niên mới vừa rồi còn ngay phía sau, giờ thì cách mình tới mấy bước.

“Hà?” Thiếu niên ngừng đầu lên, trán cau lại, đôi con ngươi đen trong như nước, ẩn hiện một màu xanh thắm mờ mờ tựa như vương bận một nỗi băn khoăn lo lắng.

Nhất thời nhìn thấy vẻ phong tình đó, tiểu nhị lập tức luống cuống, ngẩn ngơ.

“Cảm tạ tiểu nhị ca, người đi xuống trước đi.” Thiếu niên dừng lại, tay vuốt vuốt trên tay vịn cầu thang chạm trở, mỉm cười nói.

“Dạ, dạ.” Tiểu nhị thường ngày vốn lanh lẹ đáp riu rít, nhấc chân lên, “rầm——” lần thứ hai bước hụt, lăn xuống bậc thang.

Xoa hông đứng dậy, lúc ngẩng đầu nhìn, vẫn thấy thiếu niên đứng ở đầu cầu thang, bàn tay khẽ chuyển động trên tay vịn, tựa như đang vẽ theo hình chạm trổ của tay vịn cầu thang, nhưng lại giống như đang trầm ngâm suy nghĩ điều gì.

“Thật là, người đầu mà đẹp, ngay cả ngón tay cũng đẹp.” Nuốt nước miếng cái ực, tiểu nhị làm bầm đi xuống những bậc thang còn lại. Nhìn đám văn nhân mặc khách trong đại sảnh vừa rồi còn cảm thấy phong thái nho nhã, nhất thời không khỏi lắc đầu tặc lưỡi, “Sao mà ai này đều trở nên thô鄙 hết thế này...”

Bạn đang đọc truyện *Chi Cẩn Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 135: Mẹ kế bị ép, phải phụ tình chàng.

Mỗi một bước đạp trên bậc cầu thang trái tim ta lại chùng xuống thêm một chút, ta không thể trách người khác quá thông minh, chỉ có thể mắng bản thân quá ngu xuẩn, không phải người ta quá xem nhẹ mình, mà sai lầm ở chỗ tưởng người khác quá xem trọng mình.

Cửa đã ở ngay trước mắt, mà lại chỉ khép hờ, khẽ thờ dài một hơi, mở cửa bước vào. Tay run run.

“Không biết Uyển nhi có thể gọi công chúa một tiếng Lăng tỷ tỷ không.” Giọng nói trong trẻo, nụ cười khuynh thành, đôi mắt đẹp lúc nào cũng ngập ý cười, nhìn ta chăm chú.

Ta cũng không thể mất mặt, mọi người đều là công chúa mà.

Ta cười tiến lên một bước, gọi cô ta bình thường như từ trước tới giờ: “Uyển nhi.”

Thấy hai hàng mi nàng thoáng cau lại, sau đó lại giãn ra, cười đáp: “Tỷ tỷ mời ngồi, để Uyển nhi từ từ giải thích với tỷ tỷ.”

Đội ta ngồi xuống, Mộ Dung Uyển mới cười mỉm ngồi xuống đối diện, ánh mắt dịu dàng thoáng lướt nhìn qua mặt ta, hồi lâu sau, cô ta mới mở miệng: “Hơn ba năm trước Uyển nhi đã từng gặp tỷ tỷ, chỉ có điều khi đó Uyển nhi còn nhỏ, nên không nhớ rõ diện mạo tỷ tỷ cho lắm.”

Ta cười thầm, sao mà nguoi nhớ rõ cho được, tâm tư của nguoi toàn bộ gói trên nguoi Đông Phương Cửu rồi còn đâu!

“Nhưng...” Mộ Dung Uyển ngập ngừng, liếc mắt nhìn ta đầy thâm ý, rồi nói tiếp: “Mấy tháng trước, Uyển nhi mới thật sự biết đến tài hoa của tỷ tỷ, điệu múa đó quả nhiên khiến vạn nguoi chết mê!”

Tìm ta giật nảy, hai mắt mở lớn nhìn Mộ Dung Uyển, môi mím chặt, không còn lời nào để nói.

“Ha ha, tỷ tỷ cảm thấy kỳ lạ vì sao Uyển nhi lại biết vũ cơ kia chính là tỷ tỷ chứ gì?” Mộ Dung Uyển tự hỏi tự đáp, “Đôi mắt tỷ tỷ cho dù thay đổi màu sắc, nhưng người tình mắt chỉ cần liếc qua là có thể nhận ra.” Như thể đang khen ta, cô ta lại nói, “Tỷ tỷ chắc không biết đôi mắt này của tỷ khác biệt thế nào đâu? Muội nghĩ, huynh ấy cũng bởi vì vì ánh mắt này của tỷ tỷ...” Khẽ thờ dài, Mộ Dung Uyển vẫn mỉm cười âm áp.

Huynh ấy? Ai? Lẽ nào cô ta muốn nói đến tên ngốc Đông Phương Cửu kia? Con nhỏ này rốt cuộc thâm sâu đến mức nào? Chuyện của ta và tên ngốc kia cô ta biết được bao nhiêu?

Nhớ lại đêm thọ yến của Thiên Thiên, trong Ngọc Hòa Điện hình như ta đã nói một câu gì đó rất kinh thiên động địa...

Hình như là...

“Vũ cơ ấy tên là Mị Nương, là sủng thiếp của Cửu Vương gia Lương Quốc!”

“Vũ cơ ấy tên là Mị Nương, là sủng thiếp của Cửu Vương gia Lương Quốc!”

Đầu của ta! Thực sự là đau đầu mà!

“Tỷ tỷ không cần kinh ngạc làm gì, ai ai cũng biết Cửu Vương gia từng vì Trưởng công chúa Ngọc Quốc bất chấp tất cả tới Ngôn Quốc cướp dâu.”

“Chuyện này...” Đầu mày cau lại, ta muốn giải thích nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu, chỉ có thể hạ mí mắt nhìn sang chỗ khác.

“Lăng tỷ tỷ.” Mộ Dung Uyển ngọt ngào gọi ta một tiếng, ta ngẩng đầu nhìn sang cô ta, đó là một đôi mắt đẹp đầy kiên định và chờ mong.

“Ừm?” Đôi diện một đôi mắt như vậy ta không thể thốt nên lời.

“Tỷ tỷ giả chết, Uyển nhi có thể lý giải là ‘Nhân văn đã hạc vô thường tại, hà xử giang thiên bất khả phi’(*) hay không?”

(*) ý nói muốn làm người tự do tự tại, không bị ràng buộc

Ta thoáng sững sốt, gật đầu.

Mộ Dung Uyển mỉm cười, lại nói: “Lăng tỷ tỷ tựa như chim ưng có thể bay lượn tự do nơi chân trời, không phải là người mà thâm cung trạch viện có thể ràng buộc, cũng không ai có thể nhân tâm trói buộc tỷ tỷ, một Lăng tỷ tỷ như vậy sẽ mất đi nụ cười, đôi mắt mỹ lệ kia cũng sẽ không cười nữa, đó là điều không ai muốn.”

Ta nhìn Mộ Dung Uyển, không tỏ bất cứ thái độ gì, ta đang chờ cô ta nói, nói ra điều cô ta muốn, nói ra mục đích cuối cùng của cô ta. Việc ta có thể làm cùng lắm là, chấp nhận được sẽ nhận lời, còn không thì quên đi, chỉ vậy thôi.

“Nhưng Uyển nhi thì khác, cuộc đời này của Uyển nhi sẽ chỉ sống vì một người mà thôi. Tương lai người đó sẽ là một đế vương vĩ đại bề ngễ thiên hạ, được vạn người kính ngưỡng, công tích vĩ đại của người đó sẽ được hậu nhân viết vào sử sách!”

Giọng nói Mộ Dung Uyển có phần kích động, hai hàng mi rung động, đôi môi đỏ khê run run, tất cả đều chứng minh lúc cô ta nhắc tới người kia trong lòng hồi hộp đến mức nào. Cô ta rất yêu hắn, điều này ta biết, chính miệng cô ta đã nói, tương tư mong nhớ yêu thương một người suốt ba năm chẳng lẽ không sâu? Để được gần người đó không tiếc từ bỏ địa vị của mình, không quan tâm đến người thân thương yêu mình, chẳng lẽ không đậm?

Ta nhìn vào đôi mắt long lanh của Mộ Dung Uyển, nở nụ cười, có một chút yêu chiều, một chút ngưỡng mộ.

“Uyển nhi, thâm tình của muội đối với Đông Phương Cửu làm ta cảm động.” Ta cất giọng thân nhiên, thân nhiên nói lên nhận xét của mình, là thật lòng, không hề che giấu.

Mộ Dung Uyển khẽ cười một tiếng: “Lăng tỷ tỷ, muội biết tỷ khinh thường muội, cảm thấy muội dè tiện, thậm chí những ấn tượng tốt ban đầu về muội tất cả đều không còn. Nhưng muội, không quan tâm.”

Vốn định phản bác, nhưng nghe câu cuối cùng, ta không khỏi kinh ngạc, tròn mắt nhìn cô ta.

“Lăng tỷ tỷ, tỷ thiện lương, thông minh, cơ trí, nhưng lại không mất đi vẻ ngây thơ, tỷ mỹ lệ, quyến rũ, khả ái, nhưng lại không mất đi vẻ dịu dàng, tỷ là người ở trên cao, muội biết huynh ấy yêu tỷ, Uyển nhi biết rõ, đó là yêu, không phải thích vãn vơ, ánh mắt huynh ấy nhìn tỷ tràn ngập nuông chiều, ha ha...”

Ta chẳng biết nói gì nữa, ngẩn ra nhìn Mộ Dung Uyển, nhìn vào đôi mắt đang tối sầm lại của cô ta.

“Nhưng Lăng tỷ tỷ à, cho dù tỷ có tốt đến mấy, tốt nhất trên đời này đi nữa, tỷ cũng không thích hợp với huynh ấy, tỷ không thể nào trở thành một Vương phi khéo léo bên người đế vương, tỷ sẽ không tươi cười tuyển chọn phi tử cho huynh ấy, sẽ không tươi cười nhìn huynh ấy ra tay giết chóc, lại càng không tươi cười để người khác chia sẻ tình yêu của hai người.” Mộ Dung Uyển bỗng dung nhìn thẳng vào ta, buồn bã nói, “Trong mắt tỷ, trong tim tỷ không dung thứ dù chỉ nửa hạt cát, thị phi đúng sai quá mức rõ ràng, yêu và không yêu, quá mức nghiêm túc. Lăng tỷ tỷ, Uyển nhi nói đều đúng chứ?”

Ta nhếch nhếch khóe miệng, muốn cười, nhưng khóe môi đơ cứng, ta muốn gật đầu, nhưng luôn cảm thấy có một chỗ nào đó còn vướng mắc.

“Lăng tỷ tỷ, tỷ có từng nghĩ, nếu như huynh ấy thực sự xem tỷ là quan trọng nhất, tại sao sau khi biết được tin tỷ chết huynh ấy vẫn tiếp tục sống? Vì sao vẫn còn toan tính vì giang sơn, vì thiên hạ của mình? Không sai, huynh ấy yêu tỷ, nhưng Uyển nhi tin rằng, Lăng tỷ tỷ tuyệt không chấp nhận giang sơn này được xếp cao hơn tỷ! Nhưng Uyển nhi thì không, không bao giờ, giang sơn, xã tắc, Lăng tỷ tỷ, và cả huynh ấy nữa, đều có thể xếp cao hơn Uyển nhi, Uyển nhi không hề bụng! Chỉ cần đằng sau những thứ đó, ở một góc nhỏ bé nào đó trong tim huynh ấy có một chỗ dành cho Uyển nhi, như vậy Uyển sẽ không hề bụng! Không bận tâm...”

“Lăng tỷ tỷ, nếu tỷ thực sự chọn lựa từ bỏ, vậy có thể giao huynh ấy cho Uyển nhi không? Uyển nhi kính trọng tỷ, nhất định sẽ từ từ đợi huynh ấy, chỉ cần tỷ tỷ đồng ý cho Uyển nhi cơ hội này!” Dứt lời, Mộ Dung Uyển liền đứng dậy, quỳ gối trước mặt ta, ta cũng không đưa tay kéo cô ta lên, ta chỉ rừ mắt nhìn cô ta, nhìn vào mắt cô ta, một cô gái đang phấn đấu vì tình yêu.

Có một câu nói rất đúng, phụ tình mà không đoạn tuyệt, sẽ chỉ hại người đến sau.

Ta cứ tưởng hai chữ “phụ tình” này dùng để chỉ những kẻ có người đến sau, bây giờ bỗng nhiên phát hiện, làm người tới trước cũng phải tuyệt tình mới được.

“Lăng tỷ tỷ, tỷ cũng yêu huynh ấy, đúng không?”

Mộ Dung Uyển nhìn ta trân trân, không cho ta tránh né, kỳ thực, ta cũng không muốn tránh né.

Ta nở một nụ cười châm chọc, cuối cùng cũng có sức lên tiếng nói: “Yêu? Ha ha, nói thật nhé Uyển nhi, ta cũng không biết yêu là gì, làm sao nói có thể cho muội biết ta yêu hay không yêu hẳn đây? Ta cũng chỉ có thể thừa nhận trong lòng ta hẳn tương đối quan trọng... rất quan trọng, vô cùng quan trọng.

như vậy mà thôi, như vậy mà thôi...” Bách tính quan trọng hơn hẳn, hoặc có thể rất nhiều người còn quan trọng hơn hẳn, đúng, rất nhiều người.”Muội đứng lên đi, ta hiểu ý muội rồi.”

Mộ Dung Uyển vẫn không chịu đứng dậy, ngẩng đầu nhìn ta, lại cao giọng, nói: “Lăng tỷ tỷ, Uyển nhi không chỉ cần tỷ tỷ hiểu!”

Ta sững sốt, nhìn vào mắt cô ta, nở nụ cười, một nụ cười cực kỳ châm chọc, cười bản thân – một người hiện đại – một mẹ kế vô lương không ngờ lại bị một thiếu nữ cổ đại mới mười tám tuổi đầu ép vào đường cùng, buộc phải buông tay...

Ta cười hỏi: “Vậy muội muốn bảo ta không bao giờ được xuất hiện trước mắt hần nữa, hay là muốn bảo ta biến mất khỏi cõi đời này?”

Hai vai Mộ Dung Uyển run lên, vội nói: “Tỷ tỷ, Uyển nhi tuyệt không có ý làm hại tỷ tỷ! Uyển nhi kính trọng tỷ tỷ, tỷ tỷ là ân nhân cứu mạng của Uyển nhi mà!”

Ha ha, hay cho câu kính trọng, giỏi cho câu ân nhân, không muốn làm hại, chuyện không cần đao mà vẫn nhìn thấy máu này còn ngoan độc, nham hiểm hơn.

“Uyển nhi chỉ nghĩ tỷ tỷ bất luận thế nào cũng sẽ không muốn thay đổi ước nguyện ban đầu!”

Ta mỉm cười, thiếu đi mấy phần tươi tắn, nhiều thêm mấy phần u ám.

“Ta hiểu rồi, không phải là ‘Nhân văn đã hạc vô thường tại, hà xử giang thiên bất khả phi’ sao? Ta sẽ làm được, muội có thể an tâm.”

Mộ Dung Uyển chậm rãi đứng dậy, bởi vì quý hơi lâu, lúc đứng dậy chân run rẩy loạng choạng, cô ta phải vịn vào cái bàn bên cạnh.

“Lăng tỷ tỷ, hôm nay Đông Phương Thất sẽ khởi binh đánh hoàng thành, huynh ấy có thể sẽ gặp nguy hiểm, giờ muội phải đưa tướng lĩnh Thương Mân đi tương trợ huynh ấy, tỷ tỷ muốn cùng đi không?”

“Không.” Ta thờ ơ đáp.

“Vậy tỷ tỷ bảo trọng, Uyển nhi đi trước đây.”

Ta không buồn nhắc mí mắt lên, không buồn nhìn cô ta, đến lúc ngược mắt lên lại, ngoài cửa sổ đã là sẩm tối, ánh nắng chiều đã tàn, vầng trăng khuyết cuối tháng đang tỏa ra ánh sáng mờ mờ ảo ảo.

Âm u, vắng lặng.

...

“Bạch U, người nói cái gì?!” Trương Sở kinh hoàng bước tới túm lấy vai Bạch U.

“Lăng chủ tử không thấy đâu cả, chỉ có tiểu đồ đệ của Ma y vẫn ở trong phủ quốc sư.” Bạch U trả lời thản nhiên, nhưng trong mắt hần cũng thấp thoáng đôi chút bất an.

“Xong rồi... Xong rồi... việc này nếu như để Vương gia biết...” Trương Sở thì thầm một mình, thần thờ buông lỏng hai tay.

“Đại sự trước mắt, việc này tạm thời đừng bẩm báo Vương gia.”

“Người điên hả? ! Nếu để Vương gia biết, người ta còn giữ được mạng sao?”

“Đại sự trước mắt, mọi chuyện đều phải lấy việc Gia thuận lợi vinh danh đại bảo làm trọng.” Bạch U vẫn lãnh đạm nói, nhưng đầu mày đã nhíu chặt, phá hỏng hình tượng điềm tĩnh mà hần đang cố giữ.

Dừng một lát, Trương Sở thở dài nói: “Bạch U a, người ta cộng sự nhiều năm, hôm nay xem ra sắp sửa ‘ra đi’ cùng ngày rồi, ha ha, đây cũng coi như là duyên phận vậy.”

Bạch U trầm mặc không nói.

Bạn đang đọc truyện *Chi Càn Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 136: Binh biến hoàng thành, chia ly đau đớn [thượng]

Hoàng cung Lương Quốc, phủ Quốc Sư.

Vô Cầu càng chờ càng sốt ruột, lúc chiều nó lên qua Thúy Bình Các của Từ quý phi, nhưng Từ quý phi người ta vẫn ở yên trong đó, làm gì có chuyện đi gặp “tình lang” chứ! Vô Cầu tức giận giậm chân, nó bị lừa!

Vô Cầu mặc dù tức giận, nhưng lại càng lo lắng nhiều hơn, về mặt của Thượng Quan Lăng khi đọc bức thư đó, nhất định là có chuyện lớn, lại là chuyện lớn không thể nói cho nó nghe, rốt cuộc là có chuyện gì đây? Ngay cả cửa ải của Đông Phương Cửu cũng vượt qua được, còn ai có thể khiến nàng biểu lộ vẻ mặt kinh hãi đến vậy?

Vô Cầu càng nghĩ càng thấy rối, đột nhiên, ánh mắt hắn dừng trên bộ y sam Thượng Quan Lăng vứt ở đầu giường. ....

Đúng rồi, ha ha, trong tay áo bộ y sam có bức thư sáng nay!

Vô Cầu lập tức chạy tới đầu giường, nhanh chóng mở bức thư ra. ....

Nó, kinh hãi. ....

“Sao có thể?!.....”

...

Vàng trắng dần dần nhô lên cao, ánh sáng trải nhẹ trên mặt đất, ta lặng lẽ rời khỏi Hoa Phong lâu, không gian yên tĩnh, đêm lạnh như nước.

Ta nên đi đâu? Ha ha, ta có thể đi đâu được, Vô Cầu đang đợi ta, còn có người đang chờ ta.

Bình biến?! Đông Phương Thất động binh?! Tên ngốc kia!.....

Ha ha, đó không phải việc của ta, cũng không phải chuyện ta có thể quản, có rất nhiều người quan tâm tới hắn, nguyện ý liều mạng vì hắn, hy sinh vì hắn, ta còn luyến tiếc cái mạng nhỏ của mình, ta luyến tiếc. ....

...

Hoàng cung Lương Quốc, Đông Phương Tấn tâm cung.

Đông Phương Tấn trong lòng ôm mỹ nhân Ling Lung, mắt khép hờ liếc Đông Phương Cửu đứng một bên, giận dữ hỏi: “Người rốt cuộc có cưới không?”

Đông Phương Cửu khép đôi mắt phượng, lạnh lùng đáp: “Nhi thần không cưới.”

Đông Phương Tấn giận tím mặt, buông mỹ nhân trong lòng, đứng phắt dậy tức tối nhìn Đông Phương Cửu, quát: “Trẫm làm sao có thể sinh ra một đứa con ngoan như ngươi? Hả? Mộ Dung Uyển có chỗ nào không tốt? Ngay cả tiểu mỹ nhân cũng nói với trẫm, Mộ Dung Uyển rất xứng với danh hiệu thiên hạ đệ nhất mỹ nhân này! Nữ tử như vậy trẫm không cần, cho ngươi, ngươi lại còn không cảm kích?!”

“Nhi thần không dám”

“Còn dám nói với trẫm ngươi không dám? Ngươi có cái gì mà không dám? Trẫm xin ngươi một cọng cỏ ngươi tiếc của, bảo đã tặng người ta rồi! Trẫm muốn lấy vũ cơ của ngươi, ngươi cũng luyến tiếc, nói đã chết! Trẫm nghe theo ý quốc sư – tín nhiệm ngươi, đào tạo ngươi, chuẩn bị đem đại nghiệp giao cho ngươi, còn ngươi thì sao? Trẫm gả đứa con dâu vừa ý cho ngươi, vậy mà ngươi lại nói không cần! Khụ khụ. ....”

“Hoàng Thượng ~~~ Hoàng Thượng bảo trọng long thể đó ~~~~” Linh Lung mắt lúng liếng, nhẹ nhàng khuyên giải, Đông Phương Tấn quay đầu cười dịu dàng với nàng, lại nhìn Đông Phương Cửu, đôi mắt bùng bùng lửa giận.

“Tóm lại, Mộ Dung Uyển này ngươi nhất định phải lấy, không muốn cũng phải lấy!” Đông Phương Tấn kim khẩu nhất khai, không để hắn phản bác.

Đông Phương Cửu cười khẽ, ánh mắt lạnh lẽo quét qua Linh Lung, tầm mắt bức người cuối cùng đã rơi vào trên người Đông Phương Tấn.

Hắn hơi khom mình, từng chữ từng từ, âm vang mạnh mẽ trả lời: “Nhi thần kháng chỉ.”

Đông Phương Tấn tức đến không thở nổi, thiếu điều ngắt đi, chỉ vào Đông Phương Cửu thờ phỉ phò: “Ngươi. .... Ngươi... Nghiệt tử này! Quả nhiên là nghiệt chủng do ** sinh ra, như thế nào cũng không hơn được!”

Đột nhiên, phượng mâu của Đông Phương Cửu lóe lên một ngọn lửa, một ánh mắt khát máu.

“Hoàng Thượng nguôi giận!~~~~~”

Đột nhiên, tiếng bước chân theo nhịp đều đều phá vỡ sự yên tĩnh trong nháy mắt. Thử hỏi đã canh ba, trong cung làm sao tự nhiên xuất hiện tiếng bước chân rầm rập lại chính tề như vậy. Cho dù là thái giám trực đêm cũng không có thể có nhiều người như vậy. Quả nhiên, ngay sau đó một đội nhân mã tiến vào tâm cung Đông Phương Tấn, cầm đầu là Đông Phương Thất.

Nhìn thấy hần, Đông Phương Cửu không biểu hiện chút xú giận mình nào, chỉ thần nhiên liếc hần một cái, khách khí gọi: “Thất ca.”

Linh Lung vẫn như trước dựa vào lòng Đông Phương Tấn, vẫn cười ngọt ngào, chỉ có Đông Phương Tấn hai mắt trợn trừng, không tin được nhìn chăm chăm Đông Phương Thất, quát hỏi: “Lão Thất, ngươi làm cái gì vậy?”

Đông Phương Cửu cười khê một tiếng: “Thất ca cũng thật sự là trung thành, nửa đêm canh ba còn dẫn binh vào cung bảo hộ phụ hoàng.”

Đông Phương Thất cười khẩy, đó là nụ cười khi sắp đạt đến thắng lợi.

“Cửu đệ thật sự là rất hiểu nỗi khổ tâm của Thất ca.” Dứt lời, Đông Phương Thất cười nhìn về phía Đông Phương Tấn sớm đã đại ra, chậm rãi nói, “Đêm nay nhi thần đến đây là muốn lật đổ phụ hoàng.”

“Lật đổ?!” Đông Phương Tấn dường như không thể tỉnh táo trước sự thật bàng hoàng này.

Đông Phương Thất ung dung đi đến trước mặt Đông Phương Tấn, hoàn toàn coi thường Đông Phương Cửu. Lễ dĩ nhiên, Đông Phương Thất hần tay cầm quân đội hùng hậu tấn công hoàng thành, hần còn có thể sợ Đông Phương Cửu đơn độc một mình sao?

“Phụ hoàng, nhi thần muốn cùng phụ hoàng thương lượng.”

Đông Phương Tấn tức đến cắn răng, nhưng cũng chỉ có thể nhẫn nhịn: “Nói đi!”

“Không bằng phụ hoàng cùng mỹ nhân đi ẩn cư, dạo chơi giang hồ, vứt bỏ hết những thứ phiền não thế gian này, để nhi thần làm thay phụ hoàng?” Việc soạn thảo đoạt quyền từ miệng Đông Phương Thất lại hóa ra thoải mái dễ dàng.

Ai cũng cho rằng Đông Phương Tấn sẽ thỏa hiệp, ở tình hình này không thỏa hiệp sao có thể sống sót, một lão già suốt ngày mong mình có thể trường sinh bất lão có thể không thỏa hiệp sao?

Nhưng tất cả đều đã đoán sai.

Đông Phương Tấn cười lạnh hai tiếng, ánh mắt chăm chăm vào Đông Phương Thất vạn phần oán độc, lão lạnh lùng mở miệng: “Trẫm sẽ viết chiếu.”

Đông Phương Thất không nghĩ Đông Phương Tấn có thể thông khoái đáp ứng như vậy, khóe miệng đắc ý không tự chủ nhếch lên, vội quát phò quan: “Còn đứng đấy thất thần làm gì? Không mau chuẩn bị bút mực!”

“Vâng!” Phò quan tham gia tạo phản cùng Đông Phương Thất lập tức đưa giấy bút lên.

Đông Phương Tấn cười âm độc, lia bút viết chiếu thư quyết định ngôi vị hoàng đế Lương quốc, rồi cầm ngọc tỷ đóng lên, cười sảng sặc ném chiếu thư vào đầu Đông Phương Thất.

“Lão Thất, trẫm tốt xấu gì cũng ngồi trên ngôi vị hoàng đế này mấy chục năm nay, trẫm há có thể dễ dàng để người bức thoái vị sao?”

Đông Phương Thất nhìn trên chiếu thư rõ ràng viết: Truyền ngôi cho Cửu hoàng tử, Đông Phương Cửu.

Tức giận đến hai mắt đỏ sẫm, Đông Phương Thất quát: “Hần hoàn toàn không có tư cách này! Lão già kia... ông!” Thanh âm lạnh lẽo khắc sâu hận ý.

Ta vừa bước vào đã nghe thấy thanh âm cuồng nộ của Đông Phương Thất, còn Đông Phương Cửu vẫn khoan thai, lời nói lại đủ để bức người ta nổi điên.

“Ngôi vị hoàng đế nặng nhọc không dám nhờ Thất ca, nếu là thứ phiền phức nơi thế tục, Cửu đệ sao có thể nhẫn tâm để Thất ca đi chịu khổ, hưởng chi,” Đông Phương Cửu dừng lại một chút, mắt phượng thần nhiên đảo qua mọi người, nụ cười thoáng hiện, gian tà, cuồng ngạo bất kham liếc nhìn mọi người, “Đây chính là trách nhiệm của Gia.”

Thoáng chốc tâm cung Đông Phương Tấn tĩnh lặng vô cùng.

Trầm mặc có khi là sự ẩn giấu một nguy cơ còn đáng sợ hơn. Đè nén trống ngực thịnh thịnh, ta miệng đắng lưỡi khô, lại nhìn vào sắc mặt âm tình bất định của Đông Phương Cửu, ta dự cảm cơn khôn sắp xoay chuyển. Có điều vừa nghĩ xong, cũng kinh hoàng toát mồ hôi lạnh. Nếu trong ba người, người thắng là Đông Phương Thất chỉ sợ trong điện ngày hôm nay không còn nhân chứng sống, kể cả bản thân ta.

“Láo xược!” Đông Phương Tấn gom hết sức lực, phản nộ quát Đông Phương Cửu, càng cảm thấy chiếu thư lão mới vừa viết là một sự châm chọc lớn.

Đông Phương Cửu nở nụ cười, một nụ cười lạnh lẽo tàn khốc, khiến ai nấy trong điện không hẹn mà cùng rùng mình.

Đông Phương Cửu cười, xoay người nhìn sang Đông Phương Thất, nói: “Thất ca, huynh không phải muốn tạo phản sao? Sao còn chưa động thủ? Có muốn Cửu đệ giúp huynh một tay không?” Nói xong, Đông Phương Cửu tao nhã rút thanh kiếm bên hông phò quan của Đông Phương Thất, đâm binh lính lập tức rút đao chống đỡ, Đông Phương Cửu xua tay, cười cười, “Không vội, không vội, người ta hiện tại muốn giết không phải Thất vương gia của các ngươi, mà là.....”

“Phập –” Là tiếng kiếm đâm vào ngực.

“Ack..... Lão Cửu nguoi.....” Đông Phương Tấn không thể tin được nhìn chăm chăm bàn tay đang cầm chuỗi kiếm của Đông Phương Cửu, ánh mắt tròn tròn như chuông đồng, đầu đón không cam lòng..... “Trăm nguyện đem..... Ngồi vị hoàng đế..... ack..... Truyền cho nguoi..... Nguoi lại..... ack..... Trăm là..... ack..... Phụ thân..... của nguoi.”

Đông Phương Thất đứng sững sờ từ nãy, há miệng không thốt nên thành lời.

Đôi mắt Đông Phương Cửu đầy khát máu tàn bạo, khoe môi lại lộ ra ý cười, ngôn từ cũng giống đao bén lạng tri Đông Phương Tấn: “Phụ thân ư? Ha ha, sao ta lại không biết nhỉ? Ta chỉ biết, chính ông làm hại ta phải rời xa nguoi ta thương yêu nhất. Ông có biết ta làm thế nào để sinh tồn trong cái hoàng cung xấu xí này không? Máu thân đáng thương vì bảo vệ ta, để ta không chết dưới tay các phi tần tàn độc của ông, bà bắt đết dĩ phải để cho linh hồn mình vậy bản, bàn tay bà đã nhuộm bao nhiêu là máu tươi, vầng trán đã sâu thêm bao nhiêu nếp nhăn! Nhưng cho dù như vậy...” Đôi mắt lạnh lẽo của Đông Phương Cửu sắc nhọn nhìn Đông Phương Thất, “Cho dù như vậy, các nguoi cũng không chịu buông tha bà. Các nguoi cho rằng một đứa trẻ do cung nữ hèn mọn sinh ra không xứng sống trên cõi đời này sao? Nhưng trong mắt mẫu thân nó, nó quan trọng hơn tất cả mọi thứ! Quan trọng hơn cả đám bại hoại mang dòng máu tôn quý không gì sánh được các nguoi!”

Trong lúc nhất thời trái tim ta đau đớn không nói nên lời, một loại cảm giác tội lỗi hối hận vì giết nguoi len lỏi.

Có lẽ, là lỗi của ta, Đông Phương Cửu toàn bộ là do ta tạo thành, tuổi thơ bất hạnh, nỗi ám ảnh cả đời, đều do ta nhào nặn, do ta viết, chính ta viết! Khi ta viết ra dàn ý này, khoe miệng nhếch lên, trong lòng đắc ý, có lẽ khi đó, ta còn cười nhủ thầm trong bụng, xem đi, lại thêm một nhân vật bị thương lên đài!

Ta.....

Ta thật sự nên hoàn toàn rời xa hắn, làm sao có thể đối mặt với hắn đây, làm sao có thể đối mặt với nụ cười dung túng chiều chuộng của hắn dành cho ta?!

Bạn đang đọc truyện *Chi Càn Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 137: Binh biến hoàng thành, chia ly đau đớn [trung]

“Phụ hoàng thân yêu của ta, ông có biết sau khi mẫu hậu chết ta làm sao để sống tiếp không? Ha ha, vậy thì phải cảm tạ các phi tử của ông rất rất nhiều, không có sự ‘chiếu cố’, ‘ru lòng thương’ của bọn họ, Đông Phương Cửu ta chỉ sợ không sống nổi tới ngày hôm nay!” Ánh mắt tàn bạo của Đông Phương Cửu nhìn chòng chọc vào Đông Phương Tấn, “Đám nữ nhân độc ác kia thật khiến ta muốn ói!”

“Lão Cửu nguoi... nguoi đang nói bậy bạ... cái gì?” Đông Phương Thất bị luồng khí tu la tỏa ra quanh thân Đông Phương Cửu dọa sợ đến mức giọng nói lắp bắp run rẩy.

“Ha ha, ta nói bậy?” Đông Phương Cửu liếc sang Đông Phương Thất, thanh kiếm trong tay lại đâm tới trước ba phân, chỉ nghe tiếng Đông Phương Tấn kêu thảm thiết thê lương, “Ahhh! —— “

Đông Phương Thất vờ tỏ ra điềm tĩnh, dù sao phòng trong này đều là người của mình.

“Lão Cửu, nguoi vì cướp đoạt ngôi vị hoàng đế, bức bách phụ hoàng viết chiếu thư, sau lại sợ sự tình bại lộ sử dụng kiếm ám sát phụ hoàng, muốn dồn phụ hoàng vào chỗ chết, nguoi có biết tội hay chưa?”

Đông Phương Cửu cười lạnh nói: “Tội? Kẻ có tội chính là các nguoi.” Ánh mắt khinh bỉ nhìn Đông Phương Thất, lại quay đầu nhìn chăm chăm vào Đông Phương Tấn đang hấp hối, mỉm cười bước tới gần lão, ghé vào lỗ tai lão nói nhỏ, nhưng âm lượng của hắn cũng đủ để mọi người trong điện đều nghe được, bao gồm cả ta đang nấp ở ngoài điện.

“Phụ hoàng, ông có biết hay không, ông đã bị nguoi ta hạ độc? Một loại độc mạn tính, từ từ cướp đi của mạng sống của ông.”

Đông Phương Tấn ngạc nhiên, Đông Phương Cửu nghiêng đầu nhìn về phía Linh Lung đang thản nhiên như không, lạnh lùng nói: “Linh Phi nương nương, hay đúng hơn là, ám cung hữu hộ pháp Linh Lung cô nương, ta nói đúng chứ?”

Linh Lung cười, ánh mắt quyến rũ, giọng nói nhẹ nhàng tề đại tậ xương.

“Đúng vậy, cửu Vương gia của ta! ~~~ “

Đông Phương Tấn kinh ngạc, hai mắt tròn trắng bất cam, cảm hận nhìn về phía Linh Lung, mỹ nhân lão sùng ái vô biên ngày trước.

“Phụ hoàng đừng buồn làm gì, có lẽ Linh Phi nương nương hạ ‘phúc chí’ cho phụ hoàng là không muốn để phụ hoàng đi tây thiên quá sớm, nhưng nhị thần cũng phối hợp một chút cố ý sai người thiên lý xa xôi tìm ‘minh hắc’ về, ha ha, có người nói phối với ‘phúc chí’ được tính sẽ nhanh hơn một chút.”

“Ngươi... Ngươi...” Ánh mắt Đông Phương Tấn không còn tức giận chỉ còn lại vẻ không cam lòng và thê lương vô hạn.

“Trách không được độc lại khó giải như vậy!” Một giọng nói trong trẻo vang lên bên tai ta.

Ta giật mình, quay đầu sang nhìn, nhóc Vô Cầu nháy mắt ngồi xổm bên cạnh ta.

Tìm ta chậm mắt nửa nhịp, trùng nó một cái, bảo nó chó có lên tiếng.

Trong tầm cung Đông Phương Thất đã mất hết kiên nhẫn, rút kiếm ra chia vào Đông Phương Cửu nói: “Đủ rồi cửu đệ, câu chuyện bi thảm cũ rích của ngươi nói cũng nói xong rồi, thất ca ta còn phải làm chính sự.”

Đông Phương Cửu thần nhiên quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Thất ca, cái này sao có thể gọi là bi thảm được? Nếu không có những điều đó, cũng sẽ không có ta ngày hôm nay, ta còn phải cảm tạ chúng nữa ấy chứ.” Bất chấp ánh mắt kinh hãi của Đông Phương Thất, Đông Phương Cửu khom người, ghé sát tai Đông Phương Tấn, nói, “Mặc dù như vậy, phụ hoàng, ta vẫn định buông tha cho ông, dù sao như ông đã nói, ta vẫn là con trai của ông, thế nhưng ông lại làm một chuyện mà ta không thể nào tha thứ.” Nói đến đây, Đông Phương Cửu hạ thấp giọng đến mức chỉ có hai người bọn họ mới nghe được nói, “Suýt nữa khiến ta mất đi người mà ta yêu nhất.”

“Cho nên, phụ hoàng, ông phải dùng máu để gột rửa tội nghiệt của ông.”

Nói xong, Đông Phương Cửu cười vang rút thanh kiếm đâm sâu trong ngực Đông Phương Tấn ra.

“Ahhhh! ~~~~~” đây là âm tiết cuối cùng trên thế gian của Đông Phương Tấn.

Dòng máu đỏ sẫm chảy dọc theo thân kiếm trong tay Đông Phương Cửu, nhỏ giọt xuống tám thảm lông cừu trắng xóa, tụ thành từng đốm từng đốm hoa đỏ thắm, kiều diễm, yêu mị...

“Đông... Phương Cửu... Ngươi ngươi là một tên ác ma...” Đông Phương Thất từng nghĩ tới việc bức vua thoái vị, từng nghĩ tới khả năng bởi vì oán vị cần giết chết Đông Phương Tấn, nhưng hần chưa bao giờ nghĩ tới phải tự mình động thủ, càng không nghĩ tới dùng đến phương thức đâm máu như vậy, tàn nhẫn như vậy, tanh tưởi như vậy.

Đông Phương Cửu mỉm cười, hào quang khát máu vụt tắt, trở nên nhu hòa hơn.

“Thất ca, tới phiên ngươi.”

Đông Phương Thất hoảng hốt, không khỏi lui về sau mấy bước, kiếm chia vào Đông Phương Cửu, nói: “Đông Phương Cửu ngươi chó có can rờ! Trong phòng này đều là người của ta!”

Bầu không khí trong tầm cung chực chờ giương cung bạt kiếm, nguy hiểm hết sức căng thẳng.

Đông Phương Cửu gặp nguy hiểm! Ta đứng bật dậy, chân đã tê rần, lão đảo thiếu chút nữa ngã ngửa, cũng may Vô Cầu đỡ ta, đè vai ta xuống, hung dữ hạ giọng nói: “Tỷ điên hả? Đi vào là chết có biết hay không? ! Đông Phương Thất sẽ không tha cho tỷ! Mặc kệ tỷ là Thượng Quan Lăng hay là quốc sư!”

Ta há miệng lấy hơi, hai mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn bên trong.

Ta không biết làm sao, ta không có biện pháp gì, vô lương mẹ kế ta đây càng không có chú ý gì! Ở thời khắc máu chốt, mà ta lại chẳng có tí tích sự nào cả!

Đáng hận.

“Không được, ta phải vào cứu hần.”

“Tỷ cứu như thế nào? Tỷ biết võ công sao? Biết dùng độc sao?”

Thượng Quan Lăng, tỷ có bị ngốc không vậy? !”

“Ta...” Một lời đánh thức người trong mộng, ta hoàn toàn tỉnh táo, đưa tay đẩy nhóc Vô Cầu ra, chăm chú nhìn nó, nói: “Vô Cầu, đệ đi trước đi, mau rời khỏi hoàng cung, Đông Phương Cửu sẽ không lẽ loi đơn độc, hần nhất định sẽ có viện binh, nhưng bất luận thế nào hai bên sẽ quyết tử một trận, ở đây quá nguy hiểm, đệ phải đi! Đi mau!”

“Không, hai chúng ta phải cùng nhau đi!”

“Tên nhóc này, đệ đi trước đi, đệ không đi là liên lụy ta!”

“Ta đi rồi, tỷ sẽ liều mạng bắt chặp vì Đông Phương Cửu chứ gì!”

“Ngươi!”

Ngoài điện ta và Vô Cầu thấp giọng cãi nhau chí chóe, trong tấm cung nháy mắt tình thế bị lật ngược.

Vẫn giữ vẻ trầm mặc, Đông Phương Cửu chậm rãi, từng bước từng bước đi tới bên tường, vẻ mặt chăm chú như đang ngẫm nghĩ chuyện gì trọng đại. “Choang!” một tiếng, hần dùng kiếm chém nát bình hoa bên cạnh. Nhất thời giống như ảo thuật một đội quan binh khác xông vào trong điện, tầng tầng lớp lớp bao vây đám người của Đông Phương Thất.

Lần này đến phiên Đông Phương Thất biến sắc.

Nghe thấy tiếng động, ta và Vô Cầu thôi tranh cãi, lặng lẽ quan sát bên trong điện.

“Thất ca, ngươi vẫn luôn quá coi thường ta, có đúng không?”

“Được rồi! Được rồi!” Lặp lại mấy từ liên tục, trên trán Đông Phương Thất đã lấm tấm mồ hôi, đứng bên bờ vực sinh tử tồn vong có ai mà không sốt ruột. Đông Phương Thất nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thua cũng đã thua tâm phục khẩu phục rồi, ngươi còn dụng binh làm gì?”

“Ha ha, thất ca, chỉ có thể nói rằng ngươi quá ngu ngốc.” Đông Phương Cửu lạnh lùng nói, “Ngươi cho là cấm quân đều đã đổi thành người của cậu ngươi, thì ngươi có thể vô tư sao? Ngươi cho là lão bối miễn quân quyền của ta thì binh phù của ta thực sự thay đổi sao? Ngươi cho là người trong điện này chỉ là một đám vô tích sự hoàn toàn không có kinh nghiệm chiến trường ư?”

Ta nở nụ cười, đây mới là Đông Phương Cửu, Đông Phương Cửu không ai bì nổi.

“Giờ thì tỷ có thể an tâm rồi chứ? Chúng ta đi thôi.” Tiểu Vô Cầu túm lấy tay áo ta, ta xoay đầu qua đột nhiên nhìn thấy một tiểu thái giám quen mặt, nhưng nghĩ mãi vẫn không nhớ ra.

“Ma y đại nhân, ngài... ngài theo tiểu nhân đi thôi, hiện tại trong cung đều là người của thất vương gia, tiểu nhân đưa ngài rời khỏi hoàng cung trước đã.” Tiểu thái giám đông dãi một hồi, có chút khẩn trương lo lắng.

Ta sừng sốt một lúc, cố gắng nhớ lại hần rốt cuộc là ai.

“Ngươi là?” Tiểu Vô Cầu cảnh giác hỏi thăm.

“Tiểu nhân là người hầu ở ngự thư phòng, từng gặp Ma y đại nhân một lần.”

“Ồ.” Ta nhớ ra rồi, hình như, ta đúng là có gặp một tiểu thái giám mi thanh mục tú như thế, còn nhớ lúc đó ta có khen hần một câu, hần còn đỏ mặt ngượng ngùng.

“Ta không đi!” Tiểu Vô Cầu bướng bỉnh giữ chặt cánh tay ta, chết cũng không buông.

Lại nghe trong điện bỗng ồn ào náo loạn, tiếp theo là tiếng binh khí va chạm nhau choang choang.

Ta còn chưa kịp nhìn bên trong xem chuyện gì, đã bị tiểu Vô Cầu và tên tiểu thái giám kia, một đứa che miệng, một đứa kéo chạy về phía Thiên Điện...

Đông Phương Cửu, mong ngươi an toàn vô sự, ngươi và ta không hẹn ngày gặp lại.

Nhân văn đã hạc vô thường tại, hà xử giang thiên bất khả phi.

Đông Phương Cửu ngồi một mình trên tấm thảm lông cừu trắng đính đầy máu tươi, máu đó là của phụ hoàng hần. Đông Phương Cửu mâu quang như nước, đang thì thầm gì đó với người gần gũi với hần nhất, người đã từng yêu hần nhất, mẫu thân của hần.

Tương Sở, Bạch U vội vã chạy tới, khom người cùng kêu: “Gia!”

Đông Phương Cửu chậm rãi đứng dậy, Tương Sở, Bạch U rất hiểu chuyện không tiến lên đỡ hần, đôi mắt đen của Đông Phương Cửu bình thản, nói: “Giải quyết hết rồi chứ?”

Tương Sở khom người nói: “Hồi Gia, Khang Thành Tĩnh dẫn ba vạn binh đến, hai vạn đóng ở ngoài thành, đích thân dẫn một vạn vào thành, bị quân ta đánh bại, chạy tán loạn. Chết ba nghìn, bị thương năm nghìn, bị bắt hai nghìn.”

“Còn Đông Phương Thất?” Đông Phương Cửu thờ ơ mở miệng, thông thả bước ra ngoài điện, hần cần hít thở không khí thoáng đãng, còn tiếp tục ở trong căn phòng sặc mùi máu tươi này, hần sợ sẽ chịu không nổi.

Tương Sở lặng đi một lúc, cắn răng nói: “Gia, thuộc hạ vô năng, để Đông Phương Thất chạy thoát, thỉnh Gia trách phạt.”

Đông Phương Cửu dường như đã đoán trước được, trong mắt chẳng tỏ vẻ gì bức bối, chỉ khẽ thở dài: “Bỏ đi, Gia đã sớm biết thất ca của Gia cũng không tầm thường, ha ha, tự có thần nhân giúp đỡ hần.”

“Gia...” Tương Sở đứng thẳng người dậy nhìn Đông Phương Cửu, thoáng do dự một lúc, lại nói, “Linh Phi cũng không thấy đâu. Binh Bộ Thượng Thư vốn dẫn theo năm nghìn quân tuyệt đối có thể bao vây diệt trừ toàn bộ binh lực Khang Thành Tĩnh dẫn vào Phụng Dương, nhưng không biết từ đâu lại xuất hiện hai đội nhân mã giúp hấn đào tẩu, dẫn đường chặn hậu, trông không giống quân trong binh doanh.”

Đông Phương Cửu nhếch môi, một nụ cười quỷ dị hiện ra, đôi con ngươi đen thẳm càng trở nên sâu hun hút, phun ra hai chữ: “Ám cung.”

Một lát sau, ánh mắt Đông Phương Cửu đột ngột sáng bừng, xoay người nhìn Tương Sở hỏi: “Lăng Nhi đâu? Sắp xếp nàng đến chỗ nào rồi?”

Chỉ một câu này thôi đã khiến Tương Sở, Bạch U nhất thời mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Tương Sở cúi đầu không dám nhìn Đông Phương Cửu, bàn tay trong tay áo siết chặt, không biết phải nói thế nào.

Trong tích tắc, Đông Phương Cửu đã nhận ra sự khác lạ, một cảm giác nguy hiểm bỗng dâng lên trong ngực hấn, khiến hấn trong nháy mắt hít thở không thông.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 138: Binh biến hoàng thành, chia ly đau đớn. [hạ]

ương Sở quỳ sụp xuống đất, ngẩng đầu nhìn Đông Phương Cửu cao cao tại thượng, giọng run run: “Gia..... thuộc hạ.....”

Bạch U nhìn Đông Phương Cửu, đôi mắt màu lam giờ đây cũng không còn sắc sảo như trước.

“Bẩm gia, Lăng chủ tử mất tích rồi.” Bạch U nói chuyện luôn luôn ngắn gọn.

Đông Phương Cửu đột ngột dè tay lên lồng ngực, phụng mầu lóe lên tia sắc lạnh, gần từng tiếng: “Các ngươi, tốt nhất cho Gia một lời giải thích hợp lý.”

Bạch U cũng quỳ xuống, cúi đầu nói: “Thuộc hạ không thể giải thích.”

“Ngươi!—” Trong đôi mắt đen hấn lên những tia khát máu.

“Gia! Là như vậy, buổi trưa thuộc hạ tự mình đến phủ Quốc Sư nghênh đón Lăng chủ tử, nhưng lúc thuộc hạ đến Lăng chủ tử đã biến đâu mất, chỉ còn lại đồ đệ của Ma Y, chưa có mệnh lệnh của Gia thuộc hạ cũng không dám tự mình làm bậy, đành phải phái người ở Phụng Dương thành tìm kiếm Lăng chủ tử trước.....”

“Ha ha, sau đó thì sao? Lăng nhi đâu? Nàng đang ở đâu? Ngươi nói đi.”

“.....”

“Từ trưa ngươi đã biết Lăng nhi biến mất, vì sao không lập tức bẩm báo với Gia? Tại sao bây giờ mới nói? Tương Sở, có phải Gia đối đãi với ngươi tốt quá, nên ngươi đã quên mất cách làm việc cho Gia rồi chăng? Hừ?!”

Tương Sở không biện bạch gì, cúi đầu lặng thinh.

“Gia, là thuộc hạ ngăn cản Tương Sở, hấn mới không bẩm báo với Gia.” Bạch U nói từng chữ kinh động mọi người.

“Chát —”

Khóe môi Bạch U rỉ ra một vệt máu đỏ.

“Bạch U, ngươi chắc đã có thể thay gia làm chủ.”

Lời lẽ lạnh buốt, khiến Bạch U không rét mà run, khóe môi bỗng rất nhắc nhở hấn, Vương gia của bọn họ lại quay trở lại con người trước kia, trở lại những ngày tháng không bao giờ nở nụ cười với thuộc hạ.

“Bạch U không dám.”

“Không dám? Ha ha. Vì sao ngăn cản Tương Sở? Vì sao không để hấn bẩm báo với Gia?”

Bạch U hít sâu, đáp: “Thuộc hạ cho rằng nên lấy đại cục làm trọng.”

Đông Phương Cửu cười gằn một tiếng, trái tim hoàn toàn nguội lạnh: “Đại cục? Tốt! Tốt lắm! Rất Tốt!”

“Hai người các người theo Gia nhiều năm như vậy, chắc biết nên làm thế nào rồi chứ? Hay muốn Gia đích thân động thủ?” Đông Phương Cửu xoay người, đưa lưng về phía hai người bọn họ. Nếu giờ phút này hai người bọn họ đứng dậy công kích hắn, Đông Phương Cửu ắt phải chết, nhưng Bạch U, Trương Sở chỉ quỳ rạp dưới đất không động dậy, dù cho họ biết số phận mình rồi sẽ thế nào.

“Gia, ngài nể tình Bạch U đi theo ngài nhiều năm hãy tha cho hắn đi, hắn chỉ vì niệm tình huynh đệ mới nói thay thuộc hạ, Bạch U đối với Gia tuyệt không hai lòng!” Trương Sở biết mình chắc chắn phải chết, bây giờ hắn cũng chỉ mong bảo vệ được Bạch U, tình cảm giữa bốn người “Bạch Y Khanh Trương”, tuyệt không giả dối.

Lúc này, một hoàng sam nữ từ vội vã chạy tới, vừa nhìn thấy Đông Phương Cửu lập tức quỳ xuống, mắt rung rung nói: “Gia! Xin Gia bỏ qua cho Bạch U, Trương Sở! Hai người bọn họ một lòng vì Gia nhiều năm như vậy không có công lao cũng có khổ lao, xin Gia cho họ một con đường sống!”

“Gia!~~~~”

Đông Phương Cửu khép mi, không trả lời Y Y.

Hắn làm sao không biết “Bạch Y Khanh Trương” vì thiên hạ của hắn đã làm không ít chuyện, làm sao không biết lòng trung thành của bốn người bọn họ, nhưng mà.....

Nhưng mà, việc gì cũng có thể mắc sai lầm, có thể để Đông Phương Thất chạy thoát, thậm chí có thể thua trận đêm nay, nhưng mà không thể.....

Sao có thể để Lãng nhi của hắn biến mất?

Sao có thể?!

“Gia, Lãng chủ tử cát nhân thiên tướng nhất định sẽ bình an vô sự, Lãng chủ tử tính tình phóng khoáng nhân hậu, nếu nàng biết Bạch U, Trương Sở hai người vì nàng mà chết, nàng nhất định sẽ đau lòng, Gia!~~~~”

Đông Phương Cửu biến sắc: “Y Y, người đang uy hiếp Gia?”

“Y Y không dám.”

Một hồi lâu sau, Đông Phương Cửu rốt cục mở miệng.

“Trương Sở tự phế năm thành công lực, Bạch U tự chặt một tay.” Đông Phương Cửu lạnh lùng nói, nói xong xoay lưng, phất tay áo bỏ đi.

Đột nhiên, Y Y thở ra một hơi, khóe môi hé lộ một nụ cười khổ, ngã bệt xuống đất.

“Cũng còn may, còn may.....”

Bạch U nắm chặt thanh đao đứng dậy, đôi mắt màu lam nhìn thẳng vào Y Y, thanh âm không có nửa phần cảm kích: “Y Y, người sai rồi, người như thế chỉ khiến Gia ngày càng lún sâu.”

Y Y ngẩng đầu nhìn Bạch U, cười nói: “Vậy thì có gì không tốt? Gia so với trước kia tốt hơn không biết bao nhiêu lần! Gia lúc trước đâu có cười với chúng ta, Gia lúc trước cũng không vì lời thỉnh cầu của người khác mà thay đổi quyết định, Gia bây giờ có máu có thịt có tình cảm, như vậy có gì không tốt? Ta sai chỗ nào chứ?!”

Bạch U lắc đầu, Trương Sở thản nhiên mở miệng: “Một vị vua không cần những điều này. Y Y, đây cũng chính là lí do vì sao Bạch U liều chết ngăn cản ta đem chuyện Lãng chủ tử mất tích bẩm báo với Gia.”

“Người, các người!” Y Y trừng mắt nhìn hai người, “Các người quả thật muốn Lãng chủ tử cứ như vậy..... biến mất?!”

Trương Sở, Bạch U không trả lời.

“Nữ nhân đối với Gia có thể rất quan trọng, có thể quan trọng hơn cả chúng ta, nhưng tuyệt đối không được vượt cả giang sơn của Gia, thiên hạ của Gia.” Bạch U lạnh lùng nói xong, vung đao, máu bắn tung tóe, cánh tay rơi xuống.

***

Tiểu thái giám dẫn bọn ta lên lút rồi khỏi hoàng cung, nhưng bọn ta lại không thể rời khỏi Phượng Dương, Phượng Dương thành khắp nơi hoảng loạn, dân chúng khóc than, còn có đám quan binh vô si cướp của đốt nhà.

“Làm sao bây giờ?” Vô Cầu nhìn tiểu thái giám, tiểu thái giám cau mày, bắt đầu đi lắc đầu.

“Những binh lính đó của ai?” Ta hỏi.

“Xem ra là của Khang tướng quân.” Tiểu thái giám đáp.

“Người của Đông Phương Thất hay là Đông Phương Cửu?” Ta đâu biết Khang tướng quân là ai chứ.

“Thất vương gia.” Tiểu thái giám nói ngay không cần nghĩ, “Khang Thành Tĩnh là cậu ruột của Thất vương gia.”

“Ồ.” Ta trầm ngâm một chốc, rồi quay ra nói với hai đứa trẻ, “Đi, trước tiên tìm một căn nhà dân mà bọn chúng đã lục soát trú tạm cái đã.”

“Ừ.” Tiểu Vô Cầu gật đầu, nhìn đám trẻ con khốn khổ đang hấp hối, đôi mắt to tròn không chút biểu cảm.

Ta nhìn quanh bốn phía, chọn một căn nhà gần nhất, kéo Vô Cầu cùng tiểu thái giám trèo tường vào, không may trong viện còn sót vài tên lính, bọn chúng vừa định kêu lên đã bị Tiểu Vô Cầu hạ độc gục xuống.

Chúng ta vừa mới vào nhà, thì nghe từ gian ngoài truyền đến giọng nói hoảng hốt của tiểu thái giám: “Không hay rồi! Có thể là người của Thất vương gia!”

“Làm sao bây giờ?”

“Suyt!” Chỉ mong không phải là người của Đông Phương Thất, bọn người thuộc “Cửu bang” chúng ta mà rơi vào tay hắn tuyệt không có kết cục tốt đẹp gì.

“Tướng quân, ở đây có người chết!”

“Tướng quân, là khổ binh của chúng ta!”

“Bên trong có người, phá cửa cho ta!” Thanh âm phẫn nộ của Khang Thành Tĩnh vang lên.

“Ngươi và Vô Cầu đi trước đi!” Ta kéo Tiểu Vô Cầu lên giường đất, mở cửa sổ phía sau, thúc giục bọn nhỏ.

Tiểu Vô Cầu quát lên: “Chẳng lẽ muốn ta bỏ tỷ một mình mà chạy thoát thân? Ta không làm được!”

“Ngu ngốc! Không phải còn có.....” Ta nhìn tiểu thái giám, phát hiện mình còn chưa biết tên nó.

Vừa định hỏi tên của tiểu thái giám, thì hàng loạt mũi tên từ ngoài bắn vào, ta chỉ kịp kéo lấy Tiểu Vô Cầu lăn mình né tránh, nhỏ giọng nói: “Bọn khốn kiếp!”

“Ặc.....” Một mũi tên vút qua, xước một đường trên bả vai.

Đột nhiên, ta cảm thấy đằng sau có một dòng chất lỏng ấm nóng chảy qua, kinh hãi, nghiêng đầu sang nhìn, đập vào mắt là gương mặt tươi cười của tiểu thái giám.

“Ài! Này! Tiểu công công! Tiểu công công!” Máu nóng từ lòng bàn tay ta trào ra, ta dù có đè chặt thế nào cũng không cầm máu được, tiểu thái giám mặt dần tái nhợt, “Tiểu công công ngươi cố chịu đựng, không sao đâu! Ngươi ráng đợi! Ráng đợi một chút!”

“Ai cho các ngươi bắn tên?!” Bên ngoài một nam tử áo đen lạnh lùng quát, con ngươi sắc bén nhìn chằm chằm Khang Thành Tĩnh.

Ta đặt tiểu thái giám vào lòng Vô Cầu, thẳng lưng lên, đẩy cửa bước ra, lạnh lùng nhìn đám người bên ngoài, gầm lên: “Giết đã đủ chưa?!”

Khang Thành Tĩnh thấy ta quát hấn, then quá hoá giận, quát to: “Ngươi là ai?! Sao dám vô lễ với bốn tướng quân!”

Ta không thèm nhìn hắn, nói vọng vào trong phòng: “Vô Cầu, chăm sóc tiểu công công.”

Đứng bên cạnh Khang Thành Tĩnh lặng lẽ quan sát mọi việc là một người đàn ông mặc đồ đen, trên trán hắn có một vết sẹo hình tia chớp.

“Hồ đồ ngu xuẩn! Chém cho ta!”

“Dừng tay.” Nam tử áo đen khẽ cất tiếng, lạnh lùng ngăn cản mệnh lệnh của Khang Thành Tĩnh, Khang Thành Tĩnh khó hiểu nhìn về phía hắn, chỉ thấy hắn tiến lên từng bước, hơi khom người với ta, ôm quyền nói: “Ra mắt quốc sư.”

“Quốc sư?!” Khang Thành Tĩnh giật mình, trừng mắt nhìn ta.

Ta thoáng nhìn nam tử áo đen, dù biết hắn là người của Đông Phương Thất, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể tin tưởng hắn, dù sao Khang Thành Tĩnh sẽ không nghe ta, lại càng không vì ta mà cứu người.

Ta nói với nam tử áo đen: “Cảm phiền mời một vị đại phu đến, có người bị trúng tên.”

Tầm mắt người áo đen dừng lại nơi bả vai ta, ta cười nói: “Không phải ta, còn người bị nặng hơn, làm phiền ngươi.” Ta lại thúc giục hắn.

Khang Thành Tĩnh giờ mới hoàn hồn, ánh mắt lóe lên vẻ giảo hoạt, lệnh cho binh lính bên cạnh: “Còn không mau ‘mời’ quốc sư qua đây!”

Người áo đen chậm rãi xoay lại, căn dặn Khang Thành Tĩnh: “Tìm một đại phu, chuẩn bị một chiếc xe ngựa.”

Khang Thành Tĩnh nhìn chằm chằm vào hắn, cắn răng rống nhện, quay đầu mắng tiểu binh kia: “Các người không nghe thấy lời của Lôi đường chủ sao?! Mau mời đại phu! Tìm luôn xe ngựa!”

Vô Cầu từ phòng trong bước ra, nhìn ta, nhe răng cười có chút miễn cưỡng: “Còn tìm đại phu cái gì, ta chính là đại phu, ngốc! Tiểu công công không có gì đáng ngại, chỉ là mất máu quá nhiều nên đã bất tỉnh.”

Giờ ta mới thấy nhẹ lòng, đang muốn cười với Vô Cầu một cái, chợt thấy trời đất quay cuồng, nhất thời trước mắt tối sầm, giây tiếp theo không biết gì nữa.

“Lăng..... Sư phụ!”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 139: Thân hãm “Tào doanh”, là phúc hay họa (1)

ương Tấn An năm ba mươi lăm, lão Lương Vương Đông Phương Tấn băng hà, để lại di chiếu truyền ngôi cho con trai thứ chín.

Tân đế lên ngôi, sửa niên hiệu là Lăng Cửu năm thứ nhất.

Một vị vua mới hai mươi hai tuổi thì quá trẻ, thế nhưng khoảnh khắc khi hắn ngồi lên ngai rồng, một loại khí thế áp đảo, tôn quý bẩm sinh không khỏi được tất cả mọi người tín phục.

Có lẽ, chỉ có Thượng Quan Lăng mới biết, vị tân vương được tứ hải xưng là anh tuấn nhất, tàn nhẫn nhất, vô tình nhất, người sở hữu một đôi mắt phượng huyền bí sáng quắc sâu thăm thẳm và một gương mặt ngạo mạn bất tuân, góc cạnh rõ ràng, một nam nhân đáng vẻ trông thành thực như vậy, thành thực đến mức có thể đình thiên lập địa, dùng đôi vai vạm vỡ gánh vác một dải giang sơn này, đã từng ở trước mặt một người nào đó ngưng ngưng, dịu dàng, kích động.

Cực nam Phụng Dương có một con sông, tên là sông Gia Lăng.

Đông Phương Thất chiếm vùng cực nam sông Gia Lăng, xưng vương, sửa quốc hiệu là “Tân Lương”, thống lĩnh mười vạn đại quân thế phải thanh trừ kẻ giết cha oán vị – tân đế Đông Phương Cửu.

Chiến hỏa mờ mịt tràn ngập trên dòng sông Gia Lăng mỹ lệ.

Trong cơn mơ màng, đầu tiên cảm thấy mình chạy trên lưng ngựa, sau đó lại thấy lác lác chao đảo. Lúc này đây, hai mắt ta bị bịt kín, không biết bị hạ được gì, thân thể ỉu xiu không chút sức lực.

Trên đường đi, thỉnh thoảng có người thay thuốc cho vết thương trên vai ta.

Lúc hai mắt có thể nhìn thấy mọi vật thì xung quanh đều là cờ xí có thêu một chữ “Thất” đỏ như lửa, còn có một đôi mắt tràn ngập hứng thú đang nhìn mình.

Đông Phương Thất.

Ta giữ chặt cổ họng, lâu quá không có một giọt nước nào khiến cổ họng ta khô khốc không thốt ra âm thanh nào.

Một chén nước được đưa tới trước mặt ta, khẽ gọi: “Quốc sư.” Đông Phương Thất còn định đưa tay đỡ ta, bị ta lườn một cái rụt lại.

Ta nhận chén nước, chậm rãi uống, trong lòng thầm tính toán làm sao để đối phó với tên Đông Phương Thất không biết xấu hổ kia.

“Trưởng công chúa?”

Đông Phương Thất lại gọi một tiếng, ta giật mình lập tức bị sặc, ho liên tục không ngừng.

“Mị Nương~ “

Trời xanh ơi! Hắn đã biết rồi sao! Biết hết rồi sao!

Lúc này, một nam tử áo đen vén màn lên, lạnh lùng bước tới, nói với Đông Phương Thất: “Lăng công chúa mới tỉnh, thân thể chưa phục hồi, người đợi thêm một lát rồi hẵng hỏi không được sao?”

Đông Phương Thất không cam lòng lờm hai người trước mặt, nhưng vẫn vén màn đi ra ngoài, hậm hực nói: “Dù gì nàng cũng không thoát khỏi lòng bàn tay ta đâu!”

Nam tử áo đen cầm lấy bát nước rửa không trong tay ta, cung kính nói: “Mời công chúa đi nghỉ, tại hạ cáo lui trước.”

Ta gọi lại: “Đợi đã.”

Nam tử áo đen dừng chân, xoay người lại nói: “Sao?”

Ta nở nụ cười chua chát, môi mím chặt.

Nam tử áo đen đợi một lát, không nói câu gì. Hắn ngẩng đầu, nhìn Thượng Quan Lăng ngồi tựa trên thành giường, vẻ mặt thản nhiên, tựa như vạn sự trên thế gian này đều không liên quan gì tới hắn.

“Công chúa có việc gì cứ trực tiếp ra lệnh cho tại hạ, tại hạ là Lôi Minh.” Lôi Minh bỗng lơ mơ hiểu được, vì sao cung chủ lại thăm mền người này như vậy.

“Hai đứa trẻ bị đem đi cùng với ta vẫn khỏe chứ?”

Lôi Minh thoáng sùng sốt, trả lời: “Đều khỏe. Cả hai đều đang ở trong lầu quân y giúp việc.”

Ta nở nụ cười, tên Đông Phương Thất này thật đúng là không lãng phí nhân tài.

“Một lát tại hạ sẽ ra lệnh cho người đưa chúng trở lại hầu hạ bên người công chúa.”

Lôi Minh nói xong xoay người rời khỏi doanh trướng.

Ta khẽ thở dài, thầm nghĩ: “Đông Phương Thất bắt ta nhất định là để uy hiếp Đông Phương Cửu, ta nên làm thế nào mới có thể không liên lụy đến hắn đây?”

Quan sát kỹ chung quanh, mọi thứ trong lầu bày biện cực kỳ đơn giản, nhưng vẫn có thể nhìn ra là nơi ở của nữ tử. Ta thò chân xuống giường, đứng dậy, tay chân tuy có hơi run rẩy, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể chống đỡ được. Vịn mép bàn, ta chậm rãi bước tới bàn trang điểm, bên trên có một ít trâm cài châu hoa các loại, ta cầm lấy một cây trâm bạc, nhét vào trong tay áo, rồi cẩn thận tìm xem còn có vật gì dùng được hay không. Bỗng nhiên, trong gương xuất hiện một bóng người khác, ta quay phắt người lại, lòng hốt hoảng, lẽ nào Đông Phương Thất thay đổi chủ ý muốn trước tiên kết liễu ta?

Động tác đột ngột khiến trước mắt tối sầm, mắt thấy sắp sửa không thể đứng vững, chuẩn bị ngã xuống, một cánh tay mềm mại vurun ra đỡ ta lại, một giọng nói dịu dàng nhỏ nhẹ vang lên bên tai ta.

“Người? ! Linh Phi!”

Ta giật mình, sủng phi của Đông Phương Tấn! Bình thường nàng đều mặc một bộ y phục mỏng lộ ra nửa ngực, nhưng hôm nay lại là một thân y phục đen nhánh, nếu không phải xác định nàng là người bên phe Đông Phương Thất, ta thực sự cho rằng nàng là thân thích của Bạch U thủ hạ Đông Phương Cửu.

Trong lòng không khỏi hừ lạnh một tiếng, đẩy cánh tay cô ta ra, bước tới bên cạnh bàn ngồi xuống.

“Linh Lung tham kiến Lăng chủ tử, cuộc sống sau này của chủ tử sẽ do Linh Lung hầu hạ.”

Ta khẽ nhướn mày, nói: “Ta làm gì có phúc mà hưởng?”

Linh Lung cười duyên đáng bước về phía ta, khom người, dịu dàng nói: “Có thể hầu hạ chủ tử là phúc của Linh Lung, mong chủ tử sau này có thể nói tốt mấy câu cho Linh Lung ở trước mặt chủ nhân, Linh Lung sẽ cảm kích suốt đời.”

“Ta nói rồi, không cần đâu!” Cầm lấy chén trà rót nước uống, tay bỗng dừng bị giữ lại, sau đó là đón lấy nụ cười kiên quyết của Linh Lung, “Chủ tử, loại việc nặng nhọc này để Linh Lung được rồi.”

Ta đứng bật dậy, nhưng đầu hơi choáng váng, nhìn chằm chằm vào gương mặt tươi cười của Linh Lung, ta không thể nói thêm câu nặng lời nào nữa.

Đúng lúc đó, Lôi Minh bung chén thuốc bước vào.

“Linh Lung? Sao người lại ở đây?” Lôi Minh kinh ngạc hỏi.

Linh Lung xoay người, mỉm cười nói: “Chủ nhân phân phó, Lăng chủ tử kim chi ngọc điệp vẫn nên do ta hầu hạ tốt hơn, nam nhân tay chân lông ngóng, chủ nhân không yên tâm.”

Lôi Minh nhìn chằm chằm Linh Lung, mắt sáng như ngọn đuốc, một lát sau hắn nói: “Cung chủ vừa ra mệnh lệnh mới, Lăng chủ tử sẽ do Vô Cầu tới chăm sóc như trước đây, nếu người không tin, có thể tự mình tới hỏi lại chủ nhân.”

Nhìn hai người nói qua nói lại toàn những lời tranh “quyền hầu hạ” ta mà thấy mắc cười trong bụng.

Chủ nhân, công chúa mà họ nhắc tới là ai nhỉ? Không lẽ là Uyển Nhi? ! Không đâu, cô ta sao có thể giúp đỡ Đông Phương Thất được! Vậy thì là “cung chủ” rồi (công chúa và cung chủ phát âm giống nhau), hẳn là nam hay nữ? Ở cung nào? Vì sao lại muốn giúp đỡ Đông Phương Thất làm việc ác? Vì sao thuộc hạ của hắn lại tất cung tất kính với ta như vậy? Bây giờ ngồi nghĩ lại, hồi đầu lúc ta mới vừa vào hoàng cung Lương Quốc, Linh Lung đã có ý giúp ta, nếu không Đông Phương Tấn cũng không thể tin nhiệm ta nhanh chóng như vậy. Xem ra, cung chủ, chủ nhân của bọn họ có quen biết ta, hơn nữa quan hệ với ta cũng không tồi, không biết là quen với ta hiện tại, hay là với Thượng Quan Lăng trước đây?

Bụng đầy nghi vấn nhưng không thể nào hỏi được.

“Linh Lung, hoàng cung Lương Quốc nhờ có người giúp ta, ngày khác ta chắc chắn sẽ nói vài lời giúp người trước mặt cung chủ các người.” Ta quyết định ra tay từ chỗ Linh Lung, đừng thấy Lôi Minh đối với ta có vẻ cung kính có thừa mà nhảm, con người hắn vừa nhìn là biết sẽ không có “tướng làm phản”, sẽ tuyệt đối trung thành đối với cung chủ của bọn họ, sẽ hết sức giữ mồm giữ miệng. Mà ta cũng tin chắc là giữa phụ nữ với nhau rất dễ trò chuyện cởi mở, chỉ cần ta cho Linh Lung cơ hội, cô ta hẳn sẽ đồng ý giao hảo với ta.

Linh Lung quả nhiên sững sốt vì câu nói bất thành linh của ta, ngẩn ra một lát mới nhìn ta, cung kính trả lời: “Linh Lung đa tạ Lăng chủ tử!”

Lôi Minh thì nhìn ta dường như có chút đăm chiêu, cầm chén thuốc đặt trên bàn rồi ra khỏi doanh trướng.

Lương Quốc, ám cung Kinh Lôi Đường.

Một đôi mắt tím dường như đang tóe lửa, Âu Dương Yến nổi trận lôi đình với Lôi Minh đang quỳ dưới mặt đất: “Bản tọa bảo người phải bảo vệ nàng cho tốt, người bảo vệ như vậy sao?”

“Thuộc hạ biết sai.”

“Cũng may có Vô Cầu bên cạnh nàng, bằng không thì độc trên mũi tên kia lũ lang băm đầu đường xó chợ há có thể giải được? !”

“Dạ, thuộc hạ biết sai.”

“Lôi Minh, bản tọa từ trước tới nay đều cảm thấy người hiểu rõ tâm ý của bản tọa, trong lòng bản tọa vị trí của người không hề thua kém Tiêu Vô và Linh Lung, nhưng lần này người thực sự khiến bản tọa rất thất vọng.”

Lôi Minh ngẩng đầu nhìn thẳng Âu Dương Yến, trầm giọng nói: “Thuộc hạ biết tội, xin cung chủ trách phạt!”

“Bản tọa hỏi người, bản tọa dặn đi dặn lại bảo người nghìn vạn lần đừng phòng tên Đông Phương Thất, chớ để cho hắn thấy được hình dạng của Lăng Nhi, nhưng người đã làm thế nào? Há? Người lại đi nói với bản tọa là Đông Phương Thất đã biết Lăng Nhi giả chết, còn để hắn phát hiện ra Lăng Nhi chính là vũ cơ nhất vũ thành danh ở bữa thọ yến lúc trước!”

“Cung chủ! Thuộc hạ tự biết tội không thể tha, thỉnh cung chủ ban cho cái chết!”

Âu Dương Yến gõ nhẹ ngón tay trên tay vịn bạch ngọc khắc hoa, một lúc lâu, hắn mới đưa mắt nhìn về phía Lôi Minh, hừ lạnh một tiếng nói: “Bản tọa cho người một cơ hội cuối cùng, thay bản tọa bảo vệ nàng, canh chừng Đông Phương Thất.”

“Dạ, cung chủ! Tạ ơn cung chủ không giết. Thuộc hạ xin cáo lui.”

Lôi Minh nói cũng giữ lời, lúc chàng vạng Vô Cầu đã được đưa tới chỗ ta, thằng nhóc này vừa nhìn thấy ta hai mắt đã rung rung ngấn nước, nó tưởng ta nếu không bị Đông Phương Thất giết chết thì cũng vì trúng tên mà chết toi rồi.

Ta lấy làm lạ hỏi nó, vì sao Tiểu Ngư Nhi, khụ khụ, chính là tiểu công công đã giúp đỡ chúng ta ra khỏi hoàng cung lại còn chán mũi tên thay ta đó, thương tích của hắn còn nghiêm trọng hơn ta nhưng lại không có việc gì, còn ta chỉ xây xát ngoài da một chút mà lại nguy hiểm đến tính mạng.

Thằng nhóc Vô Cầu tỏ vẻ khinh thường giải thích, nói là không may trên mũi tên lướt qua vai ta đã được tẩm độc, vốn định dùng để bắn Đông Phương Cửu, kết quả không ngờ sau khi khởi binh tạo phản, mũi tên độc còn sót lại một ít, sau đó lúc bắn tên vào nơi chúng ta trốn thì bắn loạn cả lên, hoàn toàn mặc kệ có độc hay không độc.

Ta cười hì hì nói với nó, vậy xem ra là ta trúng giải độc đắc rồi ha, nhóc Vô Cầu lại mắt nước lưng tròng nhìn ta, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nói thật lòng, ta lại để thằng nhóc thối này làm cho cảm động ghen ngào, suýt tí nữa mũi cũng cay cay, nước mắt cũng lưng tròng.

Vô Cầu ở luôn trong lều cùng ta, cuối cùng còn chết sống đòi ngủ ở trong phòng ta.

Hoàn hảo, một đêm vô sự.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 140: Thân hãm “Tào doanh”, là phúc hay họa (2)

Hôm sau, Đông Phương Thất và Lôi Minh một trước một sau tới trước lều của Thượng Quan Lăng, lúc nhìn thấy đối phương cả hai người đều vô cùng kinh ngạc.

“Ngươi tới làm gì?” Đông Phương Thất hỏi trước.

Lôi Minh nói: “Ta tới đưa thuốc, còn Thất vương gia?”

Đông Phương Thất ghen hòng, rồi nói: “Ta đến xem ngươi có đưa thuốc đúng giờ không!”

Lôi Minh nhìn về mặt hấn, trong lòng tự hiểu rõ. Hấn sắp xếp cho Thượng Quan Lăng ở trong một căn lều dành cho thân thích của các tướng quân, lòng dạ Tư Mã Chiêu (*) của hấn không cần nói cũng biết. Nhưng lúc này Lôi Minh không tiện vạch mặt, bèn nói: “Đã thế, xin mời Vương gia cùng vào vậy.” Lôi Minh đưa tay nhường đường, Đông Phương Thất bị vẻ mặt tự tiểu phi tiểu của Lôi Minh làm cho chột dạ, nhưng muốn gặp “ngươi ta” thì vẫn nên chiếm thế thượng phong.

(*) chỉ những kẻ có ý đồ xấu

Đông Phương Thất và Lôi Minh cùng bước vào trong lều, đúng lúc nhìn thấy Thượng Quan Lăng đang được Vô Cầu hầu hạ thay y phục, hai con mắt Đông Phương Thất thoáng chốc tròn trắng, còn Lôi Minh thì hơi xấu hổ, trong lúc hốt hoảng xoay người đi ra.

Ta nghe tiếng động thì biết có người đến, không phải đến thăm vấn, mà là đến đưa thuốc. Vừa xoay người lại thì thấy ánh mắt hèn hạ của Đông Phương Thất khiến ta chỉ muốn ói, thôi rồi, con thèm ăn bữa sáng đi tong rồi. Aizz. .

“Lôi tướng quân đã tới, vì sao vừa nhìn mỗ Lăng đã bỏ đi? Lễ nào Thượng Quan Lăng ta đáng sợ như hồng thủy mãnh thú hay sao?” Ta cất giọng nói với Lôi Minh đang dậm bước ra khỏi lều, lại quay sang nói với nhóc Vô Cầu: “Vô Cầu, ngươi ra ngoài một lúc đi.”

Ta không biết Lôi Minh giữ chức quan gì dưới quyền Đông Phương Thất, nhưng nhìn thái độ của hấn hôm ấy đối với Khang Thành Tĩnh thì có thể nói chức quan cũng không nhỏ, ta cứ xưng hô với hấn là tướng quân, dù gì cũng là kẻ cầm đầu một đám võ biên, chỉ có cách xưng hô khác nhau mà thôi.

“Cứ cho là Lôi tướng quân không muốn nhìn thấy mỗ Lăng, nhưng cũng không thể cắt phần thuốc của mỗ Lăng chứ, có phải hay không?”

Lôi Minh xoay người lại, bước vào trong, đặt chén thuốc lên bàn, rồi mới nhìn thẳng vào ta.

Ta tự mình ngồi xuống chiếc ghế được lót đệm, ung dung nói: “Thất vương gia, Lôi tướng quân, mời ngồi.”

Đông Phương Thất sớm đã hoàn hồn, bị Thượng Quan Lăng trừng cho một cái, làm sao mà không tỉnh cho được, hấn thầm nghĩ: “Nàng nào có dáng vẻ của một kẻ bị bắt giam, mà xem ra còn giống chủ nhân hơn cả mình. Loại khí chất tôn quý này bất kể ở đâu, hay trong hoàn cảnh nào đều không có cách gì che giấu được, khiến người khác phải tâm cam tình nguyện thân phục trước nàng. Trường công chúa cũng không phải hư danh.” Chỉ là hấn không hiểu nổi, vì sao nàng muốn giả chết, vì sao từ bỏ vinh hoa phú quý không hưởng mà lại phiêu bạt khắp nơi?

Không muốn bị khí thế của nàng áp đảo, Đông Phương Thất đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Thượng Quan Lăng, vì sao cô giả chết?”

Ta nghiêng đầu, “Giả chết? Giả chết cái gì?” Bàn tay ta siết chặt trong tay áo, Lôi Minh ở gần đó có thể cảm giác được thân thể bất chợt căng lên của ta.

“Cô đừng có mà diễn kịch với bản vương, toàn bộ người trong thiên hạ đều biết Trường công chúa Ngọc Quốc đã chết!”

Ta cười khẽ một tiếng, ánh mắt lướt qua Đông Phương Thất dừng lại trong chốc lát, nói: “Cho nên, là đã chết, chứ không phải giả chết.”

“Vậy hiện tại cô là gì? Là ma à? ! Có thứ ma nào như cô sao? !” Đông Phương Thất cuống quá nói năng không lựa lời.

Ta cười: “Chỉ là sống lại, không thể sao, Thất vương gia?”

Đông Phương Thất bị hỏi, biết rõ là ta khiêu khích nhưng hấn nói không lại, chỉ có thể oán hận nhìn ta, lại hỏi: “Được! Được! Vậy sau khi sống lại vì sao không tiếp tục làm công chúa của cô đi, mà lại... mà lại trở thành quốc sư của Lương Quốc ta? !”

“Ồ, ha ha, kẻ hèn rảnh rồi vô sự nên tìm một kiêm chức để làm mà thôi.”

“‘Kiêm chức’ cái gì? ! Cô dám nói quốc sư Lương Quốc ta là ‘tiện chức’(*) sao? ! Thật to gan!” Đông Phương Thất tức giận nói, “Thượng Quan Lăng cô nên biết rõ hoàn cảnh hiện tại của mình! Đừng tưởng rằng nơi này là Ngọc Quốc của cô! Ở đây là địa bàn của bản vương, đừng có mà vờ vĩnh!”

(*) từ đồng âm

Ta buông tay, cất giọng hời hợt với Đông Phương Thất: “Hết cách rồi, kẻ hèn luôn luôn vờ vĩnh như thế.”

“Ngươi! Thượng Quan Lăng!” Đông Phương Thất vỗ bàn đứng lên, hung hăng trừng ta.

Lôi Minh toát mồ hôi.

Ta vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt lạnh lùng giống như đang châm biếm Đông Phương Thất. Đông Phương Thất cho tới bây giờ đều luôn đầu không lại ta, hồi còn ở Ngọc Quốc cũng vậy, ở trong doanh trại của hắn cũng thế.

Đông Phương Thất cười gằn gằn dữ, “Không hổ là vũ cơ của Cửu vương phủ, ngoài hầu hạ nam nhân ra miệng lưỡi còn lợi hại như thế!”

Ta chỉ sừng sốt nửa giây, không bị hắn kích, nhồi thêm một câu “Quá khen” rồi tự mình ngồi xuống bên sập, nhặt mấy quân cờ lên bày bàn cờ. Nghiêng đầu nhìn về phía Lôi Minh, hỏi: “Lôi tướng quân có hứng thú không?”

Bỗng thấy hàn quang chợt lóe lên, tiếng gươm chưa dứt, kiếm phong đã vụt tới trước mặt.

A! Thật đúng là dọa ta giật thót tim, nhưng ta càng muốn giả vờ không nhìn thấy, cho dù mũi kiếm của Đông Phương Thất đã chỉ ngay giữa trán ta. Cánh tay cầm kiếm của hắn run lên, kiếm đâm về phía trước.

“Công chúa!” Lôi Minh không nhìn được, rút đao chặn lại chính giữa, vừa chạm vào kiếm quang, tia lửa xẹt ra tung tóe.

Bóng người giao đấu tung hoành ngang dọc khiến người ta hoa cả mắt, Đông Phương Thất trong lúc hấp tấp bị Lôi Minh ấn vào mạch môn, thanh kiếm trong nháy mắt đổi chủ. Đông Phương Thất thất thanh nói: “Lớn mật!”

Lôi Minh buông Đông Phương Thất ra, ngón tay chạm vào thân kiếm, nhìn Đông Phương Thất, nói: “Thanh kiếm này không thích hợp với Vương gia.”

“Bản vương không xứng dùng ‘Duy Tôn Kiếm’? Nực cười!” Đông Phương Thất hừ lạnh mấy tiếng, giờ nắm đầm lao đến.

Lôi Minh hoàn toàn không dùng đến nội lực, cho nên bước chân có vẻ hơi hư ảo, nhưng bộ pháp của Lôi Minh nhẹ nhàng. Đông Phương Thất căn bản tấn công không thành, vừa định hóa quyền thành chưởng, vận nội lực. Đột nhiên, Lôi Minh sử dụng khinh công huyền diệu, trong chớp mắt chuyển tới phía sau hắn, mũi đao đã ở trên lưng hắn.

“Lôi Minh! Ngươi muốn làm phản?” Đông Phương Thất tức tối, nhưng ngữ điệu không quá kinh hoàng, dù gì cũng trải qua một trận binh biến hoàng thành, ít nhiều cũng hiểu biết các loại sóng gió phong ba. “Nếu ngươi làm bị thương bản vương, đợi xem chủ nhân của ngươi làm sao trách phạt ngươi!”

Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng từ sau lưng hắn truyền đến, “Lôi Minh chính là phụng mệnh chủ nhân bọn ta bảo vệ Lăng công chúa.”

“Lôi tướng quân, ngươi vẫn chưa trả lời mỗ Lăng, tướng quân rốt cuộc có hứng thú đánh một ván với mỗ Lăng?”

Giọng ta cất lên phá vỡ thế giằng co giữa Lôi Minh và Đông Phương Thất. Dù sao Lôi Minh cũng vì ra mặt cho ta, nếu hắn thật sự làm bị thương Đông Phương Thất hắn cũng sẽ không yên thân, bọn họ hiện tại đang là đồng bọn hợp tác. Ta trái lại đặc biệt chờ mong vị “chủ nhân” mà họ nhắc đến kia. Phái thuộc hạ của hắn tới bảo vệ ta? Ngoại trừ tên gốc kia ta thật nghĩ không ra còn ai có thể làm như vậy.

Lôi Minh nghe vậy, trầm ngâm một chút, mới thả người ra. Đông Phương Thất nhận lại kiếm, thu kiếm vào vỏ.

“Thất vương gia cũng không cần cả nghĩ, Lôi tướng quân nói thanh kiếm không xứng với Vương gia, tại Vương gia lý giải sai thôi.” Ta cúi đầu tiếp tục sắp xếp mấy quân cờ trước mặt, nói móc Đông Phương Thất hai câu giải hận.

Đông Phương Thất vừa nghe, cười vang khoái trá, nhưng thấy ta hoàn toàn không nhìn tới hắn, tiếng cười nhỏ dần thành cười gượng, sắc mặt từ đen chuyển trắng, từ trắng chuyển đen, cuối cùng trợn mắt tròn như hai cái chuông đồng nổi giận đùng đùng nhìn ta trừng trừng.

Ta vẫn không hề động đậy, vẻ mặt nhàn nhã khiến con lửa giận đã bị kềm chế lâu ngày của Đông Phương Thất bùng lên dữ dội. Hắn xông tới, đưa tay hất tung cái bàn, quân cờ rơi tung tóe, tạo ra những âm thanh lộp cộp trên mặt đất.

“Ngươi... Ngươi...” Đông Phương Thất không hiểu, vì sao hắn lại bị khí chất của một người xinh đẹp tuyệt trần như thơ kia làm cho nổi cơn xung thiên như vậy, rõ ràng nàng chẳng làm gì cả —— vấn đề chính là cái gì nàng cũng không làm! Vì sao không liếc nhìn hắn thêm một cái, vì sao vậy? ! Vì sao từ lần đầu tiên gặp hắn cũng không có được một câu từ tế, một ánh mắt dịu dàng?!

Ta đứng bật dậy, bởi chiều cao khác biệt, ta chỉ có thể ngẩng cổ lên mà nhìn Đông Phương Thất.

Đôi mắt sáng rực hiện rõ vẻ tức giận, tràn ngập màu sắc khiến người kinh ngạc, trong khoảnh khắc làm cho Đông Phương Thất lạc mất hồn.

“Đông Phương Thất, không bằng hôm nay ta ngươi nói chuyện cho rõ ràng, ngươi đừng mơ tưởng moi được bất kỳ tin tức gì từ ta, ta cũng sẽ không trả lời thêm bất cứ câu hỏi nào của ngươi, ngươi càng đừng hòng nghĩ đến chuyện sử dụng ta để uy hiếp bất luận kẻ nào, về phần bản thân mỗ Lăng ta đây, ngươi muốn giết cứ giết muốn lăng trì cứ lăng trì, tùy ngươi định đoạt!”

Đông Phương Thất cứng họng không nói nên lời, Lôi Minh lại một lần nữa âm thầm toát mồ hôi vì Thượng Quan Lăng.

Loại khí thế này cho dù toát ra từ trên người một nam tử, thì thế gian này có thể được mấy người?

Lôi Minh là càng ngày càng hiểu được cung chủ của mình.

Sau khi rời khỏi lều, Đông Phương Thất hỏi Lôi Minh: “Lúc ngươi vì nàng mà ra tay với ta, không sợ bị xử phạt sao?”

Lôi Minh hỏi ngược lại một câu: “Đổi mặt với người đó, ai có thể bỏ mặc?”

Đêm khuya, Đông Phương Thất bình doanh, trong lều Thượng Quan Lăng.

Sau khi tắm rửa.

Ta hoảng hốt, vội gọi Vô Cầu: “Vô Cầu, ngươi có nhìn thấy cái túi hương của ta đâu không?”

Ta lục lọi khắp giường mà không có kết quả, lại lục lọi trong y phục vừa thay ra, vẫn không thấy đâu hết.

Tiểu Vô Cầu nghe được tiếng la của ta, lập tức xông vào, trừng to hai mắt, giọng tức giận hỏi: “Ài? Ai lại khi dễ tỷ nữa?”

Ta lắc đầu: “Ngươi có nhìn thấy túi hương của ta đâu không? Màu xanh lục, ở trên có thêu cảnh trúc.”

Tiểu Vô Cầu nhún mày, suy nghĩ một chút: “Chính là cái tỷ luôn đeo bên người, ngoại trừ tắm rửa những lúc khác không thể tháo xuống đó hả.”

Ta gật đầu.

“Ha ha, ai mà biết. Hồi ở Thương Môn ta đã nói với tỷ cho ta coi một chút, nhưng tỷ không chịu! Xí! Chắc là của tiểu tình nhân tặng chứ gì? Bây giờ làm mất rồi, đáng đời chưa! ~~~ Ai biểu không cho ta xem!”

“Vô Cầu! Ngươi nói linh tinh gì vậy!” Lần này ta thật sự tức giận, Vô Cầu vừa thấy vẻ mặt của ta thì bĩu môi không nói gì nữa. Nó không biết, túi hương đó rất quan trọng! Không phải bởi vì đó là do Đông Phương Cửu tặng ta, mà là ở bên trong... Nếu ta đoán không sai, tên ngốc kia khẳng định đã bỏ cây cỏ chết tiết kia vào trong túi hương! “Lẽ nào là bị trộm rồi...” Ta lâm bẫm

“Lăng tỷ tỷ, tỷ đừng lo, một cái túi hương thì ai mà thèm, chắc chỉ rơi ở chỗ nào thôi, tỷ tìm lại trong lều, ta ra ngoài tìm thử.”

“Được...” Ta cười cảm kích Vô Cầu.

Cũng chỉ có thể như vậy thôi, chỉ mong không bị “kẻ dụng tâm” trộm mất. Mà nếu như đã mất, ta cũng thật có lỗi với tên ngốc kia, vốn định đợi cho đến khi có cơ hội trả lại cây cỏ nọ cho hắn, kết quả... Aizz, chẳng thả ta tự mình ăn nó, như vậy chỉ ít lúc Yên Tử Phương chữa trị cho ta, ta sẽ bớt cảm thấy tội lỗi!

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 141: Thân hãm “Tào doanh”, là phúc hay họa (3)

Phượng Dương hoàng cung, Càn Thanh cung, nay đã là tẩm cung của tân đế Đông Phương Cửu.

Trên chiếc ghế bên cạnh bàn có một người tay chống trán, ánh mắt u tối, khuôn mặt tiêu tụy. Bỗng nhiên ngoài điện có người tới báo tin, hắn đứng bật dậy, nhưng lại lao đảo rồi ngã ngồi xuống ghế trở lại.

Y Y đứng lúc bước vào, thấy cảnh đó hoảng sợ tái cả mặt, kêu to một tiếng: “Gia! ~ Mau truyền Khanh Trần!”

Bất ngờ, tay nàng bị giật mạnh, Đông Phương Cửu trừng to đôi mắt toàn tơ máu, “Có phải có tin gì của Lăng Nhi?” Quả thực so với hần ngày xưa thì không thể tưởng tượng nổi.

Y Y trong lòng đau xót, nhẹ giọng trả lời: “Không có... Là Đông Phương Thất phái sứ thần tới.”

Đông Phương Cửu cắt húng buông tay Y Y ra, bàn tay luồn vào trong mái tóc, lâm bẫm: “Lăng Nhi...”

“Gia, ngài phải bảo trọng! Đã vài ngày Gia không chớp mắt rồi, lẽ nào Gia muốn để Lăng chủ tử trở về nhìn thấy bộ dạng này sao?” Y Y quỳ xuống, cố sức thuyết phục vị chủ tử đã hoàn toàn hoảng loạn của mình.

“Ra ngoài!” Đông Phương Cửu cất giọng khàn đặc, như một con dã thú bị thương, “Ta không thích nghe những lời này, ta chỉ cần Lăng Nhi...”

Y Y nức nung nung lui ra ngoài, lắc đầu nói với Bạch U, Tương Sở đang đứng hầu bên ngoài điện, “Gia hiện tại ai nói cũng đều không lọt tai, ngoại trừ Lăng chủ tử, không ai có thể khiến Gia tỉnh táo lại được.”

Tương Sở thở dài, nói: “Ta cứ tưởng rằng Gia chỉ là... Không nghĩ tới rẽ tình đã cắm sâu, hễ động một chút là đau đớn từng khúc xương thối thịt.”

Y Y cười khổ nói: “Ai bảo người Gia gặp phải là Lãng chủ tử chứ? Nếu Gia không động tâm, chỉ sợ thế gian này không còn ai có thể khiến Gia động tâm nữa.” Ánh mắt chuyển sang mặt Bạch U, bỗng trở nên lạnh lẽo, “Bạch U, người biết rõ tầm quan trọng của Lãng chủ tử đối với Gia, mà vẫn muốn như vậy, người quả nhiên tự cho là mình thông minh!” Đôi mắt to sắc lạnh nhìn Bạch U trân trân, mặc dù Bạch U ở trong lòng nàng có chút khác biệt, 「©xmydux.wordpress.com」nhưng nàng vẫn giống như một con mãnh thú canh giữ món đồ quý giá nhất của nó mà ra sức công kích. “Người tưởng đó là vì người muốn tốt cho Gia ư? Người cho là Gia sẽ cảm kích người chắc? Ha ha, các người tự giải quyết cho tốt đi!”

Bạch U nghe xong chỉ hơi hạ mí mắt, còn Tương Sở lại giật mình thụt lui một bước, hấn theo Đông Phương Cửu nhiều năm, trung thành một dạ, tự cho rằng mình là một mưu thần, phò tá Đông Phương Cửu cang toàn tâm toàn lực, không dám có chút lơ lỏng. Hấn vốn tưởng rằng Vương gia của hấn đối với Thượng Quan Lãng chỉ là mê luyến nhất thời, đi Ngôn Quốc cướp đầu cũng chẳng qua là muốn cảnh cáo Âu Dương Văn. Nhưng từ sau cái hôm nhìn thấy Đông Phương Cửu chỉ vì Thượng Quan Lãng giả chết mà thổ huyết, trong lòng hấn giống như bị đè lên một tảng đá nặng trĩu. Lấy thân phận cũng như sức ảnh hưởng của Thượng Quan Lãng đối với Đông Phương Cửu, nếu nàng sống chung quy sẽ là một tai họa, may mà nàng đã chết, lúc này hấn mới an tâm một chút. Nào ngờ nàng thay thân đổi phận không chỉ vẫn sống mà còn trở thành quốc sư, ngại Đông Phương Cửu nên hấn không thể tự ý động đến nàng, đúng lúc Đông Phương Thất tạo phản lại là một cơ hội, vốn định dùng chiêu cờ hiểm mượn đao giết người, một hòn đá ném hai con chim, nhưng kết quả lại là...

Đông Phương Cửu vừa lên ngôi, lập tức phái một vạn quân tiên phong, chia ra bốn phương tám hướng đi tìm, ai biết đâu Thượng Quan Lãng lại giống như biến mất khỏi thế gian, ngay cả một chút vết tích cũng không để lại.

Y Y không muốn lại cãi nhau với hai người kia, bèn xoay người định đi, lại vì câu nói của Bạch U mà dừng bước, “Người đi bẩm báo với Gia, sứ giả của Đông Phương Thất mang đến một cái túi hương.”

Mắt Y Y sáng rỡ, bật thốt: “Túi hương màu xanh lục có thêm một cành trúc? !”

Bạch U gật đầu.

Y Y lập tức lao vào trong tâm cung của Đông Phương Cửu, nói to: “Gia! Gia! Có tin tức của Lãng chủ tử rồi!”

Ai ngờ Đông Phương Cửu vừa nghe thấy liền quay sang như gió xoáy, ánh mắt âm trầm lập tức có thần, hỏi: “Lãng Nhi ở đâu?”

Tương Sở thấy vẻ mặt khẩn thiết của hấn, tâm trạng đã chìm xuống tận đáy, cúi người, thông thả nói: “Bẩm gia, sứ thần của Đông Phương Thất chỉ mang đến một cái túi hương xanh lục, nói rằng nếu Gia muốn gặp chủ nhân của túi hương, hãy lập tức qua sông xuôi xuống miền nam.”

“Được, lập tức điều tướng, dẫn binh nam hạ!” Đông Phương Cửu hô to, “Bạch U, chuẩn bị ngựa!”

Bạch U vừa định lên tiếng ngăn cản, thì Tương Sở đã giành lên tiếng trước: “Gia! Nhất quyết không thể đi! Đây là kế dụ địch của kẻ thù! Lẽ nào Gia đã quên ước nguyện ban đầu khi ẩn nhẫn nhiều năm nằm gai nếm mật rồi sao? !”

Đông Phương Cửu đưa tay túm lấy áo Tương Sở, quát lên, “Tương Sở!” Ánh mắt khát máu áp tới, “Người còn ở đó cản đường, đừng trách Gia không khách khí!”

“Gia ~” Y Y mở miệng cũng muốn khuyên can, nhưng rốt cuộc chỉ thờ dài một cái.

“Chỉ cần nghĩ tới Lãng Nhi đang ở trong quân doanh của Đông Phương Thất, ta cũng sắp phát rồ rồi... Người lại còn ở đây nói với ta cái gì là ước nguyện ban đầu nữa sao? Ta chỉ cần Lãng Nhi, người khác thế nào, kẻ nào muốn chết thì cứ việc theo hấn!”

Tương Sở giật mình thảng thốt, còn Bạch U đã hiểu ra một việc, chủ tử của bọn họ, một Đông Phương Cửu luôn bình tĩnh điềm đạm trước đây đã phát cuồng rồi, chỉ vì một Thượng Quan Lãng, hấn đã xé tan lớp vỏ bọc bên ngoài, lộ ra một bộ mặt ma quỷ tanh mùi máu.

Bên trong thành Phụng Dương binh mã chạy ngang chạy dọc, trống lệnh dồn vang như sấm, đông tây nam bắc tứ kỳ thập nhị lộ nhất tề hội tụ, miệng đồng thanh hô vang: “Ngô hoàng tất thắng, ngô hoàng tất thắng!”

Đông Phương Cửu mặc áo giáp vàng, cầm trong tay Chỉ Tôn bảo kiếm, khí thế bá chủ khiến toàn bộ tướng sĩ đều phải bội phục, đồng lòng thề sống chết đi theo.

Tin tức đã lan ra, tân đế vốn vì muốn giảm thiểu thương vong của bách tính nên mới tạm thời buông tha cho tên nghịch tặc tạo phản Đông Phương Thất, ai ngờ Đông Phương Thất dám vượt râu hùm, lấy tính mệnh Quốc Sư ra uy hiếp. Trong quân thịnh truyền Quốc Sư tuy rằng mặc trang phục nam tử, nhưng thân phận thật sự lại là Cửu Vương phi đã được cưới hồi chính thức từ lâu của Đông Phương Cửu, hành động lần này của tân đế là “xung quan giận dữ vì hồng nhan”. 「©xmydux.wordpress.com」Các binh lính đã sẵn sàng nhiều ngày, lúc này rốt cục có cơ hội thi triển tài nghệ, chỉ mong sớm ngày thống nhất nam bắc, trở về đoàn tụ gia đình. Mặc dù hành động lần này của tân đế có hơi chút nhụt chí anh hùng, nhưng ai có thể nói nó không phải là một giải thoát trong lịch sử chứ?

“Tương Sở, Khanh Trần ở lại trấn thủ kinh nội, Bạch U, Y Y theo Gia xuất chinh.”

“Dạ!” Bốn người đồng thanh đáp lời.

Tương Sở nhìn sang Bạch U, Gia lệnh cho Khanh Trần ở lại trấn thủ là chuyện chắc chắn không thể tranh cãi, thế nhưng dụng binh nơi tiền phương là chuyện đại sự, Bạch U đã mất một tay, thương tích chưa lành, đem trọng trách này giao cho hắn, có thể đảm đương được chăng?

Mang theo lo lắng và nghi hoặc, Tương Sở cùng Khanh Trần nhìn theo Đông Phương Cửu dẫn quân rời khỏi kinh đô Phụng Dương, hoàng kỳ thù chừ Cửu bay bay trong gió, thiên quân vạn mã, rầm rập khí thế hào hùng, trống trận vang vang.

Tương Sở thở dài, nói: “Trưởng công chúa đối với Gia, không biết là phúc hay là họa...” Hắn biết người bên cạnh ít nói kiêu lời, cũng không mong gì được đáp lại, xoay người thong thả bỏ đi.

Nhưng vào lúc này, Khanh Trần lại lên tiếng nói: “Lời ấy của Thừa tướng, chỉ sợ là nói ngược rồi.”

Sau khi Đông Phương Cửu lên ngôi, Tương Sở được giao chức Tể tướng, Bạch U nhậm chức Trấn Quốc Đại Tướng Quân, Y Y thống lĩnh nội vụ trong cung, còn Khanh Trần thì trở thành người đứng đầu các Ngự Y trong điện. Bốn người bọn họ cũng chỉ thay đổi cách xưng hô, trên thực tế vẫn quản lý mọi chuyện của Cửu vương phủ như trước.

Tương Sở quay đầu lại, hỏi: “Ý cô là gì?”

Khanh Trần nhẹ giọng nói: “Khanh Trần đi quá xa rồi.” Tiếp đó, nàng gật đầu cười lui ra, nhưng cuối cùng còn bỏ lại một câu khiến Tương Sở chấn động, “Tương Sở, huynh cần gì phải lừa mình dối người?”

“Lừa mình dối người...” Tương Sở vịn vào thành tường, nhìn về phía đồng bằng, hồi lâu sau, hắn thở dài, lầm bầm: “Khai chiến rồi... lại là vì người đó...”

Hoa khai lưỡng đoá, các biểu nhất chi. (nghĩa: đề cập đến hai sự kiện khác nhau, nhưng lại cùng chung một vấn đề.)

Lại nói đến quân doanh của Đông Phương Thất, nghe được tin Đông Phương Cửu trong con giận dữ dẫn binh qua sông, ai nấy vui mừng lộ rõ trên nét mặt, tiếng các vị tướng quân sôi nổi tiến lên chúc mừng chủ soái Đông Phương Thất không ngừng bên tai.

“Vương gia thật là thần cơ diệu toán!”

“Vương gia so với ngọa long không hề thua kém!”

Đông Phương Thất mặt ngoài tuy bình tĩnh như bình thường, nhưng đáy lòng đã mừng rỡ như điên.

Hắn thầm nghĩ: “Cửu đệ à Cửu đệ, người ta nói người tâm ngoan vô tình, một đời kiêu hùng, khí phách thiên thành, không nghĩ tới cuối cùng cũng không định nổi một chữ tình.” Hắn chẳng qua cũng chỉ là một gã phàm phu tục tử mà thôi.

“Cửu cửu, vậy kế tiếp có phải chúng ta nên thừa cơ bọn chúng đang qua sông...” Đông Phương Thất cười nham hiểm nhìn sang Khang Thành Tĩnh, như thể hắn đã nắm chắc phần thắng trong tay.

“Không cần vội.” Khang Thành Tĩnh ngược lại rất trấn tĩnh, “Lần này Đông Phương Cửu chỉ dẫn theo hai lộ binh mã đến đây, nếu như giữa đường bị tấn công, cùng lắm cũng chỉ tổn thất chút đỉnh. Nếu vì vậy mà hắn lui về Giang Bắc, đợi đến lúc rét đậm lại tấn công, đối với quân ta sẽ rất bất lợi. [©xmydux.wordpress.com] Không bằng đợi bọn chúng qua sông, rồi hẵng bao vây mà giết. Quân ta trên dưới gần hai mươi vạn tướng sĩ, Đông Phương Cửu chỉ vốn vẹn không quá mười vạn nhân mã, lại còn bốn ba mệt nhọc, chúng ta đã đặt dãi lao đúng lúc tiêu diệt gọn.”

Đông Phương Thất gật đầu đồng ý.

“Tướng quân nói cực kỳ...”

Mấy lời phụ họa lại cất lên, Đông Phương Thất nghe đến lòng bùng nổ tai, đáp qua loa hai câu, đi ra khỏi quân trướng. Hắn lưng chừng bước đi, bất tri bất giác đi tới trước lầu Thượng Quan Lăng. Hắn nhìn chằm chằm vào cửa lầu hồi lâu, cuối cùng —— vén rèm đi vào.

“Người thua rồi.” Đôi mắt ta cong lên như hai vầng trăng non, cười hi hi nói với Lôi Minh, “Lôi Minh người đó, quá cố chấp vào một chỗ, trái lại bỏ qua cả đại cục, rốt cuộc rơi vào trùng trùng bao vây mới không còn đường thoát thân!”

Lôi Minh vui vẻ phục tùng bỏ quân cờ xuống, nói: “Đa tạ công chúa chỉ điểm.”

Ta nhặt từng quân cờ lên, bỏ vào trong hộp, liếc mắt nhìn tên Đông Phương Thất xấu xa vừa mới đến, đầu cũng thềm không quay sang, hỏi: “Thất vương gia hôm nay lại tới có việc gì?”

Lôi Minh đứng dậy, nói: “Thất vương gia.”

“Nhìn không ra cô vẫn còn thư thái nhàn rỗi như vậy, chẳng lẽ đã biết tin Cửu đệ của ta tự mình dẫn mười vạn đại quân tới đây cứu cô rồi sao?” Đông Phương Thất ngữ điệu châm chọc, từ nào từ nấy mang theo khiêu khích.

Tiếng quân cờ rơi xuống bàn cờ nghe rõ mồn một...

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 142: Đoạt thiên hạ của ta, hủy thân bảo của ngươi!

Đông Phương Thất thấy nàng vốn thường ngày lạnh nhạt nay lại vì chuyện Đông Phương Cửu mà chấn động, trong lòng vốn phải sung sướng khi người khác gặp họa vậy mà làm sao cũng không thể vui nổi, thậm chí còn giống như bị một tảng đá ngàn cân đè nặng.

Ta nhìn không được nhũ này, thắm máng: Đông Phương Cửu, ngươi đúng là đồ ngốc!

Đông Phương Thất càng nhìn càng bức mình, tiến tới mấy bước, chộp tay Thượng Quan Lăng, quát: “Không cho phép cô nghĩ tới hần!”

Trông mắt đảo quanh, đôi mắt mờ to, ta lạnh lùng mở miệng: “Buông ra!”

Âm thanh lạnh như băng khiến Đông Phương Thất không tự chủ làm theo, nhưng chỉ chớp mắt sau hần đã phản ứng lại, sao hần phải nghe lời nàng chứ, nàng chỉ là một tù binh, lại là một nữ nhân không có năng lực chống cự. Nghĩ đến đây, Đông Phương Thất không thể kềm chế ý nghĩ trong lòng, vươn tay hòng chạm vào khuôn mặt kiều diễm nghiêm nghị kia.

Ta ghé tóm quay đầu đi, đứng dậy chực rời bước, lại bị hần ngăn lại, ánh mắt đôi bên giằng co lẫn nhau.

“Lôi Minh, ngươi ra ngoài.” Đông Phương Thất trầm giọng nói. Một hồi lâu không thấy động tĩnh, hần quay đầu quát: “Chẳng lẽ ngươi muốn chống lại mệnh lệnh bốn vương?”

“Vương gia, Lôi Minh phụng mệnh bảo vệ công chúa, mong Vương gia chớ để Lôi Minh khó xử.”

Không nghĩ Lôi Minh sẽ ngang nhiên phản kháng mình, Đông Phương Thất neho mắt lại, con ngươi lóe lên tia nguy hiểm, chất vấn: “Ngươi bảo vệ địch nhân sao?”

Lôi Minh khẽ cười một tiếng: “Lăng công chúa không phải địch nhân.”

“Cô ta là người của Đông Phương Cửu!”

Lôi Minh lại cười thành tiếng: “Lăng công chúa không phải người của Đông Phương Cửu, nàng là người của chủ nhân bọn ta.”

“Ngươi!—” Đông Phương Thất tức đến nổi hai mắt hần lên tia máu, cánh tay run lên dữ dội, hần đi về phía Lôi Minh, giọng nói tuy không lớn nhưng cũng đủ để mọi người trong trường đều nghe được, “Ngươi đúng là một con chó ngoan!” Nói xong, hần bước nhanh ra ngoài trường, không khí bức bách cuối cùng cũng tan biến.

Lôi Minh cúi thấp đầu, hai bàn tay sớm nắm chặt thành quyền.

Đúng lúc này, một đôi tay ấm áp đặt trên vai hần. ....

“Hần mới là miệng chó không phun được ngà voi!” Ta cười, “Đừng để mấy lời nói ngu xuẩn của Đông Phương Thất trong lòng, ngươi và cả chủ nhân của ngươi nhất định là người tốt.”

Lôi Minh nhìn người trước mắt, những lời này rõ ràng mang có một chút ngây thơ, nhưng hần biết người kia rất nghiêm túc. Rõ ràng đáng người rất nhỏ nhắn, nhưng những lời nói của nàng, lại mạnh mẽ đến nỗi cho hần cảm giác an tâm đến lạ kì.

Lôi Minh hít sâu một hơi, mỉm cười: “Cảm ơn.”

Ta cũng mỉm cười đáp lại hần.

Lôi Minh chỉ thấy khoe môi người nọ cong lên, rực rỡ tựa ánh mặt trời, cứ như vậy ngập sâu vào trong mắt hần.

Hần biết rõ trong mắt người đó mình cũng chỉ là một người qua đường, nhưng ngay cả như vậy, hần cũng rất vui vẻ, chỉ ít, sau này nhớ lại, hần đã từng có một khoảnh khắc ấm áp như vậy.

Chủ nhân, hãy cho Lôi Minh cả gan mượn cảm giác ấm áp này một chút lát thôi.

*****

“Đông Phương Cửu qua sông rồi.”

“Đông Phương Cửu đã đóng quân trăm dặm ngoài Khâu thành.”

“Đồng Phương Cửu đã bày trận rồi!”

“Đồng Phương Cửu. ....”

Nghe tin tức Lôi Minh truyền đến, ta nhủ mày đứng ngoài trường, trong doanh trại của Đồng Phương Thất ngựa xe nườm nượp, không khí hồi hộp âu lo. Binh sĩ đóng giữ quanh ta vài trượng ngày càng tăng thêm, may mà không có Đồng Phương Thất cũng ít đến làm phiền.

Đồng Phương Thất cùng lắm chỉ có hai mươi vạn nhân mã chiếm đóng ở một nơi gọi là Khâu Thành ở phía nam sông Gia Lăng, trong đó chỉ có mười hai vạn là quân của Khang Thành Tĩnh, miễn cưỡng có thể ra trận chiến đấu, ít nhất đám người dưới trướng Khang Thành Tĩnh đã từng thao luyện, còn lại chẳng qua chỉ là những binh sĩ già yếu bệnh tật bọn chúng lười tới từ những thành trấn xung quanh, làm sao Đồng Phương Thất có thể làm đối thủ của Đồng Phương Cửu.

Đồng Phương Thất ra khỏi thành nghênh chiến đã lâu, ta hầu như có thể nghe thấy tiếng gào thét trên chiến trường. Chỉ cần nhắm mắt lại, đủ mọi cảnh tượng máu tanh lại hiện ra, tim ta lại giống như bị nước và lửa đồng thời tra tấn.

Binh lính, dân chúng, giết chóc, đổ máu, tử vong. ....

Ta chỉ có thể tự trách chính mình, nhưng tự trách mình thì có ích lợi gì đâu?

Đồng Phương Cửu, hành động của ngươi ta làm sao kham nổi, tìm ta làm sao có thể chịu được!

Nhớ tới lời hán: Vì thiên hạ, có thể phụ vạn dân, vì ta, phụ thiên hạ cũng được.

Hiện giờ, vạn dân thiên hạ vì ta không có lấy nửa ngày bình yên, rốt cuộc ai đã làm rối loạn thời kì thịnh vượng thái bình này?

“Lăng ty ty, ty làm sao vậy?” Vô Cầu ngừng đầu lo lắng nhìn ta.

Ta khoác tay lên vai nó, khẽ cười một tiếng: “Không có gì, suy nghĩ vớ vẩn thôi.”

Tiếng bước chân vội vàng của Lôi Minh cắt ngang cuộc nói chuyện của chúng ta, ta xoay người nhìn Lôi Minh, tự trấn định, chỉ là bàn tay giấu trong áo đã nắm chặt.

“Đồng Phương Thất. .... thắng rồi à?” Ta không dám trực tiếp hỏi về Đồng Phương Cửu, cho dù trong lòng vững tin hán sẽ thắng, nhưng cũng sợ, sợ ngày sau lại có lúc ngủ gật.

Lôi Minh nhìn vào mắt ta, có vài phần thâm ảo, sau cùng, một giây trước khi hi vọng của ta sụp đổ, hán mới lãnh đạm nói: “Đồng Phương Cửu thắng.”

Rất lâu sau trái tim của ta mới tiếp tục đập, khó khăn nói: “Tên ngốc kia. .... thắng.”

“Đồng Phương Cửu dụng binh quả thật thần quỷ khó dò. Đồng Phương Thất nghe nói Đồng Phương Cửu đóng quân trăm dặm ngoài Khâu thành bèn dẫn mười tám vạn đại quân thừa dịp đại quân của Đồng Phương Cửu vừa qua sông chưa kịp chấn chỉnh một trận diệt sạch, không ngờ Đồng Phương Cửu chỉ để lại bốn vạn quân, hán đích thân dẫn sáu vạn quân đi đường vòng đến Sương Hoa thành, lại làm ra vẻ muốn đánh Khâu thành. Đồng Phương Thất cấp tốc điều mười vạn quân quay đầu ngăn chặn. ....”

Ta kinh hô một tiếng, túm chặt lấy tay Lôi Minh, lớn tiếng hỏi: “Vậy Đồng Phương Cửu chẳng phải bị bao vây sao?”

“Điều kì ở chiều tìm đường sống trong chỗ chết.” Lôi Minh cố gắng kìm chế kích động, “Nếu ở nơi khác, Đồng Phương Cửu chỉ sợ lâm nguy, nhưng nhờ một con sông, Đồng Phương Cửu đã đem thế cục xoay chuyển.”

“Sông?”

“Đúng vậy. Ở Khâu thành và Sương hoa thành có một nhánh sông gọi là ‘Sông Hoài’, nó là mạch nước ngầm, hàng năm dòng nước không thay đổi, lưu lượng cực lớn. Đồng Phương Cửu lợi dụng chính con sông này.”

Ta trầm ngâm một lúc, đột nhiên hai mắt sáng ngời, chẳng lẽ tên ngốc kia “Thủy mạn Kim Sơn”?! (để hình dung cảnh lũ lụt tràn ngập)

“Hán dùng nước sông chìm thành ư?”

Lôi Minh khoe môi khẽ nhếch, gật đầu nói: “Đồng Phương Cửu trước khi dẫn quân tới sông Gia Lăng đã sai người ngăn nước, tạm hoãn lực nước chảy, đến khi hán mang binh qua sông mới phá đê đập, dòng nước cường đại nhất thời làm mười vạn binh lính của Đồng Phương Thất tan rã, phân nửa may mắn sống sót. Mà Đồng Phương Cửu, thật ra không hề qua sông, kế này thật hiệu quả, hán tức thì dẫn quân hồi chính, bao vây tám vạn quân còn lại ở phía trước. Đồng Phương Thất nghe tin báo cáo phía sau, lòng quân nao động, cũng không còn dạ hiếu chiến, bị đánh cho chỉ còn có ba vạn quân, bỏ chạy về... Khâu thành.”

Tuy vài câu ít ỏi, nhưng đủ loại mạo hiểm như hiện ra trước mắt, kế này của tên ngốc Đồng Phương Cửu cực hiểm, giữa chừng nếu có sai sót gì thì tất cả đều thua. May mắn, hán dùng nước cờ hiểm này để xoay chuyển càn khôn.

Xem ra tên ngốc kia đã sớm hiểu rõ [Quý Hoa Bảo Điện] ta tặng!

“Trước loạn trận địch, rồi chia nhỏ mà đánh. Nhưng chi tiết trong đó, chỉ sợ binh thư bảo khí cũng không thể nói rõ ra hết những tinh túy.” Ta nhìn về phương xa, hàng nghìn hàng vạn suy nghĩ trong đầu, đáy lòng lại vì tên ngốc kia mà cảm thấy vui mừng.

Lôi Minh nhìn ta hỏi: “Công chúa cũng nghiên cứu cổ thư binh pháp.”

Câu Lôi Minh nói không phải là nghi vấn, cặp mắt lợi hại kia nhìn chăm chăm ta, tựa như nhìn xuyên thấu con người ta.

Ta cười cười: “Đáng tiếc, trước giờ nỗ lực không đọc binh pháp của cổ nhân, dụng binh ở chỗ tùy cơ ứng biến, nếu câu nệ lời nói của người xưa, kiêng dè rơi vào trận pháp, sẽ bị người khác áp chế.” Ta cũng không hoàn toàn nói bậy, ta chỉ nói bậy một phần. ....

Lôi Minh bí hiểm cười với ta, nói: “Đến lúc đó tùy theo bản tính của công chúa.”

“Khụ. ....” Vội ho một tiếng, ta lặng lẽ xoay người, kéo bàn tay mềm mại của Vô Cầu tiến vào trong lòng.

Phương tây nhạt màu, rọi lên gò má Thượng Quan Lăng, mái tóc bị gió thổi phát phơ, nụ cười nhạt trên môi tràn ngập thánh khiết chói lọi, Lôi Minh giật mình, đây là nguyên nhân chủ yếu khiến ta như trên bảo sao.

*****

Đông Phương Thất chưa từng gặp phải tình cảnh khốn đốn như hiện tại, mười tám vạn đại quân bị người ta đánh cho chỉ còn lại có ba vạn, mà hấn thậm chí ngay cả mặt mũi Đông Phương Cửu còn chưa nhìn thấy! Nếu không phải Khang Thành Tĩnh liều chết bảo vệ, chỉ sợ là hấn đã không về được doanh trại này.

Về tới doanh trại, ngay lập tức trông thấy Thượng Quan Lăng cùng Lôi Minh trò chuyện đằng xa, xa xa thấy nụ cười khiến lòng người thanh thản, mặt hấn nhất thời lạnh xuống, sau đó xoay người vào trường.

Đông Phương Thất tức giận đến ngũ tạng như thiêu đốt, nhưng một chút biện pháp cũng không có. Thêm vào chiến sự thảm bại, làm cho hấn thần trí điên cuồng.

Hấn âm thầm nói: Đông Phương Cửu, nếu ta không đoạt được thiên hạ, ta sẽ hủy hoại trên bảo của ngươi!

Ý nghĩ đã định, hấn cười dữ tợn, làm tùy tùng cạnh người ngã khỏi ngựa, hấn hung hăng dùng roi quất xuống liên tục, càng nghe tiếng kêu gào thảm thiết, hấn càng cười sáng sặc.

Tướng sĩ xung quanh tuy tức giận nhưng không dám nói gì, trong lòng đều suy nghĩ: Thất vương gia chỉ sợ nếm mùi thất bại nên bị điên rồi!

Đêm đến, trong doanh Đông Phương Thất so với lúc trước vô cùng tĩnh lặng, trong lòng mỗi người đều có bóng ma đè nặng.

Vô Cầu đang hầu hạ ta đi ngủ, quả nhiên, Đông Phương Thất bước vào, sắc mặt hấn đỏ bừng, bước đi loạng choạng, mùi rượu trên người bốc lên nồng nặc.

Bạn đang đọc truyện *Chi Càn Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 143: Yêu là kiếp nạn, lưu luyến là tội (nhất)

Ta thầm nghĩ: tên Đông Phương Thất này nhất định là vì nếm mùi thất bại nên mới đi uống rượu giải sầu đây.

Trong lòng càng cảm thấy khoái chí, cũng lười đi chăm chọc một kẻ say rượu.

“Ngươi ——ra ngoài!” Đông Phương Thất chỉ tay vào Vô Cầu, quát tháo.

Vô Cầu liếc nhìn ta, ta gật đầu, nó xoay người đi trong bát an.

Tiếp đến, Đông Phương Thất bước thẳng về phía ta, hung hăng túm lấy cổ tay ta, lưỡi bị rượu làm tê cứng khiến lời nói của hấn cứ lú lú, “Vì sao thiên hạ này... là của hấn, ngay cả cô... cũng là của hấn, vì sao... cái gì cũng đều bị Đông Phương Cửu đoạt đi mất...”

Ta nhún mày không hài lòng, nhẫn nhịn, nói: “Thất vương gia, ngươi say rồi.”

“Ta không có say!” Đông Phương Thất hét lớn, “Hấn đã đoạt mất vương vị giờ lại tới đoạt cô, hấn cũng quá tham lam!” Đông Phương Thất nhìn người gần ngay trước mắt, ánh mắt mê mẩn, tiếng hét dần dần trở thành thì thầm, “Hấn sẽ không vừa lòng đẹp ý được tất cả mọi chuyện đâu, không bao giờ...”

Ta muốn khiến hân hối hận cả đời... Ha ha... Hối hận cả đời...” Đông Phương Thất vung tay lên hất ta ngã lên giường, rồi lập tức lao tới, bắt đầu xé rách y phục của ta.

Vô Cầu hét toáng lên chạy vào: “Đông Phương Thất! Hồn đản Vương bắt đản!” Vừa xông tới liền kéo Đông Phương Thất ra, nhưng dù sao nó cũng chỉ là đứa trẻ, sức yếu không làm được gì còn bị Đông Phương Thất đánh một chưởng ngắt xiên trên mặt đất.

“Vô Cầu! ~” ta kinh hãi.

Ta mở to hai mắt, xấu hổ và giận dữ, liều mạng vùng vẫy, nhưng dựa vào sức lực của ta, làm sao có thể địch nổi Đông Phương Thất? !

“Lăng Nhi, ta muốn có được nàng! Có nàng rồi, ta sẽ là kẻ chiến thắng thực sự! Đông Phương Cửu sẽ tức chết, ha ha tức chết!”

“Năm mơ!” Ta tức giận quát, vung tay, một tia sáng xanh vút qua...

Mặt bên của Đông Phương lập tức hiện ra một vết máu.

Tay ta cảm ngọc trầm giăng co với hân, vài nơi cổ áo đã bị xé rách, lộ ra làn da trắng mịn, xương quai xanh thấp thoáng.

“Cô không giết được ta đâu.” Vết thương đau đớn trái lại khiến ánh mắt Đông Phương Thất dần dần thanh tỉnh.

Ta cười nhạt, chìa ngọc trầm qua cổ họng mình: “Nhưng ta có thể giết chết bản thân.”

“Lại vì Đông Phương Cửu?”

“Lại” vì Đông Phương Cửu? Ha ha, sao có thể?

Ta lắc đầu, nói ra sáu chữ: “Sĩ khả sát, bất khả nhục!”

Đông Phương Thất nhìn chăm chăm ta một lát rồi cười lạnh, chậm rãi nói: “Nếu như cô chết đi, ta không chỉ sẽ bắt tiểu đồ đệ của Ma y và tên tiểu thái giám kia chôn theo cô, mà còn đem thi thể cô treo trên tường thành, để cho người trong thiên hạ đều biết Đông Phương Cửu là vì một nữ nhân, còn là Trưởng công chúa danh tiếng lưng lầy của Ngọc Quốc mà không thèm đếm xỉa tới bách tính vạn dân Lương Quốc, dẫn binh nam hạ, để xem lúc đó Đông Phương Cửu ăn nói thế nào với ba quân tướng sĩ của hân! Ăn nói thế nào với vạn dân thiên hạ!”

“Đồ đệ tiện!” Ta không thể kềm chế cơn lửa giận trong lòng, thoáng một cái, Đông Phương Thất đã nhân lúc ta phân tâm, cướp đi ngọc trầm trong tay ta, đâm vào huyệt đạo ta. MD! Sao lại để ra cái công phu điểm huyệt này chứ? !

Đông Phương Thất ngẩng mặt lên, không ngạc nhiên gì khi thấy đôi mắt hân hùng hực lửa giận, cơn kích động không còn kềm chế lâu hơn nữa, một nụ hôn sâu áp xuống...

“Ừm...” Đông Phương Thất nghiêng răng lui ra mấy phân, máu tươi chảy theo khóe môi, nếu không phải hân rút lui nhanh, đầu lưỡi có thể đã bị cắn đứt lìa.

Đông Phương Thất đã hết nhẫn nại, nhìn ta đầy oán hận, một lần nữa đẩy ta ngã xuống, động tác thông thả cởi y phục ta ra.

Ta cắn chặt môi dưới, ta nhìn Đông Phương Thất bằng ánh mắt khinh bỉ, giọng căm hận nói: “Đông Phương Thất, ngươi có bản lĩnh thì giết ta đi, bằng không, Ngọc Quốc ta từ trên xuống dưới sẽ không tiếc tất cả báo mối nhục này cho Thượng Quan Lăng!”

Đông Phương Thất thoáng khựng lại, rồi lập tức nở một nụ cười gian ác, nói: “Ta sẽ đợi.”

Cảm giác trong lòng lúc này, e là ngay cả khi trúng “Đồng Quy” cũng chưa từng cảm thấy. Ta rất hận, rất thống hận! Một người chưa bao giờ cho phép ai uy hiếp mình như ta, hôm nay sao lại sợ hãi đủ thứ.

Trong lúc nói chuyện, áo ngoài của ta đã bị Đông Phương Thất cởi ra hơn phân nửa, áo lót bên trong đã bị xé rách không còn nguyên vẹn, cảnh xuân trắng như ngọc xinh đẹp bày ra trước mắt, Đông Phương Thất xưa nay đã quen nhìn thấy đủ loại mập tròn gầy ốm cũng không khỏi bị mê hoặc mất hồn.

Đông Phương Thất lúc này đã mất hết nhẫn nại, ** cuộn cuộn trong mắt.

Ta vốn đã hoàn toàn mất hết hy vọng, nào ngờ mắt còn chưa khép, kẻ đè trên người đột nhiên “hự” một tiếng, nhú mảy động tác dừng lại, một cây ngân châm đã đâm sâu trên vai trái Đông Phương Thất.

Gió thổi cửa màn tung bay, ta mơ hồ nhìn thấy bóng lưng một người, tóc bạc, áo trắng, hai đóa mai đỏ thấp thoáng trên vạt áo.

Trong cơn hoảng hốt, giọng Lôi Minh mang theo một chút lạnh lẽo vang vào trong lều: “Thất vương gia, cung chủ chúng ta cho mời.”

Đông Phương Thất đè chặt bờ vai đang chảy, hung hăng phun một câu, “Mẹ nó ám cung!”

Ám cung? Tóc bạc, bạch sam, trong thiên hạ e là cũng chỉ có một người sở hữu một mái tóc như thế.

Vân tiên nhân, là người sao?

Trong chốc lát, bên trong lầu yên tĩnh trở lại.

Ta vội vàng đỡ Vô Cầu lên giường, dùng khăn ướt lau mặt cho nó, khẽ gọi: “Vô Cầu, tiểu Vô Cầu...”

Tiểu Vô Cầu từ từ mở mắt, nhìn chăm chăm ta hai giây, rồi đột ngột tròn tròn hai mắt, hỏi: “Tên hỗn đản Đông Phương Thất kia đâu?”

Ta cười cười: “Đi rồi.”

Vô Cầu lúc này mới nhú mày, đưa tay xoa xoa sau đầu, hậm hực nói: “Cái tên Vương bát đản kia dám đánh lão tử!”

Ta bất đắc dĩ cười khò lắc đầu, thầm nghĩ, thằng nhóc này chửi người mà cũng chửi theo vắn, còn rất có phong phạm của ta, mở miệng là tự xưng “lão tử”.

“Trẻ con không được chửi tục.”

“Xì! Đây là một cách hữu hiệu để phát tiết bực bội trong lòng!”

Ta khẽ búng lên trán tiểu Vô Cầu một cái, cảnh cáo nó: “Chỉ là nguy hiểm! Sau này không được chửi tục.”

Vô Cầu dẫu môi, không thềm cãi.

Bỗng nhiên, thủ binh bên ngoài la hét rối loạn, nhốn nháo náo động.

“Không xong rồi, không xong rồi! Vương gia! Khang tướng quân!”

“Không xong rồi, kho lương bốc cháy rồi!”

“Mau mau mau! Đi cứu hỏa! Kho lương! ~~~ “

Kho lương bốc cháy?

“Đáng đời!” Vô Cầu tức giận nói.

Ta cười cười với nó, đứng dậy định đi ra ngoài ngó một cái xem sao, nào ngờ, ngay trong khoảnh khắc đó, cửa màn bị người từ bên ngoài xóc lên. . .

Áo đen, tóc đen, đôi mắt đen.

Phút chốc, trái tim ta như rớt ra. Không tin nổi liền nhắm mắt lại, rồi mở ra. . .

Từ đáy lòng kinh hãi thốt lên một tiếng, đúng là hắn!

Chỉ thấy người nọ cong cong đôi mắt phượng, dịu dàng cười với ta, khẽ gọi: “Lăng Nhi.”

Giọng nói quen thuộc hơi khàn khàn, âm thanh khô sò lơ đãng xuyên qua đại não ta.

Ta sững sờ ngẩn ngơ tại chỗ, dưới chân tựa như đeo một tảng đá nghìn cân, không cất nổi một bước.

Bốn mắt chạm nhau, không dám nói là ánh mắt nóng nần. Hắn cứ bình tĩnh nhìn ta như thế, đôi mắt sáng lấp lánh, tựa như hai ngôi sao sáng trong đêm, nhưng hai mắt ta lại dần dần nhòe đi, hơi nước mờ sương dâng đầy trong mắt.

Khịt khịt mũi, ta cuối cùng cũng đánh bại cái phản phụ nữ yếu ớt trong cơ thể, đem hết sự bình tĩnh trong người ra, nở một nụ cười thần nhiên, nói với hắn: “Cửu Vương gia thật đúng là người mưu lược, có can đảm, dám đơn thân xông vào doanh trại địch.” Ta muốn mắng hắn, thậm chí muốn xông lên hung hăng đá hắn, trách hắn vì sao phải ngu ngốc như vậy, nói cho hắn biết hắn không cần phải tiếp tục ngu ngốc thế nữa, ta thà rằng hắn là Đông Phương Cửu trong mắt chỉ có thiên hạ như trước đây.

Ánh mắt Đông Phương Cửu thoáng nhú lại, như thể không ngờ câu đầu tiên ta nói với hắn lại bạc bẽo như vậy. Nhưng hắn chung quy vẫn là Đông Phương Cửu, chỉ thoáng một cái, trong mắt hắn lại tràn đầy nét cười dịu dàng, từng bước hướng về phía ta: “Lăng Nhi, ta đã tới chậm”

Vô Cầu che miệng, hai mắt tròn tròn, không thể tin nổi nhìn chăm chăm Đông Phương Cửu.

“Đi thôi, Lăng Nhi.”

Hắn tiến lên, ta lùi lại, mỗi một bước ta lùi ra, ánh mắt hắn lại âm trầm thêm một chút. Ta biết, hành động của mình không chừa lại cho người khác chút mặt mũi nào, là một đòn giáng thẳng vào mặt người khác.

Nhưng ta càng biết, đây là giữa đại doanh của Đông Phương Thất, binh lực trong doanh chỉ ít cũng phải đến năm vạn, nếu để cho bọn chúng phát hiện ta

đi mất, bị người ta cướp đi mất, hậu quả sẽ thế nào? Đông Phương Cửu có dẫn theo binh mã tới không? Binh mã của hắn chẳng phải đang cắm trại bên ngoài Sương Hoa thành sao! Đây là đầu chứ? Là quân doanh của Đông Phương Thất đó. Sao hắn không thử nghĩ xem tùy tiện chạy tới cứu ta, bọn ta liệu có thể trốn thoát? Được rồi, cứ cho là có thể chạy ra khỏi đại doanh của Đông Phương Thất đi, nhưng có thể chạy được bao xa? Lửa đốt kho lương có thể cháy được bao lâu? Đến lúc bọn chúng phát hiện ta mất tích phải chăng sẽ cười vỡ cả bụng? ! Người ta sẽ chờ Đông Phương Cửu ngơoi tự chui đầu vào lưới!

Ta tức giận đến run cả người.

Tên gốc kia chính là một tên đầu đất, từ đầu đến chân đều là đất!

Còn bây giờ bắt chước người ta mặc y phục dạ hành! Bắt chước người ta đi cướp người! Bắt chước người ta không tự chăm lo an toàn của bản thân!

“Cửu Vương gia, thật ngại quá, ta ở đây rất tốt, có ăn có uống còn có người hầu hạ, ta không muốn đi, ngài nên nhanh chóng rời khỏi lều ta thì tốt hơn, bằng không, ta có thể gọi người tới đó.”

Ta nói những câu này với vẻ mặt thờ ơ, không lạnh không nóng, nhưng lại đầy gai góc.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 144: Yêu là kiếp nạn, lưu luyến là tội. (nhị)

Lúc này, lại thêm một người áo đen lặng lẽ bước vào lều của ta.

Nhìn chăm chú một lúc, không phải Bạch U sao? Sao hắn lại thiếu một cánh tay? !

“Bạch U?” Ta kinh ngạc gọi hắn, Bạch U vẫn rất tuân thủ quy củ đầu tiên là cúi chào Đông Phương Cửu, tiếp theo mới gật đầu với ta một cái, “Lăng chủ tử.”

Nhìn đôi mắt màu lam vẫn sắc sảo như trước của hắn, ta nuốt lại những lời muốn hỏi. Hà tất phải hỏi nữa, mất một cánh tay thì thế nào, chẳng phải hắn vẫn là Bạch U, là chủ nhân của U Minh Đảo như trước hay sao.

“Thịnh Gia nhanh chóng rút lui!” Bạch U liếc mắt nhìn ta, xoay người bẩm báo với Đông Phương Cửu.

Đông Phương Cửu hơi gật đầu, mi mắt khẽ hạ thấp, nhẹ giọng dặn dò: “Đưa Lăng chủ tử đi.”

“Ta không đi!”

Bạch U nhận được mệnh lệnh, giây tiếp theo đã đứng ở trước mắt ta, đưa tay ra giữ chặt lấy ta.

Vô Cầu lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo, nhảy vọt lên từ trên giường, giúp Bạch U đẩy ta, “Tỷ ngọc à, có người tới cứu còn không chịu đi? ! Chờ tên Vương bát đản Đông Phương Thất kia lại đến nhục nhã tỷ há? !”

Một câu nói vô tình nhưng khiến đôi mắt đã khép hờ của Đông Phương Cửu trong nháy mắt mở toang, trong đôi phượng mâu u tối lộ rõ sát khí, ánh mắt âm u băng giá bắn ra bốn phía.

Đông Phương Cửu chậm chậm xoay người, thực ra cũng chỉ trong vài giây thôi, nhưng không ngờ đối với ta mà nói lại khó khăn đến thế. Ta có nên giải thích một chút hay không? Không cần, không giải thích thì tốt hơn.

“Bạch U, còn không đưa Lăng chủ tử của ngươi đi!”

“Dạ!”

Thấy mình không thể thay đổi được gì, ta đành nói với Đông Phương Cửu ở đằng sau: “Đưa ta đi cũng được, nhưng còn hai người nữa phải cùng đi với ta.” Bạch U nhìn ta sâu xa, trong mắt toàn là trách cứ.

Ta biết, hắn ghét ta gây thêm phiền toái cho chủ tử của hắn, ta hiểu rõ.

Đông Phương Cửu cũng không quay đầu lại: “Được.”

“Vây tốt!”

“Bạch U, làm phiền ngươi.”

Nhưng Bạch U buông ta ra, xoay người đi tới bên cạnh Đông Phương Cửu, chờ mệnh lệnh của hắn.

“Làm theo lời Lăng Nhi.”

“Dạ.”

Gió đêm nay rất lớn, thỉnh thoảng lại thổi tung cửa lều, ánh trăng lọt vào cũng rất u ám, kéo chiếc bóng của Đông Phương Cửu rạp dài trên đất.

Ta nhìn vào cái bóng trải dài kia, nhẹ nhàng nói “Cảm tạ”.

“Lăng Nhi, đi thôi.”

Hắn đưa tay kéo ta sang, bất thành lĩnh, mắt phượng cong lên, giọng nói pha lẫn một chút ảm ức: “Tiểu Lăng Nhi chỉ biết ăn hiếp người ta! ~~~ “

Ọe... thật mắc ói! Tên gốc Đông Phương Cửu kia lại bắt đầu làm người ta buồn nôn? ! Có thể đừng làm vậy hay không...

Khỏe miệng ta co rút, bị hắn kéo ra khỏi lều, được hắn ôm lấy dịu dàng, trong mắt hắn ngập đầy nét cười, cúi đầu ám muội thì thầm bên tai ta: “Ôm lấy cổ ta sẽ an toàn.”

Ta ngẩn ra, Đông Phương Cửu đã nhún người nhảy lên, tiếp đó chỉ nghe tiếng phản phật của ống tay áo, tiếng gió rít gào bên tai.

NND vô công của tên này không tệ! Khinh công lại càng không tồi, ha ha!

Chờ một chút, ngài có thể đừng ôm ta như thế không? Sao cứ thấy thế nào á?

“Này, ta nói con người ngươi có phải nghe không hiểu tiếng người hay không?”

Vàng trắng khuyết trong đêm đen lãnh lẽo và tĩnh mịch, ánh trăng phản chiếu trên khuôn mặt Thượng Quan Lăng như ánh sáng của châu ngọc, mà trong cái vẻ lười biếng và lơ đãng lại bộc lộ nét trẻ con của gương mặt đó trong khoảnh khắc khiến lòng Đông Phương Cửu mềm đi.

Tiểu Lăng Nhi của hắn cũng chỉ có những lúc đối mặt với hắn mới để lộ ra diện mạo khá ái như vậy, mặc dù nói năng không được lọt tai cho lắm, nhưng thế cũng tốt rồi, không phải sao. Đông Phương Cửu trong lòng thầm nghĩ vậy, nhất thời tâm tình khoan khoái hẳn lên.

“Sao vậy?” Hồi nhỏ.

Ta chịu không nổi cái vẻ ôn nhu dịu dàng, cộng thêm ánh mắt buồn nôn muốn chết của tên gốc kia, ho khan một tiếng, mới nói: “Ta đã nói đến như thế rồi, mà sao ngươi vẫn mặt dày mày dạn như vậy? Ta nói~, không phải ngươi thực sự...” Nuốt một ngụm nước bọt, “...thực sự yêu ta rồi đó chứ?” Mặc dù hoàn cảnh hiện tại khá là nghiêm trọng, mặc dù hiện tại ta đang bị ôm trong lòng người ta cũng không phải hay ho gì, nhưng ta vẫn không nhịn được hồi tưởng.

Không sai, ta đúng là muốn hỏi cho rõ ràng, Đông Phương Cửu rốt cuộc coi trọng ta chỗ nào? Để ta còn kịp mà sửa lại? !

Rõ ràng hắn hận ta – à đương nhiên là Thượng Quan Lăng dưới ngòi bút của ta – hận muốn chết, vì sao chớp mắt một cái, à, cũng không thể nói như vậy, vì sao không bao lâu sau, hắn lại phải lòng ta được chứ? Vậy rốt cuộc, hắn phải lòng ta, hay là căn bản ngay từ đầu hắn đã có ý đồ với Thượng Quan Lăng? Hay là...

Đông Phương Cửu mỉm cười, nói: “Được rồi.” Tiếp theo hắn tiêu sái đẩy ta ra khỏi lòng ngực hắn, thả xuống đất, đương nhiên là để ta tự đứng trên chân mình, chứ không phải nằm bò dưới đất đầu nhe.

Chỉ mới một lát, mà bọn ta đã ra khỏi quán doanh của Đông Phương Thất rồi.

“Ta hỏi ngươi, sao ngươi...”

Ta còn chưa nói xong, tên gốc kia đã dùng ánh mắt không biết đã pha thêm bao nhiêu lít nước nhìn ta, cái đó gọi là ánh mắt thâm tình ư, tim ta trật một nhịp, quyết định làm như không thấy, ánh mắt của tên gốc này thật quá sức quyến rũ!

“Đắc ngọc giả, đắc thiên hạ.” (có người “Ngọc”[quốc], có thiên hạ)

Đông Phương Cửu nhẹ nhàng phun ra sáu chữ, nhưng lại giống như sáu cây kim châm xuyên qua tai đâm vào tim ta.

“Lăng Nhi, nàng tin không?” Hắn hỏi ta.

Ta cười gượng hỏi ngược lại: “Ngươi tin chứ?”

Đông Phương Cửu thờ dài, đôi mắt long lanh như nước, giọng hắn nhẹ nhàng, giống như tiếng tinh thạch va chạm vào nhau, hắn nói khẽ, “Từ nhỏ ta lớn lên giữa đao quang kiếm ảnh của hoàng cung, đã nhìn quen cảnh thế thái nhân tình ấm lạnh thất thường, a dua nịnh nọt tiểu lí tàng đao. Lúc đầu, vì để sống sót mà sinh tồn, sau lại sống vì trả thù, quyền lợi, và dục vọng. Sống nhiều năm như vậy, ta đã tê liệt với vui sướng hạnh phúc rồi, nhưng rồi ta gặp

được một người, một người lạnh lợi hoạt bát như tiên giáng trần, một người lo cho nước lo cho dân lo cho thiên hạ. Ta chỉ gặp một người như vậy mà thấy hiếu kỳ, tiếp theo là rung động, cuối cùng là cảm phục nàng. Yêu thích, hai chữ này quá đơn giản, quá nông cạn, có lẽ, sống nhiều năm như vậy ta cũng chưa hiểu cái gì gọi là yêu, nhưng trong cuộc đời này ta đã nhận định một điều, chính là chỉ một mình nàng ấy, chỉ cần một mình nàng ấy. Nàng hiểu ta nói gì không, Lăng Nhi.”

“Ta...” Ta hiểu chứ, nhưng ta không muốn hiểu có được không? Đông Phương Cửu, hai chữ tình yêu đối ta quá nặng nề, không phải ta không dám yêu, không phải ta không muốn yêu, mà là không thể, ta không thể bị hủy hoại người, cũng là hủy hoại ta! “Đông Phương Cửu... Ta không phải Thượng Quan Lăng...” Thở dài nặng nề, ta cười nói ra bí mật của mình, một nửa bí mật.

Ta lo lắng hồi hộp nhìn hắn, chờ hắn mở miệng, nhưng không ngờ được, Đông Phương Cửu lại mỉm cười thân nhiên, tiếp đến xoa nhẹ đầu ta, hắn nói: “Ta biết.”

Ta sững sờ.

“Nàng quên rồi ư, trước đây ta từng nói, nàng thú vị hơn so với ‘Thượng Quan Lăng’ nhiều.” Hình như hồ ly Đông Phương Cửu đang nở nụ cười, nhưng sao ta lại cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Trời, đó chẳng phải xảy ra trước đây khá lâu rồi sao? Không lẽ ta vừa xuyên tời, tên này đã phát hiện ra?

“Ặc, người...”

“Được rồi, Tiểu Lăng Nhi của ta vẫn luôn khá ái như vậy, đôi mắt tròn xoe thực là khá ái muốn chết! ~~~~”

“Đông Phương Cửu người có thể đừng làm ta buồn nôn có được không? ! Ta sẽ ói mất!”

Một chương hát bay móng vuốt của hắn ra, hung hăng trừng cho hắn một cái.

Đông Phương Cửu thu lại nụ cười, mặt nghiêm túc lại, thỉnh thoảng, điềm điềm xoay người, bỗng đầu một đoàn người chạy tới.

“Lăng tỷ tỷ!” Vô Cầu ngồi trên lưng ngựa vẫy vẫy tay.

“Lăng quốc sư...” Tiểu Ngư Nhi vẫn không biết xưng hô với ta thế nào cho phải.

Bạch U xuống ngựa, khom người nói: “Gia, người mang đến rồi. Nhưng Đông Phương Thất phát hiện không thấy Lăng chủ tử, đã phái truy binh, có lẽ không lâu sau sẽ đuổi được tới đây.”

“Bao nhiêu người?”

“Không biết.”

Ánh mắt Đông Phương Cửu nhìn qua sau vai Bạch U, tao nhã nhảy lên lưng ngựa, nhìn về phía ta, vẫn mỉm cười ôn nhu như trước, đưa tay ra nói: “Lăng Nhi, lên ngựa.”

Ta nhìn chung quanh, ngẩng đầu mỉm cười đón ánh mắt Đông Phương Cửu, cất giọng lưu manh: “Người xuống đây trước đi.”

Đông Phương Cửu ngờ ngác, nhưng vẫn xuống ngựa.

Ngón tay trở như có ma lực của ta lại chỉ sang hai người vẫn đang an tọa trên lưng ngựa.

“Vô Cầu, Tiểu Ngư Nhi, hai người cũng xuống đây!”

Hai thằng nhóc mặc dù hoàn toàn không muốn nhưng cũng leo xuống.

Ta nhìn sang Bạch U, hỏi: “Các người tới tổng cộng bao nhiêu người?”

Bạch U sững sờ một lúc, rồi khách khí trả lời, “Đều ở đây cả.”

Ặc... Các người gan thật! Từ trên xuống dưới đêm tới đêm lui cũng không tới một trăm người!

Ta lách qua người Đông Phương Cửu, đi tới chỗ đám kia hất y nhân trước mặt, bọn họ thấy ta bước tới, cũng biết ta là “chủ tử”, liền đồng loạt xuống ngựa, bày tỏ sự tôn kính với ta.

“Các vị...” Ta cảm thấy gọi bọn họ là gì cũng không thích hợp, đơn giản kêu vậy đi, “Các vị, nếu chúng ta muốn toàn bộ tránh được sự truy đuổi của Đông Phương Thất là không có khả năng.”

Câu nói điềm điềm của ta khiến đôi hàng lông mày của Đông Phương Cửu trong nháy mắt nhíu lại, ánh mắt hắn cũng tối sầm.

“Kẻ hèn bất tài, nhưng có một kế, có điều, cũng chỉ dám nói, có lẽ có thể giữ được bề hạ của các vị vẹn toàn. Nhưng, trong các vị phải có một nửa chịu

hi sinh.”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 145: Yêu là kiếp nạn, lưu luyến là tội. (tam)

Không ai trả lời ta, tất cả đều lẳng lẳng lắng nghe, chỉ có Đông Phương Cửu không được vui kéo ta về phía hấn, rồi quay sang đám thuộc hạ áo đen ra lệnh: “Lên ngựa, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về Sương Hoa thành!”

“Khoan đã!” Ta nhẹ giọng ngăn hấn lại, nhìn vào mắt hấn, trong đó ta nhận ra một nỗi lo lắng mơ hồ, còn có nụ cười như không có việc gì của ta. Đúng, chính là không sợ, không có gì để sợ.

Không để ý tới sự ngăn cản của Đông Phương Cửu, ta tiếp tục nói phượng án của mình, “Một nửa trong các vị mỗi người dắt hai con ngựa cùng ta đi trước, phân nửa còn lại bảo hộ bộ hạ ẩn nấp vào rừng cây ở đằng kia, cho đến khi... truy binh của Đông Phương Thất từ chỗ này bắt được chúng ta mang về.”

“Tỷ lại lên con điên gì vậy? ! Đem mình ra làm mồi nhử? !” Vô Cầu bực bội nói, “Ta đi chung với tỷ, ta mới là người không cần trốn!”

“Lăng Nhi! Ta không cho phép!” Thật hiếm mới nghe được giọng nói hơi chút tức giận của Đông Phương Cửu.

Ta nhìn hấn, khoe mắt cũng mỉm cười, “Không còn cách nào khác.” Nếu không cả đám sẽ cùng bị bắt trở lại, không phải sao?

“Từ lúc nàng đồng ý đi theo ta đã dự tính thế này rồi sao?”

“Cũng gần như thế.” Ta nhún nhún vai. Ban đầu thì chưa nghĩ ra, sau đó là vì không còn cách nào khác, nhưng mà vậy cũng tốt, chí ít có thể đưa bọn nhóc Vô Cầu đến chỗ an toàn.

“Không được.” Đông Phương Cửu cố chấp không giống bình thường.

“Đông Phương Cửu” ta cười nhìn hấn, dịu dàng đến mức chẳng giống ta, “Tất cả nam nhân đều tự đại, đều muốn giành chiến thắng, chẳng lẽ ngài không muốn sao? Nam nhân đều không thích thất bại, cho dù chỉ một lần, chẳng lẽ ngài không phải vậy? Ngài cũng biết, nếu mình bị Đông Phương Thất giam giữ, thì sẽ không còn có cơ hội lần thứ hai nếm mùi vị thất bại nữa đâu! Ta nói đúng chứ?” Đông Phương Cửu im lặng, ta nói tiếp, “Hiên Viên Tiêu nói rất đúng, thiên hạ này sớm muộn gì cũng sẽ loạn, sẽ đánh nhau, hấn không khai chiến thì cũng có người không chờ được thay hấn châm ngòi chiến hỏa, dùng máu để ngăn đổ máu là chuyện không thể tránh khỏi.”

“Lăng Nhi...”

Ta nở nụ cười, tiếp tục nói: “Đông Phương Cửu không phải là người một chén chè xanh, một con thuyền lá là có thể thỏa mãn. Ngài là người lòng mang thiên hạ, chỉ tại giang sơn, ta biết, chính ngài càng biết rõ.”

Nhìn vào đôi mắt thoáng xúc động của Đông Phương Cửu, ta biết đã đến lúc tung ra đòn công kích cuối cùng, “Nếu như ngài thoát được, vẫn có thể dẫn đại quân quay lại cứu ta lần nữa, còn nếu ngài ở lại, vậy ta chỉ có thể cùng ngài tuần táng. Đông Phương Cửu, lẽ nào ngài muốn ta chết sao?” Ta nhìn chăm chăm vào mắt hấn, không hề chớp mắt, cho đến khi hấn gạt đầu miễn cưỡng.

Ta biết Đông Phương Cửu vẫn luôn lặng lẽ dõi theo ta, nhìn ta lên ngựa, nhìn ta đi xa, ánh mắt hấn có một thứ ma lực mê hoặc, khiến người ta đau lòng.

Đau lòng, là một cảm giác rất đáng ghét, khi không để ý đến nó thì hình như nó cũng không đau đớn lắm, nhưng hãy lưu ý tới nó, nó liền trở nên phản kích, nếu không làm người đau đến tận cùng, chỉ sợ người quên mất nó là một thứ có trái tim, có trái tim thì sẽ biết đau.

...

Đông Phương Cửu đứng chấp tay, cho đến khi khói bụi mà đoàn người ngựa xối tung lên đều đã rơi xuống hết, hấn vẫn đứng nguyên tại chỗ, cứ nhìn theo như thế, đôi mắt u ám, tựa như có bão táp cuộn cuộn.

“Gia.” Bạch U bắt buộc phải lên tiếng.

“Biết rồi.” Đông Phương Cửu xoay người đi vào sâu trong rừng rậm.

“Gia, có cần báo cho Trì Lỗi để hấn...” Bạch U đi theo sát phía sau Đông Phương Cửu, nhỏ giọng hỏi. Trì Lỗi là phó tướng bên cạnh Khang Thành Tĩnh, từ trước khi Khang Thành Tĩnh đưa quân vào cung bạo loạn, hấn đã bị Trương Sở thuyết phục về phe Đông Phương Cửu, nói là thuyết phục, thực chất là mua chuộc. Bạch U cảm thấy Trì Lỗi ít nhiều gì cũng hữu dụng, nếu không hấn và Gia của hấn cũng sẽ không thể lên vào doanh trường của Đông Phương Thất hóa thiêu kho lương thuận lợi như vậy. Hấn muốn bảo Trì Lỗi quan tâm tới Thượng Quan Lăng một chút, chỉ sợ ở chỗ Đông Phương Thất

lỡ xảy ra chuyện gì không hay. Nhưng hắn không ngờ, Đông Phương Cửu lại kiên quyết cự tuyệt.

“Không cần.” Đông Phương Cửu lãnh đạm nói, dùng dư quang liếc nhìn Bạch U, “Người cũng rất quan tâm Lăng Nhi.” Đông Phương Cửu không phải đang chất vấn, mà là đang trần thuật.

Bạch U cả người run lên, trên trán lập tức toát mồ hôi lạnh, “Bạch U không dám.”

Đông Phương Cửu khẽ cười một tiếng, “Không dám cái gì? Không dám quan tâm, hay là không dám cái khác?” Hơi hạ mi mắt xuống, giọng nói không rõ là vui hay giận, “Đừng ngại, Lăng Nhi là người của Gia, người để tâm tới nàng, Gia tất nhiên rất vui.” Chớp mi mắt lại mở mắt ra, trong con ngươi lóe lên một chút âm u, “Bạch U, người cảm thấy Gia nên giam lỏng Thất ca của Gia ở Hoa Lăng, hay là giết hắn?”

Bạch U nghiêng người, không dám nhìn thẳng vào mặt Đông Phương Cửu, “Trước tiên giam lỏng, sau đó diệt trừ.”

Đông Phương Cửu nở nụ cười, nhưng trong mắt không hề có một chút tình cảm nhân loại: “Nhưng Gia không muốn làm như vậy, Gia muốn bóc lột hắn, hắn dám động tới Lăng Nhi của Gia, Gia không muốn giữ hắn sống trên đời này thêm một ngày nào.”

Lúc này, ở phía núi xa xa một áng sương mù lạnh lẽo bay tới, luồn vào ống tay áo Bạch U, hơi lạnh thấm vào người, thế nhưng vẫn không lạnh lòng bằng giọng nói của Đông Phương Cửu.

“Sáng sớm ngày mai lập tức công thành.”

“Dạ, Gia.”

Đợi đến khi Đông Phương Cửu biến mất khỏi nơi hắn đang đứng, Bạch U mới phát hiện mồ hôi mình đã ướt đầm cả lớp áo dày cộm

...

Một thanh phi đao đâm sâu vào bụng con ngựa ta đang cưỡi, con đầu ập đến, con ngựa hí dài một tiếng, ngã lăn ra đất, còn ta bị hất xuống từ trên lưng ngựa, lăn lông lốc trên mặt cỏ.

Liếc mắt phía sau thấy đoàn người đang áp tới như mây đen bao phủ, ta biết không còn hy vọng chạy trốn nữa rồi.

Cắn chặt răng, ta rút ngọc trâm trên tóc xuống, nhắm mắt lại, xoay tay đâm vào giữa cuống họng...

Không sai, ta không nghĩ tới việc quay trở lại, không muốn lại trở thành nhược điểm để Đông Phương Thất áp chế hắn.

Chính vì hắn, là vì hắn, ta cảm thấy đáng giá, rất đáng giá, huống hồ ta đã nghe được lời thổ lộ thâm tình như thế, còn thâm tình hơn cả những thứ mà một mẹ kế vô lương như ta đã viết...

Không có cảm giác đau đớn trong dự liệu, cổ tay ta dừng lại cứng ngắc giữa không trung. Ta mở mắt ra, nhìn thấy một ngọn roi mềm mại đang quán quanh cổ tay mình, mạnh mẽ chế ngự, ngọc trâm dừng lại ngay sát cổ họng ta, nhưng không thể nhào tiến tới thêm dù chỉ một li.

Ta oán hận lia mắt theo chiếc roi nơi cổ tay nhìn về phía chủ nhân của nó, ta ghét nhất là loại người nhiều chuyện, ta không muốn lại trở về để trở thành mồi nhử cho thiên hạ cười nhạo.

Mặc dù không thể động đây, mặc dù không thể đánh trả, ta cũng muốn dùng ánh mắt biểu đạt nỗi oán hận của mình, ta dùng ánh mắt lăng trì hắn!

Hắn là...

Áo trắng, tóc bạc, hắn mang mặt nạ cười trên lưng một con ngựa cao lớn, được mọi người vây quanh ở chính giữa, đôi mắt tím lạnh lẽo phản hận nhìn ta chằm chằm.

Không sai, ánh mắt đó là phản hận, chứ không phải căm hận, cũng không có sự khát máu trong đó.

Người kia không muốn ta chết. Có lẽ, có thể, bởi vì cái chết của ta, sẽ làm hắn mất hứng.

Hai tròng mắt màu tím nhìn ta trân trân, sắc bén mà thâm thúy.

Hắn chính là chủ Âm cung! Chính là người đã cứu ta từ trong tay Đông Phương Thất!

Hắn không phải Vân tiên nhân.

Thì ra, lúc đó ta đã nhầm. Ha ha.

Vậy hắn là ai chứ? Một cảm giác quen thuộc tràn ra từ đáy tim ta.

“Trời lại, hồi doanh!” Giọng nói trầm thấp xen lẫn sự tức giận. Hắn nổi giận là phải, cho dù hắn là ai, hắn cũng là phe của Đông Phương Thất, hắn nổi giận là một chuyện bình thường.

“Đạ, cung chủ.” Giọng Lôi Minh từ sau lưng hần truyền đến, chứng thực suy đoán của ta.

...

Đoàn người yên lặng quay lại đại doanh Đông Phương Thất, khi đi ngang qua kho lương bị hỏa thiêu, nhìn thấy những ánh mắt vẫn hoảng hốt chưa định thần của các binh sĩ, ta suýt bật cười thành tiếng.

Đêm nay là lần đầu tiên bước vào chủ trường trong quân doanh Đông Phương Thất, chủ trường được dựng ở chính giữa, cao và rộng, so với “túp lều” nơi ta ở chẳng biết tốt gấp bao nhiêu lần, da thật trải dưới đất, bước đi phía trên thật mềm mại êm chân, thoải mái đến mức ta chỉ muốn ngã tằm thân mệt mỏi nằm xuống, đáng tiếc, chung quanh chủ trường đều là tướng lĩnh của Đông Phương Thất đang ngồi, y như mười tám vị La Hán ở trong miếu, thái độ hung dữ, mặt mày dữ tợn, bẻ tay răng rắc làm như muốn ăn sống ta vậy. Nhưng buồn cười chính là, bọn họ chỉ làm động tác, nhưng lại không nói một lời. đành chịu thôi, “Diêm Vương” còn bất động, những tên tiểu quỷ bọn họ sao dám mở miệng, chỉ có thể khoa tay múa chân biểu diễn kịch câm cho ta xem.

Xí, kho lương bị đốt đâu có liên quan gì tới ta? Không bắt được Đông Phương Cửu cũng đừng có mà giận cá chém thớt! NND mấy cái “nhược điểm” của lão nương đều được cứu đi rồi, lão nương còn sợ bọn chuột nhất mấy người sao? ! Hừ!

Đông Phương Thất mặt sưng sía, trên vai quần một lớp băng vải, hiển nhiên đó là hậu quả của vết thương trên lưng do ngân châm thô ráp đâm vào.

Chỗ ngồi phía trên có hai ghế, nhưng cái ghế phủ da hổ trắng bên cạnh Đông Phương Thất không có ai ngồi, trăm phần trăm là vị trí của tên cung chủ Âm cung kia. Là cái tên cung chủ đã bắt ta trở về đó, ta bị trói gô lại mà cũng đã tới nơi rồi, sao hần còn lè mề chậm chạp như vậy?

“Là Đông Phương Cửu tới cướp cô đi đúng không?” Đông Phương Thất nhin hết nổi, ngọn lửa phẫn nộ trong mắt có thể nướng chín cả ta.

“Đúng vậy.” Ta thuận miệng trả lời. Chẳng phải ngài đã biết rõ rồi sao còn hỏi làm gì. Ở dưới đất cũng không tệ, rất thoải mái, ta phải tìm một tư thế ngồi thoải mái mới được. Cũng may không ai nói bắt ta phải quỳ, may thiệt.

“Là hần phóng hỏa thiêu kho lương của ta?” Đông Phương Thất lại hỏi, từng chữ từng chữ gằn qua cuống họng, rít qua kẽ răng tuôn ra ngoài.

“À, vụ này thì ta cũng không biết.” Ta ngẩng đầu lên, khoe môi cong lên, khi nói chuyện phải nhìn thẳng vào người khác, như thế mới là tôn trọng họ!

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 146: Chấp Tử Chi Thủ, Sinh Tử Khế Khoát (*) (thượng)

O, ta trả lời thành khẩn như vậy mà cũng chọc giận hần ư? Tuy rằng trên mặt hần không thấy biểu hiện gì, nhưng qua hơi thở càng lúc càng trầm đục của hần, ta biết là hần đang tức giận.

“Đồ tiện nhân!” Đông Phương Thất nổi cơn thịnh nộ, “Người đâu! Lôi ả ra ngoài đánh hai mươi roi!”

Tức giận thì được, chửi ta thì không!

“Đông Phương Thất, ngươi liệu mà giữ mồm giữ miệng!” Ta lạnh lùng nhìn hần, “Ta là con cò cuối cùng ngươi cần để đối phó Đông Phương Cửu, đúng chứ?”

Đông Phương Thất nhìn ta chòng chọc, lời phản bác có phần yếu thế, “Ngươi cho là ngươi là ai?”

Ta cười nhạt: “Ta là ai ư? Ngọc Quốc Trường công chúa, Lương Quốc đại quốc sư, ngươi nói ta là ai? Hmmm?”

“Thượng Quan Lăng ngươi tưởng ngươi là ai? ! Đông Phương Cửu xem ngươi là bảo bối, nhưng bản vương thì không! Đừng vênh mặt kiêu ngạo với bản vương! Nếu Đông Phương Cửu dám công thành, ta sẽ treo ngươi trên cổng thành để loạn tiễn bắn chết!”

Chắc là Đông Phương Thất sắp bị ta chọc tức ói máu rồi.

“Ồi chà, Thất vương gia, nếu ngài không nói những lời tuyệt tình tuyệt nghĩa như vậy, ta còn tưởng rằng ngài thích ta đó chứ. Nếu không sao ngài lại không để ý hình tượng xông vào lều của ta để bị thương vai như thế? Ha ha, vết thương trên vai ngài không sao chứ? Nhưng mà phải nhớ cho kỹ, lần sau đừng có tùy tiện khi dễ nữ tử yếu đuối nữa nhé, cẩn thận thương tích lần tới không phải nửa người trên mà là nửa người dưới đó! ~ “

Ta vốn nên cúi đầu nhắm mắt cắn răng chịu đựng hai mươi roi này, hoặc nếu thực sự không được thì có thể giả vờ đáng thương để Đông Phương Thất

thấy tội nghiệp. Nhưng ta chính là ta, bà nó chứ cho dù có bị người ta cầm dao lóc từng miếng thịt, thì cái gì cần nói cần chửi một câu ta cũng không thể nhin.

Sĩ khà sát, bất khả nhục! Sáu từ này đối với ta chính là châm ngôn sống.

Một con sư tử được bị chọc giận sẽ đối đãi với con mồi thế nào? Ủ thì, Đông Phương Thất không thể xem là sư tử được, nhưng dù là hổ mà bị chọc điên lên thì cũng cắn người như thường, đúng không?

Quả nhiên không xong, Đông Phương Thất vớ lấy khối ngọc thạch chặn giấy trên bàn ngay trước mặt, trong con tức giận hấn hoàn toàn mặc kệ thứ trong tay là vật gì, cố sức sát thương tới mức nào, vung tay ném mạnh về phía ta...

Trời xanh ơi, ta tự sát không thành, nhưng bị giết lại rất thành công.

Cắn chặt răng nhắm chặt mắt, chờ đợi khoảnh khắc con đầu ập tới.

Một, hai, ba... ủa sao chưa bay đến? !

Ta ti hí mắt ra nhìn thử, cục chặn giấy bị một cây ngân châm đóng dính ở dưới đất trước mặt ta khoảng nửa trượng.

Lại là tên cung chủ kia cứu ta. Nếu như mỗ Lăng ta còn có ngày sau nhất định phải cảm ơn hấn mới được.

“Chủ nhân của ta còn muốn cùng Thất vương gia và chư vị tướng quân thương nghị chuyện thủ thành trọng đại, cho nên thỉnh Thất vương gia trước tiên để Lôi Minh đưa những kẻ không phận sự ra khỏi chủ trường.”

Những kẻ không phận sự? Những ở đâu ra mà những, chẳng phải chỉ có một mình ta thôi sao! Ha ha, Lôi Minh nói như vậy không phải đang giúp ta miễn bị đánh hai mươi roi ư. Cảm ơn nha, không uống công chơi cò với huynh.

Lôi Minh cũng không chờ Đông Phương Thất trả lời, thuận tay kéo ta từ dưới đất lên, động tác nhìn bề ngoài thì thấy cực kỳ thô bạo, nhưng trên thực tế lại rất là nhẹ nhàng, nói chung, ta không thấy đau đớn một chút nào.

Kẻ vừa đi lướt qua vai ta mặc một bộ y phục trắng toát, lần này trong lúc vô ý ta liếc thấy mấy nhánh hồng mai, những bông mai nở rộ rực rỡ.

Đúng là hấn!

“Công chúa hãy nghỉ ngơi sớm đi.” Lôi Minh đưa ta về lều, lại cời hết dây trói trên người ta, thờ ơ nói một câu rồi đi ra ngoài.

“Lôi Minh.” Ta gọi hấn lại.

Hấn dừng bước, nhưng không xoay người lại, “Công chúa hãy nghỉ ngơi sớm đi.” Vẫn giọng thờ ơ, pha lẫn một chút lạnh lùng.

“Chủ nhân của huynh là Ma... Yến Tứ Phương?”

Thân thể Lôi Minh thoáng sửng lại, tiếp đến xoay người nhìn về phía ta, khẽ nói: “Tục danh của chủ nhân không phải thứ Lôi Minh có thể gọi thẳng.”

“Huynh trả lời ta là phải hay không phải là được rồi.”

“Không thể trả lời.” Lôi Minh tiêu sái xoay người.

“Huynh đứng lại! Lôi Minh! Huynh nói với chủ nhân của huynh ta muốn gặp hấn! Ta muốn gặp Yến Tứ Phương!”

Mặc cho ta gọi thế nào, Lôi Minh vẫn đi thẳng không quay đầu lại.

...

Thời gian chớp mắt đã mấy ngày trôi qua.

Một điệu múa tế các vị thần trên trời khiến cho hai nhóm nhân mã đồng thời xuất phát về phía Lương Quốc ngày đêm không dừng ngựa.

Kim Quốc, Cẩm Hâm. Hoàng cung, ngự thư phòng.

“Thập Tứ, tin tức có đáng tin không?”

“Hồi chủ tử, là tin tức Thập Tam mang về, trước giờ hấn vẫn phụ trách truy xét tình hình Ma y, hấn là không sai đâu.”

“Có người giả mạo Ma y, mà đồ đệ của Ma y lại rất phối hợp?”

“Dạ.” Thập Tứ thẳng thắn trả lời.

Sau một lúc trầm ngâm, khóe môi Hiền Viên Tiêu cong lên thành một nụ cười rất nhạt, “Hạ lệnh xuống dưới, ba ngày sau xuất cung tới Phụng Dương.”

“... Chủ tử là muốn Thập Tứ đi?”

“Ha ha, không sai, là người, còn có trăm.”

“... Dạ.”

Quân doanh Ngõn Quốc, trong vương trướng.

“Ồ đây không chào đón người.” Giọng nói nhàn nhạt, nhạt tới mức không có một chút tình người.

“Ha ha, vương đệ hà tất phải lạnh lùng như vậy.” Một người mặc hồng sam điểm mấy nhánh bạch mai, tóc trắng, mắt tím thản nhiên ngồi xuống, không có lấy nửa phần xa lạ, “Lần này ta mang đến cho đệ một tin tức tốt.” Nói xong còn thoải mái cầm một chùm nho lên đưa vào miệng.

Đôi mắt màu bạc nheo lại đầy nguy hiểm, chỉ có ánh nhìn sát khí kia mới làm cho người ta cảm thấy người trước mắt đang còn sống, “Ra ngoài.” Giọng nói vẫn bình thản như trước.

“Được, ta nói xong sẽ đi.” Âu Dương Yến nuốt quả nho còn trong miệng xuống, phui phui vạt áo trước ngực, thản nhiên đứng dậy, “Lương Quốc cũng có quốc sư rồi, vương đệ không hiếu kỳ sao?”

Âu Dương Vân không nói một lời, hơi hạ mi mắt, Âu Dương Yến cười khế, rồi nói tiếp: “Có người nói đại quốc sư Lương Quốc tại buổi lễ tế thần đã nhảy một điệu múa nhân gian khó gặp.” Cô ý nói thật chậm, Âu Dương Yến lắng lắng quan sát phản ứng của Âu Dương Vân, chỉ thấy hai tròng mắt ngân sắc thoảng rung động, Âu Dương Yến cười thâm, tiếp tục nói: “Vương đệ, đệ nói xem vị quốc sư không biết từ đâu tới của Lương Quốc vì sao luôn giúp đỡ Đông Phương Cửu vậy?”

“Người rót cuộc muốn nói cái gì?” Âu Dương Vân mở mắt ra, ánh mắt không tình cảm nhìn Âu Dương Yến.

“Lời ta muốn nói đều nói cả rồi, ha ha, vương đệ không tiễn, vi huynh cáo từ trước vậy.” Nói xong, tiêu sái phất tay áo bước đi.

Âu Dương Vân tĩnh tọa một hồi lâu, mới mở miệng gọi: “Thiên Ảnh.”

Một bóng người nhanh chóng nhảy vào vương trướng, khom người chấp tay, nói: “Vương thượng!”

“Ai cho phép người để hân vào?”

Giọng nói Âu Dương Vân bình ổn, nhìn thì như bình thản ung dung, nhưng cảm giác xa cách này khiến Thiên Ảnh không rét mà run.

“Vương thượng thứ tội, thần bị hân điểm huyết đạo... Thần thất trách, vương thượng thứ tội!” Thiên Ảnh quỳ sụp trên mặt đất, ngửa đầu nhìn Âu Dương Vân chờ xử trí.

Một lúc lâu sau Âu Dương Vân mới khẽ hé môi, hờ hững hỏi: “Chuyện quốc sư Lương Quốc là thế nào?”

Thiên Ảnh vẫn quỳ nói: “Bẩm vương thượng, người của chúng ta tại Lương Quốc chỉ nói Ma y thay mặt cho muôn dân hiến bảo vật cho Đông Phương Tấn, tiếp theo liền có chuyện lập quốc sư, Lương Quốc tuyên bố với bên ngoài rằng Lương Vương gặp được một cao nhân đắc đạo bên mời tới làm quốc sư, nhưng thực chất có thể xác định quốc sư chính là Ma y.”

“Ma y? !” Âu Dương Vân cả người tỏa ra hơi thở băng hàn.

“Hồi vương thượng, thám tử phái đi chưa từng nhìn thấy hình dáng Ma y, cho nên...”

“Mắt mù, lẽ nào tâm cũng mù?” Giọng nói đều đều, không nghe thấy nửa phần tức giận, nhưng tiếng nói không hề mang theo chút cảm tình đó chỉ một giây sau đã kết liễu danh tính của bao nhiêu người, “Kẻ vô dụng, cô [vương] không cần, hãy giữ lại toàn thân cho chúng.”

Âu Dương Vân chậm rãi khép mắt, nhẹ nhàng phất tay, Thiên Ảnh hiểu ý đứng dậy định rời khỏi vương trướng.

“Thiên Ảnh, chuẩn bị sẵn sàng, mấy ngày nữa cô phải đi Lương Quốc.”

Thiên Ảnh dừng bước, xoay người cung kính đáp, “Dạ!”

...

Lương Quốc, phía nam sông Gia Lăng, Khâu Thành, đại doanh Đông Phương Thất.

“Báo! ~ Vương gia! Không xong rồi! Đông Phương Cửu công thành rồi!”

Đông Phương Thất hoảng hốt trợn trừng hai mắt, trong mắt tơ máu phủ kín, tiều tụy kinh khủng, bỗng dưng hân nở một nụ cười dữ tợn, nhỏ giọng nói: “Đi! Trói Thượng Quan Lăng lại, treo trước cổng thành! Nói cho Đông Phương Cửu biết, nếu hân muốn công thành thì hãy đạp lên thi thể Thượng Quan

Lăng mà vào!”

“Dạ!”

...

Lúc Khâu thành được xây dựng, không ai tính toán đến ý nghĩa quân sự của nó. Nhưng vị trí tuyệt vời của Khâu thành khiến nó trở thành một thành trì kiên cố dễ thủ khó công.

Trải qua một trận đánh nhau kịch liệt, đại quân do Đông Phương Cửu thống lĩnh tuy rằng đạt được thắng lợi, nhưng cũng có tổn thất. Còn Đông Phương Thất mặc dù nguyên khí đại thương, nhưng về mặt nhân số vẫn chiếm ưu thế. Nếu muốn kết luận trận chiến tranh này thì vẫn còn sớm lắm.

Đông Phương Cửu dẫn quân tới dưới thành, mười vạn đại quân chỉ chờ hấn ra lệnh một tiếng là có thể công thành. Vào đúng ngay lúc này, trên cổng thành bỗng trở nên rối loạn, Đông Phương Cửu ngược mắt lên nhìn, thì thấy một thân ảnh mặc y phục trắng bị trói treo trên tường thành, mà người kia lại bình tĩnh như không nhìn về phía hấn. “Lăng Nhi ——” Đông Phương Cửu hô to một tiếng, nguy hiểm vẫn muốn xông ra ngoài.

Bạch U bận chắn trước người Đông Phương Cửu, “Gia! Đại cục làm trọng!”

Đông Phương Cửu yên lặng nhìn về phía kia, bàn tay trong tay áo nắm chặt thành quyền.

Đông Phương Thất, phải bầm thây người vạn đoạn mới có thể giải mối hận trong lòng ta!

(*) Trích từ Kinh Thi – Bội Phong – Kích Cổ

Từ sinh khê khoát. Dữ tử thành thuyết. Cháp tử chi thủ. Dữ tử giai lão.

Dịch nghĩa: Cùng nguyện sống chết có nhau. Nắm tay cho tới bạc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 147: Cháp Tử Chi Thủ, Sinh Tử Khê Khoát (*) (trung)

Đông Phương Cửu neoh đôi mắt phượng đầy nguy hiểm, nhìn về phía thành lâu, cao giọng nói: “Đông Phương Thất, trăm niệm tình người là huynh đệ thủ túc của trẫm, vốn không muốn xung đột vũ trang với người, đáng tiếc người chẳng biết trân trọng ý tốt của trẫm lại khởi binh mưu phản, người có biết tội?”

“A, thì ra là cửu đệ tốt của bản vương. ...” Đông Phương Thất đứng trên thành lâu, điệu bộ nhàn nhả tự tại, “Đệ không ở trong Phượng Dương thành hưởng phúc, chạy đến chỗ ta làm gì vậy?”

Đông Phương Cửu gầm lên phần nộ: “Đông Phương Thất, người không cần làm bộ làm tịch trước mặt trẫm nữa, lập tức mở cổng thành đầu hàng, trẫm sẽ cân nhắc ban cho người được toàn thân!”

“Đầu hàng?” Đông Phương Thất kéo sợi dây thừng trong tay, nở nụ cười quỷ quyết, “Cửu đệ, người hãy nhìn cho rõ, đây là ai?” Dây thừng tuột ra với tới độ kinh hoàng, những người chứng kiến đều giật mình hoảng hốt, hấn mới dùng sức giữ chặt sợi dây lại.

Với độ cao của thành lâu, nếu ta rơi thẳng xuống như vậy, hấn là chết chắc.

Trước mặt là một cảnh tượng rối loạn, trăm nghìn ánh mắt đang đổ dồn về phía ta. Mặc dù cách rất xa, ta hoàn toàn không nhìn rõ thứ gì, nhưng ta cũng biết, trong đôi mắt phượng kia hiện rõ nỗi lo lắng bất an. Nỗi bi thương trong mắt ấy đã hóa thành cơn gió, xuyên qua quân trận, bay thẳng vào tận đáy lòng ta.

“Đông Phương Thất!” Đông Phương Cửu hét lớn, lần này là Bạch U và Y Y hợp lực mới giữ hấn lại được, Y Y thấp giọng nói: “Gia, ngài hãy nhìn kỹ Lăng chủ tử, nàng hình như có lời muốn nói với ngài.”

Đông Phương Cửu cuối cùng cũng bình tĩnh lại một chút, nghe lời nhìn chăm chú.

Ta bị treo giữa không trung, dây thừng buộc chặt đau nhức, nhưng lòng ta bình tĩnh không ngờ, thần sắc càng không lộ vẻ dao động, phát hiện ra ánh mắt Đông Phương Cửu, ta thông thả cùng khẩu hình nói ra hai chữ: “Công thành.”

Không ngờ đáp lại ta lại là vẻ mặt đang bên bờ sụp đổ của Đông Phương Cửu. Hấn đột nhiên lớn giọng nói: “Đông Phương Thất, bây giờ người thả Lăng

Nhì ra, trăm sẽ tha cho ngươi con đường sống!”

Đông Phương Thất cười nói: “Ngươi lui binh, sau đó đưa tay chịu trói, ta sẽ suy nghĩ chuyện tha cô ta.” Nói xong, hắn còn cười ngắm nghía sợi dây thừng trong tay.

Trong nháy mắt, sắc mặt Đông Phương Cửu trắng bệch, hắn nhìn về phía thành lâu, nhìn về phía ta. Bạch U, Y Y sau lưng hắn không nói một lời. Từ lâu bọn họ đã giao cả tính mạng mình cho hắn, chỉ biết toàn tâm toàn ý cống hiến tất cả, bất luận là sống hay là chết, là thắng hay là bại.

Ta nghe Đông Phương Thất nói, hận đến nghiến răng nghiến lợi, thật muốn chửi to đồ mặt dày không biết xấu hổ.

Bỗng dưng, ta phát hiện chiến mã Đông Phương Cửu đang cười đáp đáp gót chân từ từ lui về phía sau, tiếp theo, Đông Phương Cửu chậm rãi giơ một cánh tay lên, ta còn chưa thấy rõ động tác của hắn đã nghe được hai chữ khó khăn lắm mới thốt ra khỏi miệng hắn: “Lui —— binh —— “

Ta không thể tin được vào tai mình, hét lên: “Không —— ” Không, tuyệt đối không thể.

Vì cuộc chiến công thành lần này đã có bao nhiêu tướng sĩ phải hi sinh tính mạng của mình, sự việc đã đi tới mức này sao hắn có thể thoái lui, làm sao có thể chưa đánh đã lui như vậy? ! Ta làm sao có thể ăn nói với những tướng sĩ đã bỏ mạng, làm sao có thể ăn nói với người thân của họ, còn hắn làm sao đối mặt với những tướng sĩ đã thề sống chết đi theo hắn, làm sao đối mặt vạn dân của hắn!

Đông Phương Thất cúi người quát ta: “Cô câm miệng!”

Ta ngửa đầu nhìn hắn cười khinh miệt, sau đó nhìn về phía Đông Phương Cửu, ánh mắt kiên định: “Đông Phương Cửu, đừng quên huynh hiện tại là hoàng đế Lương Quốc, là chỗ dựa của vạn dân!”

Đông Phương Cửu ngẩng đầu, hai ánh mắt của ta và hắn chạm nhau, nhất thời giật mình.

Đông Phương Thất thấy rõ ràng tất cả, lửa giận trong lòng bùng lên, hắn rút đao ra, đặt trên dây thừng, “Đông Phương Cửu, nếu ngươi không lui binh, ta sẽ lập tức cho Thượng Quan Lăng chết trước mặt ngươi!”

Tiếng hít thở, tiếng rì rào lan tràn bầu không khí.

Ta nhìn về phía các tướng sĩ dưới trướng Đông Phương Cửu, gom hết sức lực của mình, cất cao giọng nói: “Các tướng sĩ!”

Phía đối diện tức thì lặng ngắt như tờ.

Ánh mắt ta như luồng điện, đầy uy lực, đầy trang nghiêm, “Không sai, ta là Thượng Quan Lăng, là Ngọc Quốc Trùng công chúa, nhưng ta cũng là quốc sư của Lương Quốc các huynh đệ! Ta đã từng tuyên thệ trước thần linh, cũng đã từng nhận triều bái của vạn dân Lương Quốc các huynh đệ!” Chậm chú đao mắt qua chúng tướng sĩ, tựa như thứ đang quán quanh cơ thể ta không phải dây thừng mà là bạch khôi chiến giáp, mạnh mẽ hữu lực, “Hôm nay, những người đứng ở đây đều là những tướng quân lãnh tụ xuất sắc nhất của Lương Quốc ta, đều là những thần tử mẫu mực tài ba của tân hoàng đế hạ Lương Quốc ta. Ta tin tưởng các binh sĩ do Đông Phương Cửu bề hạ dẫn dắt không có ai là kẻ hèn nhát, những người trong hàng ngũ binh lính của bề hạ chỉ có thể tiến lên phía trước, chứ nhất quyết sẽ không lùi về phía sau nửa bước!”

Giọng ta vì hét quá lớn đã trở nên khàn đục, nhưng vô cùng kiên định. Ta tin tưởng, mỗi một người trước mặt đều nghe rõ giọng nói của ta.

Bốn phía bỗng yên lặng như tờ.

“Lăng Nhi...” Trong mắt Đông Phương Cửu ánh lên một giọt nước, tiếng gọi của hắn truyền đi rõ mồn một...

Ta khẽ nở một nụ cười tươi tắn, lần thứ hai dùng khẩu hình nói với hắn: “Công thành!”

Đông Phương Cửu bình tĩnh nhìn ta, không nói một lời nào.

Từ trước đây rất lâu, Đông Phương Cửu huynh đã ép buộc ta cùng huynh lập lời thề, vậy xin hãy để ta giúp huynh giành chiến thắng, cho dù có mất đi mạng sống.

Mặc dù bốn phía đao quang kiếm ảnh hết sức căng thẳng, nhưng nụ cười này của Thượng Quan Lăng, trong phút chốc vẫn khiến những người chứng kiến phải nín thở.

Cuối cùng, chiến mã của Đông Phương Cửu không còn chuyển động nữa, hắn chậm rãi rút bội kiếm bên hông ra giơ lên, kiên định mạnh mẽ vung cao: “Công thành!”

Nước mắt chảy dài theo khóe mắt Y Y.

Giọng nói Bạch U tắc nghẹn, nhưng mạnh mẽ kiên quyết: “Tuân lệnh!”

Đông Phương Thất không thể tin nổi, “Đông Phương Cửu, ngươi thực sự bất chấp tính mệnh của Thượng Quan Lăng sao?”

Đông Phương Cửu không thèm trả lời, tiếng la hét rung động trời đất báo hiệu bắt đầu công thành.

Đông Phương Thất cắn răng nhấc đao, “Được, ngươi cũng tàn nhẫn lắm!! Ta cho ngươi hồi hận cả đời! ~~~ “

Nhưng thanh đao của Đông Phương Thất còn chưa kịp hạ xuống, thì từ xa một mũi tên đã bay vút tới.

Trong nháy mắt, dây thừng đứt đôi.

Giữa ngàn vạn binh mã, Đông Phương Cửu chứng kiến bóng hình một người lao nhanh xuống đất, hất hét lên đau đớn: “Lăng Nhi —— “

Đôi mắt phượng đỏ kẻ long lên sóng sọc, tay vung kiếm thẳng một đường chém giết, cho dù là thủy triều ập tới, cũng không đáng sợ đến nỗi quân lính tứ phía chạy thực mạng như vậy.

Trong lúc nhất thời, những hình ảnh trước đây đều hiện lên trước mắt.

Lăng Nhi nghịch ngợm tình quái, Lăng Nhi bấu môi gọi hấn là “đồ ngốc”, Lăng Nhi trừng mắt tức giận, Lăng Nhi vì hấn mà nở một nụ cười tuyệt thế, Lăng Nhi cố nén đau thương nói với hấn những lời tuyệt tình, Lăng Nhi trọng tình trọng nghĩa vì thiên hạ vì vạn dân...

Trong góc khuất, một đôi mắt vàng kim cũng nhìn thấy cảnh tượng này, trái tim dường như bị ai đâm thủng một lỗ, hấn đau đớn kêu lên thành tiếng: “Thượng Quan Lăng...”

Ngay khoảnh khắc đó, trên chiến trường đột nhiên xảy ra một biến cố.

Binh sĩ chung quanh tưởng thành ai nấy giống như bị trúng tà, đứng im ngơ ngác, ngay cả binh khí trong tay rơi cả xuống đất mà cũng không hay biết. Cảnh tượng bọn họ nhìn thấy là như thế này, người rõ ràng đang rơi thẳng xuống đất, bất ngờ bị một chiếc roi màu bạc cuốn lấy, giữa không trung đột ngột ngừng lại. Một người thân mặc hồng sam bạch mai ngạo nghễ đứng trên thành lâu, trong tay nắm roi bạc, kéo mạnh một cái, thân thể đang bị cuốn lấy đổi hướng bay trở lên, vượt qua tường thành, an toàn ngã vào lòng hấn.

“Ngươi... Ngươi cứu cô ta?” Đông Phương Thất run giọng hỏi.

Người nọ phát tay, dây thừng trôi quanh người nàng lập tức rơi xuống.

“Lôi Minh, chúng ta đi.” Hấn bình tĩnh truyền đạt mệnh lệnh, như thể không nghe thấy Đông Phương Thất nói gì.

“Dạ——” Lôi Minh đáp một tiếng.

Đông Phương Thất trợn trừng hai mắt, khổ sở cầu xin: “Đừng... Đừng đi! Cung chủ!” Cuối cùng bỗng chuyển thành tiếng rít gào khàn giọng, “Ám cung các ngươi sao có thể nói không giữ lời!”

“Đông Phương Thất, ngươi hạ lệnh cho binh lính của ngươi đầu hàng đi.” Ta nhìn hấn, chậm rãi nói, “Ta có thể bảo Đông Phương Cửu không giết ngươi.”

Đông Phương Thất ngẩn ra, sau đó nhìn ta cười khò, “Thượng Quan Lăng, cô rốt cuộc là ngốc hay là ngây thơ? Chuyện cho tới bây giờ cô cho rằng hấn vẫn sẽ tha cho ta sao?”

Ta cúi mắt nhìn, dưới thành cảnh tượng sinh linh chìm trong máu lửa khiến lòng ta đau thắt từng cơn.

“Hạ lệnh đi, lẽ nào ngươi muốn binh sĩ của mình đều phải chết vô nghĩa sao.”

“Lăng Nhi...” Đông Phương Thất nở nụ cười, “Cô cho rằng hấn thuần túy là vì cô ư?”

“Không phải càng tốt.”

Đông Phương Thất ngạc nhiên trừng mắt, “Thì ra cô... đã nhận ra từ sớm? Cũng phải, cô vốn là người thông minh mà.”

Ta ngửa đầu, trong mắt có vài phần bi thương.

“Những người lòng dạ quá rộng lớn quá thâm sâu, ‘sự thuần túy’ không phải dành cho họ.”

“... Cô không oán hận sao?”

Ta xoay người lại, mỉm cười lắc đầu, động tác kiên định không một chút chần chừ.

“Bởi là hấn, cho nên không oán hận.”

“Cho dù hấn là một con quỷ? ! Hấn là một con quỷ giết chah!”

Ta gạt mình, chậm rãi hạ mí mắt, thì thào: “Phải... cho dù hấn có là một con quỷ.”

Đông Phương Thất tròn mắt nhìn ta, thờ dãi, “Ta không nên tranh thiên hạ này, không nên...” Trong nháy mắt tình hình thay đổi, “Ta nên tranh cô! Tranh cô! Không có cô, hán không thắng ta được! Đắc ngọc giả, đắc thiên hạ mà! Chính bởi vì hán chiếm được cô! Chiếm được lòng cô!”

Một thanh đao vô tình lạnh như băng gác lên cổ ta, lạnh lẽo thấu xương.

“Cô nói, hán có bằng lòng dùng mạng hán để đổi lấy mạng cô không? Ta đoán hán nhất định không nỡ nhìn cô chết. Ha ha ha...”

Liếc mắt nhìn Đông Phương Thất, tận đáy lòng ta cảm thấy bị ai thay cho hán.

(*) Trích từ Kinh Thi – Bội Phong – Kích Cổ

Từ sinh khê khoát. Dữ tử thành thuyết. Cháp tử chi thủ. Dữ tử giai lão.

Dịch nghĩa: Cùng nguyện sống chết có nhau. Nắm tay cho tới bạc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cẩn Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 148: Cháp Tử Chi Thủ, Sinh Tử Khê Khoát (*) (hạ)

Dưới sự bảo vệ của một nhóm binh sĩ hàng đầu dưới trướng Khang Thành Tĩnh, ta bị Đông Phương Thất kéo thẳng lên Phụng Lạc Sơn bên ngoài Khâu Thành.

Phụng Lạc Sơn rất đẹp. Tên của nó vốn có một câu chuyện truyền thuyết, chuyện kể rằng ngay cả Phụng Hoàng cũng không kháng lại được vẻ mỹ lệ của nó, tự nguyện rơi xuống nhân gian, vĩnh viễn lưu lại nơi này.

Mặt trời chiều rớt lại những tia nắng muộn màng, ánh sáng trong suốt tàn mác cả cánh rừng trên Phụng Lạc Sơn, để lại ánh sáng vàng đậm nhạt khác nhau.

Cảnh sắc tuy đẹp, nhưng ta làm gì còn tâm trạng thưởng thức, tính mạng nhỏ bé của ta hiện đang nằm trong tay một kẻ gần như điên loạn.

Lòng ta âm i một nỗi bất an mơ hồ, ta luôn cảm thấy không phải Đông Phương Thất đang chạy trốn, làm gì có ai bỏ chạy mà leo lên núi chứ, cũng không phải hán muốn ản nấp nơi thâm sơn này.

“Cô đang suy nghĩ gì vậy?” Mây đen trên mặt Đông Phương Thất không hề tan đi, ánh mắt sắc bén nhìn ta chằm chằm.

“Đang thưởng thức phong cảnh.” Ta bình tĩnh trả lời.

“Ha ha, vậy nhìn nhiều chút đi, nơi đây sẽ là chỗ chôn thân của Đông Phương Cửu đó!” Vẻ mặt Đông Phương Thất âm trầm, “Hừ, để hán chết tại Phụng Lạc Sơn cũng coi như không phụ lòng hán!”

Ta cố trấn áp nỗi hoảng sợ trong lòng, thân nhiên nói: “Bây giờ ngươi chạy vẫn còn kịp.”

Đông Phương Thất nhìn ta, “Cô cho là ta sợ chết?”

Ta thuận miệng hỏi ngược: “Chẳng lẽ ngươi không sợ chết?”

“Ta dám lên Phụng Lạc Sơn này sẽ không nghĩ tới có thể sống mà đi xuống.” Ánh mắt Đông Phương Thất hung ác độc địa, ngữ khí lạnh lẽo đáng sợ, “Nhưng ta nhất định bắt Đông Phương Cửu chôn cùng!”

“Hán sẽ không lên núi.”

“Hán nhất định sẽ lên.” Đông Phương Thất nhìn ta âm hiểm, “Bằng không ta để cô chôn cùng ta cũng được.”

Ta cười khò: “Cứ nghĩ bắt người khác chôn cùng ngươi có gì tốt, bản thân có thể sống sót mới thật sự là tốt.”

“Không còn ý nghĩa nữa rồi...” Ánh mắt Đông Phương Thất nhìn về phía xa, thấp thoáng bi thương.

Lần đầu tiên ta nhìn thấy bóng dáng cái chết từ trong mắt một người.

“Vương gia!” Khang Thành Tĩnh len qua mọi người tới trước mặt Đông Phương Thất, “Đông Phương Cửu dẫn người lên núi rồi.”

Đông Phương Thất nhếch môi như cười như không, nhìn Khang Thành Tĩnh, nói: “Ngài dẫn mọi người hạ sơn đi, sống hay chết còn phải xem vận may

của mọi người.”

“Vương gia.....” Khang Thành Tĩnh khiếp sợ trừng mắt, không thể nói rõ suy nghĩ trong lòng.

“Đi đi.” Đông Phương Thất hồ hững nhìn xa xăm, cảm giác đứng trên đỉnh núi có chút phiêu bồng, “Nói giùm với cửu đệ của ta, bảo thất ca của hắn đang chờ hắn trên đỉnh núi, bảo hắn một mình lên đây.”

Trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng Khang Thành Tĩnh cũng dẫn người đi.

Trời nổi gió.

Trên đỉnh Phượng Lạc Sơn, gió núi dữ dội.

Núi không lời, trời không tiếng. Một bầu không khí âm ỉ nặng nề chuyển động xung quanh.

Cuối cùng hắn cũng tới.

Cởi bỏ quân trang hắn một thân hoàng bào, kim quan buộc tóc. Mây kiếm nhếch cao lộ rõ thần sắc anh tuấn, mắt phượng trầm tĩnh nghiêng nhìn bách thái chúng sinh. Đông Phương Cửu quả thật là một đế vương sở hữu dung mạo đáng về tuyệt thế.

Trong lòng ta vô cùng mâu thuẫn, ta nhìn hắn không rời, đôi mắt phượng của hắn cong lên, mỉm cười dịu dàng, từng bước một tiến về phía ta, bỗng dưng ta có một cảm giác, giống như Đông Phương Cửu không phải đi về phía ta, mà hắn đang rào bước tiến về phía tử thần.

Nói thật, ta rất vui, một loại vui về pha lẫn chua xót. Hắn đã tới, vì ai mà tới? Nơi này chỉ có ta, không có thiên hạ. Thiên hạ dù có quan trọng mấy đi chăng nữa cũng không thể quan trọng hơn bản thân hắn, mà ta, chính là ta, cũng chỉ có ta mới có thể khiến hắn mỉm cười đi về phía tử thần.

Còn nhớ ai đó từng nói, nếu bạn yêu một người, dù lo lắng đến mấy cũng đừng thử khảo nghiệm người đó, tình yêu không chịu nổi khảo nghiệm.

Nhưng ta đã chứng minh, tình yêu của ta chịu được khảo nghiệm, hay nói đúng hơn, người đàn ông yêu ta chịu đựng được khảo nghiệm.

So với thiên hạ của hắn – ta quan trọng hơn.

So với bản thân hắn – ta quan trọng hơn.

Lúc bắt đầu thấy chẳng đáng để tin, sau đó ương ngạnh tự dưng lòng không thể tin, vậy còn bây giờ thì sao?

Sống mũi ta cay cay, lồng ngực tức nghẹn, ta hồi hận, vô cùng hồi hận.

Nếu như, nếu như ta là một cô gái đơn giản thì tốt biết bao.

Nếu như ta là người đơn giản, ta sẽ không nhồi nhét vào đầu mình cái tư tưởng thăm dò kia dù chỉ một mảy may, sẽ không đứng trên đỉnh Phượng Lạc Sơn này trở thành vật uy hiếp mà người khác dùng để áp chế hắn.

Rốt cuộc người quá thâm sâu là ai đây?

Đông Phương Cửu, ta nên tin huynh.

Giờ đây ta biết mình đã sai, liệu có còn kịp?

“Hắn quả thật đã tới.” Đông Phương Thất thì thầm bên tai ta, hơi thở phả ra lạnh lẽo, như lòng bàn tay ta, như trái tim trong lồng ngực ta.

“Thả Lãng Nhi ra.” Giọng nói Đông Phương Cửu rất nhẹ, nhẹ như lớp sương mây đang bay lơ lửng xung quanh, khẽ xua tay sẽ tan đi mất.

Đông Phương Thất mỉm cười, kẻ đao vào cổ ta gần hơn, ta có thể cảm nhận được lưỡi đao lạnh lẽo, và cả cái cảm giác kích động nôn nóng muốn hút lấy dòng máu ấm áp của nó.

“Cửu đệ, người có thể một mình lên đây chắc hẳn cũng đã lựa chọn xong.”

“Lựa chọn cái gì?”

Đông Phương Thất vẫn cười, “Chọn để mạng người lại hay là... mạng cô ta.” Lưỡi đao trong tay hắn khẽ động, ta lập tức ngửi được mùi máu. Đó là máu của ta, mùi máu tươi rất nhạt, nhưng cũng đủ khiến người ta phát cuồng.

“Thả Lãng Nhi ra.” Đông Phương Cửu vẫn một câu nói đó, đôi mắt u ám không chút dao động.

“Phế võ công của người, ta sẽ thả cô ta.” Trong mắt Đông Phương Thất hiện rõ vẻ khát máu.

Môi Đông Phương Cửu cong lên thành một nụ cười cuồng dã như có như không, rồi hắn nói: “Được.”

“Đồng Phuong Cừu...” Ta cất tiếng một cách khó nhọc, giọng khô khốc, “Ta có thể cầu xin huynh một việc không? Ta chưa từng cầu xin huynh bao giờ...”

Đồng Phuong Thất không nói câu nào mắng ta, chỉ có máu trên cổ ta dường như chảy nhanh hơn.

Đồng Phuong Cừu chậm rãi nhướn miệng cười, một nụ cười dịu dàng, một nụ cười dung túng, nhưng, hắn nói: “Không được.”

Ta khịt khịt mũi, cũng nhướn miệng cười. Ta nghĩ mình chưa bao giờ cười cay đắng như thế.

“Đồng Phuong Cừu, ta yêu huynh.” Ta nói.

Ta rõ ràng nhìn thấy đôi mắt phượng kia bỗng bùng sáng lên, ngập tràn hạnh phúc.

Đồng Phuong Cừu lần này bật cười thành tiếng, một nụ cười thoải mái, một nụ cười mãn nguyện.

Hắn nói: “Đắc Khanh nhất ngôn, vĩnh bất tương bội.” (tạm dịch: có được lời nàng, vĩnh viễn không quay lưng.)

“Được rồi! Các ngươi nói đã đủ chưa! Đồng Phuong Cừu, ngươi rốt cuộc có còn muốn cứu mạng cô ta hay không?” Thần trí Đồng Phuong Thất đã không còn tỉnh táo, bị những lời nói của bọn ta kích thích càng lộ rõ vẻ điên cuồng, ta có thể cảm thấy tay hắn đang run lên.

Ta nhìn vào mắt Đồng Phuong Cừu, bên trong chỉ có bóng hình ta. Ta rất thoả mãn, rất thoả mãn nhắm mắt lại...

Ta nghe thấy kiếm trong tay Đồng Phuong Cừu rơi xuống, ta nghe thấy một tiếng kêu đau đớn nhỏ đến mức không thể nghe thấy hòa tan trong gió...

Có đôi khi nghe bằng tai còn đau đớn hơn cả nhìn bằng mắt.

Ta bỗng muốn cười, một nụ cười trào phúng. Ta nghĩ, nếu như một ngày nào đó các fan của mỗ Lãng ta mà biết, Lãng mẹ kế đại nhân mà xưa nay bọn họ vẫn luôn ngưỡng mộ không ngờ lại “thúc thủ” trước một nhân vật trong chính cuốn sách của mình, thậm chí cuối cùng còn ngốc nghếch vì không muốn mình trở thành quân cờ uy hiếp người đó mà...

Ta không ngốc, thật đó.

Ta không phải tên ngốc, mà là người kia.

Chỉ sợ, ông trời không tin.

“Lãng Nhi!”

“Thượng Quan Lãng cô điên rồi!”

Khi nhắm mắt lại ta nghiêng cổ về phía lưỡi dao, chỉ cần một chuyển động hoàn mỹ là có thể kết thúc tính mạng của mình, ta không nhìn thấy ánh mắt yêu thương của Đồng Phuong Cừu trong khoảnh khắc đã biến thành con lửa giận ngập trời, và một giây sau đó trong đôi mắt phượng như sao sáng kia chỉ còn lại toàn là tuyệt vọng và đau đớn, tựa như trên đời này không còn bất cứ thứ gì có thể làm hắn lưu luyến nữa.

Nhanh như chớp, tay ta đã bị ai đó nắm thật chặt, rất chặt.

Mở choàng mắt ra, trước mặt toàn bộ đều là sương mây trắng xóa phiêu bồng trôi nổi, trong khoảnh khắc ta không nói rõ được cảm xúc trong lòng mình.

Ta ngẩng đầu lên nhìn hắn, tay trái hắn cố sức nắm lấy một nhánh dây leo, tay phải giữ chặt tay ta.

Dây leo khá mảnh, lúc đó trong đầu ta bỗng lóe lên ý nghĩ sợi dây leo này rốt cuộc sẽ chịu đựng được thêm mấy giây nữa thì đứt đây.

“Đừng sợ.” Đồng Phuong Cừu mỉm môi cười, ánh mắt ấm áp khiến người ta yên lòng.

Nhưng lòng hắn lại không hề vững vàng như ánh mắt đó.

Lòng bàn tay hắn ướt đầm mồ hôi, tay ta dần dần trượt khỏi bàn tay đang siết chặt của hắn.

Chẳng biết bao nhiêu giây trôi qua, trong mắt hắn chậm rãi hiện ra một nụ cười rất nhẹ, mỹ lệ mà mộng ảo, như thật như mơ, mê hoặc lòng người.

Hắn nói: “Lãng Nhi, nàng phải sống, ta cũng vậy, đồng sinh cộng tử, không hợp hai ta.”

Trong chớp mắt, trời đất quay cuồng, ta bị một lực kéo mạnh mẽ ném ngược lên trên...

Ta vẫn mở mắt trừng trừng, mặc cho gió núi xộc vào mắt cay xè.

Thân thể bị lật ngược khiến ta có thể nhìn thẳng vào mây khói nơi đáy vực, nhìn thẳng vào đôi mắt hần, đôi mắt phượng hoàn mỹ luôn mỉm cười đầy yêu thương.

Ta nhìn bàn tay hần đang buông lỏng tay ta ra, chậm rãi, lưu luyến, buông ra.

Ta nhìn những giọt nước như cơn mưa không cách nào ngăn lại cùng rơi theo bóng hình hần.

Cùng rơi theo hần.

Người yêu ta nhất trên đời đã bỏ ta mà đi...

(*) Trích từ Kinh Thi – Bội Phong – Kích Cổ

Từ sinh khê khoát. Dữ từ thành thuyết. Chấp từ chi thủ. Dữ từ giai lão.

Dịch nghĩa: Cùng nguyện sống chết có nhau. Nắm tay cho tới bạc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 149: Người ta yêu nhất – tên ngọc – không còn!

Đông Phương Cửu... người ta yêu nhất trên thế gian này... đã không còn nữa.

Đó chính là ý nghĩ đầu tiên khi ta thoát khỏi quỷ môn quan quay lại trên vách núi.

Gió núi cuồng bạo, tâm tình ta lại tĩnh lặng vô cùng.

Ta lãnh đạm nhìn người đang đứng trước mặt, người sở hữu một đôi mắt vàng kim chói lọi, ta mỉm cười châm chọc hỏi: “Xem kịch lâu như vậy không chán sao?”

Hiên Viên Tiêu giật mình, đôi mắt vàng lại lóe lên, trầm giọng nói: “Không lâu.” Sau đó hần chìa tay ra, nhìn ta, nhẹ giọng nói: “Lại đây, đứng sát vực nguy hiểm lắm.”

Ta vẫn giữ nguyên nụ cười... “Sao không cứu huynh ấy?” Ta cúi đầu nhìn thi thể Đông Phương Thất cách đó không xa, trên người hần lộ rõ hai vết thương do kiếm đâm, nơi bả vai trái chắc chắn là do Đông Phương Cửu vì sốt ruột cứu ta mà đâm đại, còn chỗ kia... vết đâm sau lưng là một nhát trí mạng, nhất định không phải do Đông Phương Cửu gây ra. Lúc ấy tâm tình hần đang rối loạn chỉ lo nhào tới vách núi cứu ta, còn thời gian đâu mà đâm Đông Phương Thất thêm một nhát?

Sự thực quá rõ ràng, Hiên Viên Tiêu đã có mặt từ rất sớm, nếu hần chịu ra tay tiếp ứng thì...

Ta ngẩng đầu, mắt lạnh băng nhìn chuỗi kiếm Hiên Viên Tiêu đang cầm trên tay, vẫn câu hỏi đó: “Tại sao không cứu bọn ta?”

Hiên Viên Tiêu bật cười: “Tại sao ta phải cứu hần, hần với ta trước sau chỉ là kẻ địch.”

“Cũng phải.” Ta nói... Nhẹ nhàng lùi về sau hai bước, bên tai nghe rõ ràng tiếng đá vụn rào rào rơi xuống vách núi.

Ổng tay áo Thượng Quan Lăng phất phơ trong gió, gương mặt lạnh lẽo như đã chết... Phút chốc tìm Hiên Viên Tiêu như thất lạc.

“Mau lại đây!” Hần nói như ra lệnh. Hần không dám nhúc nhích... Hai người gần nhau trong gang tấc, hần chỉ cần đưa tay lên có thể chạm tới ta, chỉ là khoảng cách trong lòng lại tựa như xa xôi tận chân trời góc biển.

Hiên Viên Tiêu không dám bước tới, hần sợ ta sẽ lùi xa hơn về phía sau. Phía sau ta chính là vực thẳm.

Ta bật cười, không ngờ lại có thể cười thoải mái đến như vậy.

Đột nhiên, cánh tay trái ta nhói lên đau buốt tận tim gan, cơn nhức nhối bên trong mạch máu cánh tay phút chốc đã lan ra khắp toàn thân, tay phải ta ôm ngực, cổ mở to miệng thở lấy hơi, chỉ sợ nếu không làm vậy ta sẽ chẳng thể nào hô hấp được.

Ta biết... cổ độc đang phát tác.

Ha ha... Thật không ngờ, lần đầu cổ độc phát tác lại trong hoàn cảnh thế này. Xem ra mệnh ta cũng chẳng dày cho lắm.

“Nàng sao vậy?!” Hiên Viên Tiêu kinh hãi, định bước lại gần nhưng lập tức bị ta ngăn cản.

“Ngươi nghĩ ta và ngươi ai nhanh hơn ai?” Ta lùi lại nửa bước, đá vụn trên vách núi lăn lông lốc.

Hiên Viên Tiêu dừng lại, bình tĩnh nhìn ta: “Nếu nàng nhảy xuống đó, Đông Phương Cửu hy sinh là vô ích. Nàng xem cái chết của hần chẳng nghĩa lý gì sao?”

Ta nhìn hần. Không đáp lại.

Ta vĩnh viễn sẽ chẳng thể nào quên được thời khắc ấy, có một người siết chặt bàn tay ta, ánh mắt trĩu nặng, nụ cười yêu thương, chiều chuộng... Người đó nói rằng: “Lăng nhi, nàng phải sống, ta cũng vậy, đồng sinh cộng tử... không hợp hai ta.”

Haha... Đúng vậy, đồng sinh cộng tử không hợp với chúng ta.

Đông Phương Cửu, huynh thật tàn nhẫn.

Ta bắt giác mỉm cười, một nụ cười ngây thơ, trong sáng...

Rồi đột ngột, xoay người, chân phải bước ra phía trước, hai mắt mở to, ta muốn nhìn rõ màn sương mây nơi vực thẳm, ta muốn biến gió mát sương lạnh kia thành đôi cánh của ta...

Đông Phương Cửu, nếu ta không chết, vậy thì ta tin huynh vẫn còn sống.

Nếu...

Tóm lại, ta làm vậy không phải là đồng sinh cộng tử với huynh, chỉ là ta muốn xem phong cảnh dưới đáy vực thế nào mà thôi.

Mẹ nó! Bà đây chính là cam tâm tình nguyện đồng sinh cộng tử đấy thì sao?! Tên ngốc Đông Phương Cửu kia, bà đây chính là muốn cùng ngươi xuống âm tào địa phủ đấy, thì sao!

“Thượng Quan Lăng!” Hiên Viên Tiêu vươn tay bắt lấy... đáng tiếc chậm một bước, chỉ bắt được mảnh tay áo của Thượng Quan Lăng, giống như tín vật trước lúc chia ly... thứ tín vật khiến lòng người tê tái.

“Vì sao? Vì sao nàng phải làm như thế?!” Hiên Viên Tiêu ngửa mặt lên trời thét lớn. Hần có gì tốt? Đông Phương Cửu có gì tốt? Mà phải vì hần nhảy xuống vực sâu!

Máu nóng cuộn cuộn trào dâng khắp tứ chi thân thể Hiên Viên Tiêu. Không! Nhất định không thể để nàng chết, nhất định không thể!

Trong nháy mắt, Hiên Viên Tiêu cũng nhảy theo xuống vực sâu thăm thẳm. Kỳ thực, Hiên Viên Tiêu không hề đắn đo, nếu hần có đắn đo dù chỉ một giây, Thượng Quan Lăng đã cầm chắc cái chết.

Trên đỉnh núi xa xa vọng tới một tiếng chim kêu dài, sau đó đỉnh Phượng Lạc Sơn chìm vào tĩnh lặng chết chóc, như chưa từng có ai ở đó.

Những tiếng bước chân rầm rập vội vã làm rơi rụng vô vàn lá cây trên đỉnh Phượng Lạc Sơn.

Một người trường sam trắng tinh khiết, một người áo đỏ thêu mai trắng.

Gió núi thổi tung bay mái tóc màu bạc của hai người, từng sợi từng sợi, như đang tỉ tê nỗi đau chia lìa.

Đôi mắt bạc lạnh đậm không vương chút cảm tình nhân thế, nhưng cho dù như vậy... cũng không sao che lấp được nỗi bi thương... nỗi bi thương dâng trào từ đáy lòng sâu thẳm... không phải đau, mà là tê liệt tới tận xương cốt.

Đôi mắt tím âm u khép hờ hai mí mắt, nhưng cho dù như vậy... cũng không sao giấu được nỗi thê lương vô cùng tận... nỗi thê lương lạnh lẽo, nỗi thê lương âm thầm, không phải đau, mà là tim đã mất đi chút hơi ấm cuối cùng.

Mây nhú chặt, tay siết chặt, chỉ có máu nóng trong bàn tay mới giúp cho Lôi Minh giữ vững tư thế đứng thẳng không lung lay.

Thời gian tựa như dừng lại trên đỉnh Phượng Lạc Sơn, mãi tới khi Thập Tứ lên đến nơi mới làm tắt cả những người dường như chìm vào giấc ngủ say kia giật mình thức tỉnh.

Thập Tứ lao tới vách đá, nhìn thấy bội kiếm của Hiên Viên Tiêu liền thét một tiếng kinh hoàng: “Chủ nhân! Bệ hạ!” Hần đầm ngực ngã quỵ, gương mặt cương nghị lúc này trở nên đau đớn tột cùng.

Tiếng lầm bầm như có như không, hồ hững tựa tiên nhân: “Ta lại tới rồi sao.” Đôi mắt vô cảm trở nên âm trầm.

“Lôi Minh, huy động tất cả giáo chúng xuống chân núi lùng sục.” Không thể nói thêm được nữa, không thể không dừng lại lấy hơi, hầu kết không ngừng chuyển động, hần run run nói tiếp: “Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.” Rốt cuộc cũng gian nan gằn ra tám chữ ấy.

“Dạ—” Lôi Minh, ôm quyền thần thờ đáp lại.

.....

Ta đang rơi tự do, cảm giác tay chân thân thể không còn thuộc về mình, chỉ còn cảm nhận được nhịp đập của trái tim, một trái tim đang rơi.

Tiếng gió gào thét vun vút qua tai, lạnh lùng tạt thẳng vào mặt ta.

Đau.

Bất chợt cảm thấy lưng mình đụng phải một lồng ngực chắc nịch, ấm áp. Trong tích tắc ta hoàn toàn bị ôm trọn vào lồng ngực ấy.

Sức nặng hai người không hề tăng tốc quá trình rơi tự do, mà ngược lại nhờ có một vài trợ lực mà tốc độ rơi đang dần dần chậm lại.

Ta biết, đó là nhờ hần không bỏ qua bất cứ vật nào nhô ra trên vách đá – dù chỉ là một cành hoa ngọn cỏ – có thể giúp làm chậm tốc độ rơi.

Nhưng cho dù là như thế, cú va chạm mạnh vào lồng ngực ấy vẫn khiến ta bất tỉnh ngay tức khắc.

Cũng tốt... đau đớn chưa tới một giây như thế thì ta đủ sức chịu đựng.

...

Lúc mở mắt ra ta ngẩn ngơ mất một lúc, thử cử động bỗng cảm thấy mặt đất sao lại mềm mại như thế. Haha, chẳng trách sao ta không bị ngã chết, quả nhiên mạng rất lớn, hoặc phải nói rằng, nhân vật chính không thể nào chết được.

Một tay vỗ vỗ lên trán vẫn còn đang choáng váng, một tay chống xuống đất gượng đứng lên...

“Trời ơi!” Ta ngoác miệng, trừng mắt nhìn chăm chăm vào “mặt đất mềm mại”...

Hiên Viên Tiêu, thằng cha này điên rồi sao? Hần thật đúng là một tên thất phu “nguyên chất”. Thật sự khoe dũng khí của bọn thất phu hay sao.

Cũng còn may! Cách đầu hần chưa tới nửa cánh tay là góc nhọn của một tảng đá lớn, lờ như...

Aizz! Ta lạng lẽ thờ dài.

“Hiên Viên Tiêu.” Ta lay lay hần, không hề có động tĩnh, ta dốc hết chút sức lực còn lại lôi hần sang một bên, quần áo trên người hần đã bị ướt quá nửa, bởi vì ngay bên dưới Phượng Lạc Sơn là một nhánh của con sông Gia Lăng, nước xiết vô cùng.

Mất hết hơi mới kéo lê hần đi được nửa thước. Ta cẩn thận kiểm tra đầu hần, hic, hình như bị chảy máu, nhưng không nhiều, cũng còn may. Song vết thương trên bả vai hần mới nhìn đã biết rất nghiêm trọng, không rõ bị vật gì cửa trúng, vết trầy xước dọc ngang bê bết máu, nhìn thảm không chịu nổi.

Nhưng chỉ cần đầu hần không bị rách toạc thì sớm muộn gì hần cũng sẽ tỉnh lại, ta cũng không phải lo nữa, bèn đứng dậy xuôi theo dòng nước mà đi.

Ta tâm niệm, cho dù Đông Phương Cửu có chết cũng phải nhìn thấy xác.

Không đâu, tên ngốc kia sẽ không chết, ta còn không sao, hần nhất định cũng sẽ không sao.

Nhất định.

“Đông Phương Cửu!” ta gọi.

“Đông Phương Cửu!”

“Đông Phương Cửu!”

“Đông Phương Cửu...”

Ta không khóc, bởi vì hần còn sống, ta tin chắc là như vậy.

Hần đã nói, phải sống. Ta phải sống, hần cũng vậy.

“Đông Phương Cửu chết tiết nếu dám lừa bà, bà sẽ khiến người hối hận cả đời! Cả đời! ...hahahahahah!” Ta thờ hồn hèn, tức tối đầm đìa mặt nước sông, bọt nước tung tóe lạnh lẽo khiến ta dần dần tỉnh táo lại.

Vẫn còn một tên ngốc đến nỗi nhảy theo ta xuống vực ở đằng kia.

...

“Hiên Viên Tiêu!”

Lạnh quá! Người đàn ông đang nằm trên mặt đất đầy sỏi đá lạnh lẽo từ từ mở mắt ra, phản chiếu trong đôi mắt vàng kim ấy là một đôi mắt khác chứa đựng vẻ lo âu, một đôi mắt màu đen thắp thoáng một màu xanh lục như có như không.

“Tình rồi à? Thấy sao? Cử động được không?” Trông cái kiểu trừng mắt nhìn ta thế kia chắc không phải bị ngã thành ngốc luôn rồi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 150: Gương mặt quen thuộc, nụ cười xa lạ

Hiên Viên Tiêu giờ tay ôm trán, chống người muốn ngồi dậy, “Đầu của ta...” Đau chết mất.

Ta vội đề hấn xuống không cho nhòom dậy, “Khoan hãy cử động! Đầu của ngươi vừa bị chảy máu đó!” Nhẹ giọng hỏi, “Tay chân không sao chứ? Cử động thử xem.”

Một đôi mắt vàng chăm chăm nhìn ta, giống như đang quan sát một người hoàn toàn xa lạ, “Không sao.”

Một lúc sau, hấn lại mở miệng: “Đa tạ.”

Mím môi nặn một nụ cười gượng gạo, ta nói: “Không cần cảm ơn ta, chăm sóc ngươi cũng... nên mà.” Nếu không có ngươi, ta cũng không sống nổi. “Lẽ nào ta lại bỏ mặc ngươi không quan tâm, để ngươi chết dưới chân Phụng Lạc Sơn này?” Giọng ta có chút lạnh nhạt, đối mặt với hấn trong lòng ta vẫn không được thoải mái lắm, dù sao nếu lúc đó hấn chịu ra tay kéo chúng ta lại, như vậy bây giờ sẽ không có ai trong chúng ta bị rơi xuống vách núi này.

“Đa tạ cô nương cứu mạng.” Hấn nói khẽ.

Vừa nghe câu ấy, tim ta hựt mất một nhịp. Luôn cảm thấy có chỗ nào đó là lạ. Ta lập tức quay đầu lại bằng tốc độ sét đánh, làm hấn giật thót cả người.

Mặc dù chỉ là một chuyển động rất nhỏ, ta cũng xác định 100%, hấn quả thực có giật mình một cái.

Trời ạ, không ngờ ta có thể dọa Hiên Viên Đế giật mình!

“Ngươi...” Không phải hấn... không thể nào... Ông trời làm ơn đừng giỡn nhé! “Ngươi vừa gọi ta cái gì?” Ta tròn tròn hai mắt hỏi hấn.

“Cô nương.” Hấn thân nhiên, ngắn gọn, và khẳng định lặp lại một lần nữa.

“Ngươi gọi ta ‘cô nương’ ? !”

“Không thích hợp sao?” Hiên Viên Tiêu nhìn vào mắt ta tựa như đang quan sát một ân-nhân-cứu-mạng-đầu-óc-có-vấn-đề, chính là kiểu nhìn cảm ơn xen lẫn thương hại.

“Hay là, ta nên gọi cô là ‘tiểu thư’?” Dứt lời, Hiên Viên Tiêu lại mỉm cười với ta, một nụ cười ôn hòa chưa bao giờ, cũng không có khả năng, xuất hiện trên mặt hấn.

Hiên Viên Tiêu không thể nào cười như vậy! Một nụ cười hiền hòa, tươi tắn, không hề mang theo vẻ ngang tàng phách lối.

Không đợi ta mở miệng hỏi rõ nghi hoặc trong lòng, câu nói tiếp theo của hấn trực tiếp đánh ta rớt xuống tận đáy địa ngục.

“Xin hỏi phương danh của cô nương, ... nữa...” Đôi mắt vàng trong nháy mắt mở to, “Ta... Ta là ai? ! ... ah...” Hấn đau đớn ôm đầu, “Đầu của ta... đau quá...”

Trong khoảnh khắc ta hoàn toàn hiểu ra.

Hấn mất trí nhớ rồi! Là thật sao?

Ta dùng ánh mắt hoài nghi quan sát hấn.

“Aizz, ngươi đừng vò đầu bứt tóc nữa! Này! Hiên Viên Tiêu ngươi còn muốn sống nữa hay không?” Còn tiếp tục như vậy đầu quý ngài chưa vỡ thì cũng bị bản thân ngài vỡ nát.

Hiên Viên Tiêu cuối cùng cũng chịu ngừng tay, yên lặng nhìn ta, dè dặt hỏi: “Cô quen biết ta?”

Ta cười khỏ đáp: “Tất nhiên là quen.”

“Cô vừa gọi ta là gì? Viên Tiêu?”

“Ngươi tên...” Ta dừng lại, thoáng chút do dự, không biết người mất trí rồi thì có phải ngay cả gốc gác bản thân cũng sẽ quên mất không? Là hần mất trí một phần, hay là hoàn toàn đánh mất tất cả mọi ký ức? Nghĩ tới nghĩ lui, ta hỏi hần, “Ngươi còn nhớ được những gì? Tỷ như nhà ở đâu, ngươi làm nghề gì.”

Hiên Viên Tiêu chớp chớp mắt, lắc đầu: “Không nhớ.”

Ta đành thờ dài, sau đó nghiêm mặt nhìn hần, nói: “Ngươi tên Nguyên Tiêu, mẹ ngươi thỉnh thoảng còn gọi ngươi là Bánh Trôi, ta là... biểu tỷ của ngươi.” Mắt hần nhìn ta rất chăm chú, hiển nhiên tin tưởng hoàn toàn lời nói của ta. Ta không được tự nhiên lắm quay đầu đi, tiếp tục nói, “Chúng ta bị kẻ xấu truy sát, sau đó bất hạnh rơi xuống vực.” Hai mắt trở nên âm trầm, ta bắt giác thờ dài.

Hiên Viên Tiêu nhìn ta, lại nở một nụ cười tươi rói, đôi mắt vàng cong cong, hần nói: “Không sao cả, ta sẽ bảo vệ cô.” Lại nháy mắt với ta, “Vui lên đi.”

Ta dám khẳng định giây phút đó mặt mũi ta méo mó rất khó coi. Ta không tài nào tưởng tượng nổi Hiên Viên Tiêu sẽ dùng gương mặt để vương lạnh lùng băng giá, không coi ai ra gì của hần mà mỉm cười với ta, lại còn an ủi ta!

Có một khoảnh khắc ta thậm chí đã nghĩ, phải chăng hần cũng xuyên không? Phải chăng có một linh hồn xa lạ nào đó đang trú ngụ trong thân thể hần?

“Vậy cô tên gì?” Đầu mày cuối mắt hiện rõ nét cười, vừa ôn hòa, vừa ấm áp, thực sự như một người xa lạ, chỉ có điều người xa lạ này cũng mang tên Hiên Viên Tiêu.

Ta hoàn hồn, thuận miệng nói: “Lam Nhan Lăng, gọi ta Lăng tỷ được rồi.” Cuối cùng, ta còn bổ sung một câu, “Ngươi vẫn thường gọi ta như thế.” Dừng nói ta lợi dụng cơ hội, chẳng qua là... khụ khụ...

Hiên Viên Tiêu chậm rãi ngồi dậy, hần cảm thấy cứ nằm mà nói chuyện với vị biểu tỷ có ơn cứu mạng mình hình như không được lễ phép cho lắm. Hần cười, vẻ mặt vốn rất lãnh đạm lập tức trở nên hòa nhã ấm áp, “Lăng tỷ, tỷ thấy có phải chúng ta nên rời khỏi nơi này trước hay không.”

Hần thực sự mất trí nhớ rồi! Nếu không... nếu không sao hần lại thực sự gọi ta là “Lăng tỷ”! Bầu không khí kì dị quá đi...

Ta cười khan hai tiếng phá tan bầu không khí quý dị, “Đứng, đi, đi...”

Ta men theo dòng nước bước đi không mục đích, hần không nhanh không chậm theo sát ở phía sau, một lúc lâu, hần hỏi: “Là kẻ nào quyết đôn chúng ta vào chỗ chết vậy?”

Ta sững sốt, nhưng không quay đầu lại, nói: “Ta cũng không rõ lắm, có thể là kẻ thù của ngươi.” Suy nghĩ một chút, rồi lại nói tiếp, “Vô công ngươi rất giỏi, bình thường hay so tài thách đấu cùng người khác, chính là hạ thủ quá tàn nhẫn, người hận ngươi chắc là không ít đâu.” Dừng một chút, “Đáng tiếc hiện tại ngươi chẳng nhớ được gì hết, ta cũng không biết.”

“Ừ.” Một tiếng đáp lại rất khẽ.

Bỗng dưng, ta bị hần kéo mạnh vào lòng, bịt kín miệng, hần thì thầm bên tai ta: “Suyt —— hình như có người tới.” Ta đóng tai lắng nghe, quả nhiên có động tĩnh, tiếng bước chân đạp lạo xạo trên sỏi đá.

“Phải chăng là người truy sát chúng ta?” Hần lại hỏi.

Ha ha, chắc chắn không phải. Có lẽ là đám người xuống núi tìm “thi thể” của bọn ta. Ta lắc đầu: “Không biết.”

Bỗng nhiên, hần tung người thật mạnh, không tốn bao nhiêu sức lực đã mang theo ta cùng nhảy lên một vách đá tương đối thấp.

“Trốn trước đã.” Hần nói.

Ta gật đầu.

*****

Màn đêm buông xuống, trong núi thỉnh thoảng có một tiếng chim kêu vọng lại, không gian yên tĩnh tới mức khiến người ta chỉ chực chìm vào giấc ngủ.

Ta tựa vào vách đá trong sơn động, mắt khép hờ, quan sát nhất cử nhất động của Hiên Viên Tiêu, thấy hần ra ra vào vào mang theo rất nhiều cành cây, thấy hần lục lọi trong ngực tìm kiếm Hỏa Chiết Tử châm lửa vào đồng củi, thấy hần cời áo ngoài treo bên cạnh đồng lửa hong cho khô, đương nhiên cũng thấy hần thỉnh thoảng liếc mắt về phía ta.

Hần thực sự mất trí nhớ rồi sao?

Vô công hần vẫn còn, suy nghĩ vẫn quyết đoán nhanh nhẹn, ngay cả động tác... mặc dù không có vẻ khí phách để vương và sự kiêu ngạo bẩm sinh của

hắn, nhưng điệu bộ cao quý hiện rõ trong từng cử động vẫn không tài nào che giấu nổi.

Nhưng hắn cũng đâu có lý do gì để gạt ta, đúng không.

Không biết Hiên Viên Tiêu là vì cảm ơn ta đã không bỏ hắn lại một mình, hay là vì xem ta như trưởng bối của hắn, mà chỉ cần khi ánh mắt hắn và ta chạm nhau, nơi đó luôn chứa đựng một nụ cười ấm áp.

“Tỷ ngủ một lúc đi, chờ thức ăn nướng chín, ta gọi tỷ.” Hắn nhìn ta mỉm cười, dưới ánh lửa tranh tối tranh sáng, dưới ánh trăng mờ lung mờ ảo, trong đôi mắt vàng của hắn thấp thoáng vẻ ôn nhu dịu dàng.

Ta nhìn mà ngẩn ra, ngờ ngác gật đầu, bất giác chìm vào giấc ngủ.

Ta nghĩ mình thật sự quá mệt mỏi...

“Tĩnh rồi à?”

Khi ta tỉnh lại, trong sơn động ánh lửa hồng ấm áp, Hiên Viên Tiêu ngồi cách đó không xa nhìn ta.

Ta bị hắn nhìn sồn cả gai ốc, miễn cưỡng gượng cười hỏi: “Trên mặt ta... dính cái gì sao?” Không phải ta ngủ chảy nước miếng chứ?!

Trong tim Hiên Viên Tiêu có một góc nào đó bất giác mềm đi.

“Đây ——” Hắn cười đưa cho ta một con cá đã nướng chín, “Tỷ ngủ ngon quá, ta không... nữa gọi.”

“Cảm ơn.” Ta cầm con cá nướng, tiện thể cũng gượng cười phụ họa. Cắn một miếng, ta kinh ngạc tán thưởng “Ah... ngon quá!” Lần này ta toét miệng cười rúc rỏ, không bắn khoăn gì nữa.

Hiên Viên Tiêu nhìn chằm chằm ta một lát, giọng nói có chút thay đổi dị thường: “Ta đi ra ngoài một chút.”

Ta ngẩn người gật đầu, “Đừng đi xa quá.” Thấy hắn xoay người lại dùng ánh mắt khó hiểu nhìn mình, ta vội giải thích, “Trong núi không chừng có thú dữ, đừng đi xa ánh lửa, chúng nó không dám tới gần chỗ này, thú dữ sợ lửa mà.”

“Ừ...” Ánh mắt Hiên Viên Tiêu chợt âm trầm khép lại, khi mờ lên lần nữa lại mang theo một ý cười ấm áp, “Ta biết.”

Ta khoát tay, Hiên Viên Tiêu xoay người sải bước ra khỏi sơn động.

Thời gian chậm chậm trôi qua, ta dựa vào vách đá từ từ tiến vào mộng đẹp.

Trong mộng có một đôi mắt phượng thật đẹp, chăm chú nhìn ta mỉm cười, ánh mắt đầy dung túng yêu thương...

Hiên Viên Tiêu đứng bên cạnh đồng lửa lẳng lặng nhìn, một lúc lâu, hắn khom lưng cầm lấy chiếc áo đã hong khô từ lâu, bước tới bên cạnh cơ thể đang say ngủ.

Ngón tay nhẹ nhàng vén lọn tóc lòa xòa trên mặt người đang ngủ ra sau tai, cất giọng thì thào, như đang tự nói, lại như đang khẽ hỏi.

“Nàng cười rồi, vì mơ thấy hắn sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 151: Đồng hành cùng địch, tiến về Kim quốc

Châm chậm mở mắt ra nhìn, đồng lửa trong động có lẽ sớm đã lụi tắt trong lúc ta ngủ say, những tia nắng ban mai rực rỡ của buổi sáng sớm rọi trên mặt sông chiếu vào sơn động chật hẹp, trên gương mặt màu bánh mật của Hiên Viên Tiêu mạ lên một vầng sáng nhàn nhạt.

Đoán chừng trong giấc mộng cảm thấy giá lạnh, ta theo bản năng vùi mình vào nơi có hơi ấm, cho nên ta đang tựa vào bờ vai Hiên Viên Tiêu khi tỉnh lại.

Không ngưng ngừng cho lắm, bởi vì người tỉnh lại chỉ có một mình ta.

Không biết vì lý do gì, ta lặng lẽ cười. Vươn mình đứng dậy khỏi mặt đất, xoay xoay cổ, ta đi ra phía ngoài động.

Tham lam hít thở bầu không khí sớm mai.

Nước sông lạnh lạnh, rửa mặt xong tinh thần hoàn toàn tỉnh táo.

Chẳng biết từ lúc nào Hiên Viên Tiêu đã đứng phía sau ta, giọng nói trầm thấp êm tai, “Tỉnh dậy lúc nào thế?”

Ta quay đầu nhìn hắn, mỉm cười, “Vừa mới thôi.”

Ta ngồi im trên đất ngắm cảnh đẹp dưới đáy vực Phượng Lạc Sơn.

Hoa cỏ muôn loài, non xanh nước biếc, đẹp không sao tả xiết.

Bỗng nhiên, có bóng đen không lồ vụt qua đỉnh đầu, ta sững sốt, ngẩng đầu nhìn lên, là Hiên Viên Tiêu đang nhảy vọt trên vách đá, mượn lực không ngừng trèo lên cao, lên cao...

“Này, người cẩn thận chút!” Tim ta nhảy muốn lọt ra ngoài, sợ nếu như hắn không cẩn thận, sẽ lia đời ở Phượng Lạc Sơn.

Hiên Viên Tiêu nghe thấy tiếng hét của ta, bỗng dừng, ở giữa không trung đảo người lại, đáp thẳng xuống.

“Ồ... Lợi hại!” Ta trở mắt nhìn trân trân, không thể không giơ ngón cái tay phải lên khen ngợi hắn một câu. Thực ra trong lòng ta đang nghĩ, thằng cha này quả thực bại não rồi, chẳng lẽ hắn muốn quay lại đỉnh núi bằng cách đó sao?

Khỏe miệng Hiên Viên Tiêu cong lên một nụ cười ngọt ngào, khiến cả người ta sờn tóc gáy.

Ta thực sự chịu không nổi hắn như vậy đâu! Hắn có thể dùng trung ra bộ mặt tươi cười lạ lẫm đó được không? Ta thà rằng hắn giống như trước đây trông thấy ta thì mặt lạnh như tiền.

“Luyện tập võ công rất tốt, giúp cơ thể cường tráng.” Hắn cười nói, “Sau này ta sẽ dạy tỷ.”

Hắn đang hỏi ý kiến ta ư? Sao nghe chẳng giống vậy nhỉ?

Ta cố vuron thẳng cổ một cách ngốc nghếch, ta sợ để lộ động tác gât đầu sẽ khiến hắn hiểu lầm.

Chờ rời khỏi nơi này, người đi đường người, ta đi đường ta!

“Cơ thể ta đã không còn vấn đề gì, ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi đây về nhà thôi.”

“Về nhà?” Ta sững sờ, nhìn hắn.

Hắn gât đầu, nghi hoặc nhìn ta, “Đúng rồi, Lãng tỷ, nhà chúng ta ở đâu? Trong nhà còn những ai? Ta làm nghề gì?”

Ặc... Tự tạo nghiệp chướng...

Xí xí... ai theo người mà nhà chúng ta? Quý ngài nằm mơ chắc?

“Nhà người ở Cẩm Hâm— quốc đô Kim quốc, trong nhà còn mẹ già, và... hiền thê...” Thấy Hiên Viên Tiêu hơi hơi nhú mày, trong lòng ta có chút hồi hộp. Ài, sợ gì chứ, ta đâu có lừa hắn! Thái hậu Kim quốc là mẹ hắn, Sở Sở nhà ta là vợ hắn. Ta chẳng nói sai tẹo nào cả. “Các thế hệ nhà người đều là... người theo nghiệp thương gia, chỉ có mình người đi theo chí hướng khác, mấy năm trước vứt bỏ đồng sản nghiệp kèch xù đi lang bạt giang hồ.”

Hiên Viên Tiêu đắm chiêu gât gù, rồi hắn lại hỏi: “Vậy ta làm thế nào gặp được Lãng tỷ?”

Ặc... Ngài có thể đừng hỏi nữa không!

“Ha ha, tình cờ, tình cờ.” Ta nhanh chóng đứng lên khỏi mặt đất, phui mông đi về phía sơn động. Ta không muốn bị hắn hỏi tiếp nữa, thêm mấy câu hỏi nữa cho dù ta không để lộ, cũng sẽ khiến hắn sinh nghi. Cái tên này tuy nói bị ngã mất trí nhớ, nhưng không ngốc đâu. “Ta tới Khuru thành thăm bạn, đúng lúc gặp được người, đã nhiều năm không gặp, liền có ý kết bạn đồng hành với người, cùng trở về thăm hỏi... Di.” NND sớm biết thế ta sẽ không nói mình là chị họ của hắn, cứ nói thẳng ta là mẹ hắn cho xong! Đương nhiên, hắn cũng phải tin...

Không ngờ Hiên Viên Tiêu tươi cười rạng rỡ, kéo ta lại, nói: “Thật tốt quá, ta còn sợ Lãng tỷ không muốn trở về cùng ta cơ.” Về hào hứng hiện rõ trong đôi mắt ánh vàng, sáng long lanh, “Chắc hắn mẫu thân cũng rất nhớ Lãng tỷ!”

Khỏe miệng ta giật giật, rút cánh tay mình ra, ngoài miệng cười ngây ngô giả lá: “Ha ha... A ha ha...” Không chừng mẹ người nghĩ ta là quỷ đó! Ài, ta đúng là tự tạo nghiệp chướng!

Có điều, tên này hiện giờ mất trí nhớ rồi, nếu như ta không đưa hắn về Kim quốc, e rằng...

Bỏ đi, bỏ đi, ai bảo hắn xả thân nhảy xuống núi cứu mạng ta, ta cũng đành “tiễn Phật phải tiễn đến Tây Thiên” thôi.

*****

Sáng sớm hôm sau, tiếng chim hót líu lo đã đánh thức ta khỏi giấc mộng đẹp, lưng mỏi rã rời đi ra ngoài động, Hiên Viên Tiêu đương ngồi xếp bằng trên một tảng đá bên bờ sông, tập trung luyện công.

Nghe thấy tiếng bước chân ta, Hiên Viên Tiêu chậm chậm mở đôi mắt ánh vàng ra, mặt mày tươi cười hỏi: “Dậy rồi?”

Nói thừa! Đang ngủ mà đi ra ngoài? Ngươi nghĩ ta mộng du chắc!

Nghĩ bụng vậy thôi, ngoài miệng vẫn ừ một tiếng.

“Nếu tỳ đã dậy rồi, chúng ta lên đường thôi.” Hiên Viên Tiêu từ trên tảng đá lớn nhảy xuống, đứng ngay trước mặt ta.

“Đi bằng cách nào?” Ta trừng mắt hỏi hần.

“Có hai phương án: một, leo từ vách đá lên đến đỉnh núi như lúc xuống núi; hai, men theo hướng dòng sông mà đi.”

“Leo từ vách đá lên?!” Nghe hần nói đơn giản như chuyện ăn cơm uống trà vậy, ta ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi thôi mà cổ đã mỏi nhừ, bộ leo lên dễ vậy sao?

Nếu đi men theo dòng sông... ặc... Cũng không biết tới đời nào mới ra khỏi Phụng Lạc Sơn đây.

Kiểu gì đi chẳng nữa cũng tiêu tốn công sức nhiều hơn so với việc leo lên từ vách đá.

“Ta công tỳ.” Dứt lời, Hiên Viên Tiêu liền ôm lấy eo ta, dọa mặt ta trắng bệch, vội vã xua tay, “Đừng đừng! Ta sợ độ cao lắm! Sẽ dọa ta chết mất!”

Hiên Viên Tiêu nhất thời không vui: “Sợ gì chứ? Ta sẽ không để tỳ ngã. Huống hồ, nếu có chết thì ta với tỳ chết cùng nhau mà.” Lúc nàng nhảy xuống núi sao không sợ độ cao? !

“Ai muốn chết chung với ngươi chứ! Hừ xí xí xí...”

“Sẽ không sao đâu.” Nói xong lại tới ôm eo ta.

“Ta không leo!” Ta kiên quyết cự tuyệt, “Ta chọn phương án hai!”

Hiên Viên Tiêu mỉm cười, có chút tà ác: “Thời gian chỉ bằng một chén trà là có thể ra khỏi đây, vì sao còn muốn uống phí sức lực?” Chính sơ áo mũ, ánh mắt hần ra hiệu cho ta đi qua đó.

Ta lùi lại một bước, rồi lại một bước.

“Ha ha, không thể thương lượng một chút sao?”

Hần tiến lên trước một bước, rồi lại một bước.

Ta thực sự không muốn ra ngoài theo cách như vậy đâu!

“Chỉ bằng thể này đi, ngươi tự mình leo lên đó, ta đi men theo dòng nước, ta không vội.” Vừa vặn cùng ngài mỗi người một ngã.

“Đói chết, mệt chết, hoặc là làm mỏi cho dã thú sẽ không thoải mái bằng việc ngã chết đâu.” Hiên Viên Tiêu nói, nhưng ta cảm giác bốn bề xung quanh gió lạnh rít gào.

“Ta cảm thấy...”

“Không có gì hay ho để mà cảm thấy hết.”

Nhanh như gió hần điểm huyết đạo trên người ta, chớp mắt ta đã không thể động đậy dờ ra như gỗ.

“Ê ê!” Làm cái gì thế? Hiên Viên Tiêu ngươi cho dù mất trí nhớ cũng vẫn phiền chết người ta! “Ngươi dám!”

Hần quả thật dám.

Hiên Viên Tiêu còi thất lưng xuống, xem ta như tay nải cột vào trên người hần, cánh tay trái kẹp chặt eo ta, cười nói: “Đi thôi!”

“Ông trời ơi! ——” một tiếng hét kinh hãi, ta không dám mở miệng ra nữa. Ta thật không biết khi nhảy núi ta lấy đâu ra dũng khí đó... hừ, hiện tại nếu để ta lựa chọn lần nữa, ta khẳng định tuyệt đối sẽ không nhảy đâu!

Tiếng gió thổi vù vù qua bên tai, khinh công của Hiên Viên Tiêu không giỏi lắm, mỗi lần vận khí, phải mượn đỡ mấy nhánh cây mọc um tùm trên vách núi, hai chúng ta mới nhảy lên thêm được hai ba trượng.

Thân đang ở giữa không trung, Hiên Viên Tiêu không thể phân tâm, cũng không để ý xem tại sao Thượng Quan Lăng không có động tĩnh gì.

Đỉnh núi đang ở ngay trước mắt, Hiên Viên Tiêu khẽ hét một tiếng, hai chân liên tục luân phiên đá trong không trung, giống như đại bàng nhảy thẳng lên dốc núi, ôm Thượng Quan Lăng nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Nghiêng đầu nhìn, hóa ra Thượng Quan Lăng đã ngắt đi rồi.

Khóe môi Hiên Viên Tiêu bắt giác cong lên.

*****

Ở trong xe ngựa cảm nhận được sự xóc nảy, ta chậm chậm mở mắt ra.

Gió mát thổi rèm cửa xe tung bay, lộ ra cảnh sắc bên ngoài, từng hàng cây xanh đang từ từ trôi tuột ra phía sau.

Đã ra khỏi Phụng Lạc Sơn rồi sao?

Giấy dựa bò dậy, không nhớ bọn họ làm thế nào thoát khỏi ngọn núi đó, làm thế nào ngồi trên xe ngựa.

Ặc... không phải là ngắt xiù rất mất mặt chứ?

Mẹ ơi, mất mặt quá đi thôi...

Vén rèm hoa lên, bóng dáng người phu xe cao ngất ngưỡng như núi.

Ồ ồ, không tệ mà! Công phu “ngủ thiếp đi” của ta đạt tới trình độ thay được quần áo, còn biết đội cả mũ lên đầu.

Hiên Viên Tiêu quay đầu lại nhìn ta, cách tám sa mỏng màu đen ta vẫn biết hấn đang cười.

Từ sau khi hấn mất trí nhớ, hể mỉm cười liền khiến sống lưng ta lạnh toát.

“Trong tay nài có nước uống và đồ ăn đó.”

“Ngươi có năng lực thật đấy, kiếm đâu ra xe ngựa vậy?” Ta chưa vội lấy đồ ăn, nhìn hấn chăm chăm hỏi.

“Nhặt được.” Hấn nói xong, quay đầu đi, “Tỷ không cần hỏi nhiều, tin ta là được.”

Tin ngươi? Dựa vào đâu?

Nếu không phải do ngươi, ta cũng không đến mức nhất định phải nhảy núi!

Nếu không phải do ngươi, tên gốc kia...

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 152: Nghỉ đêm ở khách điểm, cùng ngủ chung phòng

iên Viên Tiêu dường như cảm giác được người sau lưng mình có vẻ không ổn lắm, bèn hỏi: “Ngủ một ngày trời tỷ không đói à?”

Ta giật mình, “Ta ngủ một ngày rồi? !” Sao có thể?

“Đúng vậy. Ha ha, đúng là không phải tỷ sợ rồi.” Hiên Viên Tiêu không quay đầu lại, tiếp tục đánh xe ngựa. Hấn biết, đó căn bản không phải bị ngắt vì sợ hãi, mà là do cô độc gây ra.

Ta há hốc miệng không nói thêm lời nào, tiu nghỉ ngơi lại trong xe.

Mở tay nài ra, bên trong có ít điểm tâm. Ừm, hương vị cũng không tệ, tuy không đặc biệt hợp khẩu vị của ta, cũng không ngon bằng đồ Ma Y nhà ta làm, nhưng khi con người ta xa nhà mà bụng lại đói meo, thì đành phải chấp nhận hoàn cảnh thôi.

“Ngươi không đói à?” Ta hỏi hấn qua bức rèm.

“Tay ta không rảnh, tỷ có thể dứt ta không?”

Xéo! Nằm mơ đi!

Ta liền ném một gói điểm tâm về phía lưng hắn, “Không có tay thì khỏi cần ăn!”

“Ha ha ha...” Hiên Viên Tiêu vươn tay ra, gói điểm tâm rơi ngay vào lòng bàn tay hắn. Hắn cười khoái chí.

Sao cái tên này mất trí nhớ rồi lại đổi tình thành lưu manh như thế này? !

Đúng là ta không hợp đi với hắn, cho dù là ban đầu với vẻ mặt mắc nợ hắn tám trăm xâu tiền, hay như hiện tại là vẻ mặt tươi cười méo xeo.

“Bên cạnh tay nải có bộ quần áo, tỷ thay đồ đi.”

Ta sững sờ, hỏi: “Vì sao?” Bảo ta thay đồ trong xe ngựa? ! Không thích hợp lắm thì phải? Có điều bộ y phục trên người ta dù sao cũng đã mặc ba ngày rồi, chẳng lẽ hắn nghĩ thấy mùi gì ư...

Hix, thật mất mặt.

“Cái nam trang cho tiện, huống hồ bọn người truy sát ta nhất định biết ta ở cùng với tỷ, tỷ mặc nam trang cũng có thể che giấu tai mắt người khác.” Hiên Viên Tiêu nhỏ nhẹ giải thích.

“Ừ... Đúng...” Hắn nói rất có lý, không chừng tin ta “còn sống” sớm đã lan truyền, và bức họa chân dung ta đã dán kín đặc khắp mọi nơi rồi.

Ài, Tiểu Thiên Thiên nhà ta không chừng sốt ruột lắm đây.

Còn cả ông ngoại, anh họ độc mồm độc miệng, Mạc Ly...

Ha ha, chờ ta đưa Hiên Viên Đế mất trí nhớ trở về, cũng đến lúc về thăm nhà rồi.

Chờ đã, hình như có chỗ nào đó không đúng...

“Nè! Hiên... Nguyên Tiêu, ngươi biết đường à? !” Ta suýt tí nữa gọi sai, nếu để hắn biết tên thật của mình, trên đường phố mà nghe ngóng được lại chẳng không...

Hiên Viên Tiêu vô tình khẽ nhếch môi, cười nói: “Không biết đường chẳng lẽ ta không biết hỏi sao? Đường đi quốc đô Kim quốc, đứa trẻ ba tuổi cũng biết.”

Hừ, tên này! Sớm muộn gì cũng bị hắn chọc tức sinh bệnh mất thôi.

Cái tên này mồm miệng khó ưa, tốt hơn hết là cứ phớt lờ hắn đi.

Cẩn chặt răng ta nhẫn nhịn, không đáp lại hắn.

Không để ý đến hắn nữa, bắt đầu thoát y.

Đừng có suy nghĩ lung tung, ta chỉ cởi cái áo ngoài thôi, đồ lót bên trong ta vẫn mặc đồ nam. Ha ha, thế này cũng hơi bất tiện, có điều chờ đến khách điểm, ta phải tắm rửa sạch sẽ cả trong lẫn ngoài!

“Ê... Nguyên Tiêu,” ta không quen gọi hắn như vậy, cứ luôn đọc cả chữ đầu tiên ra, vì thế ta đổi...”Bánh trôi! ~ “

Khóe miệng Hiên Viên Tiêu thoáng co giật, ho khan một tiếng, hỏi: “Có chuyện gì?”

“Tới khi nào chúng ta mới được ở khách điểm? Lãng tỷ tỷ của ngươi đã ba ngày chưa tắm gội rồi.” Bản thân ta thì không ngại người mình hôi thối, chỉ cần ngài đừng ngại là được.

Hiên Viên Tiêu thấy vui trong bụng, nói: “Trước khi mặt trời xuống núi chúng ta có thể đến chỗ thị trấn, tới lúc đó sẽ tìm một khách điểm tốt để... Lãng tỷ ở.” Đột nhiên, mắt vàng chợt lóe, hắn lại nói, “Tỷ thay nam trang rồi, ta còn gọi Lãng tỷ nữa sẽ không thích hợp, chi bằng ta gọi ‘Lãng’ nhé.”

“Hả?” Ta mãi ngẩn ngía bộ y phục kia, không nghe rõ hắn rốt cuộc đã nói gì, “Ngươi nói gì cơ?”

“Không có gì.” Khóe môi Hiên Viên Tiêu khẽ nhếch lên.

Thần kinh! Không có chuyện gọi ta làm gì?

*****

Rất cực, trước khi mặt trời lặn bọn ta cũng đã tới một trấn nhỏ.

Xe ngựa dừng lại phía trước một khách điểm tuy bề ngoài không lớn nhưng được cái sạch sẽ.

“Ô, nhị vị khách quan ăn cơm hay là ở trọ ạ?” Tiểu nhị trông thấy chúng ta liền ra nghênh đón.

Hiên Viên Tiêu đội nón nên ta không nhìn rõ sắc mặt hắn, nhưng qua ngữ khí nói chuyện, ta nghe ra hình như hắn không được vui vẻ lắm.

Bởi vì giọng nói của hắn lạnh giá, cảm giác giống y lúc trước khi mất trí nhớ.

“Ở trọ.” Lạnh lùng phun ra hai chữ, hắn quay người nhìn về phía ta.

Ặc, động tác ta chậm chạp, mọi người chờ ta nhé.

Tiểu nhị đang tươi cười bỗng hóa đá ngay lập tức, ta nhanh chóng tiến lên, trung bộ mặt cười sáng lạn ra: “Tiểu nhị ca tìm hai gian phòng sạch sẽ cho bọn ta, rồi chuẩn bị ít thức ăn mang lên nhé.”

Tiểu nhị không khỏi ngẩn ngơ, chỉ thấy một vị thiếu niên công tử, chừng hai mươi tuổi, mặc bộ y phục màu xanh, trâm ngọc cài tóc, khôi cầm bàn tới vẻ lộng lẫy phú quý, đáng người kia quả thực phải gọi là phong thái hào hoa, đôi mắt phượng đang nheo nheo kia mang một vẻ quyền rũ khó tả, kết hợp với nét mặt tươi cười rạng rỡ thật hài hoà hiếm có, đây có thể thực sự xem là hào hoa phong nhã, tiểu nhị thầm nghĩ.

“Tiểu nhị ca?” Thấy tiểu nhị không có phản ứng, ta hơi cau mày.

Tiểu nhị sững sờ một chút, như chợt bừng tỉnh, gật đầu lia lịa, “Vâng, vâng, mời nhị vị vào phía trong.”

“Ông chủ, cho hai gian phòng! ~~~” tiểu nhị hô.

Ông chủ ngẩng đầu nhìn về phía chúng ta, tỏ vẻ ngại ngần lắc đầu: “Thật xin lỗi, nhị vị khách quan, ngày hôm nay tiểu điểm chỉ còn lại một gian phòng thôi, nhị vị có thể...”

Trong lòng Hiên Viên Tiêu nghĩ gì ta không biết, nhưng trong vòng một giây ta đã chửi rủa ông trời tới ba lần.

Bà nó chứ làm cái gì thế, dung tục như vậy! Làm ơn đi ông trời, ông mau mở mắt ra đi, người đứng cạnh con đây là em rể con đó! Em rể!

Thượng Quan Sở Sở là em gái ta, Hiên Viên Tiêu dù sao cũng được coi là em rể ta mà. Thôi được, ta cũng không biết hai người họ thành thân chưa, nhưng trước tiên cứ đối xử theo tiêu chuẩn em rể đi.

Ta xoay người nhìn Hiên Viên Tiêu, quảng cho hắn mấy tình tiết chuyện xưa cũ rích.

Không đúng, bình thường mấy cảnh gặp gỡ thế này trong tiểu thuyết, đều là nữ chủ cái nam trang vội vã kêu gào “O! NO! ~~~” nhưng ta là ai chứ, ta là mẹ kế, những thứ này ta chơi chán rồi! Ta trái lại muốn xem xem Hiên Viên Đế đại nhân mất trí nhớ sẽ giải quyết vấn đề hóc búa “Nam nữ thụ thụ bất thân” ở thời cổ đại của bọn họ thế nào.

Hiên Viên Tiêu nhìn Thượng Quan Lăng qua lớp sa đen của chiếc mũ rộng vành, khóe môi khẽ cong lên, giọng nói lạnh như băng ban nãy đã đổi sang ngữ khí ôn hòa, nói với ông chủ: “Chuyện này ông chủ có thể thu xếp không, biểu đệ nhà ta thuở nhỏ đã quen sống một mình, hắn không quen ở cùng người khác. Ngài xem có thể cho ta ở tạm phòng chứa củi hay không...”

Ặc... Sao vai vế ta trong nháy mắt đã tụt hạng rồi? Sao có cảm giác những lời nói đó biến tướng thành ngậm mắng ta nhiều chuyện? ! Sao có cảm giác ánh mắt ông chủ nhìn ta có vẻ... không mấy thân thiện...

“Hai vị đây thân là huynh đệ sao còn so đo nhiều vậy chứ...” Ông chủ lâu bầu làm bầm liếc mắt nhìn ta, “Phòng chứa củi vừa tối vừa lạnh sao ở được!”

Được thôi ngài ạ, ta chịu thiệt. Ta biết Hiên Viên Tiêu này cho dù mất trí nhớ cũng không dễ chơi đâu!

“Không làm phiền ông chủ nữa, ta ở chung với biểu ca cũng được.” Nói xong, ta phóng ánh mắt sắc bén về phía “bánh trôi đội sa đen”, “Ông mang ít thức ăn lên cho bọn ta.” Nhắc chân chạy đuổi theo tiểu nhị dẫn đường.

*****

“Ta đi gọi tiểu nhị đưa nước tới đây.” Hiên Viên Tiêu đứng dậy khỏi ghế.

Ta nhìn hắn với vẻ nghi ngờ, hắn cười cười, nói: “Chẳng phải tỷ muốn tắm gội?”

Ta ngây ra, gật đầu. Có điều...

“Còn người? ...”

Hiên Viên Tiêu dừng bước lại, “Ta xuống dưới lầu ngồi một chút.”

Không ngờ cái tên này cũng có lúc không làm phiền người khác, ta không khỏi chặc lưỡi ngạc nhiên.

“Bánh trôi, người tốt hơn trước rất nhiều!”

Hiên Viên Tiêu thoáng dừng bước, trên mặt xuất hiện một nụ cười gượng gạo, tiếp đó mở cửa ra ngoài.

*****

Khi Hiên Viên Tiêu quay về phòng đúng lúc trông thấy Thượng Quan Lăng đưa lưng về phía hắn ngồi trên tầng tầng lớp lớp chăn đệm trải dưới đất.

Mái tóc đen nhánh suôn dài xõa xuống bờ vai, tôn lên chiếc cổ trắng như tuyết, quả là ngọc đẹp không tì vết.

Tóc nàng chưa khô, lúc này lại đang thả sau người, cũng không có dây vải buộc lại, thỉnh thoảng còn nhỏ xuống vài giọt nước, trên áo lót lụa trắng tinh còn lưu lại mấy vệt nước dính vào người.

Cổ họng Hiên Viên Tiêu trở nên khô khốc, cố nén những rung động vu vơ trong lòng, đột ngột xoay người, “Ta trước giờ không sợ lạnh, không cần trải đệm.”

Nghe hắn nói, ta chẳng hiểu gì cả, đứng dậy nhìn ra phía cửa, không ngờ lại nhìn thấy bóng lưng rộng lớn của hắn...

“Mặt đất cứng lắm, ta không ngủ được.” Không sai, ta quyết định ngủ dưới đất, ta vốn cũng có ý để Hiên Viên Tiêu ngủ dưới sàn nhà, ai bảo hắn là đàn ông chi, nhưng sau một hồi cân nhắc, cái tên này từ nhỏ đã quen sống trong nhung lụa, liệu có thể ngủ dưới sàn nhà sao? Ở trong son động đó là vì không còn cách nào khác, chẳng ai có giường ngủ cả. Hai ngày ấy ta ngủ không mấy dễ chịu, nhưng Hiên Viên Tiêu cũng chẳng khá khẩm hơn ta, nhìn quãng thâm dưới mắt hắn là biết.

Thôi, dù sao ta cũng là đứa trẻ sống ở thời hiện đại, chịu được khổ cực, cứ coi như ta ngủ trên đệm tatami đi.

“Người lên giường ngủ đi, trường bối như ta không nên ăn hiếp người có phải không?” Ta vén lọn tóc phía trước ra sau tai, bắt đầu đi liếc mắt nhìn bóng lưng cao ngất của Hiên Viên Tiêu, nói, “Có thể đừng đưa lưng về phía ta không?”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 153: Tay trái đế vương, tay phải đế hậu

Không biết là do phong cảnh quá đẹp, hay do yêu thích cái kiểu lơ đãng như thể linh hồn đi vắng, mà ta và Hiên Viên Tiêu mất nửa tháng mới tới cổng thành Cẩm Hâm.

Cũng tới lúc phải chia tay rồi, ta thầm nghĩ.

Ngước mắt nhìn Hiên Viên Tiêu đang đi phía trước, trong khoảnh khắc ta không biết nên mở lời chào tạm biệt hắn thế nào.

Đi cùng nhau nửa tháng qua, gần như sớm chiều bầu bạn, hai chúng ta hòa thuận đến không ngờ. Bất luận ta bói lòng tìm vết hay thật sự bất đồng ý kiến với hắn, hắn chưa bao giờ đỏ mặt tía tai với ta một lần nào. Toàn bộ con người hắn bởi vì mất trí nhớ mà trở nên... trở nên ôn hòa khác thường.

“Bánh trôi.” Ta gọi hắn, hắn quay đầu nhìn ta qua màn sa đen của chiếc nón. Lời nói đến cửa miệng đành nuốt trở vào, ta bậm môi ngây ngô nói: “Đến Cẩm Hâm rồi...”

Hiên Viên Tiêu cất giọng bình thản, hắn nói: “Ừ. Hôm nay ở đâu đây?”

Ở đâu? Khỏi cần tìm khách điểm nữa...

“Thực ra...” Ta vừa mới mở miệng.

Hắn chỉ một ngón tay: “Khách điểm đáng trước xem ra không tồi, đêm nay chúng ta hãy nghỉ lại đó đi.”

Ta nghẹn lời, sững sờ tại chỗ, mãi đến khi hắn quay trở lại đưa tay kéo ta qua đó, ta mới lấp ba lấp báp mở miệng: “Nhà người ở... Cẩm Hâm... người... người quên rồi hả?” Ta nói với hắn.

Hiên Viên Tiêu không quay đầu lại, hồ hững đáp: “Hôm nay đã trễ rồi, ngày mai trở về cũng không muộn.”

Ta ngẩng đầu nhìn trời...

Vừa mới giữa trưa thôi mà, mặt trời đang ngay trên đỉnh đầu, có trễ gì đâu?

“Lúc trẻ không hiểu chuyện một mực đòi đi khỏi nhà, bao năm trôi qua, thật không còn mặt mũi nào trở về.” Hiên Viên Tiêu lại nói.

Hix... Những lời này là ta bịa ra ký ức giả cho hần... Thiếu niên si mê võ thuật một mực đòi xa nhà lưu lạc giang hồ... Khụ khụ...

“Chuyện quá khứ đã lui vào dĩ vãng rồi, người nhà người sẽ không trách người đâu. Ta đưa người trở về, mẫu thân người nhất định là nhớ người lắm đó.” Ta khuyên nhủ hần, mãi một lúc lâu mới nghe thấy giọng nói cố chấp của hần: “Đêm nay hãy nghỉ lại khách điểm.”

Ài... Ta bắt đầu đi lác đầu.

Hần lòi ta đi xềnh xệch, tốc độ đó càng làm nổi bật thành quả luyện võ của hần, gần như một nửa trọng lượng cơ thể ta đã giao cho hần.

“Ngài có thể chậm lại một chút không?!” Ta không chịu nổi nữa.

Một giọng nói nhỏ nhẹ đột ngột xen vào giữa hai chúng ta, giọng nói ấy tuy nhỏ nhưng chúng ta lại nghe rất rõ ràng, nên không thể làm lơ.

“Nhị vị muốn đoán số không?”

Đoán số?

Xoay người lại thì trông thấy một người đàn ông đang chậm rãi bước về phía chúng ta.

Đó là một người đàn ông chừng chạc khoảng chừng ba mươi tuổi, anh tuấn nho nhã, phong thái phi phàm, dáng người tựa như trăng thanh gió mát, toàn thân như có một vàng sắc tím mờ nhạt bao quanh, nhưng đôi mắt lại rất trống rỗng, giống như người mù.

“Bọn ta không xem” Hiên Viên Tiêu có chút khách khí đáp lại.

Người nọ nhướng mày khẽ cười, điềm đạm nói: “Con đường vương giả, đao kiếm xuyên tim.”

Không chỉ ta sửng sốt, ngay cả Hiên Viên Tiêu cũng mất tự nhiên.

Ông chủ này sẽ không thực sự biết đoán số?

Thừa dịp chúng ta còn đang ngây người, người nọ đã vòng qua Hiên Viên Tiêu đi đến bên cạnh ta, “Kẻ hèn này nghe thấy giọng nói của tiểu...” Dừng một chút, “...tiểu công tử, liền cảm thấy một luồng sắc tia toát ra từ quanh người tiểu công tử, có thể để kẻ hèn xem cốt (xem tướng bằng cách sờ cấu trúc xương) cho tiểu công tử không?”

“Tiên sinh ngài nghe không hiểu sao? Đã nói bọn ta không xem rồi mà!” Hiên Viên Tiêu không chút do dự kéo ta ra xa người kia, lạnh lùng nói.

Sắc tia? Ha ha, sao ta lại cảm thấy quanh người ông mới toát ra sắc tia nhỉ!

Không hiểu tại sao ta luôn cảm thấy ông chủ này đáng tin cậy, tuyệt đối là một vị bán tiên.

Thế là, “Này, Bánh Trôi không được vô lễ với tiên sinh.” Ta cười đứng ra trước mặt Hiên Viên Tiêu, nhìn vào mắt của chủ đoán số, cười tươi roi rói. Cho dù ta đoán chủ này nhất định là người mù, nhưng ta vẫn rất tôn trọng lựa chọn nhìn vào mắt đối phương.

Đó là sự tôn trọng đối với nhân tài, khụ khụ.

Ta lặng lẽ chìa bàn tay trái ra, tất nhiên là có ý thăm dò. Từ trước đến nay xem tay đều là nam tả nữ hữu, ta giờ tay trái cho ông ta xem, nếu như ông ta có thể tìm ra nguyên do vì sao...

Đột nhiên người nọ mỉm cười, nói: “Tiểu công tử có thể đưa bàn tay phải ra cho kẻ hèn này xem không?”

Ta ngượng ngùng thu tay trái về, ngoan ngoãn giờ tay phải ra.

Người đoán số nắm lấy tay phải ta, bỗng dưng, đột nhiên sùng sốt, sau đó cất giọng run run nói: “Kẻ hèn này... Kẻ hèn này xin tham kiến đế hậu!”

“Ha ha.” Ta lập tức rút tay lại mỉm cười hoảng hốt, “Tiên sinh nói gì vậy? Tại hạ chẳng qua cũng chỉ là một kẻ thường dân mà thôi, sao có thể là đế hậu như lời ngài nói được, huống hồ tại hạ còn là một trang nam tử...” Nói thế trái lại có hơi chột dạ, “Sợ rằng ngài xem nhầm rồi.”

“Nhầm?” Đôi mắt trống rỗng của người đoán số vẫn nhìn ta chằm chằm hỏi lại. “Kẻ hèn này bất tài, nhưng bốc quẻ, chiêm tinh, bát quái, xem cốt cũng chưa từng sai bao giờ. Cốt cách tiểu công tử rõ ràng chính là phẩm chất của bậc đế hậu muốn đòi, mệnh của bậc mẫu nghi thiên hạ. Tất sẽ đứng trên đỉnh cao quyền lực, hơn nữa sau này thành tựu sẽ lưu truyền tới ngàn đời sau.” Người nọ nói xong thoáng mỉm cười, khiến người ta có cảm giác như làn gió xuân, “Đắc ngọc giả, đắc thiên hạ.”

Trong lòng ta run bắn lên, bất giác dời mắt khỏi người đàn ông đoán số.

Hiên Viên Tiêu khẽ nói: “Đoán số đều là nam tả nữ hữu, tiên sinh xem tay phải tiểu đệ nhà ta e là không đúng cho lắm, ngài nên xem tay kia đi.” Không lòi thôi liền kéo tay trái ta đến trước mắt gã đoán số.

“Được.” Người nọ không ngại xem bàn tay kia của ta, kết quả thật không ngờ lần này ông ta lại há hốc mồm lặp đi lặp lại mấy câu, cũng không biết do kinh hãi hay là mừng rỡ, “Không thể nào... Không thể nào... Trời ơi! Cuối cùng ta đã chờ được rồi! Thực sự chờ được rồi!”

“Tay phải có mệnh đế hậu, tay trái có mệnh đế vương, người có song mệnh đã thực sự xuất hiện rồi. Người có song mệnh có thể lập thể cũng có thể diệt thể, vận mệnh nằm trong lòng bàn tay.” Bỗng dưng, vẻ mặt người nọ trở nên nghiêm nghị, đôi mắt trống rỗng ngược nhìn ta, “Cô nương, xin hãy nghe một câu nói của kẻ hèn này, thân là nữ tử lại có mệnh đế vương đã là nghịch thiên, song mệnh chỉ có thể chọn một, nếu không ắt sẽ tai họa ngập đầu.” Chậm rãi lấy hơi, ông ta nói tiếp, “Thân là nữ tử lại có mệnh đế vương là nghịch thiên, đường đời lận đận long đong, nếu không phải cô đã gặp được một người cũng có mệnh cách đế vương bằng lòng chết thay cô, thì bất luận thể nào cô cũng không sống được tới ngày hôm nay đâu. Song mệnh hãy lựa chọn cẩn thận, nếu không cho dù là người cô yêu, hay là người yêu cô, đều sẽ có kết cục thể thảm.”

Ta bỗng giật mình.

Nếu không phải cô đã gặp được một người cũng có mệnh cách đế vương bằng lòng chết thay cô...

Mệnh cách đế vương...

Bằng lòng chết thay cô...

Lăng Nhi nàng phải sống, ta cũng vậy, sinh tử có nhau, không thích hợp với chúng ta...

Đông Phương Cửu...

Tìm ta đột nhiên thất lại, nỗi đau tê tái đánh thức thần trí ta.

“Lăng, chớ nên nghe những lời nói xằng bậy của hắn!” Hiên Viên Tiêu nắm chặt tay ta, thấp giọng nói bên tai ta.

Người đoán số nhìn chúng ta mỉm cười đầy thâm ý, “Có thể gặp được một người có mệnh đế vương thì là phúc, nhưng nếu gặp nhiều hơn lại chính là họa.”

“Tiên sinh nói vậy là có ý gì?” Giọng nói Hiên Viên Tiêu lạnh lẽo như lưỡi dao.

Người nọ nghe câu hỏi lạnh giá của Hiên Viên Tiêu, vẫn cười điềm tĩnh, tiếp đó nhìn về phía ta, ghé sát bên tai ta, như dặn dò lại như khuyên răn nói: “Nếu gặp người có đóa ‘Mạn Châu Sa Hoa’ nhất định phải tránh xa hắn ra, hắn chính là mầm tai họa của cô.”

“Kẻ hèn ở Sinh Tử Cốc lúc nào cũng cung kính đợi chủ nhân đại giá.” Nam tử điềm tĩnh dứt lời, vân đạm phong thanh mỉm cười với ta, khoan thai xoay người rời đi.

Chủ nhân? Sinh Tử Cốc? !

“Hắn nói gì vậy?” Người nọ vừa đi Hiên Viên Tiêu lập tức truy hỏi ta.

“Không... Có gì.”

” ‘Không có gì’ là sao? Hắn ghé sát tai tỷ nói câu gì đó mà ta không nghe được! Dựa vào tuổi tác hắn sao có thể có công lực thâm hậu như thế!”

Ta cười khò: “Ông ta chỉ nói hoan nghênh ta tới Sinh Tử Cốc thăm ông ta.”

Nam tử kia gọi ta là “Chủ nhân”, còn nói mình ở Sinh Tử Cốc, chẳng lẽ có giao thiệp với Huyền Cơ lão nhân? Sinh Tử Cốc là địa bàn của Huyền Cơ lão nhân, bao nhiêu năm nay chỉ có hai loại người có khả năng tiến vào Sinh Tử Cốc, là đồ đệ của Huyền Cơ lão nhân và những người đã chết do dám tự tiện xông vào Cốc.

Lẽ nào người kia là đệ tử của Huyền Cơ lão nhân?

“Sinh Tử Cốc? !” Giọng nói Hiên Viên Tiêu khó nén nổi vẻ kinh ngạc, mắt chợt lóe lên, ngữ khí trong chớp mắt lại trở nên lãnh đạm, bình tĩnh hỏi ta, “Sinh Tử Cốc là nơi nào?”

Sinh Tử Cốc mà còn có người không biết? ! À đúng rồi, hắn mất trí nhớ, ngay cả Cẩm Hâm cũng không biết, đừng nói đến Sinh Tử Cốc.

“Sinh Tử Cốc ở Tây Vực, nghe nói cốc chủ Huyền Cơ lão nhân rất cao siêu, y thuật, độc thuật, binh pháp, bát quái không gì không giỏi.”

“Ồ.” Hiên Viên Tiêu thờ ơ đáp, “Cái gã đoán số đó là đồ đệ của Huyền Cơ lão nhân sao?”

“Không biết.” Ở trong sách ta chỉ viết Ma Y là đệ tử của Huyền Cơ lão nhân ở Sinh Tử Cốc, y thuật giỏi giang của hắn là được chân truyền, vì thể tính cách Ma Y cực kỳ quý dị, thái độ ngang ngược, điều kiện chữa bệnh cứu người hà khắc, nhưng vẫn trở thành Ma Y đại nhân tuyệt thế vô song được người đời ngưỡng mộ lại không dám đắc tội.

“Tóm lại ông ta không thể là Huyền Cơ lão nhân được.” Ta lại nói.

Ta nhớ rất rõ ràng, ta đã từng miêu tả Huyền Cơ lão nhân gần hai trăm tuổi, là người đã đắc đạo thành tiên. Chiều theo tuổi tác, thì ông chủ đoán số kia nhiều nhất cũng chỉ là đệ tử trong cốc của lão.

Nhưng Yến Tứ Phương hình như đã từng nói sư phụ hắn chỉ thu nhận hai đệ tử là hắn và Khanh Trần...

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 154: Lá thu vô tình, lòng người khó đoán

Trong lúc ta còn đang trầm ngâm suy nghĩ, Hiên Viên Tiêu lại bật cười hì hì, giọng nói sang sảng truyền vào tai ta.

“Ta đã nói người kia chắc chắn là kẻ lừa đảo rồi mà, nếu hắn mà đoán được số mạng bằng cách xem cốt, thì ta chính là Huyền Cơ lão nhân rồi!”

Haha, Hiên Viên Tiêu thật đúng càng sống lâu thì cả trẻ con, quả thực sau lần từ cõi chết trở về, có chút chuyện còn con mà hắn cũng tranh cãi cho được.

Aizzz....

.....

“Cốc chủ!” Một người thanh niên cung kính gọi.

“Hồi cốc.” Người đàn ông có đôi mắt trống rỗng hồ hững nhìn về phía xa.

“... Còn tên đàn độn kia xử trí thế nào?” Thanh niên kia dừng lại chốc lát rồi hỏi.

Người nọ mắt khép hờ, im lặng một lúc rồi nói: “Mang hắn về cốc trước, thời điểm thích hợp sẽ đưa hắn xuất cốc.”

“Đã đưa hắn theo suốt cả chặng đường rồi....” Thanh niên vừa đi vừa cầu nhàu.

Người nọ quay lại nhìn, giọng nói pha lẫn chút không hài lòng: “Người kia không phải người bình thường, nhất định phải cứu sống!”

Thanh niên cúi đầu: “Dạ, cốc chủ.”

....

Vừa vào ngồi trong khách điểm ta liền nghĩ, nếu bây giờ ta tới hoàng cung của Hiên Viên Tiêu tìm Sở Sở dẫn nàng tới đây, vậy phải chăng ta có thể xong việc rút lui không?

Hay là nhất định phải đợi đến ngày mai tự mình đưa hắn đến ngoài cửa cung...

Hiên Viên Tiêu đẩy cửa bước vào, đôi mắt vàng nhìn vào vẻ mặt ngơ ngẩn của ta, hỏi: “Xuống lầu ăn chút gì đi?”

Ta hoàn hồn nhìn hắn: “..... Hử.... ờ.”

“Ném thử món này đi, không phải tỷ thích ăn cá sao.” Hiên Viên Tiêu gấp một miếng lườn cá cho vào bát ta.

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt tràn đầy nghi hoặc, hắn cười cười, ôn nhu nói: “Dọc đường đi, có khách điểm từ lâu nào chúng ta dừng chân mà tỷ không gọi món cá không?”

Ta cũng cười cười, cầm cúi ăn cơm.

Hồi lâu, Hiên Viên Tiêu mở miệng: “Lăng, có tâm sự gì sao?”

Ta thẳng cổ, lắc đầu: “Đâu có!”

Hiên Viên Tiêu thở dài: “Đừng tin những lời kẻ kia nói, nếu ta là vương giả, tỷ là Đế hậu, vậy sao ta có thể là biểu... biểu đệ của tỷ được.”

Trong lòng ta càng buồn bực không thôi. Ngươi mất trí nhớ mà, nhưng ta thì không! Ngươi chính là vua, chú coi bói kia nói không sai lấy nửa câu. Nhưng ta có phải Đế hậu hay không thì vẫn cần kiểm chứng thêm, có điều chỉ ít cũng từng có một vị vua muốn cưới ta làm vợ, nếu ta không bỏ trốn, chẳng phải xem như đã là Đế hậu rồi sao?

Nhưng mà, không phải ta vì lời nói của lão thầy tướng số mà nặng nề ừ đột, mà vì...

“Haizz, ta thắc mắc vì sao ông ta tính toán không hoàn toàn chuẩn xác mà thôi!” Ta cười sượng sùng, lại cúi gầm mặt, nhìn chăm chăm vào chân bàn mới bình tâm, “Ăn cơm đi, nơi này thức ăn thật là ngon, không hổ là Cẩm Hâm, Kim quốc đúng là hùng cường!” Ta thuận miệng khen Kim quốc một câu.

Hiên Viên Tiêu nở một nụ cười nhẹ: “Hay chúng ta ở lại đây, không bao giờ... đi đâu nữa... có được không?”

Bàn tay cầm đũa của ta run lên, cũng may lúc này không có gấp thức ăn, ta thờ ơ tiếp nhận câu nói của hắn: “Ồ lại, đương nhiên, đệ nên ở lại đây...” Ta giả bộ ngu ngơ qua mặt hắn.

Đột nhiên Hiên Viên Tiêu nghiêm mặt lại, nhìn ta chăm chăm, ánh mắt bức bách khiến ta thấy chột dạ, tim đập thình thịch.

Hồi lâu sau, đôi mắt vàng mới chớp một cái, hắn lại nhoèn miệng cười, giọng điệu bình thường: “Ăn đi.”

Không nhiều lời nữa, ta vội vàng gục mặt lùa cơm.

Nuốt trôi bữa cơm này thật chẳng dễ dàng, món ngon đến miệng mà chẳng biết có vị gì.

“Muốn ra ngoài dạo phố không?”

Lên tới tầng hai, toan đẩy cửa phòng, chân còn chưa bước qua ngưỡng cửa, ta đã nghe tiếng Hiên Viên Tiêu hỏi vọng tới từ phía sau.

Lần đầu tiên tới Cẩm Hâm, tất nhiên phải đi dạo phố rồi, nhưng từ lúc bước chân vào cổng thành tâm tình ta thay đổi rất lớn. Tới Cẩm Hâm tức đã tới điểm đích cuối cùng. Không phải ta lưu luyến gì mấy ngày đồng hành cùng Hiên Viên Tiêu, ở một chừng mực nào đó mấy ngày qua cũng khá vui, nhưng cho dù hắn đã mất trí nhớ, nhưng trong lòng ta vẫn xem hắn là Hiên Viên Tiêu. Cái tên “Bánh trôi” chẳng qua chỉ là tạm thời. Nhưng từ ánh mắt mà Hiên Viên nhìn ta, ta cảm nhận được đó tình cảm không muốn rời xa người thân, hoặc cũng có thể là sự tin tưởng.

Vốn là đưa hắn về nhà, xem như “Châu về Hợp Phố”, nhưng sao giờ đây lại giống như ta bỏ rơi hắn mà đi thế này.

Trước sau gì thì cũng phải nói sự thật, nhưng thực sự ta có chút sợ hãi khi nhìn vào mắt hắn, ánh mắt vàng tồn thương sau cú sốc. Chẳng ai muốn mình bị người khác lừa gạt, hơn nữa ta còn dùng danh nghĩa là người thân của hắn.

“Muốn dạo chơi chút không?” Hắn hỏi lại.

“Ta mệt, muốn nghỉ ngơi.” Ta đáp

Hắn ừ một tiếng ừ xiu: “Vậy thì tỷ nghỉ ngơi đi, có việc gì cứ gọi ta, ta ở ngay phòng bên.” Dứt lời, hắn đẩy cửa phòng bên cạnh đi vào.

Hôm nay không chỉ ta quái lạ, mà hắn cũng không khác gì ta.

...

Ngủ chập chồn một đêm, mới sáng sớm ta đã rửa mặt mũi xong xuôi, vừa đẩy cửa bước ra ngoài, đã thấy Hiên Viên Tiêu đứng ngay ngoài cửa nhìn ta, nụ cười thoáng trên môi:

“Hôm qua vốn định cùng tỷ dạo chơi trong thành, sợ là sau khi trở về sẽ không còn những tháng ngày tự tại như bây giờ nữa.” Giọng nói trầm trầm, bình thản.

Ta ngượng ngùng mỉm cười, an ủi hắn: “Đệ là nam nhi, dù gia đình đệ giàu có, nhưng ra ngoài đi du ngoạn mấy hôm cũng không ai ngăn cản đâu.”

Hiên Viên Tiêu nhìn ta, hồi lâu sau hắn đưa tay ra: “Chúng ta đi dạo đâu đó một lát.”

Ta dán mắt vào bàn tay phải hắn đang chìa ra, do dự một hồi mới “phun” ra một câu: “Đi, ta đưa đệ đi ngắm qua hoàng cung của Hiên Viên Đế.”

Đôi mắt vàng của Hiên Viên Tiêu thoáng chốc âm trầm, hắn rút tay về, lạnh lùng đáp: “Cũng được.”

...

Ngói vàng tường đỏ, lầu cao mái rộng, san sát liền nhau, khí thế phi phàm.

Cổng cao sừng sững tường lan mã, nguy nga tráng lệ chốn đế vương.

Đây là hoàng cung của Hiên Viên Tiêu, nơi ở của vị đế vương cường đại nhất bốn phương.

“Còn muốn đi tiếp sao?” Hiên Viên Tiêu ở phía sau ta hỏi.

Phía trước ngay bên dưới cánh cổng màu đỏ cao sừng sững là mấy người thị vệ gác cổng, còn đi tới nữa sẽ bị chặn lại.

Ta lạnh giọng đáp: “Ừm.” Sau đó sai bước đi tiếp.

Thị vệ ngăn ta lại: “Hoàng cung cấm địa, không thể tự tiện ra vào.”

Ta quay đầu nhìn, Hiên Viên Tiêu chậm rãi bước về phía ta.

Nhưng, hắn đi lướt qua ta, bước thẳng tới trước mặt thị vệ, bỏ nón ra, mắt vàng lạnh lùng, ngao ngễ nhìn xuống, giọng nói trầm thấp, cao ngạo, sắc mùi đế vương.

Hắn nói: “Thấy trăm còn không quý xuống!”

Đám thị vệ tròn trắng nhìn chằm chằm vào hắn, sững sờ như không thể tin vào mắt mình, sau đó đồng loạt quỳ sụp hô to: “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Ta sững sờ.

Hắn không hề mất trí nhớ, ta những tưởng mình lừa hắn, nào hay là do hắn phối hợp để ta lừa hắn.

Ta xoa người, bước đi không hề lưu luyến.

“Lãng.” Hắn gọi ta.

Ta không hề dừng lại mà chỉ bước chậm hơn.

“Lãng, chúng ta tới rồi.” Hắn nói.

Ta muốn cười, nhưng tiếng cười chỉ có thể quanh quẩn trong lồng ngực, không cách nào thoát ra ngoài.

Hắn vẫn đứng đó, không hề nhúc nhích, chỉ lạnh lùng mở miệng ra lệnh: “Ngăn nàng lại!”

“Dạ!” Đám thị vệ lĩnh mệnh.

Ta xoa người nhìn thẳng vào hắn, ánh mắt vô cùng kiên quyết: “Hiên Viên Tiêu, ngài làm vậy có phải muốn đối đầu cùng Ngọc quốc.” Ta vốn định nói, “Ngươi dám!” hoặc “Cuồng ngôn! Ngươi nhất định sẽ hối hận.” Nhưng lại thấy có phần buồn cười, nói vậy cũng chẳng thể làm hắn sợ hãi mà thả ta đi. Cho nên ta phải khẳng định với hắn, giữ ta lại sẽ trở thành kẻ thù của Ngọc quốc, làm thế có đáng hay không, ta đáng để làm vậy sao.

Ánh mắt hắn kiên định cao ngạo, tư thế oai hùng, hào quang tỏa quanh thân, đoạt hồn nhiếp phách, nhưng giọng nói thì lạnh lùng sắc bén: “Về sau, cả thiên hạ này đều là của ta.”

Dứt lời Hiên Viên Tiêu xoa người, sai bước đi, bỏ lại chuỗi âm thanh tàn nhẫn quẩn quanh bên ngoài bức tường thành rực đỏ.

“Đưa nàng đến Dật Thanh Cung, không được làm nàng bị thương.”

“Dạ!”

...

Hoàng cung Kim Quốc, Dực Khôn Cung:

“Sở Sở quận chúa, bệ hạ đã trở về!”

Thượng Quan Sở Sở quay đầu nhìn lại, thì thấy cô cung nữ vận cung trang xanh lam, gương mặt thanh tú mỉm cười tươi tắn, vội vã đi về phía nàng.

Đôi mắt xinh đẹp của Thượng Quan Sở Sở cong lên, đáp lại bằng một nụ cười hiền thực: “Lục Y xem em hấp tấp không ra thể thống gì nữa cả.” Cung nữ tên Lục Y là nha hoàn hầu hạ Sở Sở ở Kim quốc, cũng là đại cung nữ ở Dực Khôn Cung.

“Quận chúa, bệ hạ về rồi!” Lục Y hít sâu, ổn định lại hơi thở đang dồn dập, lặp lại một lần nữa.

Thượng Quan Sở Sở cười rạng rỡ: “Ta nghe thấy rồi.” Xoa người quay lưng về phía Lục Y, nhưng chiếc khăn lụa siết chặt trong tay đã tiết lộ tâm tình đang rất hưng phấn và căng thẳng của nàng. “Bệ hạ đến Từ Ninh Cung diện kiến Thái Hậu rồi sao?”

“Không ạ, nghe thủ vệ ở cửa cung nói, bệ hạ trực tiếp hỏi Dật Thanh Cung.” Lục Y dừng ngang, như sức nhớ ra điều gì, rồi nói tiếp: “Nghe nói bệ hạ còn đưa một người về cùng.”

Trong lòng Thượng Quan Sở Sở khẽ run lên, có điều Lục Y không nhận ra cử chỉ bất thường này của nàng.

Nàng quay lại đối diện Lục Y hỏi: “Là người thế nào?” Thực ra, nàng muốn hỏi là nam hay nữ, nhưng lại không tiện nói ra.

Q.2 - Chương 155: Không phải cầm tù, chỉ giữ nàng lại

Lục Y mỉm cười nháy mắt, cố ý trêu chọc Thượng Quan Sở Sở: “Quận chúa đang ghen sao? Sợ bệ hạ dẫn một nữ tử hồi cung à?”

Thượng Quan Sở Sở lập tức ửng hồng hai má, mặt cúi gằm, giọng nói giận dữ: “Ta với bệ hạ của em đâu có quan hệ gì, sao phải ghen chứ!” Nói là vậy, trong lòng Thượng Quan Sở Sở khó tránh khỏi có chút nguội lạnh, nàng không thể nào quên được, ngày đó ở Từ Ninh Cung, Hiến Viên Tiêu đã cự tuyệt nàng thẳng thừng như thế nào. Nhưng dù có như vậy, nàng... nàng vẫn không thể từ bỏ chàng được.

Nếu không ai có thể chiếm hữu được trái tim chàng, vậy nàng chỉ cần được chia một góc nhỏ là được rồi.

Chia sẻ cùng hiền hạ, vương vị, bách tính, còn cả lớp lớp phi tần của chàng.

“Quận chúa đừng lo, người bệ hạ đưa về là một nam tử, lúc này đang ở Dật Thanh Cung.” Lục Y thôi không đùa cợt nữa, nghiêm túc đáp.

Hai mắt Thượng Quan Sở Sở ngời sáng, mỉm cười nàng nói: “Chúng ta qua xem thử.”

“Đạ!” Lục Y đáp.

...

Hoàng cung Ngọc Quốc, Đường Tâm Điện:

Thượng Quan Thiên một thân long bào xanh biếc thêu chỉ vàng, đầu đội kim quan cài trâm ngọc, đôi mắt màu xanh tròn tròn không thể tin được, không hề để ý tới hình tượng vô bản, lớn giọng hỏi: “Là thật sao? Hoàng tử vẫn còn sống thật sao?!”

Đôi mắt màu xanh thẫm của Tô Từ Chiêm tràn đầy kinh ngạc, vào khoảnh khắc nghe tin bẩm báo của mật thám từ Lương quốc truyền về, hần hoàng hốt bản thân, nhưng lúc này đã nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ bình tĩnh thường ngày. Ánh mắt Tô Từ Chiêm nhìn về phía Át, hàng lông mày khẽ nhíu lại của Át đã thể hiện rõ sự khẩn trương trong lòng hần.

Nam tử bẩm tin đang quỳ dưới đất, cúi thấp đầu trả lời câu hỏi của Thượng Quan Thiên: “Bẩm Hoàng Thượng, thuộc hạ ở ở Khâu Thành tận mắt nhìn thấy Trương công chúa bị...” Do dự một hồi hần nói tiếp: “Bị treo lên cổng thành, thuộc hạ tận tai nghe thấy Trương công chúa nói Thượng Quan Lăng nàng là Ngọc quốc Trương công chúa, cũng chính là Đại quốc sư Lương quốc.”

“Cái gì?!” Thượng Quan Thiên có chút tức giận.

Tô Từ Chiêm điềm tĩnh ngăn lại: “Bệ hạ đừng nóng vội!” Ánh mắt chuyển sang phía Át, hỏi: “Mạc Ly người nghĩ sao?”

Át đang nhíu mày lúc này mới giãn ra, nhìn Tô Từ Chiêm nói: “Nếu đã mất thấy, tai nghe thì có thể tin.”

Tô Từ Chiêm gật đầu: “Haha... Chẳng trách Âu Dương Vân lại đột nhiên rời quân doanh chạy đến Lương quốc, thì ra hần sớm nghe được tin tức.”

“Ừm!” Át khẽ gật đầu... “E là chỉ có chúng ta không biết mà thôi.”

Thượng Quan Thiên cả giận vỗ bàn, quát: “Cái đám thất phu này dám giấu diếm trẫm!” Đôi mắt xanh ánh bùng bùng lửa giận: “Đó là hoàng tử của trẫm mà! Cái đám khốn kiếp này!”

Tô Từ Chiêm nghiêm mặt, ho khan một tiếng: “Bệ hạ, nên chú ý đúng mực.”

Thượng Quan Thiên bị ánh mắt cương nghị của Tô Từ Chiêm nhìn có chút mất tự nhiên, hơi quay nghiêng đầu, chú mục vào Át đang nhìn người trước mặt không chớp mắt.

“Người nói tiếp đi!” Át cất giọng ôn hòa nhưng không mang chút tình cảm nào nói với mật thám đang quỳ.

Mật thám ngẩng đầu nhìn Vĩnh An Vương tiếp tục bẩm báo: “Đông Phương Thất muốn dùng Trương công chúa để ép Đông Phương Cửu lui binh, Đông Phương Cửu vốn định cứ vậy lui quân nhưng đúng thời điểm máu chó Trương công chúa lớn tiếng mắng hần, cũng lấy thân phận Quốc sư Lương quốc không cho lui binh, nên Đông Phương Cửu vẫn cho công phá thành.”

“Sao?! Hần dám không thèm để tâm đến sống chết của hoàng tử ta sao! Trẫm tuyệt đối không tha cho hần!” Thượng Quan Thiên quát lớn.

“Bệ hạ, kẻ không nên tha là Đông Phương Thất.” Tô Tử Chiêm lạnh lùng chen ngang.

“Nói tiếp đi!” Át cất cao giọng.

“Dạ!” Hần háng giọng rồi nói tiếp: “Đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc, một mũi tên...”

Sau khoảng thời gian chùng nửa chung trà.

Bốn người trong Dưỡng Tâm điện... trong đó hết ba người ánh mắt đã tối sầm.

Thượng Quan Thiên không ngừng lầm rầm chửi mắng, trong nháy mắt cả người cảm thấy bức bách không sao chịu nổi, suy sụp ngồi xuống vương tọa.

Ánh mắt Tô Tử Chiêm đại đi, trống rỗng, tay phải ấn vào lồng ngực, hít một hơi thật sâu.

Thượng Quan Mạc Ly cau mày, khép mắt khiến cho không ai nhìn ra ánh mắt thê lương của hắn lúc này.

Người đang quỳ dưới mặt đất run rẩy. Nhất thời Dưỡng Tâm Điện chìm trong bầu không khí nặng nề âm u, khiến người ta đến thở cũng không dám.

Thật lâu sau, Át mới chậm rãi mở miệng, giọng nói không còn giữ được trầm ổn như ban đầu: “Người khẳng định... Công chúa, Đông Phương Cửu, và cả Hiên Viên Tiêu, ba người họ đều rơi xuống vực sao?”

Người đang quỳ lại run lên, vội ngẩng đầu bẩm báo: “Bẩm vương gia, thuộc hạ không tận mắt nhìn thấy, nhưng mấy nhóm người ngựa từ đình Phụng Lạc xuống đều nói vậy, hơn nữa Âu Dương Vân vừa xuống núi liền phun ra một ngụm máu tươi rồi ngã đi, xem ra nhất định không phải là giả.”

Tô Tử Chiêm chậm chậm bước tới ngồi xuống ghế, ngửa đầu, chậm rãi khép mắt lại. Nếu vẫn kết quả vẫn giống như trước, ông trời, hà cớ gì ông phải cho người ta hy vọng? Tô Tử Chiêm thật sự cảm thấy oán hận trời cao.

Giờ khắc này, không khí dường như ngưng đọng lại.

Không biết đã qua bao lâu, chỉ biết chân của mặt thảm quỳ trên mặt đất đã tê cứng mất cảm giác từ lâu.

“Thần tin rằng công chúa vẫn bình an.” Câu này do Át nói. Mắt hắn mở ra, đầy kiên định truyền cho mọi người lòng tin vững chắc.

Tô Tử Chiêm bật cười, cười đến cả vai cũng rung lên, hai mắt hắn nhìn Át ngập tràn cảm kích và khâm phục: “Người nói rất đúng! Trường công chúa Ngọc Quốc chúng ta có thần tiên phù hộ, năng lực niềm kiêu hãnh của các vị thần, năng lực nhất định sẽ không sao, tuyệt đối không!”

Đón lấy ánh mắt của Tô Tử Chiêm, Át cũng mỉm cười.

Thượng Quan Thiên nhìn hai người họ, nét mặt cũng hiện ra một nụ cười.

“Ám Thập Tam, người bảo Ám Cung tiếp tục phái hai nhóm chia ra tới Phụng Dương và Cẩm Hâm. Nếu Đông Phương Cửu và Hiên Viên Tiêu còn sống nhất định sẽ trở về, đặc biệt tăng thêm nhân thủ khu vực chung quanh hoàng cung.” Át truyền lệnh.

“Dạ, vương gia!” Người vẫn quỳ dưới điện kia chính là người được tuyển chọn từ Thập Bát Danh Từ Sĩ – thủ hạ ưu tú nhất của Thượng Quan Lăng, hiện tại là người đứng đầu của Ám Cung, đứng hàng thứ mười ba trong Thập Bát Danh Từ Sĩ. Sau khi tiếp nhận Ám Cung liền đặt tên là Ám Thập Tam.

Tô Tử Chiêm ánh mắt chợt lóe, bổ sung một câu: “Bảo người của Diêm Điện cũng phái người đi theo, lần này nếu lại tìm được Trường công chúa cần phải bảo hộ chu toàn, nếu lại để xảy ra nửa điểm sai sót, người của Ám Cung và Diêm Điện tất cả cùng xuống trình diện Diêm Vương đi!”

Ám Thập Tam vuốt mồ hôi trán, vội vàng dập đầu đáp: “Dạ! Bọn thuộc hạ dù có chết vạn lần cũng sẽ bảo vệ công chúa không chút sơ sẩy!”

...

Cẩm Hâm, Kim Quốc, Dật Thanh Cung:

Hiên Viên Tiêu đã lột bỏ y phục bình dân, thay vào bộ cẩm bào sẫm màu, giày thêu chỉ vàng lấp lánh, đôi mắt vàng khôi phục vẻ lạnh lẽo, sắc bén như ngày trước.

Khoảnh khắc hắn đi lướt qua ta, không biết là hắn thả bước chậm lại hay là thời gian đã trôi chậm lại vài giây, mà vật áo cẩm bào của hắn phớt nhẹ qua chân ta. Cảm giác ôn nhu mà diêm tĩnh. Chỉ một giây thôi. Nếu không có một giây này, ta sẽ không thể nào tin được hắn đã từng có lúc ôn nhu dịu dàng... trong suốt mười lăm ngày qua.

Hắn ngồi xuống, thần khí nghiêm nghị, hai tay đặt hai bên tay ghế, ống tay áo thêu chỉ vàng xa hoa tùy tiện rủ xuống, nhưng lại tạo cho người ta cảm giác công phu tỉ mỉ. Đôi mắt vàng nhìn ta, dù đã che giấu đi vẻ khi phách ngông cuồng song không hề có nửa phần ôn nhu.

Hắn nói: “Trường Nhạc Cung không có người, nàng vào đó ở đi.” Ánh mắt hắn phóng qua người ta, cất giọng: “Lộc Hải, khanh phái người đi dọn dẹp sạch sẽ, nhân tiện tìm vài người lanh lợi hầu hạ nàng.”

Sau lưng ta truyền đến giọng nói của một ông già, nghe không giống âm thanh the thé khiến người ta thấy chán ghét của một thái giám bình thường, chỉ là tiếng nói có hơi cao hơn thông thường một chút thôi.

Lộc Hải chần chờ một lúc, rồi khom người đáp: “Tuân chi! Lão nô đi làm ngay!” Rồi lui ra ngoài.

Ta nhìn Hiên Viên Tiêu, lạnh lùng mỉm cười, cố tình kích tướng hắn: “Ta có nên cảm tạ Hiên Viên vương bệ hạ vĩ đại đã ban cho mỡ Lãng một chốn để dung thân thật tốt hay không đây?”

Sắc mặt Hiên Viên Tiêu bất chợt lạnh đi, trầm mặc một hồi mới đáp lại ta hai chữ: “Tuỳ nàng.”

“Ngài cho rằng có thể giữ ta lại sao?” Ánh mắt lạnh băng, ta hỏi hắn.

Hắn điềm nhiên, cười nhẹ: “Nàng cảm thấy thế nào?”

Ta trừng mắt, hận cái thái độ không coi ai ra gì, hận cái thái độ cuồng ngạo vô đối của hắn: “Trên đời này, không có bức tường nào ngăn được gió, ngài còn sống trở về Kim quốc, sẽ không ai tin Thượng Quan Lãng ta đã chết. Nên biết rằng, có đôi khi có một số người sống phải thấy người, chết cần thấy xác!

Khoé môi Hiên Viên Tiêu hơi cong lên, không phải nụ cười, đó là sự trào phúng.

Hắn nói: “Trẫm không sợ bất cứ kẻ nào biết, trẫm chỉ cảm thấy phiền toái mà thôi!”

“Hiên Viên Tiêu!” Ta nổi sung, cố kìm nén cũng không thể ngăn tức khí trào ra. “Người giam cầm ta rốt cuộc có ý gì? Nói thẳng mục đích của người còn có thể thương lượng, nếu người bức ép ta quá, thì dù một chút lợi lộc trên người ta người cũng đừng mơ tưởng có được!”

Hiên Viên Tiêu nhìn ta, mắt vàng bình lặng vô cùng, thân nhiên phun ra bốn chữ: “Không có mục đích!”

“Không có mục đích?!” Mịa, thật muốn điên mà! Không phải đầu tên này bị va đập rồi bắt thường luôn chứ? Thế này là thế nào? Toàn mấy lời vô nghĩa! Không có mục đích! Không có mục đích mà lại giam cầm ta, nào người hồng rồi à! “Người bị thần kinh sao? Vô duyên vô cớ giam lỏng ta làm gì?! Ta đắc tội gì với người? Ở Phụng Lạc sơn cốc nếu không phải ta chiếu cố người, người còn sống đến giờ sao?!” Ngực ta phập phồng, miệng thờ hờn hèn tuân một tràng không ngừng nghỉ.

Hắn nhìn ta chằm chằm, ánh mắt biến đổi liên tục, cuối cùng ngừng khí dịu lại, chậm rãi nói: “Ta chỉ muốn giữ nàng bên cạnh mà thôi.” Hắn đứng dậy, một lần nữa bước ngang qua ta, vạt áo lại nhẹ nhàng phất qua chân ta, hắn nói: “Đây không phải là giam lỏng.”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 156: Ngự Trường Lạc Cung – tầm cung hoàng hậu

Lời nói của Hiên Viên Tiêu khiến ta nhớ tới một người, một vị tiên nhân đã từng thực sự cảm tù ta, giam lỏng ta, Âu Dương Văn.

Khi đó, hắn cũng khoan thai nói, vậy thì người hãy thay Lãng nhi ở lại bên cạnh ta.

Ta cảm hận loại mệnh lệnh ôn nhu này.

Ta không phải là nữ chính trong tiểu thuyết!

Cũng không phải loại người dễ trông thấy trai đẹp cường thế nhưng đôi khi trở nên dịu dàng thì sẽ chảy nước miếng!

Ta là một con người, một cô gái chân thật, có tri quan, biết mình yêu thích gì, thích người khác đối tốt với mình, thích được nâng niu, được sủng ái.

Ta thích người khác dùng tấm chân tình từng chút một lặng lẽ cảm hóa trái tim ta, cuối cùng thu phục tình cảm ta.

Vân tiên nhân, có lẽ là người ta có thể yêu nhất khi vừa mới đến nơi này.

Về ngoài tuyệt mỹ, khí chất như tiên, đôi mắt không vương chút tạp niệm trần thế nào.

Đáng tiếc, phương thức biểu đạt sự yêu thích của hắn khó mà tiếp nhận nổi.

Cho nên, để vượt mắt.

Có lẽ, có vài người, một khi để vượt mắt, sẽ không thể có lại nữa.

“Hiên Viên Tiêu, ngài là bậc đế vương, việc gì nên làm, việc gì nên từ bỏ, chắc ngài hiểu rõ hơn ta.” Ta nhìn bóng lưng hắn, bình tĩnh nói.

Hiên Viên Tiêu dừng bước, nhưng không xoay người lại, dường như hắn suy nghĩ rất lâu mới chậm rãi mở miệng: “Đông Phương Cửu có thể nhảy núi vì nàng, ta cũng có thể; hắn đã chết, nhưng ta còn sống.”

Trên cánh tay trái truyền tới cơn đau âm ỉ, ta có thể cảm nhận rõ mòn một cổ độc đang từ từ lan ra trong cơ thể ta.

“Huynh ấy không chết. Sẽ không chết đâu.” Ta nói.

Hiên Viên Tiêu cười khẩy: “Một kẻ tự phế võ công lại bị người ta đâm một kiếm roi xuống núi, nàng cảm thấy có thể sống sót sao?”

Thét gào phẫn nộ, ta rít lên với Hiên Viên Tiêu: “Còn không phải do ngươi sao! Tất cả là tại ngươi! Nếu ngươi có thể kéo huynh ấy... Nếu ngươi... Ngươi là tên ích kỷ cực độ!”

Hiên Viên Tiêu xoay người tào nhả, nhìn ta, cười lạnh nói: “Nàng nói rất đúng, trẫm là bậc đế vương, nên đối phó với quân địch thế nào, trẫm hiểu rõ hơn bất kỳ ai khác.” Đôi mắt vàng chớp nhẹ, hắn thay đổi ngữ khí vắn lại ta, “Nàng cho rằng nếu ngày đó đổi lại ta ở vào tình cảnh nguy hiểm, Đông Phương Cửu sẽ đưa tay ra cứu ta sao?”

Ta bỗng lặng người, nhìn vào mắt hắn ta nhất thời không biết nên trả lời sao.

Đúng vậy, bọn họ đều nói với kẻ địch của mình sẽ thống nhất thiên hạ.

Kinh địch.

Nhưng...

Bỗng dưng, ta bật cười, lồng ngực rung lên vì tiếng cười của ta, ta nhìn Hiên Viên Tiêu với ánh mắt gần như kiêu ngạo, ta nói: “Huynh ấy nhất định sẽ cứu ngươi.” Ta khẽ ngẩng đầu lên xoay người đi, ta không muốn thứ chất lỏng trong suốt chưa xốt trong mắt ta rơi xuống không đúng lúc.

Đúng thế, tên gốc kia nhất định sẽ làm thế, bởi vì ta cũng đang gặp nguy hiểm.

Tên gốc kia gốc như vậy, hắn sẽ không đánh cuộc với một phần vạn nguy hiểm của ta.

Tên gốc kia thông minh như vậy, hắn biết ta thích thứ gì, không thích cái gì.

Tên gốc kia...

Trong nháy mắt, Hiên Viên Tiêu dường như hiểu ra hắn và Đông Phương Cửu rốt cuộc khác nhau ở điểm nào, dường như đó là một khoảng cách không thể vượt qua.

Trong chính điện Dật Thanh Cung đột nhiên lặng ngắt như tờ, trong điện tựa như bị rút chân không, bất kỳ thanh âm, động tĩnh nào cũng bị ngăn cách ở bên ngoài.

Hai người trong điện cứ đứng đó rất lâu, mãi đến khi giọng nói của Lộc Hải vang lên bên ngoài điện.

“Hoàng thượng, Sờ Sờ quận chúa tới rồi.”

Ta và Hiên Viên Tiêu đồng thời cùng giật mình, tiếp đó, một nét cười thoáng hiện lên nơi khóe mắt ta, trong khi một nét ưu sầu thoáng hiện lên nơi chân mày hắn.

Không đợi Hiên Viên Tiêu có phản ứng, ta sớm đã cất bước ra phía ngoài điện, miệng hí hửng gọi: “Sờ Sờ! ~~~”

Bỗng nhiên đôi mắt ngập tràn ý cười dịu dàng của Thượng Quan Sờ Sờ trở nên lãnh đạm, nhưng khi nàng ngẩng đầu nhìn người đang đi về phía nàng, trong đôi mắt đẹp ấy lại vô vàn tươi tắn.

Là Thượng Quan Lăng chạm vào nàng trước, còn nàng thì liếc nhìn Hiên Viên Tiêu trước, sau đó mới chậm rãi giang hai cánh tay ôm Thượng Quan Lăng.

Nàng nhẹ nhàng gọi: “Lăng nhi...” Vì sao cô còn sống? Vì sao thế!

Ta buông Sờ Sờ ra, đi vòng quanh nàng mấy vòng, nghiêng cứu tí mĩ xong, mới hài lòng gật đầu: “Ừm, vẫn ổn, không gãy không gãy, xem ra không bị ức hiếp.”

Hiên Viên Tiêu đứng phía sau ta lạnh lùng hừ một tiếng.

“Sờ Sờ đi thôi, chúng ta tới chỗ của muội tâm sự!” Ta kéo tay nàng, nói rất vui vẻ, màn sương u ám ban nãy nhờ có sự xuất hiện của nàng đã trở thành hư không.

Chị em, thật vô cùng quan trọng.

Tình bạn, chờ đợi đến khi mất đi tình yêu mới bù đắp.

Sở Sở nhủ hàng lông mày lá liễu, liếc nhìn ta với vẻ khó xử, lại nhìn về phía Lộc Hải, nhỏ giọng nói: “Lăng nhi, muội ở Dục Khôn Cung, thuộc Tây Lục Cung, tỷ đến... Sợ rằng không thích hợp...”

Tây Lục Cung?Ồ, có vẻ như không thích hợp lắm, đó là nơi ở của phi tử Hiền Viên Tiêu.Ồ, chẳng lẽ Sở Sở nhà ta đã lấy chồng rồi?!

Không đúng nha, nàng chưa vấn tóc lên mà!

Thôi, chờ ổn định xong ta sẽ hỏi nàng kỹ lưỡng.

Ta cười hi hi kéo tay Sở Sở, nghiêng đầu nhìn về phía Lộc Hải, hỏi: “Vậy hãy để Sở Sở tới chỗ ta đi, tới Trường Lạc Cung, Lộc Hải công công, phiền ông dẫn đường trước.”

Ta kéo Sở Sở nhưng nàng bất động, quay đầu lại thì thấy vẻ mặt nàng kinh hãi.

Sao vậy?

Ta nói sai gì sao?

Liếc Hiền Viên Tiêu một cái, thấy hắn cũng cup mí mắt xuống, không nhìn ra vẻ mặt của hắn.

“Vâng, vậy để lão nô...” Lộc Hải dừng lại, nhìn về phía hoàng đế bệ hạ của mình, Hiền Viên Tiêu khẽ thở hắt ra, căn dặn Lộc Hải, “Sau này nàng chính là Lăng chủ tử. Đưa nàng đi đi.”

Lộc Hải khom mình, đáp “Dạ”.

Ta cảm thấy bầu không khí không ổn lắm, cách xưng hô Lăng chủ tử không sao, ta đã được gọi là chủ tử quen rồi, nếu bất kỳ ai trong cung gọi thẳng tên ta, có thể ta còn phải mất hai giây để phản ứng.

Nếu như cách xưng hô không có vấn đề, vậy vấn đề nằm ở chỗ...

“Nơi ta ở là chỗ nào vậy?” Ta nhìn thẳng vào Hiền Viên Tiêu hỏi hắn.

Hắn đáp: “Trường Lạc Cung.”

Ta muốn đánh hắn, Trường Lạc Cung? Ngươi cho ngươi là Hán Vũ Đế à, lại còn Trường Lạc cung! Sao ngươi không xây cả tòa kim ốc tàng kiều luôn đi?!

“Trường Lạc Cung ở chính giữa Đông Tây Lục cung, là nơi ở của hoàng hậu các triều đại Kim quốc.” Sở Sở thông thả nói, trong âm điệu dịu dàng không giấu nổi vẻ bi thương sâu đậm.

Trái tim ta rớt cái phịch, bối rối nhìn Sở Sở.

Nhất thời, trong điện ngoài điện lặng im phăng phắc, cho đến khi một bàn tay khác của Sở Sở nhẹ nhàng đặt lên tay ta đang kéo nàng, nàng nhìn vào mắt ta, cười dịu dàng: “Đi thôi, thân phận tỷ ở ngôi cao, tạm thời ở Trường Lạc cung cũng không có gì là không ổn.” Dứt lời, nàng lại liếc nhìn Hiền Viên tiêu, “Bệ hạ đến nay vẫn chưa lập hậu, nơi đó đăng nào cũng dễ không.”

Đăng nào cũng dễ không? Câu này ta đã nghe đến lần thứ hai, một lần từ Hiền Viên Tiêu, một lần từ Sở Sở.

Nhưng đó mà là loại chỗ “đăng nào cũng dễ không” sao?!

“Ta không ở đó đâu.” Ta kiên quyết nói.

Đôi mắt vàng của Hiền Viên Tiêu khẽ nheo lại, hắn nhìn ta chăm chăm hỏi: “Hay nàng muốn ở tại Dật Thanh Cung của trẫm?”

Ta muốn mắng chửi ngươi! Hắn nói như vậy Sở Sở làm sao chịu nổi? Vậy chẳng phải rõ ràng cùng ta...

Sở Sở kéo kéo ống tay áo ta, ta nghiêng đầu nhìn nàng, nàng cười nhạt với ta: “Đông Tây Lục cung đều là nơi ở của các nương nương trong hậu cung, chỉ có Trường Lạc Cung là còn bỏ trống, chẳng lẽ tỷ muốn ở cùng dưới một mái hiên với phi tử của bệ hạ sao?”

“Ta...” Nhưng ở nơi tường đồ trong Tử Cấm thành này có chỗ nào không phải ở dưới một mái hiên cùng phi tử của hắn chứ?!

“Đi thôi.” Sở Sở lại kéo ta, cả người vượt qua nửa cơ thể ta.

“Lăng chủ tử, mời đi theo lão nô.” Lộc Hải khẽ khom lưng, bước chậm tới trước mặt ta, mỉm cười cung kính, rồi lại cúi đầu xuống.

...

Hoàng cung Kim quốc, Trường Lạc Cung.

Chính điện rộng thênh thang, ngập tràn hương hoa lan dịu nhẹ.

Sàn nhà được lát bằng từng phiến đá cẩm thạch ngũ sắc, các phiến đá được người hầu lau chùi cho trong suốt sáng bóng, mỗi phiến đá sẽ có một mẫu hoa văn khác nhau hoàn toàn.

Nhìn chính giữa, có sáu cột cẩm thạch khổng lồ chống đỡ cho toàn bộ đại sảnh, nóc nhà xà nhà đều sử dụng lối vẽ tỉ mỉ phác họa ra phượng vu cửu thiên.

Thả tầm mắt bao quát xung quanh, cổng vòm, tường trắng không tì vết, thông suốt lóng lánh.

Đủ loại hoa lan trang trí ở mỗi góc cung điện.

Đồng>Noãn Các là tẩm cung. Mãn tư rèm châu, hoa lệ trang nhã, nhưng cũng là một nơi cực kỳ thanh tịnh đẹp đẽ.

Rèm châu chia Đồng>Noãn Các thành gian trong ngoài, phía sau rèm chạm khắc ngọc bích lưu ly, phía ngoài rèm châu đã đặt sẵn ấm trà nóng, tỏa mùi đàn hương thoang thoảng. Khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Sau khi thu xếp ổn thỏa mặt trời cũng đã sắp lặn, chỉ còn một chút ánh sáng lác đác nơi chân trời, bầu trời ngoài cửa sổ đỏ rực một màu, xa xa có ráng mây tía.

Ráng mây đỏ đã che phủ một nửa bầu trời, nắng chiều tỏa chút năng lượng cuối cùng, thiên hạ mệnh mông, non sông hùng vĩ.

Ánh chiều tà bên ngoài rọi vào, vừa khéo không nghiêng không lệch chiếu trên người Thượng Quan Lăng, Thượng Quan Lăng vận y phục trắng tinh khiết giờ phút này đẹp tới nỗi khiến người ta hoa cả mắt.

Có một số thứ có thể ngắm nhìn mà không thể với tới.

Hiên Viên Tiêu cũng không phát hiện ra, lúc này đôi mắt vàng của hắn nhìn Thượng Quan Lăng cực kỳ hòa nhã, tràn đầy dịu dàng, có thể khiến bất kỳ ai đắm say phong tình.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 157: Trời xanh ban phúc, tên ngọc hồi triều

Thấm thoát ta đã ở lại Kim quốc được hai tháng, trận tuyết đầu mùa cứ thế lặng lẽ kéo tới lúc nào ta không hay biết.

Ta nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn bầu trời bông tuyết bay đầy đến xuất thần, nghĩ tới những chuyện xảy ra khi ta tới Kim quốc, nghĩ tới những con người và sự việc đã chôn sâu trong ký ức của mình...

.....

“Lăng chủ tử.”

Ta quay đầu lại, cười gượng gạo với Tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết là do Lộc Hải phái đến làm chương sự cung nữ của ta. Nàng là một nha đầu thông minh hiểu chuyện, hai tháng nay nàng đối với ta có thể nói là hết lòng hết dạ, không hề có một mảy may sơ suất.

“Đến giờ nên uống thuốc rồi!”

Ta mặc một cái áo lông cáo màu trắng dày và nặng, cả người dựa vào cửa sổ, hai bàn tay giấu vào ống tay áo, cho dù như vậy, ta vẫn cảm thấy toàn thân rét buốt.

Ta biết đây là do cổ độc phát tác.

Không còn cách nào khác, ta miễn cưỡng đưa tay nhận lấy chén thuốc, cắn chặt răng, uống một hơi cạn sạch, đưa lại chén thuốc cho Tiểu Tuyết, lúc này

mới mở miệng cảm rằm: “Uống cái gì cũng chẳng có hiệu quả đâu, không biết là đang làm phí thuốc hay đang hành hạ ta nữa.”

Tiểu Tuyết nhìn sắc mặt càng ngày càng tái nhợt của Thượng Quan Lăng mà lòng nhói đau.

Cả người Thượng Quan Lăng được bọc trong chiếc áo lông dày, chỉ lộ ra khuôn mặt trắng bệch, tái nhợt càng lộ rõ vẻ gầy yếu của nàng.

Tiểu Tuyết cố nở một nụ cười tươi tắn, theo thói quen nói: “Dù sao nô tì cũng hiểu được một điều, nếu Lăng chủ tử không uống chén thuốc này, thì kẻ gặp xui xẻo chính là các vị ngự y đại nhân kia.”

Ta chỉ biết lắc đầu cười khổ.

Ta còn nhớ lần đầu ta từ chối uống thuốc, Hiên Viên Tiêu chỉ dùng đôi mắt vàng thân nhiên liếc ta một cái, nói một câu “Tùy nàng”, rồi bỏ đi. Sau đó, ta hay tin lão ngự y hơn năm mươi tuổi đã bị đánh hai mươi gậy vì chuyện này.

Từ đó về sau, ta ngoan ngoãn uống hết từng giọt thuốc đưa tới, không hề biết nó có hiệu quả gì.

Ta dùng miệng hà hơi vào lòng bàn tay cho ấm, không ngờ lại gây ra một cơn ho khan.

“Chủ tử...” Tiểu Tuyết vội vàng mang tới một cái lò sưởi nhỏ đặt vào lòng ta, sau đó vỗ nhẹ lưng ta cho thuận khí.

“Haizz...” Ta khẽ thở dài. Mặc dù các cung nữ cũng đã thay trang phục mùa đông, song chẳng qua cũng chỉ là áo bông, huống hồ bây giờ mới chỉ là đầu đông, trời cũng không lạnh lắm, trong khi ta mặc áo lông cáo dày như vậy mà vẫn run như cây sậy, thật là mất mặt.

“Chủ tử, trận tuyết đầu mùa này đến sớm hơn mọi năm, sợ là mùa đông năm nay sẽ lạnh lẽo và dài đằng đẳng, người cần phải mặc ấm vào, không có việc gì thì đừng đứng ở chỗ cửa sổ nữa, hừng gió người lại sinh bệnh thêm.”

Ta cũng không giận Tiểu Tuyết, ta biết nàng nói vậy chỉ vì nàng chỉ lo lắng cho ta thôi.

“Tiểu Tuyết, ta không có yếu ớt như vậy đâu.” Ta đẩy nhẹ cánh tay Tiểu Tuyết đang nâng tay ta ra, sau đó đi thẳng tới bàn, ngồi xuống: “Ta muốn ăn chút cháo.”

Tiểu Tuyết sùng sốt, rồi sau đó liền trở nên vui vẻ ra mặt: “Tốt quá, vậy để nô tì mang tới cho chủ tử.”

Nhìn thấy bóng lưng Tiểu Tuyết rời đi, trong lòng ta có chút chua xót.

Ta biết từ lúc vào đông tới nay, sắc mặt ta càng ngày càng khó coi, ngủ càng ngày càng nhiều, ăn uống càng ngày càng kém, hiếm khi đòi ăn thứ gì, khó trách Tiểu Tuyết lại vui mừng như vậy.

Nhớ hôm trước ta ở chỗ mẫu hậu của Hiên Viên Tiêu, lão thái hậu còn cười hỏi ta: “Ồ, Lăng nhi kiểm đầu ra loại phấn bôi trắng thế này?” Ta thiếu chút nữa nghẹn thở, tức xiu luôn.

Nhớ tới lần đầu tiên ta gặp lão thái hậu, bà thật sự không phải là một phụ nữ bình thường, ánh mắt ung dung, cơ trí, phong thái mẫu nghi thiên hạ, một khi chất phách tích lũy, bồi dưỡng bao nhiêu năm mới có được.

Đó là ngày thứ ba ta bị Hiên Viên Tiêu “giữ lại”.

Lão thái hậu mỉm cười nhìn ta, không giận mà uy hời: “Cô chính là chủ nhân của Trường Nhạc Cung?”

Ta nhớ rõ, lúc ấy trong lòng ta run run, lại có chút sợ hãi, sau đó ngẫm lại thì thật buồn cười, ta chỉ là khách trú ngụ tại đây, đâu phải là chủ nhân của Trường Nhạc cung, cũng chẳng không phải là người Kim quốc, ta sợ bà làm gì?

Sau đó, lão thái hậu lại nói: “Ai gia từng đồng ý với Hoàng Thượng, dù sau này Hoàng Thượng lập ai làm hậu ta cũng sẽ không nhúng tay vào, ai gia đã hứa thì sẽ không đổi ý, huống hồ với thân phận của cô, ai gia hoàn toàn tán thành.”

Ta cười hỏi bà: “Thái hậu biết thân phận của tôi sao? Vậy hẳn thái hậu cũng biết con trai người bắt ép tôi ở lại Kim quốc là chuyện không hợp tình hợp lý chứ?”

Không ngờ bà chỉ nở nụ cười, nhìn ta trên dưới một lượt, sau đó thân nhiên hớp một ngụm trà, nói: “Ai gia ở lâu trong chốn thâm cung, từ trước tới nay không hiểu chính sự, nhưng dù cho ai gia có già rồi hồ đồ thì cũng biết nên ủng hộ quyết định của con mình.”

Bà nhìn ta, hỏi: “Ai gia nói như thế, có phải là đúng đạo lý không?”

Thật bất ngờ, ta lại bình tĩnh đến lạ thường, chỉ cười bước lại gần bà, sau đó ở trước mặt bà chậm rãi vén tay áo lên, để lộ ra khí độc màu đen nơi cổ tay theo mạch máu mà uốn lượn lên trên.

Ta chỉ lạnh nhạt hỏi bà: “Tôi nghĩ không có một người mẹ nào đồng ý cho con trai mình cưới một kẻ đoản mệnh đâu nhỉ?”

Lão thái hậu nhìn ta chăm chăm bằng ánh mắt kinh ngạc, một hồi lâu, sau đó thở dài nói: “Hoàng nhi đáng thương của ai gia...”

Ta cười thầm trong lòng, hình như người đáng thương đâu chỉ có một mình con bà, ta còn đáng thương hơn hẳn gấp vạn lần.

Để làm yên lòng lão thái hậu cũng như tranh thủ chút quyền lợi cho Sở Sở nhà ta, ta đề xuất một giao dịch có lợi cho cả đôi bên.

Ta nói: “Có một người còn thích hợp hơn tôi có thể chăm sóc phụng dưỡng lão nhân gia, hơn nữa càng yêu con của người hơn tôi, mà điều kiện của nàng tuyệt đối cũng không làm cho Kim quốc phải xấu hổ.”

Ta còn nói: “Nàng sẽ được cho rất nhiều của hồi môn, vàng bạc châu báu không thôi chưa đủ làm nổi bật thân phận của nàng, hồi môn của nàng còn có thêm cả một vùng đất trù phú và đông đúc dân cư, khi nàng xuất giá sẽ nở mặt nở mày vô cùng.”

Lão thái hậu dùng ánh mắt dò xét nhìn ta chăm chú rất lâu, rồi nửa thật nửa giả nói: “Ai gia thấy thật đáng tiếc cho cô.”

Ta cũng không nói gì.

Tiếng bước chân của Tiểu Tuyết kéo tâm trí đang lơ đãng của ta quay trở lại, ta ngẩng đầu nhìn nàng, lại thấy nàng không cầm gì trên tay cả.

Cháo của ta đâu?

Tiểu Tuyết nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của ta, thờ dãi nói: “Người bên Từ Ninh Cung truyền lời, mời chủ tử qua bên đó dùng bữa.”

“Bây giờ sao?” Ta hỏi nàng.

Tiểu Tuyết đáp: “Đạ.”

Ta đứng dậy, quần chặt chiếc áo lông vào người, tay lại rút sâu vào bên trong tay áo, gật đầu với Tiểu Tuyết: “Chúng ta đi thôi.”

.....

Cả hoàng cung bị bao bọc trong một màn sương bạc mỏng lung, bầu không khí lạnh buốt khó tả.

Ta không nhớ hoàng cung Kim quốc rộng lớn cỡ nào, nhưng con đường mỗi lần đi tới Từ Ninh Cung dường như lại dài hơn lần trước, hôm nay lại là trận tuyết đầu mùa, khiến ta cảm thấy càng dài thêm, đúng là tốn không ít thời gian, có lẽ là do thân thể yếu ớt, nên hai chân đã mệt mỏi tê cứng.

“Chủ tử, người..”

“Ta không sao.” Ta gượng cười với Tiểu Tuyết, lại dồn thêm một chút sức nặng của bản thân sang cho nàng một ít, tiếp tục cùng nàng đi về phía trước.

Hoàng cung Kim quốc, Từ Ninh Cung, tấm cung của Thái hậu.

Ta đẩy nhẹ Tiểu Tuyết ra, thò tay ra khỏi ống tay áo lông ấm áp, chỉnh trang sơ qua đầu tóc của mình, vỗ nhẹ mấy cái lên mặt, đến khi hai gò má ửng hồng, mới nhắc chân bước vào cửa chính điện của Từ Ninh Cung.

Trong nháy mắt, ta như nhớ lại trước kia.

Lão thái hậu nghe thấy tiếng bước chân từ xa, ngược mắt nhìn lên thì thấy một bóng áo trắng đang chậm rãi bước về phía mình, cả người nàng khoác một chiếc áo lông cáo màu trắng, trông có vẻ rất nặng, khiến cho dáng đi của nàng trông có vẻ xiêu vẹo vô lễ.

“Thái hậu ma ma cát tường ~” Ta cười cong cong khóe mắt, bước nhanh về phía bà. Cái này là ta học được từ phim Hàn, nhưng mà lão thái hậu hình như rất thích, mỗi lần nghe ta nói như thế đều khép hờ đôi mắt, cười nhưng vẫn còn cứng rắn mắng ta, nha đầu không quy củ!

“Nha đầu này thật không quy củ gì cả!”

Tiểu Tuyết cúi người xuống, cung kính nói: “Nô tì bái kiến Thái hậu nương nương, Thái Hậu nương nương cát tường!”

Ta cười cười, đặt móng ngồi xuống chiếc ghế cạnh bà, tiện tay lấy một miếng điểm tâm cho vào miệng, mặc dù dạo này ta không ăn uống nhiều, nhưng mà biểu hiện vẫn giống như những lần trước.

Giọng lão thái hậu có vẻ không vui, trên mặt cũng biểu hiện chút ít, ngồi bên cạnh bà, ta nhìn thấy rõ ràng.

“Tiểu Tuyết, người hầu hạ chủ tử của người thế nào? Thế nào mà Lăng nhi càng ngày càng gầy như vậy?”

Ta nuốt vội miếng bánh xuống, nói thay Tiểu Tuyết: “Thái hậu ma ma, là gần đây con nổi hứng muốn giảm béo, nhưng vì điểm tâm của Từ Ninh Cung người thật thơm quá, con khó mà kềm lòng.” Ánh mắt lúng liếng, ta cười hắc hắc, còn nói: “Cũng chỉ có nữ chủ nhân của Từ Ninh cung mới là bậc mẫu nghi thiên hạ chân chính, chứ còn người của Đông Tây lục cung gì đó chẳng qua chỉ là một nữ nhân của Hoàng đế mà thôi, aishh... ngay cả đồ ăn thức uống cũng kém xa ở đây! ~ ~ Ta giả bộ mất hứng, bữu môi nói.”

“Là nô tì chăm sóc chủ tử không chu đáo, mong Thái Hậu trách phạt!” Tiểu Tuyết vội vàng quỳ xuống.

Thái hậu tuy trừng mắt với ta, song cũng không trách phạt gì Tiểu Tuyết, nói: “Đứng lên đi, đỡ cho chủ tử của ngươi trách ta ngược đãi người của nàng.”

Ta nghe trong lời này có chút vị chua, bèn ngắt lời, hỏi bà: “Sao Sờ Sờ chưa tới?”

“Ai gia không kêu nàng tới.”

Ta kinh ngạc nhìn lão thái hậu: “Chỉ có hai người chúng ta dùng bữa thôi sao?”

Thái hậu sau khi suy nghĩ một chút, cũng không nhìn ta, từ tốn nói: “Vậy ai gia sai người đi mời Hoàng Thượng.”

Khóe miệng ta giật giật, ho khan một tiếng, nói: “Thái hậu ma ma, đây chẳng phải là sắp tâm sắp đặt sao?”

Lão thái hậu lại trừng mắt ta một cái, nói: “Ai gia nhớ con mình, muốn cùng nó ăn bữa cơm mà cần phải sắp tâm sao?”

Ta không nói gì, ngượng ngùng ngậm miệng.

“Đến đây, đánh ván cờ với ai gia.”

“Dạ, thái hậu ma ma.”

Ta biết thái hậu rất tốt với ta, chỉ không hiểu vì sao bà tốt với ta như vậy mà thôi.

Từ sau lần đầu tiên ta gặp bà, thỉnh thoảng bà lại truyền ta đến uống trà, tâm sự, có lần sau khi chơi với ta một ván cờ, liền thường xuyên rủ ta chơi cờ với bà.

Nhưng mà tài đánh cờ của ta rất kém, chú ý phía trên thì sơ hở phía dưới, chộp giựt chỗ này vớ vẩn chỗ kia, bản thân rơi vào bẫy mà cũng chẳng hay biết. Không có lần nào ta thắng được lão thái hậu, chơi cờ xong, lão thái hậu rất vui, bản thân ta cũng vui. Ai lại thừa nhận sự thật là tài đánh cờ của mình yếu kém chứ! Ha ha, nếu đi hỏi Lôi Minh người từng đánh cờ với ta sẽ biết rốt cuộc ta chơi cờ kém tới mức nào. Nhưng mà, có một thứ kỹ thuật gọi là “sánh không bằng cấp trên”. Điều mà vô số cấp dưới trong mơ cũng ao ước, nhất là khi cả đời này anh cũng khó có khả năng trèo lên đầu sếp mình, không làm cho cấp trên ghen tị với mình là rất quan trọng, hơn nữa lại còn đang sống dưới mái hiên nhà người ta...

Kết quả là, sau khi chơi cờ với ta xong, lão thái hậu thường cảm thán: “Lăng nhi cũng được coi là một đứa trẻ thông minh, giảng binh pháp cũng coi như mạch lạc rõ ràng đâu ra đấy, ngay cả số học cũng có tìm hiểu nghiên cứu, nhưng sao chơi cờ lại kém thế này?”

Khụ khụ. ....Mỗi lần ta đều gục đầu xuống, lần nào cũng thấy ngại. Có một điển cố như vậy: vị hoàng đế nọ thấy một đại thần của mình chơi cờ vây kém quá, cảm thấy rất an lòng: “Người này đánh cờ tệ như thế, chứng tỏ hắn không có tâm cơ, có thể dùng được.”

“Nếu con có thể thắng ai gia ván cờ này, ta sẽ cho con biết một tin tức quan trọng.” Lão thái hậu hơi chau mày, đôi mắt đẹp ẩn chứa điều gì đó không rõ: “Tin tức này, con chắc chắn rất quan tâm.”

Ta lắc đầu cười cười: “Con có gì để quan tâm chứ!” Cái mà ta thật sự quan tâm là bao giờ ta mới có thể đi khỏi đây, nhưng mà ngài cũng đâu thể làm chủ thay cho con mình được? Huống chi ngài và con mình không phải là cùng một phe với nhau sao?”

“Đừng có dùng chút mảnh khỏe giả vờ chơi kém mà lừa gạt ai gia, mắt ai gia tuy không còn tốt, nhưng lòng ta vẫn rất tinh tường!”

Ta cảm thấy lạnh người.

“Nếu thắng được ai gia, ai gia sẽ nói cho con biết tin tức về Đông Phương Cửu.”

Lão thái hậu nói giọng thờ ơ, ánh mắt vẫn đặt trên bàn cờ, nhưng ta lại bị một câu này của bà làm cho giật mình xem chút máu huyết chảy ngược.”

Tin tức của Đông Phương Cửu? !.....

Hắn còn sống, nhất định còn sống!

Ta phải thắng, ta tự nhủ với bản thân mình như vậy.

Cuối cùng, ta đã thắng, chiến thắng cảm giác xúc động, chiến thắng cảm giác chết lặng, ngay cả bản thân thắng như thế nào ta cũng không rõ, ta lúc này mới thực sự là chú ý phía trên thì sơ hở phía dưới, chộp giựt chỗ này vớ vẩn chỗ kia, rõ ràng biết là bẫy ta cũng không chút do dự mà nhảy vào.

Song ta chỉ có một niềm tin, chính là ta phải thắng, và cuối cùng, ta cũng chỉ may mắn thắng nhờ hơn ba quân cờ mà thôi.

Ta đoán, có lẽ lão thái hậu đã nhường ta.

Ta hạ quân cờ cuối cùng xuống, cả cánh tay run rẩy, ta chậm rãi ngẩng đầu lên đón nhận ánh mắt lão thái hậu, miễn cưỡng nở nụ cười, mở miệng nói: “Tin tức của Đông Phương Cửu.”

Lão thái hậu nhìn ta, bỗng nhường mày mỉm cười, điềm nhiên nói: “Đông Phương Cửu đã trở về, cả Lương Quốc đều đang chúc mừng”

Đột nhiên, ta bật cười, cười cho đến khi cảm thấy hốc mắt cay cay, cười lâu thật lâu, ta mới thốt ra một chữ.... “Tốt”.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 158: Mệnh như ván cờ, thận trọng từng bước

Khi Hiên Viên Tiêu bước vào vừa vặn trông thấy nữ tử được quần kín trong bộ áo lông trắng ấm áp đang cười khiến lòng người nhói đau.

Một bữa cơm cực kỳ yên tĩnh, tuy có ba người nhưng không ai chủ động mở miệng nói chuyện, thỉnh thoảng lão Thái hậu lại gấp chút thức ăn chay vào bát Hiên Viên Tiêu, cũng gấp mấy miếng thịt cá bỏ vào trong bát ta.

Dùng bữa trưa xong mất hơn nửa canh giờ.

Sau khi uống cốc trà, ta đứng dậy nói với lão Thái hậu: “Thái hậu ma ma, Lãng nhi xin phép về trước.” Lại quay sang phía Hiên Viên Tiêu, nói: “Ta đi trước đây.”

Đôi mắt vàng nhìn ta chăm chú vài giây, rồi quay đầu đi.

“Đi đi.” Thái hậu lên tiếng.

Ta mỉm cười, xoay người rời đi. Ra đến ngoài điện, ta bước tới chỗ Lộc Hải đang đứng hầu.

“Lộc Hải công công.”

Lộc Hải cung kính chấp tay thi lễ đứng mực với ta: “Lãng chủ tử có chuyện gì dặn dò lão nô?”

Ta cười nhẹ: “Phiền công công chuyển lời giùm ta, hãy nói Thượng Quan Lãng ta ở Trường Lạc cung đợi y bãi giá.”

Lộc Hải hơi ngần ra một chút, rồi vội gật đầu: “Vâng, lão nô nhất định chuyển lời đến hoàng thượng.”

Ta cười gật đầu với hắn, sau đó cùng Tiểu Tuyết rời khỏi Từ Ninh cung.

...

Hoàng cung Kim quốc, Trường Lạc cung, Đông Ngã Các.

“Chủ tử ngài đây là?” Tiểu Tuyết kinh hãi, “Chủ tử, ngài vừa mới nói...”

“Ta nói, bảo Thái Y Viện kê thêm mấy món ăn chữa bệnh mang sang đây.” Mỉm cười, “Mau đi đi.”

Tiểu Tuyết rót cực cũng định thần lại, toét miệng cười rồi chạy đi.

Đúng vậy, ta muốn bồi bổ thân thể cho tốt, ta muốn ra ngoài, ta muốn rời khỏi nơi này, ta muốn cười thật tươi đứng trước mặt tên ngốc kia véo má hắn, véo thật mạnh, để hắn biết về sau không được phép như thế nữa! Không bao giờ được phép...

Gần chập tối, tuyết ngừng rơi, Hiên Viên Tiêu tới.

“Ngài tìm ta?”

Hiên Viên Tiêu cời chiếc áo lông đen to sụ ra, cũng không nhìn ta, đi thẳng đến chỗ bên cạnh ta rồi ngồi xuống.

Ta rời mắt khỏi chiếc túi hương xanh lục trong tay, nhét nó vào áo trong, sau đó mới ngược mắt lên nhìn về phía Hiên Viên Tiêu, điềm đạm mở lời: “Ta muốn trao đổi điều kiện với ngài.”

Hiên Viên Tiêu hình như rất không hài lòng với động tác vừa rồi của ta, lạnh lùng đáp một câu với ta: “Nhưng ta không có hứng thú.”

Ta giả vờ không biết, điềm nhiên như không nói: “Trao đổi điều kiện không thành, vậy độ sức một phen có được không?” Mỉm cười, cố ý kích hắn: “Hiên Viên các hạ sợ rằng không dám độ sức một phen nữa với Mỗ Lãng nhi?”

Mắt vàng chột lóe, có phần sắc bén, hắn nói: “Phép khích tướng vô ích.”

Ta vỗ vỗ tay, đứng dậy khỏi ghế, đứng trước mặt hắn, cúi xuống nhìn hắn, thông thả nói: “Còn nhớ khi ở Ngôn quốc, Mỗ Lăng đã từng có một cuộc tỷ thí với bệ hạ, đáng tiếc vận số bệ hạ không tốt, giai nhân kia cuối cùng lại chọn Mỗ Lăng, lẽ nào bệ hạ đã quên rồi sao?”

Hiên Viên Tiêu nhìn ta, không nói gì, hiển nhiên là đang hồi tưởng lại chuyện ta vừa kể, chốc lát, đôi mắt vàng của hắn ảm đạm, xem ra đã rõ cuộc tỷ thí mà ta nói là ở Tiên Nguyệt phường tranh Bích Quân.

Bổng dung, hắn khẽ cười một tiếng, mắt vàng chớp chớp, nhìn ta hỏi: “Sợ là vị ‘giai nhân’ kia của nàng đã muốn chọn nàng từ trước rồi?” Khẽ thở hắt ra một hơi, như cười như không nhìn ta nói tiếp: “Cũng không biết sau đó là ai tìm đủ mọi cách muốn bỏ đi.”

Bị hắn nói trúng chỗ đau, khí thế của ta giảm xuống còn một nửa, cười gượng lấy lệ, xoay người ngồi trở lại trên ghế.

Hồi lâu sau, ta nói: “Bọn Thiên Thiên ắt hẳn đã sớm xác định ta bị ngài cầm tù, cho dù như vậy, ngài vẫn muốn tiếp tục cố chấp thế này sao? Kim quốc kết đồng minh với Ngọc quốc nay chỉ vì một nguyên nhân vu vơ liền xóa bỏ bang giao, còn chẳng phải là vì ngài cường chế không chịu thả ta? Lẽ nào ngài thực sự muốn hai nước xung đột vũ trang sao? Mùa đông giá rét khai chiến ngài có biết sẽ có bao nhiêu dân chúng phải chịu liên lụy?”

Cái này phải nhắc lại chuyện từ hồi tháng trước.

Vào tháng trước, bỗng đâu có bọn trộm to gan xông vào hoàng cung Kim quốc lúc nửa đêm.

Ta vẫn còn nhớ trăng đêm đó không tròn, nhưng sáng rõ lạ thường, một đám thị vệ bao vây quanh năm sáu hắc y nhân, nếu không phải ta vừa lúc trở về từ chỗ Sở Sở, ta chắc chắn sẽ không gặp được, càng không thể nhìn thấy người đó, đưa lưng về phía ánh trăng tay cầm ngân thương, trên mặt đất in bóng hình hẹp dài lơ lửng của hắn, cây thương màu bạc sáng lò mờ dưới ánh trăng.

Một cây ngân thương, y phục xanh thẫm.

Trong lòng ta vô cùng hân hoan.

Thị lang đại nhân của ta tới rồi.

Trạng nguyên của ta tới rồi.

Người nhà ta tới rồi.

Tô Tử Chiêm, huynh ấy tới rồi.

Có lẽ người nhà với nhau đều có thần giao cách cảm, ta dừng lại đâu, hắn liền lập tức xoay người qua đó, trong phút chốc khi đôi mắt xanh thẫm nhìn thấy ta liền mở thật to, trong đôi mắt ấy ẩn chứa biết bao cảm xúc.

Dưới ánh trăng, không còn người nào khác có thể lọt vào mắt.

Ta cong cong đôi mắt, mỉm cười, bước từng bước một lên trước, đám thị vệ khản trương muốn ngăn ta lại, nhưng không dám xông lên chạm vào ta, chỉ nôn nóng gọi ta, nhưng ta chẳng nghe thấy gì hết.

Không nghe thấy.

Ta cười nói: “Quốc sĩ đại nhân của ta.” Ta từng hứa, Thượng Quan Lăng ta nguyện lấy quốc sĩ đổi dài hắn, cũng hi vọng hắn lấy quốc sĩ báo đáp ta.

Cho dù hắn che mặt, ta cũng biết hắn đang cười, đôi mắt kia cong lại, lấp lánh không phải đang cười thì là cái gì?

“Lăng đại nha đầu!” Giọng nói như nhuộm vài phần tê tái, đôi mắt xanh thẫm dán chặt trên người ta, “Nên về nhà thôi.”

Bổng dung, lòng ta quặn lại.

Nên về nhà rồi...

Trong khoảnh khắc khi ta sắp vươn tay ra, từ phía sau ta truyền tới một tràng cười sang sảng.

Ta quay phắt lại —— mắt vàng, kim quan, cẩm bào.

Hiên Viên Tiêu cười khiến cho người ta rét run, trong đêm khuya, dường như tiếng cười sang sảng ấy kéo theo cả bầu không khí lạnh lẽo.

Tầm mắt hắn dừng lại trên người Tô Tử Chiêm, cất giọng trầm trầm: “Từ lâu đã nghe nói thương pháp Ngân Long Truy Phong danh chấn thiên hạ, trẫm rất muốn mở mang kiến thức một chút.”

Tô Tử Chiêm là ai? Là anh họ. Anh họ nào? Của Ta? Không phải, không phải, là anh họ độc miệng!

Anh họ độc miệng nhướng mày, trong mắt ngập ý cười trào phúng, hắn đáp: “Không may, cây thương của tại hạ hôm nay đã lấp đỉnh thương, nếu như đã

thương đến Hiên Viên bệ hạ sẽ không tốt chút nào.”

Ta phì cười một tiếng.

Hiên Viên Tiêu trừng mắt nhìn ta, anh họ độc miệng dịu dàng nhìn ta một cái.

“Nàng đoán xem, là thương nhanh hơn, hay là tên nhanh hơn nhỉ?” Đôi mắt vàng rét căm căm nhìn ta hỏi, trong nháy mắt bốn phía ủa ra vô số cung thủ.

Ta kinh hãi, trừng đôi mắt tròn xoe nhìn thẳng Hiên Viên Tiêu, vài giây sau, ta cười, xoay người sai bước đến bên cạnh anh họ độc miệng, lãnh đạm trả lời Hiên Viên Tiêu một câu: “Có vẻ như ta nhanh hơn.”

Trong nháy mắt gương mặt Hiên Viên Tiêu xám xịt, ánh mắt bỗng như thiêu đốt con người ta, đối diện ánh mắt hắn, ta quật cường không cho phép mình lùi bước.

Ta vươn tay kéo Tô Từ Chiêm, không ngờ bị hắn hất ra, ngẩng đầu nhìn hắn với vẻ khó hiểu, hắn căm giận quát ta: “Lại làm chuyện ngu xuẩn!”

Ta cười, mặt dày mày dạn nắm tay hắn lần nữa.

Song lần này hắn không hất tay ta ra.

“Tại hạ chẳng qua chỉ tới mang nha đầu nhà mình đi, xin Hiên Viên bệ hạ thả cho qua.”

“Trong cung này từng ngọn cây cọng cỏ đều là của trẫm” Hiên Viên Tiêu cười lạnh một tiếng, quét mắt nhìn ta một cái, “Càng đừng nói tới người.”

Tô Từ Chiêm phấn nộ, trong đôi mắt xanh thăm lóe lên một tia nguy hiểm, cánh tay phải nắm trường thương vung lên, đỉnh thương màu bạc nhằm thẳng hướng Hiên Viên Tiêu, quát lớn: “Lâu rồi chưa đụng tới ngân long thương, có thể không còn thạo, đúng lúc cho tại hạ làm quen lại thương pháp!”

Cảm giác đôi tay ta nắm đang định buông ra, ta vội nắm chặt thêm mấy phần.

Ta nhìn Hiên Viên Tiêu: “Cho mọi người lui hết đi, ta nói mấy câu rồi sẽ về, bảo Tiểu Tuyết hâm nóng cháo hoa cho ta.”

Hiên Viên Tiêu lạnh lùng nhìn ta, chốc lát sau, hắn phất tay xua mọi người đi, còn hắn đứng nguyên tại chỗ như cũ, nửa bước không rời.

Nhìn biểu hiện của hắn, trong lòng ta chỉ cảm thấy tức cười.

Không để ý hắn nữa, ta kéo Tô Từ Chiêm ra xa hai bước.

“Ban đêm xông vào hoàng cung chuyện này huynh cũng làm ra được sao? !”

“... Người của Âm Cung nhận được tin tức, khi Hiên Viên Tiêu hỏi cung có mang theo một người, bất luận thế nào ta cũng phải đích thân tới xác định mới có thể an tâm” Tô Từ Chiêm nghiêm túc giải thích.

“Sau khi trở về hãy nghĩ cách dùng mối quan hệ giữa Kim, Ngọc, Lương quốc để đe dọa Hiên Viên Tiêu, không được quá mức lộ liễu, nhưng hãy để hắn hiểu được ý đồ.”

“... Ta tới đón muội về nhà!” Ngừng một chút, Tô Từ Chiêm nói.

Ta cười: “Huynh có thể lấy một địch trăm sao?”

“Sao lại không? Muội cho rằng ngân long thương của biểu ca ta là đem ra khoe mẽ ư? !” Tô Từ Chiêm tỏ ý bất mãn.

Ta cười khò: “Huynh có thể lấy một địch trăm tên cung thủ hay sao? Hay là huynh muốn để hai huynh muội ta cùng bị bắn thủng lỗ chỗ như cái nông?” Nhìn thấy vẻ do dự trong mắt hắn, ta lại nói, “Muội ở đây thực ra cũng không tệ, Hiên Viên Tiêu sai đám ngự y, ngự trù hàng ngày đều đổi món tẩm bổ cho muội, ăn uống ngon lành rất thoải mái, các huynh không cần lo lắng.”

Tô Từ Chiêm không chịu, trừng mắt nhìn ta, hỏi: “Muội thật sự vẫn muốn an cư ở nơi này thật sao?”

Ta vội vàng lắc đầu, xua tay: “Trở về huynh sai Diêm Điện phái ít người tới đây đợi tiếp ứng cho muội, huynh cứ làm theo những lời muội nói, ở chỗ Hiên Viên Tiêu ngoài muội ra còn có Sở Sở giúp đỡ, ngay cả lão Thái hậu cũng đứng về phe chúng ta, bà ấy mong muội trở về sớm chút để thực hiện lời hứa có lợi cho bà ấy.”

Tô Từ Chiêm hoài nghi nhìn ta chằm chằm: “Dễ dàng như vậy sao? Muội bị giam ở đây ít nhất cũng đã một tháng rồi, sao vẫn chưa thấy muội trốn khỏi?”

Cảm giác được cái nhìn chòng chọc sau lưng ta đương dần dần nóng rực lên, ta biết ta phải nhanh chóng kết thúc “mấy câu nói” này thôi, bằng không cái vị đang đứng lù lù như cây cột điện kia lại sắp nổi giông bão rồi.

Hắn mà nổi đóa lên là y như dòng nước lạnh Siberia kết hợp với vòi rồng cần quét qua đây mắt.

“Thôi được rồi không nhiều lời với huynh nữa! Tóm lại huynh phải tin muội, bằng không ngài hãy dẫn mấy vạn quân mã tấn công nơi này luôn đi, chứ đừng có dăm ba bữa lại xông loạn vào đây nữa!”

Tô Từ Chiêm liếc nhìn ta một cái, cúi đầu trầm mặc.

Hiên Viên Tiêu khẽ ho khan một tiếng, thờ ơ nói: “Cháo đã sắp nguội rồi.”

Tô Từ Chiêm ngẩng đầu về phía Hiên Viên Tiêu hung hăng lườm một cái.

“Lăng nha đầu, hãy tự bảo trọng.” Đôi mắt xanh thâm hiểm khi thấy vẻ dịu dàng, “Lão gia từ nhớ muội.”

Lòng ta thất lại, gật đầu.

“Đi!” Hắn ra lệnh cho mấy tên hắc y nhân.

“Dạ —— “

Chẳng biết tự khi nào Hiên Viên Tiêu đã đứng bên cạnh ta, giọng nói nhỏ nhẹ ôn hòa, hắn nói: “Cháo sắp nguội rồi.” Tiếp đó, tay ta bị một bàn tay lớn áp kéo đi, người không thể không đuổi kịp bước chân hắn.

“Nàng muốn so tài kiêu gì?”

Hiên Viên Tiêu lãnh đạm hỏi ta, ta định thần thoát khỏi dòng ký ức.

“Ngài hãy rút hết tất cả ám vệ đang theo dõi ta.” Nói ra suy nghĩ trong lòng, ta quét mắt quan sát phản ứng của hắn.

Quả nhiên, đôi mắt kia sau khi nghe ta nói xong liền tối sầm lại.

“Không được.” Phù định như đinh đóng cột, như đương nhiên phải thế.

Ta cười thâm trong lòng, đành thờ dãi thỏa hiệp: “Nhưng ngài cũng không thể để những nam nhân đó suốt ngày suốt đêm ở chỗ bí mật nhìn ta chòng chọc được? Nếu có một bầy nữ nhân không biết hình dáng ra sao ở chỗ bí mật ngày ngày nhìn ngài chòng chọc, dán mắt nhìn ngài ăn cơm, đi ngủ, tắm rửa, thậm chí... đi nhà xí, ngài có chịu được không? Há? !”

Khóe miệng Hiên Viên Tiêu hơi co giật, lườm ta một cái, hờ hững nói: “Ám vệ cũng có nữ.”

“Vậy cũng rất mắc ới phải không?” Ta tiến lại gần hắn một chút, nhếch miệng cười nịnh bợ hắn. Ta cam đoan chỉ ít mười ngày ta cũng không cười tươi rồi được như vậy, chuyện này khiến người ta sồn da gà da vịt... “Chỉ ít ngài cũng chó nên để bọn họ ngày đêm nhìn ta chòng chọc chứ? Buổi tối trong cung cũng có thị vệ gác đêm, trước cửa Trường Lạc cung của ta cũng có hơn chục thủ vệ, ta làm sao mà chạy thoát khỏi tầm mắt bọn họ được đây? Nếu ta có bản lĩnh đó ta đã chẳng sớm chạy mất dạng rồi!” Cuối cùng, ta còn câu tiết đập bàn một cái.

Hiên Viên Tiêu cup mí mắt xuống trầm tư rất lâu sau mới ngược mắt lên nhìn ta, “Thôi được.” Hắn nói.

Lòng ta thả lỏng đôi chút.

Đưa tay chống cằm tỏ vẻ thờ ơ, ánh mắt nhìn sang chỗ khác, ta thuận miệng bổ sung thêm câu: “Lúc ta tắm rửa cũng không được có người dòm ngó, rất tổn hại đến danh dự của ta! Hừ, cũng không biết bị nhìn bao nhiêu lần rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Chi Càn Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 159: Hậ cung tranh sủng, liên lụy người bên cạnh

ề ngoài ta bình thản nói tinh bơ, nhưng thực tế trong lòng lại căng thẳng vô cùng.

Thật ra, lúc đầu ta đưa ra nhiều đề nghị như vậy cũng chỉ vì một yêu cầu “không có gì đáng kể” này đây.

Ta tính bỏ trốn, nhưng nếu đi vào ban đêm là điều hoàn toàn không tưởng, đêm càng khuya canh phòng càng nghiêm ngặt, thời điểm ta cần chính là giây phút “nhàn rỗi” lúc ban ngày.

Hiên Viên Tiêu vẫn không nói gì, mà ta thì như ngồi trên chảo nóng.

Yêu cầu “không có gì quan trọng” nên ta không thể nhắc lại lần thứ hai, nếu không khác nào lạy ông tôi ở bụi này. Bởi vậy ta cũng chỉ có thể chờ, chờ cái thói quen không thêm đáp lời ta – cho dù chỉ một hai chữ – của hắn.

“Được!” Hắn đáp.

Dây thần kinh đang căng như dây đàn xém chút nữa đứt phụt bởi một từ này của hắn.

“Vậy lúc ta dùng nhà xí cũng đừng cho người theo nha! Thật mất mặt chết đi được!” Trong lòng phần khích vô cùng, ngoài miệng vẫn tiếp tục bình tĩnh “cò kè”.

“Nàng đừng có được đằng chân lân đằng đầu!” Hiên Viên Tiêu ném cho ta cái nhìn sắc bén, dù rằng giọng hắn không lạnh như ánh mắt, vẫn lạnh đậm như nào giờ, hoặc có lẽ pha một chút âm áp: “Ta sẽ chỉ cần dặn bọn hắn giữ đúng phép tắc.”

“Xí... Keo kiệt!” Ta làm bộ tức giận, quay đầu đi không thèm để ý tới hắn.

Thành công rồi. Cảm tạ ông trời.

Ngày hôm sau, tuyết lại bắt đầu rơi, mặc dù không có gió, nhưng những bông tuyết khổng lồ từ bầu trời u ám vẫn nặng nề rơi phủ kín mặt đất, khiến người ta không khỏi cảm thấy lạnh lẽo.

Tiểu Tuyết lấy chiếc lò sưởi tay mạ vàng ra, bỏ than đã được châm lửa vào, hai tay dâng cho ta, ta đón lấy, mỉm cười cảm kích.

“Chủ nhân, để nô tỳ hầu người dùng điểm tâm trước?”

Ta lưỡng lự một chút rồi lắc đầu: “Chờ Sờ Sờ đến rồi hẵng tính.” Ngừng lại vài giây, ta nói tiếp: “Em đi bảo nhà bếp làm chút bánh ngọt, Sờ Sờ rất thích ăn.”

“Dạ.” Tiểu Tuyết thi lễ đáp, rồi lui ra ngoài.

Tiểu Tuyết rời đi không lâu thì Sờ Sờ tới.

Ta liếc mắt nhìn Lục Y phía sau nàng, nhẹ giọng nói: “Lục Y, em qua nhà bếp nhắc Tiểu Tuyết mang bánh ngọt đến đây.”

Lục Y ngẩn người, ánh mắt nghi ngại nhìn lên Sờ Sờ, thấy Sờ Sờ gật đầu, mới thi lễ trả lời: “Dạ, nô tỳ đi ngay.”

Ta biết, ta không có quyền sai bảo người của Sờ Sờ, chẳng qua nếu ta đã mở miệng, không có ai dám trơ mặt không làm.

Ta cần nói chuyện riêng với Sờ Sờ.

Sờ Sờ ngồi xuống, khẽ mỉm cười dịu dàng nhìn ta, hỏi: “Tỷ muốn hai người ấy rời đi vì có chuyện gì quan trọng cần nói với muội sao?”

Ta gật đầu cười: “Sờ Sờ nhà ta thông minh thật!”

Sờ Sờ mỉm cười: “Tỷ đó, đừng có đem muội ra mà chọc ghẹo, có gì nói đi, không bọn họ quay lại bây giờ.”

“Sờ Sờ” Ta nghiêm mặt, thì thầm: “Ta cần muội giúp ta trốn khỏi đây.”

Sờ Sờ nhìn ta dường như không tin được, khoé môi giật giật, một hồi lâu mới chậm rãi lắc đầu: “Bệ hạ sẽ không...”

“Muội không cần để ý đến hắn, chỉ cần một câu, có chịu giúp ta không thôi!”

“.....Muội..... giúp tỷ bằng cách nào?”

Ta nắm chặt tay Sờ Sờ, cảm động nhìn nàng: “Sờ Sờ, cảm ơn.”

Sờ Sờ rời đi ngay sau khi dùng điểm tâm ở chỗ ta.

Ta có thể nhìn ra nàng đang mỉm cười lúc rời đi, trên mặt không cười, nhưng trong lòng lại cười.

Ta biết nàng đồng ý giúp ta cũng chỉ bởi vì chữ “yêu”, vì yêu là ích kỷ.

“Chủ nhân!~~~ Lãng chủ nhân~~~” Tiểu Tuyết hốt ha hốt hoảng chạy vào.

“Sao vậy?”

“Từ quý phi đến...” Tiểu Tuyết ngập ngừng, ấp úng nói.

Ta ngạc nhiên, Từ quý phi? Là một trong mấy bà vợ của Hiên Viên Tiêu sao? Người tới tìm ta chỉ có thể vì một nguyên nhân, haha, đúng là phụ nữ, đừng

nhảy cảm như vậy chứ.

“Người cũng đã tới cửa rồi, cứ để nàng ta vào đi, sao có thể bắt quý phi ở ngoài tuyết lạnh được.” Ta điềm nhiên nói, chậm rãi đứng dậy, chuẩn bị tốt vai trò chủ nhân, bước ra nghênh đón khách, chưa thấy người đã vọng lại một câu không lọt tai, ta dừng lại, bình tĩnh nhìn về phía phát ra âm thanh ấy.

“Chỉ là một con tiểu yêu tinh không rõ lai lịch sao xứng ở trong Trường Nhạc cung!”

Cùng với động tác vênh vao khinh người của ả, toàn bộ vòng vàng ngọc bội trên người đồng loạt kêu leng keng. Ta nhìn Từ quý phi, đánh giá từ đầu tới chân để chấm điểm, ừm tạm cho 7 điểm đi. Dung mạo mỹ lệ, cũng là một phụ nữ có địa vị có tư sắc, nếu ở vào thời hiện đại có lẽ cũng gả được cho con trai một ông chủ nhỏ nhỏ, nhưng nếu muốn gả cho đại gia giàu có thì với tướng mạo của nàng — khó! Cầm không có thịt, tạo cảm giác không phúc hậu.

Từ quý phi thấy ta dán mắt vào ả mà không nói gì, cho rằng ta sợ ả, lại tiếp tục ra oai, yếu điệu tiến lên, ung dung điềm nhiên lướt qua ta đi vào phòng ta.

Tiểu Tuyết hơi ngẩng lên nhìn ta, trong mắt tràn đầy phẫn nộ, ta nhìn nàng trấn an: “Không sao.” Xoay người, chuẩn bị “tiếp” khách.

“Giới cho một con nha đầu vô phép tắc, thứ nhất không thi lễ, thứ hai không dâng trà, trong mắt người còn có chủ nhân hay không?! Từ quý phi hai mắt nheo lại âm hiểm nhìn về Tiểu Tuyết phía sau ta.

Tiểu Tuyết sợ tới mức toàn thân run rẩy, vội vàng toan quỳ xuống, ta liền đưa tay giữ chặt, quay đầu nhẹ nhàng nói: “Còn không mau hành lễ Từ quý phi?”

Tiểu Tuyết vội hướng Từ quý phi nhún người thi lễ: “Nô tỳ bái kiến quý phi nương nương, quý phi nương nương kim an!”

“Nếu quý phi nương nương thích trà, Tiểu Tuyết, em đem hộp Mông Đình Hoàng Nha (tên một loại trà) lần trước Hiến Viên Tiêu bệ hạ đưa đến tặng Từ quý phi mang về.” Ta mỉm cười dịu dàng với Từ quý phi, khiến con lửa giận của ả bốc lên phừng phừng.

Là ta có ý, hộp trà kia hình như là đồ cống nạp và chỉ có hai hộp, một hộp được dâng cho thái hậu, hộp còn lại Hiến Viên Tiêu sai Lộc Hải đem tới cho ta.

Đáng tiếc, hộp trà kia một cọng ta còn chưa đựng tới, cũng chẳng biết trà đó có ngon hay không nữa.

Ta ngồi xuống đối diện Từ quý phi, cầm chiếc lò sưởi tay mạ vàng trên bàn lên, nhìn nàng chỉ cười không nói.

“Bồn cung vốn tưởng bệ hạ đưa về một trang tuyết sắc giai nhân gì, hóa ra cũng chỉ đến thế mà thôi, hừ!” Từ quý phi vừa nói vừa hung hăng ném cho ta cái nhìn khinh miệt.

Ta cười cười, không đáp lại.

Rõ ràng nàng không đoán được ta sẽ phản ứng như vậy, đôi mày liễu khẽ nhíu lại, cặp mắt không ngừng đánh giá ta, miệng chua ngoa: “Đừng tưởng ngu trong Trường Nhạc cung là giới lắm, bồn cung còn chưa cho người ngồi, người dám ngồi sao?”

Ta kìm không để mình cười phá ra, chậm rãi đứng lên, duy trì nụ cười không nói gì.

Từ quý phi có vẻ bồn chồn, ngẩng đầu nhìn ta chằm chằm, lạnh giọng: “Người làm gì thế? Bày ra bộ mặt này với bồn cung sao? Bồn cung nói chuyện với mà người không đáp lấy một câu, nếu không phải đã nghe người nói hai câu, bồn cung còn tưởng đầu người là kẻ câm điếc!”

Lần này ta không mở miệng không được, cười cười nói: “Là Lăng mỗ sợ hãi.” Có điều trong mắt không có đến nửa phần lo âu thấp thòm.

“Người!—“ Từ quý phi bị ta chọc giận vỗ bàn đứng lên, chỉ tay vào ta, mắng: “Người đã bày mưu tính kế gì, mà bệ hạ không thêm quan tâm tới sự phản đối của thái hậu cùng chúng thần, muốn lập người làm hậu! Người – Người – **!”

Từ quý phi quả nhiên là danh môn thực nữ, cho dù nổi cơn tam bành mắng chửi người ta cùng lắm cũng chỉ dùng đến hai chữ “**”.

Ta cười thầm trong bụng, thân nhiên đón lấy ánh mắt phẫn nộ của nàng: “Quý phi nương nương khiển trách chí phải, Lăng mỗ vô cùng sợ hãi.” Dứt lời lại cúi đầu xuống, không để ý đến ả nữa, chỉ mong sao ả ** xong rồi cuốn gói cho nhanh để ta được thanh tịnh.

“Bồn cung không đựng được tới con tiểu yêu tinh Thượng Quan Sở Sở kia, không lẽ không đựng được con tiểu yêu tinh nhà người sao?!” Từ quý phi hét lớn một tiếng: “Người đâu!”

Lập tức, mấy đứa cung nhân cùng vài tên thái giám nối đuôi nhau đi vào, khiến phòng ta trông như bị thu hẹp lại.

Ta trầm nghĩ, dựa vào đầu óc của Từ quý phi làm sao ả có thể sống sót nổi trong chốn thâm cung này? Sở Sở là người Hiến Viên Tiêu đưa về, là quận chúa Ngọc quốc, ả không dễ gì động đến, vậy ta là ai? Cũng phải, ả không biết thân phận thật sự của ta, nhưng nơi ta ở là Trường Nhạc cung mà, vừa mới tới là vào ở đây luôn, phi tử nào có mắt nhìn nhất định không hành xử thế này. Ta chỉ có thể thờ dài giùm Từ quý phi, ngày tháng ả tồn tại trong cung chắc không được bao lâu.

Bây, tám người vừa vào đứng thành vòng tròn quanh căn phòng, còn ta chắc không lệch so với vị trí tâm đường tròn là bao, Tiểu Tuyết vừa lúc đem hộp trà vào chứng kiến cảnh này, sợ qua buông tay làm hộp trà rơi đập xuống mặt đất lót cằm thạch ngũ sắc.

“Chủ nhân!” Tiểu Tuyết chạy vội đến bên người ta, lại nhìn về phía Từ quý phi, mắt của nàng thấp thoáng vẻ tức giận: “Từ quý phi, nô tì mặc dù thân phận thấp hèn, cũng còn biết lễ nghĩa thứ bậc. Từ lúc Thái hậu nương nương dọn sang Từ Ninh cung, Trường Nhạc cung này vẫn bỏ trống, bao năm rồi cũng chỉ có Lãng chủ nhân là người duy nhất được dọn vào ở, cho dù Lãng chủ nhân không có danh phận gì trong hậu cung, nhưng thân phận chủ nhân tuyệt đối không phải ai cũng có thể so sánh, ngay cả Lộc tổng quản gặp Lãng chủ nhân đều phải hành lễ theo cung cách “hoàng hậu chi lễ”, việc làm của Từ quý phi ngày hôm nay nếu đến tai hoàng thượng, thật không dám nghĩ bệ hạ sẽ cười hay giận.”

Tiểu Tuyết điềm đạm nói, ngữ điệu không nhanh không chậm, ngữ khí đúng mực, ánh mắt nhìn thẳng Từ quý phi không rời.

Haha, ta đã sa cơ đến mức phải cần một tiểu nha đầu đứng ra bảo vệ rồi ư. Nhưng mà, cái chức cung nữ chương sự của Tiểu Tuyết cũng không phải dùng để trang trí, nhanh nhẹn nhanh miệng không nói đến, thị phi lợi hại cũng phân định rất rõ ràng.

Từ quý phi tức đến nghiến răng ken két, giờ tay định tát Tiểu Tuyết một bạt tai, ta vội bước lên phía trước đưa tay ngăn tay ả, không ngờ ả dùng hết toàn lực, ta bị cánh tay ả hất lại, mất đà chao đảo về phía sau, mất đà thấy chuẩn bị đo đất tới nơi.

“Từ quý phi, lá gan của khanh cũng lớn thật!”

Hơi thở lạnh lẽo mang theo cơn giận bùng bùng, thoáng chốc Đông Ngõa Các của ta chìm trong bầu không khí im lặng chết người.

Một giây sau, ta nằm gọn trong vòng tay ấm áp của người kia.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cầm Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 160: Hậu cung thâm sâu, thị phi quá nhiều

Hiên Viên Tiêu lạnh lùng đảo mắt qua những người đang quỳ hô vạn tuế dưới đất, cuối cùng dừng lại nhìn Từ quý phi xinh đẹp đang ngăn ngăn nước mắt, ánh mắt Hiên Viên Tiêu đan lại bén ngốt, hân lạnh lùng nói: “Trẫm đã nói bất kể kẻ nào cũng không được xâm phạm Trường Lạc cung, Từ quý phi khanh muốn kháng chỉ sao?”

Từ quý phi nghe vậy toàn thân bỗng run lên, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên giải thích với vẻ mặt oan ức: “Hoàng thượng, thần thiếp ..... thần thiếp.....”

Ta vội cười, tiếp lời: “Từ quý phi biết ta ở đây buồn bực nên có ý ghé thăm ta.” Lúc này, ta đã vùng ra khỏi lòng Hiên Viên Tiêu, quay người lại nhìn hân, lời nói có phần thành khẩn.

Đôi mắt vàng của Hiên Viên Tiêu chỉ nhìn ta một cái, rồi lại lạnh lùng quay sang Từ quý phi đang quỳ dưới đất. Hân biết Thượng Quan Lãng nói dối, nếu là lúc hân chưa bước vào Đông Ngõa Các, có nghe được những lời nói hung hăng của Từ quý phi, hân có thể cho qua như không biết chuyện gì. Nhưng hân đã nghe thấy, sau khi tận tai nghe thấy một nữ nhân chốn hậu cung chỉ vì đồ kỹ mà dùng những lời nói độc địa làm tổn thương đến người quan trọng trong lòng mình, hân không thể làm như không biết gì.

Ta nhìn Hiên Viên Tiêu không động tĩnh gì, bèn khẽ lay lay tay áo hân, nhưng lần này hân không thèm liếc nhìn ta lấy một cái, chỉ lạnh lùng nói: “Thân làm nô tài nhưng không biết bổn phận, không hiểu phép tắc, không đúng chừng mực, tất cả đi tìm Lộc Hải linh hai mươi gây.” Lạnh lùng quét mắt qua đám cung nhân đang quỳ phía dưới, “Nếu còn có lần sau, đánh gãy chân đuổi ra khỏi cung. Tất cả lui đi.”

Tất cả mọi người đang quỳ dưới đất đều thở phào nhẹ nhõm, cao giọng: “Tạ ơn Hoàng Thượng” sau đó liền lui ra, đến cơ hội để ta ngăn họ lại nói vài câu cũng không có. Thầm than thở họ phải chịu phạt oan ức.

Nếu Hiên Viên Tiêu đã không để cho ta chút thể diện nào, vậy thì hà cớ gì ta phải chịu khổ đứng cùng hân. Ta bước thẳng tới chỗ cái ghế rồi ngồi xuống, chạm vào chiếc lò sưởi tay, đứng ngắm nhìn Hiên Viên Tiêu hỏi: “Hiên Viên Tiêu, ngài có thể đừng bắt khách của ta quỳ mãi thế được không? Chuyện này nếu truyền ra ngoài thì còn ai muốn đến Trường Lạc cung giải sầu với ta nữa?”

Từ quý phi kinh hãi nhìn ta, ánh mắt không biết là phần hận hay là cảm kích nữa, một giọt nước mắt trong veo như hạt trân châu rơi xuống, nhìn ta hoang mang.

“Đừng rồi, Thái hậu ma ma rất nhớ ngài, Người nói rằng muốn cùng ngài ăn tối.” Ta nhìn Tiểu Tuyết đang đứng bên cạnh, Tiểu Tuyết hiểu ý bèn bước tới chỗ Hiên Viên Tiêu, nói: “Hoàng Thượng, Lãng chủ nhân đặc biệt bảo nhà bếp làm một số món bánh điểm tâm đặc sắc để dâng lên Thái hậu nương, để nô tì mang lên Hoàng Thượng ném thử.”

Hiên Viên Tiêu nhìn ta với vẻ bội, ánh mắt rõ ràng trách ta không biết tốt xấu, ta nở nụ cười với hân, thoáng cái ánh mắt hân cũng nhu hòa đi nhiều, ta dùng khẩu hình nói với hân: giao cho ta.

Hân nhìn ta chòng chọc một lúc lâu không có phản ứng, chỉ đến khi Tiểu Tuyết mang món bánh lên, hân mới thoải mái nói rằng: “Trẫm đến chỗ Thái hậu

trước đợi nàng.”

Miệng ta hơi giật giật, trong lòng rất vui: Lão Thái hậu thật ra đâu có mời ta, ha ha, thậm chí cũng không mời ngài đến, nhưng phận làm con như ngài không mời cũng đến thì Thái hậu cũng sẽ rất vui.

Không chờ ta trả lời, vừa vẫy tay áo, Hiền Viên bệ hạ ngao nghể bước đi.

Thờ dài bất lực, ta quay người lại bước đến trước mặt Từ quý phi, đưa tay phải ra phía ả rồi nhẹ nhàng nói: “Còn không đứng dậy, hay là cô thích quý?”

Từ quý phi hoảng sợ nhìn ta, cô gái này cuối cùng cũng hiểu rõ sức ảnh hưởng của ta đối với Hiền Viên Tiêu.

Nhìn điệu bộ ả muốn bám vào tay ta nhưng lại không dám, ta liền đưa cả tay trái ra, kéo ả đứng lên khỏi nền đá ngũ sắc lạnh lẽo.

“Tiểu Tuyết, mang một bát cháo nóng lại đây, nền đất lạnh quá, hãy làm cho Từ quý phi ấm lên một chút.”

Tiểu Tuyết bĩu môi, sau đó nói: “Dạ, chủ nhân.” Sau đó quay người bước đi, không lâu sau lại mang một bát cháo nóng bước vào.

Kéo Từ quý phi đến ngồi lên vị trí ban đầu của ả, đưa bát cháo đến trước mặt Từ quý phi, ta cười rồi nói: “Ăn đi, để cơ thể ấm lên một chút, mặc dù là do nhà bếp nhỏ làm, nhưng cũng rất ngon và thanh đạm.”

Từ quý phi ngỡ ngàng nhìn ta, dần dần ánh mắt cũng khôi phục lại bình tĩnh, ả đẩy bát cháo trước mặt ra, kiên định nói với ta: “Ta hy vọng cô hãy rời xa Hoàng Thượng. Rất nhiều ngoại thần đều tặng người cho Hoàng Thượng, nhưng hầu như đều bị trả về, không ai có thể lưu lại đây lâu. Nhưng phụ thân ta là Hộ bộ Thượng thư đương triều, ta cũng là người Hoàng thượng sủng ái nhất, ta nhất định sẽ ở lại đây, nhất định sẽ được vào ở nơi này. Cho nên, nếu như cô không màng đến hậu vị, thì đừng tranh giành với ta, ta cũng không muốn đối đầu với cô.”

Ta nhìn ả, có lẽ thân phận của ả đã khiến ả cảm thấy tự tin nhiều đến vậy, nhưng cô ả thật sự quá kiêu ngạo rồi.

Ta mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Ta không biết Hiền Viên Tiêu có bao nhiêu phi tử, nhưng ta đoán trước khi cô tìm đến ta ngày hôm nay chắc chắn đã có rất nhiều người có suy nghĩ giống như cô, đều nói với cô rằng rất ghét ta, đều căm phẫn nói rằng ta không xứng được ở trong Trường Lạc cung này, nhưng họ cũng chỉ nói với cô cho đã miệng, chứ chưa có ai dám đặt chân vào Trường Lạc cung đến nửa bước, cũng chẳng một ai đem những lời bất mãn đó nói thẳng với ta.”

Nhìn thần sắc ả thoáng chút kinh ngạc, ta biết rằng mình đã đoán đúng. Đám đàn bà trong hậu cung kia quả nhiên đã lợi dụng sự ngốc nghếch của Từ quý phi, điều khiển ả, hoặc là có thể mượn đao giết người, hoặc cũng có thể thăm dò ta xem nông sâu thế nào.

Thờ dài một cái, ta lại nói: “Cô là người đầu tiên đến đây nói với ta những điều này, cũng có thể sẽ là người cuối cùng.”

Ta nheo mắt, “Cô thích, hoặc là ái mộ Hiền Viên Tiêu cũng chẳng có gì sai, nhưng thân phận của cô cũng chỉ là một trong số rất nhiều phi tần, không có bất kỳ một ai có thể thu hết ba ngàn sủng ái về tay, trừ phi người cô yêu không phải là bậc đế vương.”

Chậm chậm đứng dậy, ta cúi đầu nhìn ả, “Tranh sủng có thể tha thứ, nhưng muốn bá chiếm ân sủng thì không có cách nào thông cảm được. Từ quý phi, nếu muốn cả đời được sống yên ổn trong hậu cung này, có lẽ cô cần phải học hỏi thêm rất nhiều điều, nhãn nhện chính là một trong số đó, và đó kị cũng không nên xuất hiện trong cuộc sống của cô.”

Thờ nhẹ một cái, ta nói tiếp: “Một người phụ nữ không phải chỉ cần có được hậu vị mới có thể đạt được địa vị cao sang cùng sự kính trọng. Ta chỉ muốn nói với cô, cô không có tư cách, đương nhiên cả họ cũng không có tư cách, nói với ta những lời như thế.”

Lại nhìn về phía Tiểu Tuyết, ta cười nói: “Cung nữ của Từ quý phi bây giờ không có ở đây, em soi đèn đưa Từ quý phi về đi.”

“Dạ, chủ nhân.”

Nói xong, cũng chẳng buồn nhìn sắc mặt Từ quý phi đã thay đổi sau khi nghe những lời mình nói, ta liền quay người bỏ đi.

“Đi, đến Từ Ninh Cung” ta nói.

“Dạ, thưa chủ nhân.”

*****

Ngôn quốc, Vân Kinh. Hoàng cung, ngự thư phòng.

Bên ngoài ngự thư phòng, Tiểu Tặc Từ nhìn thấy Âu Dương Yến từ xa, bèn nhẹ nhàng gật đầu.

Âu Dương Yến không muốn nói chuyện với Tiểu Tặc Từ, chỉ gật đầu, mỉm cười.

“Yến Vương phụng chỉ kiến giá!” Tiểu Tặc Từ hướng về phía trong ngự thư phòng hô lớn.

Một lát sau, một giọng nói lạnh lùng từ ngự thư phòng truyền ra.

“Cho vào.”

Mắt trắng, tóc trắng, áo trắng, con người lạnh lùng, trái tim lạnh lùng.

Âu Dương Vân ngược mắt nhìn thân hình rực rỡ chói mắt của Âu Dương Yến, hơi nhếch lông mày. Màu sắc quá tươi tắn, hấn nhìn cảm thấy không thoải mái.

“Mấy ngày nữa Cô phải tới Kim Quốc, mọi chuyện to nhỏ ở Ngôn Quốc tạm thời giao lại cho quốc sư và khanh, chớ cãi nhau với quốc sư nữa.” Âu Dương Vân lạnh nhạt nói, căn bản là không đoái hoài đến phản ứng của Âu Dương Yến.

Âu Dương Yến cong cong đôi mắt tím, cười nhẹ một tiếng: “Hoàng đệ muốn đích thân đi chúc thọ Hiến Viên Tiêu sao? Ta còn tưởng đệ gọi ta tới là để lệnh cho ta đi chứ.”

Đôi mắt của Âu Dương Vân chớp nhẹ, nói: “Hiến Viên Tiêu rơi xuống vực không chết, Cô tin rằng Lăng nhi cũng sẽ không sao, Cô muốn đích thân đi hỏi hấn.”

Đôi mắt màu tím của Âu Dương Yến càng cong hơn, cười rồi lại hỏi: “Hấn sẽ nói với đệ sao? !”

“Cô sẽ tự điều tra.” Âu Dương Vân đã không còn nhìn Yến nữa, ánh mắt chăm chú vào tấu chương.

“Hiến Viên Tiêu còn đưa một người về cung, mà người đó bây giờ đang ở trong Trường Lạc cung.”

“Cô biết rồi.” Âu Dương Vân vẫn không ngắt đầu.

“Ngọc quốc sớm đã phái vài tốp người đột nhập vào hoàng cung của Kim quốc, hình như vẫn chưa nhìn thấy người ở trong Trường Lạc cung.....”

Âu Dương Vân ngắt lời Âu Dương Yến, bình thân nói: “Cô không vô dụng như đám người đó.”

Âu Dương Yến cười tình quái, ánh sang lóe lên từ đôi mắt màu tím, “Đệ nhất định sẽ mang nàng về đây ư?”

“Nếu nàng còn sống, Cô tất nhiên sẽ đưa nàng về, nàng là vương phi của Cô.” Đôi mắt màu bạc bình thân như làn nước, giọng nói dễ nghe như đang thuật lại một cách vô cảm.

“Được, ta chờ đệ.” Âu Dương Yến chớp đôi mắt tím, một thoáng chốc đã tràn đầy sự nho nhã.

Âu Dương Vân không nói gì nữa, Âu Dương Yến lẳng lặng quay người, rời đi.

*****

Đêm, Ngôn quốc hoàng cung, tẩm cung của Âu Dương Vân.

Âu Dương Vân lặng lẽ đứng bên cửa sổ, lặng lẽ ngắm đầu ngấm vàng trăng khuyết cong cong trên bầu trời, người đeo mặt nạ đang ngồi bên cạnh, có vẻ bình tĩnh, nhưng bàn tay đang cầm tách trà lại siết chặt đến trắng bệch.

“Vương thượng bảo hấn trở về đã phạm phải một sai lầm lớn, giờ đây ngài lại còn để hấn tạm thời nắm Vương quyền? !” giọng nói chỉ trích tràn đầy sự thất vọng.

“Ý Cô bảo hấn và thúc cùng nhau xử lý quốc sự.”

“.....thần chưa bao giờ thừa nhận hấn!”

Âu Dương Vân từ từ quay lại nhìn vào người đang phẫn nộ, hoàn toàn không để ý đến tâm trạng của người đang phẫn nộ, điềm nhiên hỏi: “Vương thúc, Đế Hậu Tinh có phải lại sáng lên rồi không?”

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 161: Chớ than ly biệt, chỉ thêm bi thương

“Không.” Vô Ngôn đáp ngay không hề suy nghĩ, nhưng trong khoảnh khắc khi ngẩng đầu lên nhìn Âu Dương Vân, y cũng đồng thời nhìn thấy bầu trời sao bên ngoài cửa sổ, nhất thời y bỗng giật mình. “... Lại sáng rồi!”

Khỏe môi Âu Dương Vân tựa hồ cong lên đôi chút, mặc dù xem ra độ cong chỉ rất nhỏ, thời gian chỉ thoáng chốc, nhưng đã lâu lắm rồi chưa thấy biểu cảm này. Từ khi người nào đó đột ngột từ trần, từ khi hấn lại luyện 《 Thanh Tâm Quyết 》.

Trầm mặc hồi lâu, Âu Dương Vân lẩm bẩm như đang tự nhủ với mình: “Cô có phần không muốn luyện 《 Thanh Tâm Quyết 》 nữa.”

Nếu như người ấy còn sống, vì sao phải đoạn tuyệt, từ bỏ tình yêu?

Trong lòng bao ý nghĩ xáo trộn, Âu Dương Vân vẫn giữ thói quen thâm niệm 《 Thanh Tâm Quyết 》.

...

Đương vào độ rét đậm, sắp sửa đến sinh thần Hiên Viên Tiêu, thời tiết như cô ý trêu tức hấn, ngày nào cũng tuyết lớn, ngày nào cũng rét căm căm, nhất là ban đêm, quang cảnh Bắc quốc, đóng băng ngàn dặm, tuyết rơi vạn dặm.

Nửa tháng trước Hiên Viên Tiêu sai người làm một chiếc lò sưởi cho Đông Noãn Các của ta, mặc dù khắp nơi trong cung nghiêm cấm lửa để phòng hỏa hoạn.

Ta nằm trên chiếc giường êm ái cạnh lò sưởi, Tiểu Tuyết đốt lò sưởi lên, lại bung cho ta bát canh gừng, sau đó lặng lẽ đứng đằng sau ta.

“Chủ tử...” Một lúc lâu sau, ta đã uống xong bát canh gừng khó nuốt đó, Tiểu Tuyết mới thông thả cất lời.

Ta ngẩng đầu nhìn nàng, hỏi: “Chuyện gì?”

“Sắp đến sinh thần Hoàng thượng rồi...”

“Ừ, ta biết.”

“Những chủ tử khác đều đang chuẩn bị quà mừng...”

“Ừ, ta biết.” Haha, ta cố ý trêu chọc nha đầu này.

“Chủ tử... Ngài...” Tiểu Tuyết chớp chớp mắt sốt ruột, “Ngài... aisssh...”

“Ha ha ha, em an tâm đi, ta đã chuẩn bị xong lễ vật, bảo đảm sẽ cho Hiên Viên bệ hạ mọi người sáng mắt!”

“Hả?!” Tiểu Tuyết tròn trừng mắt tỏ vẻ không tin lắm, “Mấy ngày qua ngài toàn tới Dực Khôn cung, ít thì một canh giờ, nhiều thì nửa ngày nán lại chỗ đó, có thấy ngài đi chọn lễ vật cho bệ hạ đâu.”

Ta cười nói: “Đây chính là chỗ kỳ diệu, ha ha, ai cũng biết sẽ mất hết thú vị!”

“Vậy ngài... nói cho nô tì biết có được không?”

“Ấy~~ không thể nói không thể nói! ~~~ “

Lúc sắp sửa sang giờ tỵ, Sờ Sờ tới.

Thọ thần của Hiên Viên Tiêu tới gần, thủ vệ cửa cung được tăng cường thêm, nên cũng hơi lờ là chỗ hậu cung này, ngày thường Sờ Sờ đến chỗ ta cũng toàn là đêm khuya mới trở về, cho nên khi nàng đêm hôm khuya khoắt tới đây cũng không ai cảm thấy kỳ lạ.

Khi Thượng Quan Sờ Sờ tiến vào, trông thấy Thượng Quan Lăng đang ngồi trên giường nệm đối diện với lò sưởi, trong tay cầm cái túi hương màu lục, ánh mắt chăm chú dịu dàng.

“Lăng Nhi, cái này là tỷ làm ư? ...” Để tặng cho chàng sao?

Thượng quan Sờ Sờ đi đến bên cạnh lò sưởi, nhìn thoáng qua túi hương trong tay Thượng Quan Lăng, dường như khéo léo, vừa nhìn đã biết hao tổn tâm tư.

“Không phải.” Ta mỉm cười nhìn Sờ Sờ, biết nàng đã hiểu lầm, “Đây là người khác làm tặng ta.” Đem cất kỹ túi hương vào trong người.

“Thêu thùa giỏi quá, rất xinh xắn.” Thượng Quan Sờ Sờ nhẹ nhõm hấn, bắt giắc ca ngợi một câu.

Ta chỉ cười cười, không nói gì.

Thượng Quan Sờ Sờ đứng đối diện với Thượng Quan Lăng, nhìn ánh lửa màu cam hắt trên mặt Thượng Quan Lăng, khiến gương mặt trắng bệch đến trong suốt toát lên vẻ hồng hào khỏe mạnh. Sờ Sờ nhận ra thân thể Thượng Quan Lăng vẫn không khá lên, cho dù ngày ngày ăn uống tám bô, gương mặt trắng ngần lúc trước vẫn ngày một nhợt nhạt trong suốt, đột nhiên trong lòng Thượng Quan Sờ Sờ không khỏi xót xa.

“Lăng Nhi, rốt cuộc tỷ mắc căn bệnh gì vậy? Chẳng lẽ bị trúng độc?”

Ta giật thót, xua tay cười cười: “Ta sợ lạnh, đến mùa đông thường bị như thế.” Thực ra, suốt mùa đông số lần ta mặc quần áo mùa thu tính vòn về chỉ trong một bàn tay.

Thượng Quan Sở Sở liếc nhìn ta, khẽ lắc đầu, sau đó xoay người tới chỗ chiếc ghế cách ta không xa rồi ngồi xuống.

“Thân thể tỷ như vậy có... đi được không?”

Thượng Quan Lăng chủ động muốn bỏ đi, Thượng Quan Sở Sở vui mừng, nụ cười bao nhiêu ngày giả vờ cuối cùng tại thời khắc Thượng Quan Lăng yêu cầu nàng giúp đỡ cô ta bỏ trốn mới thực sự đầy tràn trên mặt.

Nàng quyết định đêm nay mạo hiểm tán gẫu với Thượng Quan Lăng vài câu, dù sao cũng sắp không còn được gặp lại nhau, nếu như cô ta có thể bỏ trốn thành công ít hần sẽ không trở về nữa, và sự ra đi của cô ta tất khiến Hiên Viên Tiêu không thể tha thứ, với tính cách cao ngạo như thế chàng tuyệt đối sẽ không đi tìm cô ta nữa.

Là vì Thượng Quan Sở Sở đồ kị, bằng không khi đó nàng cũng sẽ không hạ quyết tâm sắp xếp mình bị trúng độc, cũng sẽ không đem bí mật của cô ta nói cho Yên Tử Phương biết.

Nàng tự nói với bản thân rằng, không phải nàng ác độc, chỉ là nếm mùi đồ kị mà thôi.

Đối với chuyện tình yêu của Thượng Quan Lăng và Đông Phương Cửu, có thể sâu đậm như vậy, riêng điểm này nàng vừa hâm mộ lại vừa kính nể.

“Đương nhiên rồi! Ta nhất định phải trốn khỏi đây!” Ta nhe răng cười với Sở Sở, đáng vẻ như sói hoang về rừng.

“Sao tỷ lại muốn bỏ đi đúng hôm sinh nhật chàng?” Thượng Quan Sở Sở khẽ nhủ mày, “Chàng nhất định sẽ nổi cơn thịnh nộ...”

“Ta nghĩ mấy ngày đó hần bọn bề nhiều việc, nào là sứ giả các nước, rồi các đại thần, không rảnh để ý tới người ngoài như ta, ta đi rồi, hần sẽ không phát hiện ra ngay được.” Ta bình thản nói, Sở Sở gật đầu phụ họa.

Thọ thần Hoàng đế thật ra chỉ là lấy cớ, chủ yếu là có một vài người quan trọng tới cùng nhau trao đổi một số chuyện quan trọng.

Cho nên, hàng năm thọ yến của Hiên Viên Tiêu đều kéo dài liên tục ba ngày, khách khứa tấp nập, sứ giả các nước thậm chí quốc chủ cũng đích thân đến chúc mừng.

Huống chi lần sinh nhật này Hiên Viên Tiêu tròn hai mươi lăm tuổi, năm năm mở tiệc nhỏ mười năm mở tiệc lớn mà, số người tới dự sẽ càng đông, quang cảnh sẽ càng thêm náo nhiệt, ta hành động cũng sẽ thuận tiện hơn.

Thượng Quan Sở Sở lại hỏi: “Tỷ xác định sẽ đi đêm hôm sinh nhật chàng sao? Mọi người sẽ sớm chuẩn bị tốt xe ngựa ở ngoài cung cho tỷ.”

“Ừ, cảm ơn.” Ta nhìn vào ánh mắt Sở Sở mỉm cười với nàng, ngắm nghía tỉ mỉ người chị em tốt đã từng lập lời thề đồng sinh cộng tử với ta. Sở Sở nàng rất chân thật. Ta biết suy nghĩ của nàng, cũng thấu hiểu, biết rõ quá khứ của nàng, cho nên càng thấu hiểu hơn. Ta khâm phục nàng có dũng khí theo đuổi tình yêu, cũng bội phục nàng vì điều đó mà phải trả giá. Cho nên, ta sẵn lòng giúp nàng, cho nên, có vài chuyện ta chấp nhận mình không nắm rõ.

“Lăng Nhi... Tỷ có muốn cùng mọi người tặng quà mừng cho chàng xong rồi hăng đi không? Khi đó tiệc tối vẫn chưa kết thúc, không muộn đâu.” Thượng Quan Sở Sở nghẹn ngào, “Mấy ngày nay tỷ khổ cực như vậy lại không thể...”

Ta cười nhạt một tiếng: “Sở Sở, ca khúc đó, điệu múa đó chỉ thích hợp để mọi người múa cho hần xem, hát cho hần nghe, hần là quân vương của mọi người.”

Qua hồi lâu sau Thượng Quan Sở Sở mới lên tiếng “Cảm ơn”, giọng lí nhí.

“Vậy mọi người đi đây.” Thượng Quan Sở Sở không dám ở lại lâu, cuộc trò chuyện đêm nay khiến trong lòng nàng có cảm giác ăn năn buồn bã.

Nàng bước nhanh đi tới cửa, lúc này sau lưng nàng đột nhiên truyền tới một tiếng nói, “Sau khi ta đi rồi mọi người hãy bảo trọng. Hiện tại các phi tử bên người Hiên Viên Tiêu phần lớn đều là những người hần không thể không thu nạp, xinh đẹp vô song có, gia thế hiển hách có, thông tuệ thanh tú có, nhưng khoan dung nhân ái lịch sự tao nhã thì chưa thấy đâu. Sở Sở, vạn sự phải tránh không được quá nổi bật, đặc sủng chớ nên kiêu, không được tự cho mình là tôn quý, chớ nên cậy thế hiếp đáp người, biết vinh giữ nhục, ở ngôi cao giữ ngôi dưới, khiêm tốn tự ti, lánh xa đứng ngoài vinh nhục, tâm không vương bụi vinh nhục, tất sẽ không có tâm ‘Đắc chi nhục kinh, thất chi nhục kinh’.” (~ được cũng sợ, mất cũng sợ)

Thượng Quan Sở Sở quay đầu, trông thấy đối phương vẫn đứng dõi theo nàng, trong phút chốc hốc mắt đỏ bừng, nghẹn lời, không biết nên đáp lại thế nào cho thỏa.

Ta nói như vậy là muốn Sở Sở hiểu rõ chân tướng người nàng yêu là một kẻ thế nào, cả đời nàng sẽ sống trong hoàn cảnh thế nào, cuộc sống của nàng không phải truyện cổ tích, cũng không phải tiểu thuyết.

Người nàng yêu là bậc đế vương lấy giang sơn xã tắc thiên hạ làm trọng, là bậc quân chủ lấy trái tim chia thành vô số mảnh phân phát đều.

Nàng phải hiểu mối tình nàng lựa chọn này vĩnh viễn sẽ không có hạnh phúc hơn, mà chỉ càng lúc càng bất lực, trái tim ở trong thâm cung vĩnh viễn sẽ không có ấm áp hơn, mà chỉ càng lúc càng chết lặng.

Khi người bạn đối diện luôn luôn chỉ có một mình hắn, còn người hắn đối diện mãi mãi không thể chỉ có duy nhất một mình bạn, trái tim bạn cuối cùng cũng sẽ mất thăng bằng.

Rất lâu, Sở Sở mới cất lời, giọng nói mang theo hơi lạnh của mùa đông, “Muội biết, muội từng lưỡng lự, nhưng muội không sao lựa chọn từ bỏ được.”

Vậy thì tốt, nàng hiểu rõ là tốt rồi. Ta tự nhủ trong lòng.

...

Mọi chuyện tiến hành dường như rất thuận lợi, ông trời có vẻ như bắt đầu phù hộ ta. Hiên Viên Tiêu hình như chưa phát hiện ra mưu kế của ta, đối với ta vẫn như trước, ngày nào cũng ghé qua thăm Trường Lạc cung, hoặc là dùng chút điểm tâm, hoặc là cùng ăn bữa tối với ta, có điều hành vi ngày hôm qua của hắn có hơi kỳ cục, bởi lẽ hắn nhìn ta chằm chằm với ánh mắt hân học, hỏi có chuẩn bị lễ vật cho hắn hay không.

Ta tức thì phá lên cười, rớt cuộc gương mặt nhợt nhạt của ta cũng được nhuộm chút sắc hồng, nhưng sau đó ta phát hiện ta không sao cười nổi khi đối mặt với hắn.

Không có lễ vật...

Nhưng nếu như coi việc bỏ đi là...

Bạn đang đọc truyện *Chi Cầm Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 162: Thời vận không tốt, số phận trái ngang

Trời làm việc tốt, trải qua một đêm tuyết đổ, hôm nay khí trời trong trẻo, vừa đúng ngày sinh của Hiên Viên Tiêu.

Lúc Thượng Quan Sở Sở bước vào Đông Noãn Các của Trường Lạc Cung, thì thấy Thượng Quan Lăng đang nhàn nhã ngồi cạnh lò sưởi sát tường, ánh mắt thản nhiên điềm tĩnh.

“Hành lý chuẩn bị xong chưa?”

“Ở đây không có đồ gì của ta cả.” Ta đứng dậy quay lại cười với Sở Sở, “Huống hồ cảm theo đồ đạc lộ liễu lắm.”

Thượng Quan Sở Sở khẽ thở dài, bước đến trước mặt ta, nhét vào tay ta một tờ ngân phiếu, “Chuẩn bị phòng thân.”

Ta mỉm cười, không từ chối, bỏ vào ngực áo cất kỹ.

“Đi thôi.” Ta nói.

Sở Sở gật đầu, “Yến tiệc đã bắt đầu, bây giờ đúng là thời điểm.”

Vừa mới nhắc chân, thì thấy Tiểu Tuyết rào bước vào phòng, “Chủ tử!” Nàng nhìn thấy Sở Sở, liền cúi đầu nói, “Nô tỳ bái kiến Sở Sở Quận Chúa, Quận Chúa vạn phúc.”

“Có chuyện gì chờ ta trở lại nói sau.” Ta mỉm cười với Tiểu Tuyết, kéo Sở Sở đi ra ngoài.

“Chủ tử!” Tiểu Tuyết gọi ta lại, “Chủ tử, ngài không thể ra ngoài!”

Ta nhìn Tiểu Tuyết nghi hoặc, “Tại sao?”

“Lục tổng quản vừa nãy dặn dò nô tỳ, nói là bệ hạ có khẩu dụ, ngày hôm nay cho đến khi yến tiệc kết thúc chủ tử không thể rời khỏi Trường Lạc Cung.”

Ta giật mình sửng sốt, cảm giác bức bối trào lên trong lòng, không vui nói: “Tại sao? Ta còn chuẩn bị lễ vật tặng y, vì sao lại không cho ta ra ngoài? !”

Tiểu Tuyết thở dài: “Lục tổng quản nói ý bệ hạ là đêm nay sứ giả các quốc gia đều tiến cung châu mừng. Người đông sợ là sẽ có kẻ xấu trà trộn mà vào, vì an toàn của chủ tử, nên không cho chủ tử ra khỏi Trường Lạc Cung, bệ hạ còn hạ chỉ tăng thêm thủ vệ Trường Lạc Cung.”

Sở Sở cau mày, ánh mắt nhìn ta lo ngại.

Ta cảm thấy Hiên Viên Tiêu thật buồn cười, cái gì là sợ kẻ xấu trà trộn, căn bản là sợ có người nhận ra ta mà thôi. Ha ha, còn tưởng rằng vị Hiên Viên bệ hạ này thật sự là không ngại miệng đời chứ, không ngờ vẫn còn sợ thế nhân nói hấn giam lỏng công chúa Ngọc quốc.

Suy nghĩ một chút, ta tiến tới mấy bước kéo lấy cánh tay Tiểu Tuyết, giả vờ túi thân cầu xin nàng: “Tiểu Tuyết ~ nhưng còn lễ vật ta chuẩn bị bấy lâu nay giờ làm sao đây? Tiểu Tuyết ~”

Không ngờ Tiểu Tuyết lại mỉm cười, xua tay: “Hihi, biết ngay chủ tử lo lắng chuyện này, Lộc tổng quản nói, bệ hạ sẽ cố gắng kết thúc yến tiệc sớm, buổi tối sẽ tới Trường Lạc Cung thu lễ vật!”

Ngất... Nàng có thể vui cười hơn hờ, nhưng ta thì cười không nổi!

Ta không thể bỏ cuộc dễ dàng như vậy được, kế hoạch chuẩn bị lâu như vậy, làm sao lại có thể từ bỏ chứ!

“Tiểu Tuyết! Ta... aisssh... thôi thì đành nói cho muội biết vậy!” Ta làm ra vẻ như phải lấy hết dũng khí để nói, “Thực ra, mấy bữa nay ngày nào ta cũng tới Dục Khôn Cung chính là để chuẩn bị thọ lễ cho Hiền Viên Tiêu, mà thọ lễ chính là một bài ca vũ. Vốn định tạo bất ngờ cho y, nhưng hôm nay... Tiểu Tuyết, muội nói xem phải làm sao đây! Sớm biết y không cho ta ra ngoài như vậy, ta đã tìm đại một món đồ gì đó tặng y cho rồi, hiếm khi ta bỏ ra biết bao tâm huyết giờ coi như uống công...”

Tiểu Tuyết nghe xong, lông mày nhíu chặt, suy nghĩ một lát, nàng khó xử nhìn ta, nói: “Chủ tử... vậy... vậy ngài nên mang khăn che mặt vào, Lộc tổng quản dặn dò nô tì nhiều lần, nhất quyết không thể để cho người ngoài nhìn thấy diện mạo của ngài!”

Ta lập tức hớn hờ, hỏi: “Tiểu Tuyết, muội đồng ý giúp ta? !”

Tiểu Tuyết mỉm cười dịu dàng: “Nô tì không giúp ngài thì giúp ai! Huống hồ nô tì cũng không muốn thọ lễ chủ tử mất công chuẩn bị rất lâu lại bị lãng phí một cách vô ích.”

Ta quay sang nhìn Sở Sở, thâm ý trong mắt chỉ hai bọn ta mới có thể hiểu.

...

“Chủ tử, ngài định hát tuồng sao? !” Tiểu Tuyết nhỏ giọng thì thầm bên tai ta.

Ta đặt son phấn trên tay xuống, nhưng tay Sở Sở vẫn tiếp tục làm việc không ngừng, tiếp tục vẽ mày cho ta. Ta bên cạnh cười mỉm nhìn Tiểu Tuyết, cao ra vẻ bí hiểm nói: “Đã nói là ca vũ rồi mà, ha ha.”

Tiểu Tuyết nhìn ta ngơ vờ, “Nhưng rõ ràng chỉ có diễn viên hát tuồng mới hóa trang thế này!”

Ta cúi đầu cười cười: “Tiểu Tuyết muội về Trường Lạc Cung trước đi, muội là cung nữ quản sự của Trường Lạc Cung nếu xuất hiện ở đây khó tránh khỏi khiến người khác sinh nghi.”

Tiểu Tuyết sùng sốt, rồi gật gật đầu.

“Vậy một lát nữa nô tì đến đón chủ tử trở về.”

“Không cần không cần, muội để lại lệnh bài cho ta, xong việc tự ta trở về là được, muội cứ ra ra vào vào cũng không tốt.”

Tiểu Tuyết dạ, lấy lệnh bài trong ngực áo ra đưa cho ta, lại dặn dò thêm một câu: “Chủ tử, ngài đừng có đi lâu quá, hiến vũ xong thì mau trở về, nô tì đốt sẵn lò sưởi đợi ngài về.”

“Biết rồi.” Ta cười với Tiểu Tuyết, trông cực kỳ tự nhiên.

Nửa nén hương sau, ta đã thay một bộ y phục cung nữ bình thường màu xanh lam, mà Sở Sở thì hóa trang thành cô đào hát giống ta lúc nãy.

“... Cẩn thận.” Nàng nói.

“Bảo trọng.” Ta nói.

Tuy giọng nói rất nhẹ, nhưng Thượng Quan Sở Sở vẫn nhìn ra vào khoảnh khắc Thượng Quan Lăng xoay đi, trong mắt như muốn che giấu nỗi lo lắng và khổ sở.

Thượng Quan Sở Sở yên lặng dõi theo bóng người nọ cho đến khi biến mất khỏi tầm mắt mình.

...

Yến tiệc thất đãi tại chánh điện của Hiền Thanh Cung – Hiền Dương Điện.

Trong điện đèn đuốc sáng trưng, ăn uống linh đình, ngoài điện đàn ca múa hát, trống nhạc réo rắt.

Bỗng dưng, tiếng nhạc thành linh im bất.

Toàn thân cung trang đỏ thắm, đầu đội mũ phượng, tay cầm một chiếc quạt mạ vàng, Thượng Quan Sở Sở vừa xuất hiện đã khiến tất cả mọi người kinh ngạc sững sờ.

“Bông tuyết năm nào đáp xuống đóa hoa mai nở rộ đầu cành, nụ hoa bên bờ Thanh Trì năm nào còn vương vấn bao nỗi u sầu...” (bài hát Tân Quý Phi Say Rượu)

Đột nhiên, ánh mắt Hiên Viên Tiêu tối lại, thâm nhũ trong lòng: rốt cuộc lại lừa gạt trẫm! Lại dám lừa gạt trẫm! Cái gì tự mình hiền vũ! Đáng lẽ trẫm không nên tin nàng! Không nên!

“Chủ tử, ” Thập Tứ lặng lẽ tới bên cạnh Hiên Viên Tiêu, nói nhỏ bên tai, “Lăng chủ tử đã ra khỏi đông tây lục cung rồi, không lâu sẽ đi tới cửa cung phía tây bắc.”

Chén rượu vàng trong tay Hiên Viên Tiêu trong chớp mắt bị hấn bóp méo nhăn nhúm, sắc mặt âm trầm khiến người ta khiếp sợ, trong mắt dường như có bão tố quay cuồng, hấn không ngần đầu lên chỉ trẫm giọng hạ lệnh: “Trời lại đưa đến Dật Thanh Cung.”

Thập Tứ thoáng lưỡng lự, cúi đầu nói: “Dạ.”

Dù cho khúc nhạc có hay, điệu múa có đẹp mấy đi nữa Hiên Viên Tiêu cũng nghe không lọt tai nhìn không vừa mắt, lửa giận trong lòng hấn theo điệu nhạc của Thượng Quan Sở Sở càng lúc càng bốc lên cao.

Thượng Quan Sở Sở phất ống tay áo, “Yêu hận chỉ trong nháy mắt, nâng chén đối nguyệt tình tựa trời cao. Yêu hận mịt mờ, hỏi quân vương bao giờ lưu luyến. Bóng hoa cúc trải dưới ánh trăng, ai biết được lạnh giá trong lòng thiếp. Say trong chén quân vương, mơ về tình yêu Đại Đường.”

Âu Dương Vân ngồi ở khu vực thượng khách cách Hiên Viên Tiêu không xa bình thân uống rượu, ánh mắt từ đầu đến cuối chưa từng hướng về sân khấu.

Còn ánh mắt của sứ giả Ngọc Quốc ngồi đối diện với Âu Dương Vân, Vĩnh An Vương Thượng Quan Mạc Ly, chưa từng rời khỏi vị trí của Hiên Viên Tiêu, quan sát mỗi nhất cử nhất động của hấn.

...

Ta nhìn Thập Tứ bất thành linh xuất hiện trước mắt, cả người như bị điện giật.

Ta không muốn nhận lấy kết quả như vậy, trong lúc đang sững sờ nhìn hấn trần trối, ta mở miệng cầu xin hấn như một con ngựa: “Thả ta đi, làm ơn!”

Thập Tứ nhìn ta mặt vô cảm, tiến tới vài bước, từ trong ngực áo rút ra một sợi dây thừng, ta bất giác thụt lui về phía sau, “Thập Tứ ngươi muốn trói ta?!” Ngay cả giọng nói cũng có chút run rẩy.

Thập Tứ cúi người, “Lăng chủ tử, đắc tội.” Rồi ngẩng đầu nhìn ra phía sau ta, “Tiểu Tuyết, động thủ.”

Ta quay phắt đầu lại, bắt gặp ánh mắt thấp thoáng sợ hãi của Tiểu Tuyết.

Trong tích tắc, ta đã hiểu rõ tất cả.

Ha ha, cái gì gọi là ám vệ cũng có nữ, bên cạnh ta sắp xếp một người đắc lực như vậy còn cần tới ám vệ sao? Ha ha.

Tiểu Tuyết bước tới nhận lấy dây thừng trong tay Thập Tứ, quay người quỳ xuống đất, ngẩng đầu nhìn ta: “Lăng chủ tử, nô tì... nô tì có lỗi với ngài!” Rồi đứng dậy nhanh chóng trói ta lại.

Còn may, trời cũng không quá chặt, không đến mức để lâu máu không lưu thông được.

...

Hiên Thanh Cung, Hiên Dương Điện.

Hoa Phi mỉm cười e lệ với Hiên Viên Tiêu, gót sen uyển chuyển, chậm rãi bước tới bên cạnh Hiên Viên Tiêu, thân thể kia như cành liễu dong đưa trong gió, nét mặt như hoa đào thẹn thùng e ấp. Thật đúng là thân thể duyên dáng thướt tha, dung nhan yêu kiều xinh xắn.

Nàng ôn nhu gọi: “Bệ hạ.” Thân thể cố ý dựa vào người Hiên Viên Tiêu.

Lúc này, khoảng cách giữa hai người rất gần, mà vẻ đẹp long lanh của Hoa Phi được che giấu bên dưới bộ xiêm y mỏng manh lại như ẩn như hiện, quyến rũ khôn cùng, khiến người mơ mộng.

Nhưng Hiên Viên Tiêu chỉ híp đôi kim mâu, ném cho Hoa Phi một ánh mắt không hài lòng, lạnh lùng nhả ra một chữ: “Nói.”

Khuôn mặt xinh như hoa của Hoa phi cứng đờ, rồi đột ngột hiện ra một nụ cười tươi tắn, đôi tay thon thả nhẹ nhàng cầm lấy bầu rượu làm bằng vàng chuyên dùng cho Hiên Viên Tiêu, rót một chén rượu đầy, hai tay nâng cho Hiên Viên Tiêu nói: “Bệ hạ, thần thiếp chúc Đại Kim ta, quốc vận hưng thịnh, quốc thái dân an! Chúc bệ hạ thiên thu vạn đại, trường lạc vô cương!” Ngón út tay phải khẽ run, một chút bột phấn trắng mịn từ móng tay nhẹ nhàng rơi

vào trong chén vàng.

Hiên Viên Tiêu hờ hững nhìn Hoa Phi, cầm lấy chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

Đây là bài Tân Quý Phi say rượu do Lý Ngọc Cương hát (chỉ 1 mình ông thôi).

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 163: Trời xui đất khiến, trình tiết khó giữ

Hoàng cung Kim quốc, ngự thư phòng.

Hiên Viên Tiêu về mặt u ám, lông mày nhíu chặt.

Tiểu Tuyết cúi đầu đứng hầu một bên, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Suốt một khoảng thời gian dài, mấy lần muốn nói lại thôi, Tiểu Tuyết cuối cùng nhịn không được, quỳ phịch xuống đất, ngẩng đầu nói với Hiên Viên Tiêu: “Hoàng Thượng, sức khỏe Lăng chủ tử e là chịu không nổi!”

Hiên Viên Tiêu khẽ hé mắt, lạnh giọng quát: “Thập Thất, ngươi còn mặt mũi nói mấy lời này với trẫm? Trẫm phái ngươi hầu hạ bên cạnh nàng, không ngờ ngươi thật sự quên luôn thân phận của mình. Hả? !”

Tiểu Tuyết nhìn Hiên Viên Tiêu cất giọng mạch lạc rõ ràng: “Hoàng Thượng, nô tì chưa bao giờ quên thân phận của mình! Tất cả đều là lỗi của nô tì, nô tì không trông chừng Lăng chủ tử cho tốt, là nô tì phụ thánh ân. Xin Hoàng Thượng đừng trừng phạt Lăng chủ tử nữa, nô tì bằng lòng về Âm Môn chịu phạt!”

Thực chất thân phận của Tiểu Tuyết và Thập Tứ là độc nhất vô nhị, đều là ám vệ theo sát Hiên Viên Tiêu, tên gọi Thập Thất. Nàng được phái tới Trường Lạc Cung làm cung nữ chưởng sự dùng tên giả là Tiểu Tuyết, chẳng qua là để cho nàng một thân phận hợp lý ở bên cạnh Thượng Quan Lăng mà thôi.

Hiên Viên Tiêu mặt lạnh như tiền nhìn xuống Tiểu Tuyết, đột ngột cười lạnh một tiếng, “Hừ! Thập Thất, ý của ngươi có phải muốn nói trẫm đang dụng hình với nàng? ! Trẫm chẳng qua chỉ trói lại nàng mà thôi! Trẫm đối với nàng hết lòng quan tâm, nhưng còn nàng đối với trẫm như thế nào? ! Trẫm đưa nàng vào Trường Lạc cung ở, không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy nàng, nàng muốn cái gì trẫm đều đáp ứng. Chuyện nàng trốn đi hôm nay khẳng định không phải có thể sắp xếp trong ngày một ngày hai. Thập Thất, ngươi dám nói với trẫm trước đó ngươi không hề biết chuyện này? ! Thập Thất ngươi từ đầu đến cuối chính là đồng lõa!”

“Hoàng Thượng... nô tì...” Tiểu Tuyết thấy mặt Hiên Viên Tiêu đã biến sắc, sững sờ hồi lâu mới có thể mở miệng, “Nô tì quả thật không ngờ nhìn thấy Lăng chủ tử mỗi ngày đứng lặng trước cửa sổ ngắm người nhìn trời xanh mây trắng bên ngoài! Hoàng Thượng, thứ Lăng chủ tử muốn chính là tự do, Hoàng Thượng! ~”

“Không sai! Thứ nàng muốn chính là tự do! Nhưng còn trẫm thì sao? Thứ trẫm muốn ngươi biết không? ! Ngươi làm ám vệ bên người trẫm đã bao nhiêu năm rồi, có khi nào trẫm từng quan tâm tới một người? Ngươi chỉ biết nàng muốn cái gì, nhưng ngươi có biết trẫm muốn cái gì không? ! Nàng khát vọng tự do, chỉ cần trong tim nàng có trẫm, trẫm lẽ nào không cho nàng tự do sao? Thứ nàng muốn lẽ nào trẫm lại không hiểu rõ? Thế nhưng trẫm lại không muốn hiểu rõ, Thập Thất, ngươi hiểu tâm ý của trẫm không?”

Tiểu Tuyết ngẩng đầu lên, về mặt Hiên Viên Tiêu vẫn bình tĩnh nhưng thân thể đang khẽ run lên.

Tiểu Tuyết biết Hiên Viên Tiêu thật sự nổi giận.

“Hoàng Thượng, nô tì đương nhiên hiểu được tâm ý của Hoàng Thượng. Hoàng Thượng yêu thương Lăng chủ tử, nhưng Lăng chủ tử nếu ở lại chốn thâm cung này vĩnh viễn cũng sẽ không vui vẻ...”

“Thập Thất! Trẫm không muốn nghe mấy lời đó nữa! Trẫm chỉ muốn giữ nàng ở lại bên trẫm! Trẫm muốn trong tim nàng có trẫm!”

“Hoàng Thượng...”

“Thập Thất, ngươi không những quên mất thân phận của mình, lại còn quá tự cho mình là đúng!”

Hiên Viên Tiêu đột nhiên cầm chén trà trên bàn ném về phía Tiểu Tuyết, mảnh sứ vỡ văng ra rạch một đường trên trán Tiểu Tuyết, máu tươi chậm rãi nhỏ giọt, Tiểu Tuyết không dám lau đi, mặt cắt không còn hột máu.

“Hoàng Thượng... nô tì... nô tì cũng là vì tấm lòng trung thành đối với Lăng chủ tử...”

Thập Tứ thấy thế cũng quỳ xuống, “Xin chủ tử niệm tình Thập Thất trung thành đối với Lăng chủ tử mà tha mạng cho Thập Thất!”

Hiên Viên Tiêu hoàn toàn không nhìn tới Thập Tứ, tiếp tục nói, “Thập Thất, trăm biết rõ ngươi trung thành với Lăng, bảo vệ che chở nàng, nhưng ngươi lại quên mất ngươi nên là một ám vệ trung thành với trăm! Ngươi quên mất nhiệm vụ trăm giao phó cho ngươi! Trăm muốn ngươi thay trăm trông chừng nàng, để nàng không thể rời xa trăm, để nàng cam tâm tình nguyện ở lại bên người trăm! Trăm biết nàng muốn đi, từ lúc nàng đề nghị trăm rút ám vệ đi trăm đã biết, cho dù câu nào nàng nói với trăm cũng đều có lý, trăm cũng biết đó là những lời nàng đang bịa đặt. Thập Thất, ngươi thực sự xem trăm là một đứa trẻ con miệng còn hôi sữa sao? ! Nàng dùng thủ đoạn dùng mưu kế với trăm không phải trăm không phát hiện, mà là trăm không muốn cự tuyệt nàng, cam tâm tình nguyện nhường nhịn nàng, sủng ái nàng. Trăm là Hoàng Thượng, nắm được cả thiên hạ, nhưng chưa hẳn có thể nắm được trái tim người mình yêu.”

“Hoàng Thượng, nô tì sai rồi! Nô tì biết tội! ~”

“Nơi Thượng Quan Lăng ở chính là Trường Lạc Cung, nàng ngày sau sẽ là hoàng hậu của trăm! Trăm thật sự thích nàng!” Hiên Viên Tiêu thờ dài, “Trăm biết rõ hiện tại trong lòng Lăng vẫn chưa có trăm, ở lại bên cạnh trăm cũng là do bị ép buộc, nhưng trăm không muốn buông tay. Trăm có thể cho nàng mọi thứ nàng muốn, những việc người kia có thể làm trăm cũng có thể làm được! Trăm chỉ muốn làm cho nàng hiểu, trăm mới là chỗ dựa duy nhất của nàng. Trăm cho rằng mặc kệ như thế nào, cho dù có một ngày nàng thật sự chạy trốn khỏi trăm, ngươi cũng có thể thay trăm ngăn nàng lại, không cần trăm phải vạch trần nàng. Thập Thất à Thập Thất, trăm vẫn tin nhiệm vụ ngươi như thế, nhưng ngươi thật sự khiến trăm thất vọng vô cùng! Nếu không phải trăm vốn không rút hết ám vệ, thì sau đêm nay trăm sẽ không còn gặp lại nàng được nữa! Hôm nay cho dù thật sự có thể trói nàng trở về bên cạnh trăm, nhưng trăm không còn cơ hội trói chặt lòng nàng nữa rồi!”

Hiên Viên Tiêu khẽ cười một tiếng, “Lui xuống đi, trăm phải giữ lại mạng của ngươi, nếu trăm lấy mạng ngươi, trăm không thể gặp được nàng.”

Tiểu Tuyết run rẩy ra khỏi ngự thư phòng, sợ tới mức hồn phách đã bay đi một nửa, nàng nằm mơ cũng không nghĩ Hiên Viên Tiêu đã biết rõ hết thảy song lại giả vờ không biết.

...

Dật Thanh Cung, tẩm cung Hiên Viên Tiêu.

Giờ Hợi, Hiên Viên Tiêu rốt cục xuất hiện, hần lặng lẽ bước tới long sàng ngồi xuống, lạnh lùng nhìn người bị trói suốt hai canh giờ là ta không nói một lời.

“Có thể thả ta ra trước hay không? Tay chân ta tê mất hết cảm giác rồi.” Ta bình tĩnh nhìn hần, thử hỏi.

Hần lắc đầu, không động đậy.

“Cho dù hoàng thượng thả ta ra, ta cũng không thể chạy được, chúng ta sẽ nói chuyện đằng hoàng.” Ta lại nói.

Lần này Hiên Viên Tiêu lại giả vờ mất điếc tai ngơ, ngay cả đầu cũng không thèm lắc, đôi mắt vàng cố chấp nhìn ta chằm chằm.

Một lúc lâu sau, hần lại cời gậy ngồi hần vào long sàng, một tay kéo ta vào lòng hần, lạnh nhạt nói: “Cho dù trói nàng thế này, ta vẫn không thể nào an tâm được.”

Ta giật mình, sùng sốt.

“Lễ vật của ta đâu?”

Sau một hồi trăm mặc, Hiên Viên Tiêu lại thủ thi bên tai ta mấy chữ này.

Ta không biết nói gì, không còn mặt mũi nào để trả lời.

“Vay dùng chính nàng làm lễ vật cho trăm có được không?”

Ta kinh hãi, vừa há miệng định nói lại bị hần bịt lại.

“Đừng cự tuyệt trăm.” Hần nói.

Không thể nói chuyện ta chỉ có thể lắc đầu, nhưng hần chỉ ôm chặt lấy ta, không có cử động gì khác.

Bỗng dưng, trời đất đảo lộn, hần xoay người ta qua, sau đó ôm lấy ta từ sau lưng.

Trong đêm tối, thân thể Hiên Viên Tiêu áp sát vào người ta, hơi thở nóng hổi thổi vào gáy ta, vòng tay siết chặt, bàn tay từ đằng sau vòng ra trước đã cời bỏ dây trói trên người ta, đôi môi thoang thoảng mùi rượu ghé sát bên tai ta, vừa liếm vừa mút, giọng nói thì thâm mờ ám, “Lăng, trăm muốn mở quà, có được không?”

Ta muốn mở miệng nói không, nhưng bàn tay to đùng của hần một lần nữa bịt kín miệng ta, ta không thể thốt ra được một tiếng nào, cho dù không còn bị

trời, ta cũng không thể động đậy được.

Tay chân tê liệt do bị trời quá lâu cũng không còn sức lực.

“Ha ha...” Hắc vừa từ lỗ tai găm xuống đến cổ, vừa cười thành tiếng, “Lăng, ta muốn mở quà... ha ha...”

Ta hoảng hồn, mình đêm nay chỉ sợ không thể toàn thân thoát ra, tâm càng lúc càng chìm xuống, đây là tâm cung của Hiên Viên Tiêu, ai có thể nghĩ đến chuyện ta lại ở trên giường của hắn? Sẽ không có ai đến cứu ta...

Bên tai truyền đến hơi thở càng lúc càng nặng nề của Hiên Viên Tiêu, nhiệt độ trên cơ thể hắn càng nóng kinh người, cách mấy lớp y phục dày như thế mà ta vẫn có thể cảm nhận luồng hơi nóng rực từ lồng ngực hắn truyền sang.

Hắn tuyệt đối không bình thường, dù có thể nào hắn cũng không bao giờ nói ra những lời như vậy, hơn nữa thân nhiệt của hắn có xu thế càng ngày càng cao.

Hoặc là do hắn uống quá nhiều, tác dụng của rượu; hoặc là tên này đã bị người ta hạ dược, còn ta trở thành kẻ xúi quẩy!

Đúng vào lúc này, bên ngoài Dật Thanh Cung truyền đến giọng nói của Lộc Hải: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, Hoa Phi nương nương đến thị tẩm.”

“Cút! Trẫm không muốn cô ta! Bảo cô ta cút đi!” Hiên Viên Tiêu nghiêng đầu quay về phía ngoài điện hét lên.

“Trẫm muốn nàng, Lăng, trẫm muốn nàng!”

Biết rõ việc đã đến nước này, sốt ruột cũng vô dụng, ta nhắm hai mắt, không tiếp tục phí công giày vò nữa.

Trong lòng thâm oán hận nghĩ, Hoa Phi à Hoa Phi, nếu không phải cô ngu xuẩn hạ dược Hiên Viên Tiêu thì làm sao ta lại rơi vào tình cảnh thế này! Thật không biết thân thể xương cốt ta hôm nay có còn nhìn thấy ánh sáng mặt trời ngày mai nữa hay không đây? Nếu ngày mai ta may mắn sống sót, có phải ta nên hận tạ cô không, cho cô hối hận vì đã sinh ra làm người trên đời.

Lật người phía dưới lại, ánh mắt nóng rực của Hiên Viên Tiêu dán chặt vào người đang nhắm chặt hai mắt. Hắn nhìn thấy một người vẫn luôn tự tin kiêu ngạo, giờ đây trên mặt hiện rõ vẻ buồn xuôi tuyệt vọng.

Hiên Viên Tiêu giật mình, trong mắt thoáng hiện chút do dự không đành lòng, lại nhìn đến mái tóc chảy dài như thác của người đó hắn lại nhớ tới cái liếc mắt ngày ấy trong khách sạn, vệt nước trên tóc chảy lượn theo cơ thể, mơ mộng lan tràn không cách nào ức chế, làm sao có thể cam lòng buông tha...

Ánh mắt âm trầm, cơ thể lại đè xuống...

Chẳng phải nhất định muốn giữ nàng lại sao, bằng cách gì cũng được.

Một chút lý trí tỉnh táo trong nháy mắt hoàn toàn sụp đổ...

(Heo: Ta hận con mụ Hoa phi a, Lăng nhi của ta a!!!)

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 164

Cùng lúc đó Trường Nhạc Cung, Từ Ninh Cung cũng có biến

Trong trường nhạc cung:

Nghe tiểu thái giám bên người Hiên Viên Tiêu bẩm báo xong thái hậu lập tức sai người đi Dực Khôn Cung và mang theo vài tên hầu cận vội vàng đi đến Trường Nhạc Cung.

Trong cung Trường Nhạc:

14 người tay cầm trường kiếm, mặt không đổi sắc nhìn về phía những người vây

quanh, thầm khen chủ nhân của mình tiên đoán như thần, biết chắc tối nay sẽ có người xông vào Trường Nhạc cung, bởi vậy đã đặc biệt đề cho 17 người giả trang thành cung nữ cùng hắn ở Trường Nhạc Cung ôm cây đợi thỏ. Nhưng Thập Tứ lại không ngờ, nghịch tặc xông vào Trường Nhạc cung đúng là Vĩnh An Vương. Thượng Quan Mặc Ly, càng làm hắn kinh ngạc hơn chính là người này ngay cả trang phục trong dạ tiệc cũng không thay ra, có thể thấy nhất định là tiệc vừa tan liền vào trong cung. Thượng Quan Mặc Ly nhìn trang phục cung nữ trên người Tiểu Tuyết sau đó lãnh đạm quét mắt

nhìn đội thị vệ vây quanh, lại thấy Thập Tứ một thân y phục dạ hành bèn khách khí hỏi:

- “Thì ra Hiền Viên bệ hạ đãi khách thế này sao?”

Thập Tứ bị Mạc Ly hỏi sững sốt, sau đó thần sắc lại khôi phục như thường cung kính trả lời:

- “Vĩnh An Vương đêm khuya lại xuất hiện trong cung của bệ hạ, tựa hồ không hợp lễ cho lắm”.

Mạc ly hạ mắt, tựa hồ nở nụ cười, ánh mắt lạnh như băng nhìn Thập Tứ:

“Bốn vương vì sao mà đến bệ hạ của ngươi là rõ nhất, nếu bốn vương không tìm được người, bốn vương cũng sẽ không lưu lại lâu.”

Tao nhả xoay người sang chỗ khác, đột nhiên Mạc Ly phi thân lên mái Trường Nhạc, dưới ánh trăng trong trẻo lạnh lùng nhìn xuống :

“Ta cùng 20 vạn tướng sĩ Ngọc quốc ít ngày nữa sẽ ở tại Ngọc Lâm quan, xin đợi Hiền Viên bệ hạ”.

Thập Tứ nghe nói trong lòng run lên thấy Thượng Quan Mạc Ly khẽ hạ mắt phảng phất một nụ cười

- “Thập Tứ! người thả đi rồi, chúng ta ăn nói như thế nào với chủ tử đây?”

- “Chủ tử chưa nói phải bắt sống hắn, chủ yếu là ra lệnh cho hai ta trông chừng người này, nói vậy hắn chủ nhân đã có tính toán của mình”.

Tiểu Tuyết im lặng.

Dật Thanh cung, Tẩm cung của Hiền Viên Tiêu. Thái hậu phần nộ, đôi mắt vốn luôn bình tĩnh giờ khó có thể che giấu tức giận cùng thất vọng. Ánh mắt rời khỏi Hiền Viên Tiêu đã mất đi lí trí, lạnh lùng liếc nhìn Lộc Hải quỳ rạp trên đất.

- “Chẳng nhẽ Lộc Hải ngươi tuổi đã cao mà đến cả tâm cũng hồ đồ sao?. Ai có phải nên cho ngươi cáo lão hồi hương không?”

Lộc Hải ngẩng đầu sợ hãi nhìn thái hậu rồi lại quỳ rạp trên mặt đất:

“Lão nô đáng chết, thỉnh thái hậu thứ tội”.

Thái hậu hừ lạnh một tiếng, xoay người nhìn Sở Sở ngây ngốc đứng lặng một bên, thanh âm hờ hững vô tình:

“Ngày hôm nay ai gia thay hoàng thượng chấp nhận ngươi, ngươi hãy ở lại thị tẩm đi, ai gia sẽ cho ngươi một danh phận”.

Nói xong lại ra lệnh cho mấy người hầu cận:

“Đem đứa nhỏ này về Từ Ninh cung của ai gia đi, tuyên Triệu thái y lập tức tiến cung yết kiến”

- “Dạ!!!”.

Mấy người đồng thanh đáp.

Sở Sở hoảng sợ trừng mắt nhìn thái hậu, há hốc mồm muốn hỏi nhưng lại bị khí thế bức người của thái hậu chèn ép cuối cùng cũng không nói nên lời. Lão thái hậu rõ ràng thấy ánh mắt mờ mịt đầy nghi hoặc của Sở Sở nhưng chỉ nhìn nàng một cái liền xoay người bỏ đi. Ngừng một ngày, tuyết lại rơi.

Từ Ninh cung.

- “Triệu thái y, người thế nào?”.

Thái hậu buông phật châu trong tay, nhìn thái y từ phòng đi ra.

- “Bẩm thái hậu! Lãng cô nương là do kích động, hơn nữa trong cơ thể cô độc tác quái, vốn là thân thể suy yếu vạn phần, lại chịu không nổi đả kích nên mới ngất đi, nhưng Lãng cô nương tinh tâm tu dưỡng một thời gian bệnh tình sẽ có chuyển biến”. Triệu thái y cung kính.

- “Tu dưỡng”.

Lão thái hậu cúi đầu thì thầm tự nói, mắt lại nhìn về phía thái y:

“Được rồi! Ai gia đã biết, ngươi đi xuống đi”.

- “Dạ! vì thần cáo lui”.

Thái hậu cho mọi người lui, trong phòng chỉ còn Thượng Quan Lăng vừa tỉnh dậy :

“Nếu ngươi nguyện ý, ai gia có thể giúp ngươi ra ngoài”.

Ta mờ mịt nhìn quanh bốn phía hồi lâu ánh mắt mới dừng lại trên mặt thái hậu.

- “Ta được cứu sao? Lão thái hậu cứu ta sao?”.

- “Ai gia không có gì đưa cho ngươi, vòng ngọc này ai gia đeo nhiều năm, tặng ngươi làm kỉ vật”.

Lão thái hậu tháo vòng ngọc đeo trên tay xuống, lấy một cái bình ngọc lưu ly nhỏ trong hòm, đi đến cạnh ta ngồi xuống :

“Ai gia còn có mấy viên hồi xuân đan, khi nào ngươi thấy khó chịu thì ăn vào”.

Ta nhìn thái hậu thật sự không hiểu, lão thái hậu thật sự chưa bao giờ nói đứng ở phe ta, cho dù ta và Sở Sở có làm gì người cũng chỉ cười cười, cũng chưa bao giờ động thủ, ta chỉ hi vọng người đứng ngoài chuyện của ta và Hiên Viên Tiêu, thế đã tốt rồi. Nhưng hôm nay...

- “Đừng nhìn ai gia ngốc nghếch vậy”. Lão thái hậu ôn nhu nở nụ cười giống như xem ta là con cái trong nhà, người dịu

dàng đưa tay lên trán ta :

“Ngươi rút cuộc có muốn ai gia đưa ngươi ra khỏi đây không?”

- “Muốn”.

Ta hoàn toàn thanh tĩnh, lập tức lên tiếng trả lời, sợ người đổi ý. Thái hậu cười cười, ung dung trả lời.

- “Ngươi không biết ai gia vì cái gì phải giúp ngươi rời đi sao?”.

Thái hậu vẫn quyết định kể để cho nàng hiểu được:

“Ai gia nói thật với ngươi, mới gặp ngươi ai gia liền thực thích ngươi, ai gia thậm chí còn cảm thấy ánh mắt hoàng thượng thực sự không sai. Sau đó ai gia lại phát hiện, lòng ngươi không đặt nơi hoàng thượng, trong tâm hoàng thượng”.

Thái hậu dừng lại nhìn vào đôi mắt trong trẻo tựa hồ thu :

“Dù lòng ngươi không có hoàng nhi của ai gia, ai gia cũng không cho phép, ai gia cảm thấy nếu cho ngươi tiếp tục ở lại bên người hoàng thượng, sẽ có ảnh hưởng không tốt với hoàng nhi của ta, Hoàng thượng là chủ nhân Kim quốc, là trụ cột của Hiên Viên vương, hoàng nhi có rất nhiều việc phải làm, trọng trách rất lớn, hần là quân là vương, là người quan trọng trong thiên hạ, ngươi ở bên cạnh hần làm cho hần quên đi trọng trách của bậc quân vương. Hoàng thượng không phải người vô tình, người đã động tâm với ngươi. Cho nên ai gia quyết định giúp ngươi rời đi. Nhưng đi rồi sẽ không còn đường trở lại, ai gia không thể giữ lại người có thể ảnh hưởng đến sự nghiệp lớn của hoàng nhi”.

Ta nghe xong lời nói của thái hậu, nhìn người thật lâu, cuối cùng âm thầm cười nói:

“Thái hậu yên tâm! Ta sẽ không trở về”.

Đi qua tâm cung, thái hậu dừng bước đưa tiễn, thấy Lăng Nhi một mình đi ra cửa phía Tây hoàng cung.

Ngày thứ hai. Hiên Viên Tiêu mờ mắt, nhìn thấy rõ người hần ôm chặt trong lòng, không cần nói cũng biết trong tâm hơi động, hần mới hoảng hốt khiếp sợ, lý trí thanh tĩnh vài phần, nét cười chua xót lan tỏa khắp mặt. Hiên Viên Tiêu hờ hững đứng lên, không gọi người hầu, một mình mặc ngoại bào đẩy tâm cung đi ra.

Lộc Hải vẫn quỳ gối bên ngoài, nghe động lập tức dương mắt nhìn lên: “Hoàng thượng...”. Thanh âm run rẩy, Hiên Viên Tiêu nhìn Lộc Hải: “Thái hậu cho ngươi quý?”.

Lộc Hải cúi đầu đáp:

“Bẩm hoàng thượng, thái hậu mang Lăng chủ tử đi vẫn chưa trách phạt lão nô, lão nô là tự cảm mình phụ thánh ân”.

- “Được rồi ngươi đứng lên đi, tốt xấu cũng là đại nội tổng quản của trẫm, quỳ gối nơi này còn ra bộ dáng gì nữa. Hiên Viên Tiêu thay đồ, liền đi tới Từ Ninh cung

Từ Ninh cung

- “Nhi thần vẫn an mẫu hậu”.

Thái hậu nhìn con cười cười chỉ vào ghế đối diện nói :

“Ngồi đi!”.

Hiên Viên Tiêu cũng không nói gì, đi đến bên thái hậu ngồi xuống.

- “Người đã đi rồi”.

Thái hậu thản nhiên nhấp một ngụm trà nói. Hiên Viên Tiêu run sợ hồi lâu, cuối cùng không còn gì để nói, yên lặng đi khỏi Từ Ninh cung.

Hắn đi tới Trường Nhạc cung. Buồng lò sưởi bên trong không một bóng người, cửa sổ không đóng, gió từng cơn lùa vào. Lò sưởi sớm đã tắt, tuyết lớn rơi bên ngoài làm cho người ta lạnh cả trong tâm. Hiên Viên Tiêu lập tức ra lệnh cho thị vệ trong cung tìm một vòng. Cũng phải Thập Tứ đi tìm ở cả Cẩm Hâm nhưng không thấy gì cả. Thọ yến kéo dài trong ba ngày, ngày thứ hai người ở Trường Nhạc cung đã trốn đi. Khách khứa, quốc sư đại thần gì chứ, đều gấp quỹ đi thôi! Hắn một nhìn ở Trường Nhạc cung ngồi xuống, ủ rũ như tượng đá, tuyết rơi trên người hai mắt hắn lạnh lẽo nhìn về phía Trường Nhạc cung, bốn phía yên tĩnh không có chút thanh âm, mặt trời dần lặn. Tất cả chìm trong ánh chiều tà còn sót lại, Trường Nhạc cung càng trở nên thê lương tĩnh mịch, cho đến khi những ánh dương đã tắt đôi mắt ánh kim kia vẫn không rời khỏi cung, không biểu lộ gì cả, chỉ là yên lặng chờ. Đêm đã khuya, có lẽ là nửa đêm, một người tiến lên cửa Trường Nhạc cung nhìn Hiên Viên Tiêu mãi, chậm rãi mở miệng :

“Hoàng nhi! Ngày mai Ngô Yến, người chẳng nhẽ không muốn đi sao? Khách khứa đại thần cũng không muốn quân sao? Người còn nhớ họ mình là Hiên Viên không?”.

Hiên Viên Tiêu mắt nhắm tịt tai ngơ, không ngẩng đầu không đáp lời, lúc lâu sau mới mở miệng nói một câu :

“Mẫu hậu không cần che ở cửa, nàng trở về ta cũng sẽ không chấp nhận”.

Lão thái hậu giật mình. Ban đêm tầm tối, ánh trăng trên mặt đất lạng lẽ tỏa sáng, hoàn toàn yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cẩn Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 165: VÌ MỘT NGƯỜI KIA, CHIẾM LẤY THIÊN HẠ

Thái hậu chậm rãi tiến lên, nhẹ nhàng đem áo lông cừu khoác lên người Hiên Viên Tiêu, ngồi xuống cạnh hắn.

“Hoàng nhi, ai gia hiểu người”

Thái hậu thoáng nhột nhột cười.

“Ai gia cũng từng giống như người”.

Nàng thấy Hiên Viên Tiêu như cũ không hề phản ứng, than nhẹ một hơi, lại nói:

“Hoàng nhi, người vốn không giữ được nàng.”

Hiên Viên Tiêu rốt cục con người giật giật, lông mi run rẩy, có lẽ nhếch mép cười, sắc mặt vẫn không đổi. Thái hậu nhìn hắn, chỉ thấy hoàng nhi vẫn ngồi không nhúc nhích, ôm chặt đầu mình, một thân vô lực, thậm chí nàng thấy con người hắn đỏ hồng. Từ đó một chất lỏng trong suốt lạng lẽ chảy ra. Một lát sau, thái hậu hiểu ra. Nàng vẫn cho rằng người kia rất nhỏ bé, trong lòng hoàng nhi nàng người đó thật mờ nhạt. Bắt đầu từ khi nào thứ quan trọng nhất trong lòng hoàng nhi đã đổi thay, nhưng thứ thực sự trọng yếu ấy đã mất đi rồi.

“Chỉ cần người là người mạnh nhất thiên hạ, người liền có thể bảo vệ nàng”

Rốt cục Hiên Viên Tiêu chậm rãi ngẩng đầu lên, từ từ nhìn về phía thái hậu.

“Hoàng nhi à, trước có được thiên hạ này đi, khi thiên hạ này đều là của người, nàng tự nhiên cũng là của người.”

Thái hậu nhìn sâu vào mắt Hiên Viên Tiêu cười nhẹ, tình mẫu tử ấm áp, nàng khẽ đưa tay phủi những hạt tuyết trên người hắn:

“Không ai có thể cự tuyệt đáng quân vương duy nhất trong thiên hạ.”

Hiên Viên Tiêu khẽ hạ mi mắt, giống như đang tự vấn. Tâm, bàng hoàng. . .

“Nàng lúc đi có nói gì không, có nói ... Bánh Trôi..”

Một trận gió trong trời nhưng lạnh lùng thổi qua Trường Nhạc Cung trống rỗng. Hiên Viên Tiêu nắm thật chặt áo khoác trên người, trong giọng nói mang theo thê lương cùng bất lực không thể che giấu. Hiên Viên Tiêu rốt cục hiểu cái gì đối với hắn mới là quan trọng nhất. Hai mươi mấy năm nay, địa vị của hắn ngày càng cao, hoàng tử, thái tử, cuối cùng trở thành bậc đế vương muôn người ngưỡng mộ. Nhưng tận sâu trong thâm tâm, hắn lại khao khát thứ khác. Hắn khát vọng tình thân, khát vọng sự quan tâm, khát vọng sống bình yên. Có lẽ hắn chưa bao giờ chạm được đến điều đó, hắn vĩnh viễn chỉ có thể dựa vào chính mình, vĩnh viễn sống trong một thế giới ngập tràn âm mưu. Giây trước quan tâm đến hắn, giây sau đã có thể hạ độc hắn.

Bao nhiêu năm hắn chưa từng thấy điều gì thực sự trong trời, trừ một đôi mắt trong suốt sắc xanh kia.

Có thể thế nào đây?

Ánh mắt cũng có thể là nơi che giấu tâm địa rắn rết.

Như thế, hắn oán hận, oán hận chính mình ngu xuẩn.

Như thế, hắn có thể không bao giờ chân thành tin tưởng điều gì điều gì cả.

Nhưng, nếu như không gặp người kia, không trò chuyện với người kia, liệu có phải hắn may mắn không?

Kì thật, là may mắn đi.

Vẫn sống trong bóng tối, vẫn không biết đến ánh sáng, biết đến sự ấm áp, đó mới là hạnh phúc.

Có lẽ người kia đã thay đổi cuộc sống của hắn, hủy đi tâm cơ để vương một đời của hắn, nhưng không hiểu sao hình bóng người đó lại ăn sâu vào linh hồn hắn, hắn không thể quên đi, tựa như nó đã chạm vào nơi sâu nhất trong tâm hắn, ngay cả thời gian cũng không thể xóa mờ. (Đoạn này ta chém T.T)

Thái hậu trong lòng thầm đoán phản ứng của Hiên Viên Tiêu, hoặc phái ám vệ lập tức đuổi theo, hoặc lớn tiếng trách mắng nàng đã can thiệp vào, chỉ duy không tính đến Hiên Viên Tiêu như người mất hồn, ngồi ở Trường Nhạc Cung ngẩn người, nói câu được câu không làm người ta không thể hiểu nổi. Bộ dáng này của Hiên Viên Tiêu càng làm thái hậu cảm thấy mình giúp Thượng Quan Lăng rời đi là đúng, người không thể có chút nhược điểm, hiện tại mọi thống khổ đều đã ném trải qua.

“Nàng nói nàng sẽ không trở về”. Thái hậu bình tĩnh nói

“Bánh Trôi là cái.”

Thái hậu còn chưa nói xong, nàng căn bản không biết mình nói sai câu nào, vừa rồi Hiên Viên Tiêu còn sa sút tinh thần, bỗng nhiên liền giật chân giật dừ đứng lên:

“Cái gì gọi là không trở về, còn không bằng cái gì cũng không nói. Nàng đây là phản bội. Phản bội. Ta thương tâm bao nhiêu nàng có biết hay không? Ta nhất định phải giáo huấn nàng. Ta muốn nàng đuổi theo ta giải thích, đuổi theo ta nhận sai, quì xuống van cầu ta tha thứ cho nàng. Nàng phải thề không dám rời ta đi nữa.”

Thái hậu nghe được liền sửng sốt, Hiên Viên Tiêu sau một đêm yên lặng, lúc này đây mọi tâm tư dồn nén như vỡ òa ra. (hic ta chém T.T)

“Vậy ngươi phải trở thành vua của cả thiên hạ này!”, suy nghĩ một lát, thái hậu nhấn mạnh từng chữ.

Hiên Viên Tiêu giống như bị lời nói của thái hậu kích thích, bỗng cười ha hả, khoe mắt, đuôi mày đều cười, ngay cả lồng ngực cũng điên cuồng run rẩy.

“Trẫm muốn thiên hạ này, trẫm muốn dùng ngàn dặm giang sơn để vây trụ nàng.”

Thái hậu ở phía sau Hiên Viên Tiêu hơi nín thở.

“Bệ hạ, người không thể hoàn thành tâm nguyện, ta sẽ cho con trai người thay người hoàn thành, ta muốn cho ngàn dặm giang sơn đều khắc tên Hiên Viên Gia chúng ta.

Ngước mắt nhìn rừng bạch dương được bao phủ bởi lớp tuyết mỏng, ta nhất thời luống cuống. Dưới ánh trăng bạc, trên mặt tuyết trắng, một người khoanh tay đứng yên lặng. Y phục trắng khê lay, mái tóc trắng nhẹ nhàng tung bay, đôi mắt bạc lạnh đậm xa cách. Hắn cứ như vậy đứng lặng trên sắc trắng của tuyết, bình tĩnh nhìn ta, cùng với từng trận gió lạnh, mùi hoa ngọc lan cô độc thân nhiên của hắn nháy mắt tập trung toàn bộ sự chú ý của ta.

Hắn nói:

“Lân này Cô không đến muộn.”

Ta cười cười, tiến lên vài bước, nhìn thấy cặp mắt bạc xinh đẹp kia, vô cùng tiêu sái nói “Vân tiên nhân, đã lâu không gặp.” Chậm rãi vươn tay cho hắn, cứ việc bắt tay có lẽ hơi ngốc, nhưng trong nháy mắt đây chính là lựa chọn của ta. Đôi mắt màu bạc của hắn dao động, lộ ra khoe môi mỏng lạnh như băng khê giết, ngay sau đó, bàn tay lạnh băng liền đặt lên mặt ta, đầu ngón tay mềm nhẹ vuốt ve.

“Thật tốt, ngươi còn sống.”

Đôi mắt lưu chuyển, tuy rằng dịu dàng trong suốt nhưng lại lạnh khốc vô tình.

“Không cho người đi nữa.”

Thần sắc bình tĩnh, âm thanh tự nhiên trong trẻo nhưng lạnh lùng mà trầm thấp.

Ách, thành thực mà nói có một giây trong lòng cực kì không thoải mái. Vân tiên nhân có lối suy nghĩ không thể dùng ý nghĩ người thường để lí giải. Ta coi như không có nghe thấy. Ta cái gì cũng chưa nghe thấy. Không, ta quyết định cho Vân Tiên Nhân lạnh như băng này một cái ôm thuần khiết mang theo ấm áp hữu nghị, vì thế ta chia hai tay chuẩn bị ôm lấy hắn, cạc cạc. Ách, Không phải đâu ?!

Bỗng dưng bàn tay ôn nhu trên gương mặt ta vung lên, Âu Dương Vân vận công tạo nên một luồng chân khí cực đại. (hức ta chịu thôi, ta chém ta chém ta chém)

Trong phút chốc liền cảm nhận được một luồng khí mạnh, ta đột nhiên bị bắn xa ba thước.

Âu Dương Vân thu lại khí lực, thấy nước mắt tức giận của Thượng Quan Lăng, trong lòng đột nhiên căng thẳng, con ngươi bạc lộ ra vẻ áy náy, có lẽ định nói gì, lúc sau lại bình tĩnh lãnh đạm

“Cô không muốn người ngoài đụng chạm, nhưng...”

Hắn lại nhìn ánh mắt Thượng Quan Lăng, con ngươi màu bạc khẽ chớp, do dự một hồi mới nói

“Nhưng nếu người thích... Cô..Cô có thể ngoại lệ”

Bỗng nhiên Âu Dương Vân duỗi tay ra, ta đã bị một cỗ lực đạo mạnh mẽ kéo qua, tiếp theo ngã vào một cái ôm không có độ ấm, trong nháy mắt hàn khí vây quanh người.

Ta trong lòng ngạc nhiên, đây là chuyện gì vậy?

Xung “Cô” với ta, còn không thích bị người ngoài chạm vào, người ở Tiên Nguyệt Phưong đều như vậy sao Vân Tiên Nhân?

Hừ, người không cho lão tử ôm, hiện tại dựa vào cái gì đòi ôm lão tử.

Ta ra sức gẩy dựa trong tay Âu Dương Vân, ngửa đầu nhìn hắn, ôn nhu như nước nói:

“Bỏ cũng không thích bị người ngoài đụng chạm”

Âu Dương Vân ngơ ngẩn nhìn ta, đuôi mày xinh đẹp hơi hạ, tiếp theo con ngươi màu bạc khẽ chớp, lại lập tức như tỉnh ngộ, lộ ra một nét cười khó có thể diễn tả, ngữ khí bình tĩnh như trước tựa hồ lãnh đạm “Lăng nhi, người đang nói mát, đúng không?”. Trong khoảnh khắc đó, gương mặt hắn tựa như tỏa sáng, đẹp đến nỗi dường như không còn thuộc về người phàm, làm cho người ta phải thất thần.

“Không phải”. Ta giương mi tức giận,

“Ai nói mát a, ta đây thuần khiết có thể sánh ngang vàng 24k nha”

Một tiếng cười khê không dễ phát giác theo khước môi lạnh như băng tràn ra.

“Tu luyện Tuyệt mạch thần công, nhất định phải phối hợp với Thanh tâm quyết, ta hiện giờ Mạch tuyệt đã luyện đến tầng thứ tám, thiên hạ này khó gặp địch thủ”.

Cái gì? Đây là thứ gì vậy? Nghe tên lãnh vô cùng. Ta chả ham hố gì đâu.

“Thanh tâm quyết tu đến tầng thứ 9 liền đoạn tuyệt thất tình lục dục, lấy nghịch thiên mà luyện thành.” Trong mắt đã không còn một tia cảm tình.

Cái gì thần công, rõ ràng là ma công.

Nghe đến Vô Cầu kể cho ta việc Vân Tiên Nhân biết tin ta chết, sau đó ra sức tàn sát hàng loạt dân trong thành, ta liền buột miệng

“Không thể luyện nữa!”.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 166: Chính là muốn cướp người, người làm gì được ta

“Vi cái gì?” Âu Dương Vân lạnh lùng, con ngươi hiện lên một tia sắc bén, nhìn thấy ta liền vươn tay đến gọi.

“Lăng nhi, lại đây”

Ta liền lui về sau mấy bước, đứng lại

”Người còn sống chính là muốn có thất tình lục dục, nếu không có thì còn ý nghĩa gì?” Ta nhẹ giọng nói.

Âu Dương Vân không đáp, chăm chú nhìn ta một hồi, hần tiến lên vài bước, lại nói

“Lại đây.” giọng điệu có chút cao hơn

Bất giác, ta lại lui về phía sau, dường như hành động của ta chọc giận hần, khuôn mặt đẹp lại âm trầm thêm vài phần.

Xem ra người này tính tình vẫn như vậy, luyện công phu này nọ làm chi nha.

Thấy ta lui bước một về phía sau, Âu Dương không biểu tình đứng lên

“Lại đây!”

“Không !” ta vội vàng che miệng, xoay người cất bước bỏ chạy

Trời không có gió, bỗng nhiên lại khiến cây bốn phía lay động, vốn chỉ có ta cùng Âu Dương Vân nơi này, đột nhiên hiện ra một đám người áo đen như bóng ma. Âu Dương Vân vừa tới lập tức phản ứng mang ta về phía sau hần che lại, ánh đao Nguyệt Huy trên tay hần lóe lên. (=]

Mang theo mặt nạ dữ tợn bằng đồng, đám người áo đen cũng không cùng Âu Dương Vân so đo, toàn bộ hướng ta quỳ xuống, cung kính vạn phần nói:

“Bái kiến chủ nhân!”

Ách... chủ nhân ?!

Chợt thấy bên tai thổi qua hai trận gió lạnh, ta vội ngẩng đầu.

Một người ngân thương, áo lục

Một người lãnh kiếm, lam bào

Hai người đứng trước mặt Âu Dương Vân, gió lạnh thổi qua, tay áo tung bay.

Mạc Ly cùng độc xà biểu ca đến đây?!

Âu Dương Vân hồ hững liếc mắt qua Hạ Tử Tô cùng người bên cạnh, sau liền tao nhã thu hồi tay, thần sắc cao ngạo, thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng trầm thấp:

“Cô nghĩ người sợ hãi mà không dám ra mặt. Không nghĩ tới người cuối cùng cũng chịu đi ra rồi.” Ánh mắt lại dừng lại trên người Thượng Quan Lăng, nói:

“Còn không lại đây?”

Hạ Tử Tô giận dữ, cười lạnh nói:

“Ngôn vương đây là đang cùng ai nói chuyện? Nơi này giống như không có người cùng ngôn vương quen biết.”

Thượng Quan Mạc Ly nâng tay muốn Hạ Tử Tô ngừng nói. mi nhãn lại cùng một chỗ trên khuôn mặt nghiêm túc, hần nhìn về phía về mặt hồ hững vô nghĩa của Âu Dương Vân nói:

“Ta tới để đón đại công chúa hồi hương, mong rằng Ngôn vương tránh sang một bên nhường đường.”

Lời này làm cho Âu Dương Vân thờ ơ nhìn hần một cái:

“Người làm gì cùng Cô có quan hệ gì? Cô ở đây đương nhiên có mục đích, chính là cướp đi vương phi của Cô.”

“Cướp đi?” Tất cả mọi người kêu lên thất thanh, Hạ Tử Tô lại tức giận, ngạc nhiên trừng mắt hần, nói không ra lời.

Âu Dương Vân thân nhiên nói:

“Cô không quan tâm thân phận Lăng nhi, đối Cô mà nói, nàng chính là nữ nhân bởi Cô cả đời, điều này sẽ không thể thay đổi. Bất quá, Lăng nhi dường như không nguyện ý lại đây. Nàng không muốn, Cô không nghĩ miễn cưỡng nàng.” Thái độ hần cuồng ngạo

“Cô chính mình đi qua đó cũng giống nhau.”

Nói xong, Âu Dương Vân không để ý biểu tình kinh ngạc của mọi người, chậm rãi tiến lên, Thượng Quan Mạc Ly lập tức phản ứng, ngăn cản Âu Dương Vân, âm thanh lạnh lùng nói:

” Diêm Thất nghe lệnh, cùng Diêm điện hộ tống đại công chúa rời đi trước.” Ánh mắt nhìn thẳng Âu Dương Vân

“Thượng Quan Mạc Ly ta tuyệt không cho phép ngươi mang đại công chúa đi!”

Một trận cuồng tiếu (=.= là cười ấy nhé) truyền đến, ngân thương hướng về phía Âu Dương Vân

“Thượng Quan Mạc Ly, ngươi sao lại đem ta quên mất”

Hạ Từ Tô ngữ khí tràn ngập châm chọc

“Ngôn vương bệ hạ, không biết Mạch Tuyết Thần Công của ngươi hiện giờ đã luyện thành ? Từ Tô ngày đêm chờ mong có thể cùng bệ hạ luận bàn một phen!”

Đôi mắt màu bạc ngọc lưu ly không hề mang một tia cảm tình chớp chớp, vẫn mang vẻ lạnh lùng như trước

” Ngươi có muốn cũng thế, không muốn cũng thế. Cô đều đã định rồi”

Con ngươi màu bạc dần bị nhuộm bởi màu đỏ đậm, trong lúc đó bỗng dưng sầm chớp, cùng cuồng phong gào thét nổi lên, bay đầy trời tuyết

“Ngươi chính là không biết tự lượng sức mình.”

Âu Dương Vân chậm rãi di động bước chân, thân ảnh tao nhã giống như một nhà thơ, tư thế xinh đẹp mềm mại tựa như nước chảy, bất cứ ai cũng không thể rời mắt khỏi thân ảnh kia.

Tại lúc này gió tuyết tựa như đều ngưng trệ.

Gió mạnh chỉ tập trung chỗ mọi người đứng nơi này, mà sương tuyết đều tụ tập chung quanh Âu Dương Vân, cánh tay hần nhẹ nhàng hạ xuống làm cho xung quanh hiện ra một màn nước, giống như có sinh mệnh, di động xung quanh hần, hình thành vàng sáng màu bạc.

Vàng sáng ngày càng thịnh, hào quang ngày càng lớn, ánh sáng màu bạc kia chói lóa khiến cho người ta không thể mở mắt, chỉ có thể thấy mờ mờ ánh hào quang dần ngưng tụ thành quả cầu trên tay Âu Dương Vân. Mọi người đều nín thở theo dõi, Hạ Từ Tô cùng Thượng Quan Mạc Ly ngưng thần nhìn chăm chăm Âu Dương Vân không dám lơ là.

Vàng sáng chiếu rọi khuôn mặt anh tuấn lúc xanh lúc trắng của Âu Dương Vân, vừa xinh đẹp lại có phần quý dị, nhìn qua màn ánh chỉ thấy hai tròng mắt đỏ đậm thâm thụy của Âu Dương Vân xuyên thấu lại đây khiến cho người khác rung mình.

Quả cầu màu bạc cùng lam trên bàn tay Âu Dương Vân chuyển động cực nhanh.

Nhìn thấy ánh mắt Âu Dương Vân ngày càng âm u, bất cứ ai đều biết tiếp theo tất nhiên là một sát chiêu lợi hại.

Thượng Quan Mạc Ly chưa bao giờ thấy qua loại võ công này, âm thầm kinh hãi. Lập tức thu hồi biểu tình, tập trung tinh thần đưa nội lực đẩy lên cực hạn, bên tai mơ hồ truyền đến âm thanh của khung xương sai động.

“Mạch Tuyết Thần Công tầng thứ tám?!” Hạ Từ Tô gian nan mở miệng, thanh âm có chút sợ hãi.

Âu Dương Vân ánh mắt hơi hơi nheo lại, vui sướng như tìm được tri kỉ

“Ngươi thật biết hàng.”

Hạ Từ Tô thở dốc vì kinh ngạc, đây là một trong số những võ công thần thoại, mà người kia có thể luyện được đến cảnh giới này? Chẳng phải hẳn không phải thất truyền ma sao? Không phải không có nội công tâm pháp ma sao?

Trái tim Hạ Từ Tô đập loạn cùng nỗi khiếp sợ to lớn trào dâng.

Thân là người học võ, đối mặt với loại võ công này luôn khiến cho hần sợ hãi.

Hạ Từ Tô đột nhiên cười to ra tiếng:

“Hào! Rất tốt!”

Tràng cười dài chấm dứt, ngân thương trong tay hắn xoay một vòng, cơ hoành văng ra,
thân thương dài thêm vài thước.

Bất tri bất giác Thượng Quan Mạc Ly cũng giơ lên lãnh kiếm của mình, lãnh kiếm đúng là sâu như nước, mũi kiếm mang ánh sáng ảm áp, ở dưới ánh trắng toả ra ánh sáng rực rỡ.

Trong mắt Âu Dương Vân loé ra tia sáng kỳ dị.

Dựa vào ngươi! Người điên này! Đừng có dựa vào võ công của mình cao cường chỉ số thông minh hơn người là có thể đòi đánh đòi giết !

Không thể nhịn được nữa, ta tiến lên, đột nhiên kích động một cái tát ở..... Trên mặt mình.....

Mẹ ơi, thật đau!

Nháy mắt, hào quang, gió mạnh đều ngừng.

Ba người cao ngạo kia cũng thành thật , đem ta vây lại thành vòng tròn nhỏ, ánh mắt khác nhau nhìn ta chằm chằm.

Vân Tiên Nhân lãnh đạm , trong mắt màu đỏ thông thả cời ra, ánh mắt vui mừng kia từng thoáng hiện một nét đỏ đậm, đã làm cho người ta sợ hãi.

Độc xà biểu ca tức giận không nói lên lời, khoa trương tròn mắt, phần nộ giống như có thể phun ra lửa.

Bình tĩnh thu kiếm vào vỏ, Mạc Ly nhìn thấy ta, ôn nhu nở nụ cười.

“Ngươi điên ư?! Muốn đánh cũng nên đánh vào mặt của hắn!” Từ Tô biểu ca hung hăng trừng mắt nhìn ta, liếc mắt một cái nâng tay chỉ hướng Vân Tiên Nhân.

Ta cười khò. Các ngươi lập tức đầu võ , trường hợp kia nếu ta không “Tự mình hại mình” Các ngươi còn để ý đến ta sao? Còn không phải tất cả đều coi thường ta sao!

Ta kéo xuống tay của Hạ Tử Tô đang chỉ vào Âu Dương Vân, cười hi hi nói:

“Biểu ca, Tô gia chúng ta chính là coi trọng lễ nghi, nếu để ông ngoại biết ngươi lấy đầu ngón tay chỉ vào người khác, lão nhân gia sẽ rất thương tâm!”

Lại thay đổi xem thường một cái.

Ta lại nhìn về phía người bên cạnh, cười mở miệng:

“Này, Mạc Ly, đã lâu không gặp!”

Hắn cũng không ngay lập tức đáp lại, ta liền cấp cho hắn một cái ôm, thuận tay ăn đậu hủ mềm cạc cạc.

“Ách.....”

Ta chỉ ôm người bên cạnh một chút thôi mà, giây tiếp theo hai cánh tay đã bị hai người kia mãnh liệt kéo về hai hướng ngược nhau.

“Ai ai, ta là người nha!~~~~” mẹ ơi, lão tử bị xé ra làm đôi rồi!

Âu Dương Vân, Hạ Tử Tô liền thu lực đạo nhưng lại không có buông tay.

Ta xấu hổ ho một trận, cũng không quên mỉm cười .

Ta sợ hai bạo nhân này. Hai người dễ dàng nổi nóng.

Vẫn là Mạc Ly của nhà ta tốt nhất. Nam nhân đoan chính cùng ôn lương như ngọc!

“Quốc sĩ đại nhân của ta, Vinh An Vương của ta, hai người thân ở nước khác để triều đình vắng vẻ, vương vị cũng không để ý, xin hỏi hai người định giải thích như thế nào” Ta bỏ ra hai tay đang bị giam giữ, nhướn mày tà tà cười, ôm hai tay nhìn điệu bộ ngậy ngốc của biểu ca cùng người bên cạnh.

Sau đó ánh mắt chuyển đến trên người Âu Dương Vân, đón nhận cấp mắt ngọc lưu ly màu bạc kia, ta thu lại ý cười, nghiêm mặt nói:

“Không muốn ngươi luyện cái thần công kia! Nếu một ngày nào đó ta không theo ý ngươi, ngươi không giận, không lưu tình chút nào đem ta giết chết cũng không hối hận, như vậy là đúng sao? Chẳng lẽ ngươi cảm thấy như vậy là tốt sao? Vân Tiên Nhân!”

Âu Dương Văn nhất thời đại ra.

“Vân Tiên Nhân, Thượng Quan Lăng ta không muốn người như vậy.” Ta nhẹ nhàng giải thích, dùng thần ngữ nói.

Ngọc Quốc, hoàng cung

Dưỡng Tâm điện, tây buồng lò sưởi.

“Chuyện cười, trăm làm sao có thể đáp ứng!” Hai tròng mắt Thượng Quan Thiên sắc lạnh, có chút tức giận nhìn lúm đồng tiền như hoa trước mặt.

“Bệ hạ, ngài không cần nhăn tâm như thế đem ta dễ dàng cự tuyệt.”

Một thân áo hồng sam, cùng trăm bạch mai, hai tròng mắt tím diễm dứa lẳng lơ cười.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 167: Luôn không hay ho, là thói quen sao?

“Trăm dựa vào cái gì mà đáp ứng người?”

“Chỉ bằng việc bọn Vĩnh An Vương không mang trưởng công chúa trở về”. Ánh mắt tím khép hờ càng phát ra yêu mị, “Trưởng công chúa tất phải đi Lương quốc, bởi vì Đông Phương Cửu còn sống”

Nháy mắt, Thượng Quan Thiên nắm chặt hai tay, khớp tay trắng bệch.

“Bệ hạ nếu trợ ta đi lên vương vị, ta chắc chắn sẽ dốc hết sức giúp bệ hạ đón công chúa hồi hương”. Giấu cợt một tiếng, tử nhãn nhìn về phía Thượng Quan Thiên: “Ta chỉ muốn mượn bệ hạ một cái hồ phù nhỏ thôi mà”.

Thượng Quan Thiên dõi theo hắn, mím môi không nói.

“Bệ hạ cũng không muốn vương đệ của ta lại đem trưởng công chúa cầm tù”. Cười cười “Chính là muốn mượn bệ hạ một cái hồ phù nhỏ thôi”.

“Hảo! Trăm đáp ứng người”.

Lương Quốc, Phụng Dương thành.

Duyệt Lai khách điểm.

Sau khi ta không ngừng khuyên bảo, Vân Tiên Nhân một thân bạch y cũng chịu đổi sang lục y thanh nhã giống như mưa bụi Giang Nam, cả người có vẻ ôn hòa.

“Uy, Vân Tiên Nhân, tóc của người thật là đẹp nha, vừa dài vừa mượt.

Lặng lẽ chia ma trảo.

“Ai, đau quá!” Hừ, dám đánh vào tay của ta

“Đã nói ta không thích người khác động vào!” Thấy ta nhú mị, Vân tiên nhân do dự khẽ thổi vào vết thương trên tay ta. “Lần sau người muốn chạm vào ta hãy nói một tiếng”.

“Được, ta đáp ứng”. Ủy khuất nhìn hắn.

Vân tiên nhân thở dài thỏa hiệp nói “Ta muốn ngừng tu luyện thanh tâm quyết...về sau ta sẽ chú ý”.

Ta cười cười, vỗ vai Vân tiên nhân khen ngợi, Khụ khụ...phát hiện khóe môi hắn hơi hơi run rẩy hai cái.

Ta cùng Âu Dương Văn lặn lội hơn nửa tháng, đêm qua rốt cục cũng tới Phụng Dương thành.

Vì sao ta có thể cùng với Độc xà biểu ca và Át tiến đến Lương quốc.

Vì sao ta cùng Vân tiên nhân cũng đến Lương quốc.

Ha ha, kì thật đối phó với những lời ác độc của biểu ca cũng không khó lắm. Mặc Ly của ta cũng không làm trái ý ta, ta nói muốn đi Lương quốc, nhất định phải đi, hẳn tự nhiên đứng về phía ta, sau đó chính là hai so với một. Lời nói của độc xà biểu ca khó thắng được hai người, chỉ có thể thỏa hiệp, bằng không ta liền khóc nháo làm phiền hẳn đến chết.

Về phần Vân tiên nhân, Khụ...nói đến có chút dài, căn bản không thể giảng giải rõ. Trong đó quan trọng nhất có vẻ như là ta nói với hẳn, ta trúng độc đã phát tác quá một lần chỉ sợ sống không được bao lâu, ta không muốn khi qua đời phải tiếc nuối. Nhất định phải nhìn xem tên ngốc kia vì ta mà rơi xuống vực thật sự còn sống, nhất định phải chứng kiến mới có thể an tâm, ta an tâm...sẽ đem thân thể Thượng Quan Lăng trả lại cho ngươi, có lẽ linh hồn của nàng ta còn có thể trở về. Khụ...cứ coi như có tính chất lừa gạt, ta có thể trở về hiện đại, tự nhiên có thể đem linh hồn Thượng Quan Lăng trở về cho hẳn.

Cho nên ta cùng Vân tiên nhân đạt tới một cái hiệp ước ngầm, chờ ta nhìn thấy Đông Phương Cửu bình yên vô sự ta liền đem thân thể Thượng Quan Lăng trả lại. Vân tiên nhân vì an toàn của “Con tin” Hẳn liền tự mình hộ tống ta đi Lương quốc.

Ngươi nghĩ sao nếu là cơ thể của ta bị nhân sĩ chém bảy tám đao, thời điểm hẳn có được thân thể Thượng Quan Lăng. Đó không phải là thiếu sót đáng tiếc sao. Với tính cách của Vân tiên nhân, hẳn làm sao cho phép chuyện như vậy phát sinh.

“Vân tiên nhân. Ngươi lớn lên rất giống một người nha! Đừng nói thời điểm ngươi tóc bạc ta còn không biết, nhưng hiện tại nhìn xem, thật sự rất giống” Ta nhìn chăm chăm vào mặt Vân tiên nhân ngây thơ nói

Âu Dương Vân nao nao. Chợt xoay người ngồi xuống một bên, tựa hồ không nghe đến lời của ta.

“Ôi chào Vân tiên nhân!...ta nói chính là sự thật nha, người thật sự rất giống, ta không phải nói ngươi lớn lên giống hẳn, ý của ta là...”

“Câm miệng!..”

Bị con ngươi đỏ sậm của Âu Dương Vân đảo qua, ta nhất thời giật mình

Âu Dương Vân chợt hạ mặt, sau khi trầm mặc, hẳn mới nhìn hướng ta hỏi “Ngươi tính khi nào đi tìm Đông Phương Cửu”.

Đột nhiên bị hỏi trực tiếp như vậy, ta có chút ngây người, bưng tỉnh mới cười hì hì nhìn về phía Vân tiên nhân “Ta ngày mai nghĩ biện pháp tìm được Y Y hoặc Khanh Trần, sau đó nhờ nhóm nàng nghĩ biện pháp giúp ta.”

Âu Dương Vân khinh thường hừ một tiếng “Tìm các nàng làm chi, Cô tự có thể mang ngươi đi”.

Gõ một cái lên trán Vân Tiên Nhân, ta thừ nha “Lại tự xưng Cô”.

Vân Tiên Nhân khé miệng run rẩy lạ, trong mắt đỏ ngầu lại tối sầm.

“Ngươi ngày mai trở về đi thôi, chờ ta xác nhận họ Đông Phương Cửu kia thật bình an vô sự, sau sẽ đi Ngôn Quốc tìm ngươi, đem thân thể Thượng Quan Lăng trả lại cho ngươi. Đương nhiên nếu ngươi có thể hảo tâm cho ta sống lâu vào ngày, để ta tự mình tất thờ sẽ đem thân thể Thượng Quan Lăng trả cho ngươi, ta liền a đi đà phật thay tổ ca cảm ơn ngươi.

Âu Dương Vân như có suy nghĩ gì nhìn ta, đôi con ngươi như nước hồ thu ôn nhu bình tĩnh, hẳn chậm rãi nói “Ngươi có thể vẫn dùng thân thể Lăng Nhi, nhưng...tóm lại ngươi không cần gấp gáp, ta có thể đợi.

Ta vừa định cao hứng tán dương hẳn hai câu, động lòng người Vân Tiên Nhân còn nói thêm “Dù sao độc của ngươi phát tác đã quá một lần, theo thứ tự lượt thứ ba là sau mười ngày nữa ngươi sẽ qui thiên, ta không vội.

Ách, cái này gọi là tâm tình gì đây?

“Có lẽ người nọ có thể cứu ngươi,” Vì ta bị câu nói khinh bạc trên của Vân Tiên Nhân làm cho khó chịu nên ta căn bản không nghe đến câu sau hẳn nói như quan tâm ta, lại cũng như thì thào tự nói với chính mình.

Âu Dương Vân chau mày, khi thì mờ mịt, khi thì than thở, không biết trong lòng hẳn nghĩ gì.

Hôm sau, cửa tây hoàng cung Lương quốc

Y Y một thân cung trang vàng, bước nhanh tới chỗ ta, mờ tròn mắt khinh ngạc, “Lăng chủ tử, thật là ngài”

Ta cười, “Ai Y Y à, ngươi không biết gặp ngươi có bao nhiêu khó khăn đâu.” Ta chìa một tay, ngón tay khẽ động động, bên tai nàng thấp giọng nói “Năm mươi hai bông tuyết ngàn yêu.(= ta bắt lực)

Y Y nở nụ cười thanh thoát, hai tay cầm lấy bả vai ta, tỉ mỉ quan sát, lúc này mới than dài “Lăng chủ tử không có việc gì, thật sự quá tốt.”

“Được, ta vẫn tốt, ngươi đưa ta đi gặp tên ngốc kia đi”, ta tùy tiện nói, Y Y liền ngây ngẩn cả người, ánh mắt nàng đột nhiên trở nên mơ hồ, nói chuyện cũng trở nên lắp bắp.

“Lăng chủ tử, ngài..hiện tại Gia đã thành ngôi cửu ngũ, nô tài muốn gặp cũng không phải dễ dàng.”

Ta bất động thanh sắc nói tiếp “Không ngại, người liền đưa ta đến những nơi hắc có thể đi qua, tỷ như ngự thư phòng, điện thảo luận chính sự, ta liền xa xa liếc hắc một cái. Biết hắc bình yên vô sự, ta không có tâm tư khác, người an tâm”

Y Y nhìn ta chăm chăm, bộ dáng muốn nói lại thôi khiến lòng ta bất an.

Nếu nàng không nói, có lẽ nàng ta không biết, hoặc ta không thể biết.

Trước ta chỉ có thể nhìn, cái gì cũng không hỏi, chờ nhìn thấy Đông Phương Cửu rồi thì cái gì cũng minh bạch.

Ta chỉ mong nhìn thấy hắc một cái thôi. Nếu gặp hắc ta phải gặt nhẹ da mặt hắc, nhéo hắc hai cái xem là thật hay giả.

“Lăng chủ tử, mời đi theo nô tì”, Y Y xoay người, ta nhìn Vân Tiên Nhân cách đó không xa, dùng khẩu hình nói với hắc “Vân Tiên Nhân, tái kiến”

“Y Y, đây là chỗ nào, nó không giống với nơi ở của Đông Phương Cửu”. Ta cũng từng ở Lương quốc hoàng cung mấy ngày, đừng quên ta là quốc sư nha. Mà Y Y đưa ta tới nơi tuy rằng đơn giản nhưng cũng không kém hoa lệ, chỉ tuyệt đối không phải nơi Đông Phương Cửu thường lui tới.

“Đây là sân của nô tì, ngài nghỉ ngơi trước đã, nô tì lấy cho ngài chút đồ lót dạ.”

“Ài, Y Y người đừng đi”, ta túm tay áo Y Y, trong mắt đầy ý cười, làm như không có gì nói “Người trực tiếp mang ta đi gặp Đông Phương Cửu, ta bụng cũng no, miệng không khát, cũng không thấy phiền hà gì”

Y Y nhìn ta, sâu kín nói “Lăng chủ tử, nô tì”

Ta nở nụ cười, cười không hiểu, chính là đang cười, nhưng tâm không một tia vui sướng “Y Y người nói đi, ta cái gì cũng có thể chấp nhận”. Người đã trải qua sinh tử còn sợ gì. Một bước vào Diêm Vương điện còn sợ gì nữa.

“Nô tì sợ ngài không chịu nổi” Y Y thanh âm nồng đậm bi thương, nàng cười thờ dài, nụ cười kia chưa xót làm người ta muốn khóc, “Gia quên rất nhiều..

“Gia cũng đã quên ngài..”

Ngoài cửa một trận gió lạnh thổi qua, lá khô rơi đầy

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 168: Trời có lạnh hay không, trái tim tim băng giá cũng đã lạnh

Y Y nhìn ta, nàng ngạc nhiên khi thấy trong mắt ta bình tĩnh như mặt hồ không một gợn sóng.

Ta lặng lẽ nhìn ngoài cửa sổ, khép hờ mắt cảm thụ gió ngoài cửa sổ thổi nhẹ. Lương quốc vào đông thực ấm áp, so với Lương quốc thì Kim quốc cực lạnh, từng trận gió lạnh này thực ra có thể làm người ta thanh tỉnh rất nhiều, cũng có thể hòa tan nét cười khổ thoát hiện kia.

Không nghĩ tới theo tiểu thuyết thông thường, đoạn mắt trí nhớ kia cũng do ta viết lên.

Diễn như thật sao ?

“Chủ tử...Lăng chủ tử” Y Y có chút sợ hãi,

“Gia có thể trở về đã là thiên ân, chủ tử ngài không biết là gia chịu nhiều trọng thương, tự hủy võ công lại bị kiếm đâm qua, cơ thể suy yếu như vậy còn có thể sống.....chủ tử ngài.....”

Ta giương mắt về phía Y Y, cười cười, nói:

“Tìm cho ta quần áo của tiểu thái giám, ta muốn lưu lại ở bên cạnh hắc mấy ngày này.”

“Chủ tử, ngài.....”

“Nội vụ tổng quản không phải là mỗi ngày đều có thể ở cạnh hấn sao?”

“Lăng chủ tử.....”

Ta không nghĩ sẽ gặp Đông Phương Cửu trong hoàn cảnh này.

Càng làm ta không ngờ tới chính là ta có thể hồ hững quỳ xuống hô to vạn tuế.

Ta cùng Y Y đi tới phía ngoài ngự thư phòng, xa xa trông thấy Bạch U, hai người cười cười, nhẹ nhàng vuốt cằm, hết thấy ở xa nói nói.

Bạch U ánh mắt đảo qua ta đột nhiên sắc bén, ánh mắt dừng trên người ta, sau đó lại nhìn về phía Y Y, Y Y âm thầm cười, gật gật đầu.

“Nô tì Y Y tham kiến.”

Trong ngự thư phòng truyền đến từng trận âm thanh huyền ảo, nhưng cũng không thấy Đông Phương Cửu lên tiếng.

“Nô tì Y Y tham kiến.”

Y Y phóng đại thanh âm, trong ngự thư phòng lại như cũ không có người lên tiếng trả lời.

Y Y nghe thấy bên trong ngự thư phòng truyền ra âm thanh huyền ảo liền biết bên trong đang làm chuyện xấu xa. Mặt tái lại liền hướng phía sau Thượng Quan Lăng đứng, trong lòng âm thầm có chút tức giận, cố nén xúc động muốn xông vào.

“Vừa rồi Lưu Minh có mang theo một đám cung nữ tham kiến, phỏng chừng giờ này gia đang cùng các nàng vui đùa” Bạch U bình thản giải thích.

Y Y liếc mắt nhìn Bạch U, sau lại hướng ngự thư phòng hô

“Nô tì Y Y tham kiến.”

” Y Y tham kiến.”

” Y Y tham kiến.”

” Y Y tham kiến.”

Y Y không ngừng gọi, bên trong ngự thư phòng lại làm như không thấy. Một nhóm tiểu thái giám muốn cười lại không dám lớn tiếng, rõ ràng là đang cười nhạo Y Y. Cung nữ đi sau Y Y mặt đen lại, bọn thái giám cũng thấy được, chúng xấu hổ nghiêng mặt cúi đầu.

Đây không phải rất kì quái sao ? Y Y từ khi nào gặp Đông Phương Cửu lại phiền toái như thế? Mà trong kia dốt cuộc là là những gì mà thanh âm thông báo lớn như vậy đều không nghe được! Là không nghe được hay làm như không nghe thấy?

Y Y ở ngoài ngự thư phòng đã liên tục gọi gần trăm lần, trên trán đã rịn mồ hôi lạnh, thân thể lại run nhè nhẹ.

Bạch U cũng hiểu đây là Đông Phương Cửu cố ý, trong lòng thật sự không đành lòng, đưa tay muốn giúp Y Y một phen. Y Y cố chấp đẩy Bạch U ra, cắn chặt răng tiếp tục xin gặp.

Đông Phương Cửu có thể trở về, đáng nhờ là chuyện vui mừng, nhưng lại bởi vì hấn mất trí nhớ, làm cho không người nào có thể thực sự vui vẻ.

Đông Phương Cửu trời sinh tính cẩn thận đa nghi, lần này gặp lại bốn người họ khó tránh khỏi mang theo vài phần xa cách, trong lòng bọn họ cũng biết rõ ràng lòng trung thành không đổi, chẳng qua ngẫu nhiên làm cho người ta.....

Cửa ngự thư phòng cuối cùng cũng mở, Lưu Minh loạng choạng ôm đầu bước ra, một bên làm như có ý nâng Y Y dậy,

“Ai~đây không phải nội vụ tổng quản đại nhân sao? Ôi, mau mau vào đi, Hoàng Thượng đang chờ ngài bên trong!~”

“Hừ, Lưu Minh ngươi còn có thể nhận ra ta sao!” Y Y hung hăng trừng mắt nhìn Lưu Minh, quay đầu nhìn liếc ta một cái, ta liền theo nàng hướng ngự thư phòng đi vào.

Ta hồ nghi quét mắt đánh giá Lưu Minh. Quả nhiên hấn là Lưu Minh! Hấn không phải vẫn nhắm vào Đông Phương Cửu sao? như thế nào so với Y Y còn có vẻ được sủng hơn?!

“Lưu Minh, là Y Y đến đây sao? mau mời nàng tiến vào!”

Y Y đi vài bước qua Lưu Minh, quỳ gối trước mặt Đông Phương Cửu hướng hấn hành lễ.

“Y Y a, trăm vài ngày nay không thấy ngươi, rất nhớ ngươi, còn nói nếu ngươi hôm nay không đến gặp trăm, trăm liền sai người tới gọi ngươi đem đến, haha trăm nhớ ngươi chết đi được.”

“Hoàng Thượng nói đùa, nô tì không dám. Bất quá nô tì hôm nay từ sớm đã đến đây, một mực ngoài thư phòng xin gặp, chính là Hoàng thượng không có tuyên nô tì vào gặp.”

Đông Phương Cửu nhíu nhíu mày, lắc lắc đầu, trừng mắt liếc Lư Minh một cái.

“Lư Minh, đều tại ngươi! trẫm nghe thấy giống như tiếng của Y Y, nô tì nhà ngươi lại nói là tiếng gió, làm cho Y Y đứng ở bên ngoài lâu như vậy, không chừng một muốn chết rồi!”

“Hoàng Thượng nói phải! Nô tì đáng chết!”

Lư Minh nghe những đánh chính miệng mình hai cái, liền đem mặt tiến đến trước mặt Y Y cọt nhá nói:

“Tổng quản đại nhân, là chúng ta không nghe thấy ngài ở bên ngoài xin gặp, không bằng ngài cũng đánh ta mấy cái trút giận!”

Y Y bình tĩnh nhìn Lư Minh âm thầm cười.

“Điều này sao có thể trách Lư công công được! Chỉ trách thanh âm của ta kêu lên lại giống tiếng gió thôi!”

Ta nghe thấy cái này cũng không cười. Ánh mắt đặt trên người mỗi đêm đều đến trong giấc mộng của ta.

Người nọ một thân áo bào cùng mũ thật chói mắt. Cảm có vẻ hơi gầy yếu nhưng cũng không làm tổn hao gì phong thái tuyệt thế của hắn, mày kiếm câu mạng về thân tuần, phượng mâu trầm tĩnh.

Một giây sau, liền bỗng nhiên bình tĩnh, tự nhiên tựa như thiếu niên, bình thân ung dung giống như còn không biết chính mình đã là thiên tử, như chỉ cần gọi hắn một tiếng liền có thể chạy như bay tới, có thể đi mây về gió hô phong hoán vũ.

Đông Phương Cửu trước kia tao nhã đầy người, ánh mắt sáng, chính là nhìn hắn hôm nay khiến đôi mắt của ta đau đớn— trong ngự thư phòng đến hơn mười cung nữ, các cung nữ không coi ai ra gì vẫn cùng hắn vui chơi.

Lư Minh nhìn thấy Y Y cười một tiếng, cung kính hướng Đông Phương Cửu dâng một ly trà, sau đó ngẩng đầu đứng ở một bên.

Đám cung nữ kia căn bản không có để Y Y nội vụ tổng quản này vào mắt, bọn chúng như cũ cùng vạ tuế gia vui đùa.

Y Y trong lòng hiểu được, các cung nữ này là làm cho nàng xem.

Hoán Y cục đưa các tiểu cung nữ lần đầu vào cung cùng nàng gặp mặt, thế nhưng ngay cả tiếp đón cũng không, hoàn toàn coi Y Y không tồn tại, cái này là hướng nàng ra oai phủ đầu sao?

Y Y lặng lẽ đứng ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, nếu không phải nàng vì người nọ phía sau, nàng căn bản không cần tới, cũng sẽ không chứng kiến cảnh khiến nàng thương tâm.

“Hoàng Thượng ngài thật là xấu!~~~~” Tiểu cung nữ cười tránh thoát Đông Phương Cửu đánh úp lại hắn, mềm mại không xương ngã vào trong ngực của hắn,

“Không bằng Hoàng Thượng cùng chúng nô tì chơi trò chơi đi. Ngài bịt kín ánh mắt, chúng nô tì ở quanh ngài, ngài bắt được người nào người ấy liền cho ngài thị tẩm!”

“Hoàng Thượng!”

Y Y bối rối, về mặt về xấu hổ liếc mắt nhìn ta một cái, lại vội nhìn phía người kia,

“Không thể!~”

Đông Phương Cửu đã bị dục vọng làm mờ ánh mắt, đối với lời của Y Y nhắm mắt làm ngơ. Hắn tùy ý đem một tiểu cung nữ, liền ấn ngã xuống đất.

Nhất thời, trong ngự thư phòng đã thành rượu trì thịt lâm.

Ta lặng lẽ nhìn thấy hết thảy, trong lòng lạnh lạnh, cũng có cảm giác đau đớn, nhưng cũng không có làm cho ta đến mức phẩy tay áo bỏ đi hoặc có ý tưởng giơ tay đánh người.

Bỗng dưng, ta hiểu được, tên ngốc từng nắm thật chặt tay của ta, muốn ta sống sót cùng hắn, đã không còn nữa.

Y Y tức giận hận không thể tiến lên cho cung nữ kia một cái tát, mà người khởi xướng Lư Minh cũng không vui tươi hơn hờ hẩn thờ ơ lạnh nhạt, thỉnh thoảng liếc mắt khiêu khích, Y Y dường như đã giận không thể át.

Ta hoàn toàn bị lãng quên.

Người bình thường, vốn liền bị như thế thôi.

Nhẹ vòng qua đám cung nữ đang vui đùa ẩm ỉ, thật vất vả đi tới vị trí gần Đông Phương Cửu, hồ hững quỳ xuống, ngẩng đầu lên nhìn thấy thân ảnh tên ngốc kia tao nhã lại khiến nàng đau lòng, nàng chậm rãi mở miệng rõ ràng

“Nô tài nội tổng quản đại vụ mang thái giám tiểu Lăng Tử đến vấn an vạn tuế gia, vạn tuế gia cát tường”

Thật không nghĩ tới ta cùng tên ngốc kia gặp lại là một cảnh tượng độc đáo như vậy

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 169: Ngài là vua, ta là nô

Tưởng rằng muốn một người hiện đại tùy tiện quỳ xuống ở chỗ đại là một chuyện vô cùng khó khăn, thực ra cũng chỉ là việc nhỏ. Dù là lần đầu tiên đầu gối tiếp xúc thân mật với mặt đất cũng chẳng có gì không ổn, chẳng qua là tiếp xúc với mặt đất lạnh lẽo cứng rắn kia có thể làm đầu gối mảnh mai thâm tím, nhưng điều đáng mừng chính là lòng người vĩnh viễn cũng không tiếp xúc với mặt đất, vĩnh viễn sẽ không có vết bầm nào.

Miền là con người còn sống, cũng sẽ từ từ học cách thân nhiên lãnh đạm.

Cái gì cũng đều như thế.

Ta bảo Y Y sắp xếp một chức vụ bên người Đông Phương Cửu, đã trải qua hơn mười ngày lăn lộn cùng vị tân đế này.

Mỗi ngày hầu hạ hần mặc quần áo, đi theo hần phê duyệt tấu chương ở ngự thư phòng, hầu hạ hần dùng bữa, khi hần tắm rửa thì chà lưng cho hần.

Ta dần dần biến thành một tiểu thái giám hầu hạ hàng ngày.

Ta nhớ rõ ngày đầu tiên vào thời điểm giúp tên ngốc Đông Phương Cửu mặc triều phục, tay chân luống cuống, cho dù ta cúi đầu nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt sắc bén của Đông Phương Cửu vì sốt ruột mà bất mãn nhìn xuống. Ánh mắt đó trừ lần đầu tiên gặp tên ngốc kia ra đã không còn thấy nữa, ngẫm lại hai người chúng ta thật sự đã từ những người quen thuộc nhất trở thành người xa lạ.

Nếu như nói chuyện gì có thể khiến ta kiên trì kiếp sống bảo mẫu thấp kém nhiều ngày như vậy thì chính là vì lần đầu tiên hầu hạ tên ngốc kia tắm rửa – một vết sẹo do kiếm đâm đã lành lại trên tấm lưng nhẵn nhụi của hần trông thật chói mắt. Tên ngốc kia ngâm mình trong ôn tuyền chộp mắt, bỗng ho khan vài tiếng. Hần đáng nhẽ sẽ không như vậy, thân thể tên ngốc đó tốt đến nỗi người khác có muốn nguyện rửa hần đoán mệnh cũng khó. Ta thỉnh thoảng lại âm thầm nhìn hần, lặng lẽ tự hỏi xem hần hít thở có thấy đau đớn hay không? Dường như bàn tay chạm vào vết sẹo đó, có phải vết sẹo luôn nóng hơn nước ấm không?

Ta nợ hần, cho nên ta vẫn sống. Cũng chỉ là để cho tâm lý bản thân cân bằng mà thôi.

Ta thủy chung yêu nhất vĩnh viễn là bản thân mình.

Hơn nữa, khoảnh khắc khi ta nghe thấy lời thề của người “không còn nữa” kia bên vách núi Phụng Lạc Sơn, ta thậm chí có chút vui mừng. Không còn gánh nặng nào nữa, ta cũng không muốn vì câu nói: “Đắc khanh nhất ngôn, vĩnh bất tương bội”* mà bản thân phải chịu bất cứ trách nhiệm nào, không muốn vì câu: “Nàng phải sống, ta cũng vậy, sống chết có nhau, không hợp với chúng ta.” Mà sợ rằng khó có thể bình an, sợ cổ độc lại phát tác mà để lại người ấy cô đơn sống trên thế gian này.

*tạm hiểu: Có lời của nàng, vĩnh viễn không hối hận

Mẹ kế ta đây quả nhiên vô lương, quả nhiên ích kỷ đến nỗi thần tiên cũng phẫn nộ, haha, chẳng trách ông trời cho tới giờ cũng không chiếu cố ta. Cho tới bây giờ cũng chưa từng chiếu cố ta.

Để ta có được một trái tim ngoan cường mà lạnh lùng của người hiện đại, để ta cảm thấy không cần một chút tình cảm nào, để ta dần dần có một thói quen, thói quen tự mình bảo vệ, mỗi ngày lại ngân nga hát:” Tình yêu của họ sao thật sâu đậm, còn của ta thật nông cạn”, nhưng về sau thì thế nào, để ta gặp được một người có thể khiến ta nổi điên đến mất đi lý trí, để ta có thể gặp được người trong mộng khiến ta tình nguyện vĩnh viễn yêu đến điên cuồng, nhưng đổi lại được cái gì? Cho dù là giấc mộng hạnh phúc cũng phải tỉnh lại? Vì sao ta đã gặp phải ác mộng rồi mà vẫn không có chút cảm giác gì là sẽ tỉnh lại?

Ta đoán kiếp trước ta là thần tiên, trong thời gian làm tiên đã đắc tội với các vị tiên nhân khác nên bọn họ mới liên kết trả thù ta kiếp này, thế phải khiến ta cả đời một mình hiu quạnh, thế lương bi ai.

“Tiểu Lăng tử, ngươi chẳng lẽ ngại không nhìn thấy Táp gia* ta sao?”

*Thái giám

Ngẩng đầu lên bỗng thấy khuôn mặt nức nịch của Lưu Minh hiện ra cách ta chưa tới mười phân, làm ta sợ tới mức suýt thì cổ độc phát tác! Con mẹ nó, ngài có thể đem khuôn mặt thái giám độc ác tâm lý méo mó của mình vì chưa thiện hết xê ra không?

Tuy trong lòng chửi thầm nhưng ta vẫn cúi đầu, giả vờ thật cung kính nói:”Nô tài thỉnh an Lưu phó tổng quản! Nô tài vì kính sợ uy nghiêm của lão nhân gia ngài nên không dám ngẩng đầu, xin Lưu phó tổng quản thứ tội.”

Gương mặt béo phì của Lưu Minh run run khi hắn cười làm cho người ta vô cùng sợ hãi, thỏa mãn nói: “Hừ, tiểu tử ngươi cũng thức thời đó, phải biết rằng tiểu tiện tỷ Y Y kia có năng lực như nào? Nếu không phải là nô tài được đương kim thánh thượng nuôi trong nhà thì liệu có giữ được vị trí bây giờ? Hừ, cái gì mà Nội tổng quản,có là Nội tổng quản thì sớm muộn cũng phải cút!”

Ta im lặng cúi đầu, trong lòng rủa lão thái giám không biết xấu hổ này lần thứ N!

“Hoàng Thượng ở bên trong sao?”

“Bẩm Lưu phó tổng quản, Hoàng Thượng nghỉ ngơi ở trong, bảo chúng nô tài ở ngoài chờ hầu hạ.”

“Ừ.”

“Ngài là có chuyện quan trọng muốn gặp bệ hạ sao?”

Lưu Minh khoát tay chặn lại, “Ày, không có chuyện gì quan trọng cả, chỉ là Uyển công chúa đến, Táp gia muốn hỏi Hoàng Thượng một chút xem dạ tiệc sẽ tổ chức ở đâu.”, sau đó hắn liếc ta một cái đầu thâm ý rồi lại gần, hết sức nhỏ giọng nói: “Nàng ta chính là Lương hoàng hậu của ta đó, ha ha, cũng không dám thất lễ đâu!~~”

Khốn kiếp! Ta không nhận được mà chửi thầm trong lòng. Quả nhiên chửi tục là cách xả giận tốt nhất.

Ta ngoài mặt cười với Lưu Minh cho có lệ, lão gia hỏa kia vừa đi vừa điếu vớ dương oai, đi theo hắn là tám tên tiểu thái giám, trần thế kia người nào không biết còn tưởng hắn là nương nương trong cung mất. Ta thật muốn ghim hắn xuống mặt đất khi bộ mặt béo phì kia cứ đung đưa đung đưa đôi tai hệt đưa.

Mộ Dung Uyển đến đây. Ta biết ta cuối cùng cũng sẽ gặp lại muội muội Uyển nhi ngoan của ta.

Y Y nói, là Mộ Dung Uyển đưa Đông Phương Cửu về, là Mộ Dung Uyển vẫn luôn chăm sóc lúc Đông Phương Cửu đang hôn mê, Đông Phương Cửu tỉnh lại người đầu tiên nhìn thấy chính là Mộ Dung Uyển, người bây giờ Đông Phương Cửu tin nhiệm nhất cũng là Mộ Dung Uyển.

Tuy rằng Y Y không nói, không muốn cho ta biết, ta cũng hiểu được. Bọn họ không ai muốn nói cho ta, cái người đã hại chủ tử của họ suýt nữa đến chỗ Diêm Vương làm khách, có người đã quên ta, cũng không ai nhắc đến ta.

Y Y nói nàng muốn nói chuyện với Đông Phương Cửu, nhưng Khanh Trần nói với tình trạng thân thể bây giờ của Đông Phương Cửu mà gặp thì không hay cho lắm, ta lần này cũng hoàn toàn đồng ý.

Nếu mọi người đều nói với ngươi rằng ngươi từng thật lòng yêu một người, vậy ngươi sẽ đi yêu người đó sao?

Nếu tên ngốc kia đã không còn nữa, ta cần gì phải miến cưỡng cái gọi là tình yêu của hắn?

“Tiểu Lăng tử.” Một tiếng gọi khề từ ngự thư phòng truyền tới.

Thanh âm tên ngốc kia gọi ta càng ngày càng nhỏ đi! Hắn cũng đâu phải là phí khí lực gì đâu, cũng may tai ta rất thính, mỗi ngày đều phải dựng đứng lên mà nghe! Thật muốn đánh cho tên ngốc kia một trận! Hừ! Tên ngốc đáng chết ngươi có giỏi thì cả đời đừng có phục hồi trí nhớ, bằng không bà ngươi sẽ cho người biết chân lý vì sao lại gọi ta là mẹ kế báo thù gấp ngàn vạn lần!

“Vạn tuế gia, ngài nên dùng chút điểm tâm trước mà, hay là để nô tài nghiền nát cho ngài?”

Thật khốn nạn mà bụng ly trà cho tên ngốc kia súc miệng, rồi lại mặc từng lớp quần áo cho hắn.

“Trẫm không đói bụng, trực tiếp nghiền nát đi . “

“Dạ.” Ta cung kính đứng bên bàn, bắt đầu tiến hành công tác “cối xay lửa”. Ta tuyệt đối tin tưởng vào đôi tay gầy của mình!

Thời gian nửa chén trà trôi qua, tên ngốc này lại bắt đầu ngẩn người.

Có đôi khi ta không thể không cho rằng tên ngốc này có phải nhớ ra cái gì hay không, bởi vì hắn sẽ bất chợt liếc ta một cái, sau đó nhú mày lại, sau đó lại chẳng biết tại sao mà ngẩn người ra tiếp. Hắn nghĩ rằng ta không phát hiện ra, hắn lại không biết rằng mắt ta một chút cũng không rời khỏi hắn, nên hắn có liếc trộm ta cho dù là nửa lần cũng bị ta bắt tại trận.

“Vạn tuế... “Ta nhẹ giọng gọi hắn, “Bệ hạ? “

“Hả, sao?”

Hắn hoàn hồn nhìn về phía ta, ta chạy lại cười cười nịnh nọt, tìm lí do thoái thác hỏi hắn:”Trà nguội rồi, ta đi ngự thiện phòng mang bát cháo nóng về cho ngài sưởi ấm dạ dày nhé?

Tên ngọc kia không nói gì, đôi môi xinh đẹp mím lại, đôi mắt phượng nhìn chăm chú làm ta không được tự nhiên, không biết làm thế nào nên ra đành ho khan hai tiếng.

“Người bị cảm lạnh?” Cuối cùng tên ngọc kia cũng chịu mở miệng vàng ngọc.

Ta vội vàng lắc đầu xua tay, “Không, không phải, nô tài... Nô tài...” Ta nào dám thừa nhận chứ, thừa nhận là sẽ bị đuổi đi! Ai lại để một mầm bệnh ở bên cạnh hoàng đế được chứ. Chỉ là nhất thời không tìm ra cơ nên phải ho khan thôi, làm cho ta toát cả mồ hôi.

“Không bị cảm lạnh là tốt rồi.” Đông Phương Cửu thờ ơ thu hồi tầm mắt trên người ta, nhàn nhạt nói tiếp:” Trẫm thấy xiêm y của thái giám, cung nhân các người cũng thật mỏng, không bằng trẫm ban thưởng cho người một bộ Duệ Tắt*, tốt xấu gì cũng dày hơn cái thứ trên người người.”

*Duệ Tắt: trang phục của thị vệ.

Ta đơ người nhìn hắn nói không nên lời.

Ta nên cười hay là nên cười thật to? Hắn là đang ban thưởng cho nô tài ta đây, là nhờ hắn đã nhớ ra chút gì từ gương mặt của ta sao?

Nhớ ra cái gì đó, ta vội lùi ra hai bước chuẩn bị quỳ xuống tạ ơn, không ngờ lại được một bàn tay ấm áp nâng lên.

Ngẩng đầu liền thấy đôi mắt phượng kia, đành chăm chú nhìn rồi cười nhẹ, Như vậy là hắn mỗi ngày đều nhìn thấy vô số lần, khi đó lại không biết quý trọng.

Nhiều ngày như vậy, giờ khắc này, trong lòng ta có chút không chịu nổi. Cánh tay trái mơ hồ nhói đau làm ta thanh tỉnh thần chí.

“Về sau không có người ngoài ở đây thì người không cần quỳ với trẫm.” Tên ngọc kia nở nụ cười.

Hắn xưng mình là mình là “Trẫm“, còn ta là nô tài, ngay cả quan lại cũng không phải.

Ta cũng cười cười trong lòng. Cười so với khóc còn khó coi hơn.

“Tạ ơn bệ hạ ban ơn.” Ta nói

Trong lúc nhất thời ta chưa kịp nở nụ cười đối trả nịnh nọt.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 170: Một giây dịu dàng, mất trí nhớ cũng thế

Lâm triều, đều giống như ngày trước, Đông Phương Cửu cùng Trương Sở liền đi tới ngự thư phòng xử lí chính sự.

Ta được triệu tập tới ngự thư phòng, thời điểm ta bước vào

, Trương Sở cùng Đông Phương Cửu đang nói cái gì đó.

Ta vừa định quỳ xuống hướng Đông Phương Cửu hành lễ, đã bị hắn quát bảo dừng lại.

“Đều đã nói , không có người ngoài thì người không cần quỳ với trẫm.” mí mắt hắn không động đậy, thanh âm bình thản nghe không ra cảm tình gì.

Ta cúi thấp đầu, nói câu:

“Tạ long ân.” Lại xoay người đối Trương Sở cung kính khom người làm một cái tiểu lễ. Không có biện pháp, ta ngay cả Hoàng Thượng cũng chưa quỳ, tự nhiên cũng không quỳ Tể tướng .

Tương Sở hơi hơi dương thần, âm đạm cười, cái gì cũng không nói.

Ta thối lui đến một bên đứng bên cạnh hầu hạ.

“Bệ hạ ý tứ của người là phái Tề Tát đi?” Tương Sở không coi ai ra gì, không e dè tiếp tục cùng Đông Phương Cửu nói chuyện.

Đông Phương Cửu hơi hơi vuốt cằm,

“Ân”.

“Có lẽ chúng ta trước tiên có thể phái mật thám đi Ngọc quốc trao đổi một chút.”

Tương Sở dùng dư quang mắt liếc ta một cái, ta tiếp tục cúi thấp đầu giả vờ không nghe thấy gì.

“Ý của người là lưng Kim quốc phái sứ thần đi ngọc quốc mật đàm?”

“Ân”

“Hừ, chuyện cười! Ngọc quốc cùng Kim quốc liên hợp lại xâm phạm biên giới nước ta, người lại bảo trăm phái sứ thần đi nghị hoà?!” Đông Phương Cửu trừng mắt phượng giận dữ, lạnh lùng nhìn Tương Sở.

“Bệ hạ, ngài mới vừa hồi cung, trong triều hết thấy còn chưa củng cố, nếu chúng ta tùy tiện phái Tề Tát xuất binh ứng chiến, kinh thành phòng giữ liền có lỗ hổng, như vậy liền cho những kẻ tiểu nhân lòng muông dạ thú một cái cơ hội a!”

Ngọc quốc cùng Kim quốc liên hợp tấn công Lương quốc ?! Vì cái gì? Như thế nào lại phải làm như vậy?! Ta nghe hai người bọn họ nói khẩn trương đến mức trên trán đều chảy ra mồ hôi.

“Không cần nói , trăm sẽ không phái mật sứ đi hoà đàm.”

“Bệ hạ.....”

“Hoàng Thượng,” Ta đã đứng ở bên cạnh người Đông Phương Cửu, cung kính bưng lên một ly trà,

“Vạn tuế gia mời ngài uống trà.”

Đông Phương Cửu nhìn thấy ta, đôi mắt phượng tròn thật lớn, hung hăng trừng hai cái, tiếp nhận chén trà liền nhấp nháp cái miệng nhỏ.

“Vạn tuế gia, người tính dùng cơm trưa ở đâu?” Ta lại lễ phép hỏi,

“Mới vừa Lưu Phó tổng quản truyền đến, nói là Uyển công chúa muốn cùng vạn tuế gia cùng nhau ở ngự hoa viên dùng cơm trưa.”

“Ngự hoa viên? Trời lạnh như thế, Lưu Minh bị điên sao?!” Đông Phương Cửu thả lỏng bả vai, phía sau lưng đều dán vào lưng ghế dựa , “Trăm có chuyện cần làm, cho Uyển nhi tự dùng bữa đi.” Thời điểm nói câu này , âm điệu Đông Phương Cửu thật dịu dàng .

Lòng ta không nhẹ không nặng bị đâm một cái, nén đau trong lòng khom người đáp:

“Ân, nô tài đi đáp lời.” Ta phát hiện ta bị tổn thương liền thích lấy nô tài tự xưng, này cũng không phải là cái tình huống tốt đẹp gì.

Đông Phương Cửu nao nao, giương mắt nhìn ta, hình như có bất mãn, vừa định mở miệng lại ho khan , mới nói:

“Người để cho người khác đi đáp lời. Người ở lại bên người trăm hầu hạ , người từ khi nào lại trở thành người chạy việc của Lưu Minh.”

Ta cung kính hỏi:

“Vâng.”

Cho tới trưa ta đều ở ngự thư phòng giết thời gian. Cho dù như vậy, Tương Sở cùng Đông Phương Cửu đối với chuyện có hay không cùng Kim, Ngọc hai quốc chính thức tuyên chiến, chuyện này còn chưa có thảo luận ra một cái biện pháp giải quyết khiến song phương đều vừa lòng.

Kỳ thật này hai người không phải thảo luận, chính là nói các đạo lý, ai cũng không nghe ai , chẳng qua Tương Sở nói là đạo lý thật dễ hiểu , có thể lý giải , mà tên ngốc kia, chính miệng hắn nói ra đó mới là chân lý, người khác hiểu mà cũng không hiểu.

Tương Sở rồi đi ngự thư phòng, ta cũng vừa lúc cáo lui một lát, tên ngốc kia chỉ thị cho một tiểu thái giám khác đi chỗ Lưu Minh truyền lời.

“Còn thói quen này sao?” Tương Sở nghiêng đầu nhìn ta, một lúc lâu sau hỏi một câu như vậy.

Ta cười cười, “Hầu hạ người này sống thật đúng là không tốt lắm.”

Hắn cũng cười cười, bắt đầu đi lắc đầu,

“Cũng vậy a.”

“Ta muốn nhờ Tể tướng đại nhân một việc, chẳng biết có được không?”

Tương Sở nhíu mi nhìn thấy ta, hạ giọng nói:

“Lăng chủ tử đây là đang mắng, chứ Tương Sở không biết cấp bậc lễ nghĩa sao?”

Ta cười: “Ta muốn viết phong thư nhờ Tương Sở đại nhân giao cho người nhà của ta Mạc Ly”.

Tương Sở giật nảy mình, đột nhiên vội vàng xua tay, giống như bị kinh hách ,

“Không thể! Lăng chủ tử ngài làm như vậy, muốn ta như thế nào đối mặt gia a? Không thể! Trăm triệu không thể”

Ta ánh mắt tươi cười, híp lại con ngươi, khẽ cười một tiếng,

“Chẳng lẽ Tương đại nhân không muốn giúp lăng mỗ chuyện nhỏ này?”

Dừng một chút, lại nói,

“Chẳng lẽ ‘chủ tử’ cũng là tùy tiện kêu ?”

“Này.....”

“Chỉ là một phong thư nhà mà thôi, Tương Sở đại nhân không cần kinh hãi như thế.” Ta vừa cười ,

“Lăng mỗ sẽ không để Tương Sở đại nhân thêm phiền toái .”

“.....”

“Sau ngày mai lăng mỗ mang theo thư nhà ở ngự thư phòng đợi Tương Sở đại nhân.” Nói xong ta xoay người đi trước .

Ngài không vội, nhưng lão nương rất gấp, trong chốc lát trở về ngự thư phòng chậm, tên ngọc kia sẽ lại lái nhai.

Ta vội vàng xoay người rồi đi không chứng kiến được khỏe môi Tương Sở kia thoáng hiện ý cười, ta tốt xấu cũng hiểu được lòng người, người ta cho ngươi thoải mái nghe chính sự, thì phải là kẻ hữu dụng đối với ngươi phải không, một kẻ diễn trò, một kẻ phối hợp, ta cùng Tương Sở phải được hai cái giải thưởng lớn đi!

Tể tướng của một quốc gia lại cùng một gã tiểu thái giám bày trò đàm luận chính sự? Đầu tiên còn muốn phải mặt sứ hoà đàm ? Hoặc là Tể tướng kia chính là rất ngọc, hoặc tiểu thái giám chính là kẻ điếc.

Đáng tiếc , ta không phải kẻ điếc, Tương Sở cũng tuyệt đối không ngu, hắn rất thông minh lanh lợi, thông minh lanh lợi đến ngay cả ta đây một cái tiểu nô tài đều là bị hắn tính kế.

Bất quá, cũng là ta đây trời sinh tiểu nô tài mệnh khổ, nghe thấy được sẽ thì cũng không thể người khác không có nghe thấy a, không nên đắc ý. Ai, thực không có biện pháp, cũng tại con mẹ nó tên ngọc Đông Phương Cửu kia làm lão nương ở nơi này phải làm một cái địa vị nhỏ bé không đáng kể, lão nương không giúp hắn một phen chẳng lẽ trở mặt nhìn hắn bị Hiền Viên Tiêu kia nổi cơn điên cho hổ cấn chết a.

Nói đến cùng ta cảm thấy được Hiền Viên Tiêu kia gấp mặt hỏn hỏn như thế tám phần theo ta chạy trốn không thoát được liên quan.

Con mẹ nó tên bánh trôi kia tức giận sẽ không tìm chánh chủ đánh a, lấy dân chúng tai họa cái gì!

Khụ khụ, chánh chủ là mẹ của hắn, là thái hậu gia-mẹ hắn đem ta ra ngoài cung .

Dặn dò một cái tiểu thái giám đi chỗ Lưu Minh kia truyền lời xong, ta chạy như người điên đẩy ra cửa ngự thư phòng.

Ách..... Hoàn hảo âm thanh kinh ngạc này là giấu ở trong lòng .

Tên ngọc Đông Phương Cửu này như thế nào lại mặc hắc y đến đây?! Giữa ban ngày ban mặt hắn mặc y phục dạ hành làm gì a. Được rồi, ta thừa nhận, người ta là mặc một cái áo dài đen tuyền, thật sự tiêu sái phiêu dật, cùng với y phục dạ hành bó sát không giống nhau, kì lạ, hắn không phải là luôn mặc hoàng bào làm người ta chói mắt sao?

“Vạn tuế ngài đây là.....”

Đông Phương Cửu nở nụ cười, thân người gầy kia chậm rãi thoáng hiện ra một nét cuồng dã không kèm chế được, có chút giống như vô ý cười, xinh

đẹp mà mộng ảo.

“Trẫm muốn xuất cung một chuyến.”

Úc, nguyên lai là để cải trang a.

“Vạn tuế gia này không tốt đi.....” Hoàng đế một mình ra cung không tốt đi? Muốn hay không mang theo bảo tiêu? Ví dụ như đem hơn mười người giả làm nô tài.....

Đông Phương Cửu lại hơi hơi trắng mắt liếc ta một cái, tươi cười kia có phần giận tái mặt đi hải hức, “Có cái gì không tốt ? Trẫm muốn xuất cung còn muốn ai phê chuẩn.”

“..... Đây..... Nô tài không dám.....” Nhanh chóng nhấc lên vạt áo quỳ xuống.

Ách, cái gì gắn vào trên đầu lão tử ?!

Tay buông ra vạt áo bắt lấy ,ngơ ngẩn ngẩn lấy xuống thứ ở phía trên đầu ta..... Ách, là quần áo!

“Nhanh chóng thay, trẫm không có thời gian chờ ngươi.”

Tên ngọc kia nói xong xoay người vào gian phòng trong, chắc là đến nằm trên ghế dựa mềm mại, thoải mái đi.

Vội vội vàng vàng thay, một giây cũng không dám kéo dài. Thứ nhất vì ta sợ tên ngọc kia đột nhiên đi ra, thứ hai sợ tên ngọc kia không chờ ta thật.

“Vạn tuế gia.....” Ta nhỏ giọng gọi hần.

Tên ngọc kia thiên hô vạn hoán đi tới, mắt phượng hần liếc ta một cái đánh giá, tựa hồ có chút khinh thường, bên khóe môi lại nhẹ nhàng cong lên, không chút để nói ,

“Còn không đi.”

Không hiểu đâu ra xuất hiện một gã nô tài áo lục đi theo hắc y lão yêu xuất môn .

Khi ta rảo bước tiến lên phiến cửa lớn màu son kia, một giây này, tâm lý của ta thật sự căng thẳng.

Thời điểm khi ta đi theo tên ngọc kia tiến tới hậu viện , tay của ta đều lạnh , có mồ hôi chảy ra.

Một mảnh rừng cây, thúy trúc xanh tươi ướt át, xanh biếc một mảnh làm cho lòng người khoan khoái, thậm chí có chút thất thần.

Đây là lần đầu tiên tới đến nhà Đông Phương Cửu, Cửu vương phủ.

Từng trận gió nhẹ theo trong viện thổi qua, thổi rối loạn một vài sợi tóc trên trán Đông Phương Cửu, hần chính là yên lặng đứng ở trong viện, lẳng lặng nhìn mảnh viện thúy trúc này, khóe mắt đuôi lông mày này hờ hững điềm tĩnh.

Thần sắc khẽ động, hần nói:

“Ta thích màu xanh biếc.”

Ta hỏi:

“Vì cái gì?”

Hần nói:

“Bởi vì ta thích trúc.”

Ta lại hỏi:

“Vì sao thích trúc?” Hay là bởi vì trúc có màu xanh biếc!

Hần nở nụ cười:

“Bởi vì trúc rất chung tình.”

Ngẩng đầu nhìn hần, vội vàng thoáng nhìn, nụ cười kia như là trăng tĩnh lặng trong nước, ánh mắt tràn đầy ấm áp.

“Trúc sống trăm năm, lại chỉ nở hoa một lần, hoa tàn trúc tử.” Một giây này cặp mắt phượng ôn nhu ấm áp.

Gió thổi rối loạn quần áo người kia, nhưng lại thổi không tan lời nói của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 171: Có giai nhân ở, lục cung thất sắc

Ta không dám ngắt đầu nhìn hắn, một mực cúi đầu, ngực như bị hung hăng đập một quyền, cảm giác đau đớn lan tràn.

Hắn vì cái gì nói như vậy? Hắn rốt cuộc là mất trí nhớ hay không? Hắn rốt cuộc nghĩ về ta như thế nào ?

Ta có loại xúc động, muốn ngắt đầu hỏi hắn, theo ta người này không phải giả ngây giả dại đâu, bằng không làm chi nói những lời vô nghĩa như vậy.

Hoàn hảo, có người đến buộc ta điên.

Y Y đến đây.

“Gia, ngài vắng mặt trong cung, nô tì đoán ngài hồi phủ”

Y Y đối với Đông Phương Cửu cúi đầu, ý cười ôn nhu trong mắt làm ta thấy bất đồng thoảng qua, Đông Phương Cửu lại trở về là Cửu vương gia.

Đông Phương Cửu xoay người, trên mặt không cười cũng không hờn giận, chính là thần nhiên, hỏi “Y Y thế nào lại tới đây”

Y Y đáp “Uyển công chúa tự mình xuống ngự thiện phòng làm lót dạ, lúc này đang ở ngự hoa viên cùng...” Y Y ánh mắt trên người ta dừng lại một giây, lại nhìn họ Đông Phương Cửu nói :Tiểu Lăng Từ đã hầu hạ Gia nhiều ngày”

Đông Phương Cửu sừng sốt, mày hơi hạ, hỏi “Vì cái gì bắt hắn đi?”, hoàn hồn liếc mắt nhìn ta một cái.

Y Y nhọt nhọt cười đáp “Uyển công chúa nghe nói nửa tháng này Tiểu Lăng Từ ở bên hầu hạ Gia vô cùng tận tâm, nói là tận mắt muốn gặp Tiểu Lăng Từ...”

“Hắn không cần đi”, Đông Phương Cửu ngắt lời Y Y, “Gia hồi cung”, nói xong bèn sai bước đi.

Nhìn bóng lưng Đông Phương Cửu rời đi, ta cười, khẽ thở dài một tiếng.

“Lăng chủ tử”, Y Y gọi ta

“Ân”, ta hướng Y Y nở nụ cười.

“Gia chỉ khi về tới đây, nô tì mới cảm thấy Gia vẫn là Gia trước đây”, Y Y thở dài rất nhẹ, “Rừng trúc này là Gia tự mình trồng, Gia là vì Lăng chủ tử trồng”. Thanh âm của Y Y có chút nghẹn ngào, nhìn thấy hai tròng mắt ta lại phá lệ sáng ngời “Nhớ khi đó Gia nói, rừng trúc này đến mù hè có thể che bóng mát mẽ, Lăng nhi ở trong này, sẽ không lo ánh mặt trời chói mắt. Thái dương của Lương Quốc cũng có thể sánh bằng Ngọc quốc”

Tâm của ta lộp bộp một chút, tay nắm chặt

“Gia cái gì cũng không nhớ rõ, có lẽ Gia chỉ còn nhớ nơi này, cứ mấy ngày Gia lại đến đây một mình. Mới đầu chúng ta hỏi có phải Gia nhớ được gì không, Gia lắc đầu, nói Gia không nhớ rõ, nhưng chỉ ngồi ở chỗ này, Gia mới có cảm giác tâm bình yên”

“Y Y đừng nói nữa”, ta không nghe được nữa, ta không thích chó má bi tình một khắc, tiểu thuyết đại bi đại ngược đều gặp qui đi thôi, đừng ở trên người lão nương thành sự thật chứ.

“Lăng chủ tử” khoe mắt Y Y chậm rãi tràn ra một giọt lệ trong suốt, “Nô tì biết ngài trong lòng không thoải mái, nô tì xin lỗi, chúng ta...” Y Y qui xuống, nước mắt chảy xuống, mà ta hồ hững đứng, ngay cả liếc mắt cũng không buồn.

Thật lâu sau ta nói “Y Y các người nghĩ thế nào, ta đều hiểu rõ, ta một chút cũng không tức giận, ta chỉ lí giải, lí giải để có thể hiểu và bỏ qua, hướng chỉ các người đối với ta cũng là không sai, ít nhất ta nơi này hơn mười ngày qua coi như thư thái, không có ai tìm ta làm phiền, có thể lẳng lặng...Lẳng lặng ở bên cạnh hắn, ta đã rất mãn nguyện”, kéo Y Y đứng dậy, thay nàng vỗ vỗ lần vấy dính đất “Thời gian tới ta sẽ rời đi, không làm khó cho các người”

Ta từ trong lòng ngực lấy ra một cái túi hương, cái túi hương màu xanh biếc làm bạn với ta vô số ngày đêm,

Thoáng tho bạo đem hương liệu bên trong xé mở.

Y Y trừng lớn ánh mắt nhìn, nói không ra lời.

Nhẹ nhàng đem thất sắc thảo cùng hương liệu lấy ra.

“Lăng chủ tử...người...biết”

Ta cười cười, đem Thất sắc thảo đặt vào tay Y Y, “Ta thế nào mà không biết nha, tên ngốc kia có thể nào tự nhiên tặng ta một cái túi hương, mà bên trong lại không đựng đồ vật gì, đúng không?”

“Nhưng ngài làm cái gì vậy?”

“Ta nghe nói Thất sắc thảo có thể giúp người tập võ tăng mười hai năm công lực, có thể làm cho người bị thương thọ thêm mười năm, cũng không biết có phải thật vậy không, nên để tên ngốc kia làm vật thí nghiệm đi.” Ta thần nhiên nói, khỏe miệng hơi hướng về phía trước.

Y Y đẩy tay, Lăng chủ tử không thể, đây là của Gia tặng người, nó thì không thể thu lại.

“Đây không phải cho ngươi mà là cho Gia của ngươi. Ngươi bảo Khanh Trần giúp hấn dừng đi, đừng làm loạn nếu không lại không dừng được” nhẹ nhàng vỗ bả vai Y Y, cùng tầm mắt Y Y chạm nhau, ta nháy mắt mấy cái rồi nở nụ cười “Hon nữa, cô này lưu bên ta cũng vô ích, cô độc trên người ta phát tác đã qua một lần, mạng nhỏ của ta chính là ngoan ngoãn đợi đến khi nào xong thôi”

Nước mắt Y Y không ngừng theo khóe mắt chảy xuống, bỗng dưng Y Y ôm lấy ta, khóc thảm thiết.

Ngẩng đầu vỗ nhẹ vào lưng Y Y, cái gì cũng không nói, cứ như vậy an ủi nàng.

...

Gió nhẹ thổi bức rèm che trên cửa, phát ra âm thanh thanh thúy.

Ta rất rất rất rất ghét muội tiểu tam Mộ Dung Uyển=((

Một gã tiểu thái giám bung nước, đứng ở ngoài thật lâu. Cửa khép, tiểu thái giám cũng không dám bước vào, dù sao nơi này cũng là phòng ngủ của Lăng công công, người đứng đầu Thượng y giám chương án.

Tiểu thái giám nhìn bức màn che khẽ lay động theo gió, rút cuộc không nhìn được bèn nhẹ nhàng hé cửa.

“Mời vào”

Thanh âm linh động dễ nghe, khách khí lại thân thuộc. Tiểu thái giám nghe được thanh âm của Lăng công công, khóe miệng không tự giác giương lên, khi nào cũng có một vị thượng quan đối đãi như vậy với những người ở tầng lớp dưới chót như bọn hắn.

Tiểu thái giám thật cẩn thận đẩy cửa phòng ra, bung chén thuốc đến.

Thượng y giám chương án, Lăng công công, được đồn là người hầu hạ ngay bên người bệ hạ tại Cửu vương phủ, được bệ hạ tín nhiệm. Sau khi bệ hạ đăng cơ, liền tiếp tục vào cung hầu hạ, bởi vì thân thể nhiễm bệnh, bệ hạ cho về nhà tu dưỡng, nửa tháng trước mới hồi cung phục chức, làm Thượng y giám chương án thái giám.

Thượng y giám chính là chương quán mẫu miện, bảo phúc, nói trắng ra là hầu hạ sinh hoạt hàng ngày của hoàng thượng.

Có lẽ do thường xuyên tiếp xúc với bệ hạ, hoặc do bệ hạ niệm tình cũ, Lăng công công hồi cung được mấy ngày cũng đã có được những tâm phúc đếm được trên đầu ngón tay.

Mỗi ngày điều khiển thư phòng, vinh dự và may mắn này, ngay cả đại nội tổng quản Y Y, phó tổng quản Lưu Minh đều không có.

Tầm cung của Lăng công công cách hoàng thượng rất gần, còn gần hơn Y Y đại tổng quản, phòng ngủ của vị này thiếu vài phần xa hoa phú quý, lại thêm vài phần thanh nhã cùng thanh tĩnh.

Trong phòng ngủ không có đồ cổ châu ngọc gì, trong phòng bài trí đồ đạc được làm từ trúc, bởi vậy trong phòng lúc nào cũng phiêu tán hương trúc.

Trên giá sách là Kinh Thi, trên giá sách bày văn phòng tứ bảo, sau màn trướng cùng sa幔 là chăn đệm, dựa vào cửa sổ có một mặt kính trang điểm.

Lúc này Lăng công công đang ngồi xem bộ sách gì đó.

“Lăng công công, đây là được Khanh Trần đại nhân phân phó tiểu nhân đưa tới, thỉnh ngài dùng nhân lúc còn nóng, Khanh Trần đại nhân còn sai tiểu nhân hỏi ngài, gần đây thân thể ngài có tốt”

Nhìn tiểu thái giám nom nớp lo sợ, ta buông sách giải trí trong tay, nhoen miệng cười:

“Được của Khanh Trần ta đã ăn xong, đây là bệnh cũ của ta, không phải mấy ngày liền có thể tốt. Kì thật với bệnh của ta được này chưa chắc hữu hiệu, ta bất quá chỉ là...” Chẳng qua làm tất cả cho mọi người an tâm thôi. “Tu đường dần dần liền sẽ tốt hơn”

“Lăng công công người nghỉ ngơi sẽ khỏe thôi, có ngài ở đây chúng tiểu nhân còn có hi vọng”

Ta trong lòng cười, tiểu thái giám này đúng là biết nói chuyện.

“Được rồi, ta chỉ là thượng y quản giáo sư, làm sao có thể cho các người hi vọng. Tiểu tử, người tên gì, năm nay bao nhiêu tuổi”

Tiểu thái giám nghe Lăng công công hỏi, ánh mắt nhất thời sáng, hần đáp “Tiểu nhân tên Phúc Lộc, năm nay 15 tuổi, vào cung được nửa năm”

“Phúc Lộc?”, ta sững sốt “Tên rất hay, phúc lộc song toàn, không sai ha ha”, “Tiểu Phúc tử vất vả rồi, đi xuống nghỉ ngơi đi, về sau ta còn phải phiền toái người nhiều”

“Lăng công công xin ngài ngàn vạn lần đừng khách khí với tiểu nhân, tiểu nhân chịu không nổi, được hầu hạ ngài là phúc khí của tiểu nhân.

Ta nở nụ cười, thấy Phúc Lộc không có ý lui ra ngoài, chính là nhìn ta chăm chăm, ta liền ngăn người nhìn Phúc Lộc hỏi “Như thế nào Tiểu Phúc Tử, còn có việc sao”

Phúc Lộc phục hồi tinh thần lại, sợ tới mức cúi đầu vội nói “Thượng Mân Uyên công chúa sai tiểu nhân truyền lời, nói nàng ở phủ quốc sư chờ Lăng công công đại giá”

Bỗng dưng sách trong tay ta rơi xuống đất, ta xoay người nhặt sách lên, đặt lên giá, xoay người nhìn Phúc Lộc “Được rồi ta đã biết, người đi xuống trước đi”

“Vâng, tiểu nhân cáo lui. Lăng công công thỉnh nhớ uống thuốc”

Tiểu thái giám lấy ra chén thuốc bạch ngọc, đặt lên bàn, lại trộm liếc mắt nhìn Lăng công công một cái.

Vị thượng y thái giám này nhìn không quá hai mươi, giống như người trong bức họa, mái tóc dài tùy ý thả sau người, lông mi thật dài, đôi mắt trong sáng luôn mang theo ý cười nhợt nhạt, khỏe môi xinh đẹp luôn giờ lên, sắc mặt luôn có chút tái nhợt.

ừ theo lời đại nội tổng quản Y Y nói thì Lăng công công chính là người hầu hạ bên hoàng thượng, ở Cửu vương phủ có nhiều người hầu hạ, có thể được làm chương án thái giám cũng chỉ ít ỏi mấy người. Tuy rằng tất cả mọi người nói Lăng công công thông minh hơn người, thái độ khiêm tốn nhã nhặn, nhưng Lưu phó tổng thường xuyên ám chỉ Lăng công công là do đại nội tổng quản Y Y an bài tới, dựa vào gương mặt tươi cười làm vui lòng thánh thượng.

Tiểu thái giám Phúc Lộc vừa vào cung liền được phân đến Thượng y giám trông coi, nửa năm qua có ba người đã là thượng y giám chặn thái giám, hần lần đầu tiên chứng kiến thượng y giám chương án tươi cười đối với bọn hắn, không phải giả nhân giả nghĩa mà là nụ cười chân thật, đó là Lăng công công. Nụ cười đó có thể làm tan băng tuyết, cũng như có thể hòa tan linh hồn con người..

Quốc sư phủ, tây hoàng cung, một cái sân thanh tĩnh.

Cảnh sắc không thay đổi, người lại thay đổi, đây là cảnh còn người mất.

Đã không còn phải mang mặt nạ quốc sư, thay bằng trang phục của thái giám thượng y giám chương án, mặc quần hồng lăng và đi giày quan.

Đứng ở ngoại viện, đội trên đầu mũ cánh chuồn, nở nụ cười, rào bước tiến lên.

“Lăng tỷ tỷ” âm thanh tự nhiên, nụ cười khuynh thành, đôi mắt đẹp mang ý cười, yên lặng nhìn ta.

Ta cười, tiến lên như trước, gọi nàng “Uyển nhi”

Một màn này giống như ngày ấy nàng hẹn gặp ta đến Hoa phong lâu cỡ nào giống nhau.

Lúc này không cần nàng mời, ta liền đi tới vị trí quen thuộc ngồi xuống, nghiêng đầu, cười nói “Uyển nhi, không cần khách khí, ngồi đi”

Nhìn lông mi nàng hơi hạ, chợt lại dần ra, tiếp theo cười yếu ớt, ngồi xuống đối diện, ánh mắt ôn nhu nhìn ta, lúc sau nàng mở miệng “Không gặp mấy ngày, tỷ tỷ có tốt không?”

“Cũng tạm” Tùy tay cầm lấy bình trà trên bàn, không nghĩ có trà nóng để uống.

“Lăng tỷ có phải chán ghét Uyển nhi hay không?” (cmmr =)))

Ta ngừng đầu nhìn nàng cười “Ta thế nào dám” Ta kính nể người nha em gái!

Mộ Dung Uyển thân nhiên nở nụ cười “Vây thì tốt rồi”, lại nhìn ta nói “Uyển nhi có nghe thấy dạo này trong cung có một thượng y giám chương án thái giám có dung mạo thanh lệ, nghe nói nếu so dung mạo thái giám với hậu cung phi tử thì đẹp hơn gấp trăm lần, thậm chí hoàng thượng cũng thích.”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 172: Kìm kẹp vạn tuế, hậu quả nghiêm trọng

Cười một cách đầy thâm ý, Mộ Dung Uyển nói tiếp: “Uyển nhi cứ tưởng là ở đâu tự nhiên tuyên truyền lung tung, nhưng lúc Uyển nhi nghe thấy tiểu thái giám tên gọi là Tiểu Lăng Từ, đột nhiên liền tin tưởng. Dung mạo Lăng tử tỷ so với hậu cung tầm thường này quả là hơn vạn lần.”

Tôi buông chén trà nhìn Mộ Dung Uyển cười: “Cô muốn gì thì cứ việc nói thẳng, chút nữa ta còn phải đến Ngự thư phòng bạn giá (*), không có nhiều thời gian.”

(*) *Bầu bạn với hoàng thượng.*

Nghe được hai chữ ‘bạn giá’, trên gương mặt vẫn luôn ra vẻ tươi cười một cách khéo léo của Mộ Dung Uyển bỗng nhẹ nhõm mây lại, tất nhiên tôi cũng không có bỏ qua một khắc biến đổi đó. Thăm nghĩ có đôi khi tuổi tác thật sự có thể giải thích rõ được vấn đề, trẻ con trưởng thành sớm vẫn không thể không chế được tâm tình của mình.

“Lăng tử tỷ định lấy thân phận thái giám ở lại trong cung cả đời sao?”

Tôi ra vẻ suy nghĩ rồi trả lời: “Cả đời? Cũng không phải là không được.” Cả đời này của ta chắc cũng sẽ kết thúc rất nhanh thôi.

Mộ Dung Uyển không còn ý cười ảm áp như gió trên mặt, sau khi yên lặng một lúc nàng mới lại mở miệng “Uyển nhi muốn hỏi có phải tỷ đã thay đổi ước nguyện ban đầu không?”

Ước nguyện lúc đầu? Nhân văn dã hạc (*) đi ở vô thường, trời bể nơi nào mà không thể bay?

(*) *Nhân văn dã hạc: Ý chỉ người sống nhân tàn, thoát ly sự đời.*

“Ta chỉ là muốn ở bên cạnh hần mấy ngày, mấy ngày thôi, không nhiều lắm đâu.” Tôi vẫn cười yếu ớt như cũ, “Uyển nhi không cần lo lắng.”

Thực ra lúc biết được Đông Phương Cửu quay về cung, tôi thực sự có xúc động muốn nuốt lời, có lẽ lúc ở trên đỉnh Phượng Lạc sơn, tôi đã có tâm tư muốn phản bội lại lời thề với Mộ Dung Uyển rồi.

Nhưng mà người tính không bằng trời tính, hay là ông trời không muốn tôi là người xấu không giữ lời, liền bắt tên ngốc kia mất trí nhớ.

Tôi thật không biết nên cảm tạ hay hận ông trời đây.

Nhưng hần không có trí nhớ với tôi mà nói còn lại cũng chỉ là hồi ức đã qua.

Nếu đổi làm người khác, tôi sẽ làm một ‘người ngoài cuộc’ rồi tích cực cổ vũ cô ta làm cho tên mất trí kia lại yêu cô ta lần nữa, tôi sẽ giảng giải một đống những đạo lý lớn lao, nhưng mà, đó là do người ngoài cuộc thì có thể đứng dung.

Nếu cố gắng mà rốt cuộc vẫn không yêu nhau lại được nữa, nếu như biến thành chán ghét...

Ha ha, những chuyện này trên thực tế đối với tôi không quan trọng, nếu tôi muốn làm sẽ không nghĩ nhiều như thế, kết cục gì chứ? Tên ngốc kia không yêu thương tôi thì sẽ không có kết cục!

Nhưng tôi không muốn, bởi vì tôi thực sự đã nhận thức được cảm giác mất mát là như thế nào.

Tôi không muốn cái tên ngốc kia phải chịu đựng cảm giác đó cả đời.

Có trời mới biết được ngày nào đó tôi bị độc phát mà chết? Hà hà.

“Năm tháng về sau, bên cạnh hần không có ta, trong mắt không có, trong lòng không có, mà ngay cả trong trí nhớ cũng không có.” Đứng lên sửa sang lấy ra chường áo thái giám trên người, tôi nhìn Mộ Dung Uyển cười gât đầu: “Ta đi trước, tam công chúa cứ chậm rãi ngồi.”

Vừa ra cửa viện đã thấy có một con gió nhỏ thổi qua, đúng là có chút lạnh. Quả thực nếu đúng như lời tên ngốc kia nói, y phục của những cung nhân, thái giám mặc trên người sao có thể tránh được con lạnh buốt?

Quay đầu lại liếc mắt một cái nhìn cái tấm biển đề ‘phù quốc sư’, mỉm cười.

....

Ngự y viện.

Khanh Trần một thân trường bào màu xanh, trên lưng thêu hoa hướng dương bằng những sợi kim tuyến cho thấy địa vị của cô không gì sánh được, là người đứng đầu ngự y viện.

Cô ấy kinh ngạc nhìn tôi, nhìn quanh bốn phía đánh giá một lần, thấy trong điện không có người nào khác, mới bước nhanh đến trước tôi, nói: “Nô tỳ bái kiến Lăng chủ tử.”

Tôi cười đùa: “Sao Khanh Trần không hỏi tại sao ta lại đến đây?”

Khanh Trần cười nhạt: “Y Y đã nói qua cho nô tỳ, nô tỳ tất nhiên hiểu được ý đồ đến đây của chủ tử.”

“Vậy là tốt rồi, ha ha. Khanh Trần xem lúc nào là thích hợp cho cái tên chết tiệt kia dùng thuốc?”

“Chỉ sợ gia sẽ không dùng tùy tiện.” Khanh Trần đến cạnh tôi, thấp giọng nói: “Nếu gia hỏi lại lịch cây ‘Thất Sắc thảo’, bọn nô tỳ cũng không có cách nào trả lời được.”

Tôi sừng sốt, nghĩ một chút rồi trả lời: “Thì nói với hắn dừng dừng là xong.” Tôi hiểu được bọn Khanh Trần là sợ Đông Phương Cửu không tin cây cỏ kia là thật, theo như cách làm người của tên ngọc kia nếu không làm rõ ràng thì làm sao mà uống đây. Hắn làm như mỗi người đều muốn độc chết hắn ấy! Thật là!

“Cái này...” Khanh Trần do dự, “Không tốt lắm...”

“Ồi chao, có cái gì không tốt, chờ hắn khôi phục lại nội lực, cũng không ho khan nữa, cô liền biết hắn có hiểu được hay không đấy thôi!” Quyết định kết quả như chém đinh chặt sắt, “Cứ theo lời ta mà lo liệu đi, đến lúc đó cô dạy ta sắc thuốc như thế nào, ta muốn đích thân giám sát.” Xoay người bước chân ra ngoài, “Hơn nữa một cây cỏ nhỏ lại quý giá như vậy, giao cho người khác sắc nó ta thật không an tâm.” Suy nghĩ có mấy phần lo lắng linh tinh, chẳng lẽ tôi đã già rồi?

.....

Ba ngày sau, mặt trời chiều ngã về hướng tây, hoa tuyết nhỏ bay khắp thành Phụng Dương.

Mắt nhìn ngoài cửa sổ có nhiều đốm tuyết rơi, tôi lại vui đầu vào bếp than mà ra sức quạt.

Hà hà, thật ấm áp, đều đã nướng lão nương đến hai thời thần rồi!

Ngoài cửa có động tĩnh, tôi ngoảnh lại, lại là tiểu thái giám Phúc Lộc.

Phúc Lộc đứng bên ngoài cửa nhà bếp, không dám tiến vào, thấy tôi đang nhìn, cậu tacẩn thận chạy nhanh đến chào: “Tiểu nhân thỉnh an Lăng công công.”

Tôi cười với cậu ta, tay vẫn đang quạt không ngừng: “Ta đã biết, trước mắt phải đi Ngự thư phòng bạn giá.” Phúc Lộc chạy đến chỗ tôi mấy lượt, không gì khác ngoài truyền thánh mệnh giục tôi đi Ngự thư phòng bạn giá.

Phúc Lộc như trút được gánh nặng mà gật đầu liên tục.

“Tiểu Phúc Tử, người sai người đưa vào phòng ta mấy thùng nước ấm, ta phải gội đầu trước...” Nhìn Phúc Lộc đột nhiên mở to hai mắt, tôi hiểu được bọn họ đều sợ vì tôi chậm trễ mà liên lụy cái mạng nhỏ của bọn họ, tôi cười khò, hướng Phúc Lộc khoát tay: “Được rồi, người đi xuống trước đi, ta cũng không tắm rửa thay quần áo, đi Ngự thư phòng ngay đây.” Dù sao tự tôi cũng không ngại mình thối, có người cũng là vận tuế gia của các người!

Phúc Lộc dùng sức gật đầu mà cảm tạ: “Dạ, tiểu nhân lui xuống trước.”

.....

Giờ Dậu canh ba, đèn đuốc trong hoàng cung sáng trưng.

Tôi từ giá áo lấy cây phát trần của thái giám kẹp giữa khuỷu tay, một tay nâng thuốc Thất Sắc thảo đựng trong bát bạch ngọc đặt trên cái mâm màu đen, từ từ rời khỏi phòng ngủ của mình.

Bên ngoài phòng ngủ, bọn thái giám chuyên theo hầu Thượng y giám đã có mặt đầy đủ đứng xếp hàng ở một bên, tôi cũng không dừng lại, lúc đi ngang qua Phúc Lộc lưu lại một câu: “Đến ngự y viện mời đại nhân Khanh Trần tức tốc đến Ngự thư phòng hầu giá.”

Phúc Lộc giật nảy mình một cái, chột gật đầu nói: “Vâng, tiểu nhân lập tức đi.”

Tôi là Thượng y giám đứng đầu thái giám nên phòng ngủ rất gần với Ngự thư phòng, không cần tốn sức cũng có thể đến Ngự thư phòng.

Phía trước Ngự thư phòng có sáu trường cung nữ, sáu trường thái giám đứng trước cửa theo thứ tự.

Tôi nhận ra Y Y chính là trường cung nhân. Khác với Lưu Minh ở chỗ đáng vẻ của Y Y giống cung nhân hơn, hơn nữa nhân số cũng nhiều hơn so với phó tổng quản Lưu Minh đến bốn người.

Lúc này Y Y đã ở trong Ngự thư phòng?! Sao lại trùng hợp thế?!

“Lăng công công, hoàng thượng bên trong chờ ngài đã lâu.”

Tôi đang trầm tư, đột nhiên nghe thấy tiếng của Bạch U, ngẩng đầu vừa thấy, Bạch U một tay đang để trên bậc cửa nhìn tôi.

Tôi nhẹ nhàng gật đầu, hướng vào bên trong Ngự thư phòng hô lớn một tiếng: “Nô tài Tiểu Lăng Tử phụng chỉ bạn giá!” Tiếp theo nhấc chân rảo bước vào bên trong Ngự thư phòng.

Trong Ngự thư phòng Đông Phương Cửu ngồi ngay ngắn trên long ý, mắt lạnh nhìn hai người quỳ trên mặt đất.

Này! Đây là làm sao vậy!

Y Y cùng Trương Sở đang quỳ gối dưới đất, Bạch U cung vào phía sau tôi cũng yên lặng quỳ xuống, tay tôi bụng thuốc run run, một giọt thuốc bắn ra khỏi chén bạch ngọc.

Thật đau lòng a!

Tôi ra về cái gì cũng không thấy, bụng cái mâm đen bước thẳng đến bên long ý của Đông Phương Cửu, chuẩn bị cúi người tham bái...

“Nô tài bạn giá đến trễ, mong vạn tuế gia thứ tội.”

Tôi một tay vừa cầm phát trần vừa bụng thuốc, một tay nhấc vạt áo, mắt nhìn định quỳ xuống đất, nhưng sao cái tên ngốc kia không ngăn cản tôi?!

NND trong lòng tôi oán hận mắng một tiếng, tâm hung hăng quỳ xuống.

“Lăng nhi có tội gì? Mau đứng lên đi.”

Nhất thời tôi kinh ngạc đến chút xú nữa rớt cả cằm.

Đã bao lâu, đã bao lâu rồi tôi chưa nghe hắn gọi tôi như vậy...

Cuống quít đứng dậy, ngẩng đầu lặng lẽ ngắm tên ngốc kia.

Chỉ thấy trên mặt hắn mang theo nụ cười biếng nhác mà say lòng người, nhìn qua tâm tình có vẻ không tồi. Mà nếu tâm tình quả thật tốt thì sao trong phòng lại có một đám người quỳ thế kia? Còn định bắt tôi quỳ gối trước mặt hắn?

“Vạn tuế gia, đây là đại nhân Khanh Trần bảo nô tài đưa thuốc bổ cho vạn tuế gia.” Tôi cười nịnh nọt đem chén bạch ngọc đưa tới hắn, “Vạn tuế gia nên nhân lúc còn nóng hãy mau uống.” Dứt lời, không dấu vết đẩy đến trước mặt hắn.

Đông Phương Cửu liếc nhìn tôi một cái, mắt phượng giương cao, cười ha hả hỏi: “Thuốc này đã có người thử qua chưa?”

Mẹ ơi! Thuốc này lão nương tự mình sắc giúp anh, không ai có thể độc chết tên ngốc anh nha!

Trong lòng thầm mắng hắn, trên mặt vẫn nở nụ cười tươi, tôi trả lời: “Nữa chung trà trước nô tài đã thử qua rồi.” Lão nương thật muốn độc chết tên ngốc nhà anh! Đồ ngốc!

Đông Phương Cửu tiện tay mở ra một bản tấu chương trên bàn, tùy ý lật xem: “Mùi mực cho trầm.”

Ách... “Dạ!” Tôi vội đổ chút chu sa vào trong nghiền mực, lại bỏ thêm chút nước trong, tinh tế mài mực. Công việc của mình thì không thể quên nha.

Tôi ghé mắt nhìn trộm ba người đang quỳ dưới đất, cả ba đều cúi đầu xuống nên tôi căn bản không thu được tin tức gì. Trong lòng có chút bồn chồn, không biết tên ngốc kia hôm nay bị chọc điên chỗ nào. Nhưng thuốc này nếu không uống vào, lát nữa Khanh Trần tới, giải thích với hắn thế nào đây?

Khẽ cắn môi, tôi lại mở miệng nói: “Vạn tuế gia, ngài xem thuốc này đang nguội dần...”

Đông Phương Cửu hơi hạ mí, cũng không nhìn tôi, đã nói: “Tiểu Lăng Tử thay trầm ném thử, có đáng hay không.”

Lòng tôi chợt lạnh. Tên chết bầm này không tin tôi! Được, tốt lắm!

Tôi bụng chén bạch ngọc ở trước mặt hắn, nhẹ nhấp một hơi.

Xi... không chỉ có đắng, còn có chút chua...

“Vạn tuế gia, thuốc đắng dã tật.” Tôi cứng ngắc nhìn hần cười.

Đông Phương Cửu buông tẩu chươg trong tay, ung dung nhìn tôi, nửa ngày, hần lại lên tiếng: “Xem ra thuốc này thật sự đắng. Nhìn xem, tiểu Lăng nhi của chúng ta mặt mày đều nhũn lại. Đi, lấy mấy viên mứt hoa quả đến cho trẫm.”

Tôi có chút mờ mịt, luôn cảm thấy hần vừa kêu không phải ‘Tiểu Lăng Tử’ mà là ‘tiểu Lăng nhi’.

Bỗng dung cảm thấy tim đập không ngừng.

Trong thoáng chốc tôi xoay người đi ra ngoài.

Lúc trở về, trong Ngự thư phòng đã có bốn người quỳ.

Khanh Trần cũng quỳ.

Tôi đem mứt hoa quả đưa tới bàn trên, mặt cười lấy lòng: “Vạn tuế gia, ngài mau uống thuốc, để nguội sẽ không tốt.” Tay cầm mứt hoa quả giờ bên miệng hần, “Mứt hoa quả này rất ngọt, thuốc kia sẽ không làm vạn tuế gia thấy đắng!~”

Đông Phương Cửu nhìn tôi chăm chăm, đôi mắt phượng lạnh tanh, đột nhiên làm tôi lạnh sống lưng.

Hần chậm rãi giờ bên chén bạch ngọc, mắt phượng giương lên, khóe môi hơi nhếch, ngón tay nhẹ nhàng đem chén bạch ngọc hát về phía vách tường.

Cổ tay hần bỗng nhiên hơi run..

“Thuốc!” Tôi thất thanh hô to.

“Thứ nô tài chạm qua, trẫm còn có thể dùng sao? Hả?”

“Ba.” Một tiếng bặt tay vang lên.

“Gia!—” Bốn người quỳ trên mặt đất cùng hô to, “Lăng chủ tử!—”

Năm ngón tay hồng hồng xuất hiện bên má trái Đông Phương Cửu, gương mặt hần có hơi bất ngờ.

“Ngươi tên ngọc Đông Phương Cửu! Đồ ngọc! Ngươi có biết là mình hát đồ cái gì không! Có biết hay không!” Tôi điên rồi. Nắm chặt quần áo màu vàng sáng của hần lay mạnh, lửa giận trong mắt che lấp hết lí trí, “Người dám đem đồ hết?! Đồ hết! Thứ đồ lão nương lúc sắp té mà còn không nỡ động đến mà ngươi làm đồ hết! Ngươi!—”

Sau một lúc lâu, mắt phượng kia khép hờ lại nở nụ cười.

Đông Phương Cửu nhẹ nhàng di chuyển bàn tay tôi, con ngươi đen không có nửa phần giận dữ, chỉ là đầu ngón tay vuốt ve gò má bên trái, cười như không hỏi tôi: “Không diễn nữa?”

Lạnh lẽo đảo qua những người đang quỳ trên mặt đất, lạnh giọng hỏi: “Có phải cảm thấy gia mất trí nhớ thì đầu óc trống rỗng hay không?”

.....

Khụ khụ, có vài người cho dù mất trí nhớ cũng là tình anh a...

Tiểu Cửu Cửu, anh thật là âm hiểm!

Người nào đó càng lạnh lẽo bỏ chạy...

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 173: Rót thuốc? Hôn môi? Tùy ngài nói đi!

“Tiếp tục diễn đi? Tiểu Lăng Tử của trẫm.” Dưới ánh nến con ngươi đen trẫm tình sáng lên như lửa, cười đến mức khiến người ta phải sợ.

Cả người tôi run lên, lui về phía sau mấy bước, kích động nói: “Ngươi... Ngươi nói bậy bạ gì đó!”

Đông Phương Cửu đột nhiên cười tà nịnh, bóp chặt lấy cằm tôi, sâu kín hỏi: “Nói bậy? Há?”

Ách..... Đau quá! ND Đông Phương Cửu tên ngốc chết tiệt nhà ngươi thể nhưng dám đánh lão nương!

“Gia —”

Y Y không đành lòng nhìn, mở miệng gọi Đông Phương Cửu, không ngờ lại bị Đông Phương Cửu quát lại cho một tiếng.

“Câm miệng!”

Tôi hung hăng mà trừng mắt với hắn, cắn chặt môi, chết cũng không mở miệng.

Hai chúng tôi cứ đối mặt như vậy, tên ngốc kia cuối cùng cũng nói lòng tay buông tôi ra.

Bệnh thần kinh! Tôi oán thăm trong lòng.

“Bốn người các ngươi quả nhiên xem gia là kẻ ngốc mà lừa gạt!” Đông Phương Cửu hét lớn một tiếng, bốn người quỳ trên mặt đất tự biết đuối lý không dám ngăn đầu, “Nói cho các ngươi biết đừng tưởng gia chẳng qua đã quên chút chuyện, cho dù gia ngu ngốc đần độn, gia cũng là chủ tử của các ngươi, không phải để các ngươi tùy ý giấu diếm!”

Nói chuyện quá nhanh, Đông Phương Cửu liên tục ho khan hai tiếng: “Bây giờ trong thiên hạ này có ai lại không biết gia từng vì người nào đó đi Ngôn quốc cướp dâu?”

Trong lòng tôi chấn động. Bốn người quỳ dưới đất đột nhiên ngẩng đầu.

“Hừ, ngay cả trẻ con trên đường đều biết gia chỉ huy quân xuôi Nam mang theo gien dữ vì hồng nhan mà xông lên, đừng nói cho gia bốn người các ngươi lại không biết? Há?”

“Gia..... Nô tỳ.....”

“Gia.....”

“A, muốn giải thích cho gia cái gì?”

Đông Phương Cửu ánh mắt lạnh lẽo lướt qua mọi người, Bạch, Y, Tương, Khanh trầm mặc cúi thấp đầu.

“Gia không biết tại sao lại ngã xuống sườn dốc thì cũng thôi đi, nhưng gia vì cái gì phải tự phế võ công? Các ngươi xem gia là trẻ nhỏ sao?” Mạnh mẽ đâm một chưởng lên mặt bàn, chông tấu chương được xếp ngay ngắn nảy lên rồi đổ tung xuống, “Nếu không phải quả thật có vạn phần quan trọng, gia sẽ cử tử nhất sinh rồi lại còn quên đi trần thế sao? Khụ Khụ Khụ....” Đông Phương Cửu che nhanh miệng, không nói nữa, trong Ngự thư phòng bỗng yên lặng.

Yên lặng mà áp bức lòng người.

“Gia tuy là không nhớ rõ.....” Hồi lâu, Đông Phương Cửu lại sâu kín mở miệng, “Cho dù vậy gia cũng biết ai là nên tín nhiệm, ai là không nên tín nhiệm. Nhưng các ngươi thật làm cho gia thất vọng!”

“Gia.” Bốn người kinh sợ lên tiếng: “Nô tỳ (nô tài) biết sai, xin gia trách phạt!”

Tôi sững sờ nhìn tất cả, hồi lâu cũng chưa nghĩ ra lúc này Đông Phương Cửu rốt cuộc là mất trí nhớ hay là khôi phục trí nhớ? Chẳng lẽ có một số người dù cái gì cũng không nhớ rõ, cũng như trước có thể tinh ranh hơn cả hồ ly sao?

“Các ngươi giúp gia bảo vệ giang sơn, từng chút từng chút nói cho gia quá khứ của gia, cả chuyện người nào trung thành hay không trung thành. Các ngươi toàn tâm toàn ý đối với gia, gia đều thấy. Nhưng mà...” Đề tài vừa chuyển, “Các ngươi tại sao không nói cho gia, chuyện quan trọng nhất mà gia quên là cái gì? Nếu gia thật là ngốc rồi, chẳng phải là vĩnh viễn cũng sẽ không biết gia đã quên chuyện gì?” Liên như thế nhẹ nhàng thờ dài một hơi, ánh mắt Đông Phương Cửu dừng lại trên người ta, dịu dàng khiến người ta chưa xót.

“Mấy ngày nay gia có đến hàng trăm suy nghĩ không thể hiểu được, gia nghĩ không rõ là cái gì có thể khiến gia không chú ý đến đại cục mà chạy tới Ngôn quốc cướp dâu, gia nghĩ không rõ là cái gì có thể khiến gia vừa đăng cơ hoàng đế liền chỉ huy quân xuôi Nam tình nguyện khoác cái danh ‘hôn quân’, cũng không rõ rốt cuộc có người nào có thể khiến gia không quan tâm đến sống chết của chính mình.” Đông Phương Cửu thần nhiên nói, thanh âm gọn sóng trong đôi mắt sâu thẳm.

Hắn nhìn tôi, đôi mắt phượng đen đến nỗi có thể đem linh hồn con người hút vào, hắn hỏi tôi: “Nàng có biết là cái gì không?”

Nuốt nước miếng một cái, không tự giác lui về phía sau, không hiểu mà lắc lắc đầu, không phải không biết, là tôi không biết trả lời như thế nào.

“Nàng có biết là cái gì không?” Hấn lại hỏi.

Đột nhiên, hấn nở nụ cười, tôi có thể nhìn thấy ngực hấn đang phập phồng dữ dội.

Đồng Phương Cửu cười, từ trên bàn cầm lấy một cái chén bạch ngọc, nói với tôi: “Đây là ‘Thất Sắc thảo’ mà nàng vừa mới vắt vãi sắc.”

Trong lòng tôi kinh hãi, đưa tay giành lại, Đồng Phương Cửu một tay giơ cao cái chén bạch ngọc, cuối đầu xuống, con ngươi đen trầm tĩnh sáng lên nhìn tôi chằm chằm nói: “Nàng có biết là cái gì không?”

“Ngươi!....” Đây là hấn đang uy hiếp tôi. Hung hăng liếc hấn một cái, tôi không đủ dứt khoát rồi, dù sao cũng không với tới, người ta không phải rất cao sao, tôi tiếp cận với cứng rắn cái gì đây.

“Ngươi muốn đồ thì cứ đồ đi đừng nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, ngươi muốn ép hỏi ta cái gì? Ta chỉ là một nô tài, có thể nói cho ngươi cái gì?” Tôi xì một tiếng, mắt lạnh ôm khuỷu tay nhìn hấn.

“Nô tài? Ha ha, có nô tài nào ngay cả triều phục của hoàng đế cũng mặc không được? Có nô tài nào ánh mắt lúc nào cũng nhìn chằm chằm trên người hoàng thượng? Có nô tài nào ngay cả tắm rửa cho chủ tử đều có thể đồ mặt? Có nô tài nào mỗi lần quỳ xuống đều quỳ không cam tâm tình nguyện như vậy?”

Thở dài, cuối cùng Đồng Phương Cửu nở nụ cười, mắt phượng hơi hơi cong xuống, đôi môi mỏng hơi giương lên, dịu dàng đứng lên: “Thượng Quan Lăng, ta thật không rõ tại sao ta có thể khoan dung cho nàng như vậy.”

Hấn không hỏi tại sao là nàng, cũng không hỏi tại sao thích nàng, chính là dịu dàng cười nói tại sao có thể khoan dung cho nàng như vậy.

Khóe miệng run rẩy, một chữ ‘ngươi’ bị tôi nghẹn lại nơi cổ họng.

Hấn cái gì cũng biết, ngay cả tôi là ai cũng biết. Hấn biết hấn thích tôi, hấn biết hấn vì tôi làm chuyện kinh hãi thế tục đến cỡ nào, hấn cũng biết Bạch, Y, Trương, Khanh và kể cả tôi, tất cả mọi người đều đang gạt hấn.

Có cái gì là hấn không biết?

Ha ha, có, có.

Hấn không biết người quan trọng với hấn kia rốt cuộc là ai.

Hấn nhớ kỹ chỉ là một cái tên, một vị trí quan trọng.

Như thế mà thôi.

Như thế, tôi cười, ý cười hết sức xa hoa nhưng không làm cho người ta có mỹ cảm kinh điển, có một chút lạnh lẽo của mùa đông. “Đồng Phương Cửu ngươi nên nói cũng đã nói, nên mắng cũng đã mắng, có thể cho phép bốn người dưới đất kia đứng lên hay không? Bản thân ngươi chưa quỳ qua làm sao biết khi quỳ trên đất có bao nhiêu lạnh.” Trên đất có bao nhiêu lạnh, trong lòng lại có bấy nhiêu lạnh.

“Đứng lên đi.” Đồng Phương Cửu liếc mắt thật sâu nhìn tôi một cái, liền nói với bốn người quỳ dưới đất.

“Được rồi, không phải bọn họ không muốn nói với ngươi, là ta không cho họ nói, dù sao lúc ngươi chưa mất trí nhớ cũng để bọn họ kêu ta ‘Lăng chủ tử’, lời nói của ta bọn họ cũng không dám không nghe.” Đi đến bên cạnh nhuyển thấp Đồng Phương Cửu ngày thường đều nghỉ ngơi, tôi cười, híp mắt chậm rãi nói: “Ngươi đây là người đủ thông minh, bản thân ngươi có thể suy nghĩ ra nhiều cách thức như vậy cũng không dễ dàng, nhưng ngươi mất đi trí nhớ, chính là thiếu chút ý nghĩa.” Tôi chớp mắt, chăm chú nhìn về hướng hấn đứng, nhìn ra được sự sùng sốt trong mắt hấn, nở nụ cười với hấn: “Nhưng ngươi nghĩ không ra ý nghĩa của ta đối với ngươi, đúng không?”

Cơ thể Đồng Phương Cửu hơi lay động một chút, không tránh được ánh mắt của tôi.

Bốn người Bạch, Y, Trương, Khanh ngỡ ngàng nhìn tôi.

“Cho tới bây giờ ngươi đối với ta không phải là người quan trọng.” Tôi ngáp, thờ ơ cùng hấn rử rử nói: “Bây giờ trong thiên hạ có ai không biết Thượng Quan Lăng ta chỉ chung tình với Hiên Viên Tiêu? Ngay cả trẻ con trên đường đều biết tại sao ta lại ghét Thượng Quan Sở Sở như vậy.” Người một mối, ngáp thật sự là một cái tiếp một cái a! Điều do tôi ngồi xổm trên mặt đất sắc chén thuốc cho tên gốc kia lâu như vậy, chớp chớp mắt nhìn hấn tiếp tục nói: “Chẳng biết tại sao mà bị người ném xuống sườn dốc là chuyện rủi ro làm người ta khó có thể chấp nhận, nhưng Hiên Viên Tiêu chịu nhảy xuống cứu ta, ta nghĩ dù bị ném lại một lần nữa, ta cũng vẫn vui vẻ. Ngươi nói phải không, vạn tuế gia?” Hoi nhún vai, tôi cười nhìn phía tên gốc kia trong mắt đang tràn đầy lửa giận.

Bốn người Bạch, Y, Trương, Khanh bỗng nhiên cúi đầu xuống, bọn họ không dám nhìn tôi, tôi có thể hiểu được.

Đôi mắt đen sâu thẳm nhìn thẳng tôi, hình như đang tìm đáp án chính xác sâu trong tâm hồn tôi, tầm mắt bức người kia làm người ta tâm thần bất định, nhưng tôi vẫn lựa chọn như cũ không lùi bước nhìn hấn cười.

Chốc lát, Đồng Phương Cửu cuối cùng cất bước đi tới hướng tôi, tôi nhìn chằm chằm vạt áo màu vàng sáng của hấn, áp chế kinh sợ trong lòng, ra vẻ

bình tĩnh ngẩng đầu lên. Cười vô lại như trước.

Đồng Phương Cửu liếc nhìn tôi, hồi lâu, hần nói: “Lúc này không rõ tại sao lại có thể tha cho nàng như vậy.”

Nói xong hần xoay người đưa lưng về phía tôi, tôi không thấy rõ vẻ mặt hần, hần hướng về Khanh Trần hỏi: “Cổ độc trên người nàng không giải được?”

Ách, tôi há to miệng, không thể tin nhìn chằm chằm phía sau lưng tên ngốc kia. Hần biết lúc nào? Khanh Trần phản bội tôi? Hay là người ta vốn là không phải một lòng theo tôi?

“Hồi bẩm gia, miễn cưỡng ép ấu cô ra thân thể nhất định sẽ lưu lại cổ độc, cổ độc này nô tỳ không giải được.”

Tên ngốc kia khẽ thở dài một tiếng: “Được rồi, đem thuốc kia hầu hạ nàng uống ngay đi.”

“Dạ.” Khanh Trần hạ thấp người, đi tới bàn thấp bên cạnh cầm chén bạch ngọc bung lên, chậm rãi tới gần tôi.

Hả? Muốn cho tôi uống hết ‘Thất Sắc thảo’? Đồng Phương Cửu thật sự là đồ ngốc đi? Thuốc giải kia đối với tôi vô dụng! Cổ độc phát tác vẫn chết như thường, kéo dài tuổi thọ cái rắm đó! Hần bệnh thần kinh!

Tôi nhảy bắn lên trên nhuyễn tháp, chặn ngang đoạt lấy chén bạch ngọc trong tay Khanh Trần, không để ý đến mọi người kinh ngạc mắt to trừng mắt nhỏ, ngửa cổ đem thứ nước thuốc đã sắc còn lại khoảng hai ngụm vào trong miệng, xồng lên phía trước nắm lấy cánh tay tên ngốc Đồng Phương Cửu kia, ném cái chén rỗng văng vuu trong tay, đặt lên cổ tên ngốc kia, đè thấp đôi môi bạc tình bạc nghĩa trong truyền thuyết kia, kiễng mũi chân, vèo một cái áp môi lên trên môi hần...

Khụ khụ, đừng hiểu lầm nha, tôi cũng không muốn chiếm tiện nghi của tên ngốc kia, tôi chỉ là, khụ khụ, đem thuốc tôi vắt và sắc hai canh giờ đút cho tên ngốc kia.

Ôi, chỉ thế mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 174: Tên ngốc đại hôn, ai mừng ai lo?

Bởi vì tôi thành công chọc giận tên ngốc Đồng Phương Cửu kia, cho nên tôi bị giam lại. Còn may là, cái gọi là ‘giam’ cùng lắm cũng chỉ là tiếp tục cuộc sống nô tài của tôi, lồng sắt chính là hoàng cung rộng lớn này. Mỗi ngày nhận hơn mười ánh mắt như đao đầy oán độc của tên ngốc kia, trong cung không hiểu tại sao lại được mọi người chú ý mấy trăm lần, quả thật thành người nổi tiếng trong đám thái giám rồi.

Trong Ngự thư phòng.

“Đồng Phương Cửu người đã biết được ta là ai, người vẫn còn không biết xấu hổ để ta hầu hạ người?” Nhịn được vài ngày, tôi quyết định không diễn tiếp nữa, suốt ngày trừ bỏ đứng thính là đứng, ngài ăn Thất Sắc thảo, thân thể so với trước kia còn đã thú hơn, dựa vào cái gì tôi vẫn phải hầu hạ ngài?

Đồng Phương Cửu buông bút son trong tay, ngẩng đầu nghiêng qua nhìn tôi liếc mắt một cái, khóe môi hơi nhếch lên, cười như không cười nói: “Có gì phải ngược ngược? Ta tưởng nàng đã quen rồi.”

Fuck! Tên ngốc này là cố ý.

“Phí lời! Người làm vài ngày thử xem có quen không?” Tôi đặt mông ngồi trên nhuyễn tháp (*), ai muốn bung trà mại mực cho hần chứ.

(*) *Nhuyễn tháp: Cúi gối mà người xưa thường ngồi để uống trà đàm đạo*

Tôi đem điểm tâm đặt trên án của hần nhét vào mồm. Lão nương ăn hết, cái gì cũng không chứa cho tên ngốc nhà người.

Đồng Phương Cửu chỉ nhìn tôi cười, mắt phượng cong cong, nhìn qua dường như tâm tình không tồi.

“Ta định vài ngày nữa sẽ rời đi, người về sau...” Suy nghĩ không biết dặn hần cái gì. Hần dù mất trí nhớ cũng là hồ ly thành tinh, tôi còn dặn hần cái rắm gì được. “Về sau không được ngược đãi Bạch, Y, Tương, Khanh. Ngày nào đó người không cần bọn họ thì tặng lại cho ta cũng được, ta tiếc người tài nha.”

Một âm thanh nhỏ vang lên, tôi ngẩng đầu nhìn hần. Ách, cây bút trong tay của tên ngốc kia bị gãy rồi.

Hắn tức giận cái gì chứ, ngu ngốc!

“Buổi tối cùng nhau dùng bữa.” Trầm mặc nửa ngày, hắn nói.

“Hả? Ta không đi, buổi tối ta không rảnh.” Gạt đi vụn điểm tâm trên khóe miệng, tôi phủi tay, không quan tâm nói.

“Buổi tối cùng nhau dùng bữa.”

Trắng mắt (*) tôi cũng có thể nghe được tên ngốc kia tức giận.

(*) Thường thấy ở tiết mục giải trí của Đài Loan, dùng để hình dung cuộc nói chuyện người nói nhưng mắt không chú ý, thường xuyên nói ra sự thật làm tổn thương bằng hữu. bởi vì loại người này thường xuyên bị người xem thương, vì thế lấy “Mắt trắng” để chỉ (baike.baidu.com). Trong câu này có thể hiểu là dù không nhìn tới nhưng vẫn biết được.

Nghĩ nghĩ, tôi gạt đầu. Trước chớ chọc tức hắn đã.

Tôi đứng dậy: “Ta đi phân phó ngự thiện phòng chuẩn bị. Buổi tối ngươi muốn ăn tại đây? Hay là tại Ngự thư phòng?”

Đông Phương Cửu đầu cũng không nâng, thuận miệng nói: “Uỷ nhi tự mình xuống bếp, nàng cũng không cần hỏi, đến lúc đó chỉ cần cùng ta đi qua.”

Thần kinh nhỏ bé yếu ớt của tôi tự thiêu trong thoáng chốc.

“Ta không đi.” Kiên định vô cùng.

Tên ngốc kia cúi đầu xem tấu chương không thèm để ý tôi. Tôi đi đến đứng trước bàn, lại nói: “Ta không đi.”

“Không được.” Nhẹ nhàng hai chữ, Đông Phương Cửu nhấp một ngụm trà, lại vùi đầu vào tấu chương.

“Ta nói ta không đi!”— Hai tay đập bàn, tôi trừng mắt căm tức nhìn hắn.

Tôi dễ dàng bị coi thường rồi, tên ngốc kia ngay cả lời cũng không nói với tôi.

Được lắm, không tôi, xem tôi là không khí đúng không?

Tôi đoạt lấy tấu chương trong tay hắn, nhếch miệng tà tà nhìn hắn cười. Cho tên ngốc ngươi dám không nhìn lão nương!

Hắn nhìn tôi liếc mắt một cái, mắt phượng bình tĩnh không gợn sóng, không có nửa phần tức giận.

Hắn nói: “Đã nói — không được.”

Ngất! Hoàn toàn bị đánh bại mà!

“Tên ngốc Đông Phương Cửu nhà ngươi đi chết đi, lão nương nói không đi là không đi, có bản lĩnh thì ngươi đem lão nương trói lại rồi không đi! Nếu không đừng nghĩ đến chuyện bắt lão nương đi chuyển nửa bước!” Nói xong một hơi, tôi vỗ ngực thờ phù phù.

Mắt Đông Phương Cửu hơi hơi rũ xuống, giống như buồn cười nhìn tôi, nói hai chữ: “Được thôi.”

Àm — Thế giới của tôi sụp đổ.

Giờ Dậu canh ba.

“Đông Phương Cửu cái tên ngốc chết tiệt ngươi mau thả lão nương xuống!” Tôi dùng sức duỗi cổ muốn hung ác cắn lên vai tên ngốc kia một ngụm.

“Miệng lại không sạch sẽ.”

Một bàn tay to nóng hằm hập che miệng tôi lại.

“Ô... Tên ngốc nhà ngươi đi chết đi... Ô.”

Phía tây hoàng cung, phủ quốc sư.

Tên ngốc kia rút cuộc cũng thả tôi xuống, một khắc kia khi chân vừa chạm đất, tôi cảm thấy được đứng thẳng đi thật là tốt.

Mộ Dung Uyển cười chào Đông Phương Cửu: “Uỷ nhi bá kiến Cửu ca ca.”

Ách..... Nàng gọi tên ngốc kia là Cửu ca ca? Cái gì nha, thật buồn nôn!

“Uyển nhi ra mắt Lăng tỷ tỷ.” Rồi hướng tôi cúi người, tươi cười không giảm bớt một tia.

Trên đầu bị gõ một cái, tên ngốc kia lên tiếng: “Thất thần cái gì, còn không ngồi xuống đi.”

Tôi hung tợn trừng mắt liếc hắt một cái, tìm ghế ngồi xuống.

Mộ Dung Uyển cười cười, ngồi bên cạnh tôi, lại quay đầu nhìn Đông Phương Cửu, nói: “Cửu ca ca cũng thật có biện pháp, có thể làm cho Lăng tỷ tỷ nhanh nhẹn miệng của chúng ta im lặng như vậy.”

“Phốc ——” Toàn bộ nước trà vừa uống vào miệng bị phun ra, vừa hay đúng ý tôi đánh cả lên người Đông Phương Cửu. Tôi như rớt mày ra oai cười với hắn.

Đông Phương Cửu hơi hơi vẩy phía dưới, dùng khăn lụa Mộ Dung Uyển đưa lau vạt áo trước ngực dính trà, bày ra bộ dạng nộ ki bất tranh (*) của người lớn quở trách trẻ nhỏ nói một câu: “Càng cung chiều càng chẳng ra bộ dáng gì!”

(*) Trong câu 哀其不幸,怒其不争: Ai kì bất hạnh, nộ kì bất tranh: Vì sự bất hạnh của ai đó mà cảm thấy buồn, vì ai đó không chịu đấu tranh mà tức giận.

“Rầm! Ngươi cung chiều ai hả? Ta với ngươi quen thuộc lắm sao!” Tôi giận, vỗ bàn đứng lên.

“Miệng lại không sạch sẽ.” Ai oán liếc tôi một cái, tên kia đột nhiên đứng dậy ôm chầm lấy cổ tôi, đang lúc tinh thần tôi hết sức hoảng loạn, thế nhưng... Thế nhưng... Hôn tôi!

“Ngươi! Ngươi! ——” Tôi xấu hổ che miệng, nhìn Mộ Dung Uyển, lại trừng mắt nhìn hắn, nói không nên lời.

Tên ngốc kia giương mắt nở nụ cười, ôn nhu mở miệng nói với tôi: “Nàng nói xem ta cung chiều miệng ai không sạch sẽ như thế? Nàng hôn cũng hôn rồi, nàng nói nàng với ta quen thuộc không?” Nhìn thấy khóe miệng run rẩy sắp rơi xuống đất của tôi, tên kia lại nhả ra một câu kinh thế hãi tục: “Miệng nếu còn không sạch sẽ, ta sẽ lại cọ cọ cho nàng.”

Tôi ngẩn người ra, mờ mịt nhìn về phía Mộ Dung Uyển, ánh mắt Tiểu Uyển rõ ràng ảm đạm đi nhiều.

“Uyển nhi, Đây chính là cái gì đó rất quan trọng ta đã quên đi mà ta từng nói với muội.” Đông Phương Cửu vươn ngón trỏ xinh đẹp chỉ về phía tôi, giống như tôi thật sự chính là thứ ‘đồ vật này nọ’ giá trị liền thành đó.

“Ngươi mới là đồ vật này nọ!” Liếc hắt trắng con mắt, tôi cúi đầu xuống bắt đầu dùng bữa. Tôi làm sao dám nhìn về mặt kinh ngạc của Mộ Dung Uyển, sợ rằng cô ta lại cho là tôi muốn cùng cô ta tranh giành tên ngốc kia.

“Uyển nhi biết.” Mộ Dung Uyển thân nhiên nói, gấp một đũa đồ ăn vào đĩa tôi, tôi ngẩng đầu đón tầm mắt cô ta, cô ta nhìn tôi cười nhợt nhạt: “Lăng tỷ tỷ ném thư tay nghề của Uyển nhi.”

Trong nháy mắt, tôi đã có hoài nghi là thức ăn có phải bị hạ độc hay không.

“Uyển nhi khi nào thì trở về?” Ăn được một nửa, Đông Phương Cửu buông đũa, ý cười trong suốt nhìn Mộ Dung Uyển, ôn nhu hỏi.

Mộ Dung Uyển ánh mắt buồn bã, vừa cười hỏi lại: “Thế nào, Cửu ca ca thật hy vọng Uyển nhi mau rời đi?”

Đông Phương Cửu cười lắc đầu: “Sao có thể. Ta thật sự hy vọng Uyển nhi có thể ở lâu thêm mấy ngày.”

“A? Thật sao?” Mộ Dung Uyển được sự dịu dàng giữ lại, trên mặt là nụ cười ngọt ngào.

“Đương nhiên.” Đông Phương Cửu vuốt cằm cười. “Muội vừa lúc có thể tham gia đại hôn của ta cùng Lăng nhi.”

“Phanh ——”

“Ba ba ——”

Phân bát bát vỡ, phần đũa đũa rơi.

“Ngươi nói bậy bạ gì đó!” Tôi nhảy dựng lên từ băng ghế, trợn mắt trừng trừng, chỉ thẳng Đông Phương Cửu.

Đông Phương Cửu cũng không nhìn tôi, vẫn giữ bộ dạng nhàn nhạt ôn hòa nhìn Mộ Dung Uyển: “Uyển nhi có thể ở lại đến rằm rồi đi không?”

Cánh tay trắng nõn của Mộ Dung Uyển bị chính cô nắm chặt đến đỏ lên, đầu vẫn cúi thấp không trả lời.

“Đông Phương Cửu ngươi thật ngu ngốc!” Tôi đưa tay nhéo lỗ tai hắn, thấy hắn chau mày, lập tức biết hắn đau lắm: “Ngươi không biết Uyển nhi thích ngươi à!” Dùng hơi thở nói bên tai hắn.

Đông Phương Cửu nhẹ nhàng gỡ tay tôi đang nhéo lỗ tai hắn không chịu buông, vẫn như cũ cười yếu ớt nhìn Mộ Dung Uyển.

Thật lâu sau, Mộ Dung Uyển ngẩng đầu, nhìn về phía tôi, không che giấu được ánh mắt bi thương, bình tĩnh nhìn tôi, cô ta hỏi: “Đây là ý của tỷ tỷ sao?”

“Làm sao có thể!” Tôi vội nói, khăn trương phủ nhận.

“Sao có thể không phải là ý của nàng.” Đông Phương Cửu thản nhiên nói một câu, nhàn nhả vì mình rót đầy chén rượu, lơ đãng ném cho tôi một ánh mắt cảnh cáo trắng trợn, lại dùng ánh mắt ầm áp như gió xuân để nhìn Mộ Dung Uyển, “Việc nên xem nên làm đều đã làm, ta có thể nguyện ý cưới nàng làm vợ cũng là vì niệm chút tình ngày xưa.”

Tôi kinh hãi, hoảng hốt nhìn hắn: “Ngươi nói vậy bậy bạ gì đó?” Đây chẳng phải rõ ràng là hủy danh dự của tôi sao?

“Ta là không nhớ rõ đã có tình cảm sâu đậm cùng nàng, nhưng dân chúng trong thiên hạ đều biết Đông Phương Cửu ta đã làm gì vì nàng, nếu ta không cưới nàng, sợ là vạn dân khó có thể chấp nhận.”

“Ngươi bịa đặt bịa đặt, không ai chấp nhận được, ngươi đừng nghĩ quá...” Nhiều lời còn chưa kịp nói ra, móng vuốt tên ngọc Đông Phương Cửu kia đã tóm lấy thắt lưng tôi, làm tôi không thể không ngậm miệng.

Một lát sau, trong mắt Mộ Dung Uyển lại nhu tình như nước, gương mặt tươi cười đem vẻ xinh đẹp của người con gái phát huy đến tận cùng.

“Vậy Uyển nhi phải về Thương Mân trước một chuyến để chuẩn bị thật tốt quà mừng cho Cửu ca ca cùng Lăng tỷ tỷ, ngày đại hôn Uyển nhi chắc chắn sẽ đến trước, Cửu ca ca cứ yên tâm đi.”

Đông Phương Cửu cười gật đầu: “Uyển nhi thật có lòng.”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 175: Phong vân đột biến, Ngôn quốc đổi chủ

“Uyển Nhi, cô đừng nghe tên.... Ách.... Ai ai....”

“Ách... Ta...” Bị véo a....

“Buổi chiều ở Ngự thư phòng nàng ăn quá nhiều điểm tâm, chắc là lúc này dạ dày không thoải mái, trước tiên ta mang nàng đến chỗ của Khanh Trần xem một chút, Uyển nhi cũng nên nghỉ ngơi sớm đi.” Mắt phượng Đông Phương Cửu cong cong, vẻ mặt thật chân thành. Thực tế là cánh tay kia đang âm thầm ‘cảnh cáo’ trên cánh tay tôi.

“Vậy, Uyển nhi không giữ nữa.”

Mộ Dung Uyển cười suốt dọc đường tiễn chúng tôi ra khỏi phủ quốc sư, một chút bi ai đối với việc Đông Phương Cửu muốn lấy vợ cũng nhìn không ra.

Dù sao thì tôi cũng nhìn không ra.

“Nghĩ gì mà ngây ngốc vậy?” Trên trán bị ngón giữa của hắn cốc một cái, thật là đau!

“Ngươi rút đi, đừng đánh trán của lão nương!”

“Miệng lại không sạch sẽ rồi?”

Tên ngọc đó cười nhẹ nhàng như mây trời gió thổi.

***

Gió đêm nhẹ thổi bức rèm châu treo bên mép cửa, phát ra những tiếng vang.

Tôi xoay người giương mắt nhìn tên ngọc hỏi: “Vạn tuế gia quý báu, làm phiền ngài quẹo phải đi thẳng, cảm ơn.” Tên ngọc cũng đã đi theo đến chỗ tôi ở rồi, nếu không đuổi hắn đi, hắn sẽ cho là nơi này của tôi hoan nghênh hắn.

Dưới ánh trăng, mắt phượng của Đông Phương Cửu càng trở nên sáng rực trầm tĩnh, nhưng nụ cười bên môi lại có vẻ vô lại.

“Ta cho rằng Lăng nhi nên có tính tự giác của tổng quản thái giám Thượng y giám.”

“Ngươi có ý gì?”

“Nghĩa là Lăng nhi trước tiên nên tiễn ta về.”

Mất tôi khế đảo, khinh thường nói: “Vạn tuế gia, đêm khuya ngài còn muốn đi Ngự thư phòng làm việc sao?”

Đông Phương Cửu cười vô lại như trước: “Tiễn ta quay về tẩm cung đi.”

“Ngươi không biết đường sao?” Tốt, cho anh thôi nước mũi thành bong bóng luôn. “Không biết đường thì có thể hỏi người ta. Thật ngại, ta phải đi ngủ trước, ngày mai còn phải dậy sớm” Chào tạm biệt ngài nha!

Đông Phương Cửu nhìn tôi chăm chăm, chớp mắt, bỗng dung môi dẩu lên, có vẻ oan ức nói: “Lăng nhi khi dễ ta!~~~~”

Ách... OMG! Thật NND buồn nôn và ghê tởm, tôi nổi da gà!

Nhưng mà...

Bỗng dung, mắt tôi sáng lên: “Đông Phương Cửu có phải ngươi nhớ được cái gì rồi?” Vốn dĩ tên ngốc luôn thích dùng giọng điệu này nói chuyện với tôi, không phải là hấn khôì phục trí nhớ rồi chứ?

Đầu Đông Phương Cửu lắc nhẹ.

“À...” Khẽ thờ dài, tôi xoay người đẩy cửa phòng ra.

Đông Phương Cửu lộ ra khuôn mặt tươi cười, đôi mắt hơi cong dường như mang theo sự sùng nịnh dung túng, “Đi ngủ sớm đi.” Nói xong lập tức quẹo phải đi ra khỏi sân của tôi.

Tôi mờ mịt nhìn bóng dáng tên ngốc rồi đi một lúc lâu mới hồi lại phục tinh thần.

Đóng cửa lại, tiện tay tháo mũ cánh phượng trên đầu, bước chân đi vào trong buồng.

“Ai!” Tôi cảnh giác lui về sau hai bước. Có người ngồi trên tháp quý phi trong phòng nhìn tôi. Vì trong phòng không có thắp đèn nên tôi nhìn không rõ hình dáng người đó, nhưng tôi có thể mãnh liệt cảm giác được rõ ràng ánh mắt nóng rực của người kia trên người tôi.

“Là cô.” Một giọng nói u oán mờ mịt truyền đến, dường như sát bên tai.

Là hấn, Vân tiên nhân.

Tôi vội vàng bước nhanh đến tháp quý phi.

Đúng là Vân tiên nhân yêu ma, áo trắng ngàn năm không thay đổi, không hề biết rằng đi vào ban đêm rất dễ bị nhìn thấy.

“Sao huynh lại tới đây?” Tôi hỏi, “Không phải trước đây đã nói với huynh là ở trước mặt ta không được tự xưng ‘cô cô’ sao!”

Đôi con ngươi màu bạc bình tĩnh nhìn tôi, nói: “Ta phải về Ngôn quốc, nàng muốn đi cùng ta không?”

Tôi ngạc nhiên, thuận miệng nói: “Hiện tại ta không đi được, huynh trở về một mình đi. Chờ sau khi ta xong việc bên này rồi, ta sẽ đi Ngôn quốc tìm huynh.” Dem xác Thượng Quan Lăng trả lại cho anh.

Ánh mắt hấn nhìn tôi trong nháy mắt dường như có phần sắc bén hơn, hỏi: “Nàng phải ở tới khi nào? Hấn chẳng phải chưa chết sao?”

“Hấn chưa chết, chỉ là tên ngốc đã quên rất nhiều thứ, trí nhớ lại không rõ ràng lắm, ta vẫn phải xem xét hấn thêm mấy hôm nữa.”

Bỗng dung mắt Âu Dương Vân trở nên âm trầm, tôi tưởng rằng giây tiếp theo hấn sẽ thô bạo mang tôi đi, không nghĩ đến hấn vẫn dùng lời nói bình tĩnh không hề gợn sóng nói: “Vây cũng tốt.” Ánh mắt hấn hơi rũ xuống, lông mi như hai cây quạt xòe ra, ở dưới ánh trăng tạo thành hai bóng mờ nhạt.

Nhìn thấy hấn như vậy, không hiểu tại sao trong lòng tôi lại xuất hiện một loại cảm giác không nữ, giống như phải mất đi thứ gì.

Ngay sau đó, hấn chậm rãi đứng lên khỏi tháp quý phi, bước chân có phần lưỡng lự lướt qua tôi, vạt áo trắng của hấn lướt qua mu bàn tay tôi.

Tôi mạnh mẽ xoay người: “Âu Dương Vân!”

“Như thế nào?” Hấn quay đầu lại nhìn tôi.

Tôi nhất thời không nói gì, suy nghĩ lại, mới nói: “Ta sẽ đi Ngôn quốc tìm huynh, huynh phải cùng...”

Âu Dương Vân yên lặng nhìn tôi, không đợi tôi nói hết lời, hấn đã lấy tốc độ như truyền kỳ đến ngay trước mặt tôi, dùng lực rất lớn ôm lấy tôi, sau một

tiếng than nhẹ, là một giọng mũi mỏng manh: “Ừ.”

***

Sau một chén trà nhỏ.

Tâm cung Đông Phương Cửu.

“Như vậy hần đã bỏ đi rồi?”

“Hồi bẩm gia, đúng vậy.” Bạch U nặc đồ dạ hành màu đen, một đôi mắt trầm tĩnh lợi hại nhìn thẳng Đông Phương Cửu.

Đông Phương Cửu nhíu mi suy nghĩ một chút, sau một lúc trầm ngâm, lại mở miệng nói: “Phải vài người lanh lợi đi Ngôn quốc dò xét.” Suy nghĩ, lại nói: “Phải thêm mấy ám vệ ở bên người nàng.”

Bạch U gật đầu: “Dạ.”

***

Trong lúc đó, Ngôn quốc Vân kinh.

Trong hoàng cung ánh lửa khắp nơi.

Đao kiếm, điên cuồng vũ động.

Giết chóc không hề dừng lại.

Máu ở dưới ánh lửa đặc biệt đỏ tươi.

Tiếng chém giết, tiếng quát tháo, kêu la thảm thiết vang lên khắp nơi hòa cùng tiếng rạn nứt của gỗ trong lửa tạo thành một âm điệu khiến kẻ khác phải khiếp sợ.

Âm thanh đao kiếm va chạm nhau xen lẫn với tiếng khóc thét cuối cùng của sinh mạng tạo ra âm điệu cuối cùng của cuộc chém giết.

Một thân áo màu hồng đứng ngạo nghễ trong bể máu, đôi mắt màu tím hờ hững nhìn mọi thứ.

Đây không phải cường quyền, cũng không phải chiếm đoạt, hần chỉ là lấy lại thứ thuộc về hần.

Một tiếng gọi khẽ: “Chủ nhân.” Mắt đẹp khẽ cong. Khẽ xao động gọn sóng, bỗng trở nên quyến rũ vô cùng.

“Tìm được rồi?” Nhân nhật hỏi, đôi mắt tím hơi rũ xuống không che giấu được vẻ tà mị và giá lạnh nơi đáy mắt.

“Hồi bẩm chủ nhân, Tiêu Vô đã trói người lại.”

Mắt tím nhíu lại, lộ ra một nụ cười khẽ, đó là một sự mỉa mai hoặc lay động lòng người, tại nơi tràn ngập mùi máu tươi làm gay mũi này của thế giới vẫn có thể khiến người ta tim đập không thôi.

Mắt chớp lung linh xấu hổ hồi hộp.

“Ha ha a...” Hần cuồng tiếu ra tiếng.

Mạn châu sa hoa yêu đã đang nở rộ, nụ cười tươi ở khóe môi thật sự vô cùng hòa nhã, thánh thiện.

Cuối cùng hần đã trở lại với tư thế của người chiến thắng.

Hần cười nói: “Ta Âu Dương Yến đã trở lại.”

Giẫm đạp dưới chân chính là máu tươi, thi thể, khói thuốc, chiến hỏa.

Chậm rãi bước tới từng bước một.

Màu đỏ trên quần áo biểu hiện rõ ràng sự khát máu tàn bạo.

Trong tầm mắt, toàn bộ đều là những mảnh nhỏ của con người.

Không! Không nên nói là con người, chính là vật phẩm cúng tế, đồ cúng tế dẫm máu té lể cho sự chiến thắng, đồ cúng tế hoàn mỹ té lể cho sự trở về thắng lợi của hần.

***

Ngày tám tháng chạp, là mùa tuyết bay đầy trời, cũng là ngày ở đất nước có bốn mùa như xuân – Ngôn quốc có tân vương.

Âu Dương Yến, là đích trưởng tôn của lão Ngôn vương, huyết tủy hoàng thành, thuận lợi đăng cơ.

Người dân Vân kinh rất nhiều năm sau cũng không cách nào quên được cái đêm ánh lửa và tiếng kêu khóc bất lực ngập trời hôm ấy.

***

Cuối tháng chạp là lễ cầu phúc của Lương quốc mỗi năm một lần, hoàng đế sẽ chọn ngày lành tháng tốt cùng với đại thần cúng tế trời đất, cầu nguyện cho năm sau mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an.

Lễ ra là ngày náo nhiệt vui mừng, nhưng chiến tranh căng thẳng ở tiền tuyến làm cho trên mặt mọi người đều bao phủ sự sợ hãi.

Không có quân đồng minh của Ngọc quốc, hoàng đế Kim quốc Hiên Viên Tiêu tự mình dẫn binh xuất chinh khí thế như chẻ tre, với đội quân sấm sét tập trung nhanh chóng tiến vào Lương quốc. Lương quốc kinh sợ hãi hùng, quân đội cùng nhau liều chết chống cự, nhưng liên tiếp thất bại tháo lui, tinh thần binh lính giảm sút uể oải, ý chí chiến đấu tan rã.

***

Lương quốc Phụng Dương, hoàng cung. Ngự thư phòng.

“Thật không hiểu nổi lúc trước ta cực khổ viết binh pháp cho ngươi, những gì ngươi xem đi đâu hết rồi!”

Nghe xong tin quân báo do Trương Sở mang đến, tôi mệt mỏi tê liệt ngồi trên ghế, dùng ánh mắt hung ác liếc nhìn Đông Phương Cửu.

Tên ngốc nhà anh, ba mươi sáu kế tôi một kế cũng không hề quên cho anh, những người kia không biết những kế sách này mà lại có thể đánh cho anh hoa rơi nước chảy, chuyện này nếu viết thành tiểu thuyết thì chắc chắn sẽ không ăn khách, đâu có người nào xuyên không mà không mượn những thứ này làm cho sóng gió nổi lên? Nhưng tại sao lại không linh nghiệm trên người tôi!?

“Binh pháp là cái gì?” Đông Phương Cửu không biết nên hỏi tôi.

Ách... Tôi tại sao lại quên hẳn là người mất trí nhớ.

Quên đi, “Phong cho ta làm quân sư Tề Tắt.” Tôi nhìn Đông Phương Cửu, thành khẩn nói.

Bạn đang đọc truyện *Chi Càn Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 176: Hiên Viên đại đế, ban đêm náo loạn Lương doanh

Trương Sở sững sờ.

Đông Phương Cửu nhìn tôi, bỗng dưng, lắc đầu nở nụ cười.

“Lãng nhì, việc này không vui chút nào.” Hần nói.

“Sáu sáu ba mươi sáu, trong kế có sách lược, sách lược nào cũng tinh thông. Âm dương điều hòa, ẩn chứa thiên cơ. Thiên cơ không thể đoán, đoán cũng không được.” Tôi tháo xuống mũ ô sa đại biểu cho thân phận chương án thái giám Thượng y giám, mỉm cười tiến lên, nhìn vào con ngươi đen của Đông Phương Cửu, ánh mắt như điện, thanh âm vang lên mạnh mẽ, “Biết ta là ai không? Ta là đại quốc sư của Lương quốc ngươi, ta đã hướng Thiên Thần phát lời thề, từng nhận triều bái của vạn dân Lương quốc ngươi!”

Nhiều ngày trước đây, tôi đã từng nói một lần những lời tương tự như vậy, ngày ấy ánh mắt của tôi cũng là thủy chung đặt ở trên người hắn.

***

Đầu tháng ba, thành Phụng Dương tuyết rơi nhiều bay toán loạn.

Hoàng hôn, tuyết ngừng rơi.

Dưới sự trợ giúp của Y Y, Trương Sở tôi lấy được lệnh bài xuất cung thuận lợi lên ra khỏi hoàng cung, tiến về phía Bắc U tụ họp cùng Tề Tát.

Khi đó ánh sáng mặt trời đã gần biến mất, chỉ còn một chút ánh sáng đọng lại chỗ phía núi xa.

Bầu trời là một mảnh đỏ rực như lửa, trên mặt đất là một mảnh màu bạc.

Rạng mây đỏ đem nửa bầu trời che giấu đi, tà dương sáng lên một chút năng lượng cuối cùng.

Quần áo mộc mạc, ngựa trắng, thiên hạ mệnh mỏng, giang sơn bao la hùng vĩ.

Tôi đang ngồi trên lưng ngựa chậm rãi đi trước, bỗng nhiên trong lòng khẽ động, quay đầu nhìn lại phía thành lâu (*) Phụng Dương, một người toàn thân khoác áo lông chồn màu đen đứng ở phía trên thành lâu, vẫn không nhúc nhích.

(*) *Lầu cổng thành.*

Là Đông Phương Cửu!

Một mảnh hồng quang cuối cùng chiếu tới, vừa vận tập trung chiếu trên người Đông Phương Cửu, tôi mới nhìn rõ cặp mắt phượng kia vẫn nhìn thẳng về phía tôi, không chớp mắt.

Bỗng dưng, tôi nở nụ cười, ra sức hướng hất vẩy tay, dùng sức vẩy, trong lòng mơ hồ có chút đau đớn.

Ngay sau đó, tôi giờ roi, giục ngựa phóng đi.

Tên ngốc, không cần lo lắng cho lão nương, con mèo có chín cái mạng, lão nương là thân bất từ!

Chợt nghe đến một trận hỗn loạn từ trên thành lâu truyền đến, tôi nhin xuống không quay đầu lại, tiếp tục giục ngựa lên phía trước.

Tôi bắt đầu ảo tưởng, lòng bàn tay nắm chặt dây cương chảy ra mồ hôi, tôi ảo tưởng có lẽ ngay sau đó hắn sẽ thúc ngựa đến đuổi theo tôi, sẽ giữ chặt dây cương trong tay tôi, cong đôi mắt phượng nhìn tôi cười, ảo tưởng hắn sẽ nói tôi không được đi..

Tôi mâu thuẫn mà ảo tưởng, chính là không phát giác ảo tưởng này có bao nhiêu không phù hợp với thực tế.

Hắn đã không còn là tên ngốc trước đây nữa rồi, cho nên, cuối cùng chỉ còn một mình tôi đi trước thôi.

Nhưng mà, không bao lâu, phía sau truyền đến một hồi tiếng vó ngựa chạy như điên, nhìn lại thì thật sự là tên ngốc kia đang giục ngựa mà đến, chớp mắt, dây cương trong tay tôi đã rơi vào tay hắn.

Hắn cong mắt cười nói: “Gia đã suy nghĩ kỹ, nếu gia liên tiếp mười ngày đều không nhìn thấy Tiểu Lăng Từ của gia, trong lòng gia sẽ thấy không thoải mái, cho nên, gia quyết định Tiểu Lăng Từ của gia đến chỗ nào gia liền theo đến chỗ đó.”

Tôi ‘hừ’ một tiếng xem thường hắn, sau đó rất tự nhiên mà quay mặt qua chỗ khác, mặc cho ai cũng không biết một khắc kia hai mắt tôi mơ hồ.

Lại ngẩng đầu, thì lại thấy một khuôn mặt tươi cười không để ý.

Cuối cùng, tôi đã biết thế nào gọi là tình yêu được ăn cả ngã về không khác cốt ghi tâm.

Bỗng dưng, Đông Phương Cửu túm tôi lên lưng ngựa của hắn, hai tay vững vàng ôm vòng qua người tôi, môi lạnh chạm lên vành tai của tôi, hơi thở ấm áp của hắn làm cho tôi cảm thấy cổ ngứa ngứa, hắn nói: “Ta quên đi quá khứ, nhưng hiện tại hai ta cùng nhau trải qua, Đông Phương Cửu ta tuyệt đối sẽ không quên nữa.”

Hắn còn nói: “Tin tưởng.”

Tôi ngẩng cái cổ lên nói lại: “Ai cần ngươi ở chỗ này kích động chứ! Hừ!”

***

Bắc U, đại doanh của quân Lương.

Tuyết lớn bay toán loạn, trời đông giá rét, tới giờ Hợi, không thấy trăng sao, ngoại trừ quan binh canh gác bên ngoài, các tướng sĩ đều đã ngủ.

Trong lều chủ đèn đuốc vẫn sáng trưng.

Ở trong lều chủ vốn không phải là Lương vương, Đông Phương Cửu đã bá chiếm lều trại của đại tướng quân Tề Tát.

Giờ phút này, Thượng Quan Lăng tay cầm bản đồ địa hình Bắc U ở trong lều chủ mà tỉ mỉ suy xét.

Đột nhiên, phía ngoài lều truyền đến tiếng kêu thảm thiết nhỏ như không thể nghe thấy của quân sĩ canh gác, tôi buông bản đồ trong tay xuống, bước nhanh đi ra muốn xem đến rốt cuộc là như thế nào. Không đoán được, mới ra đến cửa lều, một cái bóng đen liền đối diện trước mắt, rất nhanh đã lướt vào bên trong, sau đó đèn đuốc trong lều đều tắt hết, tôi mở miệng muốn hô lên, lại bị một bàn tay lớn nhanh chóng bịt miệng, cảm thấy rung mình, thậm chí nghĩ không ổn rồi.

Trong bóng tối, một cổ hơi thở mạnh mẽ hoàn toàn bao vây lấy tôi, giống như buồn bực lại giống như tức giận, khi mạnh khi yếu, khiến cho người ta không biết chắc.

“Hiên Viên Tiêu?” Tôi thử thăm dò hỏi, nhưng chỉ đổi lấy một tiếng hừ lạnh.

Lúc này, bàn tay kim hãm tôi hơi nói lỏng khí lực.

Tôi nở nụ cười, lại kêu: “Tiểu Bánh Trôi?”

Lúc này người trong bóng tối nổi giận: “Ai cho phép ngươi gọi trẫm như thế?”

“Không gọi thì không gọi, tức giận cái gì chứ.” Tôi tự nhiên tìm một chỗ để ngồi xuống, không sợ hãi chút nào việc đánh lên lều chủ của thủ lĩnh quân địch. “Hiên Viên Tiêu là gan của ngươi cũng thật lớn nha, một mình lại dám xâm nhập đại bản doanh của quân Lương ta, ngươi là cho rằng quân Lương ta từ trên xuống dưới không ai có thể bắt giữ được ngươi phải không?”

Hiên Viên Tiêu cười lạnh một tiếng, nói: “Không sai.”

Sâu trong lòng thầm oán hằn một chút, tôi lại nói: “Nói đi, ngươi lặng lẽ chạy đến đây tìm ta là có ý đồ gì? Ta có thể nói cho ngươi biết, thuyết phục ta theo ngươi là không có khả năng!”

Cảm giác hần đến đứng ở trước mặt tôi, hơi thở phập phồng, một lúc sau hần mới mở miệng: “Cùng trẫm trở về.”

Tôi bỗng nhiên có cảm giác buồn cười, đứng lên, chậm rãi đi về phía ngoài lều. Hiên Viên Tiêu đi theo sau tôi không hiểu như thế nào.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm một lát, tôi háng giọng một cái hô lớn: “Có thích khách!!!”

Tiếp theo đó là tiếng la hét như sấm: “Có thích khách!” Các tướng sĩ canh gác giờ những cây đuốc lên cao, đồng loạt vây lại đây.

Đèn đuốc chiếu rọi, quần áo đen tuyền ngạo nghễ mà đứng trong tuyết, đối với đám binh sĩ trước mặt cùng không thèm liếc mắt, chỉ tức giận trừng mắt nhìn tôi.

Đôi mắt màu vàng phẫn nộ của Hiên Viên Tiêu đột nhiên càng lúc càng phát ra tia hung ác, tôi quay đầu nhìn lại, Đông Phương Cửu không biết từ khi nào đã lặng lẽ đứng phía sau tôi.

Vài bông tuyết thân nhiên bay xuống giống như bị sự phẫn nộ của Hiên Viên Tiêu làm cho kinh sợ, lơ lửng ở giữa không trung, một lúc lâu vẫn không dám rơi xuống.

Lúc này, binh sĩ quân Lương càng lúc càng đông, trong nhất thời đèn đuốc đầy trời, bốn phía nổi lên tiếng hò hét.

“Là Hiên Viên đế.”

“Bắt lấy hần!”

“Thật to gan, ban đêm dám xông vào đại doanh.”

Bất ngờ, hần thét lên một tiếng, nhảy vút lên trời cao, trường kiếm giương lên, kiếm khí bao phủ trời đất. Trường kiếm trong tay Hiên Viên Tiêu như một con rắn bạc, rực rỡ chói mắt, nhưng là hướng thẳng mặt Đông Phương Cửu mà áp sát đến.

Đông Phương Cửu liếc mắt nhìn tôi một cái, mắt phượng hơi cong cong, nhưng dưới chân không di chuyển nửa bước.

“Hần chính là Hiên Viên Tiêu.” Đây không giống như câu hỏi, chính là nhẹ giọng trần thuật lại.

Đông Phương Cửu vung cánh tay lên thoải mái đỡ kiếm khí mạnh mẽ của Hiên Viên Tiêu.

Chưởng phong, kiếm khí hỗn loạn, gió lạnh thấu xương thổi qua hai má tôi đau rát.

Hiên Viên Tiêu cũng như tôi không thể tin mà nhìn chằm chằm Đông Phương Cửu, mà tôi lại có thêm vài phần trọn mắt há hốc mồm.

Tên ngốc này lại trở nên lợi hại như thế! Có vẻ Hiên Viên Tiêu không phải là đối thủ của hần nha. Xem ra cái thứ đồ chơi Thất Sắc thảo này thật đúng là rất hữu dụng, ài, đáng tiếc, đáng tiếc ghê!

Hiên Viên Tiêu đột nhiên thu thế không hề công kích Đông Phương Cửu nữa, nhảy lên cao, liền đứng ở giữa không trung, chân chưa chạm xuống đất,

Kiểm khí đã xẹt qua trên người binh lính đang ngăn cản hắn rồi đi, chỉ nghe một trận tiếng kêu thảm thiết, đèn lồng cây đuốc rơi trên mặt tuyết, nền tuyết trắng chậm rãi biến thành màu đỏ.

Hiên Viên Tiêu đồng thời cũng rơi xuống, hướng đến chỗ không có người ngăn, mà Đông Phương Cửu chính là đứng bất động tại chỗ mà nhìn, mắt phượng màu đen không nhìn ra bất kỳ ý nghĩ gì.

Dần dần, binh lính càng thấy sợ hãi Hiên Viên Tiêu, không đợi hắn tiến lên đều đã tự rút về phía sau.

Đứng ở phía sau Đông Phương Cửu, Tề Tát đã không kiềm chế được nữa, rục rịch, lại bị Đông Phương Cửu đưa một ánh mắt ngăn cản.

“Đông Phương Cửu ngươi đang làm gì đó! Binh lính của ngươi đã chết bao nhiêu rồi ngươi vẫn còn đứng ngốc! Nhanh đi!” Tôi nhìn Đông Phương Cửu, nói.

Đông Phương Cửu cười một cái, dùng ánh mắt thăm dò hỏi tôi: “Ngươi bỏ được hắn?”

“Ngươi có ý tứ gì hả?” Tôi giận.

“Chẳng phải ngươi nói toàn bộ người trong thiên hạ đều biết Thượng Quan Lăng ngươi chỉ một lòng với Hiên Viên Tiêu sao?” Đông Phương Cửu mỉm cười, đôi mắt giảo hoạt lại thêm cong: “Ngươi không lên tiếng thì làm sao ta dám đụng vào hắn.”

Anh cứ đi chết cho tôi!~~~ Anh là tên ngốc! Tên ngốc! Tôi ở trong lòng phần hận mà mắng hắn, trên mặt lại cũng chỉ là run rẩy vài cái, xem như hết giận.

“Ngươi nói ngốc cái gì vậy! Ta đã nói ta là quốc sư của Lương quốc ngươi! Ngu ngốc! Bất giác phải bắt vua trước, ngươi bây giờ không đi bắt hắn thì sau này ngươi sẽ hối hận!”

Bánh Trôi, anh đừng trách tôi nhẫn tâm, nếu như anh bị bắt trong tay Đông Phương Cửu, tôi sẽ liều mạng bảo hộ anh chu toàn. Tôi cảm thấy chỉ có phương pháp này có thể chấm dứt chiến tranh, chấm dứt giết chóc trước thời gian, giảm bớt khả năng thương vong.

Không thể nghi ngờ, Hiên Viên Tiêu nghe rõ ràng lời tôi nói.

Nháy mắt, trời đất thay đổi, kiểm khí như cầu vồng, còn hơn gió lạnh thấu xương gấp trăm lần, vù vù tiếng gió xé gào thét đánh úp về hướng tôi.

Một đôi mắt vàng tựa như nhiễm máu, liền như vậy không tiếng động nói lên hắn đã không thể không chế được lửa giận khôn cùng này.

Bạn đang đọc truyện *Chi Càn Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 177: Cổ nhân đến cửa, may mắn thành đôi

Nhìn về phía Hiên Viên Tiêu đang hướng tôi mà phóng tới, tiếng xé gió chọc thủng màng nhĩ càng lúc càng thấy khó chịu. Lòng tôi nhũn nhủn phải lùi lại phía sau, nhưng chân lại giống như mọc rễ, liều chết mà bám tại chỗ, không có chút động đậy.

Nhớ lại lần đầu tiên gặp Hiên Viên Tiêu, dáng vẻ của hắn cũng là muốn lấy mạng tôi, so với bây giờ đúng là giống nhau như đúc.

Nhớ tới điều này, tôi liền nở nụ cười, chính bản thân tôi cũng không nhận ra được, ý cười như có như không.

Hiên Viên Tiêu chỉ dừng kiểm xuống cách chớp mắt tôi nửa tấc.

Tôi giương mắt nhìn hắn, thờ nhẹ một hơi, xoay người cười nói: “Đa tạ ơn tha mạng của Hiên Viên đế.”

Đôi mắt vàng vẫn như cũ mà cầm hận trừng mắt nhìn tôi, dường như tôi có thể thấy được từng sợi gân xanh trên trán hắn đang hiện lên.

Tôi xoay người, trong mắt lập tức mất đi vẻ lạnh lùng hồ hững hờ lúc này, một khắc áy náy cứ nhẹ nhàng như vậy mà xẹt qua trong mắt tôi. Đông Phương Cửu như tỉnh tường thấy được, khoe môi hơi giương lên, đôi mắt phượng mang theo sự châm biếm thật thâm thiết cười nhạo tôi.

Tôi thông suốt rõ ràng, chẳng hỏi đâu bận tâm tới những thứ vô nghĩa đó, “Lương vương, Hiên Viên đế tự nguyện đến doanh trại của ngài làm khách, ngài còn không phái người tiếp đãi cho tốt?” Nói xong tôi xoay người trở về lều của mình.

.....

Mọi thứ lại quay về với sự yên tĩnh, nhưng tâm trạng của tôi lại không yên ổn chút nào, trần trọc khó mà chìm vào giấc ngủ.

Tôi biết là có thể bắt giữ được Hiên Viên Tiêu, trên đời này không có thần tượng nào có thể lấy một địch một vạn, dù hẳn có thần công cái thế cũng khó mà chống lại hơn mười vạn đại quân của tôi. Nhưng tôi thật không ngờ lại dễ dàng như vậy, một người từ trước đến nay luôn kiêu ngạo như hẳn lúc bị bao vây đành phải thú chịu, khi đó phần nộ trong mắt hẳn không có nửa phần giảm xuống.

Tôi quả nhiên vẫn còn chút lương tâm, ha ha còn cảm thấy áy náy, thật là rất kỳ diệu nha.

“Không ngủ thì ngồi dậy đi.”

Người chưa tới mà đã nghe tiếng.

Tôi bật đầu ngồi dậy từ trên giường, tiện tay cầm qua một bộ y phục liền choàng lên người. NND tên gốc Đông Phương Cửu này tùy tiện đi vào khu vực của tôi!

“Đông Phương Cửu người có bệnh hả!” Vốn định mắng hẳn đâm tặc, nhưng tôi đối với hai chữ này có chút miễn cảm, sau khi bị một con bé nào đó gọi mấy trăm lần rồi, tôi quả thực không dám tùy ý mở miệng đem hai chữ này tặng cho người khác. “Người vào không biết gõ cửa.....cũng không nói một tiếng!”

“Ha ha, ta thật sự có nói nha.” Nhờ ánh sáng nhỏ nhoi của nến, tôi nhìn thấy một đôi mắt đen láy thắp thoáng ý cười.

“Nhưng mà lão nương là con gái! Người làm ơn giữ cho ta một chút thể diện được không!” Vội vàng đem áo ngoài bọc kỹ, cũng không biết mặc thành bộ dạng gì nữa, tóm lại tôi cũng không để lộ ra bất cứ thứ gì, thực ra cho dù tôi không mặc áo khoác ngoài, cũng không có hình tượng bất nhã gì mà không thể cho người khác thấy được, nhưng cứ nghe đến tiếng nói của tên gốc kia, không cần biết trên người có gì khác hay không, theo phản xạ liền cầm y phục khoác lên người.

“Ha ha ha, là con gái?” Tên gốc kia cười cười sắp đến gần tôi, không có ý tốt mà dùng ánh mắt quan sát tôi, hồi lâu mới nói: “Vậy thì phải kiểm tra kỹ lại mới được.” Nói xong liền chìa móng vuốt sói tà ác đến gần tôi, tôi lập tức đá hẳn một cước, sau đó coi như không có việc gì mà vuốt vuốt y phục, tức giận hỏi hẳn: “Hơn nửa đêm không ngủ tìm ta có chuyện gì? Không phải chuyện hệ trọng ta sẽ không để yên cho người!”

Đông Phương Cửu cười cười, không để ý chút nào đến dấu giày tôi để lại trên áo hẳn: “Đại quốc sư của ta đã giúp ta bắt giữ thủ lĩnh của quân địch, ta còn có chuyện hệ trọng gì nữa.”

Vừa muốn mở miệng mắng hẳn không có việc gì đừng đến phiền tôi, hẳn lại ý cười nhẹ nhàng mà nhìn tôi nói: “Tỷ muội tốt của nàng đến thăm người.”

Trong lòng tôi bỗng chốc hồi hộp.

Tỷ muội tốt? Chẳng lẽ là Sở Sở.....

Đột nhiên tôi trừng lớn mắt nhìn về phía Đông Phương Cửu, tôi còn chưa mở miệng, hẳn liền khẳng định mà quay về tôi.

“Chính là nàng ta.” Tên gốc kia vẫn như cũ nhìn tôi cười, rõ ràng là vẻ mặt đang xem kịch vui.

.....

Tôi đứng ở ngoài lều Tề Tát, có vài phần chùn bước.

“Nàng ta là đến đòi người nha.” Phía sau truyền đến tiếng nói của tên gốc đáng chết kia.

Tôi xoay lại trừng mắt liếc hẳn một cái, thấp giọng nói: “Ta tự biết chừng mực, không cần người phải nhắc nhở!”

“Ồi chào, đáng tiếc Hiên Viên đế kia ngay cả ghế cũng chưa ngồi nóng đã rời khỏi đại doanh Lương quân.”

“Người!—” Tôi hận không thể dùng cổ của tên gốc Đông Phương Cửu kia đến mài răng.

Đối với loại người vô lại còn có thể làm cái gì? Chỉ có thể xoay người rồi đi thôi, kẻ ngu mới cùng người vô lại tính toán chi li.

Tôi trấn an lương tâm của mình trong nháy mắt nổi lên ý định độc ác, vươn tay mở lều vải, rồi đi vào.

“Sở Sở.” Tôi ôn nhu gọi. Từ biệt mấy tháng, lại ít khi nhớ đến cô ấy, bây giờ vừa gặp lại, cảm giác áy náy trong lòng đột nhiên cuộn cuộn mà đến, tôi biết những lời nói lo lắng của Đông Phương Cửu sắp trở thành sự thật rồi.

Nếu như cô ấy nhắc đến, tôi e rằng không cự tuyệt được.

Một thân áo lục, sắc mặt tái nhợt, mắt đẹp vô hồn. Sở Sở như thế này là lần đầu tiên tôi thấy được.

Từ trước đến nay đều là Sở Sở xinh đẹp, từ trước đến nay đều là Sở Sở vẻ mặt trang điểm, từ trước đến nay đều là Sở Sở mỉm cười với đôi mắt xinh đẹp...

“Lăng nhi.....” Một tiếng nhẹ nhàng, Sở Sở liền ngừng lại câu nói mà nhìn tôi.

Thời gian trầm mặc quá mức dài, dài đến nỗi trong lúc hoảng hốt tôi thấy được một thân ảnh màu lam rực rỡ vút qua tiến vào trong lều.

“Ta mang thai con của hần.”

Đây là câu thứ hai Sở Sở nói với tôi, cũng là câu cuối cùng trước khi nàng rời khỏi.

.....

Lại là đêm.

Vắng lặng trống trải, tôi nhìn bầu trời xa xa mà sáng rực đó, tâm tư mênh mang phảng phất không có mục đích.

Cảm thấy có người đứng ở bên cạnh mình, giây tiếp theo một áo khoác lông chồn rất nặng đem tôi bọc kín.

“Lăng nhi ngốc.” Hần nói.

Tôi vẫn như cũ nhìn lên bầu trời, sau một lúc lâu mới lắc đầu nở nụ cười: “Khoảng cách đến nhân vật chính hoàn mỹ của ta càng ngày càng xa.” Tên ngốc kia cũng không nói tiếp, để tôi tự ý lẩm bầm lâu bầu tiếp tục nói: “Mọi người đều muốn lớn mạnh, vô địch, không có nhược điểm, thậm chí, đến mức là nhân vật chính siêu lý trí không có tình cảm. Người thiếu quyết đoán, xử sự theo cảm tính, lòng dạ của đàn bà đều không được coi trọng nha!”

“Há? Ha ha.”

Tôi biết Đông Phương Cửu cái hiểu cái không, hần cũng biết tôi chỉ là muốn giảm bớt oán hận, như thế là đủ.

“Đông Phương Cửu ta chỉ có thể giúp người thu hồi những đất đai bị mất.” Thân nhiên mà thở dài, tôi lúc này mới nghiêng đầu nhìn hần.

Hần cười cười, gật gật đầu, nói: “Tốt lắm.”

“Ta.....” Nhìn thấy ánh mắt hần cười dịu dàng, tôi rốt cuộc cái gì cũng không nói nên lời.

Tôi càng hiểu được nhiều năm làm mẹ kế của tôi đều là làm không công, cái gì mà nhân vật thánh mẫu thôi bỏ đi, tôi là hình mẫu điển hình của trước làm người xấu không được sau lại làm người tốt cũng không xong! NND lợi dụng người cũng không dám lợi dụng quá đáng, chỉ dám lấy đức thu phục người, chỉ biết suy bụng ta ra bụng người! Nhân tâm tính kẻ người khác lại còn biết giữ lại một chút lương tâm, là con chồn nhưng đen (*) ăn trộm gà không được mà trong lòng còn cực kỳ khó chịu!

“Lăng nhi, nàng xem, bầu trời mênh mông bát ngát, đẹp không?” Hần hỏi.

Tôi trừng mắt nhìn lại nhìn bầu trời đêm xa xa, gật đầu.

“Giang sơn ngàn dặm, cũng rất đẹp đi.” Hần nói.

Tôi ngửa đầu, không có phản ứng gì.

“Trời rốt cuộc là xa bao nhiêu, giang sơn tới cùng mấy vạn dặm?” Hần hỏi.

Tôi nhìn hần, “Ta...”

Hần cười cười: “Có lúc ta thường tự hỏi mình như vậy đó?” Hần xoay người chậm rãi rời đi.

.....

Sáng sớm hôm sau.

Chỉ có đội ngũ hơn một trăm hai mươi người với dáng vẻ ưu buồn đến đại doanh Lương quân.

Đại doanh Lương quân, lầu chủ tướng.

“Lăng Vô Ưu bái kiến chủ nhân.”

Mặt nạ đồng thau dữ tợn, trường sam màu đen bó sát, người quỳ trên mặt đất ốm yếu nhỏ bé, nhưng hai tay ôm quyền đối với chủ nhân mà hành lễ.

Không nghĩ tới là Bính dẫn người sang đây, trong lòng tôi hơi có chút bất ngờ.

“Đứng lên rồi nói.” Miệng tôi nhấp trà nóng, đem tách trà đặt lên bàn, tầm mắt rơi xuống trên người hần: “Vô Ưu, đem mặt nạ tháo xuống đi, ta thấy sợ.”

“Đạ, chủ nhân.” Lăng Vô Ưu nhanh chóng từ trên mặt đất đứng lên tháo mặt nạ xuống, đôi mắt to màu nâu không hề chớp mắt một cái. Thất lung đơn bạc của hắn thật thẳng, nghiêm nhiên là một bộ dạng quân nhân.

“Đến đây tổng cộng có bao nhiêu người?”

“Bẩm báo chủ nhân, từ sĩ Diêm điện có một trăm hai mươi bảy người.”

Tôi hơi chau mày, Vô Ưu tức khắc nhận thấy được tôi không vui, nhắc lại lần nữa: “Bẩm báo chủ nhân, từ sĩ Diêm điện có một trăm hai mươi bảy người.”

Tôi nhẹ nhàng ‘ừ’ một tiếng.

“Vô Ưu, bọn Thiên Thiên.....” Trầm mặc một lát, tôi nhìn không được mở miệng hỏi.

“Bẩm báo chủ nhân, bệ hạ, Vĩnh An vương, Tô đại nhân, Lăng đại nhân đều khỏe.”

Tôi cố bấu môi, không biết nên nói như thế nào. Vô Ưu, Tô đại nhân, Lăng đại nhân của cậu nhìn chung đều rất tốt, Nhưng là Tô đại nhân nào đây? Nhà của tôi còn có ba người! Còn Lăng đại nhân, không thì Tiểu Đình Từ Mạc Thất đầu, hình như là còn rất nhiều đại nhân vật khác nha. Ai.....

Vô Ưu chớp chớp đôi mắt to màu nâu, trong mắt có vài phần bất an, hiển nhiên là hắn cảm giác được tôi đối với câu trả lời của hắn không phải rất... rất hài lòng.

“Vô Ưu, ngươi có phải là..... có phải là.....” Quá khách khí?! Ngày đó tôi ban thưởng cho cậu họ ‘Lăng’ chính là cho cậu làm một phần tử trong gia đình của tôi, nhưng hôm nay cậu nhìn tôi sao lại giống như binh sĩ nhìn thấy thủ trưởng.... khách khí như vậy! “Vô Ưu, ngươi gọi ta cái gì?”

“Chủ nhân!” Hắn nhìn nhìn tôi, lại nói: “Công chúa!” Thấy tôi vẫn như cũ không vừa lòng, nhú mày nói: “Chủ tử?...” Thanh âm phát ra càng lúc càng không kiên quyết.

“.....Quên đi. Không có việc gì, trước tiên ngươi mang người lui xuống nghỉ ngơi đi, buổi tối ta sẽ cùng ngươi nói tỉ mỉ nhiệm vụ.” Bỏ đi, bỏ đi, bây giờ cũng không phải lúc chơi trò gia đình trên dưới một nhà.

.....

Đêm khuya, mọi âm thanh đều tĩnh lặng.

Lều chủ, đèn đuốc sáng trưng.

Một người đầu đội mặt nạ đồng thau, thân mặc hắc y, thân hình cao ngất, ngẩng đầu bước đi thong thả vào bên trong.

“Biểu ca, huynh để ta chờ lâu nha.” Tôi nhìn về phía người đi tới, cười cười, chỉ chỉ bàn cờ nói: “Đến đây, làm một ván đi.”

Đôi mắt thiện ý của tôi là một tiếng hừ lạnh, Tô Từ Chiêm tháo mặt nạ xuống, đi nhanh tới chỗ tôi, một chương đánh lên trên bàn cờ, phần nộ quát: “Kế của muội đây không phải diệu hồ ly son, rõ ràng là lấy chính mình làm mồi câu dụ địch thâm nhập!”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 178: Dự định xâm nhập, lấy mình làm mồi nhử

“Muội làm thế nào mà biết ta đến đây?” Bỗng dưng nhân tình Tô Từ Chiêm sáng lên, hỏi tôi: “Vây ý của muội chính là, cái mưu kế ngốc nghếch này của muội chỉ nhằm lừa gạt ta xuất hiện?”

“Ài, ha ha, cũng có thể nói như vậy.” Tôi cười cợt nhả không chút đứng đắn.

Con người xanh thẫm trường tôi, gạt bỏ đôi tay xấu xa của tôi, hắn nghiêm nghị hỏi: “Đừng có giờ trò này với ta! Nói cho muội biết, ta tuyệt đối không đồng ý với kế hoạch này của muội!”

“Biểu ca~~~~~”

Không thèm đếm xỉa.

“Biểu ca~~~~”

Đổi lại một cái nhìn xem thường.

“Biểu ca, huynh tự tiện mang nữ tử đến quân doanh chính là vi phạm nguyên tắc, bắt được là phải xử theo quân pháp đó nha~!”

“Muội! Làm thế nào muội biết được!” Tô Tử Chiêm giật mình nhìn tôi, miệng một lúc lâu không thể khép lại.

“Hắc hắc, nghĩ là biết Diêm điện làm gì có nhân vật nào đáng người yếu điệu như tiên giáng trần như vậy, ta vừa nhìn là biết biểu ca làm, lại xem kỹ thì đâu có người nào đeo mặt nạ đồng nhưng vẫn khiến người ta có cảm giác dịu dàng như nước, kia chắc chắn là người của Tô gia được biểu ca giúp đỡ ra ngoài, ắt hẳn là Thu Nguyệt rồi.” Ngẫm lại thì biết người có thể khiến tiểu Vô Ưu nhà tôi cúi đầu khom lưng, không phải là Mạc Ly thì chính là anh đó nha, anh họ độc mồm độc miệng.

“Muội, thật không đứng đắn!” Anh họ Tử Chiêm liếc tôi một cái, có điều đó là một ánh mắt ôn nhu. “Còn không phải lo muội không có người chăm sóc mới mang Thu Nguyệt tới.”

“À à.” Tôi mặc dù liên tiếp gật đầu, nhưng ý cười trong mắt rõ ràng là không tin, anh họ hung hăng trừng mắt nhìn tôi vài lần rồi xem như cho qua.

“Nói cho muội biết Lãng nha đầu, lần này cho dù trối lại ta cũng quyết mang muội trở về.” Tử Chiêm vẻ mặt nghiêm nghị, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm tôi, đây rõ ràng là vẻ mặt không thể thương lượng. “Đây là ý của lão gia tử.”

Nhẹ cúi hạ tầm mắt, bàn tay không dấu vết nắm chặt lại. Tôi có lỗi với lão gia tử, có lỗi với người nhà luôn một lòng đối đãi với tôi.

“Ai, biểu ca, ta đương nhiên là trở về, nơi này băng tuyết ngập trời lạnh chết người nha, cho dù huynh không nói, chờ xong việc ta cũng cùng huynh trở về, và lại ta cũng rất nhớ ông ngoại và Thiên Thiên nha.” Tôi cười cợt nhả mà sắp lại, không đứng đắn, đương nhiên là tôi cũng không nói thật.

Tô Tử Chiêm nhìn tôi chăm chú, dường như đang phân tích xem lời nói của tôi là thật hay giả, sau một hồi hần mới nói: “Hừ, mặc kệ muội có nói thật hay không thì ta cũng sẽ không để muội ở lại.”

“Ai da biểu ca à, ta làm sao dám lừa gạt lão nhân gia huynh chứ!~~~~” Tôi chớp chớp mắt mấy cái, vừa vô tội lại chân thành tha thiết: “Biểu ca~~~~”

“Đừng có mà ghê tởm như vậy.”

“Biểu ca~~~~” Tôi dứt khoát ôm lấy cánh tay hắn lắc lắc, “Biểu ca, huynh giúp ta đi nha!~~~~”

Tô Tử Chiêm đột nhiên tỉnh ngộ, đẩy cánh tay của tôi ra, nghiêm mặt nói: “Muội là đang dụ ta mắc câu? Nói cho muội biết, không đồng ý là không đồng ý! Ta quyết không để cho muội lấy mình làm mồi như!”

“Biểu ca!” Thanh âm của tôi lớn thêm vài phần, “Có khi nào ta xem nhẹ bản thân mình đâu? Ta là người như vậy sao? Hơn nữa, ta cũng sẽ không bắt huynh cùng Thu Nguyệt, còn có tính mạng cả trăm người của Diêm điện làm mồi như, ta tự có cách đối phó, biểu ca chẳng lẽ huynh không tin ta sao.” Thực lực của tôi khẳng định là Tô Tử Chiêm biết, tôi để lại cho hắn cuốn ‘Kế sách dụng binh Ngọc quốc’ chính là minh chứng tốt nhất. Điều quan trọng là, tôi biết hắn thân làm huynh trưởng, sẽ không trơ mắt nhìn tôi lâm vào hiểm cảnh.

Một lúc lâu sau, Tô Tử Chiêm nhẹ thở dài, vô cùng bất đắc dĩ.

.....

Huy động toàn lực quốc gia, ngự giá thân chinh, quyết chiến với Bắc U, lời thề thu phục đất đai đã mất, đây là trận chiến có ý nghĩa vô cùng trọng đại với Lương quốc.

Mười ngày trước, một kẻ ‘vu hời đánh bọc’, tôi ra lệnh Tề Tát dẫn hai vạn binh mã, hành quân trắng đêm, bao vây quân chủ lực của địch, tập kích bất ngờ quân đội từ sau lưng, tiêu diệt một vạn năm nghìn quân địch, đã thương ba vạn quân địch. Sau khi đột kích, nhanh chóng rút lui.

Năm ngày trước, tôi lặp lại kế cũ, lệnh cho Khôi Tát dẫn hai vạn binh mã, hành quân trắng đêm, tập kích đội hậu kỳ, khiến binh sĩ Kim quốc náo loạn, đã thương vô số quân địch. Ngày ấy, trên nét mặt binh sĩ Lương quốc rốt cuộc đã thấy được nét tươi cười.

Ánh tịch dương như máu, nhiễm hồng nắng chiều nơi chân trời.

Xa xa đồi núi nhấp nhô, tuyết trắng bị ánh mặt trời nhiễm hồng, trông thật chói lọi.

Tôi dõi ánh mắt nhìn về phương xa, nơi trời và đất tiếp giáp nhau, sương khói lan tỏa, mờ mịt một mảnh, cùng tâm tình của người ta thật giống nhau.

“Chủ nhân, tất cả đã chuẩn bị xong, chỉ chờ chủ nhân lên tiếng.”

Tôi quay lại nhìn Bính, khẽ gật đầu: “Đi thôi.”

“Vâng.”

“Đứng lại.”

Không cần quay đầu tôi cũng biết là tên ngốc Đông Phương chưa chịu từ bỏ ý định kia. Không để ý tới hắn, tôi bước nhanh về phía trước, mà hắn cũng không ngăn cản, chỉ lẳng lặng theo sát tôi.

Hắn luôn hiểu tôi, bất kể là có trí nhớ hay không, hắn luôn hiểu.

Hắn biết không thể ngăn cản tôi, trừ phi đem tôi trở lại, nếu như vậy thì hắn sẽ mất đi cơ hội thắng lợi cuối cùng, như vậy thì hắn chỉ có thấy được sự phẫn nộ trong mắt tôi.

Hắn không muốn như vậy, cho nên chỉ có thể đi theo tôi, không ngừng quấy rầy tôi, kỳ vọng sẽ có lúc tôi thay đổi chủ ý.

Cái tốt của tên ngốc Đông Phương Cửu kia là, hắn vĩnh viễn sẽ không ép buộc tôi, cho dù là vực sâu vạn trượng, giống như lúc ở Phụng Lạc sơn, hắn cũng chỉ nắm chặt tay tôi, hoặc là cùng tôi nhảy xuống.

Đó mới chính là tên ngốc.

Tên ngốc ngốc đến đòi mạng.

.....

Trong Diêm điện, một trăm hai mươi bảy người mang mặt nạ ôm quyền quỳ trên mặt đất, ngẩng lên thấy tôi liền hô lên: “Bái kiến chủ nhân!”

Tôi nở nụ cười đi đến trước mặt bọn họ, hơi hơi cúi người nhìn binh lính của tôi, phe cánh của tôi. Gió thổi tung vạt áo, thổi loạn tóc trên trán tôi.

Khoảnh khắc này, một trăm hai mươi bảy người quỳ trên mặt đất vĩnh viễn không quên, người phong hoa tuyệt đại kia chính là chủ nhân của bọn họ, chủ nhân đã ban cho họ một sinh mệnh mới, một cơ hội và tương lai. Một người phong hoa tuyệt đại như vậy, hoàn toàn chưa trải qua chinh chiến lại có thể có loại khí thế khiến cho kẻ khác sống chết vì mình.

“Sau nửa canh giờ, các ngươi sẽ tới một khe núi, binh lính chủ lực của Kim quốc cũng sẽ xuất hiện ở đó, đừng hỏi ta bọn họ có bao nhiêu người, ta không thể trả lời các ngươi. Ta không cần các ngươi dùng hết bản lĩnh đã học để diệt hết bọn họ, nhưng ta muốn tất cả binh lính Kim quốc không thể theo khe núi đó sống sót mà ra ngoài.” Phía dưới Diêm điện, mọi người hưng phấn muốn ra trận, gương mặt như thanh phong minh nguyệt của Thượng Quan Lăng lại nhìn không ra một chút sát khí nói: “Nhưng mà, nếu ai không cẩn thận để bị thương thì đừng quay trở lại Diêm điện, Diêm điện sẽ không giữ phế vật.”

“Tuân mệnh!” Một trăm hai mươi bảy người cao giọng hô to, nhưng không cách nào che giấu ánh mắt phấn khích cùng khẩn trương.

.....

Thu Nguyệt giúp tôi mặc nhuyễn giáp vàng, lại khoác ngoại sam cho tôi, ánh mắt đắm lệ nhìn tôi.

“Công chúa, nô tỳ trong lòng bất an... Hay là người không cần đi có được không?”

Tôi nhìn cô ấy cười cười: “Thu Nguyệt, em cảm thấy ta sẽ lấy tính mạng biểu ca ra đùa giỡn sao?”

Thu Nguyệt lắc đầu.

“Vậy được rồi.” Đưa tay lay lay trước ánh mắt đang ngây ra của Thu Nguyệt: “Mang mặt nạ vào, đi thôi.”

“Vâng.” Thu Nguyệt yên lặng theo tôi đi ra doanh trướng.

“Có thể không đi hay không?” Đông Phương Cửu chờ bên ngoài trướng rồi cuộc nhện không được đưa tay ngăn cản tôi.

“Đông Phương Cửu, một trăm hai mươi bảy người của Diêm điện, cùng biểu ca, Bính, cả Thu Nguyệt, ta không thể buông bỏ dù chỉ một người, mà bọn họ đều giúp ta đi làm mọi thứ, ngươi cảm thấy ta không có kế sách vẹn toàn mà có thể đưa họ vào chỗ nguy hiểm sao?”

Đông Phương Cửu trầm mặc không lên tiếng.

“Ta phải đi đây, ngươi cũng chuẩn bị xuất phát đi.”

Trong nháy mắt, cánh tay tôi bị hắn nắm chặt.

Khóe môi nở nụ cười khổ, bỗng dưng đau lòng.

Ngay sau đó, tôi quay người sang chỗ khác cười nói với hắn: “Tên ngốc, chúng ta nhất định sẽ thắng lợi.” Cười đến sáng lạn như xuân.

Đông Phương Cửu thờ dài, mắt lấp lánh ánh nước, thanh âm mềm nhẹ, giống như tiếng thủy tinh va chạm, chăm chú nhìn tôi thờ dài, lời nói khiến kẻ khác tan nát cõi lòng: “Lăng nhi, mọi việc phải lấy nàng làm trọng.”

Đi được rất xa, tôi mới ừ nhẹ một tiếng.

.....

Sau nửa canh giờ.

Tổ y kỵ binh, quốc sư lương quốc.

Áo giáp kim loại cười trên lưng hắc mã, phía sau cờ vua lay động, giống như Lương vương thân chinh.

Thực ra thì tôi cùng anh họ dẫn ba vạn tướng sĩ, lấy cờ vua để nguy trang làm mờ mắt, dụ chủ lực Kim quốc xuất trận, dụ địch tới chỗ khe núi nơi mọi người Diêm điện mai phục.

Cùng lúc đó, hoàng đế bệ hạ Đông Phương Cửu dẫn đội quân chủ lực còn lại xuất kích.

Đến được nơi khe núi mai phục thì ba vạn quân của tôi gần như đã không còn bao nhiêu. Kế dụ địch vốn nguy hiểm, kết quả như vậy cũng không phải là bất ngờ. Hơn nữa, khi lui quân, tôi để phó tướng dẫn một vạn nhân mã đi trước hợp cùng Đông Phương Cửu, tôi và biểu ca dẫn dư binh cản phía sau. Không vì cái gì khác, chỉ là không muốn chỉ vì theo tôi làm mờ mắt mà binh lính phải hy sinh trên sa trường.

Trên chiến trường, tôi vì tránh không kịp, bị một mũi tên của quân địch suýt qua, thế mũi tên mạnh mẽ, đúng là hiếm thấy, tôi chỉ cảm thấy được bị người hung hăng xuất một chưởng vào cánh tay, dây cương buông lỏng, suýt nữa ngã ngựa, may mà có anh họ Tử Chiêm ở bên cạnh, lập tức một tay giữ lấy tôi, một tay kẹp lấy cây thương, một tiến một xoay một kiếm, tên quân lính bên Kim quốc cầm tên bắn tôi lúc này liền ngã ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Chi Càn Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 179: Sách lược vẹn toàn, song quá khinh người

Mới vừa xoay đầu đã thấy biểu ca độc mờ mắt mày u ám nói: “Đây là kế dụ địch của muội? Sách lược vẹn toàn của muội đó hả? Muội định làm sao để ta, Thu Nguyệt toàn thân thoát ra ngoài?!”

Tôi bị hấn vút vào chỗ ẩn náu trong khe núi, trước mắt đây là nơi khá an toàn.

Tôi thật sự bị hấn ném lên mặt đất, bất đắc dĩ phải dùng tay chống đỡ thân mình loạng choạng đứng dậy từ dưới đất. Tôi phui phui bụi trên vạt áo, nhìn thấy cái tay trái bị trúng tên, máu tươi làm đỏ cả ống tay áo, đỏ thẫm trông mà kinh hãi.

“Bầm bầm chủ nhân...” Bính vội vàng chạy đến, lại trông thấy người anh họ độc mờ độc miệng đang trợn mắt trừng tôi, lời nói vừa ra tới miệng đã ngừng lại.

“Vô Ưu ngươi nói đi.” Tôi cười hi hi tiến lên vài bước, mắt nhìn trên người Bính.

“Bầm chủ nhân, đúng như chủ nhân dự đoán, đại quân Kim quốc còn lại đều bị Lương vương tiêu diệt, sau khi Hiên Viên để biết đây là kế sách dụ địch của chủ nhân cũng không dẫn quân quay về mà ngược lại vây quanh khe núi.”

“Tên chết tiệt Hiên Viên Tiêu này muốn bao vây tiêu diệt hết tất cả chúng ta!” Trong con ngươi xanh thẳm của Tô Tử Chiêm hiện lên những tia máu căm phẫn.

“Chỉ là vây quanh khe núi chứ không có tí động tĩnh gì sao?” Tôi hỏi.

“Bầm chủ nhân, đúng vậy.”

Tôi gật gật đầu, sau đó chuyển mắt nhìn sang anh họ Tử Chiêm, ‘bụp’ một cái quỳ rạp xuống đất, con ngươi xanh thẳm kia nháy mắt hiện lên vẻ đau thương không đành lòng.

“Muội làm gì vậy! Mau đứng lên! Đường đường là công chúa một nước sao lại có thể tùy tiện quỳ xuống trước kẻ khác!”

Anh họ độc mờ độc miệng đưa tay tóm tôi lên, nhưng động tác tiếp theo của ta làm cho cánh tay của hắn sững lại giữa không trung.

“Bang bang phanh...” Ba tiếng. Đầu tôi đập mạnh xuống mặt đất: “Biểu ca, thay ta nói với ông ngoại một câu xin lỗi. Thượng Quan Lăng thật sự có lỗi với lão nhân gia, thực xin lỗi...”

“Muội... muội định làm gì!” Tô Tử Chiêm lên âm thầm cả kinh, hẳn có dự cảm không tốt.

“Phía sau núi có đường tắt rời khỏi nơi này, trước đó ta đã phái Vô Ưu điều tra.” Không cần kẻ nào đỡ, tôi theo mặt đất đứng lên, vẫn tiêu sái như cũ mà phải đất dính trên vạt áo rớt xuống, hồ hững ra lệnh cho Bính: “Lăng Vô Ưu, bổn cung ra lệnh cho người cùng người của Diêm điện ngay lập tức hộ tống Hình bộ thị lang trở về Lăng phủ.”

“Dạ, Vô Ưu tuân mệnh!”

“Cái gì!!!!” Anh họ Tử Chiêm một tay kéo vạt áo của tôi, quả nhiên là tức giận không chịu nổi, “Thượng Quan Lăng muội — ta — ta hôm nay dù có tự mình bóp chết muội cũng tuyệt đối không để muội ở lại bị kẻ khác bắt giữ!”

“Ách.” Fuck, hẳn thật muốn bóp chết tôi đó!

“Tô đại nhân dừng tay!” Bính nhanh chóng ra tay ngăn cản Tô Tử Chiêm, nhưng anh họ Tử Chiêm lúc này giống như một con sư tử phẫn nộ, một tay đã có thể đem công kích của Bính đánh ngược trở lại.

Không khí đối với tôi ngày càng quý báu, trong đầu thiếu dưỡng khí dần chìm vào tối đen.

“A!” Vốn định đến để băng bó vết thương cho tôi nhưng khi nhìn thấy cảnh này Thu Nguyệt nhất thời hồn vía lên mây la lên, “Thiếu gia! Mau thả công chúa ra! Đó là muội muội của ngài mà thiếu gia! Thiếu gia!”

Tô Tử Chiêm như bị sét đánh đột nhiên buông tay ra, sửng sờ nhìn Thượng Quan Lăng, trong mắt đầy thấp thòm lo âu.

“Khụ khụ khụ... khụ khụ...” Sau khi ho một trận mãnh liệt tôi mới có thể nói chuyện. Tôi cười âm ỉ với anh họ độc mồm độc miệng đang dờ ra của mình, xoay người nhìn về phía Bính, yết hầu còn hơi đau đau, thanh âm khàn khàn: “Vô Ưu, người muốn chống lại lệnh của ta à? Khụ khụ...”

“Tại sao?” Giọng nói Tô Tử Chiêm thay đổi, không biết vì sao có chút khàn khàn, không trong trẻo giống như ngày thường.

“Vì nếu không có biểu ca theo giúp, e rằng tên ngốc Đông Phương Cửu chết tiệt kia không đồng ý.” Không có biểu ca cùng tôi làm mồi nhử, Đông Phương Cửu trăm ngàn lần sẽ không đồng ý kế dụ địch của tôi. Đúng là trò cười, tôi làm gì có cái gọi là kẻ sách vụn toàn, lấy ít thắng nhiều cũng không phải là chênh lệch nhiều như vậy, ha ha, tôi chẳng qua chỉ sử dụng mỗi câu đề cương té mà thôi. Nếu tôi cùng biểu ca theo lối tắt của khe núi mà trốn ra, tên Hiên Viên bị chọc giận kia chỉ e là thật sự đem chúng tôi toàn bộ giết sạch, mà nếu như, tôi đoán, nếu như tôi ngoan ngoãn chịu trói, tên kia sẽ cho mọi người Diêm điện một cơ hội sống.

Thực ra đây cũng là đang đánh cuộc, đánh cược Hiên Viên Tiêu sẽ vì tôi mà mất nhắm mắt mở.

Vào lúc này, một giây một khắc cũng vô cùng quý giá.

“Vô Ưu mang Tô đại nhân đi.”

“Tuân mệnh ——”

Tiếng khóc càng lúc càng nhỏ, là Thu Nguyệt. Tôi biết bọn họ đang cách tôi càng lúc càng xa, mà tôi cũng hy vọng họ đi xa hơn nữa, như vậy ngược lại làm lòng tôi càng bình tĩnh, vì tôi biết như thế bọn họ càng an toàn.

Tôi chậm rãi bước, đi qua bên cạnh những binh lính bên người dù bị trọng thương nhưng cũng kiên quyết không chịu rút lui.

Bọn họ đều là tướng sĩ của Đông Phương Cửu, đều là quân nhân, bọn họ sẽ sống chết để bảo vệ quốc gia của mình, dân chúng, lãnh thổ của mình, sẽ sống chết nguyện trung thành với vị thần trong lòng mình, mà đứng đầu chính là hoàng đế bệ hạ — Đông Phương Cửu.

Nhìn bọn họ, tôi càng hiểu được ý nghĩa của chiến tranh, càng bị lòng hăng hái thấm đẫm máu đào này khích lệ.

Những người này nhỏ bé không đáng kể sao? Đối với những người bề trên có lẽ là như thế thật.

Những người này đều là những vật hy sinh? Bất luận kẻ nào cũng đều biết rõ quy định này.

Những người này ngay cả tên tôi còn không biết lại không do dự vì tôi mà vứt bỏ cơ hội được sống hạnh phúc!

Những người này không có người thân sao? Không có vợ sao? Không có cha mẹ hay con cái sao? Những người này nếu có thể sống thì sẽ không giống như trong tiểu thuyết miêu tả những con người oanh oanh liệt liệt sao?

Vương hầu, tướng tá, há cứ phải là con dòng cháu giống, nhưng mà con người phải sống có hơi thở thì mới có cơ hội.

Mọi người sẽ vì những người chết đi mà khóc, vì người này là bạn chí thân của người kia.

Mọi người sẽ tiếp tục được sống cuộc sống hạnh phúc, vì những việc đau khổ đó không liên quan đến họ.

Khi một người vì bạn mà chết, bạn sẽ khổ sở đau lòng, đau lòng muốn chết.

Mà khi ngàn vạn người chết vì bạn, vậy bạn sẽ thế nào đây? Là chết lặng, hay là điên cuồng?

Tôi bỗng khó mà tin rằng trên thế giới này có người không có huyết tính tồn tại. Nếu có, vậy đưa hắn đến đây xem thử, cho hắn giẫm lên vùng đất máu tuyệt hòa trộn, cho hắn đi một vòng qua những cái xác cụt chân cụt tay lẫn lộn, cho hắn tận mắt chứng kiến những người này đều có hô hấp giống hắn nhưng chỉ một giây tiếp theo đều là những thân thể cứng ngắc....

Tôi không thể để những người này chết ở đây được – đây là suy nghĩ duy nhất quanh quẩn trong đầu tôi khi rời khỏi khe núi.

Bất luận thế nào đều không thể.

Đây không phải là hình tượng nhân vật chính thánh mẫu cái gì cả, chỉ là một con người, một người trong thân thể còn có nửa điểm máu huyết lưu động đều sẽ làm như vậy thôi.

Không chút do dự, không còn con đường nào để chọn.

“Quốc sư không thể ra khe núi.”

Không biết người lính nào ở phía sau lưng tôi khàn giọng kêu to, bước chân của tôi cũng không vì vậy mà dừng lại chút xíu nào.

Mà trong lòng tôi vô cùng cảm kích.

Cảm kích sự tồn tại của những con người giống như tôi.

.....

Áo giáp màu đen, áo choàng đỏ thẫm, ngồi trên lưng ngựa trắng tấp màu đen, khuôn mặt lạnh lùng được mọi người vây quanh chính giữa, đôi mắt màu vàng như điều hâu nhìn chăm chú vào tôi, sắc bén mà thâm thúy.

Hắn nên tức giận, hắn mắc phải kế sách dụ địch đáng hận của tôi, tổn thất quá nghiêm trọng, sợ là lãnh thổ Kim quốc vừa được mở rộng chưa kịp vẽ lại bản đồ thì đã mất đi rồi.

Tôi nhìn vào ánh mắt hắn, tặng hắn nụ cười nhẹ nhàng của mình: “Cái mạng may mắn duy nhất còn sống của quốc sư Lương quốc bài kiến hoàng đế đệ đệ hạ của Kim quốc.” Tôi khẽ cười, thất lưng cũng thẳng tắp như hắn.

“Trời lại, mang đi!” Thanh âm trầm thấp của hắn ẩn hiện sự tức giận. Hắn kéo đầu ngựa, nhanh chóng rời đi, không thèm liếc mắt nhìn tôi một cái.

Tôi nhìn cái bóng quật cường của hắn, trong lòng thầm cảm ơn.

Cám ơn anh nguyện ý tin tưởng lời nói dối vụng về của tôi.

Tên lính kia nghiêm chỉnh chấp hành, chân tay lanh lẹ đem tôi đặt trên lưng ngựa. Vết thương trên người bị xử lý khẩn cấp một chút, khiến tôi không đến mức chết vì mất máu.

Mọi người một đường trở về, cũng không có người dám dừng đến tôi. Tôi biết kỷ luật quân đội của hắn rất nghiêm, không có mệnh lệnh của hắn, không người nào dùng hình phạt riêng với tôi, mà tiếp theo hắn muốn xử lý tôi thế nào, gần như ai cũng biết.

Hai quân tác chiến, không có gì so với dùng thủ cấp tướng lĩnh bên địch cúng tế cho chiến kị, càng làm tăng sĩ khí. Mà chức quan tướng lĩnh địch càng cao, càng kích động lòng người. Nếu tướng lĩnh địch làm bọn họ hận nghiêng răng nghiêng lợi, thì việc tế cờ kia sẽ mang lại cảm giác vinh dự cùng cảm giác thắng lợi làm người ta cả đời cũng khó quên! Nếu tướng tượng thêm một chút giết người như vậy có thể đã kích được tướng sĩ của địch, thì càng làm cho lòng người ngất ngây.

Mà tôi, bất hạnh thay lại vừa đủ thỏa mãn những điều kiện này.

.....

Hiên Viên Tiêu yên lặng dẫn binh lính trở lại doanh trại, nhìn thấy cửa doanh trại bị đốt cùng ánh mắt kinh hồn chưa bình tĩnh của binh lính sợ hãi một lúc, hắn cuối cùng cũng hạ lệnh lui binh.

Không ham chiến, có tiến có lùi, hiểu rõ thực lực của mình, đúng là Hiên Viên đế.

Trận chiến hôm nay tổn thất thật nghiêm trọng, hậu phương lương thảo cũng vì tuyết rơi không ngừng nên cũng không thể đảm bảo. Hiên Viên Tiêu biết rõ nếu tiếp tục đi xuống cũng không thể làm hắn ngóc đầu trở lại thực hiện kế hoạch mở rộng bản đồ ‘phục hồi đất bị mất’, việc này chỉ làm hắn mất ngày càng nhiều con dân Kim quốc, mất đi ‘Thanh sơn’ mà hắn nghi ngờ có thể dựa dẫm.

Hắn biết rõ giữ lại ‘Thanh sơn’ rất quan trọng.

Đêm, đoàn người của Hiên Viên Tiêu từng bước hướng về phía bắc, tiến đến hướng Cẩm Hân.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 180: Lại trở về rồi, là số trời đã định?

Máu đã nhuộm khắp trên mặt đất, tựa như những đóa hoa tuyết bay múa cuồng loạn ở không trung.

Một người đứng ở phía trên tường thành cao cao, đứng thật lâu, quần áo ở giữa kinh phong ác liệt mà rung động, một đôi phượng mâu sâu thẳm đáng sợ, thổi ra một mảng lớn từ khí màu đen dày đặc.

“Gia!” Người tới một thân y phục màu đen, con người màu lam âm u trong trời chiều sáng rực hơn giữa hào quang lạnh giá: “Gia, khánh công yển (*) đã bắt đầu.”

(*) *Khánh công yển: Tiệc rượu chúc mừng một sự kiện lớn, công lao lớn.*

“Khánh công yển?” Đông Phương Cửu buông mắt, nhìn mặt trời chiều ngã về tây, một vùng đồng trống không biên giới, lọt vào mắt đều là hoang vắng.

Khôi phục năm tòa thành trì, đánh chiếm tám tòa thành Kim quốc, mười lăm huyện trấn. Trận chiến lần này, Đông Phương Cửu hoàn toàn xứng đáng là người chiến thắng.

Chính là...

Trong lòng trống rỗng, cho dù đạt được những thứ này thì như thế nào?

“Gia...” Bạch U đề thấp thanh âm, cũng không chút vui sướng vì thắng lợi.

“Được rồi!” Đông Phương Cửu neho lại phượng mâu, tay nắm lại, trong mắt nhìn không ra một tia độ ấm: “Mọi người chắc là đợi sốt ruột rồi, đi thôi.”

“Dạ, gia.” Bạch U bỗng nhiên ngừng đầu, trong mắt hình như có vài phần bi thương.

Khánh công yển vốn là một mảnh tiếng hoan hô, nói cười, chúng tướng sĩ ăn uống tiệc tùng rất vui vẻ, nhưng mà sứ giả Kim quốc đã đến làm cho không khí bị kín một tầng sương lạnh. Kỳ thật, sứ giả Kim quốc đến chỉ là vì mang hạ lễ của Hiên Viên để cho Lương vương Đông Phương Cửu, còn có một câu.

Đông Phương Cửu cúi đầu buông mắt, nhìn chằm chằm vào thư chúc mừng, lát sau, hần ngừng đầu nhìn về hướng Kim quốc sứ giả đang đứng ở giữa trường, mặt không đổi sắc mở miệng: “Ý của Hiên Viên bệ hạ là thế nào?” Tặng hần tòa thành trì? Đầu óc của Hiên Viên Tiêu không lẽ bị trúng tên rồi?

Sứ giả hơi hơi cúi hạ thân mình, thanh thanh cổ họng, cất cao giọng nói: “Ngô hoàng bệ hạ đặc biệt lệnh thần thay truyền lời – có được một người, mất mười tám tòa thành thì như thế nào?”

Trong trường thoáng chốc yên tĩnh không tiếng động.

Sĩ nhục, tuyệt đối là sĩ nhục! Đây rõ ràng chính là khiêu khích!

Bạch U nhíu mày, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn về hướng chủ tử của mình, Đông Phương Cửu chỉ hơi hơi động đuôi lông mày, chỉ dựa vào kinh nghiệm hần nhiều năm đi theo Đông Phương Cửu, hần thật sâu cảm thấy rằng sứ giả Kim quốc vẫn còn đứng thẳng được lúc này sẽ không còn nhìn thấy được ánh mặt trời ngày mai.

Mắt phượng đen thẳm khê cong, một nụ cười quý dị khảm ở khóe môi Đông Phương Cửu, thanh âm lạnh như băng từ trong lồng ngực truyền ra, không có nửa phần độ ấm, “Vây, trẫm cũng muốn tặng Hiên Viên để một phần lễ mọn.”

Phượng mâu hẹp dài chuyển hướng sang Bạch U biểu hiện ra ánh sáng nguy hiểm: “Bạch U, thay sứ giả đại nhân chuẩn bị quan tài thượng hạng.”

“Dạ...” Bạch u khom người ôm quyền.

“Ngươi... ngươi... hai nước đánh nhau không chém sứ giả! Đông Phương Cửu! Ngươi...” Sứ giả đang đứng lúc này run rẩy hai tay, ánh mắt hoảng sợ mà trừng lớn.

“To gan! Tục danh của bệ hạ ngươi có thể gọi sao!” Một vị Lương quốc phó tướng ngồi dưới sớm đã bắt mắt với Kim quốc sứ giả kiêu ngạo, đập bàn

đứng lên, đôi sứ giả đang thấp thỏm lo âu rống to.

Đồng Phương Cửu cười ha ha, đôi mắt phượng mị hoặc mở ra, dường như đầm nước của mấy ngàn, mấy vạn năm đều ngưng tụ ở bên trong đôi mắt ấy, sau đó một chút biến đổi, vỡ ra thành ngọc lưu ly.

“Kỳ thật trăm nghìn muốn chém không phải là ngươi a, không phải ngươi!” Đồng Phương Cửu cười lớn đứng dậy, tay áo dài vung lên: “Tiền sứ giả lên đường”

.....

Một nỗi cùng bi thương, cộng thêm cổ độc mơ hồ phát tác làm cho thể lực của tôi tiêu hao hầu như không còn, tưởng rằng phải ở trong xe chở tù binh cao cấp thế nhưng do một lần bất ngờ bị ngắt ở trên đường nên giờ được ở trong xe ngựa thoải mái, dường như hành trình cũng bị tôi lôi kéo mà chậm lại.

Cứ như thế, gần một tháng, cuối cùng cũng đến hoàng thành Kim quốc Cẩm Hâm.

Hoàng cung Kim quốc, ngự thư phòng.

“Chủ tử, Lãng...” Thập Tứ do dự nên như thế nào xưng hô với Thượng Quan Lãng, kêu Lãng chủ tử thì sợ Hiên Viên Tiêu nghe không xuôi tai, gọi thẳng kỳ danh lại biết người nọ là người Hiên Viên Tiêu đặt ở trong lòng, cho dù lại bức bối nằng cũng sẽ qua đi.

Hiên Viên Tiêu buông xuống con ngươi, thấy không rõ thần sắc trong mắt, chỉ nghe được giọng nói băng hàn: “Thượng Quan Lãng lại làm sao vậy?” Không phải lại bất tỉnh chứ? Nàng ta như thế nào lại yếu như vậy, không phải chỉ là trúng tên, chỉ là bị thương ngoài da, thật là không khiến người khác bớt lo!

“Chủ tử, Lãng... công chúa họ rất dữ dội.” Thập Tứ cảm thấy vẫn là xưng hô như thế với Thượng Quan Lãng là thỏa đáng, đợi tâm tình chủ tử nhà mình chuyển biến tốt đẹp, hẳn lại đổi xưng hô cũng không ngại a!

“Hừ?!” Một tia lo lắng không hề ngăn cản mà theo miệng Hiên Viên Tiêu tràn ra, nhưng giây tiếp theo hẳn lại sa sầm mặt nghiêm nghị, lạnh giọng hỏi: “Còn chưa có chết đi?”

Thập Tứ sùng sốt, cúi đầu, khoe miệng run rẩy, trả lời: “Bẩm chủ tử, còn chưa.” Hắn cũng không dám nói chữ ‘chết’.

“Hừ! Vậy không phải là được rồi sao.” Ánh nhìn của Hiên Viên Tiêu trở lại trên tấu chương trong tay, Thập Tứ vừa định xoay người rồi đi lại nghe được lời nói tận lực áp chế của Hiên Viên Tiêu: “Tìm hai ngự y xem nàng một cái, ngự y viện này không thể dùng thì cho bọn họ về nhà đi!”

Thập Tứ cố gắng kìm lại ý cười, khom lưng cung kính nói: “Dạ, chủ tử, Thập Tứ hiểu rồi.”

Nửa ngày sau, Hiên Viên Tiêu ngẩng đầu nhìn về hướng Thập Tứ, khẽ mi hơi: “Còn có chuyện gì?”

Thập Tứ khom người nói: “Thuộc hạ phỏng đoán rằng Lãng công chúa là sợ lạnh, chỗ nàng ở hiện giờ cũng giống như lãnh cung vậy, cho dù có Tiểu Tuyết hết lòng hầu hạ đối với cơ thể công chúa cũng không tốt.”

Kim mâu hạ xuống trong nháy mắt sáng lên, buông tấu chương trong tay, Hiên Viên Tiêu ho khan hai tiếng, nhìn về phía Thập Tứ, ánh mắt ôn hòa rất nhiều, hẳn thờ ơ hỏi: “Chỉ có Trường Lạc cung có bích lô (*) sao?”

(*): Lò sưởi trong tường.

Thập Tứ đáp: “Bẩm chủ tử, quả thật chỉ có Đông Ngã các của Trường Lạc cung là có bích lô.” Còn không phải sao, đó là mấy tháng trước bệ hạ ngài tự mình sai người an bài a nha. Thập Tứ nói thầm trong lòng, trên mặt cũng không dám có nửa phần biểu cảm dư thừa.

Hiên Viên Tiêu nghe vậy, giống như rất khỗ sở mà nhíu nhíu mày, tiếp theo lại thờ dài, giống như hết cách mà mở miệng: “Vậy cũng không còn cách nào. Để cho nàng tạm ở tại Trường Lạc cung đi.”

Hiên Viên Tiêu giọng nói dường như là bất đắc dĩ, nhưng người có tâm tư có thể đoán được vận tuế gia của bọn họ chỉ chờ có người mở ra đầu đề này thôi, rốt cuộc vẫn là Thập Tứ có ánh mắt nha.

“Vâng, thuộc hạ liền đi làm.” Thập Tứ cung kính vái chào, lui ra ngoài, không nhìn thấy được một tia ý cười trên khóe mắt Hiên Viên Tiêu.

.....

Không phải chứ? Hiên Viên Tiêu còn để tôi ở tại Trường Lạc cung? Oh my god, có làm hay không đây, tôi cho rằng hẳn sẽ lấy tôi tế cờ!

Tiểu Tuyết nâng tôi sải bước vào chính điện Trường Lạc cung to lớn, rộng rãi khi tôi còn đang suy nghĩ bức mình, mãi đến khi hương lan nhàn nhạt đột nhiên chui vào mũi mới nhắc nhở tôi, Tội Hồ Hán Tam lại trở về rồi! Mặc dù có phần bất đắc dĩ đi...

(*) Hồ Hán Tam là một nhân vật trong phim cách mạng của TQ, câu nói này ý chỉ một người đã lâu không xuất hiện, nay trở lại thì sẽ có thảm cảnh ngoài dự liệu.

Đối diện phiên đá cẩm thạch ngũ sắc được lau chùi trong suốt sáng lên, cây cột hành lang, vách tường vẫn như trước trắng tinh không tí vết, sạch sẽ trong suốt.

Các loại hoa lan vẫn thanh nhã tọa lạc tại các góc của cung điện.

Tiến vào Đông Ngõ các, tâm hình như cũng trở nên ấm áp. Sa mạn mảnh châu, thanh trà đậm trà, bích lô đang cháy rùng rục, noãn lò màu vàng thổi ra làn hương khí nhàn nhạt.

Hết thấy điều khiến người khác cực kỳ thoải mái.

“Chủ tử, người vừa lòng?” Tiểu Tuyết cười khanh khách mà nhìn mắt tôi, tình cảm vui vẻ bộc lộ trong lời nói của cô: “Vẫn giống lúc chủ tử rời đi đúng không?”

Tôi khẽ gật đầu, chậm rãi đi đến trước nhuyển điểm dày của tháp quý phi, ngồi xuống.

“Người xem vẫn là Trường Lạc cung tốt, ấm áp nhiều nha! Nếu lại ở tại Minh Du đó, đừng nói chủ tử người, liền ngay cả nô tỳ cũng bị đóng băng!” Tiểu Tuyết tuy là tự nói tự nghe nhưng lời cũng không có ngừng.

Đầu tiên là nâng ấm lò màu vàng thả trên tay tôi, lại đem trà để trong tay tôi, vừa đi phòng bếp sai người chuẩn bị cháo thanh. Sở thích của tôi cô ấy nửa điểm không quên, chính là đây thủy chung sẽ không phải là Trường Lạc cung của tôi.

Tôi cứ nằm như vậy, như mộng như tỉnh, bưng tỉnh lại nhớ tới bức họa trần đầy thủy trúc ở hậu viện, hương trúc nhàn nhạt ngay tại chóp mũi của tôi, mà hân hê nhếch môi phun ra hơi thở liền rơi trên trán của tôi...

Người nọ nói: Yêu thích màu xanh biếc, yêu thích trúc, yêu thích trúc chung tình.

Người nọ nói: Trúc sinh trăm năm, nhưng chỉ nở hoa một lần, hoa rơi trúc tử.

Giờ khắc này, ở trong mộng, tôi lại như đại hạn chờ mưa, tưởng niệm hân.

Hiên Viên Tiêu liền như vậy lẳng lặng mà đứng, con ngươi màu vàng thủy chung dừng ở trên người người đó, nhìn thấy người đó nhú mi, tươi cười, cười yếu ớt, thậm chí khóe mắt tràn ra một giọt lệ trong suốt, cặp kim mâu kia chưa từng rời đi nửa phân. Tâm, theo một cái nhãn mày của người đó, một nụ cười phấp phồng, thoải mái.

“Bệ hạ!” Tiểu Tuyết cung kính đứng phía sau Hiên Viên Tiêu, sợ quấy rầy đến gương mặt đang ngủ yên tĩnh kia, thanh âm nhẹ đến mức không thể nghe thấy.

“Thời tiết vẫn lạnh, đem áo lông cừu màu trắng kia cầm đến cho nàng đi.” Hiên Viên Tiêu chậm rãi xoay người, dùng dư quang lướt qua Tiểu Tuyết: “Đừng nói cho nàng trẫm đã tới.”

“Vâng, nô tỳ hiểu.”

.....

Ngôn quốc Vân kinh, hoàng cung.

Người phía trên tòa cao khiêu mi cười, một đôi tử mâu với vẻ ngạo nghễ, không cho phép phản kháng, trên gò má mạn châu sa hoa nộ thả ra, cực độ tuyệt vời, cũng cực độ hoa mỹ.

Hắn nói: “À, Hiên Viên Tiêu đã quay về kinh rồi, rất tốt, rất tốt. Đồ nuôi dưỡng lâu rồi cũng nên thu hồi rồi.”

Hắn nói: “Vương đệ đáng thương của ta kia chỉ sợ cũng nhớ nàng ta lắm rồi.”

Một cô gái thướt tha hết sức quyến rũ, một thanh niên áo trắng mặt không biểu tình, nhưng đều cung kính mà quỳ trên mặt đất.

Cửa bị đẩy ra, một cái đầu nhỏ lấp ló nhìn vào, dùng mắt to đen bóng của hắn hướng trong điện quan sát từ trên xuống dưới, nhìn đến người ngồi trên cao kia phút chốc khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời tràn ngập vui sướng, cao giọng kêu: “Su phụ!~~~~” Người cũng ngay lập tức hướng người nọ chồm tới.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cẩn Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 181: Mất đi hết thấy, chỉ có thể có ta!

Kỳ thật tôi cũng không biết tại sao vừa đến địa bàn của Hiên Viên Tiêu tôi liền ho thật lợi hại, cánh tay trái lúc nào cũng mơ hồ đau đốn tựa như con sâu độc muốn rít gào mà ra. Không giống như lúc ở Lương quốc tôi nửa phần bệnh trạng cũng không có, nhưng dù sao cũng không làm tôi cảm thấy ngày mai mình sẽ chết.

Ngự y thái y viện cứ một ngày lại một ngày, một đám lại một đám đến đây, uống thuốc tới mức đầu lưỡi tôi cũng đã mất đi vị giác, thuốc bỏ uống đến nỗi không thể ăn được bất kì thứ nào khác. Nhưng, vẫn như cũ ho không chút yếu bớt, nhưng cũng chẳng nặng thêm, hoặc là bởi vì thời tiết dần dần rét đậm nên lạnh thấu xương mà thôi.

Dự cảm bất an luôn quanh quẩn trong lòng. Cổ độc sợ là đã muốn phát tác, thật không hiểu tôi còn có thể cố gắng đến bao giờ. Đương nhiên, tôi không có quên lời ước định cùng Vân tiên nhân, tôi sẽ đem thể xác còn sót lại cho hắc, cho dù là tôi gần như có thể xác định rằng Thượng Quan Lăng sẽ không trở về nữa, trừ phi, tôi quay lại, tất nhiên sẽ có một phương pháp khác làm cho người hắc luôn mong nhớ có thể trọng sinh.

“Chủ tử.” Tiểu Tuyết bung chén thuốc chậm rãi tiến vào, nhìn thấy tôi đứng ở phía trước cửa sổ ngẩn người, khóe môi vốn nhếch lên liền hạ xuống: “Chủ tử, sao người lại đứng trước cửa sổ, cảm lạnh làm sao có thể tốt lên được?”

Bất đắc dĩ xoay người, tôi đi đến bích lô phòng, đứng đó, cười nhìn cô ấy: “Như vậy có được chưa?”

Tiểu Tuyết cầm chén thuốc đặt vào tay tôi, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Bề ngoài dù tốt hơn thì cũng phải uống thuốc đó nha, chủ tử.”

Tôi nhú mi lại, tiếp theo ngừng thờ, nâng chén thuốc lên, một hơi uống cạn: “Khụ khụ... Khụ khụ...”

“Chủ tử, Lăng chủ tử...” Tiểu Tuyết không ngừng vỗ lưng tôi, lại đem mứt táo đưa cho tôi: “Chủ tử ăn mứt hoa quả sẽ không thấy đắng nữa!”

Tôi cười khổ, không hề động tới mứt hoa quả. Đắng cũng đã đắng, ngọt hay không ngọt cũng chẳng còn quan trọng nữa.

Tiểu Tuyết dường như nhận thấy được biến động trong lòng tôi, vẻ mặt lo lắng hỏi: “Lăng chủ tử, người lại... không vui rồi?” Cô ấy không dám nói loại câu như ‘Người lại muốn rời đi’. Thân phận của cô ấy không cho phép cô ấy tái phạm sai lầm.

Tôi khoát tay, thực hào khí nói: “Đâu có. Mỗi ngày ăn được uống được, Hiên Viên bệ hạ của các người lại không mang ta đi cúng tế, ta làm sao không vui được. Ha ha, khụ... khụ...”

“Chủ tử!”

“Hừ, cô biết được là tốt rồi.” Như gió lạnh lướt qua, buốt lạnh thấu xương, mang theo lời nói tức giận lạnh như băng, người nọ bỗng nhiên xông vào Đông Ngao các.

“Hoàng thượng vạn an!” Tiểu Tuyết cúi người, hướng Hiên Viên Tiêu thi lễ.

Tôi dạm mạt nhìn hắc một cái, trở lại ngồi xuống, phá lệ khách sáo nói: “Hiên Viên bệ hạ, mời ngồi. Tiểu Tuyết, dâng trà lên!”

“Vâng!” Tiểu Tuyết lên tiếng trả lời, nhanh chóng lui ra ngoài.

Hiên Viên Tiêu khí phách ngời ngời đối diện Thượng Quan Lăng. Lửa trong bích lô cháy thật lớn, thật ấm áp, thi thoảng lại vang lên những tiếng lửa cháy nhỏ. Trong điện thiếu Tiểu Tuyết, không khí lập tức trở nên cứng đờ. Thượng Quan Lăng tuy rằng trên mặt không chút huyết sắc, cũng may tinh thần không tồi, khóe môi mang theo ý cười, đôi mắt đen bóng. Nụ cười kia chính là một loại hoan nghênh đầy xa cách. Tầm mắt Hiên Viên Tiêu thủy chung không rời khỏi khuôn mặt tươi cười kia.

Tôi ho khan một tiếng, hạ tầm mắt xuống. Thật sự không thể chịu đựng được người nào đó cứ trắng trợn nhìn chằm chằm vào mình.

Hiên Viên Tiêu phục hồi tinh thần, nhìn mặt mày người trước mặt, lời nói khó hiểu: “Ánh mắt này cũng không tệ.”

Tôi vừa nghe, liền tức giận.

Có ý tứ gì chứ, hàm ý là ánh mắt lão nương màu đen chính là tạm thời có thể chấp nhận được, đôi mắt màu ngọc bích mới là cực phẩm? Ta là con cháu Viêm Hoàng, tóc đen con người đen, đầu giống như loại yêu quái như người mới được coi là kim đồng!

(*) Kim đồng: Con người màu vàng.

“Cám ơn khen ngợi, bệ hạ người xem không quen có thể nhắm mắt, vừa lúc ta cũng không quen nhìn ánh mắt gian tà của ngài!”

Khóe miệng Hiên Viên Tiêu hơi hơi run rẩy, thở dài một hơi, trên mặt hắc lại giãn ra nở nụ cười.

Tôi nghi hoặc đánh giá hắc. Làm cái gì vậy, lúc đến thì một bộ mặt tức giận, hiện tại lại cười cái rắm a!

“Trẫm thật sự bị nàng làm cho tức giận người!”

Không đáp lại lời nói của hắn, tôi thu lại khuôn mặt tươi cười khách khí, mặt không chút đổi sắc hỏi: “Đã lâu không thấy, Hiên Viên bệ hạ hôm nay tới hàn xá, chính là có việc phải phân phó tù binh ta sao?” Tôi bị ngài trời dọc đường đi ngài đều không quan tâm đến, tôi quay về Trường Nhạc cung cũng đã bảy tám ngày, ngài cũng không hiện thân, ngài hôm nay đến đây là bị chạm dây chỗ nào rồi?

Bất thành linh, Hiên Viên Tiêu lại cười thành tiếng, không phải lạnh lẽo, mà là dung túng.

“Lăng nhi đây là đang trách trẫm đi.” Một đôi mắt vàng cười đến ôn nhu “Kỳ thật trẫm...”

Tôi gạt mình. Hắn sợ là đã hiểu lầm ý tôi. “Bệ hạ, ngài hiểu lầm rồi.” Nhìn thấy con người hắn nháy mắt hơi hạ xuống, tôi biết hắn lại tức giận. Bánh Trôi này chính là rất dễ dàng nổi giận nha! “Lăng mô tất nhiên là ngóng trông bệ hạ ngài ngàn vạn lần không cần xuất hiện, sợ ngày ngài xuất hiện chính là ngày cúng tế của Lăng mô ta cũng nên!”

“Nàng biết rõ ta sẽ không giết nàng!” Hiên Viên Tiêu đứng lên, trong mắt ẩn chứa lửa giận thẳng tắp nhìn chằm chằm vào tôi.

Tôi nở nụ cười. Người này nóng nảy lại quên mất làm dáng xưng ‘trẫm’ với tôi.

“Không giết ta, vậy bệ hạ để ta đi đi!” Tôi cười cười, vân đạm phong khinh.

Nhìn thấy Thượng Quan Lăng chậm rãi nở ra nụ cười, sạch sẽ thấu đáo, tâm Hiên Viên Tiêu thoáng động không thôi, lại nhớ đến những lời nàng vừa mới nói, chút xíu tâm trạng tốt vừa mới xuất hiện liền bị đánh vỡ.

“Nàng nằm mơ!” Hắn nổi giận.

Aiz, thật là, đã lâu không thấy, gặp mặt liền ‘đánh nhau’, việc này thật sự rất không tốt nha, tự dung lại đi phá hỏng không khí hài hòa hiện tại!

Tôi cười cười, cũng đứng lên, thoáng ngẩng đầu nhìn hắn, tôi nói: “Hiên Viên bệ hạ chắc cũng biết ngân hàng tư nhân Lăng thị? Thiên hạ đệ nhất lâu, chắc hẳn đã nghe qua đi? Như Ý trà trang? Đồ phường Dạ Lai? Ta hiểu được ta hiểu được, bệ hạ nhất định thường đi Mãn Hoa lâu đi!”

Nhìn thấy Hiên Viên Tiêu sắc mặt lúc xanh lúc tím vô cùng đặc sắc, trên trán đã ẩn hiện lên gân xanh, tôi hợp thời thu lời nói. Ha ha, những danh lâu kia tự nhiên đều thuộc sản nghiệp của mẹ kế Lăng mô tôi đây. Chẳng qua tôi vừa nói tới Mãn Hoa lâu a, là cái đứng đầu khụ khụ... đơn vị sự nghiệp thanh lâu, các chi nhánh của nó... bốn nước đều có...

“Người có ý tứ gì?”

“Không có gì!” Tôi khiêu mi cười cười: “Chỉ là muốn khoe của mà thôi.” Quay lưng đi, tôi vui như tặc hề hề. Cái bánh trôi nhà người lại dám nhốt ta, không biết lão nương ta làm nghề gì chắc? Lão nương là mẹ kế, bị người uy hiếp còn không phải rất mất mặt sao!

Mạch máu kinh tế, thật ngại quá đã bị lão nương đây nắm giữ, nếu ngài không để ta rời khỏi đây, ta sẽ cho ngài biết cái gì gọi là quốc khổ trống rỗng, cái gì gọi là kích động lòng dân phản nộ!

Hừ, cũng may là lúc đó biết nhìn xa, lúc Bính hỏi tôi tình hình phát triển thế lực ngầm. Không hỏi không lo, vừa hỏi tôi đã làm cho tôi đặc ý đến hồng rồi. Bính giúp tôi xử lý mọi chuyện không có tốt nhất, chỉ có tốt hơn. Lúc này tôi mới có áp chế lợi thế của thăng nhãi Hiên Viên Tiêu này.

Quay người lại, tôi nở nụ cười với Hiên Viên Tiêu. Trời mới biết tên kia thế nhưng cũng cười, khoe môi dương lên một vết cười đã không kiềm chế được, ý cười như có như không. Làm cho tôi trong nháy mắt cảm thấy được, tôi cùng hắn nhìn nhau cười quyết không phải để làm phai bớt ân oán, mà là giấu diếm kế hoạch nham hiểm với nhau.

Giác quan thứ sáu cho tôi thấy đây là chuyện xấu, loại suy nghĩ này đột nhiên lên đến đỉnh đầu tôi. Trong lòng không tránh khỏi một trận rung mình.

“Trường công chúa thật sự quá tài giỏi, sản nghiệp nhiều như vậy mà không lo Ngọc đế sinh nghi?” Tiếng cười của Hiên Viên Tiêu thật làm cho người ta run sợ.

“Ha ha, không nhọc bệ hạ lo lắng, nhà của ta tỷ đệ quan hệ rất tốt, bấy nhiêu đó không đủ để dao động chút nào.” Hừ, Thiên Thiên nhà tôi mới không lo lắng chuyện này, nếu như tôi muốn soán vị thì sớm đã thành nữ hoàng rồi, còn có thể để hắn tự mình chấp chính sao. Cái tên Hiên Viên Tiêu ngu ngốc này còn muốn lấy quan hệ tỷ đệ hài hòa tốt bụng ra uy hiếp tôi! Thật biết cách bức bách người ta mà!

“Ồ? Ha ha!” Một đôi mắt vàng xem xét tôi cười. Như thế nào đều cảm thấy được nụ cười này là giả dối!

Bỗng dung, trong mắt hắn hiện lên một tia nguy hiểm, sắc bén mà áp bức: “Chính là không biết, nếu tỷ không có quan hệ huyết thống thì đệ đệ đây sẽ phải làm sao?”

Tinh thiên phích lịch, tôi như bị sét đánh, ngọn lửa sinh mệnh theo ánh mắt của hắn mà nháy mắt lụi tàn.

Tôi sững sờ đứng tại chỗ.

“Nếu đệ đệ biết được hồn phách tỷ tỷ bị yêu vật ngang nhiên bài trừ khỏi thân thể, không biết là thành du hồn đáng thương hay đã sớm hồn phi phách tán, lại sẽ như thế nào?”

“Không biết bốn người Giáp, Ất, Bính, Đinh trung thành và tận tâm có còn tuân theo lệnh của công chúa nữa không?”

“Không biết Tô lão tướng quốc đã già còn có thể chịu nổi một lần tang thương?”

“Không biết quốc sĩ đại nhân của nàng còn tiếp tục hướng trầm yêu cầu ‘Lăng nha đầu’ của nhà hán nữa không?”

Một lần rồi lại một lần càng làm cho trái tim tôi trở nên băng giá, một câu so với một câu lại càng ngoan độc, một tiếng so với một tiếng càng giống như đòi mạng.

“Không biết...”

“Đủ rồi..... Hiên Viên Tiêu.... Đủ rồi..... Khụ khụ khụ.” Tôi có phải điên rồi hay không? Vì sao thanh âm rống giận lại thê lương như thế? Đây không phải là tôi, tôi nên lý trí, vui mừng, giận dữ đều chỉ là bề ngoài, tôi có thể nhịn xuống... Mưu kế của tôi đâu, lý trí của tôi đâu? Trí tuệ tôi mang từ hiện đại đến có thể thống nhất thiên hạ đâu?!

Tại sao tôi cái gì cũng đều không có.

“Đủ rồi..... Hiên Viên Tiêu.... Đủ rồi.....” Đôi mắt đầy sương mù, mê mang đầy sợ hãi.

Hiên Viên Tiêu cảm thấy lòng mềm nhũn, quay đầu đi không nhìn vào đôi mắt ấy nữa. Không nhìn thấy thì lòng sẽ không dao động nữa.

“Ngươi muốn lấy chuyện này để uy hiếp ta?” Không biết qua bao lâu, tôi mới lấy được khí lực mở miệng.

Đột nhiên Hiên Viên Tiêu cười tà nịnh, dùng tay bóp chặt lấy cằm tôi, dùng ánh mắt không thể kháng cự, coi thường thiên hạ nhìn tôi.

Hắn cười: “Sai, đây không phải là uy hiếp. Trầm chính là muốn nàng mất đi hết thảy, mất đi tất cả những gì nàng có thể dựa vào. Nàng chỉ có thể dựa vào trầm, cũng chỉ có trầm mới cho nàng dựa vào!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Cẩn Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 182: Ta làm Đát Kỷ, ngươi là Trụ vương?

Tôi nhìn Hiên Viên Tiêu, nhìn thẳng vào mắt hắn, nhìn sâu vào đôi mắt hắn, nhìn vào trái tim hắn. Từ đầu tiên là khiếp sợ, không thể tin, đến bình tĩnh tiếp nhận, rồi...

Bỗng dưng, tôi cũng cười, cười nhàn nhạt, khoe môi cong cong, nụ cười lơ đãng mang theo vài phần tà tứ. Một khi cười liền không dừng lại được.

“Nàng cười cái gì! Không cho cười!” Hiên Viên Tiêu nhíu mày nhìn tôi, nắm tay xiết chặt lộ ra sự phẫn nộ và vô thô của hắn, “Thượng Quan Lăng, không được cười! Nàng đừng cười! Đừng cười nữa...” Sau cùng đứng là giọng điệu cầu xin, giọng nói cũng nhỏ đến mức không nghe thấy. Nghe ra thì thật không biết ai làm tổn thương ai đây.

“Hiên Viên Tiêu, ta không phải là Thượng Quan Lăng đâu, ha ha, người trong lời của ngươi không phải hồn phi phách tán rồi sao, ha, biết đâu cũng biến thành cô hồn đáng thương rồi.” Tôi cứ nhìn hắn mà cười, không nóng nóng, từng từ từng chữ mà nói hết, nhìn đầu mày Hiên Viên Tiêu đột nhiên cau chặt, trong lòng chẳng chút xao động: “Ngươi cảm thấy ta đang dựa dẫm vào ai? Ai có thể cho ta dựa dẫm? Không có những thứ như lời ngươi nói thì ta không sống nổi nữa ư?” Lắc đầu cười, tôi tiếp tục: “Mặc kệ Hiên Viên bệ hạ từ đâu biết được, hoặc từ miệng kẻ nào nghe được ta không phải là Thượng Quan Lăng, nhưng Hiên Viên bệ hạ cảm thấy người phạm mất thịt có thể tin được những lời nói vô căn cứ này hay sao? Mà ta ngược lại vẫn đang sống sờ sờ đứng tại đây, ta biết rõ quá khứ của Thượng Quan Lăng, ta biết rõ những gì Thượng Quan Lăng trải qua, biết lịch sử của Ngọc quốc, ngay cả người – lịch sử của Kim quốc. Như thế, bệ hạ thấy sẽ có người tin ta không phải là công chúa của Ngọc quốc ư?”

Hiên Viên Tiêu hờ hững nhìn tôi, đầu mày cau chặt chậm rãi giãn ra, không cười không nói.

“Được rồi, cứ cho Thiên Thiên tin tưởng, lão gia tử tin tưởng, biểu ca tin tưởng, bọn Ất đều tin tưởng. Nhưng thế thì đã làm sao?” Tôi nhướn mi mắt lạnh nhìn hắn: “Ta không phải vẫn là ta hay sao? Không ai mong ta chết cả. Ngọc quốc sẽ không để lộ ra, chẳng lẽ Hiên Viên bệ hạ muốn làm âm mưu để mọi người cùng biết sao?” Tôi thở dài, “Đáng tiếc, vậy là Hiên Viên bệ hạ muốn cắt đứt mạng của ta rồi.”

Nghe đến đó, Hiên Viên Tiêu mang theo tức giận mở miệng: “Nói vậy, ta chưa bao giờ muốn mạng của nàng!” Cho dù ngày đó ở đại doanh Lương quân, chính miệng nàng kêu người bắt ta, ta cũng không...

Một tiếng cười khê: “Hiên Viên Tiêu, khi ta bị ngươi bắt làm tù binh ngươi làm sao dự đoán được sẽ có ngày hôm nay? Chính là ngàn vạn lần cũng không

nghĩ tới người lại có thể...” Cát đứt đường lùi của ta. Mà thôi, bỏ đi, “Cổ độc trên người đã phát tác một lần, ta cũng không phải là người kỳ lạ cứ muốn cầu được chết, tự nhiên cũng phải phải người tìm đường sống cho bản thân ta.” Tôi đặc biệt lệnh cho Binh phải người của Âm cung đi đến Sinh Tử cốc ở Tây Vực điều tra sống chết của Huyền Cơ lão nhân, tôi nghĩ, nếu Huyền Cơ lão nhân còn sống, thì tôi có lẽ còn một con đường sống.

Đáng tiếc chuyện đến nước này, thế lực bên ngoài cung của Thượng Quan Lăng còn có thể nghe mệnh lệnh của tôi sao?

Vu không cái gì? Đây là tôi đang lừa dối Hiên Viên Tiêu mà thôi. Tôi từng chính tay mình để lại bằng chứng không thể che giấu cho Tô Tử Chiêm – ‘Ngọc quốc dụng binh phương lược’. Không ai nhắc đến thì không sao, nếu thật sự có người chọc thủng lớp cửa giấy này, người khác thì tôi không dám nói, nhưng Tử Chiêm nhất định sẽ tin.

Ha ha, đúng như lời Hiên Viên Tiêu nói, tôi sắp mất đi mọi thứ có thể dựa dẫm.

Đột nhiên, hai vai tôi bị Hiên Viên Tiêu mạnh mẽ bắt lấy, hắn nhìn vào mắt tôi, ánh mắt có phần kinh hoàng hỏi: “Nàng biết làm sao giải cổ độc trên người? Nàng nhất định biết! Nàng đã phái ai đi tìm rồi? Nói cho ta biết, ta nhất định có thể giúp nàng tìm về. Mặc kệ là ở đâu, mặc cho núi đao biển lửa! Nói cho ta biết đi, Lăng!”

Tôi thần nhiên nhìn hắn, hài lòng với sự hoảng hốt của hắn, một luồng khí rét lạnh từ trong xương cốt toát ra, cứ như vậy mà nhìn hắn, cho đến khi cảm giác hai tay đang nắm lấy vai tôi khẽ run rẩy.

Tôi cười trào phúng, nụ cười nhạt của kẻ chiến thắng, yếu ớt nói: “Hiên Viên Tiêu, người cảm thấy ta sẽ cho người biết ư?” Nhẹ nhàng đầu, cánh tay hắn từ đầu vai tôi trượt xuống, cái gì ‘cầu mà không được’ thì mới càng thể hiện được sự vô cùng quý báu. Phát hiện kim mâu của hắn chợt lóe lên sát khí, nụ cười của tôi càng sâu: “Lăng nỗ thân ở trong thâm cung, sau này mong bệ hạ che chở nhiều.” Dứt lời, tôi cười ha hả thực lớn, cứ cười đến nỗi suýt chút nữa rơi lệ.

Hiên Viên Tiêu hung hăng trợn mắt nhìn tôi, trong mắt tràn đầy lửa giận, nhưng lại không có chỗ tiết ra, một lúc sau, hắn mới nói, thanh âm lạnh lẽo thấu xương: “Thượng Quan Lăng, trăm sẽ không dễ dàng chết, nàng phải sống với trăm cả đời!”

Tôi không để ý cười cười, xoay người ngồi trên nhuyễn tháp, thanh âm cực kỳ bình tĩnh: “Ta không phải Thượng Quan Lăng, người quên rồi ư? Ha ha.”

Hiên Viên Tiêu tức giận ‘hừ’ một tiếng, phát tay áo mà đi.

.....

Từ lúc tôi bị Hiên Viên Tiêu mang vào trong cung, thái hậu lão phật gia không triệu kiến tôi, mà tôi cũng không bước ra khỏi Trường Lạc cung nửa bước. Tôi biết ý nghĩ của thái hậu, lúc bà đưa tôi ra khỏi cung đã có nói qua, không muốn nhìn thấy tôi nữa, tôi khi đó cũng là tự tin quá độ, vui vẻ nhận lời bà. Nghĩ lại, tôi xem như đã không giữ lời rồi.

Thôi bỏ đi, cứ cho là nhìn thấy thì có thể nói gì đây? Còn có thể xin người ta giúp tôi ra ngoài sao? Sợ là lần này lão thái hậu không còn bản lĩnh ấy nữa rồi.

Quên đi, quên đi, tôi đem cái thân xương cốt sống không được bao lâu nữa này chơi đến cùng với tên gia hỏa Bánh Trôi này vậy.

Tôi trái lại muốn xem bước tiếp theo Hiên Viên Tiêu làm sao bảo vệ một yêu nghiệt hại nước hại dân này đây a!

Aiz, mắng chính mình như vậy thật là chẳng phúc hậu chút nào! Tôi quả thật là một mẹ kế nha~~

“Tiểu Tuyết, đi tìm cho ta một con chim.” Tôi nằm nghiêng ở nhuyễn tháp, lười biếng nheo nheo mắt, tay chơi đùa túi thơm xanh biếc.

“Vâng.” Tiểu Tuyết cảm thấy Lăng chủ tử gần đây hình như phá lệ yêu thích động vật nhỏ, luôn sai cô tìm động vật đủ loại kiểu dáng đến. Nhưng chúng không được ở lại bao lâu, có khi chỉ mới vài canh giờ chủ tử đã không còn thích thú, cho nên có khi một ngày phải tìm đến vài con cho chủ tử, mà những con bị thất sủng này chẳng hiểu sao lại bị chủ tử...

Đại khái vì quá nhiều động vật mất tích trong tay chủ tử, tin đồn bên ngoài gần đây đối với chủ tử rất bất lợi, không ít người nói chủ tử trời sinh tính khí tàn nhẫn, thường xuyên hủy hoại, hành hạ động vật đến chết, còn có người nói chủ tử là yêu quái, phải nhờ vào uống máu tươi ăn thịt sống mới có thể nuôi thân thể, bằng không thái y của thái y viện đến đây nhiều như vậy cũng chưa chữa khỏi bệnh cho chủ tử. Tóm lại càng lan truyền càng thái quá, làm cô tức muốn chết luôn!

Cô nói cho Lăng chủ tử nghe, chủ tử vậy mà không tức giận, còn cười bảo cô không cần để ý đến những người đó, nếu nghe thấy thì cứ coi như họ đang đánh rắm. Cô cũng hỏi qua chủ tử rốt cuộc cần nhiều động vật như thế làm gì, nhưng chủ tử chỉ cười không đáp.

Thật là không có biện pháp, Tiểu Tuyết thở dài, vẫn là phải đi tìm một con chim đến.

.....

“Ồi chào, ai thế này?” Một âm thanh chói tai đột nhiên vang lên đối diện Tiểu Tuyết.

“Người không biết ư? Cô ta là thị nữ của con yêu nữ uống máu tươi ăn thịt sống ấy đấy.” Lại một thanh âm nữa vang lên, mang theo vài phần ác ý.

Trong tay xách một chiếc lồng chim, Tiểu Tuyết đang vội vàng trở về liền ngẩng đầu, nhìn thấy hai tên thái giám đứng trước mặt chặn đường.

Mặc dù bị những lời vô lễ quá đáng này làm tức giận vô cùng, nhưng nhớ tới lời dặn dò của chủ tử, lại nhớ kỹ thân phận ám vệ của mình, Tiểu Tuyết đành để lửa giận xuống, khách khí nói: “Xin tránh đường cho.”

“Lên mặt quá nhỉ, đường ở đây cũng không phải của nhà ngươi, dựa vào cái gì bảo bọn ta tránh đường hả!”

“Đúng vậy, có gì đặc biệt hơn người, không phải chỉ là một cung nữ chương quản sao, nghĩ mình đang hầu hạ hoàng hậu nương nương sao!”

“Chủ tử nhà ta có thân phận gì? Chủ tử nhà ta đường đường chính chính sống ở Trường Lạc cung! Các ngươi nói xem, chủ tử nhà ta có thân phận gì?” Tiểu Tuyết nhìn không được trả lời lại một cách mỉa mai.

“Con tiện tỳ này!”

“Xem ta giáo huấn ngươi thế nào!” Hai tên bị chọc giận vuốt tay tính động thủ.

Tiểu Tuyết cúi đầu cười khổ. Cô không thể ra tay, không thể động thủ được, nếu không thì hiện tại hai tên tiểu nhân đang sỉ nhục chủ tử còn có thể đứng đó mà bức tức hay sao? Thầm than một hơi, chờ cái quyền cước rơi trên người do tự mình chuốc lấy phiền phức là nằng đây.

“À há, thật không biết người của ta lúc nào lại đến lượt người khác giáo huấn rồi?” Thanh âm trong trẻo từ phía sau hai tên truyền đến, hai tên thái giám toàn thân run rẩy, chậm chậm quay người, nhìn thấy mặt người đến không chút biến sắc chính là chủ nhân Trường Lạc cung, là yêu nữ trong miệng bọn họ.

“Lăng chủ tử!~” Tiểu Tuyết ngẩng đầu vô cùng kinh ngạc kêu lên. Lăng chủ tử nhiều ngày không ra khỏi Trường Lạc cung nữa bước, vì sao hôm nay?...

“Cho dù nô tài có một trăm lá gan, nô tài cũng không dám giáo huấn người của Lăng chủ tử!”

“Đúng vậy! Lăng chủ tử mình xét!” Hai tên gần như co quắp trên mặt đất.

“Đưa con chim cho ta.” Tồi không nhìn hai người quỳ trước mắt, đưa tay về phía Tiểu Tuyết.

“Vừa nghe chủ tử cần chim, ca ca Ngự điều viên cố ý chọn một con chim anh vũ (*vet*) cho nô tỳ, nói con chim anh vũ này còn biết nói tiếng người nữa.” Tiểu Tuyết cười đưa lồng chim cho tòi.

Tồi không nói gì, mà mở lồng chim, bắt lấy con chim còn chưa trưởng thành đưa cho Thập Tứ đứng thẳng ngay sau tòi, nói: “Ngắt đầu nó xuống.”

Thập Tứ chỉ sửng sốt một giây, rất nhanh đưa tay bắt lấy đầu con chim anh vũ, dùng sức bóp chặt...

“A!” Hai người quỳ trên mặt đất nhìn không được kinh hô.

Tiểu Tuyết thờ người ở một bên. Chỉ thấy đầu con chim anh vũ yếu ớt vỡ trong tay Thập Tứ, Lăng chủ tử còn không né tránh, máu tươi tung tóe làm vạt áo trước của Lăng chủ tử bị bẩn hết, đến gương mặt tinh tế yếu ớt của Lăng chủ tử cũng không tránh khỏi bị dính một ít vết máu.

Trong lòng tòi âm thầm xin lỗi vài tiếng, lòng bàn tay có lẽ đều bị tòi đâm hồng rồi, mà trên mặt tòi lại cười phong đạm vân khinh: “Ta tìm động vật đều dễ chơi đến chết như thế, các ngươi nói có thú vị hay không?” Tòi gọi khỏe môi, gương mặt yếu ớt trắng xanh vì vết máu mà có chút âm trầm, khóe mắt nhướn lên mang theo vài phần sát ý.

So sánh với tiên nữ, người đứng trước mắt bọn họ giờ phút này càng giống ma nữ ở địa ngục, phảng phất như nhìn nàng tươi cười, một giây sau sẽ lập tức chết đi. Hai tên tiểu thái giám bị dọa đến mức run rẩy không ngừng, run run rẩy rẩy quỳ trên đất đến một câu cũng nói không ra.

“Nhưng đùa riết thì cũng chán, lần này ta muốn xem thử não người có ngon hay không, các ngươi nói trong hai ngươi nên bắt đầu từ ai đây?” Hơi cúi đầu, tòi lấy vẻ mặt ngây thơ nhìn bọn họ hỏi thăm một hai câu. Nào biết hai tên vừa này ngông cuồng đòi mạng giờ ngay cả lời cũng không đáp nổi, trực tiếp ngắt xiu trên mặt đất.

“Hừ!” Bối bối, tòi lấy khăn tay lau vết máu trên mặt, sau đó phất ống tay áo xoay người bỏ đi.

“Tiểu Tuyết, lại tìm một con đến đây.”

“Vâng.” Nhìn hai tên ngắt xiu, trên mặt Tiểu Tuyết cũng không lộ ra nụ cười vui sướng khi người khác gặp họa. Cô nhìn bóng dáng đã đi xa của chủ tử, lại mơ hồ đau lòng. Lăng chủ tử, người đây hà tất lại như thế...

.....

“Đồ ăn chuẩn bị xong rồi chứ?” Tòi hỏi Tiểu Tuyết đang đi đến trước mặt.

“Hỏi chủ tử, chuẩn bị xong rồi ạ.” Tiểu Tuyết nâng chiếc khay trong tay trả lời.

“Ừ.” Tòi thấp giọng đáp lại, xoay người đẩy cửa ra.

Cảnh tượng náo nhiệt bên trong khiến người ta kinh ngạc tán thán.

Rùa, gà, chó con không cùng giống, một chậu cá vàng, mấy con mèo, hơn mười loại chim, gần như cả một phòng toàn là động vật, ồn ào làm cho trong phòng náo nhiệt vô cùng, mà Thượng Quan Lăng lại bước trước chậu cá giữa phòng cho cá ăn.

“Chủ tử... người...” Tiểu Tuyết áp a áp ứng, muốn nói lại thôi.

“Tiểu Tuyết, em đi cho ăn đi.” Tùy ý phát phát tay, cầm thức ăn còn thừa trong tay ném vào trong chậu, sau đó ngồi ở ghế tựa nhìn Tiểu Tuyết cho động vật khác ăn.

“Chủ tử?” Tiểu Tuyết không hiểu.....

Bên ngoài nhiều người đều nói chủ tử tàn nhẫn, nếu bọn họ biết chủ tử không hề giết những động vật này, mà chỉ là nuôi trong phòng, thậm chí còn thả một số ra khỏi cung, những lời đồn kia đã có thể không công mà tự vỡ, nhưng tại sao vẫn phải im hơi lặng tiếng chịu đựng lời đồn nhảm nhí của những người đáng sợ đó? Vì sao còn phải ở trước mặt người của Hoa phi diễn vở kịch tàn nhẫn đó?

Tiểu Tuyết không đau lòng con anh vũ, cô đau lòng vì Lăng chủ tử của cô. Cô không thể tưởng tượng một người lương thiện như thế lại phải... nhận lấy nhiều đau khổ.

“Tiểu Tuyết, em lặng lẽ đem chôn con anh vũ đi.” Tôi không nhìn Tiểu Tuyết, cũng không giải thích.

“Vâng.” Tiểu Tuyết có thân phận gì chứ, lại đặc biệt thông minh, tự nhiên không dám nhiều chuyện. “Chủ tử, khí trời dần ấm lên rồi, người có muốn ra ngoài đi dạo?”

Tôi giữ con mắt khép hờ, một lúc lâu mới nói: “Đi dạo?” Ngoài cửa sổ không còn tuyết trắng che phủ mặt đất, khí trời cũng dần ấm lên, đầu xuân hình như sắp đến rồi, nhưng bầu trời xa xôi kia lại mờ mịt, con gió nặng nề xuyên qua trước mặt, nhưng trận mưa gió này lúc nào tới lại khiến người ta không thể biết trước.

“Vậy thì đến chỗ của Hoa phi một chút đi.” Tôi từ ghế dựa đứng lên, để lại câu này, sau đó chậm rãi bước đi thong thả ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 183: Muốn cướp thì cướp, muốn đánh thì đánh (Người làm gì được ta?)

Tại sao tôi lại muốn đi dạo đến chỗ vị quý phi nương nương này ư? Hà hà, rất đơn giản, ký ức của tôi đối với hành vi gần như phát điên ép buộc tôi đến tẩm cung của Hiên Viên Tiêu vẫn còn rất mới mẻ. Nếu không phải vì xuân dược của vị quý phi nương nương này thì chắc tôi với Hiên Viên Tiêu cũng không đến nỗi ở ngày đó liền trở mặt, còn tôi sẽ không hôn mê đáng xấu hổ như vậy, Sở Sở cũng sẽ không...

Tóm lại, tôi đồng ý làm Đắc Kỷ, vậy Hiên Viên Tiêu hẳn có đồng ý làm Trụ vương không? Hiện tại, yêu nữ không danh không phận, ngay cả thân phận cũng không rõ ràng tôi đây muốn đến ‘khí dễ’ phi tử của hần, hần còn có thể ngồi xem mà mặc kệ không?

Đối với lời đồn tôi ngược đãi động vật đến chết để uống máu, ăn thịt cũng chỉ lảng lảng lưu truyền ở bên trong hậu cung. Cho dù truyền tới tai của Hiên Viên Tiêu rồi nhưng nếu trên đại điện không có người bàn tán thì Hiên Viên Tiêu cũng sẽ không chú ý đến. Vậy chẳng phải cái mũ ‘Đắc Kỷ’ này tôi mang chưa đủ tốt sao?

Hôm nay đúng lúc dạy bảo cung nhân dưới quyền Hoa phi, tại sao không cùng cô ta gây hiểu lầm một phen?

Tôi tin tưởng cứ như vậy rất nhanh sẽ có nhân sĩ chính nghĩa ở trên triều công kích thùy yêu nữ như tôi.

Hoa Ưc cung của Hoa phi nằm ở phía tây lục cung. Cũng không xa Dực Khôn cung của Sở Sở là mấy. Có lẽ tôi cũng nên đến thăm người chị em tốt này một chút. Tôi cũng muốn hỏi cô ta làm sao mà Hiên Viên Tiêu lại biết tôi không phải Thượng Quan Lăng? Tôi muốn hỏi xem tôi đối với cô ta như thế nào mà cô ta lại đối xử với tôi như vậy?

Xem ra ông trời cũng không thuận theo nguyện vọng của tôi. Chỗ của Sở Sở ngày hôm nay không cần phải đi nữa.

Sát khí đằng đằng đang đi tới Trường Lạc cung của tôi kia không phải chính là Hoa quý phi xinh đẹp cao quý hay sao.

Cũng tốt, đỡ mất công tôi đi.

“Đây không phải Hoa phi nương nương sao? Tại sao hôm nay lại có thời gian đến chỗ của ta thế này?” Tôi trưng ra bộ mặt tươi cười mà nói.

Hoa phi ôm con thỏ cung trong lòng, đi theo phía sau là một đám cung nữ và thái giám.

Hoa phi đang rất tức giận tất nhiên đối với khuôn mặt hớn hở của tôi không thèm để ý, đôi mắt hết sức xem thường, lạnh lùng nói: “Đây chính là Lăng chủ tử tiếng tăm lừng lẫy trong miệng của bọn nô tài sao? Từ trước tới giờ chỉ là nghe danh chứ chưa gặp mặt, hôm nay vừa thấy quả nhiên yêu mị hơn người, không trách lại mê hoặc được tâm trí hoàng thượng.”

“Hoa phi quá khen, Lăng mỗ không dám nhận.” Tôi khách sáo khiêm tốn nói, ánh mắt thành khẩn vạn phần, thuận tiện quét mắt về phía Tiểu Tuyết đang nhịn không được muốn trả lời.

Hoa phi nhẹ nhàng vuốt con thỏ trong lòng, khoe mắt hạ xuống, khẽ hừ một tiếng, lại nói: “Ngươi không dám? Thật không ngờ trong cung này còn có chuyện ngươi không dám làm nha!” Đem con thỏ giao cho cung nữ ở phía sau, cô ta tiến lên vài bước, nhìn tôi khinh thường, cao ngạo hỏi: “Không dám? Ngươi đã làm gì đối với cung nữ của bản cung? Ngươi không dám? Bây giờ mới hối hận sợ là có chút muộn rồi?” Nhìn thấy tôi mặt không sợ hãi, đôi mày liễu của nàng ta chau lại.

“Bản cung nghe nói dạo này trong cung có con yêu nữ phải dựa vào ăn thịt sống, uống máu tươi, ăn tim người thì mới có thể sống sót. Lúc đầu bản cung chẳng thèm tin tưởng lời đồn đại đó, nhưng hôm nay không khéo lại để cho cung nữ của bản cung bắt gặp được. Yêu nữ kia không những không biết hối cải, ngược lại còn tùy ý đánh mắng thậm chí muốn thử đầu óc cung nữ của bản cung. Ngươi nói – bản cung có thể mặc kệ không can thiệp hay không?”

Tôi cười cười, tầm mắt rơi xuống người cung nữ ôm con thỏ đứng đằng sau lưng Hoa quý phi. Tôi từ từ đến gần, đối với cung nữ ấy ôn nhu vươn ra tay phải nhẹ giọng nói: “Bắt nó cho ta.”

Cung nữ ấy nhất thời sững sờ.

Ha ha, đừng ngu ngốc thế, tôi là muốn con thỏ trên tay của cô.

“Đưa con thỏ này cho ta.” Tôi nhẹ giọng lặp lại một lần.

Hoa phi giống như con mèo hoang xù lông xông đến chỗ tôi, ra sức đẩy tôi một cái, tôi thiếu chút nữa thì ngã ngửa trên mặt đất. Cũng may được Tiểu Tuyết đỡ lấy. Nền đất của Trường Lạc cung đều là đá cẩm thạch, thân thể yếu ớt này của tôi nếu mà ngã xuống thì sợ là rất khó đứng dậy nha...

“Hoa phi nương nương, người làm sao lại đẩy chủ tử nhà ta!” Tiểu Tuyết cảm phần cuối cùng buột miệng nói ra.

“Ngươi, cái yêu nữ giết hại nhiều sinh mạng như thế, hôm nay lại vươn nanh vuốt tới thỏ ngọc của bản cung, ngươi thật sự tưởng rằng bản cung sợ người sao? Ngươi là cái thân phận gì? Ta khinh...”

Hoa quý phi rõ ràng là đã bị tôi trêu tức, hỏa khí so với lúc mới tới tăng lên gấp bội, đám nô tài đứng sau lưng cô ta cũng nóng lòng xắn tay áo lên rồi.

Chẳng lẽ họ là muốn đánh tôi để trút giận? Trong lòng âm thầm kêu khổ thay cô ta, nương nương ngốc, chỉ có vài cung nữ, thái giám mà muốn động vào tôi thì có chút không biết tự lượng sức mình đó.

Không biết là Hiền Viên Tiêu bố trí ám vệ bảo hộ cho tôi so với mấy thị vệ trong cung này còn lợi hại hơn sao? Mấy vị ở chỗ của tôi chỉ có bị đánh toi bời mà thôi.

Được thôi, tôi cũng không có ý định gây khó dễ cho cô, chỉ muốn làm dơ bẩn một chút dáng vẻ đoan trang của cô thôi. Hy vọng cô đừng tái diễn những chuyện ngu xuẩn này, cái chủ ý nhắm nhĩ đáng bị chém ngàn đao như hạ được đề cầu sủng hạnh đừng để bị tôi bắt gặp nữa.

Tôi nhẹ nhàng đẩy Tiểu Tuyết đang nâng đỡ tôi ra, nở nụ cười với Hoa phi, hỏi: “Ta muốn con thỏ của nương nương, nương nương không bằng lòng cho ta sao?”

Hoa phi trừng lớn mắt hạnh không thể tin được, quát: “Yêu nữ! Thỏ ngọc của bản cung há lại để cho ngươi giày xéo!”

“À..... à.” Tôi bất đắc dĩ thở dài, bị thương mà lắc đầu, nâng tay xoa nhẹ chân mày, nheo nheo mắt, yếu ớt mở miệng nói: “Ta là chủ nhân của Trường Lạc cung, nghĩa là có rất nhiều chuyện không cần phải kiêng nể gì, miễn là Hiền Viên bệ hạ không nói lời nào, cho dù ta có vô pháp vô thiên thì cũng không có ai làm gì được ta. Đúng không?”

Tôi nháy mắt với Hoa phi, nhìn ngu quan vạn vẹo của cô ta, tôi cười nhạo một tiếng rồi nói tiếp.

“Nếu ta đã xin đồ vật của nương nương mà không được, thì ta đành phải đoạt lấy.” Tôi không quay đầu lại nhưng ngẫm hướng Tiểu Tuyết biểu đạt ý tứ: “Bảo ám vệ đi ra giúp ta đoạt con thỏ này, kêu cung nhân Trường Lạc cung giáo huấn đám người dám làm phạm tội một chút.” Tôi mỉm cười lui về phía sau hai bước, vì bọn họ mở ra không gian thích hợp để vận động gân cốt.

Lặng lẽ nhìn bộ dáng ngu ngốc của Hoa quý phi, nói: Thật ra cô nên cảm ơn tôi, tôi đã không để cho ám vệ giáo huấn cô một bài học.

Trên trán Tiểu Tuyết đổ một tầng mồ hôi mỏng, vội vàng lên tiếng, nói: “Vâng, chủ tử.”

***

Tại Ngự hoa viên, hoàng cung Kim quốc.

“Không... không hay rồi! Đại tổng quản, không hay rồi!~~” Tiểu thái giám hoảng hốt chạy tới.

“Hô to gọi nhỏ trước mặt thánh giá như thế còn ra thể thống gì!” Lộc Hải lớn tiếng khiển trách.

Vị tiểu thái giám kia lúc này mới nhìn thấy người đứng phía sau Lộc Hải, bị dọa sợ vội vàng quỳ xuống: “Xin hoàng thượng thứ tội, nô tài đáng chết.”

“Xảy ra chuyện gì?” Hiên Viên Tiêu hờ hững quét mắt đến vị tiểu thái giám đang sợ hãi quỳ trên mặt đất, hỏi.

“Lăng... Lăng chủ tử của..... Trường... Trường Lạc cung... bắt lấy con thỏ của Hoa quý phi.” — Lời còn lại chưa kịp nói ra miệng thì hoàng đế bệ hạ đã nhanh chóng lướt qua hắn mà đi.

Lộc Hải vội vã đuổi theo, Lăng chủ tử này nếu xảy ra chuyện gì, thì ai cũng không gánh nổi.

***

“Hoàng Thượng giá đáo.”

Đang kia một đoàn người đang hỗn loạn tức khắc im lặng hết, chỉ còn...

“A.... a.” Hoa quý phi trốn thoát khỏi sự vây đánh của cung nhân Trường Lạc cung, trông nhếch nhác không chịu nổi, tóc bay tán loạn không ra hình dạng gì. Còn tôi thì mang theo nụ cười của người thắng lợi, ôm lấy con thỏ ngọc cô ta đã từng yêu thích không rời tay đứng một bên xem. Đường như cảm thấy đã đánh đủ rồi, mới chậm rãi lên tiếng ngăn cản trận đánh “Tiểu trủng đại giới” đang được tiến hành.

Nhìn thấy cảnh này Hiên Viên Tiêu mạnh mẽ dè tay lên trán, hắn thật sự là dở khóc dở cười. Nhìn thấy nàng vui vẻ hắn tự nhiên cũng cảm thấy vui.

Dạo gần đây Thượng Quan Lăng không lúc nào là không cắt tóc, khiến hắn cảm thấy đau thương chồng chất, vô bờ bến.

“Hoàng thượng!” Hoa quý phi được đỡ đứng dậy nhìn thấy Hiên Viên Tiêu lập tức ủy khuất mà khóc lớn: “Hoàng thượng, ngài phải làm chủ cho thần thiếp a!~~ Ô~~”

“Đỡ nương nương trở về, truyền thái y tới khám bệnh cho nương nương.” Nhìn thoáng qua những vết xanh tím trên người Hoa phi, Hiên Viên Tiêu giống như an ủi nói: “Trăm nhớ năm ngoài Tây Kỳ có tiền cống một bình băng cơ ngọc lộ ở chỗ thái hậu, lúc về trăm sẽ lấy cho nàng.”

Đội Hoa quý phi được đưa đi rồi, Hiên Viên Tiêu mới hỏi: “Xảy ra chuyện gì?” Nhưng mắt không hề nhìn tôi.

Tôi vẫn cao ngạo đứng đó.

“Khỏi bẩm hoàng thượng, hôm nay đẹp trời Lăng chủ tử vừa muốn ra ngoài đi dạo, không khéo vừa ra đến ngoài cửa Trường Lạc cung thì gặp được Hoa phi nương nương. Lăng chủ tử lấy lễ đối đáp nhưng đối lại Hoa phi nương nương lại châm chọc khiêu khích....” Tiểu Tuyết đang trả lời nhưng tay nắm trong tay áo vì khấn trương mà nắm chặt: “Lăng chủ tử dường như rất thích con thỏ trong lòng Hoa phi nương nương, vì thế liền muốn đến ôm một cái, nhưng Hoa phi nương nương.... Hoa phi nương nương không đồng ý, lại còn dùng những lời lẽ không hay....” Nói đến đây vẫn tốt, nhưng chuyện phía sau dùng người cướp thỏ lại còn giáo huấn Hoa quý phi thì cô lại không biết biện bạch thế nào?....

Trên trán Tiểu Tuyết chảy vài giọt mồ hôi lạnh.

“Được rồi Tiểu Tuyết, giải thích nữa cũng vô dụng.” Tôi nhìn Hiên Viên Tiêu cười khiêu khích, can rờ nói ra nhưng chuyện ác vừa làm lúc này: “Con thỏ là ta sai người đoạt lấy, Hoa phi cũng là ta sai người giáo huấn.”

Khóe miệng Hiên Viên Tiêu giật giật, nhẫn nại, bình tĩnh hỏi: “Cho trăm biết nguyên nhân.”

“Nguyên nhân? Ha ha. Ta muốn con thỏ của nàng ta, nàng ta không cho ta liền đoạt lấy, nàng ta mắng ta là yêu nữ đến thái y cũng không cứu sống nổi, ta liền đánh.”

Tiểu Tuyết vẫn đang cúi đầu đứng ở một bên như sắp khóc đến nơi, Lăng chủ tử này cũng quá ngông cuồng đi. Nói dối một chút để hoàng thượng dễ bề bao che nàng ấy chứ. Hiện giờ...ôi.... Tiểu Tuyết thật sự muốn khóc ra tiếng.

Lộc Hải nhú mày khom người đứng đằng sau Hiên Viên Tiêu.

Hắn biết Hoa quý phi sợ là gặp nạn rồi.

Hiện giờ bệ hạ kiêng kỵ nhất chính là người khác nói chủ tử của Trường Lạc cung không thể sống được lâu nữa.

Quả nhiên, Hiên Viên Tiêu cau mày lại. Có điều con giận này cũng không phải bởi vì thái độ ngạo mạn của người vừa nói ra lý do. Hắn phát tay ý bảo

cung nhân lui ra, đi lên phía trước nhìn Thượng Quan Lăng, thấy nàng miệng hơi cười cười ôm con thỏ, bỗng cảm thấy động lòng, xoay lại dặn dò Lộc Hải: “Đi kiểm mầy con thỏ đến.” Sau đó bỏ sung một câu: “Phải kiểm mầy con xinh đẹp ấy.”

“Vâng, lão nô đi ngay.” Lộc Hải liếc nhìn con thỏ trắng như tuyết được Thượng Quan Lăng ôm trong ngực, bộ lông nhẵn bóng đẹp đẽ kia không phải tìm ở đâu cũng có, lại nghĩ đến Hoa quý phi, nghe nói con thỏ này chính là bảo bối mà Hoa quý phi yêu thích nhất, ngài ấy không có con nên yêu thương nó như con của chính mình, lại bị Lăng chủ tử đoạt đi, chỉ sợ đã muốn khóc gần chết. Chỉ là Lộc Hải không rõ Lăng chủ tử nhà nhận mọi ngày nay tại sao lại đấu với Hoa phi.... Lẽ nào.... Hắn nghĩ tới thọ yến ngày ấy....

Ai.. ôi.... Nếu như thật sự là vì vậy thì Hoa phi phải chịu chút tội này cũng coi như ông trời ban ân rồi.

***

Lộc Hải chuyển qua một cái hành lang gấp khúc, liền nhìn thấy thái giám bên người Hoa phi đang đi đến, run rẩy cảm cây phát trần trong tay bái lạy: “Đại tổng quản, lần này lão nhân gia ngài bất luận thế nào cũng phải giúp đám nô tài chúng tôi, giúp Hoa phi nương nương!~~ Nương nương sẽ ghi nhớ ân tình này, về sau tự nhiên sẽ không bạc đãi đại tổng quản ngài!”

Biết mục đích đến của hắn, Lộc Hải chỉ nghe chứ không đáp, vị thái giám kia quýnh lên, vội vàng nói: “Nương nương nhà ta vốn là muốn thay nô tài của người đời công đạo, không ngờ Lăng chủ tử này trước mặt thì cười khách khí nhưng sau lưng thì lại sai người xông lên đoạt lấy, vậy mà còn tuyên bố là dạy bảo nương nương nhà ta, ngài nói xem như thế này thì....” Thật là không có lý lẽ mà! “Trường Lạc cung Lăng chủ tử có phải yêu nữ hay không nương nương nhà ta đâu thêm so đo, dù sao cũng chẳng sống được bao lâu nữa. Nhưng con thỏ kia là hạt vàng hạt ngọc của nương nương, tắm rửa cũng đều là lấy nước do tuyết trên núi cao tan ra! Nương nương nhà ta yêu thích nó hơn bất cứ thứ gì, có lần một cung nữ tay chân vụng về trong lúc tắm làm rụng mấy sợi lông, nương nương đau lòng không chịu được, tính tình vô cùng nóng nảy, vừa này không biết đã rụng mất bao nhiêu là lông.... Chưa nói đến còn bị chủ tử của Trường Lạc cung đoạt mất.”

“Ngừng! Táp gia có công vụ phải làm, thứ lỗi không phụng bồi được.” Lời nói của Lộc Hải nghe ra rất không khách khí.

Vị thái giám kia thấy Lộc Hải phải đi, vội vàng kéo lấy: “Hải đại tổng quản, ngài dù sao cũng phải nói một câu chứ, nương nương còn đang đợi hồi âm của ta!”

Lộc Hải thấy chạy không thoát được, mọi người đều ở trong cung nên cũng không nên tuyệt tình, liền đem chuyện nói cho rõ ràng một lần: “Kia... Táp gia liền nói thật với người đi. Con thỏ kia người khuyên nương nương nhà người nên sớm quên đi, ngay cả khi Lăng chủ tử chán mà quăng bỏ cũng không có khả năng trở về nữa.” Trừ khi Lăng chủ tử tự mình sai người đem trả.

“Người cũng nên khuyên Hoa quý phi trong lời nói và hành động cẩn thận một chút. Hôm nay xác thực nương nương nhà các người đã phải ném đau khô, Lăng chủ tử có được con thỏ liền vui vẻ, bệ hạ cũng phần khởi nên chuyện này mới như vậy mà kết thúc. Cũng đừng nói cái gì mà thiệt thòi hay không thiệt thòi nữa, trong hậu cung này lớn nhất chính là Trường Lạc cung, chúng ta chẳng qua chỉ là đám nô tài, việc nhà của vạn tuế gia đám nô tài chúng ta không thể nhiều lời. Lời nói vừa rồi của người ta coi như không nghe thấy, về sau trăm ngàn lần đừng bao giờ phạm vào điều cấm kỵ này, cái gì mà sống chết hử, đây là điều tuyệt đối không được đề cập đến trong cung, nếu như có người nghe được không chỉ là đánh vài cái liền xong chuyện đâu! Đặc biệt là chuyện sống chết của Lăng chủ tử ở Trường Lạc cung thì tuyệt đối không thể nói đến!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 184: Nửa đêm giờ Tý, kêu khóc hãi hùng!!!

Tay của vị thái giám kia không tự giác mà sờ lên trên cổ: “Vị Lăng chủ tử ở Trường Lạc cung kia...”

Lộc Hải cắt ngang lời hắn: “Chủ tử Trường Lạc cung chính là chủ quản hậu cung.” Nói rồi vội vã xoay người rời đi, không để ý tới nữa.

Trong chốn cung cấm này, người không thể đắc tội nhất không phải là hoàng thượng, mà là vị ở Trường Lạc cung kia. Chỉ sợ có người nhìn không rõ đạo lý này, kiên quyết gây chuyện thị phi, vậy thì chẳng thể trách người khác.

Tưởng rằng vạn tuế gia ngày lo trăm việc thì không biết trong cung đồn đại chuyện gì à? Bản thân vạn tuế gia là tự mình cam tâm tình nguyện để cho vị chủ tử kia không kiêng nể gì mà gây họa thôi.

Aiz, loại chuyện một người nguyện đánh một người chịu bị đánh thế này, người ngoài còn gì để nói nữa đây.

Lộc Hải lắc đầu, cước bộ nhanh hơn.

Giờ Tý, Trường Lạc cung, Đông Ngõa các.

“Tiểu Tuyết.” Tôi mới từ trên giường đứng dậy, Tiểu Tuyết liền nhanh chóng khoác áo ngoài từ bên ngoài mà vội vàng chạy lại.

“Chủ tử, có chuyện gì ạ?” Thần sắc có chút kích động, chỉ vì tôi trước giờ chưa bao giờ sau khi ngủ mà gọi cô ấy.

“Ta không ngủ được.”

Tiểu Tuyết sững sốt, vội nói: “Đề nô tì đem cho người bát canh an thần.”

Vừa dứt lời đã xoay người vội đi, tôi liền mở miệng ngăn nàng lại: “Không cần. Dù sao ta cũng không ngủ được, vậy thì đừng ai ngủ nữa, các người cùng ta thức thâu đêm đi.” Tóc tôi rối tung xòa trên mép giường, khóe môi hơi hơi cong lên, một tia tà khí lơ đãng để lộ ra ngoài.

“Chủ tử?” Tiểu Tuyết thấy gần đây chủ nhân có một vài hành vi to gan lớn mật, nhưng giờ phút này nghe thấy chủ tử nói, cô vẫn hy vọng là chính mình nghe lầm, cô không thể tiếp thu nổi đâu.

Nếu mà chủ tử náo động hoàng cung làm mọi người không được ngủ yên ổn, hậu quả chỉ sợ là....

“Chủ tử, nô tì không buồn ngủ, nô tì hầu chủ tử nói chuyện phiếm có được...”

“Tiểu Tuyết, hôm nay tâm tình ta rất tốt, ta hát cho em nghe?” Không để ý đến Tiểu Tuyết đang kinh ngạc, tôi từ trên giường bước xuống: “Cứ như vậy đi! Tiểu Tuyết lấy thêm quần áo thay cho ta. Bên ngoài còn rất lạnh, ta không chịu nổi.”

Tiểu Tuyết bất đắc dĩ lắc đầu. Hai tay vội vàng giúp chủ tử gần đây không được bình thường thay quần áo, trong lòng lại nghĩ không biết có nên phái người thông báo cho hoàng thượng hay không. Nhưng nghĩ lại, đang đêm yên tĩnh, trong cung dù có gà gáy chó sủa gì đều có thể mơ hồ nghe thấy rõ, lát nữa tiếng ca hát của chủ tử nhà mình chắc chắn lại truyền khắp hoàng cung, cô cũng chẳng cần phải bẩm báo.

Giờ Tý canh ba, mọi người đều đang chìm trong giấc ngủ, đúng là thời điểm tốt.

“Chủ tử, tất cả đồ vật đã được chuẩn bị đầy đủ, người cũng dựa theo sự an bài của chủ tử mà chuẩn bị thỏa đáng.” Tiểu Tuyết nhìn thấy trong sân có trống, có đàn, có kèn, có tiêu, có sáo, còn có một số thứ lộn xộn khác, một dự cảm xấu tự nhiên nảy sinh.

Lúc này, tôi đang đứng ở trên nóc nhà, hướng về phía Tiểu Tuyết tùy tiện cười tà, hỏi: “Ca từ em đã phân chia xong rồi?”

Tiểu Tuyết gật gật đầu.

“Được. Hát không hay không sao, không đúng điệu cũng không sao, nhưng giọng hát nhất định phải vang dội, ta không có sức lực hát to lên, nhưng ta tự hỏi mọi người ở trong cung của ta có lẽ đều được no đủ, vậy hãy vì ta bỏ ra chút hơi sức nào.” Tôi nhìn một đám người đứng ngay ngắn giữa sân, căn thận dặn dò.

“Chủ tử yên tâm, chúng nô tỳ/ tài nhất định dốc hết toàn lực!”

Tôi vừa lòng lên tiếng khen tặng, sau đó bắt đầu mở miệng lớn tiếng ca hát.

Thanh âm của tôi chỉ có thể tạo được tác dụng dẫn đầu, vũ khí có lực sát thương chân chính chính là đám người phối hợp đang đứng giữa sân.

Đêm khuya ở hoàng cung đích thực rất tĩnh lặng, lại là lúc mọi người đều đang say giấc, tiếng ca như tiếng gào khóc thảm thiết này, có lẽ đứng ở ngoài bức tường của cung cũng có thể mơ hồ nghe thấy được.

Số lượng người rống ở đây quá nhiều kỳ thật không phải là chỗ tàn nhẫn nhất, mà tàn nhẫn nhất chính là, tôi chọn bài ca ‘Thuyền trưởng hải tặc’ của chàng trai sau ký túc xá, ‘Chết cũng phải yêu’ của Tín Lạc Đoàn, còn một khúc rên rỉ than thở ‘Sát Phá Lang’. (*)

Khụ khụ.... mấy bài này đều cực kì thích hợp cho đám đông hò hét nha!

Cái này cũng chưa là gì, thủ hạ một đồng nhạc khí, hát một lần lại đổi một lượt, thề phải đem âm thanh ma quỷ tiến hành triệt để xuyên xỏ lỗ tai người khác.

“Thuyền trưởng hải tặc, hắc hưu hắc hưu! Phấn hồng nương nương, ai u ai u!~~”

“Có chết cũng phải yêu, không sâu đậm thì không hạnh phúc!.....”

“Sống~~ là vì chứng minh, ý nghĩa của tình yêu tồn tại~ giết~ là vì ca tụng, sự tráng lệ trước khi tan biến...”

Đông Phương Cửu, anh nói xem, em muốn sống, anh cũng muốn, sống chết có nhau không hợp đôi ta.

Nhưng em muốn nói với anh, đã là tình yêu khắc cốt ghi tâm, chỉ sợ là liều chết cũng muốn dây dưa.

Chết cũng phải yêu.

Đến đường cùng cũng muốn yêu.

Không sâu đậm sẽ không biết hạnh phúc.

Không sánh lâu như trời đất, không thoải mái.

Không khóc đến cười thì không dừng.

Giữa người và ta không cùng nhau thăng thiên xuống hoàng tuyền, thì không thể ngừng!

Ba bài ca mới lập lại hai lần, bên ngoài thái giám được an bài sẵn chạy về bẩm báo: “Chủ tử, Từ quý phi đang phái người trên đường đến!”

“Lui xuống!” Tôi ra lệnh một tiếng, Tiểu Tuyết chạy nhanh lại đỡ tôi từ trên nóc nhà xuống, trong sân, người cùng nhạc cụ trong thời gian ngắn đã biến mất so với chuột chạy trốn còn nhanh hơn.

Đội người của Từ quý phi đến Trường Lạc cung, hần chỉ thấy sân chính im ắng, ngay cả gác đêm cũng không tìm thấy, gọi đã lâu, mới có một tiểu thái giám mắt nhắm mắt mở ra sân bẩm báo rằng Lăng chủ tử đã ngủ từ sớm, hỏi hần có việc gì.

Đã từng nghe qua sự việc Trường Lạc cung Lăng chủ tử giận dữ đánh Hoa phi được truyền bá khắp nơi, nô tài kia nào dám quấy nhiễu vị chủ tử của Trường Lạc cung tâm tình bất định kia, đành phải nói là không có việc hệ trọng gì, không cần gọi chủ tử của các người dậy, rồi lập tức xoay người trở về báo cáo kết quả sự việc.

Nhưng khi hần vừa mới bẩm báo xong, trở lại phòng ngủ nằm trong chăn vẫn còn chưa kịp nóng, thì bên kia lại có tiếng ca như tiếng sói tru truyền đến.

Có mấy người của các phi tử ở hậu cung của Hiến Viên Tiêu đến mấy lần, đều bị lý do giống như vậy đuổi đi, mặt mày xám xịt trở về bẩm báo, chưa đến một khắc sau, âm thanh ma quỷ kia sẽ lại vang lên.

Lục cung từ đông sang tây, mọi người đều đã bị dày vò đến mức người chết ngựa đổ, nhưng người ở phía trên là thái hậu và hoàng thượng cũng có sai người đến hỏi han, nên mọi người cũng đành phải cắn răng chịu đựng, giận mà không dám nói gì, chỉ mong một đêm kia sớm có thể qua đi.

Một đêm kia, trong hoàng cung Kim quốc những người có thể ngủ được, đếm chẳng được mấy người.

Ngày hôm sau, hoàng cung Kim quốc cũng bắt đầu xuất hiện hiện tượng lạ, bất luận là phi tử hay nô tài, về mặt mỗi người đều tiêu tụy, hai mắt biến thành màu đen, ngay cả Hiến Viên bệ hạ tinh thần luôn luôn sáng láng khi vào triều cũng phải cố gắng kiên trì giữ tinh thần.

Nhìn lại Trường Lạc cung, cửa cung đóng chặt, phòng ngủ phía đông từ cửa sổ đến cửa chính đều treo màn trúc không có một khe hở, cái người khởi xướng nào đó đang an ổn nằm trên giường chìm trong giấc ngủ.

Người ta còn muốn dưỡng sức và tinh thần để buổi tối cố gắng.

***

“Chủ... chủ tử, đêm nay còn muốn tiếp tục không?” Tiểu Tuyết nhìn thấy tinh thần của chủ tử cực kì tốt đang đứng trên nóc nhà, trong lòng run sợ hỏi.

Trời ạ! Hôm qua ồn ào như vậy cũng không bị phát hiện, mọi người có thể đoán được tám chín phần, mà hoàng thượng cũng không nói gì, nhưng mà cũng vì sủng chủ tử mà thôi, nếu như chủ tử lại làm trên dưới nháo nhào lần nữa, khó đảm bảo long nhan không tức giận. Chủ tử này rõ ràng là dựa vào sự sủng ái của hoàng thượng mà liều mạng mà.

Chỉ là, không có sự sủng ái của hoàng đế nào là vô hạn cả.

“Em nói thử xem?” Tôi tùy tiện cười, “Nếu không phải tối hôm qua người của Dục Khôn cung đích thân đến, ta vẫn chưa ngừng đâu!” Cho dù bị tỷ muội bán đứng, nhưng tôi lại không nhẫn tâm để gây tổn hại giấc ngủ của người đang mang long chủng kia.

Ôi...

Nếu chỉ hát có một ngày sẽ không có tác dụng, tôi nhất định phải ‘hàng đêm sênh ca’, làm cho mọi người trong hoàng cung này đều hận tôi tận xương tủy!

“Tốt lắm tốt lắm, bắt đầu đi.”

Tôi ra lệnh một tiếng, đội hợp xướng lại bắt đầu.

Mọi người sau khi trải qua đêm đầu phối hợp, hiệu quả hôm nay càng tốt hơn.

Tiểu Tuyết thở dài một cái, yên lặng lui vào chỗ tối.

“Ha ha, Lăng chủ tử thật là có nhả hứng, xem ra thân thể đã khỏe lên nhiều.” Thập Tứ lặng yên xuất hiện ở phía sau Tiểu Tuyết, thấp giọng nói: “Bệ hạ lệnh cho ta đến truyền lời cùng người, dặn người chú ý nhiều đến thân thể của chủ tử một chút, làm ồn như thế này bệ hạ chỉ sợ Lăng chủ tử không chịu đựng được.”

“Nếu là như vậy thân thể của chủ tử có thể khỏe mạnh hơn, vậy cũng coi như là không có gì.” Tiểu Tuyết thì thảo trả lời.

Chẳng lẽ, sủng ái của hoàng đế thực sự là vô hạn ư?

Tiểu Tuyết nhìn về phía chủ tử đang khua trống, cũng hé miệng nở nụ cười.

Năm đêm liền, mỗi đêm đều làm cho người khác đau đầu vì tiếng hát, tiếng gào khóc thảm thiết khiến cho không ai ngủ ngon được.

Ban ngày hậu cung vốn phải rất náo nhiệt, gần đây lại thật sự quanh quẩn, phần đông nô tài đèn trôn đi ngủ bù, chủ tử thì lại càng không cần nói tới, không ngủ đến giờ ngọ thì không dậy, ngay cả hoàng thượng cũng ở buổi tảo triều ngày thứ năm ngủ gà ngủ gật mà đến, tình hình thực sự nghiêm trọng đến không cần bàn cãi.

Thái hậu không nói, hoàng thượng không hề rằng, vì thế đám người trong cung cũng đều âm thầm không lên tiếng, ráng chịu oán giận bỏ qua. Cho dù như thế, tường cao cũng có gió lùa, tự nhiên sẽ có không ít kẻ sĩ không sợ chết, không sợ uy quyền phát biểu ý kiến của mình, tỏ rõ thái độ.

Vì thế, ở ngày thứ sáu, tức là buổi triều sáng sớm sau đêm thứ năm, Hiên Viên bệ hạ thật sự không thể chịu đựng được cơn buồn ngủ nữa, chợt nghe được thần tử góp lời.

Vốn tưởng rằng Hiên Viên bệ hạ đã sủng người nào đó đến không có giới hạn, đến cảnh giới cực cao, ở thời điểm nghe thần tử đồng dạng công kích người nào đó, chắc là nghĩ muốn đem vị trung thần phò tá kia đem ra ngoài chém. Nhưng người không phải sắt thép, hơn nữa hoàng đế cũng không có một khắc an nhàn, ngay cả ngủ bù cũng đều trở thành vọng tưởng, vì thế vị Hiên Viên đế vĩ đại của chúng ta rốt cuộc nhin xuống xúc động muốn trăm người, chịu khó nghe vào tai lời khuyên của trung thần.

Chủ yếu là, hẳn thật sự là không chịu nổi nữa.....

***

Kim quốc hoàng cung, Trường Lạc Cung.

“Hiên Viên bệ hạ hôm nay sao lại chạy đến Trường Lạc cung của ta vậy?” Lúc tôi nói khoe miệng hơi hơi nhếch lên, trong lòng thì vui vẻ ghé góm! Biết ngay là hẳn chống đỡ không nổi mà, bằng không sao lại mới bãi triều xong một thoáng đã chạy đến cung của ta.

“Lăng nhi, nhiều ngày không gặp nàng, cho nên đến đây xem. Mấy ngày nay thân thể như thế nào? Nghỉ ngơi có tốt không?” Hiên Viên Tiêu mắt thâm quầng nhìn Thượng Quan Lăng ở trước mặt, trong lòng vừa yêu vừa hận.

Khá lắm, tinh ranh nghịch ngợm, bày quỷ kế làm cho người ta không được ngủ yên, tinh thần của chính mình thì lại tốt như vậy.

“Tạ ơn bệ hạ quan tâm, Lăng nhi ngủ ngon đủ giấc, thể xác và tinh thần cũng không tệ.” Mặt tôi giả đáng điệu kính cẩn, nhưng trong lòng lại sắp cười rộ lên rồi.

“Khụ...” Hiên Viên Tiêu thanh thanh cổ họng, không biết phải mở miệng thế nào, nói quá mập mờ thì sợ người nào đó có lệ cho qua, nói thẳng ra thì sợ người nào đó tức giận, do dự mãi, mới nói: “Điên đảo ngày đêm thật không tốt, không phải vì gì khác, mà ta thực sự lo lắng cho thân thể của nàng...” Đây đúng thực sự là điều trong lòng Hiên Viên Tiêu muốn nói, chứa đầy nhu tình nên quên luôn cả việc tự xưng ‘trẫm’.

“Bệ hạ. Đôi mắt ngài quầng thâm thật lớn nha!” Tôi vạn phần kinh ngạc chỉ vào mặt của Hiên Viên Tiêu, thờ dài nói: “Bệ hạ cần phải chú ý nghỉ ngơi, ngủ không đủ giấc sẽ ảnh hưởng đến quốc gia xã tắc.”

Phát hiện khoe miệng của Hiên Viên Tiêu run rẩy, tôi vừa lòng mà nở nụ cười.

“Bệ hạ còn có việc gì không? Không có việc gì xin mời ngài rời đi đi, ta còn chuẩn bị ngủ trong chốc lát.”

Hiên Viên Tiêu xấu hổ mà gật đầu, “...Được, nàng ngủ tiếp một lát đi, trẫm... đi đây.”

“Bệ hạ thông thả! Bệ hạ yên tâm, Lăng mỗ hát cũng ngán lắm rồi.” Nhìn theo bóng dáng của hắn, tôi che miệng cười trộm.

Hiên Viên Tiêu đứng hình một lát, bỗng dưng, nở nụ cười, thầm nghĩ: Đêm nay có thể ngủ ngon một giấc rồi!

Nhưng hắn sai lầm rồi, người là sinh vật có chu kỳ, liên tục bị điên đảo năm ngày năm đêm, thói quen làm việc và nghỉ ngơi liên không thể lập tức thay đổi ngay.

Vì thế, đêm đó tuy rằng không có tiếng ca gào thóc thảm thiết, nhưng trong cung lại vẫn không ai ngủ được, trong lúc trần trọc khó ngủ, mọi người trong lòng lại nghĩ, ngày thường tiếng ca kỳ lạ kia là từ đâu ra?

Kỳ thực đã nghe quen, cảm thấy giọng hát kia có một sức mạnh mê hoặc nhân tâm, thực dao động lòng người, lời nhạc cũng khiến người ta cảm động, đột nhiên không gian yên ắng mọi bề, tiếng vang gì cũng không có, bọn họ thật không thể thích ứng được.

Đương nhiên, số người không ngủ được không bao gồm tôi. Sau khi Hiên Viên Tiêu đến, tôi cũng chỉ thiếp đi trong chốc lát, buổi trưa dù có buồn ngủ

nhưng cũng chống đỡ không ngủ, cho nên giờ phút này đây tôi đang làm bạn cùng Chu Công.

Qua ba ngày yên lặng, tôi cảm thấy người trong cung cũng trở nên nhàm chán, đang lúc tôi đang cân nhắc có nên tìm chút phiền toái cho Hiên Viên bệ hạ hay không, trong lúc đang tìm kiếm chút kẻ địch cho mình, lại không dự đoán được ông trời rơi xuống cạm bẫy khiến tôi sa vào, mặc dù cạm bẫy này không phải chuẩn bị cho tôi, nhưng bởi vì tôi cũng không muốn trở thành kẻ đồng lõa, bởi vậy, tôi chỉ có thể lựa chọn làm ‘kẻ chịu tội thay’...

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 185: Vứt bỏ lương thiện, sao nàng nữ làm?

Khó được một ngày ấm áp, hơi thở mùa xuân như bao trùm lên mọi vật.

Tôi sai người mang nhuyễn tháp vào sân, chợp mắt, mặc cho ánh mặt trời chiếu trên người, hưởng thụ quãng thời gian tuyệt vời sau giờ Ngọ, người của Dực Khôn cung đến.

“Nô tỳ thỉnh an Lăng chủ tử!~” Lục Y cúi đầu trước tôi, trên mặt treo nụ cười giả dối đã thành thói quen: “Nương nương của nô tỳ hôm qua thấy Ngự hoa viên đã tung bừng cảnh xuân, hôm nay thời tiết lại rất đẹp nên đặc biệt ra lệnh cho nô tỳ đến mời Lăng chủ tử đến Ngự hoa viên ngắm hoa.”

“Lúc nào?” Tôi đặt tay trên trán che ánh nắng, tùy tiện hỏi nhưng trong lòng lại cảm thấy tò mò. Đã nhiều ngày như vậy nhưng đây là lần đầu tiên Sở Sở mời tôi. Không tính tới những hôm tôi gào rống, cô ta cho người tới hỏi.

“Nương nương của nô tỳ đã đến Ngự hoa viên đợi Lăng chủ tử.” Lục Y lập tức nói.

Tôi nghiêng đầu nhìn Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết nhìn tôi nhợt nhạt cười: “Chủ tử, thời tiết hôm nay thật không tệ, người ra ngoài một chút cũng tốt.”

“Được.” Thời tiết quả thật không tồi, nhưng sao mặt trời lớn như vậy lại không chiếu được vào lòng tôi chứ? “Tiểu Tuyết, lấy cho ta áo choàng.”

“Vâng, chủ tử.”

“Vậy nô tỳ xin đi trước.”

Tôi gật đầu.

Lục Y cúi người chào tôi rồi lui xuống

.....

Chúng tôi còn chưa tới Ngự hoa viên đã thấy cung nhân của Sở Sở ra đón.

“Nương nương nhà ngươi đâu?” Thấy Sở Sở vẫn chưa xuất hiện, tôi không nhịn được hỏi một câu

“Từ phi nương nương tới một lúc rồi, nương nương của nô tỳ đang ở trong vườn cùng Từ phi nương nương nói chuyện.” Cung nữ đó cười nói: “Nương nương nô tỳ nói ngắm hoa thì phải thưởng trà, mà thưởng trà thì cần trà ngon, cho nên sai nô tỳ đến cùng Lăng chủ tử xin chút Thiết Quan Âm, không biết....”

Tôi sững sốt, chột gật đầu, xoay người nói với Tiểu Tuyết: “Tiểu Tuyết, em trở về lấy chút trà lại đây.”

“Vâng, chủ tử.” Tiểu Tuyết xoay người rồi đi.

“Mời Lăng chủ tử vào trước, nô tỳ còn phải đi đón Hoa phi nương nương.” Nô tỳ kia hướng ta cười rất cung kính.

Tôi im lặng gật đầu.

Hóa ra không phải chỉ mình tôi.....

Sở Sở, có lẽ khi gặp lại tôi phải gọi nàng là Sở quý phi?

.....

Ngự hoa viên nhiễm xuân sắc hiếm thấy, cỏ xanh hoa cúc hòa lẫn, cảnh sắc vô cùng dạt dào.

Hành lang cung được điểm vài chậu lan, bồn ngọc bích nhỏ, đủ để lộ vẻ quý giá, nở ra bao nhiêu hoa nhỏ màu vàng, kiêu diễm động lòng người. Theo gió ẩm ngửi ra được hoa kia tỏa ra hương thơm tự nhiên, cảm thấy cực kì hưởng thụ, tôi liền đứng lại, cẩn thận ngửi.

Lúc này, một tiếng hét cách hồ nước không xa truyền đến, đúng là thanh âm Sở Sở

“Sao lại đẩy ta?! Cứu cứu mạng—”

Quay đầu nhìn lại—

Từ quý phi đột nhiên rút tay lại, mắt thấy thân hình đang ngã ra sau chính là Sở Sở đang ngã vào hồ.

Cho dù có chạy nhanh nữa, tôi vẫn như cũ chậm một bước, hai tay cho dù đã vươn rất xa, nhưng ngay cả ống tay áo của Sở Sở cũng chưa đụng tới.

“Sở Sở rơi xuống nước! Người mau tới! Người đâu?! Đều đi đâu cả rồi!! Mau...”

Có trời biết các nhóm cung nhân của Dực Khôn cung đã chạy đi đâu rồi!

Tôi hô mấy tiếng mới có mấy thái giám, cung nữ cuống quýt chạy tới, còn có Hoa quý phi khoan thai đến.

“Lãng chủ tử trăm triệu không thể!”

“Mau! Xuống cứu người!”

Một đám cung nhân đem tôi kéo đến một bên. Tôi một chân sớm đã ướt đầm, nước ao này thật lạnh, nào có nửa phần ý xuân? Sở Sở đang mang thai đứa nhỏ làm sao mà chịu được.

.....

Lúc làm hô hấp nhân tạo cho Sở Sở thì tay cô ấy run lấy bầy.

“Nhanh đi tìm thái y! Nhanh đi!” Quay đầu kêu lớn cung nữ thái giám đang sợ hãi choáng váng, tôi kịp thấy ánh mắt đại ra dò dẫm của Từ quý phi—đầu sỏ gây nên.

Vì sao muốn đẩy cô ấy? Vì sao muốn đẩy Sở Sở?

Tôi chậm rãi đứng dậy, đứng trước mặt Từ quý phi lạnh lùng hỏi: “Vì sao phải làm vậy?”

Thần trí Từ quý phi như bị khẩu khí lạnh như băng của tôi bắt về, trừng lớn hai mắt, lắc đầu liên tục: “Ta không có! Không phải ta! Ta không có... Là nàng... Chính là cô ta! Ta không có không có...”

.....

Một đám người quỳ dưới đất trong Tông Nhân phủ nha.

Có thể ngồi tít ở trên cao ngoai trừ quân vương ra cũng chỉ có một người nào đó có thể mê hoặc quân vương chính là tôi đây.

Hiên Viên Tiêu mặt âm trầm, nổi trận lôi đình, người của phủ đứng trước một bên, tự dung kinh hãi.

Từ quý phi sớm đã khóc thành mặt hoa, giờ phút này nàng chỉ biết lặp lại: “Không phải thần thiếp, thần thiếp không có.” Mấy từ đó, lặp đi lặp lại liên tục không nghỉ.

Sở Sở nằm hôn mê bên trong, mà trong Ngự hoa viên không có ai có thể chứng minh không phải Từ quý phi đẩy. Nhất thời, nghi phạm gần như không ngoài ý muốn trở thành tội phạm.

Thứ nhất, Từ quý phi có động cơ phạm tội—Sở Sở là quý phi mới được phong, địa vị bằng nhau lại mang long thai, địa vị Từ quý phi có thể bị đe dọa.

Thứ hai, chứng cứ từ lời kể của nhân chứng mục kích thứ hai đối với Từ quý phi không có lợi. Theo như lời kể từ người cung nữ đầu tiên chạy đến cứu người, cô ta mơ hồ nghe được Ngự hoa viên có người hô ‘cứu mạng’ liền chạy tới hướng Ngự hoa viên, cô ta tận mắt thấy tôi đưa tay kéo người Sở Sở đáng tiếc ngay cả ống tay áo cũng không đụng tới, mà Từ quý phi về mặt khiếp sợ lui ra sau. Xem ra có vẻ như sợ tội chạy trốn.

Thứ ba, nhân chứng mục kích đầu tiên vẫn chưa mở miệng nói chuyện, cho nên lời khai của nhân chứng thứ hai trở nên quý giá.

Từ quý phi vì đổ kị mà mưu hại long thai, loại tội trạng này cô ta gần như phải ngồi thật rồi.

Nhân chứng mục kích thứ nhất, thật ngại quá, chính là tôi. Nhưng tôi vì sao vẫn chưa nói? Là vì sau khi tôi tỉnh táo lại liền phát hiện, Từ quý phi này thật sự là oan uổng. Hoặc là nói, tôi xác định chín mươi chín phần trăm Từ quý phi đáng thương này bị Sở Sở đặt bẫy!

Vì sao tôi không thể xác định trăm phần trăm? Vì tôi không cách nào tin được Sở Sở thật sự nhẫn tâm lấy đứa trẻ làm vật hy sinh để đạt được mục đích....

Tôi thật không thể tin.....

Lúc nghe Sở Sở kêu cứu, đại não làm sao còn có năng lực suy nghĩ bình thường, tự nhiên nhận định Từ quý phi đang thấp thòm bất an chính là thù phạm mưu sát, ai bảo Sở Sở hồ to là ‘Vì sao đây ta?!’ chứ không chỉ ‘Cứu mạng’.

Lúc ấy bên người Sở Sở ngoài Từ quý phi thì không có ai khác, cũng không thể là người thứ hai hướng cô ta đưa tay ra là tôi đây đây cô ta xuống chứ?

Đúng vậy, người thứ nhất hướng Sở Sở vươn tay ra không phải là tôi, mà là vị Từ quý phi xui xẻo kia. Tôi nhìn thấy cũng không phải rõ ràng lắm, nhưng không đến mức ngay cả động tác cứu người với động tác đẩy người lại không nhìn rõ. Người đàn bà này rõ ràng là vì Sở Sở hét lớn ‘Vì sao đây ta’ nên mới khiếp sợ luống cuống rút tay, kích động lui về sau.

Huống hồ khi tôi vươn tay về phía Sở Sở lúc đó, tôi thật sự nhìn thấy trong mắt cô ta hai chữ ‘không cần’. Lúc ấy căn bản không nghĩ nhiều, cho dù là sau này cô ta bị kéo đi, tôi cũng chỉ cảm thấy là có thể tôi hoa mắt nhìn nhầm. Nếu không phải là đột nhiên phát hiện nào có người muốn cứu người thì luôn giờ tay ra, còn người chờ được cứu thì lại quyết tuyệt hướng ra phía sau, căn bản không có ý định giờ tay ra chờ cứu thì tôi cũng sẽ không như trong mơ tỉnh lại.

Đúng vậy, Sở Sở ôn nhu hiền lành nhà tôi đã thay đổi rồi, biến thành máy móc hại người.

Tôi không muốn nhìn thẳng vào, không thể đối mặt. Nhưng tôi không muốn bàng quan nhìn người vô tội bị hàm oan.

Hoàng tử mất rồi, sẽ không có ai tin được người sắp làm mẹ kia lại giữ thủ đoạn như vậy.

Tất cả chứng cứ, khẩu cung đều chống lại Từ quý phi.

Tôi không thể đứng ra nói Từ quý phi bị oan, là tự Sở Sở roi xuống nước vì như thế tôi sẽ hại chết cô, hại chết người đã từng thể làm chị em với tôi. Người mẹ vì muốn được sủng ái mà hại chết con, Hiền Viên Tiêu sẽ không còn nhìn đến cô ta nữa, nếu là như vậy thì dù cô ta sống sót ra khỏi Tông Nhân phủ thì cũng là sống không bằng chết.

Nhưng nếu tôi không nói gì cả, thì vị Từ quý phi kia không chỉ đơn giản là bị đánh vào lãnh cung hay là bị tước bỏ phong hàm mà thôi.

Nếu ngay cả tấm lòng lương thiện mong manh cũng đánh mất rồi, thì tim, có còn lại cái gì nữa?

Sở Sở... cái gì có thể bức cô đến bước này?

Một mạng người! Một sinh mạng của hoàng tử! Hoặc có thể là thân thể ngàn vàng của bệ hạ tương lai của Kim quốc!

Cho dù là cô không quan tâm những thứ trên đi nữa, nhưng đó cũng là con của cô, là con của cô và người mà cô yêu đó.

Nhìn Từ quý phi quỳ trên mặt đất, trong lòng tôi có chút tư vị không phải.

Tôi nhớ cô ta đã từng đến Trường Lạc cung, khi đó cô ta thật tự tin, cao ngạo, lại có chút ấu trĩ. Thật ra tôi không ghét cô ta, bởi vì cô tathăng thẳng, cho dù là việc thẳng thắn đó khiến người ta không vui.

Một người như vậy lại sắp.....

Lơ đãng nhếch mép cười lạnh. Tôi đứng dậy, đến trước mặt của Hiền Viên bệ hạ, im lặng quỳ xuống, thanh âm không lớn nhưng từng chữ rõ ràng, tôi nói: “Người là do ta đẩy.”

Từ quý phi ngừng khóc, tiếp theo.....

Trong điện một mảnh vắng vẻ, yên tĩnh giống như chết rồi.

Thanh âm rỗng giặn như phá màng nhĩ tôi: “Nàng nói bấy bọ gì đó Thượng Quan Lăng!” Hiền Viên Tiêu đứng lên, đôi mắt màu vàng bị lửa giận hừng hực thiêu đốt.

Tôi ngửa đầu nhìn hần cười chói mắt. Tôi sợ là đã lâu tôi không cười với hần thế này.

“Hiền Viên bệ hạ, Lăng mỗ không nói bậy, Lăng mỗ là nói đúng sự thật, chính là bệ hạ không muốn chấp nhận mà thôi.”

“Phịch phịch.” Tiểu Tuyết cạnh tôi quỳ xuống, vẻ mặt vô cùng khẩn trương. “Hoàng thượng! Chủ tử chúng thần đêm qua nhiễm phong hàn, vẫn còn đang sốt, những lời Lăng chủ tử nói lúc này hoàng thượng trăm ngàn lần đừng tin!”

Tôi bắt đầu đi thò dài một cái rồi tào nhả đứng lên khỏi mặt đất, theo thói quen mà giữ giữ áo, mặt không chút biểu tình nhìn Hiền Viên Tiêu nói: “Ta tưởng rằng ta là chủ tử Trường Nhạc cung, làm rất nhiều việc không kiêng nể gì, chỉ cần bệ hạ tự nguyện cung chiêu ta, chẳng sợ ta vô pháp vô thiên, cũng không có gì to tát.” Khóe môi khẽ nhếch, mắt vô tình nhìn sang sắc mặt trắng bệch của đại nhân Tông Nhân phủ rồi nói tiếp: “Ta thích xem ánh mắt

giữa tuyệt vọng của động vật nhỏ, nên ta liền bóp cổ giết sống chúng nó, ta ghét lời hùng hổ nói lời ngông cuồng của Hoa phi nên ta liền cướp thô của nàng còn đánh nàng nữa; ta cảm thấy thứ ở trong bụng của Sở quý phi uy hiếp địa vị của ta nên ta đẩy nàng một cái.” Chộp mắt mấy cái rồi quay lại nhìn đôi mắt vàng tròn trũng, vẻ mặt tuyệt vọng như sao chổi đâm vào địa cầu của Hiền Viên bệ hạ mà ngọt ngào cười, đôi mắt hẹp lại thành hình trăng khuyết: “Bệ hạ sẽ không trách ta đúng không?”

Hiền Viên Tiêu, tôi xem hân có thể bảo vệ tôi thế nào, ha ha.

Bây giờ, trên trên dưới dưới Kim quốc của anh số người không muốn tôi chết chỉ đếm trên đầu ngón tay nhưng số người hận không thể lãng trí tôi thì lại là hàng ngàn hàng vạn nhà.

Hiền Viên Tiêu, cho dù Lăng mộ tôi có may mắn trở thành Đất Kỉ thì anh thực sự làm được Trụ vương sao?

Ha ha ha ha.....

Hiền Viên Tiêu nắm chặt tay, các đốt ngón tay khanh khách rung động, sau đó trầm mặc một lúc.

“Hoàng thượng, ngài thật không thể nghe lời chủ tử của chúng thần nói loạn! Hoàng thượng!~~” Tiểu Tuyết dùng ánh mắt cầu xin ngóng nhìn tôi, tiếng nói rên rỉ nghẹn ngào: “Hoàng thượng, chủ tử chúng thần không có khả năng đẩy Sở phi nương nương! Hoàng thượng, ngài thấy tận mắt chủ tử nô tỳ rơi mình xuống nước cứu Sở quý phi!” Cánh tay hướng thẳng tấp vào cung nữ là nhân chứng mục kích thứ hai.

Mi mắt Hiền Viên Tiêu nhũn chặt chưa kịp giãn ra, lời của tôi lại khiến mắt mày của hân nhũn chặt thêm hai phần.

“Đúng vậy, cung nữ này nói nhìn thấy ta vurun hai tay đến Sở quý phi, nhưng việc tôi vurun tay ra là để cứu người hay là đẩy người rồi chưa kịp rút lại thì sợ là nàng ta cũng không thể biết được? Đúng không cung nữ muội muội?” Tôi đảo mắt nhìn nhân chứng mục kích thứ hai, cung nữ kia kinh hãi vạn phần, nhất thời quý xuống, run rẩy không nói.

Đại nhân Tông Nhân phủ lúc này như đứng đông đờ, ngồi đông than, cục diện thế này có phải là muốn bức chết hân không?

Vừa lúc đó, một tiếng cười khê của Hoa phi nương nương phá vỡ không khí im lặng đến đáng sợ, rồi lại vì nàng mà lâm vào yên tĩnh như chết.

“Bệ hạ, xin thứ cho nô tỳ nói năng lung tung, nô tì cũng cảm thấy được có lẽ người thật sự cũng không phải do Từ tỷ tỷ đẩy xuống...” Con người linh động che khuất tia báo thù.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 186: Thái hậu ma ma, phá hỏng đại kế của ta!

Hoa quý phi âm u liếc xéo qua tôi, một tia âm độc lướt nhanh qua rồi bị tia nhu tình rõ ràng thay thế, Hoa quý phi nhìn về phía Hiền Viên Tiêu cười đến nhu mì: “Bệ hạ, nô tì chạy tới Ngự hoa viên thì đúng lúc nhìn thấy chính là Lăng chủ tử trong cung đang đuổi đôi cánh tay ngọc... mà Sở phi muội muội đáng thương lại vừa chẳng may bị rơi xuống nước...”

Trong chốc lát, nội điện Tông Nhân phủ chìm vào tĩnh lặng.

Đôi mắt vàng óan độc của Hiền Viên Tiêu mang theo nộ khí ngút trời tất cả đều rơi vào trên người Hoa quý phi, sức nóng của ngọn lửa như có thể thiêu ra một cái lỗ trên người của nàng ta.

Hoa quý phi nhũn đôi mày liễu, trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hốt hoảng lui về phía sau vài bước, cúi đầu không nói. Cô không thể tin khi nhìn thấy sát khí trong mắt của Hiền Viên Tiêu, thật mãnh liệt, hận không thể lột da tháo xương để thỏa mối hận. Cô biết mình đã sai lầm rồi. Cô tưởng rằng có thể lợi dụng cơ hội tốt trước mắt để trả thù, lại không hề nghĩ rằng đã tự đưa mình vào đường cùng.

Theo ý tôi, cái sự trầm lặng ngày càng tăng này thực sự rất làm mất thời gian.

Đêm đã rất khuya, mọi người chắc đều phải ngủ đi chứ? Nhưng không có ai lên tiếng, càng không ai có thể kết thúc không khí lạnh như băng tại nơi đại điện đang thẩm vấn điều tra này.

Vì thế, tôi thành vị đại cứu tinh của mọi người, song đáng tiếc mọi người lại không nghĩ như vậy.

“Hiền Viên bệ hạ, nơi này có nhân chứng, phạm nhân cũng đã nhận tội, cho dù là thiếu vật chứng, nhưng Sở Sở còn chưa có tỉnh, mọi người ở chỗ này dây dưa cũng chẳng được việc gì, huống chi, cho dù Sở Sở tỉnh lại, ta đoán nàng cũng sẽ không muốn trở thành ‘vật chứng’ đâu.” Ánh mắt tôi hí thành hình trăng khuyết mà cười dài, lời hay ý đẹp mà nói với Hiền Viên Tiêu, nhưng hân đối với tôi thật là xấu tính, trừng cặp mắt vàng rực của mình lên nhìn

tôi như muốn lắng trì tôi vậy, phảng phất như tôi có thể nghe thấy được lồng ngực hắn đang bốc lửa ‘xì xì’.

Hiên Viên Tiêu không thêm đề ý tôi, tôi chỉ còn cách chuyển mặt sang hướng người có thể miễn cưỡng làm chủ ở trong phòng này – chính là Tông Nhân phủ Tông Chính.

“Tông Chính đại nhân, người xem đã có thể kết án hay chưa? Ta đây còn phải đi ngủ nữa nha.” Tôi luôn có chút khách sáo với lão nhân gia, nhất là khi nhìn qua bộ mặt run rẩy, có thể té xỉu bất cứ lúc nào của lão.

Lúc nói chuyện, tôi luôn mang vẻ mặt tươi cười, lời nói ôn hòa, giọng nói ôn nhu. Đáng tiếc thay, vẻ mặt của Tông Chính đại nhân còn co rút dữ dội hơn, tám phần chắc là ông ta mặt bị động kinh.

“Hoàng... Hoàng thượng...” Bị tôi nhìn chăm chú, Tông đại nhân không còn cách nào khác, chỉ có thể hướng Hiên Viên Tiêu xin cầu viện: “Thần... Lão thần... Vì thần...”

“Phanh...” Nhìn cốc trà vốn nguyên vẹn bỗng chốc bị đập nát, tâm tư Hiên Viên Tiêu dường như thoải mái hơn một chút: “Tất cả đều cảm miệng cho trầm.”

“Vâng...” Tông đại nhân lập tức im miệng ngay, nhanh chóng lui ra phía sau, đứng núp thật tốt.

Nhất thời, trong phòng cũng chỉ có tôi dám nhìn Hiên Viên Tiêu, cho dù bốn mắt nhìn nhau không có chút dịu dàng, chỉ chứa đầy lửa giận.

Hiên Viên Tiêu bắt đắc dĩ mà nhắm mắt lại, khi mở ra, ánh mắt chính là đang khấn cầu, con ngươi nường lên như hỏi: ‘Nàng muốn như thế nào?’

Tôi cười, dùng khẩu hình nói: ‘Người nói đi?’

“Àm...” Trong chốc lát, cái bàn bị phá thành từng mảnh nhỏ. Tông Nhân phủ chỉ sợ là tối nay sẽ bị Hiên Viên bệ hạ tự tay phá hủy mất.

Anh nói đi? Anh nói tôi muốn thế nào?

Tôi muốn sống, lại không tự do.

Tôi muốn tự do, lại đi không xong.

Tôi muốn rời đi, lại trốn không được.

Như vậy, tôi chỉ có thể nghĩ cách chết đi thôi, không phải sao?

Tôi muốn xem xem Hiên Viên bệ hạ khiến cho tôi sống không thoải mái lại làm thế nào ngăn cản tôi chết thật tiêu sái.

Nếu như hôm nay, Hiên Viên Tiêu vẫn tiếp tục lựa chọn là sẽ dung túng cho tôi, như vậy, khi lâm triều ngày mai, hắn sẽ trở thành vị hôn quân đầu tiên của Kim quốc.

Còn nếu như ngày hôm nay, Hiên Viên Tiêu không thể rửa sạch tội trạng của tôi, tôi đây liền bị định tội, ít ngày nữa sẽ đi gặp Diêm vương báo danh.

Bánh Trôi, còn nhớ không, tôi đã từng nói, tôi ghét nhất là bị người khác uy hiếp, mà anh, ngay cả đến bước uy hiếp cũng lười làm, lại nhẫn tâm trực tiếp đẩy tôi vào đường cùng.

Ngọc quốc, cũng không còn là chỗ dựa của tôi.

Ngọc quốc, sẽ không ai vì tôi lo lắng.

Là anh ép tôi, cho nên, tên Bánh Trôi kia, đừng trách tôi.

Hôm nay, bất kể anh lựa chọn con đường nào, tôi cũng không thua, anh cũng không phải kẻ thắng.

Chỉ tiếc, tính toán nhiều mặt như vậy mà lại bỏ sót mất một người – một nhân vật cao cấp nhất ở Kim quốc, người phụ nữ mẫu nghi thiên hạ chân chính, lão thái hậu mà tôi vẫn chưa từng gặp qua.

Bà, đến rồi.

“Thái hậu giả lâm!” – Tiếng nói lạnh lạnh vang lên, phá tan không khí yên tĩnh, quý dị ở Tông Nhân phủ.

Bỗng nhiên tiếng cười của tôi nghe ra có chút thất bại.

Tùy tùng theo xe thái hậu đến rất ít, hiển nhiên là do vội vàng chạy tới rồi.

Tôi thầm nghĩ trong lòng: Thái hậu vì tôi mà tới sao, trời cũng đã khuya rồi.

Nhưng tôi lại nghĩ, trong lòng thái hậu người ta làm sao có tôi, người ta cũng chỉ vì đứa con của mình mà thôi.

Ôi, tôi đây cũng từng là đứa trẻ có người yêu thương! Lão gia từ nhà tôi cũng yêu thương tôi.

Thái hậu cao quý ung dung mà tao nhã ngồi xuống, nhìn mọi người đang quỳ chung quanh, ánh mắt phân minh liếc qua tôi một cái mang theo tia thờ dài, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Hiên Viên Tiêu, lão thái hậu chậm rãi mở miệng: “Hoàng thượng, chuyện này dù thị phi đúng sai thì cũng là chuyện nhà của hoàng đế, ai gia tuy ở Từ Ninh cung nhưng chuyện hậu cung này, ai gia vẫn còn có quyền can thiệp vài câu.”

Hiên Viên Tiêu cúi mình cung kính nói: “Nhi thần mong mẫu hậu dạy bảo!”

“Ai gia đã già, nhưng tâm tư vẫn còn rõ ràng lắm, Sở quý phi bị rơi xuống nước rốt cuộc là vì nguyên nhân gì, ai gia cho rằng đợi Sở quý phi tỉnh lại mới biết được rõ ràng, nên phạt ai trừng ai, đến lúc đó không phải sẽ rõ ràng mọi chuyện sao? Hiện tại cứ hỏi tới hỏi lui, lỡ hãm oan người nào đó không lẽ hoàng thượng không đau lòng? Đừng nói là hoàng thượng, ai gia cũng sẽ đau lòng. Nếu thật sự ai gia có người con dâu rấn rết độc địa như vậy, làm bà mẹ chồng như ai gia cũng khó tránh bị chất vấn.” Thờ dài một hơi, lão thái hậu lại nói: “Hôm nay giải tán đi, đợi hồi ra rõ ràng rồi lại bắt người đến Tông Nhân phủ cũng chưa muộn. Cái việc không rõ ràng như thế này mà cũng làm ầm ĩ đến Tông nhân phủ, quả thật là làm mất hết thể diện của hoàng gia chúng ta. Cái vị ở Trường Lạc cung kia ai gia mang đi trước, nếu như Sở quý phi tỉnh lại, điều tra được sự thật mọi chuyện, ai gia tuyệt đối sẽ không bao che, người ở Trường Lạc cung ai gia sẽ cho người bắt tới Tông Nhân phủ. Nếu không thì ngay cả ai gia cũng hổ thẹn với liệt tổ liệt tông của Hiên Viên gia.”

Lần này, lời vừa nói ra, có người nở nụ cười, lại cũng có người khóc.

Hiên Viên Tiêu buông mắt xuống, bất giác mà nở nụ cười.

Lăng mỗ tôi buông mắt xuống, rút nước mắt...

Hoàng cung Kim quốc, Từ Ninh cung.

“Tất cả lui xuống trước.” Giọng nói của lão thái hậu bình thản, không có chút lửa giận.

Nhóm người hầu nổi đầu lui ra ngoài, trong điện chỉ còn lại hai người đang thờ dốc.

Tôi không ngờ đến mức không biết chữ ‘tất cả’ kia của Thái hậu không bao gồm tôi. Vì thế, tôi thật ngoan mà đi lên phía trước hai bước, khoe miệng cười nhìn lão thái hậu, không nói.

Địch không động, tôi không động!

“Lại đây ngồi đi.” Lão thái hậu thản nhiên nói một câu, rồi cũng tự mình tao nhã ngồi xuống.

Tôi loẹt xoẹt trên nền nhà, lắc lư đi qua.

“Con trở lại đã nhiều ngày như vậy, ai gia cũng chưa từng triệu kiến con, nha đầu, sẽ không hận ai gia chứ?” Lão thái hậu thông thả nói, ánh mắt nhìn tôi nhu hòa mà mang theo một chút bất đắc dĩ.

“Sao lại vậy! Như thế nào có thể như vậy.” Tôi nào dám như vậy! Hơn nữa, chúng tôi đã hứa với nhau là sẽ không còn gặp nhau ở trong cung này nữa. Là tôi đã nuốt lời, làm sao còn dám trách người khác.

Dường như lão thái hậu có chút đăm chiêu mà liếc mắt nhìn tôi một cái, liền theo đó là tiếng thờ dài: “Nếu hôm nay không xảy ra chuyện như vậy, ai gia cũng sẽ không gặp con.”

“Con biết, con hiểu được.” Tôi cười cười, nhìn bà nói: “Chúng ta từng có giao ước mà.”

Lão thái hậu nhẹ nhàng nhìn qua hướng khác, trầm ngâm một lúc thật lâu mới mở miệng hỏi tôi: “Vì sao lại nhận tội thay?”

“Nhận tội thay?” Tôi cười: “Làm sao có thể như vậy.”

Lão thái hậu cũng không bởi vì tôi thề thốt phủ nhận mà tức giận, thanh âm vẫn lạnh nhạt như trước, lại hỏi: “Con là muốn bức tử bản thân, hay là bức tử ta?”

Tôi sợ hãi, Lăng mỗ tôi sợ hãi nha.

“Lão thái hậu, con làm sao nở bức tử bản thân? Đường nhiên lại càng không phải muốn bức...” Tôi không dám nói từ ‘tử’, “Bức người nha, thật oan uổng cho Lăng mỗ!”

“Ha ha.” Lão thái hậu bật cười hai tiếng, “Làm cho Tiêu nhi của ai gia phải quyết định giữa con và ngôi vị hoàng đế, vậy không phải là bức tử ai gia sao?”

“Ôi chao... lão thái hậu... lời ấy sai rồi, con thật không có...”

“Không cần phải giải thích, trong lòng ai gia hiểu rõ.” Thái hậu cắt ngang lời biện hộ của tôi, trực tiếp vạch trần âm mưu của tôi.

“Người không phải là do Từ quý phi đẩy.” Thái hậu không chút để ý mà nói, nhưng trong lời nói là thập phần khẳng định.

Tôi sùng sốt, ý cười lại hiện lên khoe mắt: “Không phải, con chính là người đẩy nha!” Trong đầu lại đang phản kích, bàn tay trong ống tay áo nhanh chóng buông lỏng ra.

“A, ai gia nói, trong lòng ai gia hiểu rõ mọi chuyện.” Lại một tiếng thờ dài, rồi sau đó lại lạnh nhạt nói: “Suy nghĩ của Sở Sở, ai gia có thể hiểu được, nhưng cũng không thể tha thứ.” Dừng lại, thanh âm của thái hậu hơi khàn khàn: “Ai gia chính là mất đi một người sẽ gọi ai gia là bà nội.” Lời nói, thể nhưng đã dừng lại.

Lòng bỗng dưng lại đau.

Xấu hổ làm cho tôi cúi thấp đầu.

Vì sao tôi xấu hổ? Ha ha, là đồng lõa, chẳng lẽ không nên tự trách, sám hối sao?

Nghĩ chắc là Sở Sở muốn hẹn một người không quan trọng như tôi đến Ngự hoa viên là để có thêm một nhân chứng thôi, thêm một nhân chứng mà bất kể thế nào cũng sẽ không bỏ mặc ta không quản.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 187: Tự mình nhận tội, tiến vào lãnh cung

Tôi lúc này, tôi mới hoàn toàn hiểu được, vì sao Ngự hoa viên to như vậy chỉ có mình tôi chạy đến cứu cô ta, hóa ra là cô ta cố tình gài bẫy.

Tôi tự đáy lòng thờ dài. Mà thờ dài vì cái gì thì chính tôi cũng không rõ.

“Nha đầu, con còn muốn bảo vệ Thượng Quan Sở Sở sao?” Trầm mặc một lúc lâu, lão thái hậu chăm chú nhìn vào ánh mắt khác thường của tôi.

Hạ quyết tâm, tôi cắn môi dưới, nhìn thái hậu nở nụ cười: “Thái hậu người cũng biết rõ kĩ nghệ Lăng mộ có bao nhiêu dở, trước giờ đều là được cái này thì mất cái kia, nhưng ít ra thì bản lĩnh bỏ tướng giữ tốt con vẫn có.” Tôi biết chỉ cần một mực khẳng định người là do tôi đẩy, không cần bao nhiêu ngày nữa thì tội danh này sẽ được định thật. Bởi vì Sở Sở tuyệt đối sẽ không thừa nhận chính cô tự rơi xuống nước, mà nếu tôi đã nhận tội thì cô cũng không thể chỉ tội chính Từ quý phi đẩy cô xuống nước. Huống chi dựa vào hiểu biết của tôi với cô ta thì chắc chắn cô ta sẽ không tự mình mở miệng nói ra hung thủ, cô ta là muốn mượn miệng tôi để nói ra, đáng tiếc, tôi không làm được.

Thái hậu hơi ngẩn ra. Đây đã là biểu tình tương đối hiếm thấy của bà rồi, người như thái hậu, luôn phải đeo mặt nạ, e rằng biểu tình hơi nhú nhẹ lông mày cũng đã là hiếm lắm rồi.

“Nha đầu... con...” Thái hậu nhìn thẳng vào tôi, mà ánh mắt tôi lại đậm đặc kiên định, thái hậu nhẹ nhàng lắc đầu, vừa than một tiếng: “Hoàng nhi đáng thương của ai gia chỉ sợ là sẽ hận ai gia cả đời....”

Tôi thầm cảm khái trong lòng, Hiền Viên Tiêu không biết phải tích bao nhiêu đức mới có một người mẹ tốt như vậy. Người phụ nữ như thế này thì chỉ có người con gái xuyên qua thành nữ chính mới có thể phân cao thấp được.

Đây là người phụ nữ từ thâm cung nuôi dưỡng mà ra, trí tuệ, kiên định, ưu nhã, tài trí mưu lược bậc nhất, có thể nắm được lòng người trong tay, nhưng người phụ nữ như vậy mà vẫn giữ được tấm lòng lương thiện, dù phần lương thiện đó ít đến đáng thương, ít đến có thể cho đi đứa con của chính mình, nhưng người vẫn còn một chút lương thiện đó trong đáy lòng, bất kể cái gì cũng không thể làm mất một chút đó.

Gặp một người phụ nữ như vậy, tôi còn có thể nói gì, ngoại trừ bội phục, tôi còn chẳng có thời gian thương hại âm mưu vừa bị hủy kia của mình.

“Nha đầu, đừng hận ai gia.”

Bị một đôi mắt dịu dàng như vậy nhìn chăm chú, tôi giận thế nào được.

Thái hậu nương nương, tôi sao có thể hận người...

“Con nói cái gì?” Bỗng dưng, thái hậu nhìn chăm chăm tôi hỏi, giống như nghe được âm thanh trong lòng tôi.

“Không có gì.” Tôi cười cười, nhiều lời lúc này chỉ làm tăng thêm phiền não thôi.

Thái hậu hơi mở miệng, nhìn nhìn tôi, cuối cùng quay đi, lạnh lùng nói: “Người đâu, đem người giam vào lãnh cung, đợi tra rõ sự tình rồi sẽ đưa đến Tông Nhân phủ định tội.”

“Dạ —”

.....

Kết quả là, người nào đó ban ngày còn đang phơi nắng ở Trường Nhạc cung, đêm khuya đã bị giam vào lãnh cung lạnh lẽo giết thời gian.

Lãnh cung thật ra cũng không phải là hầm băng, chẳng qua nơi này ít có hơi người nên lúc nào cũng tỏa ra một không khí âm u lạnh lẽo.

Lãnh cung chính là nơi như vậy.

Không biết đã có bao phi tần bỏ mạng ở cái nơi băng lạnh này.

Không có một ưu đãi nào, trong phòng u ám chỉ có một cây nến lạng lẽ tỏa sáng.

Tôi cười khổ, xoay người lên giường, lấy cái chăn mỏng không phù hợp với thời tiết chuyển giao đem chính mình bao bọc lại thật chặt.

Cái chứng bệnh sợ lạnh đáng thương của tôi hình như lại tái phát rồi? Tôi cười cười, xoay người đi ngủ.

Có người càng ngủ sẽ càng thấy ấm áp? Tôi chính là như vậy.

Nửa đêm tỉnh lại nhưng cảm giác chính mình đang ở trong lòng một người, kề sát phía sau lưng là một lồng ngực ấm áp, một cánh tay đặt trên hông tôi. Nếu không phải cánh tay kia đè quá mạnh, tôi cũng sẽ không tỉnh ngủ.

Lạnh nhạt cười. Như thế cũng tốt, đêm lạnh như nước, “Thời tiết ấm lên lại rét, càng thêm khó ở” (*). Sức khỏe lại có chút đặc biệt, ‘lò sưởi’ tự nhiên thế này, việc gì không dùng?

(*) Trích trong bài thơ Thanh Thanh Mạn của Lý Thanh Chiêu (Người dịch: Nguyễn Xuân Tảo).

Xem ra tôi không phải chết lạnh rồi. Ha ha.

Bỗng dưng, ‘lò sưởi’ hơi động đậy, tôi vội nhắm mắt lại giả vờ ngủ, nghe được bên tai hình như có tiếng thở dài.

.....

Ngày hôm sau, tôi tỉnh dậy thì ‘lò sưởi’ đã rời khỏi từ sớm, Tiểu Tuyết đang im lặng đứng một bên, hiển nhiên là không muốn đánh thức tôi.

Xốc chăn lên, rồi đột nhiên tôi phát hiện cảm giác trên tay không giống như chiếc chăn mỏng đêm qua, cúi đầu nhìn xuống, quả nhiên là cái chăn làm từ tơ tằm từ cái giường của tôi ở Trường Nhạc cung.

Tiểu Tuyết thấy tôi tỉnh lại, vẫn xì mặt không thèm để ý đến tôi, lạnh lùng giúp tôi rửa mặt, thay quần áo, chải đầu, nửa câu dư thừa cũng không nói.

“Ai ui...” Gương đồng phản chiếu nửa gương mặt hơi vụn vẹo của tôi.

“Rất đau sao?” Tiểu Tuyết lập tức buông tóc tôi ra, gương mặt lo lắng nhìn tôi hỏi.

Tôi nghiêng đầu, ánh mắt nháy nháy: “Tay Tiểu Tuyết nhẹ nhàng như vậy, ta làm sao đau được.” Nhìn thấy nét mặt Tiểu Tuyết lộ vẻ an tâm sau lại sầm xuống, tôi chỉ có thể cười khổ: “Tiểu Tuyết, em định không nói một lời dư thừa nào với ta sao?”

“Nô tỳ nào dám”

Rõ ràng là đang giận lấy đấy thôi. Quên đi quên đi, việc đã thế này, có thể có một người lạnh tâm với tôi cũng tốt thôi.

“Khụ khụ.....” Lãnh cung thật đúng là lạnh lẽo, bất đắc dĩ cười cười, ngẩng đầu lại thấy Tiểu Tuyết cúi đầu đỏ mặt, không buồn hé răng mà nhét lò sưởi mạ vàng vào tay tôi.

“Tiểu Tuyết....” Tôi vuốt nước bọt, không biết nên nói gì.

“Chủ nhân, người không cần nói gì cả, nô tỳ không khuyên được người, cũng không bảo vệ được người, vậy cũng chỉ có thể theo chủ nhân chịu tội.” Thanh âm rầu rĩ, vừa nghe là biết nha đầu này trong lòng không thoải mái.

“Thực ra....”

“Chủ nhân ở lại lãnh cung bao lâu, nô tỳ theo hầu chủ nhân bấy lâu, nếu chủ nhân phải ở trong lãnh cung cả đời, nô tỳ liền theo chủ nhân cả đời, cho dù chủ nhân...” Thanh âm Tiểu Tuyết nhỏ dần, cánh mũi phập phồng, ngữ khí vô cùng kiên định, “Nô tỳ liền theo chủ nhân đi gặp Diêm vương....”

“Tiểu Tuyết đừng nói nữa.” Tôi đứng lên, đối mặt Tiểu Tuyết, nhìn chăm chăm vào khóe mắt chực trào lệ của cô, hồ hững nói: “Quý xuống.”

Tiểu Tuyết sùng sột, ánh mắt lộ vẻ oan ức, nhưng vẫn quỳ xuống.

Tôi lớn tiếng nói: “Đừng cho là ta thương yêu ngươi thì ngươi có thể coi trời bằng vung, ngươi dám nói với ta như vậy, ngươi cho là người làm chủ từ ta dễ bị bắt nạt lắm sao?”

Tiểu Tuyết sùng sò nhìn tôi, trong mắt nước tụ càng nhiều, ‘oa’ cô ấy khóc lớn một tiếng.

“Khóc? Ha ha, được lắm, hiện giờ ta còn không thể nói được ngươi sao?” Tôi nâng tay, tát cô một cái vang dội: “Cái tát này là để cho ngươi biết quy củ.”

Tiểu Tuyết trừng lớn ánh mắt không thể tin nhìn tôi, nước mắt như mưa.

“Đừng tưởng ta không nói ra nghĩa là ta không biết thân phận của ngươi, đừng quên chính ngươi từng bán đứng bản cung, Thập Thất.” Thanh âm đang nói lạnh như băng truyền vào tai tôi đau nhói một hồi.

Tiểu Tuyết ngờ ngàng nhìn tôi, lắc đầu tiếp tục khóc, nói: “Chủ nhân, Lãng chủ nhân, nô tỳ...”

Tôi nở nụ cười, ném lò sưởi đang cầm trong tay xuống đất: “Ta không bao giờ muốn thấy ngươi nữa. Cút đi cho ta!”

Cửa ‘két’ một tiếng, bị người đẩy ra, Thập Tứ cung kính đứng ngoài cửa.

“Thập Tứ tham kiến Lãng chủ tử.”

Tôi cười lạnh một tiếng, hỏi: “Ngươi không ở cạnh Hiền Viên Tiều, chạy đến đây làm cái gì?”

“Thập Tứ phụng mệnh đến mang Thập Thất quay về Âm môn linh phạt.” Thập Tứ cúi mình, khẩu khí lạnh nhạt.

Lòng tôi kinh ngạc, trên mặt vẫn giả bộ, cười nói: “Tốt, vừa hay nha đầu kia ở bên cạnh ta thấy cũng phiền lòng.”

“Dạ, Thập Tứ cáo lui.”

Tôi cúi đầu, nhẹ nhàng khoát tay. Tôi thật không dám ngẩng đầu, tôi sợ nhìn thấy ánh mắt của Tiểu Tuyết. Mãi đến khi cửa đóng lại, tôi mới chậm rãi ngẩng lên, bỗng nhiên muốn cười.

Tôi vốn không tiết kiệm nụ cười ở những lúc không thể khóc được.

.....

Lương quốc, Phụng Dương.

Hoàng cung, Ngự thư phòng.

Đôi mắt phượng buông xuống làm người ta không nhìn ra cảm xúc gì, Đông Phương Cửu lấy một quyển tấu chương tùy ý lật xem, không chút để ý thấp giọng phân phó: “Ba ngày sau xuất phát.”

Hai người đang quỳ trên mặt đất nhìn nhau một cái, Trương Sở giật giật môi, mở miệng hỏi: “Gia, không có thiệp mời bái thượng của Kim quốc, gia là người ngoài, chỉ sợ...”

“Ba ngày sau, xuất phát.” Thân nhiên quét ánh mắt qua Trương Sở, dừng lại trên người Bạch U, nói: “Ngươi đi cùng gia, người khác ở lại.”

“Dạ.” Bạch U cúi đầu đáp.

Trương Sở khẽ nhíu mày, nhìn về phía Bạch U ánh mắt có vài phần ghen tị: Tại sao ngươi lại được đi cùng gia?!

Bạch U nhìn nhìn Trương Sở, không phản ứng, đứng dậy lui ra ngoài.

Trương Sở than nhẹ một ngụm cũng đứng lên, khom người cáo lui.

Trương Sở chạy theo hai bước giữ chặt Bạch U, bất mãn nói: “Tại sao mỗi lần gia đều mang theo ngươi, trước đây như thế, bây giờ cũng thế.” Hắn cũng không dám tùy tiện nói to Đông Phương Cửu mất trí nhớ, chủ nhân chính là chủ nhân, mất trí nhớ thì tính tình vẫn không thay đổi, hắn vẫn còn muốn giữ mạng nhỏ, nghĩ còn có năm thành công lực, Trương Sở trong lòng chua xót.

Bạch U sùng sột, liền trả lời: “Phân công không giống nhau, gia là có dụng ý của gia.” Xoay người muốn đi, lại bị Trương Sở giữ chặt.

“Vậy tại sao gia ngay cả Y Y cũng không mang theo.”

“Trương Sở, nếu như ngươi có nghi vấn thì trực tiếp hỏi gia đi, ta không biết.” Bạch U thực sự không hiểu nổi tâm tư của Trương Sở, cùng gia xuất môn có gì đặc biệt thì hẳn không biết, nhưng lần này vì chuyện sinh tử thì là thực sự.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 188: Không phải công chúa, người thân ở đâu?

“Ngươi thân là tể tướng hiển nhiên đặt nhiều tâm tư trong triều đình, vì gia chia sẻ ưu phiền, đừng nghĩ không liên quan chút nào.”

Trương Sở cắn răng oán hận, xoay người đi trước, như một cơn gió đi sát qua người Y Y mà cũng không thèm chào hỏi một câu.

“Ngươi với hắn lại tranh cãi gì?”

Bạch U liếc mắt nhìn Y Y một cái, nói: “Gia có phân phó, ta đi chuẩn bị.” Xoay người liền đi.

Y Y nhìn bóng lưng hắn mà thở dài nhỏ đến không thể nghe thấy, sau đó bước nhanh đến trước Ngự thư phòng, hai gã thị vệ vội vàng mở cửa ra.

***

Mấy ngày trước, Ngọc quốc, Lăng đô.

Hoàng cung, Đường Tâm điện.

Người ngồi trên cao trong đôi mắt xanh biếc lóe ra lửa giận rét người (*), ánh nhìn tối tăm làm cho người ta sợ hãi.

(*) *Nguyên văn là 嗜人 nghĩa là “muỗi gây sốt rét (muỗi Anophel).*

Trên mặt đất đều là xác ngọc vỡ đầy đất.

Một tờ giấy mỏng đã bị nắm chặt đến nhăn nhúm bị cầm hận quăng xuống, rơi bên chân Thượng Quan Mạc Ly.

Thượng Quan Mạc Ly nhìn người ngồi trên cao, sắc mặt Thượng Quan Thiên tái nhợt, nhưng ánh mắt lại thật thâm lương, hắn thật khó hiểu phản ứng của Thượng Quan Thiên, vì thế mở miệng hỏi: “Là Kim quốc khiêu khích bệ hạ?”

Tô Tử Chiêm tùy ý ngồi một bên nhàn nhã uống ngụm trà, thản nhiên nhìn trong mắt Thượng Quan Thiên lộ ra vẻ ngoan tuyệt, hờ hững nói: “Bệ hạ sao lại tức giận như thế, Kim quốc không làm gì được Ngọc quốc ta đâu.”

Dựa theo biểu hiện ít ỏi của Thượng Quan Thiên, Tô Tử Chiêm liền có thể đoán ra nội dung của mật hàm chắc chắn là có liên quan đến Lăng nha đầu có chấp lại không nghe lời của nhà hắn. Lần trước một mình hắn từ Bắc U trở về, Thượng Quan Thiên chính là bộ dạng như thế, chẳng qua khi đó người Thượng Quan Thiên hận là chính bản thân thôi. Nhưng, dường như, ánh mắt ngày ấy thật không phải như vậy... Khùng bố! Suy nghĩ mãi Tô Tử Chiêm mới tìm được cái từ này để hình dung sự cuồng bạo của Ngọc đế bệ hạ bên cạnh.

Tô Tử Chiêm cười thầm trong lòng: Không biết còn tưởng Lăng nha đầu nhà hắn lại chết lần nữa chứ!

Lúc này suy đoán của Tô Tử Chiêm cũng không tính là sai.

Thượng Quan Mạc Ly nhặt viên giấy trên mặt đất, nhẹ nhàng mở ra, liếc mắt một cái liền đơ mặt ra, lại kinh hãi, cuối cùng trên mặt cũng là cái vẻ làm cho người ta sợ hãi.

Tô Tử Chiêm từ ghế đứng dậy, bước nhanh đến trước mặt Thượng Quan Mạc Ly, đoạt lấy thư tín đã không còn hình dạng trên tay hắn, trái tim trong lồng ngực đột ngột nảy lên thành thịch.

Sau một lúc lâu, Tô Tử Chiêm nở nụ cười, trong tay đầu còn hình dạng của tín hàm, rõ ràng chính là giấy vụn.

Điều này so với việc Lăng nha đầu nhà hắn lại chết lần nữa càng làm cho người ta khiếp sợ, càng làm cho người ta không thể chấp nhận.

Lăng nha đầu nhà hắn đã sớm không còn...

Không còn...

Cái người luôn mồm gọi hần Từ Chiêm biểu ca, gọi hần quốc sĩ đại nhân, đùa giỡn gọi hần lã trượng nguyên lang tuần tú không phải là nha đầu nhà hần...

Không phải....

Ba người trong điện đều trầm mặc, nhưng tâm tư mỗi người cũng không hoàn toàn giống nhau.

Không biết qua bao lâu, Thượng Quan Mạc Ly chậm rãi mở miệng, thanh âm trong sáng như cũ, không có gợn sóng: “Bệ hạ, chỉ dựa vào một phong thư của Hiến Viên Tiêu căn bản không thể chứng minh được gì. Nếu công chúa không phải công chúa, vậy Ngọc quốc bây giờ liền không phải cái dạng này.” Nếu công chúa là giả, sao lại dễ dàng giao ra quyền giám quốc, sao lại lưu lại binh thư, sao lại hao hết tâm tư giúp đỡ Thượng Quan Thiên ngồi vững vàng để vị?

Thượng Quan Mạc Ly cảm thấy rằng, cái người tươi cười xán lạn như sao kia, cái người ôn nhu gọi hần Ất, cái người nói với hần Mạc Ly Mạc Ly Mạc Ly Mạc Ly, người nọ chính là thân của hần! Công chúa gì? Một cái phong hào không quan trọng mà thôi! Một cái phong hào xưng hô sao lại có thể đánh đồng với vị thần trong lòng hần?

Người nọ có phải công chúa thật hay không đối với Thượng Quan Mạc Ly mà nói chỉ là điều nhỏ nhặt không đáng kể, hần vĩnh viễn nhớ rõ ngày ấy một đôi con người trong trời, cười yếu ớt nói với hần cùng Đình: Nhớ kỹ, các người đều là tâm phúc của bổn cung, là thuộc hạ, không phải nô tài, bổn cung tin nhiệm các người!

Bởi vì nàng là công chúa, nàng muốn hần vì nàng bảo vệ Ngọc quốc này vĩnh viễn được hưởng an bình, vì vậy hần là Vĩnh An vương không có gì đáng kể!

Nếu như nàng không phải, vậy thì nàng ở đâu, hần liền theo đến đó.

Như thế thật tốt!

Ít nhất là tốt so với hiện tại.

Nghĩ đến đây, Thượng Quan Mạc Ly nở nụ cười, hần luôn luôn bắt cầu ngôn tiểu (*), nhưng lại cười nhu hòa đến lạ thường, giống mặt trời đầu hè ấm áp mà không nóng cháy.

(*) Ất nói có ý tứ, nói năng thận trọng.

Mà lòng Tô Từ Chiêm lập tức cũng nguội lạnh thông suốt.

Không ai so với hần rõ ràng hơn phong thư này của Hiến Viên Tiêu là thật hay giả.

Một quyển ‘Ngọc quốc dụng binh phương lược’ chính là chứng cứ, vô cùng xác thực, là căn cứ chính xác không thể bỏ qua.

Cái người kia vui cười tức giận trách móc đều chói mắt kia không phải Lăng nha đầu nhà hần, xác xác thật thật — không phải!

Không đúng, cái người chói mắt, giảo hoạt, đa mưu, lương thiện, cố chấp, lại ngốc nghếch vô cùng kia là Lăng nha đầu, chỉ là không phải công chúa biểu muội của mình thôi.

Nhưng công chúa biểu muội của hần khi nào lại gọi hần là Từ chiêm ca ca? Khi nào thì nhìn vào mắt hần tràn ngập ôn nhu? Khi nào thì không để ý an nguy của bản thân kiên quyết phải bảo đảm an toàn của hần?!

Tô Từ Chiêm muốn cười, không phải cười khò, mà là cười nhạo. Không phải cười nhạo mình, mà là cười nhạo ông trời!

Hần muốn cười ông trời ban cho cái gì huyết thống, cười cái gì thân nhân tay chân chó má này!

Hần sớm có cơ hội phát hiện ông trời bày ra trò chơi này, nhưng Tô Từ Chiêm lại không muốn.

Hai hàng thanh lệ khi đó vì ai mà rơi xuống, tự hần hiểu rõ ràng mình bạch.

Vì Lăng nha đầu nhà hần.

Chỉ vì một người kia.

Công chúa? Khi đó trong đầu hần căn bản không có cái từ này.

Thượng Quan Thiên hồi phục tinh thần, nhìn Thượng Quan Mạc Ly nói chuyện, lại dời mắt hướng Tô Từ Chiêm, trầm ngâm một lát, hỏi: “Biểu ca thấy thế nào?”

Tô Từ Chiêm cười, lạnh lạnh trả lời một câu: “Bệ hạ tin thì chính là thật, không tin chính là giả.”

Thượng Quan Thiên sùng sốt, nhú mày hỏi: “Ý biểu ca là sao?!”

“Ý tại mặt chữ.” Tô Tử Chiêm vẫn cười.

Thượng Quan Thiên trầm mặt nhìn Tô Tử Chiêm, trong mắt tâm tình bất định, sau một lúc lâu, hắn nói: “Các người đi ra ngoài, trẫm muốn yên tĩnh một mình.”

“Dạ.”

“Dạ, bệ hạ.”

Hai người cùng lui ra.

Một bước vừa ra khỏi cửa lớn Dưỡng Tâm điện Tô Tử Chiêm phát hiện bước chân của Thượng Quan Mạc Ly so với vừa rồi nhanh hơn không ít, chỉ trong nháy mắt đã vượt lên cách hắn mấy thước. Đấy lòng cười khê một tiếng, Tô Tử Chiêm mở miệng gọi lại cái người sắp lập tức biến mất: “Vĩnh An vương.”

Thượng Quan Mạc Ly dừng chân một chút, xoay người nhìn lại, đợi Tô Tử Chiêm bước lên, hắn mới hỏi: “Chuyện gì?”

“Người thấy thế nào?” Tô Tử Chiêm lạnh lạnh hỏi, tinh quang trong con ngươi xanh biếc chợt lóe qua.

Thượng Quan Mạc Ly sau khi sùng sốt, thân nhiên nói: “Người tin chính là thật, không tin chính là giả.”

Tô Tử Chiêm cười to ra tiếng, cũng không giận Thượng Quan Mạc Ly lấy lời của hắn để chế nhạo hắn, không che giấu sự tò mò trong lòng chút nào, hắn lại hỏi tới: “Vậy Vĩnh An vương là tin hay không tin?”

Thượng Quan Mạc Ly cười âm trầm, không lý do gì lại làm lòng Tô Tử Chiêm run lên, người này rõ ràng chính là...

“Tin hay không tin, phải hay không phải, đối với người khác mà nói có lẽ rất quan trọng, nhưng, đối với Thượng Quan Mạc Ly ta, đều là bé nhỏ không đáng kể.” Vạt áo xanh lướt qua mu bàn chân Tô Tử Chiêm, nhìn người nào đó vội vàng rời đi không một tia lưu luyến, Tô Tử Chiêm hơi cong môi, một nụ cười yếu ớt đọng lại nơi khóe mắt.

Vậy ư, bé nhỏ không đáng kể ư.

***

Đêm.

Kim quốc, Cẩm Hâm.

Hoàng cung, Dật Thanh cung.

“Hoàng thượng —” Thập Tứ yên lặng đến quỳ trước mặt Hiên Viên Tiêu, cung kính bẩm báo: “Sở quý phi tỉnh rồi.”

Hiên Viên Tiêu đột nhiên ngẩn ra, thờ sâu một hơi, nói: “Đi Dực Khôn cung!”

“Dạ!”

***

Hoàng cung Kim quốc, Dực Khôn cung.

Thái y vừa mới chẩn mạch xong cho vị chủ tử mới của Dực Khôn cung, còn chưa kê xong đơn thuốc bồi bổ thân thể, không nghĩ tới hoàng đế bệ hạ lại hấp tấp chạy tới đây, hắn nhanh chóng rút lui qua một bên, không làm trở ngại vợ chồng người ta tình thâm.

Lão thái y thầm nghĩ: Cũng may là cứu được Sở quý phi, nếu không dựa theo đáng vẻ quan tâm của hoàng thượng đối với nàng, cái thân xương cốt già nua này của hắn chỉ sợ là phải nộp ở chỗ này.

Đáng tiếc, lão thái y chỉ nhìn hiểu được đáng vẻ quan tâm của Hiên Viên bệ hạ, nhưng lại không thấy được ngọn nguồn chính xác.

“Bệ hạ...” Một đôi con ngươi vốn là giống như thu thủy, bởi vì đau yếu làm cho một môi càng phát ra vẻ suy nhược động lòng người. Thân thể quá mức suy yếu khiến lời của cô nghe càng giống như tiếng thờ dóc.

Hiên Viên Tiêu đứng trước giường nhỏ, chăm chú nhìn người tái nhợt suy yếu, bày ra một nụ cười ôn nhu, nhưng trong mắt chỉ có thương tiếc lại không có một tia tiếc nuối. Thượng Quan Sở Sở đau lòng rũ xuống hai tròng mắt, cô nén nỗi đau đang khoan vào tim kéo tay Hiên Viên Tiêu, nàng nói: “Bệ hạ, nô tì thật xin lỗi người, nô tì không bảo trụ được của người....”

“Sở Sở!” Hiên Viên Tiêu không hiểu sao lại cất cao thanh âm, Sở Sở cả kinh trừng lớn ánh mắt, Hiên Viên Tiêu ho nhẹ, ánh mắt lại trở lại bình thường, nói: “Nghỉ ngơi cho tốt, thân thể rất nhanh sẽ khỏe lại.” Một câu nói khách khí, lại hơi có vẻ xa lạ.

Khỏe mắt Sờ Sờ chậm rãi chảy xuống một hàng nước mắt, cô không nức nở, cũng không lên tiếng, thậm chí cũng không giương mắt nhìn người kia đứng trước giường cô.

Trong nhất thời, phòng trong thật sự yên lặng.

Sờ Sờ cười khổ trong lòng, cô tưởng rằng chỉ có cô cảm thấy đứa bé kia là kết quả không nên có, không nghĩ tới ngay cả hấn cũng vậy, ngay cả hấn cũng vậy...

Cô không muốn trở thành một đồ vật thay thế, cô không thể quên cái tên ngày ấy trong viện Hiến Viên Tiêu vong tình ôm mình lại gọi lên.

Cái loại đau đớn này làm cho cô hoàn toàn mất phương hướng, linh hồn đều lạc mất...

Đứa nhỏ của cô không nên vì nguyên nhân này mà giáng xuống trần gian này, cho nên, cô đã làm, làm một phương thức mà thế hệ nữ hoàng Vô Tắc Thiên trong truyền thuyết đã lựa chọn.

Cô vì hấn mà tàn nhẫn, vì hấn mà hoàn toàn vứt bỏ sự lương thiện thậm chí đánh cuộc cả nhân tính, muốn có được hấn! Diệt trừ tất cả phụ nữ sống vai cùng cô, diệt trừ hết thầy phụ nữ của hấn cùng cô chia sẻ, cô phải từng bước một, từng bước một loại bỏ triệt để.

Từ quý phi, cô ta chính là tể phẩm thứ nhất.

Thượng Quan Sờ Sờ hốt hoảng dường như nghe được lời nói gì không thể tin, đột nhiên ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt lo lắng của Hiến Viên Tiêu, cô nghe được Hiến Viên Tiêu cấp bách chất vấn: “Không phải Thượng Quan Lăng đây nàng, đúng hay không!”

Mờ mịt, một mảnh hoang vu trong mắt, Thượng Quan Sờ Sờ chợt thấy mình đang ở trong mộng chứ không phải sự thật.

Cái kia căn bản không phải chất vấn, lại rõ ràng đúng là chất vấn, rõ ràng muốn cô lại mang trái tim ra tự tay nghiền nát...

Tính toán cẩn mật quá thông minh sao?

Phải, Thượng Quan Lăng trở thành nhân chứng cô đã dự liệu trước!

Phải, Thượng Quan Lăng cho dù biết rõ cũng không bỏ rơi cô không lo!

Chỉ là...

Chỉ là...

Như thế này, muốn Thượng Quan Sờ Sờ cô phải làm sao chịu nổi?!

Ông trời, nếu như ngài vẫn như cũ muốn đối với tôi như thế, sao lại phải hao phí sức lực mà để tôi đến thế giới này?

Ông trời, vì sao đã bán đứng linh hồn cũng không có được hồi báo?!

Ông trời, vì sao?...

Thượng Quan Sờ Sờ trầm mặc, ánh mắt đại ra không còn sáng rọi, nước mắt chậm rãi chảy, không ngừng...

Hiến Viên Tiêu nhìn thấy bộ dạng này của Thượng Quan Sờ Sờ cũng không dám lại ép buộc cô, chỉ nói câu: “Nàng nghỉ ngơi cho tốt.” Liền rời đi.

Rời khỏi Dục Khôn cung, Hiến Viên Tiêu cũng không quay về tẩm cung của mình, hấn cứ đi không mục đích, ở ngoài lãnh cung bồi hồi một lúc lâu, cuối cùng không có rào bước tiến vào cánh cửa kia.

***

Ngự thư phòng.

“Rầm!” Một tá tấu chương bị Hiến Viên Tiêu vung tay rơi trên mặt đất.

Những tấu chương này đều là nêu ý kiến muốn hấn ban chết cho Thượng Quan Lăng, mà tất cả nguyên nhân đều được viết rõ trên mặt tấu chương.

Hấn đau đớn xoa huyết thái dương.

Thật lâu sau, hấn kêu: “Thập Tứ.”

“Phái người đi.” Hấn dừng lại, “Đưa thêm một chậu than cho chỗ nàng.”

“Dạ.” Thập Tứ lên tiếng trả lời rồi lui ra.

Thở dài một hơi, Hiên Viên Tiêu đứng dậy nhấc lên từng quyển tấu chương mà hấn vung tay rớt trên mặt đất, ánh trắng trong trẻo nhưng lạnh lùng phủ trên người của hắn, vừa lúc kéo ra trên mặt đất một bóng dáng rất dài rất dài, một hình ảnh dài thật cô tịch.

Cầm lấy bút son chậm rãi viết xuống một hàng lời phê: Trước mắt là đại thọ thái hậu, tất cả sẽ bàn sau.

Hiên Viên Tiêu, hắn chỉ có thể dùng loại phương thức bị ai này, từng chút từng chút một bảo hộ người hắn muốn bảo hộ.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 189: Sinh tồn nơi thị phi

Sờ Sờ tỉnh lại mà tôi còn đang ở trong lãnh cung, kết quả đúng như những gì tôi đã nghĩ trước đó.

Sờ Sờ nhà tôi đối với việc tôi đẩy cô xuống nước duy trì thái độ không thừa nhận cũng không xác nhận. Đoán chừng phương pháp xử lý tốt nhất của cô chính là nói năng cẩn trọng.

Điều tôi không nghĩ tới chính là Tiểu Tuyết sau khi bị tôi mắng vẫn trở lại. Vẫn như cũ chăm sóc tỉ mỉ cẩn thận kẻ bị thất sủng như tôi, hơn nữa dù tôi có tỏ ra không hòa nhã thế nào thì cô ấy vẫn trung ra bộ mặt tươi cười mà đáp lại.

Điều này làm cho tôi cảm thấy thực..... sợ hãi.....

Chẳng lẽ cô đến gặp Hiên Viên Tiêu liền bị thay đổi linh hồn?

“Chủ tử, người lạnh không? Nô tỳ thêm lửa cho ngài nhé?” Tiểu Tuyết bưng bát cháo trắng bốc khói nghi ngút, bước nhanh tới chỗ tôi.

Tôi nhận bát cháo, mặt không chút thay đổi, trả lời nàng: “Lạnh? Ha ha, trong lãnh cung này thêm bao nhiêu than cũng không làm cho ấm áp nổi!” Tôi cứ cảm thấy có phải là tôi diễn vai ác không giống lắm, cho nên Tiểu Tuyết đang nghe tôi bất mãn oán giận với nguyên rủa độc ác mà không có phản ứng nào. Tôi không phải là chỉ có điểm thất bại, mà là hoàn toàn thất bại.

“Chủ tử chớ lo lắng, hoàng thượng nói chờ qua mừng thọ của lão phật gia sẽ nghĩ cách cho người rời khỏi nơi này.” Tiểu Tuyết yên lặng bỏ thêm than vào chậu than, cúi đầu nói.

Tôi ngẩn ra, lập tức nói: “Rời nơi này thì đến chỗ nào? Còn có thể quay về Trường Nhạc cung của ta sao? Hắn có một đồng trung thần đều ước ta chết trong lãnh cung này, sao lại cho ta cơ hội xuất đầu lộ diện? Thật là!” Cuối câu tôi còn cho thêm một cái khịt mũi khinh thường

Bỗng nhiên, trong lòng tôi cả kinh, quả nhiên nghiêng đầu thấy Tiểu Tuyết nhìn chăm chăm tôi không chớp mắt. Tâm trống rỗng, tôi không để ý tới cô ấy, ngón tay vô thức nhẹ miên man miệng chén.

Qua một lúc lâu, tôi đã cho rằng mình sẽ nghe được lời nói khó lường nhưng chỉ đổi lại là tiếng than nhẹ của Tiểu Tuyết.

Tôi sắp không nhận được nữa.

Tôi nhìn phía Tiểu Tuyết, đôi mắt lấp lánh dường như có chút trào phúng, tôi cười hỏi nàng: “Tiểu Tuyết, có phải em thấy ta đóng vai người xấu quá vất vả cho nên trong lòng cứ lặng lẽ vì ta mà đau lòng?”

Ánh mắt Tiểu Tuyết kiểm chế không trả lời.

Tôi cũng thờ dài, tiếng thờ dài xa xăm.

“Người tốt chỉ là tương đối, người xấu cũng vậy. Không cần cảm thấy ta tốt với em mà nghĩ ta bẩm sinh là người tốt.”

“Chủ tử ngài...”

Cười với cô ấy, tôi tiếp tục giảng đạo: “Mặc kệ thế nào, do mệnh lệnh của ta mà một con vẹt bị vật đầu, cũng do ta ra lệnh mà Hoa quý phi bị người khác đánh, toàn bộ người trong cung do ta mà đêm không thể ngủ. Ta không thể coi là người tốt được, ta làm việc này việc nọ cũng chỉ vì muốn thoát khỏi hoàng cung, cho nên ta làm những chuyện hiển nhiên đó mà không có chút áy náy nào.” Một chút áy náy lại có tác dụng gì? “Nhưng về sau ta phát hiện ta làm thế nào cũng không thoát được, Tiểu Tuyết em nói ta không nên phản kháng một chút, hay là báo thù một chút sao? Ha ha, em chắc không biết tình cảnh hiện tại của Hiên Viên Tiêu, hắn hiện nay bị ta bức ép... Chắc là rất khổ sở. Nếu ta không chết, hắn liền là một hôn quân; nếu ta chết, hắn chính là kẻ phản bội lại bản thân mình. Tiểu Tuyết, em nói bệ hạ nhà em tốt với ta như vậy mà ta còn đối xử với hắn như thế, ta vẫn tính là người tốt sao?”

“Chủ tử, người đừng nói nữa!” Tiểu Tuyết khó kiềm chế mà lớn tiếng với tôi, đôi mắt hồng hồng, tôi thấy mà lòng trở lạnh.

Tôi nở nụ cười: “Sự thật như thế đấy, Tiểu Tuyết, lừa mình dối người cũng không hay đâu.” Thật ra tôi biết những lời nói này không quá một khắc sẽ rơi ngay vào tai Hiên Viên Tiêu. Mà tôi chính là muốn như thế.

Có đôi khi, phải nói là ngẫu nhiên tôi sẽ nghĩ rằng, hay là tôi nên phối hợp đi, kiểu người lãnh khốc như Hiên Viên Tiêu mà lại vì tôi khuynh tâm thì tôi còn chọn cái rắm gì nữa, tình cảm này nọ đôi khi rất khó dùng ngôn ngữ diễn tả, tôi có thể đảm bảo là cả đời này cũng sẽ không thích hấn sao? Chỉ bằng khuôn mặt của hấn thôi thì tôi liền không thể cam đoan được rồi.

Chính là, ngấm lại, nghĩ xong thì cũng đành thôi.

Tôi không chấp nhận hấn được.

Hoàn toàn không thể.

Tôi không có cách làm cho mình không đi tường tượng, nếu ở một khắc kia trên đỉnh Phượng Lạc sơn, hấn đưa tay về phía Đông Phương Cửu và tôi thì kết cục sẽ như thế nào.

Có lẽ cổ độc của tôi sẽ không phát tác.

Có lẽ, hiện tại tôi sẽ đối xung hô với tên ngốc kia.

Có lẽ, ai ai cũng đều hạnh phúc...

Cho dù tất cả đều là ý trời nhưng làm thế nào để tôi bình tĩnh đối mặt với hấn?

Nếu hấn là Bánh Trôi, có lẽ có thể....

Đáng tiếc, hấn không phải, cho tới nay vẫn không phải...

Đoán chừng nếu tôi đem những chuyện tôi gặp phải này viết vào trong tiểu thuyết, khẳng định sẽ có một nhóm nói ‘Hiên Viên Tiêu cũng không kém, chấp nhận luôn đi!’ ‘Nữ chính còn kiều ngạo làm cái gì, người ta ngược cô cũng bởi vì yêu thôi!’ ‘Tốt xấu cũng cùng cô rơi xuống vực, cô còn chọn cái rắm!’ ‘Nữ chính giả thánh mẫu!’ ‘Hiên Viên Tiêu mới thật sự là đế vương a, hấn bởi nữ chủ mà từ bỏ giang sơn thì không phù hợp để tồn tại khách quan nha!’ ‘Nữ chính dám nói đối với Bánh Trôi một chút cũng không động tâm sao? Có trời mới tin!’...

Trong thế giới tiểu thuyết, gần như có rất nhiều thứ đều có thể lý giải được, dường như đều là do ước mơ tha thiết mà ra, nhưng tất cả đều chỉ là tiểu thuyết, không phải thế giới thật, không phải bạn tự cấu hình thì sẽ bị đau, đã chết rồi thì không còn tồn tại ở chỗ nào nữa.

Hiện thực khiến bạn càng thêm sợ hãi rụt rè, khiến lòng bạn càng thêm cẩn thận lại phức tạp.

Hiện thực kỳ thực chính là vận mệnh đã an bài không theo một quỹ đạo cố định nào, tùy thời đều thay đổi, bởi vì bạn, bởi vì người khác.

Sau một hồi trầm mặc, Tiểu Tuyết yên lặng lui ra ngoài, lãnh cung càng toát ra vẻ thê lương như bị vứt bỏ ở một góc xó xỉnh nào đó.

***

Hoàng cung Kim quốc, Ngự thư phòng

Hiên Viên Tiêu ngẩng đầu, hé mắt nhìn Tiểu Tuyết quỳ trên mặt đất lạnh hỏi: “Chưa được triệu kiến mà một mình đến gặp trẫm, Thập Thất, ngươi đã biết tội chưa?”

Tiểu Tuyết cúi thấp đầu không rõ biểu tình, chỉ nghe nàng mong manh mở miệng: “Nô tỳ khẩn cầu bệ hạ thả Lãng chủ tử khỏi cung.” Thanh âm tuy nhỏ nhưng lại kiên định lạ thường, mỗi chữ đều rất rõ ràng.

Rãnh mạch đập vào lòng đã yếu ớt vụn vỡ của Hiên Viên Tiêu.

Bỗng nhiên nghiêng mực suot qua trán Tiểu Tuyết, rơi mạnh xuống thấm lông cừu trên đất, phát ra một tiếng cực trầm.

Máu, chảy xuống dọc theo trán Tiểu Tuyết, từng giọt máu đỏ tươi rơi xuống thảm trắng.

“Cút ngay cho trẫm!” Tiếng rống không thể đè nén trong miệng Hiên Viên Tiêu phun ra.

“Nô tỳ khẩn cầu bệ hạ thả Lãng chủ tử ra khỏi cung.” Vẫn là thanh âm nhỏ với âm điệu bình tĩnh, thái độ không kiều ngạo, không siểm nịnh.

“Hoàng thượng...” Lộc Hải khom người hô ngoài cửa.

Chương phong mãnh liệt sắc bén phóng tới dừng lại ngay trước mũi Tiểu Tuyết.

Lòng kiêu chế phần nộ, Hiên Viên Tiêu hạ giọng với ngoài cửa hỏi: “Chuyện gì?”

“Hoàng thượng, cung nhân của Dục Khôn cung nói với lão nô, truyền lời nói Sở quý phi không ăn...”

Hiên Viên Tiêu đột nhiên đẩy cửa lớn Ngự thư phòng, ánh sáng chói mắt mãnh liệt chiếu vào mắt hắn, làm cho hắn không thể không hép mắt.

Con giận còn sót lại chưa tiêu, không thể kiên nhẫn lạnh giọng nói: “Việc không ăn cũng là việc trăm có thể quản sao?!”

Lộc Hải cúi đầu không nói, ánh mắt nhìn chằm chằm vạt áo Hiên Viên Tiêu.

Hung hăng hát ổng tay áo, Hiên Viên Tiêu sai bước đi, Lộc Hải sừng sốt, vội xoay người đi cùng.

Phương hướng này đúng là đến Dục Khôn cung.

Lộc Hải âm thầm lắc đầu, không tiếng động thở dài.

***

Thăng đến bữa tối Tiểu Tuyết mới trở về, nhìn mặt không có chút máu nào với một góc trán cố ý che, trong lòng tôi cả kinh, muốn hỏi tại sao nhưng lời đến miệng lại nuốt trở về.

Hững hờ dùng bữa tối, đến một ánh mắt dư thừa tôi cũng không thèm nhìn cô ấy.

Thời khắc đó tôi đột nhiên cảm thấy bản chất con người chính là tàn nhẫn, mà tôi thì còn tàn nhẫn hơn cả tưởng tượng.

Ngay tại thời điểm tôi đang tự mình tổng kết bản thân, lãnh cung mà không ai thèm ngó đến một cái lại tiếp đón một vị khách không ngờ đến.

Nhìn hai má nhòe trang điểm mà lộ ra điểm hồng, tôi cười nhợt nhạt, nửa thật nửa đùa nói: “Không sợ lãnh cung ta ở xui sao?”

Từ quý phi yên lặng nhìn tôi một lúc mới chậm rãi đến trước mặt, kéo ghế ngồi xuống.

“Tiểu Tuyết, nghĩ cách mang trà bánh lại đây.” Tôi mở miệng phân phó Tiểu Tuyết đứng ở cửa.

“Vâng.” Tiểu Tuyết lên tiếng trả lời lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại tôi cùng Từ quý phi.

Bị người khác nhìn thẳng chăm chú hồi lâu cũng không quen lắm, nên tôi cười cười, nói: “Chắc không phải là Từ quý phi cảm thấy hứng thú với gương mặt của ta chứ?” Nói xong tôi còn cố ý sờ mặt mình.

Từ quý phi luống cuống hạ mắt, không còn nhìn thẳng tôi.

“Có gì cô đừng ngại nói thẳng nhưng nếu nói lời cảm tạ linh tính thì không cần.” Tôi cười cười, nhàn nhạt mang trà lên hộp một hơi, ui da, trà lạnh thật tốt!

“Chính cô ta tự ngã xuống, ta giờ tay muốn giữ cô ta lại nhưng bị lời của cô ta dọa lui lại.”

Tôi lạnh nhạt nhìn về kính hồn vẫn còn trong mắt cô ta, cũng không nói tiếp.

“Ta căn bản không rõ cô ta vì sao mà tự nhảy xuống nước, hoàn toàn ngây dại. Ha hả, nhiều ngày vậy ta rút cuộc cũng hiểu, cô ta chẳng qua cũng chỉ muốn tìm lý do diệt trừ ta thôi, chỉ là, khi đó ta thế nào cũng không thể tin nổi cô ta là người vô tình như vậy...”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 190: Có cố nhân đến, không xa không rời

Từ quý phi nhẹ nhàng mà hít một tiếng: “Coi như là ta đã hiểu được, cũng là vô dụng... Không thể kể cùng với bất luận kẻ nào, lại càng không dám nói với ai, liền ngay cả vì cô mà nói nửa câu, một câu cũng không được... Ta liền như vậy bị kìm nén...” Trầm mặc một lát, thanh âm đau thương lại vang lên: “Ta nghĩ nếu ta không tìm người nào đó để nói chắc sẽ nghẹn chết ở trong cung...”

Tôi nở nụ cười, không tiếng động mà nở nụ cười.

“Hiện tại sẽ không nghẹn mà chết?” Tôi hồ hững hỏi.

Từ quý phi ánh mắt đột nhiên tròn tròn, trong mắt mang theo vài phần kinh hãi nhìn tôi.

“Ta chỉ có thể nói, lần này cô có thể giữ toàn mạng hẳn là nên đi vào miếu mà dâng lễ cảm tạ ông trời đi, còn chuyện khác, không nên nghĩ cũng không nên cân nhắc nữa. Việc đấu đá nhau trong cung này không hợp với người như cô, vừa học vừa dùng cũng không phải cách tốt.”Nở nụ cười âm đạm với cô ta, tôi đứng dậy hướng cửa đi đến, rõ ràng có ý tiễn khách.

Có đôi khi, người ta thật sự biết thỏa mãn, đại nạn không chết không cần thiết phải có hạnh phúc đến cuối đời, nhưng có thể tích được phúc.

Nhìn Từ quý phi đang ngồi chờ dần trên ghế, tôi ở trong lòng cười lạnh một tiếng.

Hậu cung, là chiến trường không có khói thuốc súng, giết người không thấy máu, nguy cơ tiếp nối, mỗi bước đều là vì sinh tồn. Tranh đấu, tính kế, âm mưu hỗn loạn, máu chảy cứ bày ra trước mắt. Một khắc trước nhìn con của mình giãy dụa giữa sinh tử, giây tiếp theo sẽ bày kế mà đưa người khác vào chỗ chết.

Đây là một tòa thành đồ rực, rất nhiều người muốn tiến vào, tưởng rằng ở đây chính là thiên đường, nhưng lại không biết trong lòng những người không có cách nào rời đi thì đây chính là a tỳ địa ngục.

Từ quý phi rút cuộc đứng lên, có chút lay động hướng tôi đi tới, môi hơi mấp máy, mảy liễu đã chau lại thành một đoàn: “Ta.... Ta...”

Tôi cười cười: “Không cần giải thích với ta cái gì. Nếu ta đoán đúng, như vậy mời cô nghe theo lời ta khuyên bảo, nếu ta đoán sai, như vậy hãy nhận lời xin lỗi của ta.” Cấp cho cô ta một nụ cười thư thái, nhẹ giọng phun ra ba chữ: “Thật xin lỗi.”

Lúc này, Tiểu Tuyết bụng măm xa xa đi tới, phát hiện hai người chúng tôi đứng ở trước cửa, cước bộ khựng lại, rồi lại chậm rãi tiếng đến.

Tôi nhìn vào mắt Tiểu Tuyết, phân phó nói: “Tiểu Tuyết, em tiễn Từ quý phi!” Xoay người vào phòng. Cứ đứng mãi ở cửa có gió lùa, tôi chịu không nổi.

.....

Đêm khuya nơi lãnh cung, không có ai, không có âm thanh nào, một mảnh tĩnh mịch, trống trải, tịch liêu.

Tôi nằm ở trên giường càng không ngừng trở người, nửa tỉnh nửa mê trong lúc đó, liền ngay cả trong mộng cũng đều hốt hoảng, thật không rõ ràng, giống như bị cách một tầng sa mỏng.

Không phải ác mộng gì, cảnh tượng rất đơn giản, bốn phía đều là màu trắng, màu trắng của tường, màu trắng của đất, lụa trắng chấm đất, theo gió phát phơ, làm cho người ta cảm thấy lười biếng. Tôi không thể khống chế mà chậm rãi tiến về phía trước, đi thật lâu thật lâu, lâu đến tưởng như dài đằng đẳng, không hiểu sao cảm giác khủng hoảng trong lòng lại bắt đầu lan tràn...

Rốt cuộc, xuyên qua tầng tầng lớp lớp lụa trắng, thấy một thân quần áo trắng xa xa đứng ở nơi đó, áo trắng như tuyết, không nhiễm một hạt bụi. Có thể nhìn thấy một người, tại nơi trống vắng này coi như một loại an ủi, vì thế tôi dùng sức mà chạy tới, tới rồi, trước mặt lại giống như bị một tấm thủy tinh trong suốt ngăn cách, vô luận dùng sức thế nào, cũng khó có thể tiến về phía trước, hơn nữa, tôi càng dùng sức, khoảng cách so với lúc này lại càng xa.

Người nọ đứng ở nơi đó không nhúc nhích, giống như một pho tượng tuyết được điêu khắc thành hình người, quần áo màu trắng ngà kéo dài thật dài trên mặt đất, giống như bị tuyết phủ kín, gió thổi qua, nhẹ nhẹ xoa mặt, nâng tay bắt lấy, là sợi tóc, màu trắng như tuyết...

Bỗng nhiên, người nọ vừa ngẩng đầu lên, tôi liền bắt gặp một đôi con ngươi, màu bạc thuần túy, nhưng không hề có sức sống, cứ trống rỗng như vậy nhìn tôi...

Tôi không hiểu sao cảm thấy thực sự khó thở, một loại bi thương khó diễn tả bỗng chậm rãi tràn ra khắp cơ thể, tràn qua ngực tôi, giống như bị một khối đá lớn đè xuống.

Đột nhiên, máu, nháy mắt máu đỏ sẫm nhiễm hồng bạch y của hân, nước mắt theo cặp con ngươi màu bạc kia uốn lượn xuống, nhưng lại cũng là màu hồng.

Tôi liều mạng che mũi, nhưng loại mùi vị khiến người ta buồn nôn này như cũ vẫn quán quanh tôi.

Người nọ là ai? Tiếng rên rỉ mà tôi nghe thấy là gì? Hân đang khóc? Vì sao tôi lại cảm thấy đau? Hoảng hốt? Rốt cuộc là....

Chỉ cảm thấy càng lúc càng lạnh, càng ngày càng nặng, nặng nề giống như bị rơi xuống luyện ngục không đáy, dùng sức mà giãy dụa, giãy dụa, nhưng cũng là vô tận tới tận.

Rốt cuộc, mở mắt, nhìn bốn phía xung quanh đều bị màn đêm bao phủ, nhưng tôi có thể mạnh mẽ hô hấp, trong không khí không có mùi máu tươi, lạnh lạnh như vậy làm cho tôi cảm thấy thích thú.

Bỗng dưng, tôi nghĩ được hơi thở quen thuộc làm người khác an tâm, nghiêng đầu nhìn qua, phát hiện một bóng đen đứng ở đầu giường, đôi mắt ôn nhu mà có chút khàn trương nhìn tôi.

Tôi không thể tin được trừng mắt nhìn hân, người nọ như trước đứng lặng ở trước mắt, không hề di động dù chỉ một chút.

Tôi hé miệng, khí nóng từ trong miệng tản ra, chậm rãi phun ra hai chữ: “Mạc Ly.” Nhẹ nhàng chậm chạp sợ rằng kinh hãi người trước mắt sẽ chạy mất.

Bóng đen hơi hơi cúi thắt lưng, cặp mắt sáng ngời trong đêm tối mang theo con người ấm áp hơi giường lên.

Hắn nói: “Phải.”

Hắn lại nói: “Mạc Ly đến đây.”

Bỗng nhiên, tôi cảm thấy được hai tròng mắt ẩm ướt, lấy tay sờ sờ, đầu ngón tay, lòng bàn tay đều có chút nước, mặn mặn, vừa đắng, vừa chất.

Tôi thế nhưng lại khóc, khóc trong vô thanh vô thức, im lặng ngay cả chính mình cũng không biết.

Ắt trong bóng đêm nhìn tôi, chỉ là nhìn tôi, không có động tác gì khác, không có thay tôi lau đi nước mắt, cũng không có một lời nói an ủi nào cả. Kỳ thật, ánh mắt hắn chính là một loại trấn an.

Loại ánh mắt trước giờ đều ở đây, loại ánh mắt mà mặc kệ như thế nào tôi đều có thể tìm được, loại ánh mắt không có thương tổn mà đầy ấm áp.

Đã từng, hắn là Ất, thuộc hạ của tôi, tôi là công chúa, còn hắn là hộ vệ.

Đã từng, hắn là Thượng Quan Mạc Ly, là vương huynh của tôi, tôi là Bá Nhạc của hắn, hắn là thiên lý mã của tôi.

Hiện tại, tôi là cái gì của hắn?

Vương huynh của tôi? Tôi không phải công chúa thì làm sao hắn có thể là vương huynh của tôi cơ chứ?

“Sao huynh lại tới đây?” Thật lâu sau, tôi hỏi.

Ất mỉm cười, thanh âm như cũ mang theo sự cô đọng, nói: “Ngọc quốc có bệ hạ, có Tô đại nhân, có Tô gia, có Lăng Vô Ưu, Lăng Mạc Thất, trên có đủ loại quan lại, dưới có vạn dân, vì thế, ta tới đây.”

Tôi không tự ý thức được mà nở nụ cười, lập tức lại nhẹ lắc đầu, giả giận nói: “Nói cách khác, Ngọc quốc có thể không có Vĩnh An vương?”

Tôi cũng lăm lăm chỉ là đùa một chút, trong lòng đầy cảm kích, tôi có thể hiểu được ý tứ của Ất, hiểu được hắn là... chân thành. Chính là, tôi không nghĩ tới hắn có thể trả lời thành thật như vậy.

“Phải, Vĩnh An vương đối với đất nước, bé nhỏ không đáng kể.” Đây bình tĩnh, âm thanh trong trẻo chậm rãi phát ra.

Lòng tôi lộp bộp một chút, rồi giường đứng dậy, lúc này trong lòng tôi thật sự có một tia tức giận: “Bé nhỏ không đáng kể?” Vĩnh An vương vì Ngọc quốc tận tâm hết sức, vậy mà lại bé nhỏ không đáng kể? Hắn sao có thể xem thường chính mình?

“Mạc Ly, huynh...”

Tôi vừa mới mở miệng đã bị hắn cắt ngang.

“Ta nói sai lầm rồi, là Mạc Ly của Ngọc quốc, bé nhỏ không đáng kể.”

Bỗng nhiên, tôi giờ lên tay phải, hướng tới mặt trái của Ất....

“Đối với một ‘quan lại’, chữ ‘quốc’ này rất lớn, nhưng đối với một ‘hạt bụi’, có thể làm cho hắn vài phần kính trọng chính là người không có đem hắn hất ra ngoài mà thôi.”

Tay của tôi rơi xuống, chính là không có dừng lại trên mặt hắn, trống trơn, chỉ có gió theo khe hở lướt qua.

Hắn quỳ xuống.

“Người là công chúa, ta đây chính là Thượng Quan Mạc Ly, là Vĩnh An vương, trung với người, trung với Ngọc quốc, người không phải công chúa, ta đây chính là Mạc Ly, trung với người, vĩnh viễn không chia cắt.”

Con người này, Ất trước đây chưa từng nói nhiều như vậy, hắn luôn luôn nghe theo, không có yêu cầu, ít lời ít tiếng, một câu mấy chữ là nói xong, mà hôm nay, hắn lại nói nhiều như vậy, mỗi một câu đều dài như vậy, mỗi một chữ đều làm cho tâm người ta xoắn lại.

Trên đời sao lại có thể có một người thuần túy như vậy, thuần túy đến nỗi làm cho người ta không còn mặt mũi sánh vai cùng hắn.

‘Hạt bụi’?

Hắn không phải như vậy.

Hồi lâu sau, tôi nhìn hán vẫn quỳ trên đất, nói: “Đứng lên đi. Đất lạnh cung rất lạnh.”

Hán giương mắt nhìn tôi, ánh mắt nghi hoặc, tôi hiểu được hán không hiểu ánh mắt của tôi. Kỳ thật, ngay cả chính tôi cũng không hiểu được bản thân mình, bị người ta giam lỏng, vô lực phản kích, rất nhanh có thể phải chết, mặc kệ là bệnh mà chết cũng tốt, bị đưa đi hành hình cũng tốt, tóm lại là một kẻ vô dụng sắp chết, cho dù là tính toán như vậy, nhưng tôi vẫn lựa chọn nắm chặt lấy một cọng rom chủ động đến cứu mạng tôi, biết rõ vô dụng, biết rõ sẽ liên lụy, nhưng tôi vẫn vờn tay ra...

“Mạc Ly, huynh đối với ta là có ân, đại ân, chỉ sợ ta báo không được, huynh không ngại thì tốt rồi.” Tôi nói như thế.

Át nở nụ cười, tươi cười ngưng lại nơi khóe mắt, ánh mắt càng thêm sáng ngời. Hán đứng lên, vạt áo màu lục khẽ lay động, đó là thuộc về Vĩnh An vương, mà hán lựa chọn rồi đi, vậy nên ngay cả quần áo này cũng không còn thuộc về hán.

“Mạc Ly, quần áo này thực sự thích hợp với huynh.” Tôi không thể kìm được mà nói như vậy.

“Chủ nhân thích, về sau ta sẽ mặc nó.” Ý cười trên môi bị thu lại, thế nhưng khóe mắt vẫn có ý cười nhẹ, nhợt nhạt mà ngưng tại nơi đó, không hề biến mất.

Tôi sững sốt, chậm rãi gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 191: Tìm có vương bận, không thể buông tay

Mấy ngày trước.

Ngọc quốc, hoàng cung, Ngự thư phòng.

“Vẫn chưa tìm được?!”

Đĩnh đứng khom người, nghe Thượng Quan Thiên hỏi, liền ngẩng đầu đáp: “Dạ phải, thần đã lục soát khắp cả Lăng quốc cũng không tìm thấy Vĩnh An vương, tin là Vĩnh An vương đã rời khỏi Lăng đô rồi.”

Đĩnh trời sinh lớn giọng, khi trả lời thì từng chữ âm vang, làm lỗ tai Thượng Quan Thiên run lên, lửa giận đốt càng lớn.

“Vĩnh An vương?! Ha ha... Loại người vứt bỏ trăm vứt bỏ Ngọc quốc không đếm xỉa đến cũng xứng xưng là Vĩnh An Vương? Trẫm muốn...”

“Hoàng thượng không cần gấp, thần biết hán đi đâu mà.” Tô Tử Chiêm nhàn nhã từ chiếc ghế mềm đứng lên, mỉm cười nhìn Thượng Quan Thiên đang nổi giận ngất trời, lại nhìn Đĩnh đang mặt mày nhăn nhó, nói: “Mạc Thất, người gọi người đi chuẩn bị, ba ngày sau ta muốn đích thân khởi hành mừng thọ mẫu thân của Hiền Viên Tiêu.”

“Dạ — Tô đại nhân.” Đĩnh lớn tiếng đáp.

“Khanh?” Thượng Quan Thiên nhíu mày nhìn Tô Tử Chiêm.

Tô Tử Chiêm cong môi cười cười, nói: “Cũng giống như Mạc Ly, Tử Chiêm cũng vì bề hạ đi làm công chuyện.”

.....

Lương quốc, Phụng Dương.

Phù Cửu vương gia, rừng trúc sau hậu viện.

Đông Phương Cửu lặng lẽ đứng một mình trong rừng trúc xanh biếc, ngẫu nhiên có con gió thổi qua làm bay vạt áo hán, lay động vài sợi tóc trên trán, dường như ngoại trừ gió có động ra, còn lại đều là tĩnh lặng.

Y Y chậm rãi bước đến, im lặng đứng sau Đông Phương Cửu, trầm mặc.

Hồi lâu sau, cuối cùng Y Y cũng mở miệng: “Gia, nên trở về cung rồi.”

Đông Phương Cửu mở miệng, khẽ nói vài từ: “Y Y, trong lòng gia thấy trống rỗng...”

Nước mắt trong mắt Y Y khẽ chuyển, không biết mắt bao nhiêu khí lực mới làm cho chúng không chảy xuống.

“Gia luôn một lần lại một lần để mắt đi nàng ấy.”

Một đôi mắt phượng, kiên nghị lạnh lùng, hẹp dài sâu thẳm, đôi mắt ấy chẳng hề chớp mắt ngóng nhìn chân trời, trông về phía một người.

“Nếu có thể, gia không hề nghĩ muốn yêu thương nàng ấy, gia nên tìm một người con gái dịu dàng như nước không có chuyện xưa, được vạn dân tung hô lập làm hậu, để người ấy và gia cùng nhau hưởng vạn dặm giang sơn. Nhưng mà, ông trời chưa từng cho gia cơ hội, gia lần đầu tiên yêu mến một người, lại yêu thích phải nàng ấy, cho dù khi gia đã quên sạch sẽ những chuyện về nàng nhưng gia vẫn yêu nàng như trước.”

Đông Phương Cửu nhàn nhạt nói xong, giống như là không chứa cảm xúc gì, chỉ là những tình cảm này đã bị hấn chôn thật sâu trong đôi mắt đen sâu không thấy đáy kia.

“Gia phát hiện thói quen thật sự là một chuyện rất đáng sợ. Giống như người có thói quen ăn chay sẽ không chạm đến thịt, người thích núi rừng thì liền từ bỏ phố xá sầm uất. Người quen chọn cách dùng cái mũi để ngửi sẽ lười mở mắt ra để nhìn. Cho nên vấn đề thực sự chính là gia đã quen có nàng ấy, đã quen không bao giờ tự hỏi mình vì sao lại thích nàng ấy, đã quen vụng trộm mà quan sát nàng, đã quen ngắm nàng neho neho ánh mắt cười rộ lên, giờ đây lại có thói quen tưởng nhớ nàng.”

Lúc nói xong điều này Đông Phương Cửu nhẹ cười, khóe môi hơi hơi giương lên, chính sự tươi cười này làm cho Y Y nhìn thấy mà lòng chua xót.

“Gia...” Y Y nghẹn ngào lên tiếng gọi, lời định nói đã đến bờ môi nhưng lại nói không nên lời.

“Gia không muốn mình một lần lại một lần để mắt đi nàng ấy.” Thở dài một hơi, Đông Phương Cửu xoay người nhìn Y Y: “Gia muốn đi Kim quốc, người giúp gia chuẩn bị đi.”

.....

Kim quốc, Cẩm Hâm

Hoàng cung, lãnh cung

Điều duy nhất khiến cho tôi có thể nói lời cảm ơn đến Hiên Viên Tiêu là khi hấn ngầm đồng ý để Ất ở cạnh tôi.

Vì thế, lãnh cung sạch sẽ nhưng vắng vẻ này đã có thêm một chút hơi người, ngay cả bầu không khí cũng ấm áp hơn mấy độ.

Bởi vì giấc mộng kỳ quái của tôi ngày hôm ấy, cho nên tôi và Ất đã hỏi tình hình gần đây của Văn tiên nhân, dù thế nào cũng không nghĩ đến Ngôn quốc lại đổi chủ! Hơn nữa Ngôn vương đổi chủ từ lúc tôi còn ở Lương quốc!

Đông Phương Cửu giấu tôi, vì sao?

Nhớ lại một cảnh ở trong mộng, máu nhiễm đỏ cả bộ y phục trắng như tuyết, làm tôi kinh hãi mãi không thôi.

Hồi tưởng lại những lời Văn tiên nhân nói với tôi khi chia tay ở Lương quốc, bất an quanh quẩn trong đầu tôi gạt ra không được.

Có điều gì đó nhất định phải thay đổi – tôi muốn sống sót, không thể chết ở Kim quốc được, bất kể thế nào cũng không thể chết ở Kim quốc.

Tôi còn phải sống sót rồi đi!

“Mạc Ly, huynh ở lại đây, Tiểu Tuyết, em đưa ta đến Dục Thần cung.” Tôi ngẩng đầu nhìn Ất và Tiểu Tuyết phân phó.

“Chủ tử, người... theo quy định người không thể ra khỏi lãnh cung này...” Tiểu Tuyết ngập ngừng quay về phía tôi, cúi thấp đầu, nhưng tôi có thể thấy cô ấy nhủ mảy lại.

Tôi nở nụ cười nói: “Chúng ta đây sẽ không tuân theo quy định.” Nghiêng đầu nhìn Ất, nháy mắt với hấn, “Mạc Ly, xem ra vẫn không thể để huynh ở nhà, huynh phải mang theo ta ‘bay’ nha~~~”

Ất khẽ nhếch khóe môi, gật gật đầu.

“Tiểu Tuyết, em cũng không thể đi tố cáo tội của ta đó nha!~~~”

Rồi quay qua nhìn Tiểu Tuyết nhẹ nhàng cười, Tiểu Tuyết vội vàng cúi đầu nói: “Nô tỳ không dám!”

.....

Giờ Hợi hai khắc, Dục Thần cung

Sở Sở khoác xong áo ngoài liền vội vội vàng vàng ra khỏi phòng, bộ dạng gấp gáp của cô lộ ra vài phần hoảng hốt, trong mắt vẫn còn mang theo vài tia

bất an.

Tôi tùy tiện ngồi trên ghế chờ cô ta, nghe được bước chân của cô, tôi ngẩng đầu mỉm cười nhìn cô ta, nói: “Sở Sở, hiện tại tính mạng của ta đúng là đang nằm trong tay muội rồi.”

Sở Sở đứng ngăn người sau liền bước nhanh đi đến trước mặt tôi, đỉnh đầu thùy mị của cô ta đặt ngay tại tầm mắt tôi.

“Lăng nhi nghĩ muội nên làm thế nào để giúp tỷ?”

Thanh âm của cô ta nhẹ nhàng mềm mại, vốn nên làm người ta nghe được tâm thần thư thái, thoải mái, nhưng lúc này tôi lại không hề cảm thấy thế.

Tôi ngẩng đầu nhìn cô ta, nhìn sâu vào mắt cô ta, bất thành linh tôi nở nụ cười: “Muội cảm thấy sao?”

Trầm mặc trong chốc lát, Sở Sở mở miệng: “Được, ngày mai muội liền nói với Tiêu là do muội tự mình rơi xuống nước, không liên quan đến tỷ.”

Tôi đứng dậy, mặt đối mặt với cô ta, nhìn không chuyển mắt.

Sở Sở hơi hơi hạ mi xuống, tầm mắt từ mặt tôi chuyển đi chỗ khác, thoáng xấu hổ hỏi tôi: “Như vậy cũng không được?”

Tôi vui vẻ kẻ sát cô ta, khẽ chạm tai cô, gần như dùng hơi thở để nói chuyện: “Không được.” Cảm thấy cơ thể cô cứng đờ một cách rõ ràng, tôi nở nụ cười nhẹ bên tai cô, lại nói: “Không cần phải phiền toái như vậy, muội chỉ cần giúp ta liên hệ với cung chủ đại nhân của Bỉ Ngạn cung là tốt rồi.” Tôi nở nụ cười khi khi rút ra khỏi tai cô ta.

“Cái gì?!” Đột nhiên, Sở Sở tròn tròn đôi mắt, vô cùng kinh ngạc nhìn chằm chằm vào tôi.

Đưa ngón trỏ dán lên môi, “Suỵt —” Tôi cẩn thận chớp chớp mắt, “Đây chính là bí mật nha, Sở Sở đừng kêu lớn tiếng như vậy.”

Sở Sở cau mày hỏi tôi: “Tỷ, làm sao tỷ lại biết?”

Tôi cười, cười đến thực thoải mái: “Trong tay ta cũng có người làm việc nha.” Vỗ vỗ vai Sở Sở, thật thành khẩn nhờ vả: “Ta đây xin cảm ơn trước, Sở Sở.” Sau đó khách khí ôm cô ta một cái, rồi quay người tiêu sái rời đi.

Hơn mấy tháng trước, mới từ Cửu Trọng sơn quay về Ngọc quốc, tôi liền nhận được tin tức từ chỗ Bính, nói là mật thám trong cung tra được Sở Sở và Bỉ Ngạn cung hình như có liên hệ, ngay lúc đó tôi cũng không nghĩ ngờ gì, chỉ biết được cung chủ Bỉ Ngạn cung là một người thần bí, lại không ngờ đến đó chính là Ma Y. Bấy giờ từ chỗ Át mới biết được toàn bộ, thì đã muộn rồi.

Ai có thể ngờ tới cung chủ Bỉ Ngạn cung lại là cháu đích tôn của lão Ngôn vương. Che giấu tài năng, ngấm ngầm chịu đựng nhiều năm chẳng qua là chỉ vì mục đích cuối cùng là có một ngày có thể tàn sát đẫm máu hoàng thành, rửa nỗi nhục giết cha, thật là rất tàn khốc!

Yến cung chủ! Yến Tứ Phương! Khá lắm cung chủ! Khá lắm Ma Y!

Sợ là ngay lúc Thượng Quan Lăng đang cùng hắc ‘Đồng quy’ thì mới là lúc biết được thân phận của hắc, tiếc là tôi..

Ai...

Một ngón tay nhẹ nhàng ấn vào cặp lông mày đang cau lại của tôi, lạnh lạnh, nghe được một tia sầu kín thổi qua: “Không cần lo lắng quá mức, ta cùng với Tô Từ Chiêm liền thủ mới có thể đánh ngang tay với Âu Dương Vân. Hắc không dễ dàng bị tấn công như vậy.”

Đờ đẫn trong nháy mắt, tôi lập tức hoàn hồn, nhìn người lúc nào cũng ôn nhu từ tận đáy lòng đang nhìn tôi, chậm rãi gật đầu.

Trong lòng tôi thầm nói: Mạc Ly, có anh ở đây, thật tốt.

Có anh ở đây, tôi không phải chỉ có một mình.

Cảm ơn anh.

Dường như ngay lập tức cảm nhận được cái nhìn chăm chú của tôi, hắc cúi đầu xuống nhìn tôi, nhàn nhạt nở nụ cười yếu ớt nhẹ như hương hoa vậy.

.....

Con giận của Hiên Viên Tiêu bệ hạ thật là lớn, chân trước của tôi mới bước vào cửa chính của lãnh cung, một trận gió lạnh run táp vào mặt, giống như một cây đao sắc bén xuyên mạnh qua thân thể tôi, thế này có thể thấy sự bất mãn của Hiên Viên Tiêu bệ hạ đối với tôi lớn thế nào.

Quả nhiên, gương mặt nhìn lên, một thân thể to lớn đang đứng thẳng dưới ngọn đèn mờ nhạt, thất lưng thẳng tắp, như một pho tượng người lạnh lẽo, không phải là Hiên Viên bệ hạ thì còn ai vào đây nữa?

Khoát tay để Át trực tiếp lui xuống trước, tôi một mình rảo bước tiến vào trong lãnh cung, bên trong ấm áp hơn bên ngoài được chút ít.

“Oán khí của bệ hạ thật là sâu, hại chỗ này của ta lại lạnh vài phần.” Tôi không hề sợ hãi trên đùi hân, nhẹ bước qua hân, đi sâu vào chỗ ấm áp trong phòng mà ngồi xuống.

Hiên Viên Tiêu đột nhiên xoay người, đối mặt nhìn tôi, lạnh giọng trách cứ: “Nàng có biết là kẻ đang mang tội thì không được ra khỏi lãnh cung hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 192: Động nàng thì không nổi, dùng hân cho hả giận!

Nhìn bộ dạng của hân, tôi thật sự rất muốn trả lời hân: Sorry, sir, thật sự là tôi không biết.

“Phải không? À, được rồi, sẽ không có lần sau.” Tôi cười với hân, chỉ sợ là nhìn tôi tươi cười thì hân càng giận.

Quả nhiên, tay hân đánh vào cái mặt bàn đáng thương của tôi, tôi tin chắc một trăm phần trăm trên mặt bàn tuyệt đối sẽ có vết nứt, may mà không phải là nhân hiệu Hoàng Hoa Lê (*) quý báu gì, nếu không tôi đã đau lòng hộ hân rồi.

(*) Hoàng Hoa Lê: Nhân hiệu đồ gỗ gia dụng nổi tiếng của TQ.

“Thượng Quan Lăng nàng muốn chết đến như vậy sao?!”

“Bệ hạ minh giám, ta chẳng qua là phải lựa chọn bỏ qua cái tốt nhất lấy cái tốt thứ hai mà thôi.” Có điều hiện nay tôi không muốn chết, càng không thể chết, “Vói lại, có ai lại muốn chết một cách kỳ lạ đâu, người thường đều biết ‘chết từ từ không bằng còn sống’!~~” Đối mặt với người nào đó, đem toàn bộ những suy nghĩ trong lòng hiện ở trên mặt hân thu hết vào mắt.

Nếu không phải ngại khổ cực dồn ép tôi thì đâu đến mức cá chết lưới rách phải không, bệ hạ?

Lúc này mặt Hiên Viên Tiêu đen lại, tròng mắt vàng óan hận tôi tầm nhìn chăm chăm vào tôi, một lúc sau Hiên Viên đại nhân hắng giọng rồi lại mở miệng: “Vi sao nàng đi tìm Sở Sở? Bây giờ mới tìm người trả lại trong sạch cho nàng thì không phải có chút muộn rồi sao?”

“Ha ha, bệ hạ thật không gì không biết, ta mới từ Sở... bên Sở quý phi về, bệ hạ muốn ở đây khỏi bình vản tội, bệ hạ sợ ta lại... lại làm tổn thương nhóm ái phi của bệ hạ sao?” Tôi nhìn hân, thân nhiên nói, trên mặt kìm nén cảm xúc.

Hiên Viên Tiêu nhìn mặt Thượng Quan Lăng, dưới ánh nến, làn da trắng óng ánh trong suốt lại có vẻ tái nhợt, sâu trong mắt phượng khê nhếch màu xanh ngọc bích, đôi môi mỏng hoàn mỹ.

Thật sự là không có cách nào bỏ qua tầm mắt khiến người ta sợ hãi của Hiên Viên Tiêu, tôi nhẹ lui về phía sau vài bước.

Bỗng dưng, khóe miệng Hiên Viên Tiêu bỗng nhếch lên, ánh mắt băng lãnh như hồ sâu bị đông kết lại, mắt vàng thâm trầm, biểu hiện ngạo mạn lại cay nghiệt, tôi bị hân nhìn đến, lại lui từng bước về phía sau, sau lưng đụng phải cạnh bàn, đầu óc trống rỗng, cảm thấy sợ hãi.

Ánh mắt này làm cho tôi nghĩ đến một đêm tối hữu kinh vô hiểm ngày đó.

Hiên Viên Tiêu nhìn dáng vẻ Thượng Quan Lăng rõ ràng sợ hãi lại ra vẻ kiên cường thì cười, cười một cách thoải mái.

Lúc hân cười, ánh mắt mang theo vẻ chế nhạo vừa ôn nhu vừa lạnh lẽo, thanh âm trầm xuống: “Sợ rồi?”

Lòng tôi chợt dừng đứng, sống lưng lại thẳng tắp, cảm giận nhìn thẳng hân: “Có thể sao?”

Hiên Viên Tiêu nhíu mày, mắt nhìn tôi chăm chăm, chậm rãi tiến lại gần tôi.

Đúng lúc này Át xuất hiện như kỳ tích, lắc mình một cái liền đứng trước tôi, thay tôi chặn lại cái nhìn chăm chú khiến cho người ta sợ hãi của Hiên Viên Tiêu.

Hiên Viên Tiêu cũng không thèm liếc mắt nhìn Át, tay tóm lấy Thượng Quan Lăng đang trốn phía sau Át, Át đương nhiên không để hân cướp người, vươn tay chặn lại.

Lúc này Hiên Viên Tiêu mới nhìn Át: “Tuy ngươi không phải con dân của trẫm nhưng bây giờ ngươi đang ở trong cung của trẫm, mà việc ngươi làm chính là phạm thượng, đây là chuyện Thượng Quan Mạc Ly nên làm à?” Hiên Viên Tiêu hừ lạnh, tay đã dằn nhanh mấy chiêu với Át.

Ắt cố hết sức một bên ứng phó Hiên Viên Tiêu, một bên che chở cho tôi.

Tôi không nghĩ tới Ất đột nhiên bước vào, càng không nghĩ hai người đánh nhau luôn, có chút lo lắng, đi theo Ất tránh tránh phải trốn, đầu óc thành một đồng hồ đồ, nhất thời không biết nên làm cái gì.

“Buông Thượng Quan Lăng ra, trăm không truy cứu người phạm thượng, người buông ra chưa?” Đôi mắt Hiên Viên Tiêu hung hăng nhìn cổ tay Thượng Quan Lăng bị Ất nắm chặt.

Các chiêu thức của Ất bị không chế nhưng vẫn không rút trường kiếm bên hông ra, chỉ có thể buông lỏng tay tôi, nhấn mảy ra sức chống đỡ.

“Mạc Ly duy nhất chỉ là vì bảo hộ chủ nhân, dĩ hạ phạm thượng gì đó thì liên quan gì đến ta!”

Tôi nhìn thế nào cũng thấy là Ất ở thế yếu, trong lòng gấp muốn chết, chỉ sợ tên thất phu Hiên Viên Tiêu làm tổn thương Ất nhà tôi. Tâm tư chuyển động không biết bao nhiêu vòng, cũng không có một chủ ý hay, chỉ có thể luôn miệng nhắc nhở Ất: “Cẩn thận, cẩn thận.”

Cuối cùng chúng tôi không còn chỗ lùi, mắt thấy sẽ lùi đến cạnh cửa, cũng may tôi quay đầu đúng lúc, nếu không cánh cửa cao như vậy mà không cẩn thận...

Đúng rồi!

Gót chân tôi đập vào cánh cửa, thân mình liền ngã về phía sau...

“A!—” Tôi sợ hãi kêu to, một nửa là đang diễn.

Hai người đều bị tiếng của Thượng Quan Lăng thu hút, Ất không màng đến một chương đột kích vào ngực của Hiên Viên Tiêu, xoay người muốn kéo tay Thượng Quan Lăng, Hiên Viên Tiêu nhìn Thượng Quan Lăng ngã sấp ra ngoài, tình thế cấp bách thu hồi chương, nhanh hơn Ất một bước kéo tay Thượng Quan Lăng, thuận thế ôm nàng vào lòng, hai người xoay một vòng trên không rồi rơi xuống đất trống bên ngoài cửa.

“Người đâu!” Hiên Viên Tiêu hét to một tiếng.

Lập tức, vài tên hắc y xuất hiện trong nội viện lãnh cung, đồng thời hướng Ất ra tay nhanh như sét đánh, Ất nhất thời không địch lại bị mấy người bắt giữ.

Ắt hung hăng muốn giãy thoát lại bị Thập Tử đánh bất ngờ, quỳ rạp trên mặt đất.

“Mạc Ly!” Thấy Ất bị chế phục, tôi lo lắng nhìn hấn.

Hiên Viên Tiêu không ngờ đôi mắt Thượng Quan Lăng chỉ biết nhìn chăm chú vào người Mạc Ly, đôi tay đang ôm eo của Thượng Quan Lăng lại tăng thêm lực...

“Ách...” Tôi kêu đau một tiếng, nghiêng đầu nhìn hung hăng vào Hiên Viên Tiêu.

“Đưa hấn đi.” Hiên Viên Tiêu bình tĩnh hạ lệnh.

“Người không thể —” Tôi vừa hận vừa tức, muốn thoát khỏi trói buộc của Hiên Viên Tiêu nhưng lại bị hấn không chế không động đậy được.

“Dẫn đi!” Hiên Viên Tiêu cầm cổ tay tôi kéo ra ngoài.

“Hiên Viên Tiêu, người, tên chết tiệt này, buông ta ra! Khụ khụ...” Tôi giãy dụa kịch liệt nhưng không thể dao động khí thế kéo đi của Hiên Viên Tiêu.

“Nàng còn cử động nữa, tay có thể bị trật khớp.” Hiên Viên Tiêu lạnh mắt liếc nhìn tôi một cái, tôi bị ánh mắt hấn nhìn làm tâm nhảy loạn nhưng theo bản năng lại không dám giãy dụa lung tung nữa.

Bị kéo đến Dật Thanh cung tôi mới được thả ra, dấu hồng trên cổ tay đau ghê gớm.

Hiên Viên Tiêu vút tôi lên ghế đệm, xoay người đến tủ làm bằng gỗ trắc bên tường, cầm bình ngọc lưu ly lại chỗ tôi, tầm mắt hạ xuống dừng ở cổ tay hồng hồng.

Nhìn cái chai tinh xảo trong tay Hiên Viên Tiêu, tôi bỗng nhiên cười, gương mặt nhìn hấn, dùng giọng điệu gần như là chế giễu: “Thế nào, lương tâm trời dậy sao? Vừa nãy lúc ngài nắm tay tôi sao lực đạo không nhẹ một chút đi?”

Tôi ngồi trên ghế để Hiên Viên Tiêu xoa thuốc lên cổ tay cho mình, Hiên Viên Tiêu mặt không biểu tình, vẻ mặt thâm trầm không biết đang nghĩ gì, đem cổ tay của tôi bôi thuốc một lần lại một lần, làm như không nghe thấy lời nói khiêu khích của tôi, đến lúc bình ngọc lưu ly hết thuốc mới ngừng đầu, khỏe mỗi hiện lên nụ cười nhưng trong mắt lại nặng nề, không giống tức giận, cũng không giống vui mừng, ngược lại giống như rất đáng thương, tội nghiệp.

Tôi bị hấn nhìn làm cho lòng không thoải mái, rút cổ tay khỏi tay hấn, nhìn hấn nghiêm trang, vô cùng chân thành nói: “Ta thật sự không rõ người thích cái gì ở ta, càng không cảm thấy ta đối với người có lợi ích gì, nếu người thật sự muốn dùng ta làm cái gì, người chắc chắn có thể nói rõ với ta, nếu ta có thể làm được, ta nhất định làm tốt, dù gì người cũng từng gọi ta mấy tiếng ‘Lăng tỷ tỷ’. Chỉ cần người cho ta hy vọng, đối với việc người đuổi tận giết tuyệt ta như vậy, ta cũng có thể tha thứ, người nên cho ta một cái đề mong đợi...”

“Nàng muốn mong đợi cái gì, trở lại bên người Đông Phương Cửu?” Hiên Viên Tiêu ngồi thẳng, ánh mắt nhìn thẳng con người trong như hồ sâu của Thượng Quan Lăng.

“Bây giờ người giữ ta lại sẽ là hôn quân, vì sao vẫn không chịu thả ta đi!” Tôi vừa nghe thấy lời nói mang đầy oán khí của Hiên Viên Tiêu thì trong lòng liền vô cùng không thoải mái.

“Có phải trong lòng nàng chỉ có Đông Phương Cửu, những người khác đều không thể chứa được?”

Hiên Viên Tiêu nhìn chăm chú vào tôi, tôi muốn di chuyển ánh mắt hay đổi đề tài đều không thể, nhất thời không biết sao lại có chút chột dạ, bị hắn nhìn rõ cũng là hợp tình hợp lý: “Đúng vậy, đúng vậy, chỉ có thể chứa hắn, không lẽ phải chứa người sao?”

Bỗng dưng Hiên Viên Tiêu nở nụ cười nhưng cười đến như mặt bị rút gân, ánh mắt âm trầm.

Tôi nghĩ hắn muốn ác tính phác tác, sợ hãi lui người về sau, thất lưng đụng vào lưng ghế.

“Ta sẽ không làm gì nàng cả. Nàng sợ cái gì?” Hiên Viên Tiêu quan sát bộ dạng sợ hãi của Thượng Quan Lăng, trong lòng vừa luống cuống vừa tức giận, lúc sau liền chế nhạo mà cười: “Trong thiên hạ có hàng nghìn hàng vạn người, trong lòng chứa Hiên Viên Tiêu này cũng có ngàn vạn người, nàng không chứa ta cũng không sao, không sao cả...”

Nghe Hiên Viên Tiêu nói vậy, lòng tôi càng không yên. Nhìn sắc mặt hắn thấy không biểu tình gì, nhưng lại âm trầm khiến người ta sợ hãi, tôi càng không biết nói cái gì thì tốt, đành phải gục đầu ngồi bất động.

Hai người ngồi lẳng lặng, không biết qua bao lâu, tôi không thể nhịn xuống tức giận nữa rồi, không thể không quan tâm Át nhà tôi, ngẩng đầu cẩn thận hỏi: “Người tính...”

Sắc mặt Hiên Viên Tiêu có chút lãnh đạm, liếc tôi một cái, liền nhìn thấu tâm tư tôi, lạnh lùng nói: “Nàng muốn hỏi Thượng Quan Mặc Ly?”

Tôi vừa sợ hãi lại vừa thấy kỳ lạ khiến cho khí thế bạo quân của Hiên Viên Tiêu nổi dậy, gật đầu, thanh âm phát ra càng cẩn thận: “Đúng, người định làm gì hắn?”

“Còn có thể thế nào? Động vào nàng, ta không nỡ. Dừng hắn tức giận, thì có thể rồi.” Hiên Viên Tiêu mặt không chút thay đổi trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 193: Bản tính thiện ác, thì quan trọng bao nhiêu?

“Người...” Tôi trừng mắt nhìn hắn.

“Kỳ thật ta cũng không muốn lấy hắn để xả giận, nhưng hắn phạm thượng là sự thật, không khiến trách hắn thì khó mà che miệng kẻ khác. Thế nào, nàng đau lòng?” Trên mặt Hiên Viên Tiêu hiện lên một ý cười không rõ hàm xúc, có vẻ thờ ơ nói.

“À? Ha ha.” Tôi oán hận nhìn hắn, “Ta đây trước mặt mọi người ầu ẩu với phi tử của người, còn mưu hại hoàng tử chưa ra đời, vậy saongười lại không đến trừng phạt ta để mà che miệng thế gian đi!”

“Ta nói rồi, động nàng, ta không nỡ, động hắn, ta không phải kiêng dè.” Ngoài ý muốn, trong mắt Hiên Viên Tiêu lại không có chút tức giận, vẫn là biểu cảm thờ ơ như cũ, hắn đứng dậy đi rót chén trà, bưng chén trà nghiêng mắt nhìn Thượng Quan Lăng nghĩ nghĩ, nói: “Nếu nàng ngoan ngoãn cầu xin ta, ta cũng không phải là không thể tha cho hắn lần này.”

Cầu anh, tôi thật muốn cười.

“Cầu thế nào? Quỳ xuống cầu xin? Hay là muốn đầu rạp xuống đất?” Tôi khinh thường cười nhạo một tiếng.

“Ta đây liền dùng hình với hắn, chỉ cần không chết, vẫn có thể đem trả lại người cho nàng.” Hiên Viên Tiêu nhìn tôi, chậm rãi nói.

Tôi cả kinh, mở to hai mắt nhìn Hiên Viên Tiêu, nhưng từ mặt hắn không thể nhìn ra lời này là thật hay giả, tâm tình đã bắt đầu thấp thòm không yên, lại cảm thấy có thể hắn nói dối. Không biết là nên tin hay không tin, nên mở miệng mềm giọng cầu hắn một hai câu hay là chống đỡ đến chết.

Vì thế, tôi thử thăm dò nói: “Mặc Ly là vương gia của Ngọc quốc, dù cho phạm thượng thì cũng là phạm thượng với Thiên... với hoàng đế Ngọc quốc chứ? Hôn nữ người là hoàng đế Kim quốc lại dùng tư hình đối với vương gia của Ngọc quốc, lẽ này có lẽ là không phù hợp đi?”

Hiên Viên Tiêu nở nụ cười, khoe miệng cong lên, nói: “Như vậy, nàng cảm thấy trăm sẽ để ý những chuyện này sao?” Hân nháp trà, từ ghế đứng lên, cả người từ trong ra ngoài mang theo một cỗ hàn khí toát ra ngoài, “Trăm bây giờ đi thăm Vĩnh An vương Ngọc quốc một chút, nàng cũng nên nhìn xem ta có phải là để ý những lễ nghi đó ko.”

Tôi lập tức luống cuống, vọt nhảy lên từ ghế tựa, vội vàng đuổi theo Hiên Viên Tiêu, đưa tay giữ chặt cánh tay hắn: “Ta cầu ngươi, ta cầu, được chưa?!”

Hiên Viên Tiêu nâng cằm tôi lên, trong mắt chợt lóe một tia âm ngoan, nhìn sâu vào đôi đồng tử tôi: “Thật tình cầu ta?”

Tôi bỗng nhiên cảm thấy từ thân đến tâm đều phát lạnh, chậm rì nói: “Thật tình cầu ngươi.”

“Thật tình? Nàng đã khi nào từng đối với ta thật tình? Lại đã khi nào để tâm đến thật tình của ta? Thật tình? Hừ! Nàng hãy tự cố gắng tìm đi!” Hiên Viên Tiêu một tay đẩy tôi ra, đi ra cửa.

Tôi chưa từng chứng kiến Hiên Viên Tiêu nổi giận như vậy, nhìn thấy nỗi đau tuyệt vọng trong mắt hắn khiến tôi lập tức ngây người, bị đẩy ra sững sờ một hồi mới đuổi theo hắn, nhưng Hiên Viên Tiêu đã sớm không thấy bóng dáng, mà binh lính canh ngoài Dật Thanh cung cũng ngăn không cho tôi ra ngoài.

Tôi giống như du hồn trở về trong điện, thần thờ ngồi lên ghế đã không còn độ ấm.

Chưa bao giờ đối với hắn thật tình?

Tôi....

Mới đầu, tôi quả thật đối với mọi chuyện đều giữ lại ba phần, chưa từng đối với ai thực sự thật lòng, ngay cả việc cùng Sở Sở kết bái cũng là giờ một chút thủ đoạn.

Thế nhưng....

Thử hỏi Lăng mỗ tôi đã khi nào thực lòng muốn tổn thương họ?

Lại khi nào chưa từng đặt ai vào lòng?

Dù có một chút thủ đoạn, một chút hãm hại, thậm chí một chút mưu kế, nhưng đều là để tự bảo vệ mình mà thôi.

Nếu không phải bởi vì bọn họ, tôi sao có thể hết lần này đến lần khác rơi vào nguy hiểm? Nếu không phải tôi trao tấm chân tình ra, trong khi người khác chỉ giả vờ ngoài mặt với tôi, thì tôi đâu thể thấm tới mức bị vây khốn ở nơi này?!

Chân tình?

Ha ha, Hiên Viên Tiêu, anh cũng thốt ra được câu hỏi này ư!

Nếu hủy đi hết chỗ dựa của một người, còn ép buộc người đó ở bên mình, mới gọi là chân tình, vậy Lăng mỗ tôi thật sự không có!

Không có một chút nào!

Anh tưởng rằng anh hạ mình trao tình yêu của anh cho người khác, thì người khác sẽ hân hoan đón nhận?

Ha ha, cho dù anh là thần thánh, lại còn nói tranh đấu cùng ông trời nữa ư?

Sở Sở là một cô gái tốt, thế mà chỉ vì tranh đoạt trái tim khó dò của anh, chẳng từ bất cứ thủ đoạn tâm kế nào!

Câu nói đó của anh không phải thể hiện tình yêu, mà lại vô tình hủy diệt đi những gì?

Hiên Viên bệ hạ, tất cả những gì tôi nhìn thấy trên người anh chẳng qua chỉ là lòng dạ đổi thay, cứng rắn và tàn nhẫn mà thôi.

Ẩn trong cái chân tình đó chẳng qua là suy nghĩ cố chấp không thể nào đạt được mà thôi.

Ánh nến lúc sáng lúc tối, chiếu vào nét cười trên môi, tựa như có như không.

Tôi tựa người vào ghế, mệt mỏi nhắm mắt, tôi không muốn nghĩ gì cả, chỉ mong ngủ một giấc không mộng mị đến khi trời sáng.

Trăng đã lên, tại chốn yên hoa bậc nhất Cẩm Hâm, Phong Hà lâu, bình thường mọi ngày khi đèn đuốc được sáng lên là lúc khách khứa đi vào, mà hôm nay trời còn chưa tối đã thấy người ngựa tấp nập hai bên đường bên ngoài Phong Hà lâu.

Cách mỗi hai tháng, Phong Hà lâu sẽ có một vị tuyệt đại giai nhân gây đàn ở đại sảnh. Vị giai nhân phong hoa tuyệt đại kia thật đúng là phượng hoàng trên trời bay xuống, chỉ một bức vẽ đôi mắt lưu truyền ra bên ngoài, đã khiến cả đế đô Cẩm Hâm rung động.

Từ trên xe ngựa bước xuống là các lão gia, thiếu gia, không phú cũng quý, vái chào nhau, gương mặt tươi cười, nhưng chân thì không chịu dừng lại. Một bên miệng khách khí, một bên cố sức chen về phía trước. Chỉ e chậm một bước, sẽ bị mọi người đẩy về phía sau, bỏ lỡ cơ hội được ngắm kĩ tuyệt đại giai nhân.

Cho dù, gương mặt giai nhân che sa mỏng.

Cho dù, giai nhân chỉ lộ một đôi mắt.

Một cô gái ăn mặc đơn giản, đầu đội nón có phủ sa mỏng, đi theo sau một người đàn ông mặc đồ đen từ sau cửa cẩn thận rào bước tiến vào Phong Hà lâu. Mặc dù xung quanh không có bóng người, nhưng cô gái kia vẫn đưa tay kéo thấp nón xuống.

Hai người đi tới sâu trong hậu viện, đến trước một gian lộ ra ánh đèn mỏng manh, người đàn ông mặc đồ đen nghiêng người, nói với cô gái: “Chủ nhân ở bên trong.” Nói xong hơi hơi cúi đầu với cô gái, rồi xoay người rời đi.

Cô gái đứng ngoài cửa, ánh mắt xuyên qua sa mỏng gắt gao nhìn chăm chăm vào ánh sáng lộ ra nơi khe hở giữa cửa, một lát sau, cô mới đẩy cửa, lúc tiếng ‘chi nha’ vang lên, tiếng hít thở của cô gái cũng bị nén xuống.

Áo trắng như tuyết, cổ trắng nõn như ngọc, xương quai xanh như ẩn như hiện, gương mặt che bởi mạng che mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt, cho dù đôi mắt kia luôn lộ vẻ lạnh nhạt bình tĩnh, vẫn có thể câu hồn đoạt phách, điểm sáng màu tím trong đồng tử lóe lên, yên lặng thoảng nhìn cô gái, có lẽ là do phong tình vô cùng, yêu mị khôn cùng kia, mà cô gái kia khi vừa bước vào cửa, trong nháy mắt trên trán đã thấy ẩm ướt, lòng bàn tay đột nhiên trở lạnh.

“Thế nào, quận chúa không ngồi sao?”

Rõ ràng là âm thanh êm tai như gió, thế mà người nghe lại cảm thấy lạnh cả người.

Cô gái tháo nón xuống, miễn cưỡng bản thân đối diện với người kia, cũng không phải ai khác, chính là quận chúa Sở Sở.

Người đang ngồi khẽ cong khoeo môi, cười tựa như không cười, cặp mắt nhìn chăm chú khiến Thượng Quan Sở Sở hết sức khó chịu, không vết tích chuyển đầu sang hướng khác, đến ngồi lên chiếc ghế cạnh người đó.

Thượng Quan Sở Sở mở miệng nói: “Ta chỉ là truyền lời thay người nợ, còn gặp hay không gặp là chuyện của người.”

“Ha ha, từ khi nào quận chúa Sở Sở lại biết giúp người ta hử?” Một tiếng cười khẽ theo bên môi tràn ra.

Sắc mặt Thượng Quan Sở Sở đỏ ửng, quay đầu đi chỗ khác, oán hận nắm chặt tay.

“Quận chúa vừa mới sảy thai mà còn phải vất vả tới đây gặp kẻ hèn này, có cần kẻ hèn này bắt mạch chẩn bệnh giúp quận chúa hay không?”

“Đù rồi Âu Dương Yến!” Thương Quan Sở Sở đẩy mạnh ghế đứng dậy, hai mắt trừng thẳng vào kẻ vẫn ngồi nhàn nhã kia: “Thượng Quan Sở Sở ta cho dù có thật sự xấu, cũng không tới lượt Ma Y đại nhân người tùy tiện muốn nhục thì nhục đâu.”

“Ha ha ha... Ha ha ha...” Âu Dương Yến nheo hai mắt, chân mày nhíu lại tựa như hẳn muốn kiểm chế điều gì, bả vai không ngừng rung rung, trên môi ngẫu nhiên vẽ ra nụ cười, đều là tuyệt đại châm chọc đối với người đang nổi giận trước mặt.

Mắt Thượng Quan Sở Sở phủ sương mờ, đem nón đội lên, không có dũng khí để tiếp tục ngêch ra ở trong phòng thêm một giây nào nữa, xoay người xông ra bên ngoài.

Âu Dương Yến chậm rãi đứng lên, một động tác ngắn ngủi trong nháy mắt đó cũng tạo nhĩ đến tận cùng, gạt đi nét cười còn sót lại trong mắt, ánh sáng màu tím trong mắt lóe lên.

Đây chính là nhân sinh trong mắt hân.

Ban đầu thiện hay ác không quan trọng, quan trọng là khi đã trải qua những nhan sắc thế tục ô nhiễm, đều trở thành đen, thật giống như đêm khuya nhìn lên trời đều giống nhau, bầu trời xanh cũng thành đen, mệnh mỏng bất ngát, có gì mà nghĩ không ra chứ?

***

Đêm, hoàng cung Kim quốc.

Lãnh cung.

Nhìn gương mặt Ất vẫn nhíu mày khi ngủ, tôi than nhẹ một tiếng, rồi giường đi.

Rốt cuộc cũng ngủ rồi.

Người thật quá tàn nhẫn rồi, mỗi vết thương trên người Ất đều là vết thương sâu, không phải mười ngày nửa tháng thì đừng mơ xuống giường. Trong lòng tràn ngập sự tức giận với Hiên Viên Tiêu, càng nghĩ càng tức giận.

“Khụ... khụ... khụ...” Vội che miệng lại, tôi đi nhanh ra bên ngoài. Không thể để Át nghe thấy tôi lại ho. Hắn mới ngủ được mà lại đánh thức thì không được.

Đi ra sân, nhìn thấy dưới ánh trăng là một bóng người đơn độc, thấy tôi đi ra, đôi mắt tím cong lên, nhovn miệng cười, trong giây lát, cái lạnh đầu xuân như rút hết đi, giống như trong phút chốc xuân ý đầy vườn, tiếng nói thân nhiên mang theo một chút mỉa hoặc, một tiếng rồi một tiếng thâm nhập vào lòng người.

“Lăng nhi, lâu rồi không gặp có còn nhớ kẻ hèn này không?”

Tôi nhìn hắn, từng bước từng bước tiến về phía trước, ngưng mắt nhìn hắn cười yếu ớt, trả lời: “Còn phải xem kẻ hèn đó thân phận ra sao?”

Âu Dương Yến cười ha hả hai tiếng, rồi khom người hành lễ: “Kẻ hèn ở Cửu Trọng sơn, Ma Y quán.”

Tôi cũng cười: “Yến, có phải người lần nào lên sân khấu cũng phải điểm tuyết tứ phương như vậy?”

Âu Dương Yến ngẩn ra, đôi mắt hạnh đảo vòng, ra vẻ kinh ngạc quay một vòng tại chỗ nói: “Có sao? Tại sao Yến mỗ không phát hiện ra nhỉ?”

Tôi tiến lên, dừng lại cách hắn nửa thước, chân chân chính chính khom người vái chào: “Thỉnh cầu người giúp ta rời khỏi nơi này.”

Âu Dương Yến bình thân hỏi: “Chỉ như vậy thôi sao?”

Tôi dừng lại, nhìn hắn nói: “Mang ta trở về Ngôn quốc.”

Âu Dương Yến nở nụ cười, rõ ràng nụ cười của hắn ôn hòa tựa như băng tuyết mới tan trên núi cao, nhưng sao tôi lại cảm thấy lạnh lẽo như sông băng vạn năm không tan vậy?

“Cổ độc đã phát tác?”

“....Ừ.”

“Vậy nên muốn theo ta trở về.”

“....” Tôi nuốt nước bọt, không lên tiếng.

Bỗng dưng, một cỗ nhiệt khí thổi bên tai tôi. Âu Dương Yến cách tôi rất gần, gần đến mức tôi không thể nhúc nhích, nếu không chớp mũi hắn sẽ dính vào tai tôi mất.

Hắn nói: “Cô muốn cùng ta lập tức quay về Ngôn quốc?”

Còn nói: “Lo lắng cho đệ đệ như tiên nhân kia của ta sao?”

Cười khê: “Có thể có người còn đang vội vàng hướng đến Cẩm Hâm đó.”

Run rẩy: “Nếu rời đi, sợ là sẽ không gặp được người nợ đâu.”

Bỗng nhiên, tôi đẩy mạnh Âu Dương Yến ra, mắt oán hận nhìn mặt hắn.

“Aiz aiz, không tốt, không phải cô giận đó chứ?” Đôi mắt tím nháy nháy, ý cười trong mắt nhộn nhạo.

“Bớt sàm ngôn đi, người giúp hay không đây?” Dè nén tức giận, tôi nhất quyết hỏi hắn.

Hắn cười cười, cười đến vân đạm phong khinh, cười đến không chút để ý: “Giúp, Lăng nhi đã mở miệng, sao lại có thể không giúp chứ.”

Hắn tiến lên hai bước, đem một cái hộp nhỏ nhét vào tay tôi, tôi cúi đầu nhìn thấy hộp gỗ trong tay, sững sờ.

Nhìn thấy bộ dạng không hiểu của Thượng Quan Lăng, Âu Dương Yến cười nhạt, nói: “Mỗi ngày ăn một viên, có thể ngăn chặn cổ độc lây lan.”

Tôi hoàn hồn, vội nói: “Đa tạ.”

Hắn cười cười, đôi mắt tím đảo một vòng trên người tôi: “Cảm tạ là tất nhiên, cô phải biết thuốc này quý giá biết bao nhiêu!~~” Dứt lời hắn lại đưa một bọc giấy dầu cho tôi, ngón trỏ hơi lạnh của hắn điểm lên chớp mũi tôi, đôi mắt tím đầy mỉa hoặc chớp chớp: “Bánh đan quế hoa cùng bánh đậu đỏ đó nha.”

“Đây là kẻ hèn này làm cho Lăng nhi đấy.”

Hắn cười, dúi bước khỏi tôi, tôi há mồm, nói câu cảm ơn.

Thực ra là tôi muốn nói, tôi thích bánh đậu xanh, thích đan quế hoa là người kia chứ không phải tôi.

***

Tây Vực, Sinh Từ cốc.

Cô đảo, hàn cốc.

Có tiếng ve xôn xao, có làn nước xanh biếc, có bầu trời trong xanh bao la, có bóng cây xanh mát rợp bóng, nơi này rõ ràng đang trong mùa xuân, thế nhưng trong cốc lại lưu động một tia hàn ý như là tiết trời mùa đông.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cẩn Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 194: Cổ độc tái phát, tính mạng nguy hiểm

Đây là Sinh Từ cốc, sức sống mùa xuân, giá lạnh mùa đông.

Bóng đêm dần dần sâu thẳm, ánh trăng đỏ xuống, rừng trúc nơi đây cốc, một mảnh trắng bạc.

Một người cô độc dưới ánh trăng, một dòng thu thủy ngăn cách ở giữa, hần hờ hững nhìn bờ bên kia.

Người nọ lãnh đạm như một ngọn thanh sơn, một vịnh bích thủy, trắng bạc phủ lên toàn thân hần mơ hồ quanh quẩn ánh tím trong suốt.

Một thanh niên áo vải bước nhanh về phía hần, cách hần ngoài ba trượng thì dừng bước, cung kính khom người hành lễ: “Cốc chủ.”

Nghe tiếng, người nọ ung dung quay người, đôi mắt trống rỗng không ánh sáng vừa vận dừng lại trên mắt người mới tới quan sát.

“Người tới rồi?”

Người thanh niên ngẩn ra, khom người nói: “Dạ phải.”

Người nọ hơi gật đầu, tiếp đó lộ ra một nụ cười, nụ cười thân nhiên: “Nhìn dáng vẻ của ngươi, ta còn tưởng có kẻ muốn đốt Sinh Từ cốc này của ta cơ đây.”

Người thanh niên cúi đầu: “Cốc chủ thứ tội, là thuộc hạ hấp tấp.” Lại nâng một tờ giấy nhỏ trong tay lấy từ trong vạt áo ra.

Đôi mắt trống rỗng kia dừng lại tại tờ giấy trên thân người kia một lát, hần nói: “Đọc.”

Người thanh niên mở tờ giấy, thì thầm:

“Kính gửi sư phụ: Thấy chữ như thấy người.

Sư phụ tôn vị ở trên, đệ tử Tiêu Vô bái kiến.

Người đã chiếu theo lời dặn của sư phụ giả chết ít ngày nữa sẽ tới cốc.

Đệ tử bất tài không thể bầu bạn cùng sư phụ, trong lòng sợ hãi vô hạn, mong sư phụ nể chân tình, nghe chí hướng nhỏ nhoi của ta, dùng cốt cách phi phàm, ta không khỏi rơi lệ cảm kích. Những sai lầm của ta, ta lấy làm vô cùng đau đớn.

Hì vọng trời đất thương xót tấm lòng tôn sư của ta, cho sở nguyện thể tôn của ta được toại nguyện.

Đệ tử bất tài Tiêu Vô kính gửi.”

“Vâng, cốc chủ.”

***

Kim quốc, Cẩm Hâm

Hoàng cung, lãnh cung

Cách sinh nhật thái hậu còn có ba ngày, nhưng từ sau khi Yến Tử Phương đến chỗ tôi vào bảy ngày trước, hẳn liền không có động tĩnh gì, không lẽ hẳn muốn đợi qua sinh nhật thái hậu mới lại ra tay?

Ôi, việc trước mắt tôi có thể làm cũng chỉ là chờ đợi. Không thể dựa vào bản thân, cũng không thể dựa vào kẻ khác thì chẳng phải chỉ có thể ngồi mở to mắt mà chờ đợi thôi sao.

Nhưng mà, đừng nói y thuật của Yến Tử Phương không tốt, thuốc viên hẳn đưa tôi, tinh thần tôi mỗi ngày một tốt hơn, cũng không ho nữa, cũng không sợ hàn lạnh nữa. Dù đã là mùa xuân rồi, nhưng chẳng phải vẫn còn cái hàn lạnh của tiết xuân sao?

Nhìn vào gương đồng, véo một cái, tôi có vẻ béo lên? Mặt phồng lên rồi...

Tôi đang cảm thán sự thần kỳ của viên thuốc nhỏ kia, thì lời của Tiểu Tuyết cắt ngang suy nghĩ của tôi.

“Chủ tử, tinh thần người máy hôm nay tốt rồi, mặt cũng hồng hào.” Tiểu Tuyết bưng bát cháo tổ yến đi vào: “Xem ra cháo tổ yến này thật hữu dụng, về sau, mỗi ngày nô tỳ đều nấu cho chủ tử hai bát!”

Trong gương đồng chiếu ra ý cười khe khẽ trên mặt Tiểu Tuyết, lòng tôi đau đớn, nhưng khi tôi xoay người, lại là một gương mặt lạnh lùng, ý cười của Tiểu Tuyết trong nháy mắt cũng biến mất rồi, cô ấy có chút xấu hổ liếc mắt nhìn tôi, tiếp đó rất nhanh đặt cái bát trên mặt bàn, lại lui về sau vài bước, mới mở miệng: “Chủ tử, cháo sắp nguội rồi.”

Cô ấy cúi đầu, nên tôi nhìn không rõ biểu tình của cô ấy, nhưng chỉ nghe tiếng liền biết cô bé này có tâm tình gì.

Không chút để ý liếc nhìn bát cháo kia, tôi lạnh nhạt nói: “Không muốn uống, người bưng xuống đi.”

“Chủ tử...” Tiểu Tuyết đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt nhìn tôi có sự tủi thân không nói nên lời.

Tôi vừa chuẩn bị nổi cáu với cô ấy, bóng dáng có chút run rẩy của Át đã đi tới, hẳn nói với Tiểu Tuyết: “Ta và chủ nhân có chuyện cần nói, người ra ngoài trước đi.”

Tiểu Tuyết chần chừ một lát, cuối cùng quay người rời đi, nhưng chưa cầm bát cháo đi.

“Cần gì phải làm như vậy?”

Át thở dài gần như không thể nghe thấy, khi tôi ngẩng đầu lên bắt gặp đôi mắt dịu dàng như nước hồ thu.

Tôi không biết làm thế nào, chỉ có thể cúi đầu xuống.

Trầm mặc hồi lâu, tôi mới nhớ ra có việc quan trọng chưa nói với Át.

Tôi ho nhẹ một tiếng, gương mặt nhìn Át, ngoắc ngoắc tay bảo Át ngồi gần tôi hơn, miệng tôi gần như sắp dán lên tai hắn rồi. Khoảng cách gần như vậy làm tôi cảm nhận được sự khó chịu của Át, cái cổ cứng ngắc của hắn chính là bằng chứng rõ nhất. Không còn cách nào khác, tôi lại kéo khoảng cách ra một chút, thật sợ cái cổ cứng ngắc như vậy của Át có thể bị chuột rút...

Tôi hạ giọng, gần như không thể nghe thấy: “Mạc Ly, mấy ngày này ta hẳn có thể rời khỏi nơi này, đến lúc đó, huynh cũng tìm một cơ hội rời đi đi.”

Át phía đối diện đột nhiên tròn trừng mắt, tôi nhất thời không phản ứng lại, rất lâu sau, tôi lại ho nhẹ một tiếng, nói: “Đừng lo cho ta, ta đi Ngôn quốc có chuyện nhất định phải làm. Còn huynh, thay ta đi Sinh Tử cốc ở Tây Vực một chuyến.”

“Ta ghét như thế này.” Ghét lại phải chia lìa!

Nghe Át nói như vậy, tôi thực sự cả kinh thiếu chút từ ghế tựa nhảy dựng lên. Đầu mày Át hẳn có thể so với ngọn núi nhỏ, trong đôi mắt dịu dàng đều là phiền muộn.

Tôi ngốc nghếch chớp mắt mấy cái, nhất thời không biết nói gì tiếp theo. Một lúc lâu sau mới giật nhẹ khóe miệng lộ ra một nụ cười ba phải, thế nào cũng được: “Không có gì, nếu huynh không muốn thì không cần đi đâu...”

“Ta đi.”

“... Không có gì, nếu huynh không muốn thì không cần đi đâu.”

“Ta đi.”

...Nói đến như thế tôi cũng không cần nói gì nữa, Át nhà tôi nói chung không có tật xấu lớn gì, ngoại trừ quá bướng bỉnh, cố chấp, mấu chốt là sự bướng bỉnh cố chấp của hắn là loại ngầm ngầm, âm i khó phát hiện ra, nhưng một khi đã bướng lên thì không có cách gì. Tôi đành gần kề hắn một chút, căn dặn hắn đi Sinh Tử cốc làm gì: “Nói với cốc chủ kia chủ nhân của hắn sắp chết rồi, bảo hắn nhanh đến Ngôn quốc cứu người...”

Tôi không thể không dừng lại, bởi tai của Át đột nhiên rời xa miệng tôi. Tôi tưởng rằng hắncảm thấy kỳ quái là cốc chủ của Sinh Tử cốc, cũng chính là sư phụ của Yến Tử Phương và Khanh Trần, sư phụ của bọn họ đã chết từ lâu. Vì có gì tôi còn sai hắn đi tìm. Tôi vừa muốn mở miệng giải thích, Át nhà tôi

bất thành linh ngẩng đầu sắp lại, suýt chút nữa đụng phải cái mũi đạt tiêu chuẩn của tôi, tôi bị đôi mắt đột nhiên tròn trĩnh giống lục lạc dọa một trận, vô thức muốn lui về sau, kết quả lại bị đôi cánh tay rắn chắc của Ất tóm lấy: “Sau khi đưa hấn đi Ngôn quốc, thì sẽ không chia lia nữa, có phải không?”

Khóe miệng tôi cuống quýt giật giật vài cái, trán mồ hôi nhảy lên, dốc sức thở ra một hơi, cuối cùng cũng thoải mái một chút. Tôi còn cho rằng là chuyện ghê gớm gì, phản ứng của Ất dọa chết tôi rồi.

Tôi đau đầu: “Phải, phải, sẽ không chia lia nữa!”

Đôi mắt như lục lạc thoáng chốc lại trở nên dịu dàng như nước hồ thu, nhưng đôi tay tóm lấy tôi vẫn chưa hề buông lỏng.

Ta cười cười, nâng tay chuẩn bị tự mình thoát khỏi, nhưng ngay lúc này tay trái truyền đến một trận đau đớn, nỗi đau này đến quá nhanh, quá mãnh liệt, trước mắt tôi sẫm sẫm nửa đầu muốn ngất đi.

“A...” Tiếng kêu này không phải loại rên rỉ, mà là chân chính gào lên. Tôi căn bản không có thời gian không có sức lực để nén tiếng kêu gào trong miệng xuống, tiếng gào liên tục thiết tha như thể xé rách mà ra.

Ất nhất thời ngẩn ngẩn ra, chỉ hai giây chần chừ, vội vàng kéo Thượng Quan Lăng mất hết sức lực vào lòng, tay run run lau mồ hôi lạnh chảy ra trên trán Thượng Quan Lăng, ngay cả giọng nói cũng run rẩy: “Sao thế? Làm sao thế?!” Xoay đầu hướng ra ngoài phòng hét to: “Tiểu Tuyết! Thái y! Mau đi tìm thái y đến!”

Tiểu Tuyết một cước đạp cửa, nhìn thấy cảnh này, không chút do dự quay người, thi triển khinh công, trong nháy mắt rời đi.

Cánh tay đau quá...

Tim cũng rất đau...

Hít thở cũng khó khăn...

Quá khổ cực, làm sao bây giờ...

“Rất cuộc là làm sao vậy....”

Tiếng rên rỉ của Ất từ đỉnh đầu tôi truyền tới, tôi cố mở mắt, muốn cười với hấn, nhưng không hiểu một giọt đắng chát trong chớp mắt rơi vào mắt trái tôi, tôi không thể không nhắm mắt, những giọt đắng chát kia song lại từ khóe mắt tôi trào ra.

Tôi biết rõ, đó là gì.

Nhưng tôi muốn giả như không biết gì,

Tôi cố gắng mở miệng, tôi muốn nói: Đừng buồn.

Tôi hiểu được đây là cổ độc phát tác.

Lần thứ hai.

Có lẽ tôi có thể chống đỡ qua lần này, đừng lo lắng.

Trái tim tôi, một hồi lại một hồi quặn đau, tôi căn bản không nói nên lời, ra sức mở miệng chẳng qua cũng chỉ là hé ra một kẽ hở mà thôi.

“Đừng nói! Đừng mở miệng nữa!—”

Ất dường như phát cuồng bịt miệng của tôi, một bàn tay lại tăng thêm một bàn tay.

Tôi không rõ hấn đây là vì sao, hấn như thể làm tôi hít thở càng khó khăn hơn, thật khổ cực...

Hấn rút một bàn tay xé y phục trên thân mình, cuối cùng y phục của hấn bị xé ra một mảnh, tay hấn cầm mảnh vải run rẩy, làm tôi hiểu được tại sao hấn phát cuồng — Tay cầm máu, tám vải đỏ thẫm..

Ồ, hóa ra là tôi thổ huyết, trách không được cảm thấy trong miệng có mùi tanh của máu.

Ha ha, thật khổ mà...

***

Cùng lúc đó, tân chủ của Ngôn quốc đã thuận lợi tiến vào Cẩm Hâm, còn có một đội kỵ mã đang trên đường vội vàng tiến về Cẩm Hâm.

Cờ hiệu của đội kỵ mã trong gió phấp phất phiêu đảng, trên cờ hiệu một chữ ‘Cửu’ màu vàng giương xoay thiêu đốt ánh nhìn của mọi người, giống như cuồng long bay lượn trên trời.

Bên trong xe ngựa.

Đồng Phương Cửu một thân áo kim, giống như mặc áo giáp hào quang đầy trời, chói mắt mà lại ấm áp.

Hắn dựa trên giường nhỏ, trong tay cầm sách.

Bỗng dưng, tay cầm sách run rẩy, đồng thời đầu mày siết chặt, tay còn lại ấn ngay trên ngực, sắc mặt cũng chợt lạnh đi.

Đồng Phương Cửu dánh về trăm mặc hồi lâu, cuối cùng buông cuốn sách trong tay ra, trăm giọng hướng ra phía ngoài kêu : “Y Y.”

Y Y nhẹ nhàng vén màn gấm, khom người đi vào, “Gia, có gì phân phó?”

Đồng Phương Cửu cúi đầu trăm ngâm một lát, nói: “Chuẩn bị ngựa cho gia, gia phải...”

Y Y phảng phất hiểu được ý tứ của Đồng Phương Cửu, mỉm cười, nói: “Gia, cứ theo tốc độ này ba ngày nữa chúng ta có thể tới Cẩm Hâm, gia không cần sốt ruột như vậy...”

“Chuẩn bị ngựa cho gia!” Đồng Phương Cửu nhướng mắt, mắt phượng lạnh lùng, “Các người gấp rút lên đường như cũ, gia cười khoái mã tiến vào Cẩm Hâm trước.”

“...Vâng.” Y Y bị ánh mắt của Đồng Phương Cửu dọa, vội đáp lại lui ra ngoài.

“Cười khoái mã ngày đêm thần tốc hai ngày có thể đến rồi. Có lẽ, một ngày rưỡi cũng đủ rồi...” Đồng Phương Cửu nào có tâm tư lo thuộc hạ của mình có phải bị về mặt tàn bạo của mình dọa rồi hay không, một lòng một dạ đều đang tính toán làm sao để đi nhanh hơn.

Đồng Phương Cửu cảm thấy cảm giác vừa đánh bất ngờ ở ngực mình rất không tốt. Hắn mơ hồ cảm thấy, nếu hắn không nhanh hơn, nhanh hơn nữa, hắn nhất định sẽ phải hối hận.

Rất hối hận.

Nhưng, ngàn tính vạn tính, sức người luôn khó mà thắng trời được.

Nhưng, Đồng Phương Cửu không thể biết.

Có thể, cứ cho là hắn biết, lấy tính cách của hắn cũng sẽ đi đánh một trận đi.

***

Hoàng cung Kim quốc, Ngự thư phòng.

“Âu Dương Yến tới chưa?” Hiên Viên Tiêu cuối cùng dừng bước, quay người nhìn Thập Tứ đang quỳ trên mặt đất bẩm báo. Hắn đã ở Ngự thư phòng đi đi lại lại hai canh giờ rồi.

“Theo như thuộc hạ của Thập Nhất điều tra, Âu Dương Yến khoảng một canh giờ nữa sẽ tới Cẩm Hâm, hiện tại hắn là đang ở nhà trọ Ngõn quốc nghỉ ngơi.”

Hiên Viên Tiêu đầu mày nhíu chặt, hắn luôn cảm thấy có chỗ nào đó không ăn khớp, nhưng hắn của giờ phút này làm sao còn có được bình tĩnh cùng cẩn thận của ngày thường. Hai canh giờ trước đã không còn cái gì rồi, hắn hiện giờ là tên mạng phụ cái gì cũng nguyện ý tin tưởng, chỉ cần người nọ nói hắn có thể cứu được Thượng Quan Lăng.

Không có một chút chần chừ, hắn phân phó Thập Tứ: “Người hãy phái người đi mời Âu Dương Yến nhập cung!”

Thập Tứ ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Tiêu, dừng lại một lúc, hắn nói: “Hoàng thượng, Âu Dương Yến từng là thân phận Ngõn vương, chúng ta hôm nay mời hắn vào cung có phải không ổn hay không?”

Hiên Viên Tiêu tròn hai mắt, giận dữ nói: “Trăm bất kể hắn có thân phận gì, chỉ cần hắn là Ma Y là được! Bất chấp dùng cách gì đưa người nhập cung cho trăm, lập tức!”

Thập Tứ cuống quýt cúi đầu, nói: “Vâng, thuộc hạ lĩnh mệnh.”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 195: Cứu hay không cứu, không phải ở kẻ hèn này

Hoàng cung nước Kim, Dật Thanh cung.

Trong điện, thái y đang quỳ dưới đất.

Ngoài điện, cung nhân loạn thành một đoàn.

Bất kể ai đi vào trong Dật Thanh cung, mặt mày đều nghiêm túc, mỗi người đều vì người đang hôn mê bất tỉnh nằm trên giường rồng kia mà cầu nguyện.

Cầu nguyện người đó bình an vô sự, nếu không thì bọn họ không biết mạng mình có sống lâu hơn người đó một khắc nào không.

Nguy cơ trùng trùng, chính là tiếng lòng của tất cả những người ở Dật Thanh cung.

Hiên Viên Tiêu mang theo tiếng gió xông vào tấm cung của chính mình, không thềm để ý tới thái y đang quỳ dưới đất, đi thẳng tới chỗ người đang nằm trên giường.

Triệu viện sử nhìn thấy Hiên Viên Tiêu đến, vội tránh sang một bên, âm thầm lấy ống tay áo lau mồ hôi trên trán: “Vi thần bái kiến hoàng thượng.” Nhưng mà, vừa lau xong mồ hôi lại chảy ra ròng ròng.

Không hài lòng vì bị người khác chiếm mất vị trí tốt nhất, Hiên Viên Tiêu lạnh lùng hỏi: “Thượng Quan Mặc Ly, người không nhìn thấy trẫm sao?”

Thượng Quan Mặc Ly không quay đầu lại, mà cũng lười chả buồn nói, tầm mắt chưa từng rời khỏi khuôn mặt của Thượng Quan Lăng nửa phân. Đôi tay cũng không nhàn rỗi, lúc thì lau mồ hôi trên trán nàng, lúc thì lại vuốt tóc nàng ra đằng sau.

Những hành động này theo trong mắt của Hiên Viên Tiêu thật là khiến người ta phẫn nộ, cuối cùng hắn không thể nhịn được nữa, ý vào mình là người có uy quyền độc nhất vô nhị ở Kim quốc, hắn ra lệnh: “Trẫm ra lệnh cho ngươi...”

Thượng Quan Mặc Ly dường như rất bất mãn, lúc hắn quay đầu nhìn sang Hiên Viên Tiêu thì đầu lông mày nhíu chặt.

“Ngươi nói nhỏ một chút!” Thanh âm tuy nhỏ, nhưng cũng có thể nghe ra trong lời nói kèm theo sự bất mãn sâu sắc.

Để tránh cho người nào đó lại tiếp tục to tiếng, Thượng Quan Mặc Ly lùi ra hai bước, nhường chỗ cho người nào đó.

Hiên Viên Tiêu trừng to đôi mắt giận dữ nhìn Át một hồi, cuối cùng cũng nhìn xuống xúc động muốn gào thét, nhếch môi đầy ác ý đi đến chỗ Át nhường cho bá đạo ngồi xuống.

Một lát sau, Hiên Viên Tiêu mới nhớ tới việc phải tìm Triệu Viện Sử không biết đang trốn ở góc nào, “Triệu viện sử, Triệu Trung Đồ!”

Triệu viện sử vừa nghe thấy bị hạ gọi, liền lau mồ hôi lạnh đang đột nhiên xông ra. Hắn tất nhiên biết, hoàng thượng gọi hắn là vì cái gì, nhưng cũng chính vì hắn biết nguyên nhân nên mới lo sợ.

“Có vi thần...” Hắn run rẩy đi ra khỏi góc tối, vừa thoáng nhìn thấy thánh nhan liền quỳ xuống.

“Tại sao nàng vẫn chưa tỉnh? Thái y viện các ngươi không có lấy một ai hữu dụng ư?”

Triệu Viện Sử nhanh chóng dập đầu xuống đất, kính sợ nói: “Thần lo sợ! Vi thần biết tội!...”

“Trẫm không muốn nghe những cái này, chớ trẫm biết khi nào nàng có thể tỉnh lại?”

“Vi thần... Vi thần...” Mồ hôi trên trán hắn nhỏ cả xuống đất. Giờ phút này, Triệu Trung Đồ thật sự hối hận vì lúc trước đã lựa chọn làm thái y.

“Hoàng thượng, người chấp vấn như thế thì Triệu viện sử làm sao trả lời được?” Thái hậu khoan thai đi đến, thái độ ung dung trước sau như một.

Hiên Viên Tiêu nhìn thấy thái hậu thì bình tĩnh hơn ba phần, không còn nổi nóng, nén cảm xúc, hạ giọng hỏi: “Rốt cuộc là như thế nào? Ngươi thành thực nói cho trẫm nghe.”

Triệu viện sử nuốt nước bọt, vẫn cúi đầu như trước, bẩm báo: “Độc trên người Lăng chủ tử đã thâm nhập vào lục phủ ngũ tạng, nên vẫn hôn mê bất tỉnh, chỉ sợ không lâu nữa độc sẽ ngấm vào tâm mạch, khi đó...” Lại nuốt nước miếng, lấy lại dũng khí, rồi nói tiếp: “Sợ đến lúc đó, cho dù có là Đại La thần tiên đi chăng nữa thì cũng hết cách...”

Nhất thời, Dật Thanh cung im lặng một cách đáng sợ, chỉ có Át tay chân vẫn bận rộn như trước, nhưng ý cười dịu dàng luôn hiện trong ánh mắt của hắn không còn sáng lên nữa.

***

Cầm Hâm, hành quán Ngôn quốc.

“Chủ thượng, bữa tối hôm nay dùng ở đây hay là quay về nội đường dùng?” Một người gầy gò, thân mặc áo vải màu xanh, hơi cúi đầu, cung kính hỏi.

Một người thân mặc áo lụa trắng dài, lơ đãng xoay người, một cành mai đỏ lặng yên nở rộ ở trên vạt áo.

Khỏe môi hơi nhếch lên, núm đồng tiền phía bên phải như ẩn như hiện, một cặp mắt dường như có mâu quang tím cười như không cười: “Hôm nay miễn ăn tối đi.”

Người áo xanh sừng sốt, dùng dư quang ánh mắt nhìn chủ nhân áo trắng, cúi đầu thấp xuống nói: “Dạ.”

Lát sau một tiếng cười khê vang lên, hần thờ ơ nói: “Bữa tối hôm nay bốn tọa e rằng sẽ dùng ở trong cung của Hiên Viên Tiêu.” Ngừng một chút, hần lại nói: “Tiêu Vô, người đi báo cho Phong Khiếu, gọi Liệp Phong đường chuẩn bị cho ta một cỗ xe ngựa lớn thật tốt, bốn tọa e rằng không cần chờ đến ngày sinh nhật của thái hậu Kim quốc, chúng ta đã có thể trở về Kinh.”

Tiêu Vô còn chưa kịp cân nhắc thâm ý trong lời nói của vị cung chủ cao thâm khó dò của hần thì đã nghe thấy người hầu ở ngoài cửa bẩm báo: “Khởi bẩm vương thượng, Hiên Viên đề sai người mang thiệp mời đến đây.”

Nghe vậy, khỏe môi người nào đó cong lên một chút, nụ cười khê khàng yếu ớt kia cuối cùng cũng có thể thấy rõ ràng.

“Cho người đó vào.” Trong lời nói thản nhiên của hần mang theo ý cười khó mà có thể phát hiện ra. Một chút khoe khoang đối với việc xảy ra đúng như trong ý liệu, chút khoe khoang không cần người khác thấy được.

“Thuộc hạ cáo lui trước.” Tiêu Vô ngẩng đầu lên...

Gương mặt đã từng chứa đầy không biết bao lần sợ hãi bất an, đôi mắt không biết đã từng hàm chứa bao nhiêu lần nước mắt, đôi môi đã từng sợ sệt gọi không biết bao nhiêu người là chủ tử, con người ấy từng lấy một cái tên tầm thường, Tiểu Tặc Tử.

Tiêu Nguyên lui ra ngoài, cùng với Thập Tứ hầy còn thờ hớn hèn lướt qua.

***

Thiên hạ bây giờ đều biết, cung chủ của Bì Ngạn cung Âu Dương Yến chính là Ngôn vương mới, nhưng những người có thể biết được tân Ngôn vương chính là Ma Y đại nhân của Ma Y quán Cửu Trọng sơn thì chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Đương nhiên, Hiên Viên bệ hạ trước giờ không gì không thể tự nhiên là được liệt trong số người đếm trên đầu ngón tay đó.

Khi Hiên Viên Tiêu cho Thập Tứ đi mời gấp Âu Dương Yến tới để chữa bệnh cho Thượng Quan Lăng, hần cũng không chắc chắn. Chưa kể đừng nói đến hiện giờ Âu Dương Yến đã lên ngôi vua, ở trên vạn người, chỉ dựa vào cái danh hiệu Ma Y này, Hiên Viên Tiêu cũng chưa dám khẳng định là hần sẽ đến.

Khiến cho Ma Y này chữa bệnh so với lên trời còn khó hơn.

Tìm hần đã khó, muốn cầu xin hần chữa bệnh còn khó hơn, mà cứu sống hay là trị chết thì không ai dám chắc.

Ma Y cứu người còn phải xem tâm trạng. Tâm trạng không tốt, không cứu; tâm trạng rất tốt, cứu sống rồi lại giết chết, cũng không phải không có khả năng.

Hiên Viên Tiêu đang đánh cuộc, đánh cuộc rằng Âu Dương Yến sẽ đến. Âu Dương Yến từng vì Thượng Quan Lăng cầu xin mà ra tay cứu Sở Sở, lại còn giúp Thượng Quan Lăng giả chết rời Ngọc quốc, nên lần này hần nhất định cũng sẽ đến. Nếu hần đánh cuộc sai, hần sẽ lấy tư cách là hoàng đế Kim quốc tự mình đi thỉnh cầu, hần dùng tương lai mười năm hòa bình của hai nước để đề nghị vị tân nhiệm của Ngôn quốc ra tay tương cứu.

Không tiếc thứ gì.

Nên nói là, hần có thể hy sinh tất cả mọi thứ hần có thể.

Nhưng trong thế giới của Hiên Viên Tiêu, luôn luôn có thứ hần không thể từ bỏ.

Chỉ là vì gánh nặng trên lưng hần quá to lớn.

Hiên Viên Tiêu nhìn Thượng Quan Lăng đang hôn mê bất tỉnh không hề có cảm giác, trong đôi mắt vàng hàm chứa quá nhiều thứ, trong lòng bình tĩnh giống như là trống rỗng, ngay cả thờ cũng nhẹ.

Sự yên tĩnh sắp làm cho người trong cung Dật Thanh cung cảm thấy ngột thở, cuối cùng bởi vì một người kia đến mà mang lại một làn không khí tươi mới.

“Hoàng thượng, Ma Y đại nhân đến.”

Giọng của Thập Tứ không lớn, nhưng khi truyền từ ngoài điện vào trong điện, mọi người đều vì những lời này mà thở phào nhẹ nhõm một tiếng.

Cho dù chỉ là một hơi nhẹ nhõm.

Lại hai canh giờ nữa.

Trời đã tối.

Bữa tối? Ai còn nhớ đến việc đó nữa chứ?

Ngay lúc Âu Dương Yến đẩy cửa phòng ra, Hiên Viên Tiêu vốn như đang trong trạng thái ngủ say, lại như có thần linh gọi về, liền bật dậy khỏi ghế đi qua chỗ Âu Dương Yến.

Át vốn đang ngồi cạnh ở cửa, dùng cặp mắt như cúng bái thần linh mà nhìn Âu Dương Yến.

Âu Dương Yến cười thầm trong lòng. Thế này như thể hắn được sùng bái như một vị thần linh tối thượng, làm cho hắn cảm thấy có một chút lâng lâng. Nhưng chỉ một chút mà thôi.

Một cặp mắt hồ hững đáo qua mọi người, ngang ngược dừng lại ở trên mặt của Hiên Viên Tiêu, hắn khẽ nói: “Người không liên quan có thể lui xuống.”

Hắn bây giờ đang vượt quá chức phận, sao hắn có thể ở địa bàn của Hiên Viên Tiêu mà thay hắn ra lệnh. Nhưng Hiên Viên Tiêu một chút cũng không có cảm giác, hắn mở miệng lặp lại lời Âu Dương Yến: “Ra ngoài hết đi.”

Thái y, cung tỳ, thái giám nối đuôi nhau ra ngoài, đại điện vắng vẻ chỉ còn lại bốn người.

Chỉ còn một người là thái hậu hãy còn đang ngồi, bà nghiêng đầu cười yếu ớt hỏi Âu Dương Yến: “Ma Y cần ai gia lánh đi sao?”

Âu Dương Yến tìm được chỗ ngồi xong, mắt cong lên, nói: “Thái hậu sao có thể là người không liên quan được. Chuyện lát nữa Yến muốn nói, e rằng còn phải cần thái hậu nói hộ một câu công bằng chứ.”

Thái hậu cười, nhăm nháp tách trà.

Át thả lỏng thân thể cứng ngắc, lưng hơi dựa vào ván cửa phía trên, nhìn Âu Dương Yến chăm chăm không chớp mắt, hắn sợ bỏ qua bất kỳ biểu hiện gì của Ma Y, vì có lẽ đó sẽ là tin tức quan trọng.

Một lúc lâu sau, lúc chân mày của Hiên Viên Tiêu đã kết thành một khối, Âu Dương Yến mới không để ý nói: “Đầu tiên, Yến muốn hỏi Hiên Viên bệ hạ, bệ hạ có muốn cho người này sống không?” Một đôi mắt tím yêu mị nhìn chăm chăm Hiên Viên Tiêu, dường như muốn nhìn thấu linh hồn hắn.

Mắt vàng hiện lên một tia sát khí, Hiên Viên Tiêu nuốt chút nữa thì nổi nóng, khoe miệng run rẩy nhiều lần, lạnh lùng trả lời: “Đương nhiên là trẫm muốn nàng sống! Nàng phải sống cho trẫm!”

Âu Dương Yến vẫn cười lơ đãng như trước, ngược lại quay về phía Át, cũng hỏi với ngữ điệu như vậy: “Vĩnh An vương gia phải là cũng tán đồng với cách nghĩ của Hiên Viên bệ hạ hay không?”

“Nếu như không phải để cứu người thì ta cũng không nhờ đến Ma Y đại nhân. Giết người, sợ rằng Thượng Quan Mặc Ly còn thuần thực hơn Ma Y đại nhân một chút.” Giọng của Át không lớn, giọng điệu ôn hòa, biểu đạt từng câu từng chữ rõ ràng không vội vàng nóng nảy. Chỉ là ý cười trong mắt, giống như cái lạnh đầu đông.

Thái hậu vẫn chuyên tâm nhấp nháp trà như trước.

Lại qua một lúc lâu, Hiên Viên Tiêu không chịu nổi, đi đến bên người Âu Dương Yến, trầm giọng nói: “Người hỏi cũng đã hỏi rồi, bây giờ cũng nên nói cho chúng ta biết nàng thế nào chứ!”

Âu Dương Yến nâng mắt lên, nhìn vào mắt Hiên Viên Tiêu, “Cũng không phải là không thể cứu nàng ấy, chỉ sợ Hiên Viên bệ hạ không cho kẻ hèn này cứu.....”

“Âu Dương Yến, ngươi rút cuộc là muốn trẫm làm thế nào?” Hiên Viên Tiêu nóng nảy, hô thẳng tên húy của Ngôn vương bệ hạ.

Tuy nhiên, hai người khác ở phòng trong không hề chấn kinh chút nào.

“Ha ha, bệ hạ đừng gọi kẻ hèn này như thế. Thân phận của kẻ hèn hiện tại là Ma Y, tên là Yến Tứ Phương!~~” Cũng không biết Âu Dương Yến là thật sự để ý, hay chỉ là nhân rồi đi đầu ghẹo vị Hiên Viên bệ hạ đã bị lừa gạt thiếu đến sắp sụp đổ rồi.

“Chỉ cần Ma Y đại nhân có thể cứu chủ nhân, Ma Y đại nhân có bất kể yêu cầu gì, Mặc Ly thế sẽ liều mạng để hoàn thành giúp đại nhân.” Át đứng thẳng lưng, tiến thêm vài bước, đứng đối diện gần với Âu Dương Yến.

Âu Dương Yến vỗ tay khen: “Được!” Dùng khoe mắt liếc nhìn Hiên Viên Tiêu, “Hiên Viên bệ hạ cần phải học tập khí phách của Vĩnh An vương rồi!”

Âm thanh bẻ khớp xương răng rắc vang lên một cách rõ ràng, Hiên Viên Tiêu rú mắt, buồn bực lên tiếng: “Ngươi nói đi, trả đáp ứng!”

“Tốt!” Âu Dương Yến không chút do dự đáp, “Hiên Viên bệ hạ đơn giản chỉ cần để kẻ hèn này mang nàng đi, mặc dù ta không thể cam đoan là nàng có thể sống lâu trăm tuổi, nhưng ít ra lúc ta còn sống, nàng chắc chắn sẽ không về châu Phật Tổ trước ta đâu.”

“Cái gì?! Không được! Không thể được! Trả không cho phép!” Một câu kinh hãi, ba câu phủ định. Lời của đấng thiên tử là nhất ngôn cửu đỉnh, nhưng mà cũng chỉ mới nuốt lời trong giây lát mà thôi.

Nhất thời không ai mở miệng, chỉ có một tiếng vang nhỏ, là tiếng đặt tách trà lên trên mặt bàn thôi.

“Không biết khi nào thì Ma Y đại nhân muốn mang người đi?” Thái hậu khẽ mở môi đỏ, ôn nhu cười.

“Đương nhiên là càng nhanh càng tốt.” Âu Dương Yến cười rất vui vẻ, mắt cong thành hình lưỡi liềm.

“Trăm bảo không được.”

“Hoàng thượng, chính con nhận lời Ma Y đại nhân trước, cho dù là người bình thường cũng không được nuốt lời, huống chi con lại là thiên tử nhất ngôn cửu đỉnh.” Thái hậu nhàn nhạt lướt qua Hiên Viên Tiêu không chịu khuất phục, “Huống chi, Lăng nha đầu có thể sống tiếp mới là điều quan trọng nhất, không phải sao?”

Hiên Viên Tiêu trừng mắt không phục: “Âu Dương Yến hán nếu có thể chữa bệnh thì ở đâu chả chữa được? Hán rõ ràng là....”

“Ôi chao, bệ hạ nói sai rồi, mặc dù ta có thể dùng máu của để nuôi nàng. Nhưng, kẻ hèn này là người Ngôn quốc, mong bệ hạ lượng thứ cho ta.”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 196: Gió bụi tràn lan, làm bắn trắng sáng

Ngụ ý của Âu Dương Yến là, ta là Ngôn vương, ta không ở Ngôn quốc chẳng lẽ lại ở Kim quốc của người xưng vương sao?

Hắn giữ nguyên nụ cười chậm rãi nói xong.

Trong phút chốc, cả ba người hoàn toàn ngây ngốc.

Hiên Viên Tiêu như thế nào cũng không nghĩ tới muốn cứu nàng phải dùng máu của Âu Dương Yến... Trong đầu hắn hỗn loạn thành một đống, không tìm được lời nào để nói.

Lão thái hậu nhìn Hiên Viên Tiêu đang mờ mịt không biết làm sao, không biết sao trong lòng bỗng nhiên chua xót, bà có xúc động rất muốn đi lên ôm lấy đứa nhỏ của bà. Chỉ là, bà bất cứ lúc nào cũng bình tĩnh tao nhã, vẫn nhận được một màn ‘quy củ’ này.

Bà chỉ nhẹ giọng gọi một câu: “Hoàng nhi...” Mà không phải là hoàng thượng.

Hai tay Át đan vào nhau lại tách ra, phân phân hợp hợp rất nhiều lần. Sau một lúc lâu, Át cuối cùng cũng dừng lại hành động hoàn toàn không có ý nghĩa này, ngăn người nhìn về phía Âu Dương Yến, lộ ra nụ cười có chút suy yếu: “Nàng cả đời này đều phải tiếp tục như vậy, phải không?”

Âu Dương Yến nở nụ cười, lạnh nhạt trả lời: “Đúng vậy.”

Át đột nhiên nghĩ đến cái gì, trong mắt bỗng bừng sáng ngời lên: “Chẳng phải Huyền Cơ lão nhân sẽ có biện pháp khác hay sao?”

Âu Dương Yến lúc này cười đến cả vai cũng run rẩy: “Đúng vậy, đúng vậy nha, nếu như là sự phụ của kẻ hèn này còn sống, nói không chừng thật sự sẽ có biện pháp đó, ha ha...”

Ánh sáng lóe lên rồi lại biến mất, trong mắt Át toàn là màu xám mờ mịt.

“Đu rồi!” Hiên Viên Tiêu hét lên một tiếng, tựa như ngực đã thoải mái một chút, ít nhất hắn có thể hít thở.

Âu Dương Yến giật nhẹ khóe miệng, nhìn về phía Hiên Viên Tiêu, “Cho nên?” Ngươi là đáp ứng, hay là không đáp ứng?

Ai cũng không đoán được, Hiên Viên Tiêu thế nhưng không nói một lời, bước đi ra ngoài.

“Này?!...” Âu Dương Yến trừng đôi mắt hạnh thật lớn, nhìn theo bóng lưng Hiên Viên Tiêu sắp biến mất.

Lão thái hậu nhẹ nhàng mở miệng: “Ma Ykhi nào muốn rời đi, liền có thể rời đi.”

Âu Dương Yến mím môi nở nụ cười, thì ra đây là đáp án của Hiên Viên Tiêu. Ha ha, nói ra thì có làm sao đâu, đây quả thật là không hợp tác với ta.

Hắn xoay người nhìn về phía lão thái hậu, cổ hơi hơi cong, mặt mày mang theo ý cười: “Đa tạ thái hậu chỉ điểm.”

Thái hậu cười yếu ớt, ánh mắt lướt qua Ất đang ngăn người một mình như cũ, trở lại trên người Âu Dương Yến, ôn nhu nói: “Ai gia hồi cung trước, Lãng nha đầu liền trông cậy vào Ma Y đại nhân.”

“Khách khí.” Mặt tím cong lên, ôn hòa lễ độ.

“Kẻ hèn này vẫn muốn đi vào xem Lãng một chút...” Nhân châu xoay động, khóe môi Âu Dương Yến hơi hơi cong lên mấy độ, “Trông nom Lãng nha đầu, Vĩnh An vương cùng kẻ hèn này đi vào, hay là muốn trầm tư ở chỗ này?”

Trong thoáng chốc Ất nghe được có người gọi mình, mờ mịt ngẩng đầu liền bắt gặp con người như cười như không của Âu Dương Yến. Hắn thật sự hoàn toàn không nghe Âu Dương Yến nói gì, chỉ là mơ hồ có phản ứng với ba chữ Vĩnh An vương mà thôi, thấy Âu Dương Yến nhìn mình chằm chằm, Ất cũng không có cảm giác quá lớn. Bỗng nhiên, trong đầu hắn lại xoay quanh mấy chữ: Thay ta đi Sinh Tử cốc một chuyến.

Thay ta đi Sinh Tử cốc một chuyến! Đúng rồi! Nói không chừng là nàng đã biết Huyền Cơ lão nhân không chết, nói không chừng chính là nàng muốn mình đi mời Huyền Cơ lão nhân tới cứu nàng!

Chỉ trách mình lúc ấy nhất thời tức giận không cho nàng nói hết lời, bằng không...

Ất thờ dãi một tiếng nặng nề, lại nhìn hai tròng mắt Âu Dương Yến, màu xám nặng nề dần rút đi, ngược lại thay vào đó là tia sáng kiên định: “Vậy chủ nhân trước hết nhờ cậy vào Giáp rồi, cũng chẳng còn mấy ngày nữa ta sẽ tự mình đi đón chủ nhân trở về.”

Âu Dương Yến nghe xong lời nói của Ất, thật sự cũng không hiểu ra sao. Hắn dù sao cũng từng làm việc chung với Ất, trong mắt hắn, Ất là một người bất cứ lúc nào sắc mặt cũng đều thản nhiên bình tĩnh. Mà một người như thế, bây giờ lại nói lời như vậy... như vậy khiến cho người ta nghe không hiểu...

Cho đến khi Ất biến mất trước mắt Âu Dương Yến, hắn mới hậu tri hậu giác (*) than nhẹ một tiếng, lẩm bẫm nói: “Hình như hắn vừa mới gọi ta là ‘Giáp’...”

(*) Nghĩa là thấy/nói rồi mới hiểu.

***

Khi tôi có đầy đủ khí lực mở mắt ra, nhìn thấy không phải là địa ngục hắc ám vô tận, mà là ánh nền màu vàng nhợt nhạt ảm áp trong đêm.

Đêm đã khuya, khuya đến nỗi tôi sợ ngay sau đó ánh nền mỏng manh kia sẽ bị hắc ám cắn nuốt.

“ Tỉnh rồi?”

Thanh âm dễ nghe hình như theo ánh nền kia truyền ra, theo thanh âm, tôi cuối cùng mơ hồ thấy được khuôn mặt, cho dù nhìn không rõ ràng, tôi cũng biết người nọ là ai.

“Yến Tử Phương, cô độc trong người ta đã phát tác lần hai.” Chỉ một câu nói kia, hình như đã tiêu hao hết khí lực mà tôi tích góp từng tí một.

“Ta biết rồi.” Âu Dương Yến đi tới bên giường, cúi đầu nhìn tôi, tôi mới nhìn rõ ánh mắt mang ý cười nồng đậm, trong thoáng chốc tôi giống như nghe được lời nói khủng khiếp: “Được ta tự hạ sao ta lại không biết khi nào thì phát tác được chứ.”

“Người, người vừa mới nói chuyện sao?” Tôi bị ảo giác... tôi là nghe lầm thôi!

“À, ta nói, ta tự mình hạ được thì có đạo lý nào ta lại không biết giờ phát tác.” Âu Dương Yến nhẹ nhàng, không hề gì lặp lại một lần lời vừa mới nói.

Tôi muốn mở miệng mắng hắn, nhưng cuối cùng lại cảm thấy mình không có đạo lý. Mạng của mình ngay từ đầu là do hắn cứu, nếu Ma Y tâm huyết dâng trào muốn trị chết tôi, thì có biện pháp gì? Tôi cảm thấy mình tuyệt đối không phải người đầu tiên thăm thương như vậy. Huống hồ bây giờ tôi còn có thể thở, còn có tâm tư muốn mắng hắn, vậy còn có lý do gì mà mắng nữa đây? Chính mình không phải còn sống sao, cho dù không phải là sống rất tốt.

Ngay lúc tôi đang đấu tranh tư tưởng, không ngờ cái tên Yến Tử Phương kia lập tức đến trước mắt tôi, hắn nhấp nháy đôi mắt câu dẫn người khác chuyển động cao thấp trái phải trên mặt ta, bỗng nhiên hắn nắm cổ tay của tôi lên, nói: “Mạch tượng tuy yếu nhưng bình thản, hắn là không có việc gì nha, tại sao không mắng ta ngược lại tự mình ngáy giấc?”

Tôi kinh ngạc há nửa miệng, hơn nửa ngày mới chậm chạp trở về, dờ khóc dờ cười hấp tấp nói: “Ta nào muốn mắng người, người đừng oan uổng người tốt nha!” Ngất mất thôi, người này ngay cả cuộc đấu tranh vừa rồi trong lòng tôi cũng đoán được? Hắn không chỉ biết y thuật thôi đâu, hắn là còn biết

chút đọc tâm thuật (*) của bầy môn tả đạo nữa đi?

(*) Đọc được lòng người.

“Ta cũng không biết nhiếp hồn thuật (*) nha, là quai hàm khí phách của cô vội vàng nói cho ta biết cô vừa mới tức giận, thật tức giận...”

(*) Thuật điều khiển, khống chế người khác.

Âu Dương Yến cười ung dung, cười đến ôn hòa, cười đến vô hại, chỉ là làm cho người ta ngứa răng!

“Ngày mai, không, hôm nay muộn một chút chúng ta có thể quay về Ngôn quốc.”

“Hử? Thật vậy à? Tốt quá!” Cuối cùng có thể rời khỏi cái hoàng cung quý quái này. Tôi lại quên mất nơi sắp đi cũng là một tòa hoàng cung. “Lễ mừng thọ của thái hậu ma ma xong rồi sao?” Tôi không biết tôi đã hôn mê bao lâu, có lẽ là một hai ngày, hoặc là... Tôi cũng không dám nghĩ nhiều. Nếu ai nói với tôi, tôi đã hôn mê một tháng, tôi sợ tôi sẽ lại ngất xỉu nữa.

“Thọ yến của lão thái hậu hoàng hôn ngày mai mới có thể bắt đầu, khi đó sợ là chúng ta đã ở trên thuyền quay về Ngôn quốc rồi.”

“...À.” Xem ra tôi căn bản là ngất xỉu không bao lâu, còn may, đây không phải là có thể gián tiếp nói rõ tôi... không nghiêm trọng đi. “Vì sao không đợi qua thọ yến của thái hậu ma ma rồi đi? Người là vua của Ngôn quốc mà lại không tham gia thọ yến có phải không thích hợp lắm không?”

Âu Dương Yến như cười như không nhìn tôi, hân hoan giương khóe môi, nhưng tôi lại cảm thấy được có khí lạnh trên người hân tuôn ra.

“Cô muốn chờ Đông Phương Cửu à.”

Tâm đột nhiên chìm xuống.

“Cô chờ hân đến, muốn nói với hân cái gì?”

“Hân không phải quên cô rồi sao?”

“Nhưng làm sao cho tốt đây, ta không muốn cho cô chờ hân đến.”

“Được rồi Yến Tử Phương, người cảm mến đi!” Tôi thờ từng ngum gấp gáp.

Tôi muốn nói tôi không phải muốn chờ hân, nhưng lại không mở miệng được.

Thật ra, tôi vì sao lại phải phủ nhận chứ. Đáy lòng không phải vẫn luôn có âm thanh vẫy gọi: Tên ngốc, anh chỉ huy quân lên phía bắc cứu em đi, mặc kệ miệng lưỡi thế gian, mặc kệ dân sinh xã tắc, mặc kệ là ai khóc ai cười ai chết ai sống! Chỉ cần anh bằng lòng, em liền học Chung Namson tự mình đào lấy cái hoạt tử nhân mộ (*), nơi đó chỉ có anh và em!

(*) Ở trong bài thơ trong truyện Ý Thiên Đồ Long Ký:

“Mộ người sống mà như đã chết,

Núi Chung Nam qui ẩn từ lâu.

Thần điều hiệp lữ danh đầu,

Hồng trần xa lánh biết đâu mà tìm.”

(Chung Nam sơn hậu,

Hoạt tử nhân mộ.

Thần điều hiệp lữ,

Tuyệt tích giang hồ)

Nhưng vì sao tôi cùng hân lại cứ luôn bỏ lỡ, bỏ lỡ, bỏ lỡ...

Có phải vì bỏ lỡ đã thành thói quen hay không, nên cái gì cũng đều không có?

“Yến Tử Phương người nhất định phải cứu sống ta...” Tôi không bao giờ quan tâm đến bất cứ kẻ nào bất cứ chuyện gì nữa, tôi không muốn lại bỏ lỡ một chút gì liên quan tới tên ngốc kia. Tôi muốn hân nhớ tới tôi, nhớ tới tôi trước kia, nhớ tới tôi hiện tại, muốn đôi mắt phượng kia của hân chỉ nhìn tôi, tôi muốn bắt chước bộ dáng ghé thăm của hân nói với hân: Tiểu ngu ngốc của gia...

Đầu ngón tay hơi lạnh nhẹ nhàng xẹt qua khóe mắt tôi, “Sao lại khóc?”

***

Màn đêm buông xuống, bầu trời yên tĩnh đầy sao lóng lánh.

Yên lặng, thật yên lặng.

Một con ngựa lớn màu rậm nắng giống như phá thành xông vào Cẩm Hâm, chỗ vó ngựa giẫm qua nổi lên gió bụi cuộn cuộn, người trên ngựa thậm chí ngay cả chân mày cũng dính cát bụi.

Không có hào quang bao phủ, không có cảm y hoa phục, không có khí thế cuộn cuộn. Chỉ là một người nóng lòng chạy đi, nóng lòng bồn tẩu.

Cho dù như vậy, hắn cũng không cách nào biết được, ngay vừa rồi, chiếc xe ngựa hắn vừa gặp thoáng qua kia, là mục đích khiến hắn liều lĩnh mà đến.

Hắn cứ như vậy bỏ lỡ.

Gió bụi tràn ra nhiễu loạn tâm, cũng làm bản ánh trăng sáng.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 197: Ông trời phụ ta, ta phụ thế nhân!

Tôi dồn hết sức từ nhuyển tháp bên trong xe ngựa bò dây, một tay đẩy mạnh tấm màn bằng vải bố bên hông xe ngựa, vươn đầu ra ngoài cửa sổ, nhưng cho dù là cả nửa thân người tôi đều lộ ra cửa sổ xe, thì trừ bỏ gió bụi cuộn cuộn cái gì tôi cũng không thấy được.

“Cô làm sao vậy?” Âu Dương Yến đang nhắm mắt ngủ bị hành động của tôi kinh động đến, hai mắt mở to về mặt khó hiểu nhìn tôi.

“Không có gì... chỉ là muốn nhìn một chút ngoài cửa sổ...” Tôi có thể nói cái gì? Chẳng lẽ nói mới vừa rồi, tôi có một loại cảm giác không hiểu được, chỉ cần vén màn lên là có thể nhìn thấy Đông Phương Cửu? Buồn cười quá, thật sự là buồn cười quá. Xúc động ồm ồm hi vọng, kết quả chẳng qua cũng chỉ là tràn đầy thất vọng.

“Nhìn xong rồi? Vậy nằm xuống nghỉ ngơi đi. Hắn là trưa mai có thể đến bến đò.” Âu Dương Yến ánh mắt phức tạp, nhìn tôi nói.

“Ừ...” Tay cầm bố liêm(*) từng chút từng chút buông ra. Có bao nhiêu không nữ, cũng chỉ có bản thân mình biết.

(*) *Bố liêm* = *Rèm cửa sổ xe ngựa*.

***

Hoàng cung Kim quốc, Kim Hoa điện.

Tô Từ Chiêm so với Đông Phương Cửu tới sớm hơn một khắc, cho nên hắn tận mắt thấy bộ dáng Đông Phương Cửu xuất hiện tại Kim Hoa điện.

Giây thứ nhất nhìn đến là không thể tin, giây thứ hai là kinh ngạc, giây thứ ba hắn liền cười to ra tiếng.

“Lương hoàng làm sao vậy? Không phải là mới từ sa mạc trở về chứ?” Lời trêu chọc liền nói ra nhẹ nhàng như vậy. Ai bảo người trước mắt này không có một chút bóng dáng của Đông Phương Cửu.

Đông Phương Cửu có thể quyến rũ, có thể lười biếng, có thể phong lưu, có thể âm hiểm, có thể bá đạo, nhưng tuyệt đối không thể... lười thôi... Xin cho phép Tô Từ Chiêm tiên sinh chọn cái từ ‘lười thôi’ này. Bởi vì bây giờ trong mắt hắn Đông Phương Cửu chính là cái loại nam nhân lười thôi lếch thếch rất thông thường trên đường.

Không có khí thế, không có khí độ, không có phong độ. Nếu như phải có cái gì, thì chính là tốc độ.

Đông Phương Cửu một cước vừa bước vào Kim Hoa điện, thanh âm gấp gấp khó dần nổi của hắn vang dội truyền khắp toàn bộ đại điện.

“Thượng Quan Lăng đâu?”

Đông Phương Cửu không nhìn hoặc là nói căn bản không có nghe thấy lời nói khiêu khích của Tô Từ Chiêm, một đôi mắt phượng ở trong Kim Hoa điện nhìn một lượt từ trên xuống dưới từ trái qua phải, cuối cùng mới trở lại trên người Tô Từ Chiêm đang nhìn mình như nhìn quái vật kia: “Hiên Viên Tiêu

đâu? Hắn làm chủ nhân như thế nào vậy? Khách đến hắn cũng không ra tiếp sao?!”

Tô Tử Chiêm cười: “Đã tới, vừa mới đi. Bây giờ, nếu không thấy ngài, ta cũng đã đi rồi.” Con người xanh biếc lại dạo một vòng trên người Đông Phương Cửu.

Đông Phương Cửu mất phương vừa chuyển, chợt cong xuống dưới, khách khí chấp tay vái chào với Tô Tử Chiêm, nói: “Nói vậy Tô đại nhân biết nàng ở đâu sao?!”

Tô Tử Chiêm nhún nhún vai, như là bất đắc dĩ: “Đáng tiếc, ta chỉ biết Lăng nha đầu không ở trong hoàng cung Kim quốc này, nàng cùng người ta đi rồi. A, không phải cùng Lương hoàng ngài sao? Thật là kì quái nha.” Tô Tử Chiêm sao lại không biết Thượng Quan Lăng đi với ai rồi, hắn là cố ý làm cho Đông Phương Cửu khó xử.

Không sai, hắn chính là đang tìm lỗi.

Vậy thì sao chứ?

Hắn chỉ cần nghĩ đến việc Lăng nha đầu tại Bắc U làm chuyện ngốc nghếch, thì không thể không trách Đông Phương Cửu. Nếu không có tên Đông Phương Cửu này, Lăng nha đầu nhà hắn sao lại làm chuyện ngốc nghếch để bản thân gặp phải nguy hiểm như vậy chứ? Nha đầu kia chạy trốn so với hắn còn nhanh nhẹn hơn!

Đông Phương Cửu nhất thời ngơ ngẩn. Nếu không phải một khắc kia hắn chú ý tới Tô Tử Chiêm phất tay áo định rời đi, hắn cũng sẽ không hoàn hồn. Hắn lách người một cái, liền chen đến trước người Tô Tử Chiêm, không đợi Tô Tử Chiêm giận dữ mở miệng, hắn liền mở miệng gần từng tiếng hỏi trước: “Nói — Thượng Quan Lăng đi với ai rồi?” Ánh mắt sáng ngời, không giận mà uy.

Tô Tử Chiêm bị Đông Phương Cửu kinh động đến, sững sốt, tiếp theo rù nửa mi mắt xuống, lạnh lùng trả lời: “Ta chính là không muốn nói cho người biết, vậy thì sao hà Lương hoàng?”

Nghe vậy, Đông Phương Cửu cười to, mất phương hơi nheo lại, môi chậm rãi khép mở, hắn nói: “Không sao, chỉ là, ta sợ ta không đi người liền không thể bước ra khỏi Kim Hoa điện này nữa bước.”

“Người...” Tô Tử Chiêm cực kì bức bối, hai mắt tròn tròn căm tức nhìn Đông Phương Cửu. Hắn chỉ hận giờ phút này bản thân không có ngân thương trong tay. Chỉ là Tô Tử Chiêm cũng không biết rằng võ công của Đông Phương Cửu đã sớm xưa không bằng nay rồi.

***

Hôm sau.

Kim quốc, trấn nhỏ ở Lâm Hải.

Ánh dương ảm áp trên cao chiếu rọi, dày đặc khắp trời đều là hy vọng, hoặc có lẽ là tuyệt vọng.

Giờ phút này, đã là chính Ngọ (*giữa trưa*).

Biển, cũng là trầm tĩnh, rất trầm tĩnh, hết sức trầm tĩnh, giống như biển chết, không có sức sống.

Bỗng nhiên, một thân ảnh chạy như điên tới ven bên đò. Bụi đất đầy người sớm đã che đầy cảm y, trên khuôn mặt mệt mỏi chỉ có đôi mắt thăm thẳm sáng ngời, cố chấp tìm kiếm người kia.

“Lăng nhi! Lăng nhi! Tiểu Lăng nhi của gia!” Diên cuồng mà gào thét, với trời với đất với biển giống như chết này.

Một thân ảnh xanh biếc chậm rãi bước tới, thờ dài một tiếng, sâu kín mở miệng: “Người cũng đi rồi, cho dù người kêu ồ cuồng hống cũng có tác dụng gì?”

Đông Phương Cửu đứng ở cửa bên đò, ánh dương ảm áp chỉ còn lại sương mù, rất nhanh sẽ là cổ nguyệt tà dương.

Bỗng dưng, trong đầu vù vù một tiếng nổ vang, đầu đau muốn nứt ra.

“Người làm sao vậy?” Tô Tử Chiêm thấy Đông Phương Cửu ngửa đầu thẳng tắp ngã hướng về phía sau, tung người một cái liền đến phía sau hắn, thật nguy hiểm mà đỡ lấy, “Người đến nổi đó sao?” Không phải là không đuổi kịp thôi sao, cũng không phải là sinh lý tử biệt, đến lúc đó lại đi truy tìm trở về thì được rồi.

Đông Phương Cửu đẩy tay Tô Tử Chiêm ra, đối với sự chế nhạo của Tô Tử Chiêm mất diếc tai ngơ, hai tay ôm đầu, chậm rãi ngồi xổm xuống.

Từng cảnh từng cảnh ngày xưa càng không ngừng xoay quanh trong đầu Đông Phương Cửu.

Phải, hắn nhớ ra rồi, chuyện gì cũng nhớ lại hết rồi.

Bộ dạng người kia từng chút từng chút một ngập tràn trước mắt hắn, có cười có giận, có vui có buồn, có lừa có gạt, có thật có giả...

Khi thì ấm áp, khi thì lạnh như băng, khi thì hữu tình, khi thì đậm mực...

Nàng trôi dạt tâm cơ, nàng thông minh cơ trí, nàng lo cho nước cho dân, nàng thông minh lanh lợi...

Đó là tiểu Lăng nhi của hần.

Là vì nàng mới có thủy trúc tràn đầy trong viện kia!

Là vì nàng mới có thể liễu lĩnh chỉ huy quân đội xuôi nam!

Là vì nàng mới chịu đựng gió thổi đến đau thấu tâm can trên đỉnh Phụng Lạc sơn!

Hần từng đơn giản như vậy mà ung thuận lời hứa cả đời chưa bao giờ nghĩ tới — Có được một lời của nàng, vĩnh viễn không phản bội.

Chỉ vì khi đó người nọ, nói, yêu hần.

Đông Phương liền đứng lên, chậm rãi dang ra hai tay, lại chậm rãi thu lại, hần xoay người liếc mắt một cái nhìn lại biển rộng mênh mông, nắm nhẹ hai tay.

***

Tôi ghé vào lan can trên boong tàu, cúi đầu xem bọt sóng trắng xóa cuộn lên dưới thân tàu.

Thật lâu sau, cảm giác choáng váng lại kéo tới, tôi ngẩng đầu, liếc mắt nhìn ra đường chân trời phía xa xa.

Giờ phút này, tôi bỗng nhiên cảm nhận được, ở đầu kia của biển khơi mênh mông vô hạn này, có người đang mở rộng đôi tay chờ tôi trở lại.

Tim, từng chút từng chút một đau đớn.

“Đứng ở đầu ngọn gió là muốn chết sao?”

Tôi quay đầu lại, chưa xốt giật nhẹ khóe môi, tự cho cái trần ra chính là nụ cười, “Ta nhất định phải sống.”

Tôi sẽ không quên tên ngọc kia nói, hần nói: “Lăng nhi, nàng muốn sống, ta cũng vậy, sống chết có nhau không hợp đôi ta.”

Tôi không thể chết được, chết đi rồi thì thật sự là cái gì cũng không còn.

“Làm phiền điểm tuyết tử phương Ma Y đại nhân ra tay đỡ kẻ hèn này xuống.”

Âu Dương Yến bấu môi trừng tôi: “Kẻ hèn há có thể cho cô dùng sao?”

Tôi nở nụ cười đưa tay về phía hần. Kẻ hèn mọn này không chỉ mới dùng ba bốn ngày thôi đâu, ha ha.

***

Ngôn quốc, Vân kinh.

Hoàng cung.

Ngôn quốc là một quốc gia vô cùng thích hợp cho việc định cư lâu dài.

Nhớ rõ lúc vừa rời khỏi Kim quốc, cỏ nhỏ trên mặt đất mới lặng lẽ đâm chồi, lúc đó còn có chút khí lạnh. Nhưng bây giờ bước trên đất Ngôn quốc, phóng tầm mắt nhìn phía trước lại là cây xanh hoa đỏ, tiếng chim oanh yến ríu rít rớt đầy tai, nơi nơi xuân ý dạt dào.

Tại quốc gia này, không chỉ có núi xanh, ngay cả rặng mây trên trời, khe suối trên mặt đất, hình như cũng là màu xanh.

Thời gian lưu chuyển, chớp mắt đã là mùa hoa khói tháng ba thật rồi.

Mưa xuân tinh tế kín đáo theo gió mềm nhẹ rơi trong đêm yên lặng, giống như sương mù vẫn vít, vô thanh vô tức.

Đi dạo loang quanh, lại giương mắt, trước mắt là hoa ngọc lan lặng yên bay xuống theo mưa phùn.

Trong lòng không hiểu sao xoắn lại một cái.

Đây là nơi tôi gặp Vân tiên nhân lần đầu tiên, mà hiện giờ Vân tiên nhân hần...

“Kẻ hèn này người to dùng như vậy, dùng có giá bộ không thấy được nha.”

Tìm kiếm thanh âm dường như giận dữ, tôi hơi nghiêng đầu, một thân ảnh màu hồng liền ánh vào trong mắt, một đôi con ngươi màu tím vĩnh viễn hơi hơi mang theo độ cong, như cười như không, ôn ôn hòa hòa, kì thật lại lạnh nhạt vô cùng.

Mưa phùn rơi vào trên tóc hắn, đọng nhẹ trên mày hắn, tràn xuống trên mi, một người như vậy, chỉ cần liếc mắt một cái sẽ không thể dời tầm mắt ra được.

“Ách, thật có lỗi.” Tôi ngượng ngùng cười với hắn.

Âu Dương Yến không hề động, vẫn đứng ở nơi đó như trước, cười hỏi tôi: “Hôm nay sao lại không đi gặp Vân tiên nhân của cô?”

Nghe vậy, trong lòng tôi chợt lạnh, chợt quay mặt qua chỗ khác, không trả lời hắn.

Đúng vậy, từ lúc tôi tới đây hầu như mỗi ngày đều nhìn thấy Vân tiên nhân từ xa, đi đến một nơi người thường không thể chịu đựng được ‘vấn an’ hắn.

Tôi vĩnh viễn nhớ rõ Vân tiên nhân từng đứng như vậy, đứng ở chỗ Yến Tử Phương đang đứng bây giờ. Một cái ngoái đầu nhìn lại hơi hột, tươi đẹp hơn cả phù dung, nhả nhặn trầm tĩnh có thể so với u lan, toàn thân tản ra hương khí như có như không, hắn giống như tiên nhân, đem tất cả tục vật ngăn cách bên ngoài.

Mà hiện tại thì sao?

Cũng là đứng, nhưng mà là bị hai móng vuốt làm bằng sắt lạnh lẽo xuyên qua xương bả vai nâng lên, muốn ngã xuống cũng ngã không được.

Muốn tôi làm thế nào quên một màn kia đây?

Lần đầu tiên bước vào thủy lao, cả trái tim như bị đóng băng trong nháy mắt. Sương mù dày đặc, gió lạnh bi thảm, hơi lạnh bức người, nước lạnh như băng tràn qua đầu gối. Càng vào sâu bên trong, nước càng lạnh càng sâu...

Trên quần áo rách mướp đều là vết máu, đều là máu!

Nhớ rõ lúc ấy tôi không chút lưu tình đẩy ra cánh tay Yến Tử Phương đuổi tới tôi.

Nhớ rõ hắn nhíu mày hỏi: Cô làm sao vậy?

Tôi mới phát hiện, tầm mắt hoàn toàn mờ hồ, tôi thế mà lại khóc rồi. Giống như mưa xuân im hơi lặng tiếng.

“Như thế nào, rất hận ta?”

Không biết khi nào Yến Tử Phương đã đứng trước mặt tôi.

“Ta nào dám hận ngươi, người hận ngươi đều chết hết rồi, không phải sao?” Tôi nên vui mừng, ít nhất Vân tiên nhân còn sống, mà có một người tôi hoàn toàn không thể gặp lại. Vô Ngôn đại quốc sư, từ lúc Yến Tử Phương, không, thân phận hiện tại của hắn là Âu Dương Yến. Từ một khắc hắn bước lên Cửu Trọng bảo tháp kia, hắn liền khiến cho Vô Ngôn biến mất.

Về phần biến mất như thế nào? Nghe nói hắn không tự mình động thủ, là để cho thuộc hạ Tiêu Vô độc nhất vô nhị của hắn thay hắn ra tay, nghe nói một đao chém thay của Tiêu Vô kia vừa vận trùng với chỗ vết sẹo từng tồn tại trên ngực của Âu Dương Vân.

À, đúng rồi, biết Tiêu Vô là ai không? Tả hộ pháp đại danh鼎鼎 của Bỉ Ngạn cung, nhân xưng là Tích Huyết Truy Hồn, kỳ nhân như vậy từng gọi tôi ‘Lăng chủ tử’, tôi cũng từng gọi hắn ‘Tiêu Tặc Tử’.

Thì ra, mặt nạ phù sinh đâu chỉ có ba nghìn cái, những người biết diễn nhiều vô số kể, nơi nơi có thể kinh động.

“Cũng không nhất định vậy. Bây giờ Vân vương đệ của kẻ hèn này cũng rất hận kẻ hèn này, hận không thể đem kẻ hèn này lột da hủy cốt, nhưng kẻ hèn này vẫn chưa có giết hãmha.” Âu Dương Yến cười đến vân đạm phong khinh, nói không chút để ý.

Tôi cười lạnh: “Đúng vậy. Ta cũng thật khó hiểu, ngươi sao lại chịu giữ lại mạng của Vân tiên nhân!”

Âu Dương Yến nháy mắt với tôi mấy cái, thần bí tựa đầu gần sát tôi, hắn cười thành tiếng, nói: “Bởi vì kẻ hèn này cảm thấy, nếu để hắn vẫn sống như vậy, hắn lại càng bất hạnh nha.”

Trong nháy mắt, như bị điện giật. Đầu óc vu vu một tiếng, giống như cái gì chặt đứt. Có cái gì đó điên cuồng cuộn cuộn trong lòng ngực.

Ánh mắt từ kính hải đến mờ mịt, dần dần rời rạc...

“Thật ra ai sống ai chết ta đều không quan tâm. Ta chỉ là không thích người khác được sống vui vẻ thôi. Trên đời này không nên có người sống vui vẻ hạnh phúc. Người muốn sống, ta liền muốn hắn chết, người muốn lấy cái chết để giải thoát, ta liền không cho hắn như ý, ta muốn cho hắn sống không bằng chết.”

Trái tim tôi vẫn còn đập sao? Vì sao tôi không nghe được âm thanh bình bịch của nó?

Người trước mắt không phải ma quỷ sao, vì sao còn có thể cong mắt cười, vì sao âm thanh lại ôn hòa như vậy?

“Quốc sư đại nhân vĩ đại vô tư muốn yêu tình ta đây chết đi, ta cũng chỉ làm hán chết. Giết cha sao, ha ha. Đúng rồi, Đông Phương Cửu của cô hình như cũng là giết cha đấng cơ?”

“Cái gì đạo trời luân hồi? Cái gì yêu tình diệt thế? Cùng lắm chỉ là nhân tâm khả vi, nhân tính sở nhiên (1)! Ta chết thiên hạ này sẽ thái bình? Ta chết thì mọi người đều có thể sống? Vì sao lại khăng khăng ta làm đế vương của thế gian này thì chính là diệt thế, người khác thì nhất định là mình quân? Người muốn ta chết chỗ nào cũng có, có người nào là thật sự lo cho nước cho dân, hay hoàn toàn đều là do lòng người gây rối! Người muốn ta sống cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, lại có ai đối với ta vô dục vô cầu (2)?! Rõ ràng là ông trời phụ ta, ta vì sao lại phải đối xử tử tế với người đời.”

(1) Lòng người có thể khuyển bảo, bản tính con người thì vốn đã như vậy.

(2) Vô dục vô cầu: Không mong muốn không cầu xin.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 198: Nỗi đau không biết từ đâu mà lại rất rõ ràng

Tôi ngây người nhìn Âu Dương Yến, cảm thấy trong bụng cuộn cuộn lời chưa nói, nghĩ muốn thay người đời biện giải, nghĩ muốn nói cho hán biết, hán sai lầm ở chỗ nào.... Nhưng lời nói đến bên miệng, lại chỉ có thể nuốt trở về.

Tôi rõ ràng nên chán ghét hán, ít nhất đối với một kẻ tàn ngược như hán, bất luận thế nào cũng không nên cảm thấy một tia đau lòng. Tôi hiểu rất rõ ràng một kẻ giết chóc dù có phủ thêm vẻ ngoài hợp lý như thế nào, vẫn là không thể tha thứ. Chỉ là, cảm giác đau đớn chậm rãi lan tràn trong thân thể, không biết từ đâu nhưng lại đau rất thật.

“Người chắc rất hận ‘ông trời’.... hận ‘vận mệnh’?....” Mở to miệng, tôi khó khăn hỏi hán. Kỳ thật chuyện trong lòng đã sớm biết, thì cần gì phải hỏi đầu.

Một tiếng cười khê.

Đúng vậy, tôi chính là nghe được một tiếng cười khê của người nọ.

Cười như khinh thường, như không sao cả, như nghe được chuyện gì đó rất khôi hài.

Hán đi qua bên cạnh tôi, tay áo màu đỏ phất qua mu bàn tay tôi, mềm nhẹ đến không có cảm giác.

“Trên thế gian này cũng có những người không giống như ngươi nghĩ.” Tôi không có gọi hán lại, đương nhiên cũng không xoay người nhìn hán. Ngay tại một khắc hán đi lướt qua tôi, tôi nói: “Rất cuộc trong lòng ngươi vẫn tồn tại một số người đặc biệt. Không phải tất cả những người hi vọng ngươi còn sống đều chỉ vì có điều cầu ngươi, bọn họ chính là muốn ngươi còn sống, muốn có thể nhìn thấy ngươi, cho dù không trông thấy ngươi cười, bọn họ cũng sẽ vui vẻ.”

Hán bước chậm lại, cười một tiếng.

Tôi nói: “Ví dụ như sư phụ ngươi, ví dụ như đồ đệ ngươi. Vô Dục, Vô Cầu, ngươi đặt cho bọn hán cái tên như vậy, cũng không phải chỉ vì dễ nghe đi.”

Âu Dương Yến dừng bước lại, hán nói: “Tất cả chỉ là đúng lúc được sư tôn lão nhân gia nhắc được, mà bọn họ cũng chỉ là do ta vừa may nhắc về.”
Huống chi, sư tôn cũng là tính chắc ngày mới đi kiếm mình. Chỉ là lời này, Âu Dương Yến chưa nói. Hán cũng không muốn nói.

“Yến Tử Phương ngươi...” Tôi xoay người chăm chú nhìn hán.

“Đừng đem những gì cô nghĩ áp đặt lên người ta, ta không phải là người như vậy.” Hán cũng xoay người lại, cười yếu ớt: “Tận mắt nhìn thấy cũng không phải là sự thật, huống chi là tự cô phán đoán mà ra? Ta hiện tại cứu cô, cũng không cho thấy rằng ta là vì tốt cho cô. Đừng quá khờ dại~~” Hán cười, mí hoặc ở khóe mắt, nhưng lạnh lùng ở đuôi chân mày.

Tôi mở miệng, nhưng cũng không nói được gì. Cũng đúng, tôi có thể nói cái gì, nói anh cứu cứu tôi thì anh chính là người tốt? Vớ vẩn quá đi.

“Đúng rồi, hai tháng trước, từng một người rất kì lạ lên Cửu Trọng sơn xin được. Cô biết nàng xin được gì không? Nàng vậy mà lại hỏi có loại được làm người ta quên đi tình yêu cũ mà chuyển qua yêu nàng ta hay không?”

Là Sở Sở? “Có loại được này sao?”

Âu Dương Yến lắc đầu cười cười: “Tất nhiên là không có.”

“À, ha ha....” Tòil thản nhiên cười cười.

Nghĩ đến ngày ấy, mắt Âu Dương Yến hơi rĩ xuống, khóe môi câu thành một đường cong không dễ nhận ra.

Nhớ rõ người kia hỏi: Xin hỏi Ma Y đại nhân, có một loại dược, sau khi dùng qua sẽ khiến người ta quên đi người con gái mà hắn từng rất yêu không?

Hắn cười đến khinh thường: Không có.

Người nọ trầm mặc một lát, nói: Xin hỏi đại nhân, nơi này có ‘Triền mộng’ hay không?

Hắn sững sốt một lúc, chợt cười nói: ‘Triền mộng’ thì ngược lại kẻ hèn này lại có.

Người nọ không chút do dự mở miệng: Xin Ma Y đại nhân ban cho tiểu nữ từ ‘Triền mộng’!

Hắn cười đến sáng lạn: Được.

Người ở trong ‘Triền mộng’, mỗi ngày đắm chìm trong mộng đẹp, một ngày so với một ngày càng đắm chìm trong giấc ngủ, càng ngày càng phân không rõ sự thật cùng cảnh mộng, một tháng sau liền không còn thanh tỉnh, không thể ăn, không thể uống, cuối cùng, chết ở trong mộng.

‘Triền mộng’ rất đẹp, tốt đẹp đến nỗi không hề giống độc dược. Chẳng qua, chỉ là dược khó giải mà thôi.

Có một khoảnh khắc, Âu Dương Yến thực sự thương thức người con gái có lẽ trong mắt người khác là thập phần ngoan độc này. Không chiếm được thì phá hủy. Tình nguyện đem tình cảm chân thành hủy diệt cũng không muốn buông tay, là chuyện cỡ nào... là chuyện cỡ nào làm cho người ta nhiệt huyết phun trào. Hắn không thể không nhìn cô gái này bằng một con mắt khác.

Âu Dương Yến cảm thấy, trên đời này, có lẽ không ai có thể tin tưởng một người con gái có thể làm ra loại sự tình đến mức này.

Thiện ác thị phi trong mắt người đời, luôn làm hắn cảm thấy thật buồn cười.

Suy nghĩ trong đầu chợt nhoáng lên một cái, Âu Dương Yến giương mắt cười.

Cảm giác được hai đạo ánh mắt quý dị đến nỗi không nên lời từ Âu Dương Yến, tôi thu lại ý cười, từ từ quay đầu đi.

“Đợi đến lúc Đông Phương Cửu chết, ta còn có thể sống sao?”

Âu Dương Yến bỗng nhiên nói những lời này quả thật làm tôi hoảng sợ.

Tôi sững sốt, cuồng quát quay về phía hắn: “Hắn, tên ngốc ấy chắc chắn sẽ không chết!” Cảm thấy được có chút không đúng, tôi bước nhanh đến trước mắt Âu Dương Yến, chống lại tầm mắt hắn, hỏi: “Người sẽ không phải là muốn giết hắn chứ?”

“Kẻ hèn này làm sao dám giết hắn chứ.” Âu Dương Yến nhìn tôi cười, cười đến nhọt nhọt, thản nhiên. Bất chợt phát hiện trong nụ cười đó dường như có chút ám áp không chân thật. Nhưng bị hắn nhìn chăm chăm quá lâu khiến tôi có chút cảm giác lạnh, nụ cười kia khiến lưng tôi cảm thấy rét run.

Âu Dương Yến lộ ra loại vẻ mặt thú vị, dường như an ủi tôi, nói: “Yên tâm, kẻ hèn này là người rất lười nói dối.”

“Cái tên ngốc kia đem Thất Sắc thảo ăn sạch rồi, đợi đến lúc hắn chết, sợ là ta đã đầu thai chuyển thế....” Nghe Âu Dương Yến nói vậy, tôi yên lòng, lại thì thầm tự an ủi mình một phen.

Kỳ thật Âu Dương Yến muốn nói, hắn rất ít khi có loại xúc động muốn giết người, đa số thời điểm, hắn đều là im lặng đứng ở một bên, cười xem vận mệnh trên cột người đời, cười xem những bi hoan ly hợp ở nhân gian.

Hắn cảm thấy thú vị, càng bất hạnh càng bi thảm, hắn càng cảm thấy thú vị.

Không ai đáng được hạnh phúc.

Không ai có thể hạnh phúc.

***

Mùa xuân tháng ba, cảnh xuân tươi đẹp, đào hồng liễu xanh, hoa cỏ rục rờ, quyến rũ tiên lệ.

Đã tháng ba mà Ngọc quốc vẫn không hề có tí sức sống nào.

Gió mát thoảng qua, mang đến mùi máu tươi.

Mưa phùn rơi từng giọt, không thể tẩy sạch mặt đất nhiễm máu tươi đỏ rực.

Giữa tháng hai, một thành nhỏ phía nam Ngọc quốc bởi một trận ôn dịch mà dẫn đến bạo động, phạm vi rộng lớn lan tràn từ nam đến bắc, Ngọc đế muốn phái binh vây thành, lại chậm chạp không chịu phát binh. Nghe nói, lực quân Ngọc quốc không thể điều đi là bởi hổ phù bị thất lạc.

Cuối tháng hai, Ngôn quốc phát binh Đông Nhạc, vô thanh vô tức lặng yên tiến vào thành. Ngọc quốc Phiêu Kị đại tướng quân Tô Tử Chiêm lĩnh binh cứu viện Đông binh. Gần ba ngày, viện quân chưa tới, Đông Nhạc quốc chủ, hàng.

Ngày ba tháng ba, Ngôn quốc đẩy binh Ngọc quốc. Ngọc quốc Vĩnh An vương chẳng biết đi đâu, Ngọc đế lệnh Phiêu Kị đại tướng quân làm chủ soái xuất binh nghênh địch.

Ngày chín tháng ba, Lương quốc phái binh tiếp viện Ngọc quốc, ngày đi trăm dặm, đến Hoài Huy của Ngọc quốc, cửa thành không mở, Lương quân không thể vào thành. Ngày kế Ngọc đế ban ra bố cáo, không nhận tiếp viện của Lương quốc.

Giữa tháng ba, đồn đãi nổi lên bốn phía, Lương hoàng muốn cưới Thương Mân tam công chúa Mộ Dung Uyển làm hậu.

Ngày hai mươi bảy tháng ba, Thương Mân quốc chủ họ Mộ Dung bố cáo thiên hạ, từ nay về sau Thương Mân thoát ly Lương quốc, không phụ thuộc nước này nữa. Tin Lương hoàng lập hậu, tan thành mây khói.

Tháng tư, quân đội Ngọc quốc liên tiếp bị đánh lui, chỉ dựa vào Tô Tử Chiêm đã hết cách xoay chuyển tình thế. Trận chiến ở Thanh An, Tô Tử Chiêm bị cung tên tập kích, ngã ngựa, trọng thương. Chưa đến trung tuần tháng tư, một phần lớn quốc thổ Ngọc quốc đã rơi vào tay Ngôn quốc.

Ngày mười tám tháng tư, Ngọc đế hạ chiếu, hàng Ngôn quốc.

Ngày mười chín tháng tư, Tây Kì, Thục quốc, Thương Mân cùng Bắc Tường, bốn vị quốc chủ đồng thời dâng thư cho Ngôn vương, tự nguyện thần phục không lấy quốc xưng.

Từ đó, không còn mười nước, thiên hạ chia ba, riêng chỉ có Ngôn quốc thực lực cường đại.

***

Trở lại mùa xuân tháng ba.

Ngày mười lăm tháng ba.

Lương quốc, Phụng Dương.

Vừa tỉnh lại, Đông Phương Cửu vẫn cảm thấy đầu có chút nặng nề, dụi mắt để nhìn cho rõ, lại phát hiện mình không phải ở trong tấm thất của mình. Chợt thấy ngực có chút ngượng ngùng khác thường, ghé mắt nhìn, chỉ thấy một suối tóc đen tán loạn.

Kính hải.

Một đôi mắt đẹp, hàm chứa xuân thủy hơi động, hai má bạch ngọc nõn nà nháy mắt nhiễm đỏ ửng, ôn nhu cười, quyến rũ khôn cùng, kiều hoa nở rộ ngoài cửa sổ đỏ bừng mặt.

Phát sinh chuyện gì, bất quá có thể dễ dàng hiểu được. Kính hải qua đi, Đông Phương Cửu giờ phút này dị thường lạnh lùng, trước tiên giờ tay kéo cái áo ngủ bằng gấm không biết khi nào thì thành đông ở bên giường khoác lên đôi vai đang ở trong tầm mắt cái kín lại, sau đó thật tự nhiên từ trên giường đứng lên, bắt đầu tao nhã mặc quần áo.

“Cửu ca ca...” Mỹ nhân nhẹ nhàng gọi một tiếng, say bao nhiêu người. Chỉ là, người nên say thì so với bất kì ai khác lại càng thanh tỉnh.

Đông Phương Cửu giống như chưa nghe thấy, sửa lại quần áo mới xoay người, chậm rãi nói: “Sắc trời còn sớm, Uyển công chúa có thể tiếp tục chọn mất một lúc.” Hơi hơi cúi đầu, lại nói: “Gia còn muốn lâm triều, đi trước.”

“Đông Phương Cửu!” Mộ Dung Uyển từ trên giường ngồi nhổm dậy, hai tay hung hăng nắm chặt áo ngủ bằng gấm, một đôi mắt đẹp lộ ra hận ý sâu kín.

Đông Phương Cửu quay đầu lại, cười như không cười bất cần đời trào phúng: “Uyển công chúa còn có chuyện gì? Nếu là với đêm qua đối biểu hiện của gia không hài lòng, gia cũng chỉ có thể nói thật có lỗi. Nhưng — sẽ — không — có — lần — sau.” Từng chữ từng chữ nói xong, trong mắt phượng trần đầy hèn mọn cùng phần nộ.

Đông Phương Cửu thần nhiên xoay người, không chút lưu luyến.

“Đông Phương Cửu ngươi không được đi! Ngươi chẳng lẽ nghĩ cứ vậy quên đi?! Ngươi không nghĩ phụ trách?! Ngươi —”

Phía sau là người nọ không chút dè nín rít gào.

Q.2 - Chương 199: Hoa cỏ tháng tư, trời mùa đông lạnh lẽo

Thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, chỉ một lần thất thố duy nhất trong nháy mắt, đáng tiếc cũng chỉ có hai người may mắn nhìn thấy.

Phượng Đông Cửu dừng chân bước nhưng không có quay lại, đuôi lông mày không tự giác nhẹ nhàng nhếch một chút, mắt phượng hơi hơi cong xuống, nhưng trong mắt không có ý cười, chỉ có sự thần nhiên trong trẻo nhưng lạnh lùng, tựa như những bông tuyết nhẹ vào mùa đông, nhìn thì ấm áp nhưng chạm tay vào thì lạnh lẽo.

“Phụ trách như thế nào? Ngươi là muốn hậu vị bên người gia, hay vẫn là tâm của gia?”

Dưới đáy lòng Phượng Đông Cửu hờ hững cười. Hắn biết cảm giác của Mộ Dung Uyển đối với mình. Hắn không có ngăn lại, là bởi vì hắn cảm thấy thích một người thì không có gì là sai, huống chi nữ nhân thích hắn Phượng Đông Cửu thật sự có thể nói là nhiều như lông trâu, hắn làm sao quản được? Đương nhiên, hắn cũng sẽ không dùng lời nói và việc làm của mình làm cho vị thiên hạ đệ nhất mỹ nữ tăng thêm một chút ý tưởng tươi đẹp nào.

Không ngăn lại, không để ý tới, không đáp lại. Kỳ thật, đều là không quan tâm mà thôi.

Chính là Phượng Đông Cửu thật đúng là không nghĩ tới Mộ Dung Uyển có thể quyết đoán như thế, có thể dùng trình tiết của mình để buộc hắn đi vào khuôn khổ. Nhưng Mộ Dung Uyển nhìn lầm người dùng sai phương pháp. Vậy mà hạ mê được leo lên giường mình, không đúng, là hạ mê được đem hắn đùa giỡn trên giường.

Phượng Đông Cửu rất không thích. Có thể nói, thực phần nộ.

Phượng Đông Cửu không phải thiện nam tín nữ, năm hai mươi tuổi hắn đã có hai phòng thị thiếp. Cửu vương phủ từng có bao nhiêu mỹ nữ xinh đẹp như hoa? Chủ động yêu thương nhưng nhớ, do người khác tặng, do chính mình ngẫu nhiên tạo ngộ... Đúng vậy, khi đó hắn đều ‘phụ trách’, ở trong Cửu vương phủ ăn mặc không lo, ngẫu nhiên còn có thể nói vài câu thân mật.

Nhưng... Ha ha, từ khi người đời biết trong Cửu vương phủ của hắn có che giấu một vũ cơ tuyệt sắc, Cửu vương phủ của hắn liền đáng thương đến nỗi chỉ còn có mỗi vũ cơ đó mà căn bản nâng không ở Cửu vương phủ lâu quá nửa ngày. Khi đó có một lời đồn đãi tốt đẹp truyền khắp cả thành Phượng Dương — ba nghìn sủng ái vào một thân, sau một đêm Cửu vương phủ không còn các cơ thiếp khác chỉ còn lại một mình Vũ Mị Nương.

Giật nhẹ môi, Phượng Đông Cửu cười khổ. Đúng vậy, mình vì người nọ thủ tiết lâu như vậy cũng không biết người nọ có cảm kích hay không.

Aiz, Tiểu Lăng Nhi của hắn.

Ngay tại một khắc Mộ Dung Uyển vừa muốn há mồm, lời nói Phượng Đông Cửu làm cho miệng của nàng hoàn toàn không thể mở ra.

Không chút lưu tình nào chặt đứt hết thấy suy nghĩ mong muốn của nàng.

Tất cả.

Phượng Đông Cửu nói: “Cho dù là cái nào, thì gia cũng sẽ không cho.”

Mộ Dung Uyển sững sờ ở nơi đó, trước mắt một mảnh mê mang, chỉ có tiếng nói nhỏ của Phượng Đông Cửu trong trẻo nhưng lạnh lùng lại dứt khoát rõ ràng như vậy.

Phượng Đông Cửu nhanh rồi đi, Mộ Dung Uyển nhưng vẫn duy trì tư thế đó, đôi mắt đẹp bắn ra hai luồng ánh mắt vô cùng sắc bén, vô cùng tuyệt vọng.

“Phượng Đông Cửu, ngươi thực độc ác!” Rất độc ác... Nước mắt vô thanh vô tức rơi trên áo ngủ bằng gấm thượng hạng, một giọt hai giọt... “Tại sao phải bức ta như thế... Là ngươi bức ta...”

Phượng Đông Cửu tự nhiên là không có nghe Mộ Dung Uyển bi thương khóc thảm.

Hắn đối với thái độ vừa rồi của hắn đối Mộ Dung Uyển cực kỳ vừa lòng. Nếu không phải nhớ đến quan hệ giữa Mộ Dung Uyển cùng Lăng nhi, hắn có thể ngay cả một câu nói cũng lơ lửng lại.

Ngắm lại liền cảm thấy mình rất có phong độ nha. Loại sự tình này phỏng chừng cũng chỉ có Hiên Viên Tiêu thừa nhận phụ trách đi, cho dù không thích, cho dù bị tính kế, hắn cũng sẽ không dễ dàng mang tiếng thay lòng đổi dạ trên lưng. Nếu phát sinh ở trên người Âu Dương Vân, sợ là Mộ Dung Uyển sáng sớm nay phải đi châu Diêm vương rồi. Cùng người nọ nói chuyện phụ trách? Buồn cười, Âu Dương Vân có thể tha thứ cho việc ngươi làm bản sự cao quý của hắn còn chưa biết chắc đâu. Nếu là, ở trên người Âu Dương Yến... Lắc đầu, Phượng Đông Cửu thật đúng là không chắc vị Ma Y đại nhân ngày xưa sẽ xử lý như thế nào.

Yêu tình sao? Xem ra đúng vậy.

Huyết tẩy hoàng thành, đủ tàn ngược.

Giết cha tù huynh, đủ lãnh huyết.

Phát binh chiếm Ngọc quốc, đủ dã tâm.

Mang tiểu Lăng nhi của hần đi... Điềm ấy hình như là không thể tha thứ được.

Vì cứu tiểu Lăng nhi của hần... Lý do này giống như cũng không thể chấp nhận.

Gió nhẹ phát qua, Phuong Đông Cửu ngửi được chút hương son mơ hồ. Đó là hương vị mang theo từ quần áo của hần, là hương vị trong phòng Mộ Dung Uyển.

Đáng giận! Phuong Đông Cửu ở trong lòng oán hận mắng ra tiếng. Hần thật sự có cảm giác bị ô nhiễm.

Cực kỳ khó chịu. Cực độ.

Mười lăm tháng ba, Lương hoàng bãi triều. Cả ngày chưa rời ôn tuyền sau tấm cung nửa bước.

Mùi thơm thảng tư, đượm nồng tình xuân, đối với tôi, người đang ở chỗ bốn mùa như xuân này, lại không cảm thấy ấm. Vẫn còn may là, mỗi ngày còn có thể gặp một đứa bé sạch sẽ như vậy.

Hôm nay chưa tới lúc ngọc thiện, tiểu Vô Cầu liền háp tấp chạy đến chỗ tôi bên này. Nhìn tình quang chớp động trong đôi mắt to của hần, tôi đột nhiên cảm thấy được có chuyện không tốt phát sinh.

Bị hần ôm cánh tay tôi, dùng sức lắc lư người: “Lăng tỷ tỷ~~~~”

“Làm gì?” Khóe miệng run rẩy, tôi chịu đựng ý nghĩ muốn ỏi hỏi hần.

“Ta muốn ra cung đi chơi!”

Tôi cười: “Vây đệ đi nói với sư phụ đệ đi, ta không làm chủ được.” Cậu đang ở Ngọc quốcnhà? Cậu cho rằng ta vẫn là trưởng công chúa của Ngọc quốc sao? À đúng rồi, Ngọc quốc cũng không còn, ai còn để ý tôi rốt cuộc có phải công chúa hay không đâu.

Ngọc quốc mất rồi... Vài tia bi thương chui vào nơi mềm mại nhất trong lòng tôi, sinh đau.

“Aiz, đệ làm sao vậy?”

Mới vừa hoàn hồn người, chính là tên nhóc Vô Cầu xấu xa cặp mắt như kẻ trộm. Làm tôi sợ nhảy dựng cả lên.

Kéo cái đầu nhỏ của hần ra, tôi nói: “Dán sát vào ta như vậy để làm chi, thân thể của lão nương hiện giờ xương cốt không chịu nổi đâu nha!”

“Hắc hắc, ai bảo đệ nói chuyện với tỷ mà tỷ không có phản ứng chứ.” Tên nhóc xấu xa ngoan ngoãn ngồi xong, chớp chớp ánh mắt giả bộ ngượng ngùng.

“Đệ mới vừa nói với ta cái gì?”

“Lăng tỷ tỷ, tỷ là tốt nhất á~~~~”

“Ít nói đi. Ta cũng không đáp ứng đệ cái gì!” Nhanh chóng phui sạch. Tên nhóc xấu xa này bộ dạng có âm mưu quỷ kế, mình chỉ cần hơi buông lỏng đề phòng là có thể sẽ rơi vào bẫy liền.

“Sư phụ nói đệ phải ở cùng tỷ...” Vô Cầu cúi đầu, nhỏ giọng rầu rĩ thì thầm “Lăng tỷ tỷ, tỷ nói sư phụ hai chúng ta cùng đi ra ngoài đi...”

Tiểu Vô Cầu chậm rãi ngẩng đầu, hai mắt ngập nước nhìn tôi. Làm tôi suýt nữa nổi tính mẹ hiền.

“Lăng tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ không muốn ra ngoài sao? Trong cung này thật nhàm chán nha, chỗ để chơi đùa cũng chẳng có mấy chỗ, đệ nhắm mắt lại cũng có thể nói chỗ này có những gì!”

Tôi cười bất đắc dĩ. Tôi muốn nói với tên nhóc này, sư phụ cậu lại càng không đồng ý cho tôi cùng với cậu đi ra ngoài. Nhưng tôi không có cách nào nói như vậy, tên nhóc Vô Cầu này chính trực đến ngây ngốc, nếu như cậu ta hỏi ngược lại tôi tại sao, tôi cũng không thể trả lời cậu ta. Rất nhiều chuyện không thể nói với hần, nói không rõ, mà cũng không muốn cho hần hiểu rõ.

“Vô Cầu ——”

Âm thanh không giận mà uy, dọa Vô Cầu giật mình một cái từ trên ghế nhảy đến phía sau tôi, kinh sợ mở miệng: “Sư phụ...”

“Ha ha.” Âu Dương Yến cười lạnh, “Những sách y vi sư bảo Vô Cầu đưa cho ngươi, ngươi đều xem xong rồi sao?”

Vô Cầu nuốt nước miếng một cái, áp a áp ứng nửa ngày cũng chưa nói rõ ràng: “Con... Con...”

Không nỡ nhìn bộ dạng đáng thương của tên nhóc Vô Cầu xấu xa kia, tôi đánh gãy lời hắn nói: “Hôm nay thời tiết tốt, ta muốn ra khỏi cung đi dạo, không biết Ma Y có thể cho Vô Cầu đi cùng ta không?”

Âu Dương Yến nhìn tôi, hồi lâu sau, đến lúc tôi đã muốn hoàn toàn buông thả cho hy vọng hắn sẽ nói, hắn lại mở miệng.

Hắn nói: “Hai canh giờ.”

Vô Cầu cười tươi, hoan hô nắm tay của tôi, chạy như điên ra ngoài.

Tôi đi theo phía sau hắn thở hổn hển.

“Chúng ta trước hết đi tẩu lâu tốt nhất dùng cơm trưa, sau đó lại đi hí lâu lớn nhất nghe hát được không? Được không?”

Rốt cuộc bay ra khỏi chỗ tù túng kín cổng cao tường, Vô Cầu hưng phấn kêu lên.

Tôi cười yếu ớt xoa đầu hắn: “Đệ mới ở trong cung ngây người bao lâu mà sao giống như người bị nghẹn sắp chết vậy. Hoàng cung lớn không bằng Ma Y quán của đệ à.”

Vô Cầu đầu tiên là chớp chớp mắt, sau đó thực kiên định lắc đầu: “Làm sao có thể giống nhau! Ma Y quán cho dù nhỏ nhưng cũng là nhà của Vô Cầu...”

Nhà? Tôi im lặng.

“Đi thôi, chỉ có hai canh giờ, không thể lãng phí!” Một chút không lưu ý lại bị tên nhóc Vô Cầu xấu xa này nắm đi rồi.

Chờ chúng tôi đi vào cái nhà gọi là tẩu lâu lớn nhất Ngôn quốc ‘Tiên Nhân lâu’ thì đã tốn hơn nửa canh giờ, nhưng về mặt Vô Cầu vẫn rất vui vẻ.

Tên nhóc kia lôi kéo tôi lên lầu hai, nói là chỗ cao phong cảnh tuyệt đẹp, Ma Y quán của hắn ngay tại tầng thứ chín của Cửu Trọng sơn, nếu tẩu lâu này cũng có chín tầng, thì hắn lên đến tầng chín để ngồi.

Tôi cười, từ khi nào thì Ma Y quán của Yến Tử Phương trở thành của tên nhóc xấu xa này rồi.

Những món ăn tiểu nhị báo lên đều rất hoa lệ, hình như chỉ có như vậy mới có thể làm tăng địa vị tẩu lâu của bọn họ. Kỳ thật tẩu lâu này tôi đã đến lần thứ hai rồi. Lần đầu tiên là lúc tôi vượt biển ra nước ngoài đi vào Ngôn quốc, tôi đã từng đi qua đây, khi đó bên người còn có Ất cùng Đình.

Không để cho tiểu nhị tiếp tục giới thiệu, tôi căn cứ theo trí nhớ gọi vài món thức ăn mà tôi đã từng nếm qua.

Tiểu Vô Cầu ăn vui vẻ, giống như tôi ngày ấy.

Nhìn cậu ta, tôi chậm rãi nở nụ cười.

“Tỷ sao lại không ăn nha? Lãng tỷ tỷ đã không còn mập nữa rồi, tỷ mau ăn đi!”

Tiểu Vô Cầu nói một cách khẩn thiết, nhưng mà nói thế này làm tôi nghe cách nào cũng thấy không được thoải mái? Cái gì gọi là đã không còn mập? Thì ra trước đây tôi rất béo nha?

Tên nhóc Vô Cầu xấu xa hình như bị ánh mắt híp lại đầy tà ác của tôi dọa sợ, vội bổ sung nói: “Tỷ tỷ vốn không béo, hiện tại là rất gầy! Mau ăn mau ăn!”

Tôi cười, cúi đầu gấp một đĩa cá hấp quế.

“Ngươi nói Lương hoàng có phải là ngốc không? Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân hắn cũng không muốn nha!”

“Đúng rồi, nếu không tại sao Thương Mân liền cùng Lương quốc quyết liệt đâu?”

“Vậy mà cũng không biết? Vì Lương hoàng ngủ với muội muội của Mộ Dung Khu lại không chịu trách nhiệm, làm ca ca làm sao có thể nuốt trôi chuyện này sao?”

“Hắc... tiểu tử ngươi cũng đừng nói bậy, chuyện hay ho như vậy phải sớm có truyền đi rồi chứ.”

“Thôi thôi không rõ ràng lắm đừng nói bừa!”

“Chuyện chính xác trăm phần trăm! Mẹ nó ai nói bừa chuyện này —”

Cách đó không xa, một bàn đang bát quái chuyện giang hồ, bát quái chuyện thiên hạ.

Người nói thì vẽ hỉ nộ viết ở trên mặt, còn người nghe thì vui buồn viết ở trong lòng.

“Lăng tỹ tỹ....” Vô Cầu buông chiếc đĩa vẽ mặt thân thiết nhìn tôi.

Tôi lắc đầu với cậu ta: “Không có việc gì.” Rồi vui đùa chuyên tâm nhặt xương cá. Loại chuyện giang hồ bát quái làm sao có thể tin. Tôi chỉ là tùy tiện nghe một chút, nghe một chút rồi thôi..

“Aiz, ta nói Thượng Quan gia cũng đủ đáng thương.”

“Còn không phải! Đầu tiên là công chúa đã chết lại sống, sống lại mất tích, tiếp đến chính là nước mất nhà tan, nếu không phải Ngôn vương chúng ta nhân hậu, tiểu hoàng đế kia không phải ngay cả mạng cũng chẳng còn!”

“Đúng vậy đúng vậy.... Thượng Quan gia vừa đi tong thì Tô gia cũng coi như xong rồi~”

“Phải nói là Ngôn vương hiện tại cũng thật sự là đủ lợi hại, ho ho vài tiếng liền thu gọn Ngọc quốc. Ngọc quốc kia cũng từng là tứ đại quốc đó!”

“Nhắc đến thì... Cũng không biết Phiêu Kị tướng quân kia có chết không.”

“Khụ khụ khụ....” Tôi vội cầm chén trà uống mạnh hai ngụm, tôi ăn cái gì rồi nhỉ?

“Lăng tỹ tỹ, tỹ làm sao vậy? Sao tỹ lại ăn ớt đó vậy?”

Vô Cầu cầm lấy ấm trà lại rót cho tôi một ly, “Lăng tỹ tỹ chúng ta đi nghe diễn đi. Đệ no rồi.” Dừng tay nhỏ bé vỗ vỗ bụng, “Xem tròn bao nhiêu nè!”

Tôi nở nụ cười với Vô Cầu: “Ta còn chưa no, đợi lát nữa.” Cổ hơi hơi xoay mấy độ, cảm thấy như vậy càng có thể nghe rõ bọn họ nói.

“Này, hần bị loạn tiễn bắn nha, không chết mới là lạ!”

“Ha hả cũng phải cũng phải....”

“Ôi chào! Ngươi là người nào a! Này, ngươi buông ta ra! Ô — buông...”

“Lăng.... sư phụ! Người buông người ta ra đi!”

Vô Cầu dùng sức túm cánh tay của tôi, mà tôi không biết dùng bao nhiêu sức lực nắm áo người nọ, mặc hần túm tôi như thế nào cũng không buông tay.

“Ngươi mới vừa nói ai bị loạn tiễn bắn chết?” Tôi lạnh lùng hỏi.

“Ô.... um....”

“Tướng quân nào?” Nói từng chữ từng chữ một.

“Phiêu.... Ky..... Tô.... Khụ khụ....”

Tôi buông áo hần ra, suy sụp thối lui.

“Ngươi có bệnh hả! MD ngươi × ¥ % ※....”

Chỉ cảm thấy trước mắt sương mù mênh mông, tất cả những chuyện khác đều không nghe được không nhìn thấy.

Quốc sĩ đại nhân của tôi....

Tôi không muốn khóc, nhưng căn bản không khác chế được, nước mắt giống như hạt đậu theo hốc mắt trào ra, liên tiếp rơi ở trên mặt đất...

“Lăng tỹ tỹ chúng ta trở về, chúng ta trở về được không!”

“Lăng tỹ tỹ, tỹ đừng như vậy Vô Cầu nhìn thấy rất khổ sở...”

“Tỹ đừng khóc....”

Tôi không biết tôi đã khóc bao lâu, tôi chỉ biết sau đó chúng ta không có đi hí lâu nghe hát, tôi vẫn đứng ở nơi đó, không nhúc nhích.

Lúc Âu Dương Yến vào, Thượng Quan Lăng im lặng ngồi ở bên cạnh bàn, cúi nhẹ đầu, trên mặt không có biểu tình gì, đã không có ôn hòa hoặc sáng lạn tươi cười như ngày thường. Hoặc là nàng chân chính là như vậy, lúc ánh mắt buông xuống, cả người cảm giác không thân, không sợ, không xa, không gần, lạnh nhạt tựa như nhìn không thấy cảm tình, mà khi nàng giương mắt, lộ ra một ý cười nhạt, cảm tình cả người đều tiến vào cặp mắt kia, cuộn cuộn

không ngừng làm ám áp mọi người chung quanh.

“Cô tìm ta?” Âu Dương Yến lên tiếng hỏi. Hẳn sợ hấn không mở miệng người nọ căn bản sẽ không phát hiện trong phòng có hơn một người.

Tôi ngẩng đầu, mơ hồ nhìn bốn phía xung quanh, tầm mắt dừng lại ở tại một thân ảnh màu trắng.

“Ta phải về Lăng đô.” Tôi nói. Không phải muốn, mà là phải, nhất định phải.

Âu Dương Yến cười cười, tiến lên vài bước, hấn nói: “Không cần rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 200: Thật lòng cảm ơn vì người đã sinh ra đời

Tôi nhìn hấn, kiên định mà nói: “Ta nhất định phải trở về! Biểu ca của ta đã chết! Hấn đã chết! Ngươi có biết hay không, có biết hay không hả!”

Âu Dương Yến nhìn tôi cười nhân nhạ: “Ta không biết. Kẻ hèn này thật sự là không biết tên Tô Từ Chiêm kia lại chết rồi? Rõ ràng hấn và hoàng đế đệ đệ của cô đang ở trên thuyền hướng đến Vân kinh, kẻ hèn này thật sự là không biết hấn làm sao lại chết rồi nha.”

Tôi sùng sốt, ngơ ngác nhìn hấn, nửa ngày trời, tôi mới bừng tỉnh đại ngộ, tiến lên nắm lấy ống tay áo hấn, ngửa đầu hỏi hấn: “Ngươi nói là biểu ca ta không chết? Hấn không chết?!”

Âu Dương Yến gật đầu, vẫn cười nhạ nhẽo.

“Ha ha ha...” Tôi cười. Nụ cười giống như khi mới được giải phóng từ địa ngục. Vui vẻ thật sự.

Tên nhóc xấu xa Vô Cầu vừa mới bước một chân vào cửa lớn phòng tôi thì bị tiếng cười lớn của tôi làm ngây ngốc, một chân khác vẫn còn giơ lên nửa ngày sau mới hạ xuống.

“Thượng Quan Lăng tỷ làm sao vậy?” Giống như con thỏ bay nhanh đến trước mặt tôi, đôi tay nhỏ không ngừng vẫy vẫy trước mặt tôi.

“Vô Cầu, trong mắt ngươi còn có vi sư sao?” Khóe môi dưới của Âu Dương Yến khẽ nhếch lên vài phân, thanh âm bình thường nhân nhạ nhưng khiến Vô Cầu nhất thời giật mình một cái.

Vô Cầu chậm rãi xoay người, hướng Âu Dương Yến cúi người thật thấp: “Vô Cầu tham kiến sư phụ!”

Âu Dương Yến dùng ánh mắt sắc bén quét qua Vô Cầu một cái, phát tay áo bỏ đi.

Chờ Âu Dương Yến bỏ đi rồi, tôi mới nhớ tới hấn hình như vừa nói Thiên Thiên cùng với anh họ độc miệng đều đang ở trên thuyền hướng đến Vân kinh. Hai người bọn họ sao lại bị đưa đến Vân kinh? Từ bình sao?... Ách, khi nào sẽ tới? Yến Tứ Phương chắc sẽ không đem nhốt bọn họ ở trong thủy lao chứ? Cho dù bây giờ thủy lao cũng không còn có nước lạnh cao quá eo nữa rồi, nhưng vẫn là một chỗ rất ẩm ướt và âm trầm, anh họ độc miệng thì không nói, hấn có một thân võ công cao ngất nha, nhưng còn tiểu Thiên Thiên thì phải làm sao? Chắc sẽ bị hoàn cảnh ác liệt như vậy giày vò mất thôi!

Không được, không được, tôi phải đi tìm hấn thôi!

Ách, đợi nói sau đi, đã ba ngày rồi chưa đi thủy lao thăm Vân tiên nhân, tôi đi thủy lao trước rồi tìm Yến Tứ Phương hỏi sau.

“Lăng tỷ tỷ, tỷ đi đâu vậy?”

Vô Cầu kéo ống tay áo tôi, nhìn bộ dạng như là nếu tôi không nói cho cậu ta, thì đừng hòng đi.

“Tỷ tỷ đi thăm một người bằng hữu.”

“Người bị sư phụ nhốt ở trong thủy lao băng lạnh kia sao?”

Tôi giật mình dừng lại, chột gật đầu.

“Tỷ tỷ, tỷ lúc nào cũng đi thăm hấn hoài, hôm nay có thể không đi được không?” Vô Cầu dùng khuôn mặt nhỏ nhắn lôi kéo, năn nỉ tôi.

Tôi nháy nháy mắt, nói: “Vì sao?”

Đôi mắt to của Vô Cầu nháy mắt sáng bừng lên: “Ngày hôm nay là sinh thần của sư phụ đệ, đệ muốn tìm Lăng tỷ tỷ cùng nhau đến chúc mừng sư phụ.”

“Sinh thần?” Tôi đột nhiên tròn to con mắt. Không thể tin tưởng... Hửn, tôi hét cái gì chứ, là người thì đều có sinh nhật, Ma Y người ta cũng có sinh nhật thì có gì đâu mà tôi không thể tin tưởng?

“Ừ, nhưng sư phụ trước giờ đều chưa từng tổ chức, vậy mà mỗi khi sinh thần của Vô Cầu thì sư phụ đều tặng quà nha! Tuy rằng... Tuy rằng đều là sách thuốc...” Vô Cầu hít hít mũi, lại nói: “Sinh thần của sư phụ nếu không phải do đệ liều chết hỏi mãi, thì đến cả Vô Dục sư huynh cũng không biết đâu nha!”

Trong lòng tôi lạnh lạnh, tê tê, nói không được là tư vị gì. Bởi vì tôi hiểu tại sao Yến Tử Phương có chết cũng không muốn tổ chức sinh nhật, sinh nhật của hửn, ngày hửn sinh ra đời là vết sẹo ở trong tận đáy lòng của hửn. Cho dù vết sẹo ở trước ngực đã không còn dấu vết, nhưng trong đáy lòng thì cho dù có cạn đến thế nào, cũng sẽ không hiện ra ngoài, khiến cho hửn đau nhè nhẹ. Chỉ là đau nhè nhẹ thì vĩnh viễn cũng khiến hửn co rút lại trong thế giới của bản thân mình, không chịu ra ngoài.

“Tỷ tỷ lại nghĩ gì vậy? Sao gần đây đệ nói chuyện với tỷ thì tỷ luôn lơ đãng như hồn vào cõi tiên vậy!”

“Không có, không có gì.” Tôi hoàn hồn, xoa xoa đầu hửn. “Vô Cầu, đi, chúng ta đi xuống nhà bếp.”

“Hửm? Vì sao phải xuống nhà bếp?”

“Đệ chẳng phải muốn chúc mừng sinh nhật sư phụ đệ hay sao?”

“Vậy vì sao muốn đi xuống bếp?”

Tôi xiu. “Đệ không phải là muốn chuẩn bị nói với sư phụ đệ một câu: Sinh thần vui vẻ thôi chứ?”

Tên nhóc xấu xa Vô Cầu còn thật sự gật đầu.

Vẫn còn may trước khi tôi nhéo lỗ tai nó thính lại lắc đầu: “Nhưng mà đệ có chuẩn bị lễ vật rồi nha!” Dứt lời, chìa tay vào trên người lấy ra một cái ‘túi tiên’ màu trắng, “Bên trong là dược liệu đệ bào chế được, có thể an thần nha! Ha ha, đệ lợi hại chưa?”

Vô Cầu cầm lấy cái túi trắng lắc lắc trước mắt tôi, tôi thấy khóe miệng gật gật.

“Lợi hại...” Tôi vẫn là quyết định làm trái lương tâm khen ngợi hửn một chút.

“Đi thôi, Lăng tỷ tỷ, tỷ đứng đó làm gì vậy?”

Hoàn hồn lại, tên nhóc xấu xa Vô Cầu đã vượt lên trước tôi hai thước rồi, “À, được. Đi thôi.”

“Chúng ta xuống bếp để làm chi? Tỷ đói bụng sao?”

“Đi đi đi! Tên nhóc xấu xa đệ không biết sinh thần thì cần phải ăn mỳ trường thọ sao?”

“Tỷ mới là tên nhóc xấu xa! Đã nói là đệ trưởng thành rồi mà! Ai, Mỳ trường thọ? Hình như sư huynh đã từng làm cho đệ. Lăng tỷ tỷ cũng biết làm sao?”

Tôi im lặng.. “Ta cảm thấy ta biết làm...”

Gà bay chó sủa bận bịu suốt một canh giờ, trên người tôi với Vô Cầu đều là bột trắng, trên mặt tên nhóc kia cũng vậy, nhìn không ra hửn cũng làm việc rất chăm chỉ nha.

“Lăng tỷ tỷ, tỷ nói xem mỳ này có thể ăn được không?”

“Phí lời!” Tôi cũng không biết...

“Tại sao đệ cứ cảm thấy sư phụ đệ vốn có thể trường mệnh trăm tuổi, nhưng ăn xong mỳ này có lẽ sẽ không được nha?...”

“Câm miệng!” Dù thế nào cũng sẽ không độc chết người!

“Tỷ, vì sao lại phải làm hai chén hử? Tỷ sẽ không...” Vô Cầu khần trương nuốt nước miếng một cái, gương to đôi mắt ngóng nhìn tôi: “Tỷ, tỷ sẽ không định lấy đệ thử thuốc chứ?!”

“Cút đi! Trong cái não bé như dưa chuột của đệ toàn chứa bột hồ dán hả?” Dùng sức gõ đầu hửn, “Hôm nay vừa lúc cũng là sinh thần của vị bằng hữu kia của tỷ tỷ, dứt khoát làm luôn hai chén, cho hai người bọn họ luôn.” Văn tiên nhân ra đời trẻ hơn Yến Tử Phương có một canh giờ thôi nha.

“À...” Tiểu Vô Cầu ra vẻ như thật sự có chuyện như vậy, gật đầu, “Vậy tỷ đi nhanh về nhanh, đệ chờ tỷ cùng nhau đi tìm sư phụ. Một mình đệ không dám...” Câu phía sau kia mới là lời nói thật.

Tôi cười: “Biết rồi, đệ ở đây đợi ta đi.”

“Ừm~”

***

Cây đuốc mờ nhạt trên vách tường băng lạnh, miễn cưỡng rọi sáng thủy lao quá mức âm u.

Kỳ thực, nói là đến thăm Vân tiên nhân, chẳng qua là mỗi lần tôi đều tự nói một mình. Hắn trước giờ chưa từng chủ động nói với tôi một câu. Cũng không trả lời vấn đề nào của tôi hết. Hắn lúc nào cũng cúi đầu, tôi nhìn không tới được mắt của hắn, căn bản không cách nào biết được trong lòng hắn đang nghĩ điều gì. À, cho dù tôi có thể nhìn thấy mắt của hắn, thì cũng chỉ là một đôi mắt mà thôi, nhìn không ra được lòng của hắn.

“Vân tiên nhân sinh nhật vui vẻ.” Tôi đứng trước mặt hắn, nhưng hắn vẫn như cũ không chịu giương mắt nhìn tôi một cái. Tôi bụng bát mỳ, cố sức dùng chiếc đũa kẹp lên đầy sợi mỳ, “Vân tiên nhân, huynh mở miệng được không, huynh không cần cùng ta nói chuyện, chỉ cần mở miệng là được rồi. Chúng ta ăn một miếng, ăn một miếng là được rồi.” Tôi không biết tôi làm vậy có phải là lừa gạt hay không, nhưng tôi đang cố hết sức đối tốt với hắn.

Vân tiên nhân, là người từ đầu đến cuối tôi luôn muốn bảo vệ. Từ khi bắt đầu đến bây giờ. Vẫn luôn như vậy. Chưa bao giờ thay đổi.

Chỉ là, hình như tôi cứ luôn nợ hắn, cứ luôn làm cho hắn bị tổn thương.

Tôi nâng mì sợi, hắn không mở miệng tôi cũng không để xuống, cứ giằng co như vậy.

Cuối cùng tôi cười, nụ cười ở trong lòng, không dám để nụ cười lộ ra trên mặt.

Vân tiên nhân hắn nhượng bộ. Chậm rãi hé miệng, tôi canh đúng thời cơ đưa đến miệng hắn một miếng nhỏ. Mặc dù rất ít, nhưng hắn cũng ăn rồi, không phải sao? Mì trường thọ đó nha~

“ Sinh nhật vui vẻ~ Ăn xong mì trường thọ là có thể sống lâu trăm tuổi~”

Tôi lăm bằm, hắn vẫn cúi đầu như trước, không để tôi nhìn rõ hắn.

Quên đi, ngày hôm nay coi như bỏ qua cho hắn một lần. Bên ngoài còn có một người càng đáng sợ hơn cũng muốn ăn sinh nhật đó.

“Vân tiên nhân, ta phải hai ngày nữa mới đến thăm huynh được, hy vọng khi đó huynh chịu mở miệng nói chuyện với ta.” Khẽ thờ dài, tôi xoay người rồi đi.

Mãi cho đến khi cánh cửa lớn nặng nề của thủy lao lại phát ra âm thanh cọt xát với mặt đất lần nữa, Âu Dương Vân mới chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn về phía sâu thẳm đó, nhìn về hướng người nợ vừa rồi đi. Một đôi mắt màu bạc trong suốt lạnh lùng, bình thường nhàn nhạt, không buồn không vui, ở tận sâu trong giữa con ngươi mất dường như có một chút ánh sáng âm áp hiện lên, chỉ có một chút mà lại quá nhanh nên căn bản không cách nào bắt được, chỉ một khoảnh khắc sau, lại trở về là một đôi mắt màu bạc không có chút tình cảm.

“Xin lỗi...” Một tiếng lẩm bằm anh ách.

Không ai biết được Âu Dương Vân bị nhốt trong thủy lao đã luyện ‘Mạch Tuyệt’ tới tầng thứ chín.

Tầng thứ chín đã xong, bên trong lồng ngực dường như sẽ không còn vật gì khác.

Nhắm mắt tập trung suy nghĩ lẳng lặng lắng nghe, rất lâu sau hắn hình như nghe thấy chỗ nào đó có cái gì giật nảy lên.

Yết ớt rất lâu sau mới có thể nhảy lên một lần nữa.

Làm sao mà nó vẫn còn được?

Âu Dương Vân chậm rãi mở hai tròng mắt lại chậm rãi nhắm lại.

***

“Lăng tỷ tỷ lão nhân gia ngài làm sao có thể chậm như vậy chứ? Tuổi tác lớn rồi chân cũng không được tốt nữa.”

“Tên nhóc xấu xa nhà đệ dám nói móc ta hả! Nhéo đứt cái lỗ tai của đệ!”

“Đừng mà ~ đừng mà ~ Đệ sai rồi sai rồi, chúng ta mau mau đi tìm sư phụ đi, nếu không thì sư phụ đệ đi ngủ mất.”

“Fuck, mấy giờ rồi?”

“Giờ Tý hai khắc vừa qua khỏi.”

“Ta ngất, đi mau!”

Đầu tiên là tôi kéo tên nhóc Vô Cầu này một đường chạy vội, mặc dù về sau là nó kéo tôi. Hết cách nha, thân thể lão nương bây giờ không bằng năm xưa, ai bảo trong người còn có cổ độc đâu. Thật đáng buồn.

“Vô Cầu, Vô Cầu! Đừng chạy!” Tôi vội vàng gọi nó dừng lại, nhưng tên nhóc kia căn bản không hề ngừng, sức như trâu bò mà chạy về phía trước, tôi thật sự cảm thấy mờ mắt trong cái gió mát trên tay nó chắc đã sớm không còn như cũ rồi.

“Tỷ tỷ, tỷ cố gắng thêm chút nữa, đi qua cây hoa ngọc lan này là sắp tới nơi rồi!” Vô Cầu cũng không quay đầu lại, bàn tay nhỏ bé gắt gao cầm lấy tay tôi cũng không thả ra.

“Đệ dừng lại cho ta!...” Tôi gọi.

“Vô Cầu, nói cho vị sư biết người đang vội vàng làm gì vậy?”

Dưới tàng cây hoa ngọc lan có một người đứng một mình, người nọ yếu ớt xoay người, phong tình vạn chủng đều ở trong khóe mắt, nhưng thanh âm không lớn không nhỏ đó lại làm cho Vô Cầu lập tức hãm xe dừng lại.

“Sư, sư phụ?” Vô Cầu chớp chớp đôi mắt to của nó, lại nhìn nhìn tôi dường như không quá tin tưởng.

Tôi thành khẩn gật đầu một cái với nó, biểu tình trên mặt nó lúc này mới thay đổi. Sau khi chợt lóe lên kinh ngạc xong thì chính là sợ hãi sâu sắc.

Yến Tử Phương người này lúc nào cũng có thể khiến tên nhóc xấu xa Vô Cầu này vừa thương vừa sợ.

“Sư phụ...” Vô Cầu lẩm bẩm nói.

Đúng lúc này, tiếng trống từ hoàng cung vang lên báo giờ Tý canh ba.

Ách, nhanh lên một chút bằng không thì không còn kịp nữa! Tôi vội lấy cái giỏ đang xách trên cánh tay của Vô Cầu xuống, đem mì trường thọ ra. Ách, còn may, còn may là vẫn chưa đổ hết ra ngoài, vẫn còn mấy miếng... Toát mồ hôi, mì trường thọ là ăn để lấy may mắn nha, nhiều ít không quan trọng, không quan trọng...

Đạp một cước vào mông của tên nhóc xấu xa Vô Cầu, “Còn không đem cái túi của đệ cho sư phụ đệ? Nhanh lên!”

Vô Cầu cũng bắt đầu vội vàng, ở trên người một hồi tìm kiếm mới nhớ tới cái túi trắng ở bên trong tay áo.

Hết sức lo sợ mà cầm cái túi trắng đưa lên trước mặt Yến Tử Phương. Nhỏ giọng run rẩy nói: “Sư phụ, sinh thần vui vẻ.” Cúi đầu xuống thấp, giống như là làm sai chuyện gì vậy.

Âu Dương Yến rõ ràng sửng sốt, hân ý ở đuôi chân mày càng đậm, đầu mày khẽ nhúc nhúc như đang ngẫm nghĩ cái gì đó, nhẹ cúi mắt xuống, qua một hồi mới lạnh lùng mà tiếp nhận vật trong tay Vô Cầu, nói: “Theo sư phụ nhiều năm như vậy, người cũng biết bào chế thuốc an thần sao!”

Không thể nói là đang tức giận, cũng không giống như đang khen ngợi Vô Cầu. Tên nhóc kiangăng đầu về mặt phủ một lớp sương mù mà nhìn tôi. Tôi cười tươi với hắn, đi qua, cầm chén trực tiếp đặt vào tay khác của Yến Tử Phương: “Nè, mau ăn đi, tuy là lạnh rồi, tuy rằng có thể ăn sẽ không ngon nhưng người nếu như dám nói một câu không ngon, ta tuyệt đối sẽ đem bát mì này úp vào mặt người.” Cong mắt lên cười cười với hắn.

Tôi nhìn khóe miệng của Yến Tử Phương hơi co giật. Tôi thì là hắn thật sự co rút lại một chút.

Đôi mắt màu tím kia đầu tiên là mang theo vẻ tức giận kinh ngạc lườm tôi cùng tiểu Vô Cầu mỗi người một cái. Rồi miễn cưỡng mà cầm lấy đôi đũa Vô Cầu đưa lên, gấp một chút mì, mấy nhúm chặt, hỏi: “Các người có chắc là cái này có thể ăn được sao?”

Vô Cầu đảo con mắt, cười hi hi nhìn về phía tôi: “Lăng tỷ tỷ nói có thể ăn được.”

NND tên nhóc xấu xa này đem tội lỗi đẩy hết lên một mình tôi! Thật đáng hận! Nhóc con này lớn lên cũng sẽ không phải là đồ tốt nha, sư phụ cậu là Ma Y, đồ xấu xa như cậu sẽ biến thành Ngụy Y!

(*) *Ngụy* = *Gian trá*.

Yến Tử Phương hít sâu mấy hơi, cuối cùng cũng đem chiếc đũa gấp mấy cọng mì đen sì si ăn vào trong miệng.

Lần này khóe miệng của hắn co rút phải chừng ba giây mới trở lại như cũ.

Trong lòng tôi vui vẻ tung hô một tiếng. Tôi tuyệt đối, tuyệt đối không phải là cố ý thêm mấy giọt giấm với đường vào trong mì đâu nha!

Lúc Yến Tử Phương còn đang hoảng hốt một chút thì tôi đã vờn ma trao về phía hắn.

Tôi dùng tay nhẹ nhàng ôm lấy hắn, muốn dùng âm thanh không lớn của tôi, che lấp đi nỗi áy náy rất sâu sắc của tôi: “Yến Tử Phương, ngày mà người sinh ra thật sự là một ngày rất đáng quý, cảm ơn người, đã đến thế giới này.”

“Cảm ơn.” Xin lỗi...

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 201: Yêu Tinh rơi xuống, chấp nhận mệnh trời[1]

Cánh tay tôi nhẹ nhàng ôm lấy Yến Tử Phương có thể mất bao nhiêu sức lực? Có thể dựa vào gần bao nhiêu? Nhưng chỉ cần như vậy tôi cũng có thể rõ ràng cảm thấy được hân hứng người lại trong nháy mắt.

Giây tiếp theo, tôi bị một lực mạnh mẽ đẩy ra, ánh mắt hân nhìn tôi không còn nụ cười nhợt nhạt, cho dù nụ cười ấy vốn dĩ chỉ là mặt nạ treo bên ngoài nhưng dù gì thì đó cũng là cười, còn hiện tại trong mắt hân đều là lửa giận, tuy không lớn nhưng rất chân thật.

Tôi lao đảo một chút, được tiểu Vô Cầu giữ lại mới tránh khỏi bị ngã.

“Sur phụ người làm gì vậy?” Tên nhóc Vô Cầu vậy mà lại dám nói lớn tiếng với sur phụ nó.

Yến Tử Phương không thèm nhìn đến Vô Cầu đang thay tôi bắt bình, ánh mắt sát bén nhìn lướt qua tôi, lạnh lùng nói: “Thượng Quan Lăng, cô đem những thứ ghê tởm đó dùng trên người ta, ta cần bản không cần! Cái gì mà cảm ơn ta đã đến thế giới này? Thật buồn cười. Cô đi hỏi thử xem, tùy tiện đi đến những con đường lớn ở Vân Kinh bắt lấy một người nào đó hỏi thử xem, xem bọn hân nói thế nào? Ai có thể quên được tràng đại hỏa ngày hôm ấy ở Vân Kinh? Ở trong cung này không biết có bao nhiêu oan hồn đang oán hận sao ta không chết đi! Thượng Quan Lăng, sao cô không đi hỏi tên hoàng đế đáng thương của ta đang ở trong thủy lao, xem thử hân có phải là cũng đang cảm ơn ta đã sinh ra trên đời này không? Hả?”

“Sur phụ...” Vô Cầu mở to ánh mắt không thể tin được nhìn Yến Tử Phương, “Sur phụ người đang nói gì vậy? Trận đại hỏa gì? Cái gì... oan hồn? Sao Vô Cầu nghe không hiểu...”

Tôi kéo Vô Cầu lại, ôm nó vào lòng, dịu dàng cười với nó: “Sur phụ đệ đang tức giận mà, lời nói khi tức giận thì sao có thể xem là thật được. Trề quá rồi, Vô Cầu, đệ về phòng mình trước đi, ngày mai Lăng tỷ tỷ lại mang đệ đi chơi, ngoan...”

Vô Cầu đẩy tôi ra, sững sờ nhìn chằm chằm Yến Tử Phương, cố chấp hỏi lại: “Sur phụ, người hãy nói với Vô Cầu đó đều là lời nói do tức giận đi! Chỉ cần sur phụ nói, Vô Cầu sẽ tin.”

Đôi lông mi rậm rạp của Yến Tử Phương hạ xuống tạo thành một bóng râm dưới mắt, hân không nói gì. Đây coi như là một sự thừa nhận.

“Ha ha... thảo nào... thảo nào...” Nước mắt giống như những hạt châu, từng giọt từng giọt từ đôi mắt Vô Cầu trào ra, “Con... mỗi lần đi trên phố đều nghe thấy mọi người bàn luận, con chỉ coi như bọn họ nói bậy... là bọn họ... đồ kỳ với sur phụ... Vô Cầu trước giờ... không hề tin...nhưng mà...” Vô Cầu giương mắt hung hăng nhìn chằm chằm Yến Tử Phương: “Sur phụ con hận người.” Nói xong, Vô Cầu vừa khóc vừa quay lưng chạy mất.

Tay Yến Tử Phương hơi nâng lên rồi lại rút về. Ánh mắt hân thoáng hiện lên sự đau lòng trong nháy mắt. Tiếp sau đó lại là sự lạnh lẽo vô vọng.

Thật lâu sau, ánh mắt Yến Tử Phương lại chuyển về người tôi, hân thân nhiên nhìn tôi, nói: “Không đến năm ngày nữa thì biểu ca, đệ đệ của cô sẽ đến rồi, thật là khó mà có được lúc bọn hân vội vàng đến tham dự hôn lễ của chúng ta vào mười ngày sau.”

Tôi ngây ngốc.

Ánh mắt không thể tin được nhìn chằm chằm hân: “Ngươi đang nói giỡn, có phải không?”

“Cô thấy sao?” Yến Tử Phương cười, cười thật lạnh lùng, “Vốn định để mấy hôm nữa mới nói với cô, xem ra hôm nay quả thật là ngày tốt lành, đáng giá để đem mọi chuyện nói ra hết.”

“Ngươi điên rồi?” Tôi hét lên.

“Cô thấy sao?” Vẫn là một câu nói nhẹ nhàng, chuyện gì cũng không để ý.

“Yến Tử Phương, ngươi biết rõ ta, hiểu rõ ta, sao ngươi có thể như vậy?”

“Ta nhớ ta đã từng nói: Trên thế giới này không có người nào đáng có hạnh phúc. Cũng như vậy thôi, Lăng công chúa của ta. Ha ha, cô chắc không phải là vẫn luôn tưởng rằng kẻ hèn này đang nói giỡn đi?”

Con người màu tím đang chuyển thành nguyệt sắc, rõ ràng là đang cười, hân rõ ràng là đang cười nha, tại sao tôi lại hận hân cười như vậy với tôi? Tại sao hân phải cười chứ? Ma quỷ...

“Hôn nữa, kẻ hèn này đã dùng chính máu của mình nuôi dưỡng Lăng công chúa, Lăng công chúa sao lại không có chút gì hồi báo cho ta? Lễ thượng vãng lai (*) là hợp tình hợp lý thôi.”

(*) Lễ thượng vãng lai: Có qua có lại.

“Lăng công chúa sợ là phải cùng kẻ hèn này đồng sinh cộng tử rồi. Cho dù là không bị ràng buộc bởi ‘Đồng quy’, chúng ta hình như cũng không thể thoát khỏi an bài của ông trời đâu. Nếu công chúa và kẻ hèn này đã có duyên phận đến như vậy, kẻ hèn này cảm thấy hai người chúng ta nên cùng nhau thuận theo ý trời. Nói không chừng vì thế mà ông trời sẽ hậu đãi với ta, kẻ hèn này cũng không cần phải là yêu tinh chuyển thế gì đó rồi.”

Yến Tứ Phương nói từng câu từng câu một, không nhanh không chậm, rõ ràng, từng chữ có lực, từng câu sát thương.

Mà lòng của tôi, lại theo mỗi một từ hần nói ra, mà nguội dần, lạnh dần, rét dần đi.

“À đúng rồi, kẻ hèn vừa mới nhận được tin tức, Lương hoàng Đông Phương Cửu cũng đang hướng đến Vân Kinh. Ai, hy vọng là trên đường gió yên sóng lặng.” Yến Tứ Phương cười cười, ‘Mạn Châu Sa Hoa’ ở bên má trái của hần càng phát ra yêu diễm, đó chính là mùi vị khát máu.

Tôi căn bản không chú ý hần rời đi lúc nào, đợi đến khi tôi thanh tỉnh lại, dưới tán cây ngọc lan này chỉ còn lại mình tôi.

Hương ngọc lan sâu kín, tiêu điều nói lên sự đau thương.

Lẽ nào vết sẹo trong lòng hần vẫn không thể xóa đi sao?

Lẽ nào hần nhất định phải thật sự biến thành yêu ma để bị mọi người phi nhò hần mới vui sao?

Lẽ nào hần nhất định phải khiến tất cả những người ở bên cạnh hần, thật lòng yêu thương hần đều rời bỏ hần thì hần mới vui sao?

Lẽ nào tim của hần thật sự không thể bị lay động một chút nào sao?

Lấy việc tra tấn người khác làm niềm vui, khiến người ta bất hạnh mà sung sướng... Rõ ràng chính là đang tra tấn bản thân mình, lẽ nào không làm như vậy thì không thể đạt được niềm vui thú lớn nhất sao.

Rõ ràng không nên như vậy...

Tôi không thể hiểu được.

***

Hoàng cung Ngôn quốc, tẩm cung của Âu Dương Yến.

Yến Tứ Phương chạy một mạch về tẩm cung của chính mình, không dùng khinh công, dùng phương thức bình thường nhất, chạy, chạy một mạch, chạy đến khi thở hổn hển, chạy đến khi mồ hôi ướt đầm cả người mới thoải mái. Đáng tiếc, hần chính là Yến cung chủ, cho dù là chạy bộ thì hơi thở của hần cũng chỉ hơi rõ ràng một chút mà thôi.

Thật hận. Hần thật thống hận bản thân mình không tìm được cách phát tiết! Nhìn những đồ ngọc đồ sứ đầy trước mắt hần không thể đập vỡ. Nhìn những tơ lụa gấm vóc đầy trước mắt hần không thể xé bỏ, hần chỉ có thể đứng tại chỗ. Giống như mọc rễ mà đứng thẳng ở đây, nếu như có thể, hần hy vọng có thể một cước đạp vỡ mặt đất của tẩm cung này.

Nhưng mà, hần không thể.

Hần không phải vô tri vô giác, không tình cảm, không sầu không giận, không vui không buồn.

“Yến Tứ Phương, ngày mà ngươi sinh ra thật sự là một ngày rất quý giá, cảm ơn ngươi, đã đến thế giới này.”

“Yến Tứ Phương, ngày mà ngươi sinh ra thật sự là một ngày rất quý giá, cảm ơn ngươi, đã đến thế giới này.”

Những ma âm này cứ xuyên qua tai hần, sắp bức điên hần rồi. Khiến hần làm gì cũng không thể xua đi được.

Viết thư ở tận đáy lòng lại xông ra, nhẹ nhàng mà đâm hần từng chút.

Nhẹ nhàng một chút, mà lại đau đến nghẹt thở.

“Sư phụ, tại sao mọi người trong thiên hạ đều muốn Yến nhi chết?”

“Bởi vì người trong thiên hạ đều biết rõ, Yến nhi của vi sư là một đứa trẻ ngoan.”

“Sư phụ, tại sao phụ thân của Yến nhi lại muốn cho Yến nhi một vết sẹo trước ngực?”

“...Yến nhi ngoan, vi sư thay con xóa nó đi được không?”

“Sư phụ, người trong thiên hạ đều muốn đồ nhi chết, còn sư phụ thì sao? Sư phụ cũng muốn đồ nhi chết sao?”

“...Vi sư... không nữa...”

“Sư phụ, đồ nhi nhất định sẽ bắt Âu Dương gia trả lại những gì họ thiếu con.”

“Yến nhi à, con phải học cách quên đi, thì mới có thể sống vui vẻ được.”

“Nếu như người trong thiên hạ đều muốn con chết, vậy thì con quyết không chết, con muốn những người muốn con chết sống không được, chết không xong.”

“Yến nhi... Vi sư cứu con một lần nhưng không thể bảo vệ con cả đời.”

Chuyện cũ từng màn, từng màn lướt qua trong đầu Yến Tứ Phương, một lần lại một lần, lặp đi lặp lại những hình ảnh hoặc tốt đẹp hoặc buồn khổ.

Bao nhiêu năm rồi, ở trong lòng Yến Tứ Phương chỉ có một người kia là thật sự muốn hắn sống, cho dù là làm trái ý trời, cho dù là mất đi đôi mắt, cũng muốn giúp hắn.

Nhưng mà...

“Sư phụ, người có phải là cũng muốn vạch một vết thương trong lòng của Yến nhi?” Nhưng là không có ai nghe thấy, vậy là đang nói cho ai nghe?

***

Tây Vực, Sinh Từ cốc.

“Người đó tỉnh chưa?”

“Hồi cốc chủ, tỉnh rồi.”

“Ừ.”

“Người đó tỉnh rồi thì bảo đi gặp cốc chủ.”

“Dạ.”

“Bẩm cốc chủ, người đó trong lúc hôn mê không ngừng nhắc đi nhắc lại, nói tính mệnh của chủ nhân cốc chủ đang nguy hiểm, xin cốc chủ xuất cốc cứu người.”

“Ha ha, không cần xuất cốc, những thứ nên đến liền sẽ đến thôi, chăm sóc người đó cho tốt.”

“Dạ, cốc chủ.”

***

Bốn ngày sau.

Hoàng cung Ngôn quốc, địa lao.

Tôi vừa nhận được tin tức, không có chậm trễ nửa khắc, liền lao đến góc tây bắc của hoàng cung Ngôn quốc, trong địa lao phía sau Tông Kỳ điện.

Địa lao không giống với thủy lao, cho dù đều âm u khiến người ta sợ hãi, nhưng dù sao cũng là nơi người bình thường vẫn có thể sống được. Còn hoàn cảnh của thủy lao, người bình thường không thể chịu nổi hai ngày.

Thị vệ mở cửa lao ra xong thì lẳng lặng rời đi.

Người vừa đi khỏi, tôi liền xông vào, trước tiên là nở một nụ cười ngọt nhạt với vị anh họ độc miệng đang dựa vào tường vừa tỉnh táo lại vừa suy yếu. Sau đó hung hăng ôm lấy Thiên Thiên đang sững sờ nhìn tôi.

Trời đất chứng giám, đó là do tôi căn bản đã quên mất hắn ta đã biết chuyện tôi không phải hoàng tử của hắn rồi.

Tôi tiếp tục duy trì tư thế ôm hắn, mà Thiên Thiên cúi đầu nhìn tôi, trên khuôn mặt hắn không có biểu tình gì, nhưng ánh mắt ấy lại khiến cho cơ thể tôi không hiểu sao run lên một chút. Tôi mơ hồ cảm thấy chuyện tình có chút không ổn rồi.

“Người là hoàng tử của trẫm sao?” Thiên Thiên cười như không cười nhìn chăm chăm tôi, “Trả lời trẫm.”

Tôi khó khăn nuốt nước miếng, không cách nào mở miệng. Tôi căn bản không mở miệng được.

Hắn nhìn tôi, lại giống như không có nhìn tôi, ánh mắt của hắn mê mang mà mờ ảo, phản phát như nhìn xuyên qua tôi mà nhìn đến một nơi nào đó không biết tên, tìm kiếm một ai đó. Hắn thần nhiên thở dài: “Vị hoàng tử vừa hà khắc, xảo huyết, bướng bỉnh lại thông minh của ta, người đang ở đâu...”

Trong khi nói chuyện, tay của hắn dịu dàng để ở trên cổ của ta, dựa theo tiếng than thở của hắn mà chậm rãi dùng sức.

Hô hấp của tôi bắt đầu trở nên khó khăn, tầm nhìn cũng bắt đầu trở nên mơ hồ, thân thể giống như không phải là của mình nữa, không thể làm ra bất cứ phản kháng nào.

“Thượng Quan Thiên, người điên rồi! khụ khụ...” Tô Tử Chiêm giầy dựa men theo góc tường đứng lên, đáng tiếc căn bản chính là giầy dựa vô ích.
“Thượng Quan Thiên, buông nàng ta ra! Khụ khụ... Buông ra...”

Tôi chỉ có thể trở mắt nhìn sinh mệnh của mình từng chút từng chút từ ngón tay của Thượng Quan Thiên trôi đi mất, nhìn vào gương mặt tuấn mỹ ngày xưa hề nhìn thấy tôi liền ngốc nghếch cười gờ trở nên ngày càng dữ tợn, nhìn vào cái miệng lúc nào cũng gọi tôi hoàng tử, gọi thật ngọt ngào, giờ đang phun ra những lời nói của ác ma: “Mang hoàng tử của trăm trả lại đây...”

Tôi khó khăn nâng tay lên, cũng chỉ có thể sờ đến cổ của mình, lại không thể thoát khỏi khí lực như vũ bão từ đôi tay ngoan tuyệt của Thượng Quan Thiên. Trong nháy mắt thân thể trượt xuống, tôi kéo kéo khóe miệng cười, nếu như bây giờ có gương, vậy nhất định sẽ là một nụ cười còn khó coi hơn là khóc.

Trả lại? Có biết bao nhiêu người muốn tôi trả lại, tôi không muốn trả sao? Nhưng tôi làm sao mà trả lại? Trả hết được sao?

“A...” Thượng Quan Thiên đang kêu gào như một con thú nhỏ, mạnh mẽ quăng tôi đi, để lại vai trái của mình, hung hăng nhìn trừng trừng người đang đứng phía sau tôi.

Tôi không có bị quăng xuống đất, thật sự là phải cảm tạ đôi tay vươn ra đỡ lấy tôi của Yến Tử Phụng.

A, ngay cả việc tôi có thể sống sót thoát ra khỏi tay của Thiên Thiên cũng phải cảm tạ hắn. Cây ngân châm cắm trên bả vai trái của Thiên Thiên chắc cũng là vật của Yến Tử Phụng. Loại châm này không phải là lần đầu tiên thấy hắn dùng. Ồ, xem lại thì đây cũng không phải lần đầu hắn cứu tôi.

Yến Tử Phụng thả tay, tôi lao đảo một chút rồi đứng vững. Tôi nhìn hắn một cái, không có nói cảm ơn. Tôi cảm thấy đối với Yến Tử Phụng, tên gia hỏa này, tôi có cảm ơn hắn hay không hắn cũng sẽ không để ý. Hắn có để ý chuyện gì không? Tám phần là không có rồi. Hơn nữa hắn cứu tôi, ước chừng là do cảm thấy hiện giờ tôi mà chết thì vẫn chưa đủ bất hạnh, phải chiếu theo suy nghĩ của hắn mà chết thì mới đủ bi thảm, cũng chỉ có như vậy thì hắn mới có tâm lòng cảm kích mà cảm ơn tôi, cảm ơn tôi đã để hắn thấy được một kết cục bất hạnh vô cùng hoàn mỹ.

“Nàng ta sắp trở thành hậu của cô vương, mạng của vương hậu cho dù cô vương không để ý thì cũng không thể để người khác lấy đi. Cô vương hy vọng Ngọc đế có thể hiểu được ý của cô vương.” Đạm mặc nói xong, Yến Tử Phụng tao nhã xoay người, liếc xéo tôi một cái, nói: “Người, cô đã thấy rồi thì trở về đi, Vô Cầu đang chờ ở chỗ cô đó.” Nghiêng đầu liếc nhìn Tô Tử Chiêm, cười: “Tô đại nhân phải đường thương cho tốt, năm ngày sau đại hôn của cô vương vẫn mong được ngài đến tham dự.”

“Người...” Tô Tử Chiêm nghiêng răng khếch khách, nắm chặt nắm tay, móng tay găm vào thịt, máu chảy ra từ khe hở.

“Đi thôi.”

Yến Tử Phụng lại liếc tôi một cái, tôi chỉ có thể lẳng lặng theo hắn ra ngoài địa lao.

Lúc Đông Phụng Cửu đến Vân Kinh, chỉ còn cách đại hôn của Âu Dương Yến có bangay.

Hiên Viên Tiêu sớm đã đến, bên cạnh hắn tự nhiên không thể thiếu Thượng Quan Sở Sở.

Còn có mấy quốc chủ của ba nước phụ thuộc là Kim, Ngọc, Lương cũng đều đến cả.

Thật ra, đến sớm nhất chính là đặc sứ của Thương Mân, tam công chúa, Mộ Dung Uyển.

Phòng ở của tôi không lớn, hôm nay người ở trong phòng tôi cũng không nhiều, nhưng là nhiệt độ lại từ từ tăng cao, đều là bởi vì Tiểu Nhụy cứ nhìn chăm chăm tôi, hai đạo ánh sáng càng lúc càng mạnh mẽ mới khiến cho nó tăng cao.

“Tại sao người cứ trừng Lãng tử tử của ta!” Vô Cầu héch cái mũi lên, thể hiện sự bất mãn sâu sắc đối với ánh mắt của Tiểu Nhụy.

“Ta trừng dân tộc thì liên quan gì người? Hừ! Cái gì mà Lãng tử tử của người! Người ta cùng với người không có một chút quan hệ có được không?” Âm thanh không lớn nhưng là điểm trúng tử huyết.

Tiểu Vô Cầu phần nộ trừng lớn mắt, giống như là chỉ cần như vậy liền có thể phun ra lửa mà thiêu chết cái miệng ác độc của Tiểu Nhụy.

“Ba...” Vô bàn một cái, Vô Cầu khiêu khích, “Ai nói không có quan hệ? Lãng tử tử chính là sư mẫu tương lai của ta! Chúng ta có quan hệ rất lớn đó có biết không? Tiểu nha đầu lừa gạt!”

“Người...” Tiểu Nhụy cau mày, mím môi, nhưng không thể nói ra câu nào để phản bác.

“Tiểu Nhụy, không được vô lễ với ái đồ của Ngôn vương.” Mộ Dung Uyển dịu dàng nói, đôi mắt đẹp giống như có thể chảy ra nước.

“...Dạ, tam công chúa.” Tiểu Nhụy quang quác miệng, khẩu phục nhưng tâm không phục.

Vô Cầu đắc ý bắt chéo hai chân, ở trước mắt của Tiểu Nhụy nháy nháy mắt, lại chọc cho Tiểu Nhụy làm bầm bất mãn.

Mộ Dung Uyển nhìn tôi, dịu giọng nói: “Tỷ tỷ có thể giúp Uyển nhi chuyện này không?”

“Ta...” Nhìn về phía những món điểm tâm tinh mỹ trên bàn, tôi do dự. “Có thể ta không thể gặp được hần, không bằng chính ngươi...”

Mộ Dung Uyển cười cười: “Không thể nào, Ngôn vương không phải là người nhỏ nhen như thế, huống hồ cho dù Cửu ca ca không vào được nhưng nếu như tỷ tỷ muốn đem những thứ này cho hần, chắc cũng không phải là chuyện khó, chỉ là phải xem tỷ có muốn giúp hay không?” Nàng ta nhẹ nhàng thờ dài, “Uyển nhi đã làm chuyện có lỗi với Cửu ca ca, Cửu ca ca chắc sẽ không...”

“Lăng tỷ sắp trở thành sư mẫu của ta rồi, tỷ ấy sẽ không đi gặp tên tình nhân cũ đó đâu!” Vô Cầu bĩu môi một cái, tức giận cắt ngang lời nói của Mộ Dung Uyển.

“Vô Cầu, tên nhóc này đang dùng từ bậy bạ gì đó? Muốn bị đánh có phải không?” Móng tay của tôi nhéo lỗ tai nó, đau đến mức hai chân đang bắt chéo của nó run lên rớt xuống đất.

“Lăng tỷ tỷ, đệ không dám, không dám nữa...”

Mộ Dung Uyển vẫn cứ dịu dàng cười như cũ: “Lời nói trẻ con không nên trách.”

Tôi cũng cười, cười xấu hổ.

“Uyển nhi biết Cửu ca ca hận Uyển nhi đều có lý do, nhưng Uyển nhi...” Đôi mắt đẹp long lanh nước, thật thê lương, khiến người ta không nổi, “Uyển nhi khẩn cầu Lăng tỷ tỷ giúp Uyển nhi truyền đạt tâm ý cuối cùng này. Như vậy...trong lòng Uyển nhi mới thấy đỡ hơn một chút.”

“Công chúa, người không cần phải cầu nàng ta! Tự nàng ta cũng có tâm tư với Lương hoàng, làm sao mà đi giúp người được? Người không cần tự cam...”

“Được rồi...” Tôi nói. Không phải chỉ là một đĩa điểm tâm thôi sao, giúp cô ta vậy, tình yêu của người không có được tình yêu luôn luôn đáng thương.

“Uyển nhi đa tạ Lăng tỷ tỷ.” Cô ta đứng dậy khom người với tôi xong, trong mắt đẹp đề là sự cảm kích.

Chỉ là tôi không thấy được ý cười ẩn sâu trong đôi mắt ấy, ý cười âm u tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 202: Yêu Tinh rơi xuống, chấp nhận mệnh trời[2]

Mộ Dung Uyển đi rồi.

Tôi nhìn đĩa điểm tâm đặt trên bàn, trong lòng có chút đau khổ.

Không cần suy nghĩ nhiều cũng biết chuyện đồn đãi trên đường có tám phần là sự thật. Chẳng qua có thể là do tên gốc đó bị ép buộc thôi.

Nhưng mà tên gốc kia có võ công, có quyền thế, cho dù không có đầu óc thì cũng không thể bị người khác ép buộc được. Ngay cả người không có gì như tôi mà vẫn có thể cẩn thận bảo toàn chính mình, hần làm sao mà bị người ta chiếm tiện nghi đâu?

Đông Phương Cửu tên gốc, tên gốc này! Tôi nghiêng răng nghiêng lợi mà chửi mắng hần trong lòng.

Tôi cầu cho anh lúc ăn điểm tâm này sẽ bị nghẹn chết luôn!

“Vô Cầu! Mang điểm tâm này đến hành quán của Đông Phương Cửu, nói là của ta tặng, bảo hần nhất định phải ăn một hơi xong hết mà không được uống nước.”

Vô Cầu bĩu môi, không tình nguyện mà cầm điểm tâm, rầu rĩ ừ một tiếng, rồi đi.

Nếu như, nếu như tôi có thể biết trước, nếu có thể lặp lại, tôi sẽ không do dự đem đĩa điểm tâm tinh xảo kia ăn hết toàn bộ, một chút phần thừa cũng không để tên gốc kia đựng tới.

Nếu như thật sự có nếu như, có lẽ tất cả đều sẽ thay đổi.

Hoa viên nơi vương cung Ngôn quốc hẻo lánh không đáng để mắt, Tiêu Vô chuyên chú nhìn theo một con bồ câu màu xám bay xa, càng bay càng xa, ánh mắt của hắn cũng càng lúc càng lạnh nhạt.

“Tiêu Vô.”

Thân mình Tiêu Vô cứng đờ, chợt nhanh chóng xoay về phía người vừa tới, cung kính một tiếng: “Cung chủ.”

“Trong cung dùng bồ câu xám từ khi nào vậy?”

Mặc dù trong lòng run lên, trên mặt Tiêu Vô vẫn lạnh nhạt như cũ, hắn bình tĩnh mà trả lời: “Mấy ngày trước Tiêu Vô mới mua, định thử nghiệm trước khả năng nhận biết đường của bồ câu đưa tin rồi mới định đoạt.”

Khẽ cười một tiếng, giống như đang tán thành đối phương: “Tốt, tốt lắm.” Dừng một chút, đôi mắt tím hơi hơi nheo lại, cười hỏi: “Tiêu Vô, bồn tọa vĩnh viễn sẽ không làm gì ngươi, ngươi có biết là tại sao không?”

Tiêu Vô sùng sốt, nghi hoặc mà ngẩng đầu: “...Tiêu Vô không biết.”

“Ha ha, không biết ư. Cũng phải, nếu như tâm tư của bồn tọa ngươi đều biết hết, vậy thì có phải mạng của bồn tọa không còn lâu nữa không?”

“Tiêu Vô kính sợ, lòng trung thành của Tiêu Vô đối với cung chủ có nhật nguyệt chứng giám, mong cung chủ minh giám.”

“Ha ha, bồn tọa nói đùa thôi.”

“.....”

Âu Dương Yến thân nhiên rời đi, để lại Tiêu Vô cau mày.

Một thứ dự cảm không lành đột nhiên nảy ra trong lòng Tiêu Vô.

Hôm sau, cách đại hôn Ngôn vương chỉ còn hai ngày.

***

Vân Kinh, hành quán Lương quốc.

Giờ Tý một khắc.

“Gia vẫn còn chưa thức dậy sao?” Vẻ mặt Y Y không tin nổi.

“Phải.” Bạch U cũng chân chờ một chút, chợt gạt đầu.

“Không thể nào...” Y Y nhỏ giọng lầm bầm

Cửa phòng ngủ của Đông Phương Cửu có người chậm rãi đẩy ra, Đông Phương Cửu bước qua cửa, ắt là trăm năm khó gặp mà mỉm cười với Y Y và Bạch U, nói: “Sớm vậy.”

“Gia, cũng không còn sớm, ngài có bao giờ ngủ trễ đến giờ này đâu!” Y Y mặc dù nói như vậy, thế nhưng trong mắt hàm chứa ý cười, trong lòng vui vẻ không thôi.

“Ha ha.” Đông Phương Cửu cười cười, cũng đứng, hắn từ trước đến nay đều là giờ Mẹo thức dậy, có khi nào ngủ quá giờ Thìn?

“Sợ là do điểm tâm Lăng chủ tử tặng cho gia hôm qua khiến ngài say mất rồi?” Y Y chu miệng, cố ý trêu chọc Đông Phương Cửu. Nói xong trong lòng cô mới run lên một cái, cô lại dám lấy gia ra mà vui đùa, vội cúi đầu nhận sai: “Nô tỳ quá lời, xin gia thứ tội!”

Ai ngờ Đông Phương Cửu lại không chút nào để ý mà cười to hai tiếng, ôn nhu trong mắt phượng không hề giảm đi chút nào trái lại càng thêm dịu dàng: “Y Y nói có lý, ta tám phần chính là bị say, bằng không thì làm sao mà ngay cả giấc mộng đều có thể làm cho ta tâm tình sáng khoái như vậy.”

Y Y che miệng cười khanh khách không ngừng, Bạch U hồ hững đứng ở một bên, chỉ là khóe môi hơi nhếch lên một chút.

Một cô gái mặc áo hồng nhạt cười yếu ớt đi đến, cúi người hành lễ với Đông Phương Cửu: “Khanh Trần thỉnh an gia.” Sau đó mới hiếu kỳ nhìn Y Y hỏi: “Ngươi đang cười cái gì thế?”

“Ta đây là vui vẻ thay cho gia!” Y Y kéo Khanh Trần nhìn cô ấy nháy mắt: “Người biết không, gia tối hôm qua ném xong điểm tâm của Lăng chủ tử tặng, liền ngay cả nằm mơ cũng nở nụ cười đấy.”

Khanh Trần cả đầu mờ mịt, nhìn về mặt không chút biểu tình của Bạch U, lại nhìn ngược về phía Đông Phương Cửu đuôi mày khóe mắt đều mang theo sắc vui mừng, trong lòng âm thầm kinh ngạc: Chẳng lẽ là thật sao? Gia thật sự thay đổi rồi...

Lại một ngày.

Đã gần đến buổi trưa.

“Gia vẫn chưa dậy?” Không biết vì sao trong lòng Khanh Trần có chút bất an, cô kéo Y Y vừa từ chỗ phòng ngủ của Đông Phương Cửu ra mà truy vấn.

“Đúng vậy. Phòng chừng là hôm qua ngủ muộn.” Trái lại Y Y vẫn bình tĩnh.

Khanh Trần mày liễu nhíu lại, giữ lại Y Y đang đi lướt qua cô: “Cho dù gia có ngủ muộn đi nữa, nhưng có bao giờ chúng ta thấy ngài ngủ muộn đến giờ này đâu? Muộn nhất cũng không quá giờ Thìn?”

Y Y trước là sùng sốt, sau có chút bất an mà nhìn về phía Khanh Trần: “Người... có ý gì?”

Khanh Trần cúi suy nghĩ, khẽ thở dài: “Ta cũng không biết... chỉ là... có chút bất an thôi.”

Y Y suy nghĩ một chút, cười nhạt với Khanh Trần, an ủi: “Khanh Trần người đừng nghĩ nhiều, gia hai ngày nay phòng chừng là trong lòng vui vẻ.”

Khanh Trần giương mắt, trong mắt vẫn là mang theo lo âu. Cho dù mọi việc đều đã chuẩn bị xong, nhưng mà không phải là vẫn chưa tới ngày mai sao, gia trước giờ sẽ không ở trước khi nhìn thấy kết quả mà đã...

Y Y kể tai Khanh Trần, nhỏ giọng nói thầm: “Gia không phải là đã ăn được đồ ăn của Lăng chủ tử làm hay sao? Gia không phải là cao hứng sao. Hơn nữa, đợi đến ngày mai...”

Khanh Trần ánh mắt sáng ngời, tiếp theo trong lòng cả kinh, ngắt lời Y Y, khẩn trương hỏi: “Điểm tâm mà Lăng chủ tử cho người mang đến có còn không?”

Y Y cười: “Gia sớm đã ăn hết, một chút cũng không còn! Khanh Trần người còn muốn...” Đột nhiên, Y Y kinh hãi, nắm lấy cổ tay của Khanh Trần, vô cùng kích động: “Người, ý tứ của người là... Khanh Trần, người đang cùng ta nói giỡn sao?”

Khanh Trần cũng có chút ngỡ ngàng không biết làm sao, lát sau, cô thở dài nói: “Ta không biết... Ta chỉ mong là ta nghĩ nhiều...”

Y Y cũng hoảng sợ mà đáp lời: “Nhất định là người nghĩ nhiều, người xem gia làm sao có chuyện gì được, gia ăn ngon ngủ say, có chỗ nào trúng... Không có nửa phần không thích hợp nha...”

Đêm, về khuya.

Vương cung Ngôn quốc, Ngự thư phòng.

“Sư phụ.” Thanh niên quần áo vải thô, cúi người gọi người đang ngồi ngay ngắn đối diện.

Yến Tử Phương nhìn Vô Dục cung kính đứng thẳng đối diện, chậm rãi mở miệng: “Vô Dục, quyền sách lần trước vì sư đưa cho người xem xong chưa?”

“Thưa sư phụ, đồ nhi xem xong rồi.”

“Ừ.” Yến Tử Phương hơi hơi vuốt cằm, “Vô Dục, vì sư biết chí hướng của người không ở Ma Y quán...”

“Sư phụ!” Vô Dục ngẩng đầu, có chút khẩn trương, “Sư phụ, đồ nhi nguyện cả đời bảo vệ sư phụ, cả đời ở Ma Y quán!”

Yến Tử Phương cười lạnh nhạt: “Vì sư biết người đọc sách y không vào, nhưng quyền sách này vì sư vẫn hy vọng người có thể nghiên cứu kỹ một phen, dù sao sau này nếu là ở trên giang hồ hỗn loạn, đối với thuật dùng độc có biết một phần cũng không hại.”

“Sư phụ —” Vô Dục dứt khoát quỳ xuống, “Đồ nhi sẽ không xem sách lung tung nữa, đồ nhi nhất định khổ tâm nghiên cứu mỗi một quyển sách y trong tàng thư các, sư phụ đừng đuổi đồ nhi ra khỏi quán!”

“Người chớ có nghĩ nhiều, vì sư chính là không muốn mai một khả năng luyện võ của người.” Yến Tử Phương thần nhiên nói: “Y thuật của vi sư, đứa nhỏ Vô Cầu kia.....” Dừng lại chưa đến một giây, liền nói tiếp: “...Cũng học được ba bốn phần. Chỉ là đứa nhỏ này tuy có năng khiếu học y, nhưng lại không kiên nhẫn, phải giao Ma Y quán cho hần vi sư không an tâm.”

“Sư phụ...” Vô Dục ngẩng mặt nhìn Yến Tử Phương, có chút hoảng loạn bất an, cảm giác không biết làm thế nào len qua tim.

“Vì sư muốn để người sau đại hôn của vi sư mang theo Vô Cầu đến Sinh Tử cốc ở Tây Vực.”

Vô Dục ngơ ngác sững sờ.

“Năm năm, chỉ cần năm năm, vì sư cảm thấy đứa nhỏ Vô Cầu này có thể đảm đương trách nhiệm Ma Y quán rồi, mà ngươi cũng sẽ có chút thành tựu.” Đôi đồng tử lại lạnh nhạt nhưng cũng không giấu được sự ôn nhu nơi đáy mắt, “Năm năm sau, ngươi lại xuống Cửu Trọng sơn trải nghiệm một phen, vì sư cũng có thể yên tâm.”

Vô Dục sững sờ nhìn người trên tòa cao, trong lòng không biết là tư vị gì. Rõ ràng không bị vứt bỏ, vì cái gì mà khổ sở đau lòng? Hắn biết việc gì sư phụ đã quyết định, thì bất kể thế nào cũng sẽ không hồi tâm chuyển ý, việc hắn có thể làm chính là đem việc sư phụ giao cho cố gắng thực hiện tốt nhất, trả ơn sư phụ.

“Vô Dục cần tuân sư mệnh!” Sinh Tử cốc? Chẳng lẽ là đi tìm sư tổ? Nhưng sư tổ chẳng phải là đã...

“Đến lúc đó sư bá của các ngươi sẽ dẫn đường cho các ngươi.” Khóe môi Yến Tứ Phương hơi nhếch lên, như cười như không, có chút đau khổ, có chút chua chát.

Sư bá? Khanh Trần hẳn là tiểu sư thúc mới đúng chứ, sao lại thành sư bá? Kiểm chế nghi vấn nơi đáy lòng, cúi đầu đáp: “Dạ.”

Ngay lúc Vô Dục đã bước một chân ra khỏi cửa lớn của Ngự thư phòng, Yến Tứ Phương ra tiếng gọi hắn lại, hỏi một câu: “Vô Dục, ở trong lòng ngươi vì sư là một người như thế nào?”

Vô Dục dừng bước, xoay người, suy nghĩ rất nghiêm túc, mới đáp: “Trong lòng Vô Dục, sư phụ là người không thể thay thế được.”

Không thể thay thế sao?

Yến Tứ Phương nở nụ cười.

Khoát tay áo cho Vô Dục lui ra ngoài.

Trong Ngự thư phòng yên tĩnh, Yến Tứ Phương cười rất nhẹ, cũng rất lâu. Cười không ra tiếng, gần như là chỉ nhếch khóe môi lên, ngay cả ánh mắt đều không cong lên một phân, nhưng chỉ cười như vậy là đem lại cho chính hắn sự ấm áp.

Đã là giờ Hợi, tôi lại không có một chút buồn ngủ. Nếu nói tôi đến bây giờ mới có một chút sợ hãi ngày mai đến, có phải là có chút... quá trì độn không? Nói thật ra, tôi cũng không biết tâm tình của tôi hiện tại rốt cuộc là lo lắng cho ngày mai, hay là lo lắng đại hôn vào ngày mai. Không biết vì sao, tôi cảm thấy được lần hôn lễ này sẽ không thành, lần trước Lăng mộ tôi đẩy ở đại hôn trên Thần Chi đài nơi Ngọn quốc chẳng phải cũng là không thành sao...

Đương nhiên, tôi sẽ không vì từng có một lần ‘không thành’ mà cảm thấy lần nào cũng không thành. Tôi chủ yếu là bởi vì Đồng Phương Cửu cái tên ngốc đã đến sớm trước ba ngày rồi, nhưng mà động tĩnh gì cũng không có! Chưa tới xem lão nương khóc lóc kể lể một phen, càng chưa tới cướp lão nương đi làm cho lão nương được diễn màn tân nương chạy trốn, đáng ghét nhất chính là hắn ngay cả một câu cũng không cho người khác tới nhắn với lão nương! Hắn NND tên ngốc chết tiệt có phải thực sự từ bỏ lão nương?! Nếu không phải dựa vào anh là cổ phiếu blue chip sắp thành hoàng đế thì lão nương có thể coi trọng anh sao? Xì~ cho dù anh có tặng giá kịch trần đi nữa thì lão nương không tin anh không có ngày giảm giá sàn! Hừ~~ hừ~~

Tức chết tôi!

“Lăng đại nha đầu của Tô gia đang nói làm bầm cái gì thế?”

“Fuck ——” Tôi nhảy dựng từ trên giường ngồi dậy, nhìn về phía Yến Tứ Phương đứng cách tôi không đến một trượng mà hung hăng nắg: “Ngươi làm gì vậy! Sẽ hù chết người đó có biết không!” Dứt khoát xóc chân trên giường xuống, chỉ vào mũi hắn mắg, “Tốt xấu gì lão nương cũng là con gái nha, ngươi có thể tôn trọng ta một chút được không? Hôn nữa không phải trước đại hôn sẽ không được gặp mặt hay sao, ngươi không biết lễ nghi này à?”

Xùy.... Vẫn là rất lạnh nha, men theo đầu giường, mặc thêm áo ngoài, ngồi vào bên giường, tiếp tục dùng ánh mắt trừng hắn.

Yến Tứ Phương có điểm kì quái.

Trong phòng tôi không có đốt đèn, đương nhiên nhìn người không rõ lắm, dù sao mượn ánh trăng yếu ớt tôi cũng có thể nhìn thấy hắn ở đâu, cũng có thể thấy khuôn mặt không có biểu cảm gì của hắn. Nhưng hắn thì sao? Mặc dù hướng hắn nhìn tôi là chính xác, nhưng ánh mắt của hắn không ở trên mặt hắn. Là dừng ở vị trí trên vai tôi.

Bà vai tôi làm sao vậy? Sờ sờ, không có gì mà. Ngoài đầu nhìn một cái, quần áo cũng không có bị rách. Hắn nhìn cái gì đây?

Qua một hồi lâu, hắn mới lại mở miệng: “Cô không lo lắng cho ngày mai sao?”

Tôi muốn nói, lo lắng thì được cái rắm gì! Phản kháng lại được cái rắm gì? Đến cuối cùng, tôi chỉ nói: “Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.” Lời nói càn này chẳng hiểu ra làm sao.

“Cô đã từng gặp Yêu Tinh sao?” Tôi nghe được hắn hỏi tôi, thoáng chốc sững sờ. Đầu tiên là tưởng bản thân nghe lầm, sau đó lại không biết trả lời hắn thế nào.

Tôi cũng không thể nói rằng, đã gặp đã gặp rồi, chẳng phải là đang đứng ở trước mắt tôi đây sao!

Tôi sợ không cần chờ đến ngày mai đã bị hấn bóp chết.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 203: Yêu tình rơi xuống, chấp nhận mệnh trời?[3]

Cũng may là Yến Tứ Phương cũng không đợi đáp án của tôi, không hiểu sao hấn cười, lại chuyển chủ đề khác: “Hi phục không tệ lắm đúng không?”

Tôi vừa định nói việc này tôi có thể trả lời –vừa vặn, kết quả lại tiếp thêm một câu tôi không đỡ nổi —

“Không rườm rà, không lời thôi, cho dù có chạy trốn cũng thuận tiện đúng không?”

“Khụ khụ khụ?” Lão nương đã lâu không ho khan!

Yến Tứ Phương cười châm biếm, thể hiện rõ là đang trêu đùa lão nương.

“Người phạm điều muốn tiêu diệt Yêu Tinh, cô có bao giờ muốn chưa?”

Tôi định mở miệng nói chưa, nhưng quý tha ma bắt là tôi lại vì một câu nói của hấn mà do dự, bởi hấn hỏi: “Dù chỉ trong khoảnh khắc?”

Tôi trầm mặc.

Dường như, có lẽ, đoán chừng? Thật sự là đã từng có khoảnh khắc như vậy sao?

Tôi không nhớ rõ lắm?

Tôi mơ hồ nghe được một tiếng thở dài, rất khẽ, rất khẽ.

Sau đó hấn lại làm như là không có việc gì nói: “Được rồi, tranh thủ ngủ để lấy lại tinh thần. Ha ha, nhanh thật, đại hôn ngày mai chắc là rất náo nhiệt đây.”

Náo nhiệt? Còn không phải sao. Đã bao lâu rồi mọi người mới có cơ hội tề tụ một chỗ như vậy?

Nhưng tại sao nghe hấn nói xong thì trong lòng lại có chút chua xót.

Yến Tứ Phương không bình thường, rất không bình thường, bởi vì hấn cho tôi một loại ảo giác – thân phận của chúng tôi đối chỗ cho nhau, tôi chính là kẻ đầu sỏ bức ép người khác kết hôn, mà hấn là một kẻ đáng thương, không thể phản kháng phải phục tùng tôi!?

Làm sao lại có loại ảo giác này chứ?

Thật là chóng mặt?

Ngủ thôi, đi ngủ trước đã, ngày mai sẽ rõ ràng thôi.

Năm Yên Lăng, ngày mười tháng năm.

Bầu trời trong xanh rộng lớn.

Đại hôn của Yên Lăng vương, văn võ bá quan, các phái đoàn sứ giả của các nước nô nức tới tham dự ở Thần Chi đài.

Dưới Thần Chi đài, người dân thành Vân Kinh, kinh đô của Ngôn quốc đều tề tựu.

Đại hôn lần này dường như cũng độc nhất vô nhị giống như lần một năm rưỡi trước.

Cũng náo nhiệt, cũng vui mừng hớn hở. Chỉ là không biết kết quả có giống nhau hay không – đều là hồngбет.

Đội khăn hi trên đầu, tôi chỉ có thể nhìn thấy làn váy đỏ trên chân mình. Bên tai văng vẳng âm thanh từ bốn phương tám hướng, nhưng từ đầu đến cuối chẳng nghe được câu nào trọn vẹn. Trong lòng lo lắng hơn.

Tôi khẽ hỏi tiểu Vô Cầu đang đi lên bực thân: “Khách khứa đến hết rồi à?”

Cảm thấy thân thể Vô Cầu hơi giật nhẹ, hắn quay về phía tôi, nhỏ giọng: “Vẫn chưa.”

Này, thực ra tôi có hàm ý cái khác, chỉ là muốn hỏi một chút xem tên ngốc Đông Phương Cửu kia có đến đây không, đến đây rồi thì tốt xấu gì tôi cũng an tâm một chút.

“Người kia? Khụ? Đến?”

“Tên người yêu cũ của tỷ không tới đâu!” Tên nhóc xấu xa Vô Cầu rất không nể tình nói câu chặn họng tôi: “Đừng trông mong!”

“Đệ —” Tôi hung ác nheo mạnh vào mu bàn tay nó, nghe thấy tiếng nhe răng trợn mắt của nó nhưng tôi cũng không vui vẻ chút nào.

Tên ngốc kia tại sao vẫn chưa đến?

Sắp phải cử hành nghi thức mà lúc này hắn vẫn còn chưa lần đến đây? NND hắn có phải là định để cho lão nương bị cướp đi không? Fuck, mệt cho lão nương vẫn luôn nghĩ đến hắn! Sớm biết hắn như vậy thì lão nương nên đem Thất Sắc thảo ăn luôn, sau đó lại hạ độc chết tên ngu ngốc vong ân phụ nghĩa kia. “Tỷ lắm bầm gì vậy?” Vô Cầu kéo tôi một cái, “Có bậc thang, nhắc chân!”

“Biết rồi.”

Yến Tử Phương đứng ở giữa Thần Chi đài, một thân quần áo đỏ, chỉ là ở vạt áo có một cành hoa mai trắng. Bộ hi phục này e rằng là hắn chọn trong số những bộ quần áo hắn mặc hàng ngày mà thôi? Nếu không tại sao màu đỏ này không có vẻ vui mừng?

Yến Tử Phương tiếp nhận tay Thượng Quan Lăng từ tay của Vô Cầu, nhìn Vô Cầu cười: “Người có thể đi xuống.”

Vô Cầu hơi sững sốt, đến tiếng sư phụ còn chưa gọi, liền quay đầu đi xuống Thần Chi đài, “Sư phụ xấu xa! Vô Cầu hận người! Hận người!” Nó bắt đầu lẩm bẩm, âm thanh chỉ có nó nghe thấy.

Yến Tử Phương nhìn bóng dáng nhỏ bé, không tiếng động thờ dài, nở nụ cười.

“Ồ ào —”

Khăn hi trên đầu bị người xốc lên, tôi trừng to mắt nhìn Yến Tử Phương gần trong gang tấc, đề xuống kính ngạc, dùng khẩu hình hỏi hắn: “Người định làm gì vậy?”

Hỷ khăn sao có thể vén lên lúc này? Tên yêu nghiệt này lại tính toán cái gì đây?

Yến Tử Phương cười nhạt: “Kẻ hèn này không có chú ý nhiều như vậy, đội hi khăn lên nhìn thấy không thật, tháo xuống tốt hơn.”

Tôi sững sốt, quay đầu không nhìn hắn nữa. Được, hắn thích sao cứ làm vậy, tôi đây không quản được, dù sao cũng không có ai quản? Vừa nghĩ ánh mắt tôi lặng lẽ nhìn bốn phía Thần Chi đài?

Đúng là không có tên ngu ngốc đấy! Mẹ ơi, Hiền Viên Tiêu cũng đã đứng đây rồi, tên ngu ngốc kia đã chết rồi sao?!

Giờ Tỷ hai khác.

Đông Phương Cửu về mặt tức giận ngồi trong xe ngựa, Y Y, Khanh Trần, Bạch U đứng khoanh tay, trừ bỏ khuôn mặt Bạch U, về mặt hai người khác đều là u sầu, mặt Khanh Trần càng nghiêm trọng hơn.

Chẳng qua là bốn người lo lắng chuyện khác nhau mà thôi.

“Gia bất tỉnh hai ngày nhưng ba người các người không có đầu óc sao? Không biết gọi gia một tiếng?” Đông Phương Cửu nhú mày, không vui nhìn ba người cúi thấp đầu hỏi.

Y Y nâng mặt: “Gia, nô tỳ biết sai rồi.”

Đông Phương Cửu bất đắc dĩ kêu một tiếng cũng không truy cứu nữa.

Bình thường còn không sao nhưng hôm nay là thời điểm quan trọng, nếu chậm trễ? Hậu quả không thể tưởng tượng nổi!

“Còn bao lâu thì tới?”

Bạch U vén rèm nhìn xem xét bên ngoài, quay người lại rồi nói: “Bẩm gia, không đến một khắc là đến.”

Đông Phương Cửu nhẹ gục gặt đầu, khăn trang trong lòng mới thả lỏng một chút, tay lại đặt lên trán, không còn nói gì nữa.

Khanh Trần do dự hồi lâu, cuối cùng mở miệng nói bình thản: “Khanh Trần muốn bắt mạch cho gia.”

Đông Phương Cửu giương mắt nhìn Khanh Trần, trong mắt phượng có gọn sóng, trầm ngâm một lát, hần chắc chắn nói: “Bây giờ không cần.” Rồi lại cúi đầu xuống chống lên tay, nhắm mắt suy nghĩ.

Nhất thời bên trong xe ngựa yên lặng không tiếng động. Đồng thời, một loại cảm giác nguy cơ hoặc nhiều hoặc ít xâm nhập vào tâm trạng bốn người dù nhiều hay ít.

Y Y trong mắt lo lắng, Khanh Trần nhăn mày, Bạch U nhẹ cúi đầu, tầm mắt mọi người nhìn Đông Phương Cửu đang nắm chặt tay.

Mỗi một ngày càng ham ngủ hơn, mỗi một giấc mộng ngày càng ngọt ngào đẹp đẽ hơn, là Triền mộng sao?

Tay nắm chặt run rẩy một chút.

Cùng lúc đó, tại thủy lao, địa lao hoàng cung.

Một tiếng vang thật lớn của dây xích sắt và vách tường mở ra, nhưng phát ra bên ngoài chỉ là tiếng vang mỏng manh.

Một đôi mắt màu bạc phẳng phát như không thể cảm thấy được sự đau đớn, hững hờ nhìn tay của mình đem dây xích sắc đang gắn trên người mình từ từ rút ra.

Đó nên là một loại đau đớn như thế nào?

Từ đôi mắt màu bạc kia căn bản đọc không ra được.

So sánh ra thì người trong địa lao ung dung hơn nhiều.

Tô Từ Chiêm kiên nhẫn lau chùi ngân long thương yêu quý của hần, mặc dù đã rất sạch sẽ rồi, đầu thương đã rất sáng nhưng hần vẫn chà sát vài lần nữa.

Thượng Quan Thiên đang được hắc y nhân hầu hạ thay quần áo, gấm xanh thêu rồng, đó là biểu tượng của Thượng Quan gia ở Ngọc quốc, chỉ có một nam nhân như hần có thể mặc như vậy, có thể ở trên bộ quần áo màu xanh thêu lên một con rồng vàng đang bay lên, bởi vì hần là vua, là vua của Ngọc quốc.

“Người lau xong chưa? Có thể đi rồi!” Thượng Quan Thiên bất mãn liếc mắt nhìn Tô Từ Chiêm.

Tô Từ Chiêm chậm rãi đứng lên, cũng không thèm nhìn đến Thượng Quan Thiên, chỉ phân phó với đám người hắc y nhân hai chữ: “Hành động.”

Toàn bộ hắc y nhân chấp tay cúi đầu và đồng thanh đáp lời: “Dạ!” Trên mặt toàn bộ bọn họ đều mặt nạ đồng thau dữ tợn, không phải là người của Diêm điện thì còn là ai?

Giờ Tỵ canh ba, trời trong bắt đầu có gió thổi.

Gió, mạnh dần.

Tiêu Vô vẫn mặc áo vải bông màu xanh, đứng tại góc tây nam của Thần Chi đài, kêu to: “Giờ lạnh đã đến...”

Bên phải Thần Chi đài một bóng dáng thướt tha cùng với mọi người đi tới, cô mỉm cười làm hấp dẫn tất cả ánh mắt, nhưng trong mắt mỹ nhân chỉ có một người, xui xẻo thay người kia là tôi.

“Lãng tử ty ty không muốn chờ Cửu ca ca sao?”

Đột nhiên, trên Thần Chi đài như có cuồng phong gào thét, kéo theo sự bối rối lòng người.

Tôi nhìn cô ta, nhất thời quần bách đến không biết nên nói gì mới tốt.

Yến Tử Phương bên cạnh tôi lại nở nụ cười, con ngươi màu tím hơi hơi cong xuống, ôn hòa nói với Mộ Dung Uyển: “Đề nghị của tam công chúa không tệ, khách khứa đến không đông đủ cũng không tốt.” Thán nhiên nhìn khắp Thần Chi đài, nụ cười của hần càng sâu, “Huống chi cũng không phải chỉ thiếu có một mình Lương hoàng đầu.”

Tôi cảm thấy có gì đó không đúng khi nghe Yến Tử Phương nói vậy, nhìn lên xung quanh, quả nhiên anh họ độc miệng cũng không có ở đây. Nhớ rõ ngày ấy trong nhà lao, Yến Tử Phương rõ ràng có nói muốn anh họ độc miệng tới dự đại hôn. Ai, cũng không biết thương thế trên người anh họ có tốt hơn chưa.

“Lương hoàng Đông Phương Cửu đến —” Tiểu thái giám dưới Thần Chi đài háng giọng hô to.

Há? Cuối cùng tên ngốc kia cũng đến.

Không có quần áo đồ thảm, không có những sợi tóc bay lên như thác, không có ánh mắt mị hoặc, tên ngốc kia đi từng bước một lên Thần Chi đài,

không ngẩng đầu cũng không giương mắt, ngay cả một ánh mắt trấn an cũng không cho tôi.

Nhưng cho dù là như vậy, chỉ cần nhìn thấy tên ngọc đó là lòng tôi đã cười lên rồi.

Hắn đến là tốt rồi.

Yến Tử Phụng cười nhìn Đông Phương Cửu chậm rãi bước tới: “Lương hoàng tới đúng lúc lắm.”

Đông Phương Cửu lúc này mới nâng mắt, mắt phượng cong nhẹ, cười âm thầm. Vậy sao? Vậy là tốt rồi. Còn sợ, không đến sớm, nha đầu kia lại hung hăng mắng ta ở trong lòng.” Không để ý đến vẻ kinh ngạc đến ngây người của mọi người, ánh mắt Đông Phương Cửu tự nhiên nhìn đến người Thượng Quan Lăng đang đứng bên Yến Tử Phụng, ánh mắt đột nhiên ôn nhu như nước, rõ ràng trong lời nói có oán thâm, nhưng thanh âm lại vô cùng cung chiêu: “Tiểu Lăng của gia, người làm cho gia đuổi theo thật lâu.”

Tôi nhất thời sửng sốt, tim đập điên cuồng?

Tên ngọc kia vẫn là đồ ngọc, vĩnh viễn vẫn là đồ ngọc rõ ràng luôn nói lời dễ nghe vô cùng nhưng lại khiến hốc mắt người ta đau đau! Đồ ngọc!

Tôi muốn đưa tay ra nhưng Yến Tử Phụng lạnh lùng nói bên tai, hắn nói: “Chỉ dựa vào sức một mình Đông Phương Cửu thì đánh không thắng kẻ hèn này đâu.”

Phải không? Yến Tử Phụng có bao nhiêu lợi hại tôi không biết cũng chưa từng thấy qua, chỉ là có một ngày hắn từng hỏi tôi, hỏi tôi nhận thấy võ công của mấy người bọn họ thế nào.

Tôi nhớ lúc rõ lúc ấy tôi đã nói thế này, Vân tiên nhân lợi hại nhất, sau đó là tên ngọc Đông Phương Cửu kia, Hiên Viên Tiêu, anh họ độc miệng, Át, cuối cùng mới là hắn.

Bởi vì Vân tiên nhân từng ở Lăng phủ giết người một cách dửng mẫn như thần, bản thân tôi đối với hắn khi mất khống chế phải kính như ma vương?

Mà Đông Phương Cửu nếu đã ăn Thất Sắc thảo rồi mà vẫn đánh không lại Hiên Viên Tiêu thì hắn có thể chết quách đi cho rồi!

Và lại tôi cảm thấy Yến Tử Phụng, cung chủ Bì Ngạn cũng như hắn không cần tự mình ra tay chém chém giết giết, hắn có rất nhiều thuộc hạ khủng bố tuyệt đối có thể thay hắn diệt trừ tất cả chướng ngại vật, hơn nữa trên giang hồ cũng không có đồn đại hắn từng ra tay giết người nha.

Kết quả lúc ấy làm hắn nở nụ cười, cười đến chảy nước mắt, cười đến yêu nghiệt.

Bình tĩnh một lúc lâu hắn mới kín đáo mở miệng nói: Vân tiên nhân lợi hại nhưng Vân tiên nhân cũng bị hắn tận tay bắt giữ. Cho dù ngày ấy Vân tiên nhân chỉ còn một phần ba công lực thì hắn cũng chỉ dùng ba phần công lực thôi.

Lúc ấy tôi há to miệng ngơ người rất lâu, vẻ mặt không thể tin được, không ngờ tên gia hỏa Yến Tử Phụng này, nói thêm một câu còn bạo hơn, hắn nói: Nếu như Vân vương đệ có thể luyện ‘Mạch Tuyệt’ đến tầng thứ chín thì cũng chỉ có thể đánh ngang tay với kẻ hèn này thôi.

Tôi hoàn toàn mờ mịt. Tôi nhớ rõ khi đó tôi thật sự muốn bóp chết tên yêu tinh này, yêu tinh cái gì, hắn rõ ràng chính là yêu nghiệt! Lớn lên yêu nghiệt, nói chuyện yêu nghiệt, y thuật yêu nghiệt, mà ngay cả NND võ công đều yêu nghiệt đến cực hạn rồi! Yêu nghiệt như vậy tại sao lại sống trên đời chứ? Không phải là làm cho mọi người khốn khổ sao!

“Cô nghĩ cái gì vậy?” Yến Tử Phụng thúc khuỷu tay vào tôi, trên khuôn mặt treo một nụ cười ma mị đến vô cùng, “Phải hành lễ rồi.”

Tôi sửng sốt xoay người, mắt cũng không còn dám đặt trên người Đông Phương Cửu. Tôi không dám nhìn hắn, không muốn cho hắn biết tôi lại sợ rồi. NND ai lại không muốn cái gì đều không sợ, cái gì cũng dám làm, cái gì đều không kiêng? Nhưng tôi có làm được không? Được không!

Cho dù không làm cái chó má thánh mẫu gì, cho dù bao nhiêu mạng người đều vô như không thấy không để ý, nhưng người kia đâu? Tính mạng tên ngọc kia đâu? Người khác nếu có một trăm phương pháp làm cho người ta muốn sống không được muốn chết không xong thì Yến Tử Phụng có một vạn phương pháp làm người ta muốn chết cũng chết không xong mà!

Không cần nghĩ chi xa, cứ nghĩ đến Vân tiên nhân còn trong thùy lao là rõ?

Vân tiên nhân?!

Không phải? Không phải hắn ở trong thùy lao sao?!

Quần áo trắng, tay áo tung bay.

Một đầu bạc trắng bay theo gió.

Một đôi ngọc lưu ly màu bạc không chút tình cảm liếc nhìn mọi người, vẻ mặt lạnh lùng càng khắc sâu dấu vết năm xưa: “Muốn sống thì đi xuống.” Con người màu bạc dần biến thành đỏ đậm, trong lúc sét đánh tóe lửa đỏ, trên Thần Chi đài cuồng phong gào thét.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 204: Yêu tình rơi xuống, chấp nhận mệnh trời?[4]

Ngất... Đây là chuyện gì vậy Bộ dạng Vân tiên nhân có nửa điểm nào giống như bị giam cầm đầu lâu ngày đầu, rõ ràng là tốt không chịu được.

Lại nhìn trên đài, chỉ vì một câu nói của hắn mà trong chớp mắt đã không còn một ai.

Số còn lại đều là một đám tự cho là đúng... ví như Hiên Viên Tiêu, ví như tên gốc... ví như là Yến Tứ Phương đang bị con người màu bạc của Vân tiên nhân gắt gao không tha mà tập trung vào.

Còn ví như Lăng mỗ tôi, kẻ đang do dự không quyết định được nên chạy hay không.

Ồ? Mộ Dung Uyển lá gan cũng thật lớn, saocô ta còn ở trên đài? Ngay lúc tôi phát hiện racô ta, cô ta nhìn tôi mỉm cười, cười đến khiến lòng tôi lạnh lẽo, vội quay đầu nhìn chỗ khác.

“Xem ra vương đệ đã luyện thành ‘Mạch Tuyệt’ rồi.”

Yến Tứ Phương mang theo nụ cười nhàn nhạt như mây trời, nhẹ nhàng như gió thổi, không đem Vân tiên nhân cả người đang tỏa ra sát khí xem vào mắt.

Âu Dương Vân không chút động tĩnh, từ từ di chuyển bước chân, trông như nhà thơ múa quạt, thân hình tao nhã, phong thái mỹ lệ như nước chảy, tất cả mọi người chỉ có thể chăm chú mà nhìn.

Tại thời khắc này, cuồng phong dường như đã ngừng lại, mà ngay sau đó lại vội vàng mãnh liệt thổi qua, đánh tới đám người đang đứng xung quanh Âu Dương Vân, nhẹ nhàng xoay cánh tay của mình, gió ngưng tụ thành nước, làm thành một màn nước, dường như có sự sống hiện hữu tạo thành luồng sáng bạc chuyển động quanh hắn.

“Không tôi, không tôi, đã tạo thành màn nước.” Yến Tứ Phương giống như đang khen ngợi, nhưng vẫn không thêm đề ý như cũ.

Luồng sáng ngưng tụ càng ngày càng mạnh, hào quang ngày càng sáng, ánh sáng bạc quả thực làm lóa mắt khiến mọi người giống như không thể mở mắt ra được, trong tầm nhìn mờ ảo đó, tôi chỉ có thể thấy được ánh sáng dần dần ngưng tụ, tạo thành quả cầu ánh sáng đang bùng nổ từ từ trên tay Âu Dương Vân, sau đó màu bạc dần dần bị che khuất bởi luồng sáng xanh lam.

Ông trời ơi, trận chiến này so với lần trước tôi chính mắt thấy hắn cùng anh họ độc miệng đánh nhau trong rừng cây quả thật còn lợi hại hơn. Quả nhiên, hắn vẫn là len lén luyện thành phá công kia rồi.

Tất cả mọi người đều nín thở, Hiên Viên Tiêu, Đông Phương Cửu trầm ngâm nhìn chằm chằm Âu Dương Vân, mà Yến Tứ Phương vẫn cười hi hi ha ha không hề để ý như cũ.

Quầng sáng xanh tinh diệu chiếu rọi khuôn mặt tuấn tú của Âu Dương Vân, lộ ra vẻ đẹp như quý đệ của hắn, hai tròng mắt màu đỏ kia xuyên qua quầng sáng, khiến hết thảy mọi người đều rung mình cả kinh.

Mọi người chỉ lo nhìn chằm chằm Vân tiên nhân, khi quay đầu lại, đã thấy Yến Tứ Phương từ từ nâng bàn tay cầm một quả cầu ánh sáng màu đỏ đang chuyển động rất nhanh.

Fuck, Yến Tứ Phương, tên yêu nghiệt này có phải là người nữa không? Công việc này hắn chuẩn bị từ lúc nào vậy? Sao có thể còn nhanh hơn Vân tiên nhân đã biến thành ma? Rõ ràng mới vừa rồi hắn còn ngây ngốc mà cười như vậy? Ông trời ơi...

Cũng may không chỉ một mình tôi ngạc nhiên, đôi mắt đen giương lên của tên gốc Đông Phương Cửu, con người vàng đang trừng lớn của Hiên Viên Tiêu, cả ánh mắt đang nhẹ nhàng trở nên sắc bén của Vân tiên nhân, nhưng điều này nói cho tôi biết rằng, bọn họ cũng không thể tin được.

Giữa lúc điện quang tóe lửa, lúc đầu tôi chỉ cảm thấy có chút đau đớn, bởi vì Yến Tứ Phương hạ độc thủ đối với tôi, tôi cũng không biết hắn dùng lực lớn đến đâu để đẩy tôi ra phía sau, tôi chỉ cảm thấy bà vai bị đánh trúng đau đớn, sau đó liền chết lặng.

Lúc có thể nhìn rõ sự vật trở lại, đã thấy móng vuốt của Vân tiên nhân nắm ở cổ họng của Yến Tứ Phương, mà tôi thì vô tội bị ném sang một bên, chẳng qua là vẫn chưa ngã xuống, Yến Tứ Phương một tay vẫn còn cầm tay tôi.

Vui lòng tha thứ cho việc tôi hình dung bàn tay ngọc ngà của Vân tiên nhân là móng vuốt, thật ra là bởi vì móng tay của hắn thật sự dài đến dọa người.

Xem ra Yến Tứ Phương đánh thua rồi. Nhưng mà cảm giác lúc mới bắt đầu thì hắn không nên thua mới đúng nha, huống chi hắn còn xuất khẩu cuồng ngôn với tôi, nếu như Vân tiên nhân luyện thành công phu kia thì cũng chỉ có thể đánh ngang tay với hắn mà thôi. Điều này chứng tỏ Vân tiên nhân vẫn

chưa thể đánh bại hắn, vậy tại sao hắn lại thua?

Âu Dương Vân từ từ bóp chặt tay, Yến Tứ Phương cong mắt cười, không hề sợ hãi.

Ách... Vân tiên nhân là muốn bóp chết tên yêu nghiệt này sao?

Không tốt nha?

Tôi vừa định lên tiếng lại nghe thấy hai thanh âm quen thuộc vang lên.

Đông Phương Cửu nói: “Hạ thủ lưu tình.”

Hiên Viên Tiêu quát: “Ngừng tay...”

Âu Dương Vân giật mình nhìn vào mắt Đông Phương Cửu, đôi mắt màu đỏ dần dần tan đi, thay vào đó là ánh bạc trong trẻo nhưng lạnh lùng, không có chút tia ấm áp. Hắn không chút cảm tình nhìn Yến Tứ Phương, nói: “Cô hiện tại sẽ không giết ngươi, cô đã đồng ý với Âu Dương Vô Ngôn để ngươi sống trong vòng ba năm, cô nói được sẽ làm được.” Nói xong, hắn liền thu hồi các móng tay đang để trên cổ Yến Tứ Phương.

Hắn nói tự nhiên như vậy, cứ như là mọi người không nên có phản ứng gì ngay ngốc như vậy.

Trong mắt Âu Dương Vân không có một ai, hồ hững hờ lấy một khăn tay trắng trong cổ tay, tỉ mỉ lau đi bàn tay vừa bóp cổ họng Yến Tứ Phương, sau đó mới vứt đi, đôi mắt màu bạc đảo qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên mặt Đông Phương Cửu, hắn lạnh nhạt mà nói ra hai chữ: “Đa tạ.”

Đông Phương Cửu hơi sững sốt, môi chợt nở ra nụ cười: “Âu Dương huynh không cần khách khí.”

Vân tiên nhân tại sao phải tạ ơn tên ngốc Đông Phương Cửu kia? Tên ngốc kia đã giúp Vân tiên nhân cái gì?

“Lương hoàng tự nhiên là đã giúp đỡ Vân vương đệ rồi, bằng không, hôm nay sao lại có vở kịch hay như vậy, đúng không Lương hoàng?” Yến Tứ Phương không có chút nào cảm giác giống như là mới ở trước mặt thần chết quay trở về, vẫn như trước cười tà mị, đôi mắt tím lóng tia lạnh lẽo.

Đông Phương Cửu nhìn hắn mỉm cười: “Yến huynh hài lòng là tốt rồi.”

Fuck, bọn họ đang nói tiếng lóng gì vậy? Sao tôi nghe mà không hiểu chút nào.

“Ha ha, người cuối cùng cũng đã đến đủ.” Yến Tứ Phương cười khẽ một tiếng, phóng tầm mắt nhìn Tô Từ Chiêm, Thượng Quan Thiên đang khoan thai bước tới.

“Biểu ca!” Tôi kinh hãi. Không phải kinh ngạc vì sự xuất hiện của hắn, mà kinh ngạc vì hắn mang một thân vũ khí, liếc mắt có thể hiểu được, bộ đồ áo liền quần này là dùng để đánh lộn nha. Hơn nữa, còn là đánh một trận sinh tử mới phải dùng đến.

Thiên Thiên đi ở phía sau của anh họ độc miệng, khi tôi nhìn đến hắn, chống lại là ánh mắt oán độc của hắn.

Lòng không hiểu sao lại xoắn lại.

Đúng vậy, hắn là hận sao tôi không chết quách đi, tôi chết rồi thì có thể trả lại hoàng tử của hắn cho hắn.

Bỗng nhiên phong vân đột biến, xung quanh Thần Chi đài bất ngờ xuất hiện rất nhiều cung thủ cùng hắc y nhân.

Thượng Quan Thiên trừng mắt nhìn tôi, cảm tình rồi rầm phức tạp trong mắt hắn cuộn cuộn, thật lâu sau, hắn đưa tay chỉ vào tôi, lãnh ngạo mở miệng nói: “Ngươi, lại đây.”

Tôi liếc về phía Đông Phương Cửu một cái, chỉ thấy tên ngốc đó nhíu mày thật sâu, không hài lòng mà nhìn về phía Thượng Quan Thiên: “Ta nhớ rõ đã từng nói qua, ngươi không được làm tổn hại đến tính mạng của Yến Tứ Phương.”

Thượng Quan Thiên lộ ra vẻ qua cầu rút ván, hướng Đông Phương Cửu, cười khẽ một tiếng, nói: “Trẫm bằng lòng hợp tác với ngươi đã là thiên ân, ngươi còn muốn kỳ vọng trẫm đáp ứng cái gì nữa hả?”

Đồ mờ hồ!... Tôi là đang thay tiêu Thiên Thiên đồ mờ hồ hồ nha... Hắn dứt khoát đắc tội với tên ngốc Đông Phương Cửu kia như vậy cũng thật là không tốt đâu.

Đông Phương Cửu cười: “Hay cho một cái ‘thiên ân’, hay.” Tầm mắt hướng qua người Thượng Quan Thiên, dừng lại trên người Tô Từ Chiêm, cười hỏi: “Tô đại nhân thấy thế nào? Cũng muốn dùng loạn tiễn bắn chết Ma Y mới cam tâm?”

Tô Từ Chiêm nhíu mày: “Yêu tinh tất phải tiêu diệt.”

“Tô đại nhân biết vì sao Yến Tứ Phương đưa Lăng nhi từ Kim quốc tới Ngôn quốc mà?” Đông Phương Cửu cười lạnh lùng: “Tô đại nhân cảm thấy tiêu diệt yêu tinh quan trọng hơn hay là mạng sống của người vẫn luôn gọi ngươi là ‘biểu ca’ quan trọng hơn.”

Hiên Viên Tiêu cũng đồng thời lên tiếng: “Yến Tử Phưong chết đi, nàng cũng không thể sống được!”

Cả người Tô Tử Chiêm run lên, giật mình bừng tỉnh, cao giọng quát: “Cung tiễn thu lui...” Hẳn sao lại quên người nọ là phải lấy máu của Yến Tử Phưong thì mới có thể duy trì mạng sống.

Nhưng cung tiễn thủ lại không ai nghe lệnh.

Tô Tử Chiêm sững sốt, con ngươi màu lục trong nháy mắt tràn ngập hoảng sợ, hẳn nghe được Thượng Quan Thiên đứng bên cạnh cười khê: “Ha ha, biểu ca không cần hao nước bọt, cung tiễn thủ này không phải là người của ngươi, tất cả đều là người của trẫm.”

Đôi mắt màu lam tràn của Thượng Quan Thiên đầy huyết tính, hẳn khinh thường hướng Đông Phưong Cửu cười cười, lại nhìn về phía tôi, lặp lại: “Ngươi, lại đây.”

Không gian ngưng đọng, gió ngừng lại, mọi người đều không ai lên tiếng, chỉ có tôi nghe được nhịp đập trái tim mình.

Tôi đang tập trung mà nghe âm thanh của nội tâm mình.

Yến Tử Phưong, vận mệnh của hắn chỉ vì tôi nhất thời hứng khởi an bài mà có ngày hôm nay.

Yêu tinh, mọi người đều muốn giết.

Đêm qua hẳn hỏi tôi: Cô đã gặp qua yêu tinh sao? Cô cũng muốn ta chết đi sao? Dù chỉ trong khoảnh khắc?

Tôi đã không trả lời hắn, khi đó tôi đã do dự. Bởi vì tôi sống tại thế giới này, có đau đớn, có vui vẻ, có trúng độc, có quyến luyến, có yêu... Cho nên tôi bàng hoàng, thử hỏi đối mặt với một người thành yêu thành ma lấy bất hạnh của người khác làm niềm vui cho mình, tôi có thể không chút giữ lại mà chúc phúc hắn sao? Tôi có thể toàn tâm toàn ý nói không sao cả, người trong thiên hạ có thể vứt bỏ anh, tôi cũng không muốn anh chết, anh cũng không phải là kẻ đại gian đại ác, anh cũng có mặt lương thiện, anh cũng...

Thật quang minh chính đại! Thật nực cười.

Tôi căn bản chưa từng thấy được mặt lương thiện của Yến Tử Phưong, cho nên lấy đầu ra nhiều lời vô nghĩa như vậy!

Kỳ thực tôi chẳng qua là...

“Thiên Thiên, đệ không cần giết hắn, có được không?” Tôi nhẹ nhàng cầm tay Yến Tử Phưong, đẩy hắn ra phía sau tôi. Đầu ngón tay hắn rất lạnh, nhưng lòng bàn tay lại ấm áp lạ thường. Sự ấm áp này đã truyền đến tận trái tim tôi.

Tôi không muốn hắn chết, một chút cũng không.

Vận mệnh nếu đã có thể sáng tạo vậy thì cũng có thể thay đổi.

Hắn là yêu tinh thì có gì quan trọng? Không chừng mấy năm sau lại có ma tinh xuất hiện thì sao, không phải đáng sợ hơn hắn rất nhiều sao?

Phải, bàn tay của hắn đã dính rất nhiều máu, nhưng tất cả những người nơi đây có bàn tay ai là sạch sẽ đâu?

Ngay cả bản thân tôi, sợ cũng không phải.

Thượng Quan Thiên giật mình dừng lại, tức thì hét lên: “Ngươi cho ngươi là ai? Ngươi dám ra lệnh cho trẫm?!”

“Ta không ra lệnh cho đệ, ta chỉ là... cầu xin đệ. “Tôi nháy mắt vài cái, hy vọng đứa nhỏ này sẽ niệm chút tình cũ. Cho dù tôi không phải là hoàng tử đã ở cùng hắn hơn mười mấy năm, nhưng sau khi tôi đến thế giới này, Tôi đối với hắn thật sự là như đối với em ruột của mình! Vì hắn thanh lọc triều đình là tôi, vì hắn tuyên phi là tôi, vì hắn giao ra đại quyền giám quốc là tôi! Không phải ai khác chính là Lãng mỗ tôi...”

Thượng Quan Thiên tức đỏ mặt, cả giận nói: “Này... ngươi...”

Mộ Dung Uyển cười khê một tiếng ngắt lời hắn, cô ta duyên dáng bước đến bên cạnh Đông Phưong Cửu, cười nói: “Cửu ca ca, hôm nay ngủ có ngon không?”

Mọi người đều bị một câu hỏi không liên quan này của Mộ Dung Uyển thu hút.

Đầu tiên mọi người có lẽ là thật sự cần thư giãn một chút thần kinh đang bị căng thẳng.

Không đợi Đông Phưong Cửu có phản ứng nào, Mộ Dung Uyển lại chuyển hướng nhìn về phía tôi, cười yếu ớt hỏi: “Lãng tử tỷ có biết món điểm tâm kia có tên gọi là gì không?”

Tôi ngây ngốc mà lắc đầu, có chút ngỡ ngàng, có chút... kinh hãi...

“Ha ha, Uyển nhi đặt cho nó một cái tên rất hay.” Dừng lại một chút, đôi mắt đẹp quét qua đám người dừng lại ở gương mặt không chút biểu tình của

Đông Phương Cửu, sâu thẳm mà nói: “Triền mộng.”

“Triền mộng!” Tiếng thét kinh hãi này là của Khanh Trần đang đứng dưới Thần Chi đài, đôi mắt của cô ấy nhìn chăm chăm Mộ Dung Uyển, hận không thể bắn xuyên qua khuôn mặt đó.

“Lăng tỷ tỷ nếu không rõ có thể hỏi Ma Y đại nhân nha, ngày ấy Uyển nhi đến Ma Y quán là muốn cầu xin Ma Y đại nhân, Ma Y đại nhân lại rất vui vẻ mà cho Uyển nhi mà.” Mộ Dung Uyển cười, càng cười càng làm cho người ta thấy sợ hãi, “Người mà Lăng tỷ tỷ muốn bảo vệ thật là nhiều~~ Uyển nhi hình như muốn nhìn xem khi Lăng tỷ tỷ hận một người thì có bộ dạng như thế nào đâu.”

“Mộ Dung Uyển...” Lần đầu tiên tôi gọi thẳng tên cô ta, “Cô có ý gì?”

“Đã nói rồi đó, tỷ hãy hỏi Ma Y đại nhân đi, ha ha, không ai hiểu biết hơn Ma Y đại nhân về ‘Triền mộng’ đâu, nói không chừng...”

Ánh mắt nhẹ nhàng hướng Khanh Trần đang tức giận không thể kiềm chế: “Nói không chừng, Khanh Trần tỷ cũng biết rõ đó.”

Tôi xoay người nhìn chăm chăm Yến Tứ Phương, hỏi từng chữ từng chữ một: “Triền mộng là có ý gì?”

Yến Tứ Phương nhìn tôi cười, “Chính là một loại độc dược rất mỹ diệu, chẳng qua độc này không có thuốc giải mà thôi.”

“Lăng tỷ tỷ không biết sao, là tỷ, là tỷ đã giúp Uyển nhi hoàn thành tâm nguyện đó. Ha ha...”

Điểm tâm... Triền mộng...

Là tôi... là tôi... tôi làm cái gì?

“Nếu không phải là Lăng tỷ tỷ tặng, Cửu ca ca làm sao dễ dàng mà ăn vào chứ.”

“Ai nha, Lăng tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy? Như thế nào lại ngây ngẩn cả người? Tỷ tỷ có nếm thử chút điểm tâm hay không? Hương vị quả thật không tồi, Uyển nhi vẫn còn lưu lại nửa đĩa đây này.”

“Lăng tỷ tỷ còn muốn che chở cho hần sao? Che chở Ma Y đại nhân? Tuy nói Uyển nhi là người xin độc, nhưng độc dược lại do Ma Y đại nhân ban cho nha, Uyển nhi dám chắc là Ma Y đại nhân biết Uyển nhi muốn đem thuốc này đối phó ai, lại nói, mắt xích quan trọng nhất vẫn là tỷ tỷ...”

“Cầm miệng —” Đông Phương Cửu, đôi mắt phượng hận không thể róc thịt Mộ Dung Uyển, miệng lạnh lẽo phun ra hai chữ.

Thân hình Mộ Dung Uyển cứng đờ, run rẩy nhìn lại Đông Phương Cửu.

Lập tức bốn phía đều im lặng, không biết đã trầm mặc như vậy trong bao lâu, Yến Tứ Phương ở bên cạnh tôi bỗng nhiên cười hỏi: “Cô chẳng phải cũng muốn ta chết? Hiện tại có phải là cô hận muốn chết không?”

Bị lời nói của hần làm kinh ngạc, dần tỉnh táo lại.

Tôi nhìn hần hỏi: “Triền mộng không có thuốc giải?”

Yến Tứ Phương gật đầu cười.

Trong lòng bỗng chốc không có cảm giác, như là chết lặng, nhưng quả thật không phải nỗi đau thật sự.

Tôi nhìn qua Đông Phương Cửu, ánh mắt tên ngốc này có chút tránh né tôi, tôi trừng mắt liếc hần một cái, hần mới nhìn tôi cười cười, tôi nói: “Khi mọi chuyện ở đây kết thúc, ta sẽ cùng tên ngốc nhà ngươi trở về.”

Đông Phương Cửu cười, cặp mắt phượng trong tròng ngài sáng, hần gật đầu: “Được.”

Mặc kệ là chuyện gì, em sẽ cùng anh gánh vác.

Nghe được câu trả lời của Đông Phương Cửu, tôi nhìn qua Thiên Thiên đã phẫn nộ đến cực hạn: “Nghe lời nói của tỷ tỷ, thả Yến Tứ Phương.”

Thượng Quan Thiên trừng to hai mắt, đưa tay chỉ về phía tôi: “Người không phải là tỷ tỷ của ta! Người không phải! Dựa vào cái gì mà nói với ta như vậy? Không được nói chuyện với ta như thế!” Lừa giận cuối cùng bùng nổ, không thể ngăn cản, “Phóng tiền! Nghe lệch trầm phóng tiền — trầm không muốn thấy người — không cần —”

Trong nháy mắt, phản ứng của mọi người là ngây ngốc, khi hoàn hồn lại nhìn lên trời đã thấy cơn mưa tên.

Khoảnh khắc này, không ai biết đã xảy ra chuyện gì, mà tôi cũng chỉ là cảm giác được Yến Tứ Phương dán vào lỗ tai tôi hỏi: “Cô không muốn ta chết sao? Cho dù như vậy cũng không muốn?”

Tôi nhớ rõ tôi không nói gì cả, căn bản là không kịp, chỉ là có vẻ như hơi hạ cằm xuống, không biết có được xem là gật đầu không, bởi vì cằm tôi đập vào cái bàn bằng đá cẩm thạch lạnh như băng của Thần Chi đài.

Tiến theo gió bay tới, mang theo hàn khí, bay vèo vèo từ phía bên thân tai của tôi, rơi rất nhiều trên người tôi. Nhưng tôi không hề cảm thấy đau đớn, bởi vì trên thân tôi có một người hoàn toàn đem tôi bao bọc lại, bàn tay hần gất gao đặt trên lưng ta, các đầu ngón tay theo khe hở của bàn tay xuyên qua, mười ngón nắm chặt lại.

Người đó cười ở bên tai tôi, nụ cười càng lúc càng mỏng manh.

Tôi cảm thấy được có rất nhiều chất lỏng ấm nóng chảy ra, làm ướt quần áo tôi, tôi nghĩ đó nhất định có màu đỏ thật đỏ, chỉ không biết là có đỏ hơn màu quần áo của tôi không.

Ánh mắt nhìn chăm chăm trên mặt đất dần dần như mơ hồ, chất lỏng từ mắt nhanh chóng chảy xuống mặt, rất nhanh tạo thành một đường chảy qua cảm tôi dính vào bên môi.

Rất mặn, rất chất.

Không chút để ý, người nọ cười đến yêu nghiệt, hần nói: “Đi Sinh Tử cốc đi.”

Đó là câu cuối cùng hần nói với tôi.

Cũng là tiếng nói cuối cùng của hần.

Yêu Tinh rơi xuống, như sao băng quét qua, cái gì cũng không lưu lại...

Bạn đang đọc truyện *Chi Càn Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 205: Sinh Tử cốc sinh ly tử biệt [1]

“Sư phụ —”

Tiếng khóc vô cùng bi thương thâm thiết của Vô Cầu đánh thức mọi người.

Tôi bị người kéo dậy từ mặt đất bằng đá cảm thạch lạnh như băng, tiếp theo rơi vào một lồng ngực ấm áp và tiếng tim đập mạnh mẽ.

Tôi biết, là tên ngốc kia.

Tay hần phủ trên mặt tôi, giúp tôi lau khô nước mắt. Nhẹ nhàng, một lần lại một lần. Bên tai là tiếng hần thăm thì, dịu dàng tràn ngập ma lực.

“Không có việc gì... Tiểu Lăng nhi của ta, không có việc gì rồi...”

Tôi nhắm mắt lại để hần ôm thật chặt vào lòng. Mùi máu tươi dày đặc gay mũi quanh mình, tôi hoàn toàn không dám mở mắt ra.

Tôi không muốn đối mặt sự thật, nhưng cho dù đã nhắm mắt lại tôi vẫn giống như có thể nhìn đến ánh mắt tuyệt vọng của Vô Cầu như cũ. Trong mắt đứa nhỏ này chưa bao giờ có thần sắc như thế.

Không biết qua bao lâu, tôi cuối cùng lấy hết dũng khí chậm rãi mở mắt ra.

Cung tiền thủ, hắc y nhân bị một đám cấm quân thị vệ áp sát, trên Thần Chi đài lại một lần nữa thay đổi.

Vô Cầu quỳ gối gào khóc trên mặt đất lạnh như băng. Hần khóc đến mức hai tay không còn sức lực để ôm chặt cổ của Yến Tứ Phương, chỉ có thể ôm cổ hần... Bởi vì, chỗ khác...

Vô Dục mặt xám như tro tàn đứng đó, vẫn không nhúc nhích, đôi mắt không chớp nhìn chăm chăm Vô Cầu cùng Yến Tứ Phương cả người đều là mũi tên...

Đột nhiên, tách một tiếng trầm đục, Vô Dục thẳng tắp quỳ xuống, nước mắt vô thanh vô tức từ trong mắt hần chảy ra.

Vô Cầu quay đầu lại nhìn Vô Dục, nghẹn ngào hồi lâu, gào khóc ôm lấy Vô Dục: “Sư huynh... Sư phụ... Sư phụ không còn rồi...”

Vô Dục run rẩy ôm lấy Vô Cầu, tay vỗ nhẹ sau lưng Vô Cầu, hần khàn khàn nói: “Không có việc gì... Vô Cầu còn có sư huynh...”

Tôi rời khỏi vòng ôm của Đông Phương Cửu, đi đến hướng bọn Vô Cầu, nhưng dưới chân giống như đeo chì, rất nặng rất nặng, đi rất chậm rất chậm.

Vô Cầu ngẩng đầu lên nhìn tôi, hai giọt nước mắt to liền từ khóe mắt hắt rơi thẳng lên vai, nhỏ giọt trên mặt đất. Tôi cứng nhắc dang hai cánh tay mạnh mẽ ôm hắt vào trong lòng. Lúc này, tôi thật sự không biết nên nói cái gì để an ủi Vô Cầu.

Nếu như tôi mất đi người quan trọng như thế, lời an ủi của những người khác lại có thể cho tôi ấm áp được bao nhiêu?

Tôi chỉ có thể ôm hắt, ôm thật chặt, mặc cho nước mắt hắt làm ướt bả vai tôi.

“Gia.” Bạch U đứng sau Đông Phương Cửu tận lực đè thấp thanh âm: “Thuộc hạ của Thượng Quan Thiên để cho Tề Tát mang đi trước.” Dừng lại, thanh âm lại nhỏ thêm vài phần, hỏi: “Gia định xử trí Mộ Dung Uyên như thế nào?”

Đông Phương Cửu thu lại ánh mắt, mắt phượng hơi chuyển, nhỏ giọng nói: “Đem nàng ta ném cho Mộ Dung Khu để hắt dạy dỗ. Đừng để cho gia nhìn thấy nàng ta, nếu không...”

Bạch U chần chờ, rồi hai tay ôm quyền, không cam lòng đáp: “Dạ.”

Tôi nhìn thấy một vạt áo trắng, ngẩng đầu, là con người màu bạc không có tình cảm của Vân tiên nhân, hắt cúi đầu xuống nhìn tôi, sau một lúc lâu, tôi nghe hắt nói: “Người đã chết rồi cho dù có đau lòng cũng vô ích.”

Vô Cầu từ trong lòng tôi giãy ra, xoay người cầm hắt trừng hắt, thốt ra lời nói hung tợn: “Người không đau lòng! Người đương nhiên sẽ không đau lòng! Đó là sự phụ ta! Người kia là sự phụ ta!— Người là yêu quái không có cảm tình chắc là sẽ không hiểu được đâu! Sẽ không!”

“Được rồi Vô Cầu... Được rồi... Ngoan...” Tôi lại lần nữa ôm kéo đứa nhỏ này lại, gương mặt nhìn vào đôi mắt lưu ly màu bạc không chút nao núng, đôi giọng nói: “Vân... Âu Dương Vân, xin người rời đi trước, có được không?”

Vân tiên nhân lãnh đạm nhìn tôi, một lát, hắt thân nhiên xoay người, biến mất khỏi tầm mắt tôi.

Rất lâu, rất lâu, tựa như một ngày đầu tháng năm này đặc biệt dài, dài đến mức ở một khắc kia khi tôi nhìn ánh trăng sáng vừa lên, dường như đã qua mấy đời.

Tôi bị bắt thay hỉ phục dính đầy máu tươi, bị bắt ngâm ở suối nước nóng một canh giờ, bị bắt ăn chút cháo không biết ác ma nào làm, bị bắt mặc quần áo rất dày giống như cuối hạ đầu đông.

Tôi là tê liệt như vậy, tôi hoàn toàn không muốn thay quần áo, giống như không nghe được mùi máu tươi kia tôi ngược lại không an lòng, ha ha, đó là máu của Yên Tử Phương nha, quý giá lắm, là máu có thể kéo dài tính mạng con người đó, thật quý giá lắm nha, tại sao có thể nói chảy liền chảy hết đây? Tại sao có thể như vậy? Cái này không tốt, rất không tốt.

“Lặng nhĩ...” Đông Phương Cửu đưa tay lau hai má Thượng Quan Lăng.

Tôi hoảng sợ, không chút suy nghĩ trực tiếp bắt lấy cánh tay Đông Phương Cửu đang đưa tới.

“Làm sao vậy? Huỳnh làm cái gì vậy?” Tôi mang vẻ mặt khó hiểu nhìn Đông Phương Cửu.

“Lời này ta nên hỏi nàng.” Đông Phương Cửu sau khi sừng sốt, thu hồi cánh tay, ánh mắt phức tạp khẽ thờ dãi.

Tầm mắt bắt đầu mơ hồ, tôi mới hậu tri hậu giác phát hiện, rõ ràng mình vừa khóc.

“Muốn khóc thì khóc ra tiếng đi.” Đông Phương Cửu kéo tôi vào trong ngực hắt, bả vai hắt chống trên trán tôi, quanh mình đều là hơi thở của hắt, thật an tâm, thật an tâm. “Khóc đi, không sao đâu.”

Tôi ngủ rồi, trong lúc nửa mê nửa tỉnh tôi mơ hồ cảm thấy được giấc mộng đêm nay sẽ không làm người ta vui vẻ.

Bên ngoài trời vẫn mưa, hạt mưa to đập vào cửa sổ tạo nên tiếng vang, giống như sàng đậu.

Nhưng kì quái là, trong thanh âm phiền nhiễu đến như vậy, tôi ngược lại ngủ càng sâu, sâu đến không muốn dậy.

***

Tây Vực, Sinh Tử cốc.

Đêm, dày đặc như mực.

Người đời chỉ nghĩ Huyền Cơ lão nhân đã chết, lại không biết kẻ bây giờ đang đứng nơi đây cốc chính là Huyền Cơ lão nhân tựa như không gì làm không được giống như huyền thoại trong miệng mọi người, người đã ngao du ở nhân gian gần hai trăm năm.

Huyền Cơ lão nhân là người già nhưng không phải ông lão tóc bạc, mà là người tiên phong đạo cốt, tóc đen như mực tung bay theo gió này thật sự gần hai trăm tuổi rồi.

Hắn già không phải ở vẻ ngoài, già chính là tâm. Cái tâm nhìn xem hàng trăm cảnh thế lương khắp thế gian mà hờ hững.

Huyền Cơ lão nhân không phải trời sinh là người mù, nếu không cũng sẽ không có truyền thuyết Huyền Cơ lão nhân bát quái tinh tượng thiên văn địa lý y thuật độc thuật không gì là không giỏi như vậy.

Nhưng nhiều năm trước, hắn cũng không còn có thể chiêm tinh nữa.

Làm trái ý trời, tự hủy cốt tiên.

Vì đứa trẻ kia, vì đứa trẻ kia đã cầm lấy tay áo hắn, cau mày hỏi hắn: Sư phụ sư phụ vì sao bầu trời tối đen rồi thì Yên nhi liền không thể nhìn thấy gì nữa vậy? Sư phụ sư phụ Yên nhi chán ghét ban đêm.

Hắn không thể quên, có một đôi ngọc lưu ly tím tím vô cùng chờ mong hỏi hắn: sư phụ, người trong thiên hạ đều muốn đồ nhi chết, vậy sư phụ thì sao? Sư phụ cũng muốn đồ nhi chết sao?

Khi đó, hắn trả lời cái gì? À, chỉ là — vì sư không nỡ.

Là vậy, không nỡ cũng phải vứt bỏ. Đứa trẻ kia hiểu được. Hiểu được.

Từng có vô số khoảnh khắc hắn đã hy vọng biết bao nhiêu rằng đứa trẻ kia không hiểu. Không hiểu, như vậy cũng sẽ không có hôm nay.

Đứa trẻ kia sinh ra đời chính là vì làm hại nhân gian.

Nhưng thực tế đứa trẻ thì biết cái gì đây?

Hắn cái gì cũng không biết sao lại có thể đi gây họa cho bá tánh chứ?

Do trời, là vận mệnh đã ban cho hắn, hắn là yêu tinh, hắn liền phải có vận mệnh thế tục không tha này.

Chỉ là đứa trẻ này kế thừa hầu như tất cả y bát của hắn, chỉ trừ chiêm tinh.

Bởi vì đứa trẻ kia ban đêm không thể nhìn được vật.

Ban đêm không có ngọn đèn dầu, đứa trẻ kia chỉ có khả năng nhìn thấy một ánh trăng rằm nơi đáy cốc mà thôi. Dù sao có sáng ngời đi nữa thì đứa trẻ kia đều nhìn không thấy. Trong mắt của hắn chỉ có thể chiếu ra ánh trăng, cũng chỉ có ánh trăng sáng mới có thể rửa được con ngươi màu tím như ngọc lưu ly của hắn.

Yêu Tinh, là cái gì?

Đứa trẻ kia cả đời cũng chưa từng nhìn thấy qua.

Biết Yêu Tinh giáng xuống, đứa bé kia cũng chưa từng thấy tận mắt.

Yêu Tinh giáng xuống, như sao băng xẹt qua, chỉ là một khoảnh khắc. Ngấn ngủ, lộng lẫy, ánh sáng chói mắt kia đã cướp đi vẻ sáng lạn vốn có của bầu trời, cũng hạ thấp ánh sáng của ánh trăng.

Yêu Tinh chính là một viên sáng nhất trên bầu trời kia, ánh sáng của nó che khuất Đế Vương tinh Đế Hậu tinh. Không ai có thể làm cho ánh sáng của Yêu Tinh hạ thấp, không ai có thể ngăn cản Yêu Tinh, vận mệnh hình như sớm đã không thể xoay chuyển.

Nhưng, ai có thể nghĩ đến Yêu Tinh tự vẫn?

Đúng vậy, trừ bản thân hắn ai có thể làm hắn ngã xuống chứ?

Thanh âm run rẩy, làm cho lòng người tan nát, “Đứa trẻ kia...” Một thân vải trắng miên sam (*), tháo mặt nạ xuống là khuôn mặt cùng một người giống đến mức làm người ta đau lòng. Nước mắt, cứ như vậy vô thanh vô tức chảy xuống, không có chút cảm giác nào.

(*) Áo vải sam.

“Yên nhi ở trên trời, chăm nhỏ sáng nhất kia chính là hắn.”

Huyền Cơ lão nhân nói thật chậm rãi, rất nhẹ, rất thật.

Rất đau.

Xa xôi phía chân trời phẳng phất có thanh âm đang hỏi: Sư phụ, có phải là người cũng muốn rạch một vết thương ở đáy lòng của Yên nhi không?

“Yên nhi...” Một tiếng này hàm chứa nhiều lắm, nhiều lắm.

***

Ngày kế, tôi tỉnh lại đã là giữa trưa, cả tòa vương cung Ngôn quốc hôm nay có vẻ toát ra khoảng không thoáng đãng.

Thiếu đi người nợ mặt mày lúc nào cũng là ý cười nhàn nhạt lạnh lùng, nhưng sao lại quạnh quẽ thế này.

Tôi từ trên giường đứng dậy, tay lơ đãng chạm phải mặt gối, lạnh lạnh ẩm ướt. Ha hả, xem ra tối hôm qua đã gặp ba cái ác mộng. Tôi nở nụ cười, tự cho đó là một cái đáng cười.

Không có soi gương đồng, chỉ đơn giản rửa mặt chải đầu, tôi đẩy cửa ra, ánh mặt trời tươi đẹp trực tiếp chiếu vào trên mặt tôi, ấm áp, mang theo hương vị sạch sẽ.

Sau cơn mưa trời lại trong sao?

Thật tốt!

Một trận mưa to đêm qua, đã đem tất cả trời đất gội rửa một lần.

Bất kể nhiều máu tanh hơn nữa, giết chóc nhiều hơn nữa, thi thể nhiều hơn nữa, đều bị một trận mưa to rửa sạch không còn một mảnh.

Thật tốt!

Tôi còn đang cảm khái ông trời thật biết làm việc đến cỡ nào, Y Y bụng khay, nắm đi tới phía ta: “Lăng chủ tử, người dùng chút cháo trắng trước, giữa trưa người muốn ăn gì thì nói với nô tì.”

Tôi nhìn ánh mắt Y Y, ánh mắt cô né tránh, tôi cười cười: “Giữa trưa? Lúc này cũng đã qua chính Ngọ rồi đi?”

Y Y cứng nhắc khẽ động khóe môi, nở nụ cười: “Dạ, đúng vậy... vậy chủ tử muốn ăn cái gì, nô tì liền cho người chuẩn bị.”

Phải, việc phát sinh ngày hôm qua... xác thật là một thiệt hại lớn, đối với Vô Dục, Vô Cầu, tin tưởng đối với nhiều người cũng vậy. Trong đó cũng bao gồm cả tôi. Nhưng, có một số việc có một số người đã nói, đã ở trong nơi này bị thương nặng. Chẳng hạn như, bây giờ nhất định Y Y cảm thấy tôi là người hay quên chuyện, như một số người bình thường tỉnh lại liền quên chuyện ngày hôm qua, không muốn tiếp thu cũng không muốn nhớ tới.

Ha hả, nhưng tôi nhớ thật rõ ràng, làm sao bây giờ.

Tôi giữ chặt Y Y, thân nhiên nở nụ cười, hỏi: “Đông Phương Cửu vẫn chưa thức dậy sao?”

Y Y chột cứng đờ, ánh mắt trốn tránh hoàn toàn không dám nhìn đôi mắt của tôi, “Gia... gia dậy từ sớm, bây giờ đang cùng Bạch U nghị sự.” Cô còn dám ngẩng đầu cười với tôi, dùng diễn xuất giả đến mức tôi cũng không muốn vạch trần hỏi tôi: “Gia nói Lăng chủ tử không cần chờ người dùng cơm trưa, trễ chút gia sẽ đến tìm Lăng chủ tử.”

Tôi gật gật đầu, Y Y nhẹ nhàng thở ra, tôi nói: “Phiền Y Y giúp ta mời Khanh Trần tới đây.”

Y Y đột nhiên trừng lớn mắt, hỏi: “Chủ tử người tìm Khanh Trần để làm gì? Nàng hiện tại...”

Tôi cười cười: “Thân thể ta không thoải mái muốn để nàng mau tới xem ta một chút.”

Y Y nhú mày, nghĩ nghĩ, trả lời tôi: “Lăng chủ tử ngài đợi chút nữa, Khanh Trần bị gia phái đi làm chút chuyện phải qua một lát nữa mới trở về.”

Tôi cười thành tiếng, Y Y có chút mất tự nhiên nhìn tôi, miệng cô động động lại không phát ra tiếng.

“Gia nhà ngươi căn bản không có nghị sự cùng Bạch U, kỳ thật là tối bây giờ cũng chưa thức dậy đi? Khanh Trần cũng không phải bị Đông Phương Cửu phái ra ngoài làm việc mà là đang bắt mạch cho hắn, nghĩ cách giúp Đông Phương Cửu giải độc. Ta nói đúng chứ, Y Y?”

Y Y không có vẻ quần bách khi bị vạch trần, ngược lại lập tức bình thường trở lại rất nhiều, cô chậm rãi thở dài một tiếng, nói: “Lăng chủ tử, người nói đều đúng, nhưng gia tối hôm qua đã dặn dò nô tì không thể để cho người lo lắng. Nô tì...” Y Y nghẹn ngào, nói không thành câu: “Nô tì không hoàn thành... gia... chuyện gia giao phó...”

Tôi đưa tay lau mấy giọt nước mắt Y Y nhìn không được mà rơi xuống, “Y Y đừng khóc, khóc rồi thì giống như thừa nhận rằng gia không gì làm không được của nhà ngươi không về được vậy.” Những lời này tuy rằng tôi nói chậm, nhưng không có dừng lại, không có nghẹn ngào, thật nhẹ nhàng, tựa như đang nói một chuyện không quan trọng.

Y Y ngẩng đầu, cổ gồng đờ nên thanh âm nức nở, cô ấy nói: “Nô tì biết, nô tì sẽ không... khóc nữa.”

Tôi cười cười, cười rất nhạt.

Đi theo Y Y tới chỗ Đông Phương Cửu, trước cửa hắn thật náo nhiệt, Hiên Viên Tiêu cùng Sở Sở đều ở đó.

Tôi thì nhìn về phía Bạch U, hỏi hần: “Đồng Phương Cửu thế nào rồi?”

Bạch U có chút sững sờ, chờ tới lúc hần sắp mở miệng, Sở Sở đã trả lời thay hần: “Khanh Trần tỷ tỷ đang khám bệnh ở bên trong, nói có thể tạm thời ngăn chặn độc tính, nhưng nếu như không có thuốc giải, kéo dài không quá một tháng.”

Thượng Quan Sở Sở đối với cảnh ngộ của Đồng Phương Cửu, nói thật, cũng không có bao nhiêu cảm giác đau lòng, nhưng cũng có mấy phần khó chịu. Một người, đừng nói cùng bạn còn có nửa điểm quan hệ như vậy, phải rời đi trước mắt bạn, bạn ít nhiều trong lòng cũng sẽ có xúc động. Cô cảm thấy đây không tính là máu lạnh, nhiều lắm là có chút hồ hững thối. Không nói trước kia cái người nằm trong phòng kia, giao tình với cô có thể chỉ là một giọt nước. Nhưng nhìn cô đối xử như thế nào với đứa con chưa chào đời của mình thì có thể hiểu được. Người cô quan tâm, trừ Hiên Viên Tiêu, thích nhất là bản thân.

Cửa bị đẩy ra, Khanh Trần từ trong phòng đi ra, lập tức bị bọn Y Y vây quanh, nhưng cái gì nên nói cũng đã nói, bây giờ lại không có lời nào nữa.

Tôi muốn mở miệng hỏi, rồi lại sợ nghe được lời không muốn nghe, liền trực tiếp lướt qua Khanh Trần đi vào trong. Tôi đứng ở trước giường, cứ như vậy nhìn Đồng Phương Cửu đang mê man. Trên mặt hần không có vẻ khổ sở vì trúng độc, đôi mắt phượng nhắm nghiền của hần đều đang cười.

Tên ngốc, sao anh lại có mộng đẹp như thế được chứ?

Tôi cái gì cũng chuẩn bị rồi, chỉ yên lặng nhìn người đàn ông nằm trên giường như vậy, cảm thấy có một bụng lời muốn nói đang lẫn lộn, nhưng ra đến miệng, lại phải nuốt trở về.

Tôi không muốn khóc, nhưng không thể kiềm chế được, nước mắt giống như hạt đậu cứ từ trong hốc mắt chảy ra, liên tiếp rơi trên mặt đất tung tóe ra.

Tôi cùng tên ngốc này xem là gì đây?

Người tình? Hình như ở đây không có quan hệ này.

Tình nhân? Có vẻ tôi cùng hần cũng chỉ có hai lần môi thân mật tiếp xúc, mà lại đều là do dứt uống thuốc.

Người yêu?...

Tình cảm không biết nơi bắt đầu, một lòng đến sâu sắc.

Bắt đầu từ lúc nào, trong mắt trong lòng đều là hần rồi? Không biết, có lẽ tôi cũng mất trí nhớ rồi, bằng không sao lại không nhớ được gì.

Hiên Viên Tiêu cũng muốn đi vào, lại bị Y Y lạnh như băng cùng Bạch U mặt không biểu tình ngăn cản lại.

“Gia bây giờ trừ Lăng chủ tử ra ai cũng không muốn gặp!” Y Y gần như rống lên.

Hiên Viên Tiêu ngừng bước, nhìn về phía Khanh Trần, giọng có chút khàn khàn: “Thật không cứu được sao?”

Khanh Trần không muốn trả lời, bạn muốn cô ấy trả lời như thế nào? Chẳng lẽ để chính miệng cô ấy thừa nhận cô ấy không cứu được vigia như thần thánh của các cô sao? Để chính miệng cô nói ra gia của cô miễn cưỡng chỉ sống được một tháng?

Khanh Trần hơi ngửa đầu, cường chế nhân khí nơi đáy mắt, cắn chặt môi, lướt qua mọi người, đi mất.

“A, người còn chưa chết các người lại ở chỗ này khóc tang? Chờ người chết rồi hãy khóc cũng không muộn nha!” Vô Cầu hai mắt sưng đỏ lạnh lùng nhìn khắp mọi người trong viện, nhắc chân đạp lên ghế đá, “Lúc sư phụ ta chết sao không thấy các người rơi một giọt nước mắt, bây giờ mỗi người lại khóc sụt sùi, mạng Đồng Phương Cửu là mạng, sư phụ ta... Sư phụ ta là đáng chết sao?!” Nói xong, trong mắt Vô Cầu lại đầy nước mắt, hần hít khúc khích, đối với mọi người hung hăng phi một hơi, hung tợn hỏi: “Lăng tỷ tỷ đâu? Ta tìm Lăng tỷ tỷ!”

Y Y dùng tay áo lau mắt, thật sự đối với đứa nhỏ mất đi sư phụ nói không nên dùng lời nghiêm khắc gì, khẽ cắn môi đem khổ sở nuốt vào trong bụng.

Tiêu Vô vẫn đứng ở sau Vô Cầu nhìn về phía Y Y, chậm rãi mở miệng: “Vô Cầu phải rời khỏi nơi này, hần đến nói lời từ biệt với Lăng chủ tử.”

Bạch U vốn vừa thấy Tiêu Vô liền ở vào trạng thái đề phòng nghe nói thế cũng thả lỏng vài phần, Y Y nhìn thoáng qua chỗ hần, hỏi ý kiến hần, hần trầm ngâm trong chốc lát, mở miệng nói: “Y Y người đi theo hần vào.” Ánh mắt ổn định trên mặt Tiêu Vô, hồ hững nói: “Người chỉ có thể ở bên ngoài.”

Tiêu Vô cười cười, gật đầu.

“Lăng tỷ tỷ —”

“Đệ nói nhỏ chút đừng gây tiếng động lớn!”

Vô Cầu không để ý tới lời cảnh cáo của Y Y, trực tiếp chạy tới ôm cánh tay Thượng Quan Lăng, hưng phấn sướt tới quơ lui: “Lăng tỷ tỷ, tỷ có biết sư phụ của sư phụ đệ là ai không? Sư tổ đệ lão nhân gia hần chính là Huyền Cơ lão nhân! Mọi người đều cho rằng sư tổ đệ đã đi về cõi tiên, kỳ thật hoàn toàn là giả dối! Sư bá đệ, à, chính là Tiêu vô luôn đi theo bên người sư phụ, hần sẽ mang đệ cùng sư huynh đi...”

Đột nhiên, thế giới tựa hồ sáng ngời lên, nhưng cổ họng run rẩy đến gần như không phát ra tiếng người, tôi chỉ có thể liều chết nắm chặt tay Vô Cầu, dùng hết khí lực toàn thân mới nói ra một câu không tính là đầy đủ: “Mang... theo chúng... ta.”

Tại sao tôi có thể quên mấy câu cuối cùng Yến Tử Phương nói với tôi chứ! Hắn nói: Đi Sinh Từ cốc đi.

Đúng vậy, Sinh Từ cốc, cốc chủ Huyền Cơ lão nhân ở đó, Yến Tử Phương giải không được độc không chắc là Huyền Cơ lão nhân ở đó cũng không giải được.

Trên đời nào có độc nào không có thuốc giải đâu? Có độc tất có giải. Nhất định. Nhất định!

Vô Cầu sùng sốt, chợt bỏ tay tôi ra, giống như bị khiếp sợ kêu to: “Không cần! Ta không cần!”

“Vô Cầu...” Tôi gần như muốn quỳ xuống mà van xin đứa bé này.

“Vô Cầu —”

Vô Cầu quay đầu lại, chạy vội đến lồng ngực người nọ: “Đại sư bá, sư tổ sẽ không cứu hần đúng hay không? Hần không phải người tốt, hần cũng tính kế sư phụ, sư tổ sẽ không cứu hần, đúng hay không?”

Tiêu Vô sờ sờ đầu Vô Cầu trấn an, kéo hần từ trong lồng ngực ra, con người trong treo nhưng lạnh lùng của hần nhìn tôi, tiếp theo thế nhưng lại quỳ một gối, chấp tay cung kính nói với tôi: “Tiêu Vô phụng mệnh sư tôn nghênh đón chủ nhân quay về cốc.”

Nháy mắt, người trong phòng ngoài phòng, toàn bộ ngây dại.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 206: Sinh Tử cốc sinh ly tử biệt [2]

Ngồi mấy lần thuyền, ngoại trừ lần đầu tiên nôn mửa vô cùng thê thảm, những lần sau đó cho dù không quen cũng phải dần dần mà quen. Nhưng lần này là lần đầu tiên tôi ngồi trên chiếc thuyền lắc lư lâu như thế. Nhắm lại cũng đã phiêu bạt trên biển hai mươi ngày rồi.

Ở tại buổi tối thứ mười chín sắp qua đi, chúng tôi đã trải qua một lần biến động không lớn không nhỏ, ba lần gió lốc không lớn không nhỏ, năm lần mưa rào không lớn không nhỏ, và cách một ngày lại có một lần trúng độc.

Khụ, độc này cũng không phải của hải tặc mang lên thuyền của chúng tôi, làm một chút mảnh khóc đối với chúng tôi. Trên thực tế, độc này là do một thành viên trong chúng tôi ra tay hạ độc, nhưng mục đích của hần không phải là lấy chúng tôi làm thử thuốc, hần chỉ là muốn treo sạch một nhóm người, một nhóm lớn người. Chẳng hạn, một ngày ngủ đến gần chín giờ Đông Phương Cửu, cái mặt tức giận như sắp bộc phát của Hiến Viên Tiêu, tiêu Thiên Thiên động một chút là cùng tiêu Vô Cầu so quyền cước, ngay cả anh họ độc miệng khó mà im hơi lặng tiếng cũng ở trong phạm vi đầu độc của Vô Cầu. Mà cái tên luôn luôn chiến thắng chính là tiêu Vô Cầu nhà tôi đây.

Tại sao Vân tiên nhân không nằm trong phạm vi bị hạ độc? Ha ha, đó chính là vì Vân tiên nhân căn bản không ở trên thuyền của chúng tôi, hần đã lưu lại Ngôn quốc. Nhưng Vân tiên nhân không phải vì thân phận Ngôn vương mà lưu lại Ngôn quốc, hần chỉ là tạm thời, chỉ vì trả cho Đông Phương Cửu một cái nhân tình. Mà nay, hai nước Ngôn, Ngọc đã là thuộc địa của Lương quốc. Chuyện này có lẽ sẽ làm người ta khiếp sợ, nhưng mà cái tên ngọc này, không cần dùng đến khói thuốc súng nổi lên tứ phía, Lương quốc lại chiếm được vùng đất đai lớn nhất trên bản đồ. Mà vị vua của vùng đất rộng lớn như vậy lại đang ngủ say. Khóe môi hơi nhướng lên, trong giấc mộng dài, nở nụ cười.

Lúc rời khỏi Ngôn quốc, Vân tiên nhân nhìn tôi, giọng nói không lớn, hần nói: Nàng đi đi, nếu như có thể sống thì hãy tiếp tục sống, thân thể của Lăng nhi thuộc về nàng rồi. Nếu như nàng chết, ta sẽ đến Sinh Từ cốc mang nàng trở về.

Khoảnh khắc đó, tôi thực sự nhìn thấy đôi con ngươi màu bạc nhìn tôi có hơi chớp động qua. Cái chớp động mỏng manh đó làm tôi cảm giác như quay về trước đây, quay về khoảnh khắc lần đầu tiên trông thấy hần, quay về dưới gốc cây hoa ngọc lan đang nở hoa rất đẹp.

Vân tiên nhân, giống như tiên giáng trần, cho dù hần không có tình cảm, không có bất cứ thứ gì đặc biệt trong mắt hần, bần vẫn cứ thích hần như vậy, muốn che chở cho hần, cảm thấy hần chính là một miếng ngọc tốt nhất, tinh khiết nhất trên đời này. Chỉ cần đôi mắt màu bạc từng nhàn nhạt dừng lại trên người bạn, bạn sẽ như vậy thôi.

Cho nên, khoảnh khắc ấy tôi tiến lên ôm lấy hần, phản ứng đầu tiên của hần vẫn là muốn giơ tay đẩy tôi ra, nhưng hần lại chọn thờ ơ buông bàn tay đã nâng lên xuống, để cho tôi ôm lấy hần.

Tôi không biết còn có thể sống tiếp hay không, còn có thể sống bao lâu nữa, còn có thể gặp lại hấn hay không, nhưng tôi muốn nhớ kỹ hấn tại khoảnh khắc này, nhớ kỹ đáy mắt, đáy lòng hấn có một tia ấm áp không muốn để người ta phát giác.

Tôi nói: Vân tiên nhân, ta sẽ nhớ huynh, luôn luôn nhớ tới huynh.

Tôi cảm giác dường như cảm của hấn đọng lên đỉnh đầu của tôi. Hấn dường như đã gặt đầu.

Tôi biết trong mắt của Vân tiên nhân, hiện tại chẳng còn gì quan trọng nữa rồi. Tôi biết chứ.

Vì thế, những nhân vật chủ yếu trên chiếc chiến thuyền này là: Tôi, Vô Cầu, Khanh Trần tiểu sư thúc của Vô Cầu, Tiêu Vô sư bá của Vô Cầu, Đông Phương Cửu cùng hai ái tướng bên người là Y Y và Bạch U, đại diện của Ngọc quốc là tiểu Thiên Thiên và anh họ Từ Chiêm, đại diện của Kim quốc là Hiên Viên Bệ Hạ và ái phi Sở Sở, còn có một đám thuộc hạ của những nhân vật thủ lĩnh này nữa.

Khanh Trần bị hấn làm khổ thật sự không có biện pháp, tôi đành phải cố mà đem tên nhóc xấu xa Vô Cầu này trói lại bên cạnh tôi. Chẳng còn cách nào khác, hấn một lòng muốn độc chết những tên đầu sỏ gây tội trên thuyền này đã hại chết sư phụ, Khanh Trần ngoại trừ phải chiều cổ một người đang hấp hối, khụ, cũng chưa đến mức ấy, là tôi ra còn phải chăm sóc cái tên ngốc ngoài ngừ ra không thích làm gì khác, cách ngày còn phải dành ra thời gian nửa ngày giải độc cho phần lớn thành viên trên thuyền, dù là người sắt cũng chịu không nổi nha.

Do vậy, tôi hiểu mà Khanh Trần, mười hai phần hiểu luôn.

Dù tôi đã hiểu rõ cộng với việc tích cực cứu giúp, vụ việc hạ độc cách ngày này vẫn cứ xảy ra đúng hạn.

Cửa lớn phòng tôi bị người từ bên ngoài dốc sức đẩy ra, đập vào mắt tôi là vẻ mặt ôn hòa không thể nhìn được nữa của Khanh Trần, cô ấy ba buổi đều đứng trước mặt tôi, một tay đặt bát thuốc đang bung đặt lên bàn, một tay tóm lấy tiểu Vô Cầu đang nằm sấp trên bàn dường như không có việc gì, vừa hạn vừa không có cách gì mắng hấn: “Tiểu Vô Cầu ngươi có thể đừng gây thêm phiền phức cho sư thúc có được không?!”

Vô Cầu dụi dụi hai mắt buồn ngủ lờ mờ, cười tà ác, mở miệng nói: “Vậy tiểu sư thúc đừng cứu bọn họ, Vô Cầu vốn dĩ cũng không muốn gây thêm phiền phức cho sư thúc.”

“Ngươi —” Lòng ngực Khanh Trần bị bắt nạt đột ngột đập mạnh hơn, tức đến nỗi không biết nói gì.

Tôi bỗng nhiên kéo Vô Cầu qua, hai tay đặt trên vai hấn, hỏi: “Sao để lại đi hạ độc rồi? Để đi lúc nào? Rõ ràng là luôn ở với ta...”

Vô Cầu cười cợt nhả nói: “Ai ~ Lãng tử tử có phải để đi ngoài tử cũng bám theo sao?”

“Để — tên nhóc xấu xa này!” Tôi cũng tức hết biết nói gì.

Vô Cầu ngược lại giống như người không có việc gì vỗ vỗ đôi tay bé nhỏ cười hi hi với Khanh Trần nói: “Không sao, tiểu sư thúc muốn cứu thì cứu vậy, Vô Cầu coi như luyện tập độc thuật thôi. Hắc hắc, dù sao vẫn còn vài ngày nữa mới đến chỗ sư tôn được, ta không tin không thể độc chết một người!”

Khanh Trần cắn phần phát tay áo mà đi, nhưng vẫn không quên dặn tôi uống thuốc.

Khanh Trần đi rồi, gương mặt giả tươi cười của tiểu Vô Cầu nháy mắt gục xuống, trong đôi mắt to lại là bi thương nồng đậm.

Tôi than nhẹ một hơi, kéo tay tên nhóc kia qua, tên nhóc này cúi đầu không nhìn tôi, rất lâu sau mới từ miệng lẩm bẩm vài tiếng, tôi nghe rõ ràng, nó đang hỏi tôi: Nếu để độc chết Đông Phương Cửu, tỷ có còn để ý đến đệ không?

Tôi không thể nói với nó, đã có Khanh Trần cùng Tiêu Vô ở đây, cậu căn bản không thể độc chết Đông Phương Cửu được.

Tôi cười khổ, dựng đầu tiểu Vô Cầu lên một chút.

Nó chớp mắt nhìn tôi, tôi sờ sờ đầu nó, chậm rãi mở miệng: “Vô Cầu, sư phụ đệ rất lợi hại, vô cùng lợi hại.”

Vô Cầu không chút do dự tiếp lời của tôi: “Đó là điều chắc chắn! Sư phụ đệ là Ma Y thế gian độc nhất vô nhị!”

Tôi cười cười: “Sư phụ đệ không chỉ là Ma Y đại nhân người đòi kính ngưỡng, còn là cung chủ Bi Ngạn cung, lại là đích trưởng tôn của lão Ngôn vương, vị vua chân chính của Ngôn quốc người người sợ hãi. Khi hấn trở thành tân vương của Ngôn quốc, năm quốc vương thuộc địa đều cam nguyện quy thuận Ngôn quốc, hấn thậm chí đánh bại Ngọc quốc biến Ngọc quốc thành một phần của Ngôn quốc, hấn đã trở thành vị vua cường thế nhất của vùng đất này.”

Vô Cầu cúi đầu, “Đệ biết... Bọn họ đều nói sư phụ ta là người xấu... đã giết nhiều...”

Tôi dùng ngón trỏ lại dựng đầu nó lên, nhìn nó, tôi lắc lắc đầu: “Vậy Vô Cầu cảm thấy sư phụ đệ là người xấu ư?”

Vô Cầu dùng sức lắc lắc đầu.

“Vậy là được rồi.” Tôi cười cười, “Sư phụ đệ chỉ để ý tiểu Vô Cầu nghĩ thế nào, còn chuyện người khác nghĩ Yến Tứ Phương hấn như thế nào hoàn toàn không liên quan đến hấn.” Xoa xoa đầu của nó, “Không có ai có thể khiến người cả thiên hạ đều yêu thích hấn, như vậy rất mệt, rất mệt nha.”

“Xí~ Mộ Dung Uyển đệ nhất mỹ nữ kiachăng phải là người trong thiên hạ đều yêu thích sao! Đồ đàn bà độc ác!” Vô Cầu khinh thường xì một tiếng.

Tôi dờ khóc dờ cười, “Vây Vô Cầu thích nàng ta sao?”

“Đệ? Đệ đương nhiên không thích nàng! Nhìn thấy nàng ta, toàn thân đều nổi hết cả da gà.” Vô Cầu vội vàng xóa sạch bản thân mình từ trong ‘người trong thiên hạ’.

Tôi cười: “Thế chẳng phải được rồi sao. Người trong thiên hạ chỉ ít còn có tiểu Vô Cầu của chúng ta không thích nàng ta.”

Vô Cầu nhìn tôi hỏi: “Vây Lăng tỷ tỷ thì sao? Nàng ta khiến cho tên bại hoại Đông Phương Cửu kia bị trúng Triền mộng....”

Tôi hơi quay đầu đi, không đáp lời nó.

Vô Cầu lại không truy hỏi tôi, trong lúc nhất thời chúng tôi đều không nói.

Một lúc lâu sau, tôi lại chậm rãi mở miệng: “Vô Cầu, đừng hạ độc nữa, đệ không muốn như thế này mà, đúng không?” Nhìn đồng tử của tên nhóc Vô Cầu kia trong nháy mắt tròn to, tôi lại nói: “Sur phụ đệ là muốn đệ thay thế hần thành một y giả người người kính ngưỡng mà không phải Độc công tử nào đó, đừng nói cho ta là đệ không biết.”

Vô Cầu rũ mắt xuống, không nói.

“Yến Tử Phương có bao nhiêu cung chiêu đệ, đệ biết không?” Hít một hơi thật sâu, tôi lại nói: “Cửu Trùng sơn, là nơi đẹp để biết bao, sạch sẽ biết bao. Ta nghĩ Yến hần hần là thích thời gian ở tại Ma Y quán nhất.”

“Người có thân phận giống như hần lại bảo vệ Ma Y quán sạch sẽ như thế, đệ biết như vậy tốn bao nhiêu sức lực không? Vô Cầu, đệ có hiểu được tâm ý của sur phụ đệ không?” Yến Tử Phương dù có chết cũng muốn nghĩ nơi chốn thay cậu và Vô Dục, loại dụng tâm của hần là vì cái gì? Là vì cái gì đây!

Ha ha, một người luôn miệng nói không để ý người với người lại để ý người mà hần coi trọng như vậy.

Sur phụ của hần, sur huynh của hần, đệ tử của hần. Thậm chí, tôi nghĩ còn bao gồm cả người phụ thân mà hần luôn nói hận, Âu Dương Vô Ngôn. Bởi Vô Ngôn vẫn còn sống, hần đang ở Sinh Tử cốc.

Tiêu Vô nói hần luôn tưởng rằng hần là phụng lệnh của sur tôn mà cứu Vô Ngôn, nhưng về sau hần liền hiểu rõ, không phải hần cứu, mà là người kia muốn bỏ qua cho Vô Ngôn. Mượn tay hần mà bỏ qua, như vậy mà thôi.

Hần vào ngày mười tháng năm, cũng chính là ngày Âu Dương Yến chết, nhận được tin tức từ Sinh Tử cốc. Trên thư Huyền Cơ lão nhân nói cùng hần, Âu Dương Yến thực ra cái gì cũng đã sớm biết hết rồi, biết rõ hần là người của Sinh Tử cốc, biết hần là sur huynh của mình, cũng biết tại sao Huyền Cơ lão nhân sắp xếp hần ở bên cạnh mình. Khiến hần khó có thể tin được nhất là, Huyền Cơ lão nhân còn nói ngày mười tháng năm Yêu Tinh tự vẫn. Là tự vẫn, tự vẫn!

Tiêu Vô không hiểu, hần làm sao có thể nghĩ thông được đây?

Một người đã vô địch thiên hạ, không người nào có thể cùng hần ngang hàng, vì cái gì mà muốn từ bỏ tất cả, vì sao lại phải...

Tôi cảm thấy, dường như tôi hiểu rồi. Ngay lúc hần hỏi tôi có phải cũng muốn hần chết, tôi nghĩ tôi đã bắt đầu hiểu rồi.

Yến Tử Phương còn đã hỏi qua ai đó nữa? Tôi đoán hần nhất định hỏi qua sur phụ của mình, hỏi qua Vô Dục. Tên nhóc Vô Cầu này phòng chừng không thể hỏi. Bởi hần tin chắc tên nhóc này quyết không thể muốn hần chết, dù cho tên nhóc này tận mắt nhìn thấy sur phụ mình làm ra chuyện tội ác tày trời, tên nhóc này cũng không thể như bất cứ người nào trong nháy mắt muốn hần chết được. Yến Tử Phương trăm phần trăm tin chắc.

Vô Ngôn, Huyền Cơ lão nhân, hai người này cho dù từ đáy lòng không hi vọng con mình, đồ đệ của mình chết, nhưng bọn họ cũng không có cách nào bỏ qua cho hần.

Tôi cũng không tin trái tim Vô Ngôn trong khoảnh khắc cầm đao đâm vào lồng ngực đưa con mới ra đời của mình, tìm hần có thể không đau đớn, không nuốt nước mắt vào trong lòng.

Tôi cũng không tin khi Huyền Cơ lão nhân tính ra Âu Dương Yến sẽ chết ông ta không đau lòng, không buồn bã, không vò xé tâm can có nên nói cho đồ đệ biết hay không!

Hai người này, là vĩ nhân, thật sự là vĩ nhân mà. Người vĩ đại, trong lòng chỉ tồn tại tình yêu rộng lớn.

Nếu như nói Đông Phương Cửu tính kế Yến Tử Phương, như thế không bằng nói là Yến Tử Phương tự nguyện bị Đông Phương Cửu tính kế.

Yến Tử Phương ngày đó nhất cử nhất động, một cái nhăn mày một nụ cười, mỗi chữ mỗi câu, đều không phải đang nói cho chúng tôi là hần biết, thực ra cái gì hần cũng biết. Biết Vân tiên nhân thân công đại thành, biết Vân tiên nhân sẽ xuất hiện, biết anh họ, Thiên Thiên bọn họ hết thấy sẽ xuất hiện. Sẽ xuất hiện muốn lấy mạng của hần. Nhưng hần không quan tâm. Con người này thật sự là không quan tâm gì cả!

Không ai chú ý lúc Yến Tử Phụng nghe Vân tiên nhân nói, Âu Dương Vô Ngôn xin Vân tiên nhân lưu lại cho hắn ba năm tính mệnh, biểu tình của hắn lúc ấy. Đáy mắt hắn đang cười, nụ cười thư thái.

Bởi có hai người chân chính vĩ đại, Yến Tử Phụng hết sức quan tâm hai người này, hắn mới có thể tâm cam tình nguyện tự vẫn.

Tâm cam tình nguyện mà thành toàn cho hai người.

Tôi hiểu được Yến Tử Phụng. Vì thế, tôi có vài tia hận ý với hai nhân vật vĩ đại kia. Nhưng cuối cùng, người tôi càng hận, lại chính là bản thân.

“Vô Cầu à, đệ có một vị sư phụ rất tốt, rất tốt, rất tốt, rất tốt....” Bỗng nhiên, cổ họng có chút đau, chỉ có thể nhắc đi nhắc lại ‘rất tốt, rất tốt’....

Tên nhóc kia lại khóc rồi. Làm trẻ con thật tốt, lúc nào cũng có thể khóc, có thể khóc đến đứt hơi khản tiếng, có thể làm chuyện biết rõ là sai, có thể rõ ràng nói cho người khác biết mình đang rất đau lòng.

Tôi ôm lấy nó, vỗ lưng nó, cúi đầu nói: “Sư phụ đệ là người lợi hại nhất trên đời này, hắn điểm tuyệt tứ phụng, trong thiên hạ này không ai có thể sánh ngang hàng với hắn.”

“Hức hức.... nếu sư phụ lợi hại như thế.... lại... làm sao có thể bị người ta... giết chết...”

“Ha ha, vì sư phụ đệ muốn về trời rồi. Nhiệm vụ của thiên thần ở nhân gian hoàn thành đều phải về trời.”

“Tỷ gạt người... Hức...”

“Ngôi sao sáng nhất trên bầu trời tối u kia chính là sư phụ đệ. Hắn vẫn ở trên đó quan sát tiểu Vô Cầu đệ.”

“Tỷ gạt người.... Hức... Thật không?”

“Ừ, là thật.”

.....

Thuyền tiếp tục hướng về phía tây mà đi.

Lại năm ngày, trong sương mù xa xa dường như mơ hồ có một hòn đảo nhỏ lộ ra.

Tiêu Vô từ trong khoang thuyền đi ra ngoài, cười nhàn nhạt với mọi người: “Phía trước chính là Sinh Tử cốc.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Càn Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 207: Sinh Tử cốc, sinh ly tử biệt [3]

Lúc chúng tôi đến, Đông Phụng Cửu vẫn còn chưa tỉnh. Hiện tại mỗi ngày hắn phải ngủ ít nhất mười canh giờ.

Sinh Tử cốc là một nơi có ý nghĩa khác của Cửu Trọng sơn.

Vào khoảnh khắc rào bước lại gần đây Sinh Tử cốc kia, tôi đã hiểu vì sao Yến Tử Phụng đối với mai lại cố chấp như vậy.

Dưới đáy cốc, hoa mai đua nở.

Ở đây là nơi mai nở rộ nhiều nhất.

Bởi vì nơi này có mùa xuân tràn sức sống và mùa đông giá lạnh nhất.

Thì ra, Yến Tử Phụng dùng cách này để hoài niệm quá khứ. Hoặc có thể nói là tưởng nhớ về vị sư phụ mà hắn quan tâm nhất.

Chính là Huyền Cơ lão nhân giả dạng thầy tướng số ở Cẩm Hâm giữ tôi và Hiên Viên Tiêu lại ngày ấy. Có lẽ, sự cố chấp ở phương diện ăn mặc là điểm đặc sắc của Sinh Tử cốc.

Xem chừng tất cả mọi người đều kinh ngạc với bộ dạng của Huyền Cơ lão nhân, mà có thể bình tĩnh bây giờ cũng không ai khác ngoài Tiêu Vô, Khanh Trần cùng với người trong lòng đã có sự chuẩn bị sẵn chính là tôi.

“Cốc chủ Sinh Tử cốc Huyền Cơ xin bái kiến chủ nhân.” Thật sự là một kiểu ra mắt đúng nghĩa. Tuy rằng không phải là dập đầu bái lạy, nhưng hai tay chắp trước ngực, cẩn trọng cúi đầu, mỗi chi tiết đều kính cẩn tựa như đang bái tế thần linh.

Đằng sau hẳn không có kẻ nào dám đứng thẳng, tất cả cùng quỳ xuống hành đại lễ với tôi. Người vừa mới đứng sau lưng tôi là Tiêu Vô và Khanh Trần, chẳng biết khi nào đã đi ra sau lưng Huyền Cơ lão nhân, hướng mặt về phía tôi quỳ xuống, kính cẩn hô lên: “Cung nghênh chủ nhân hồi cốc.”

Trong nhất thời, tôi có một chút không biết phải làm sao.

Chủ nhân của Huyền Cơ lão nhân, phải là cái thân phận gì đây? Tôi thật sự không dám trèo cao. Trong lòng bỗng có một nỗi kinh sợ trào dâng.

Mọi người giống như không hề sợ tôi, thấy Huyền Cơ lão nhân đứng thẳng lên, cũng đều đứng dậy, về cung kính thì cũng có, nhưng chỉ là đối với cốc chủ của họ mà thôi.

Cách đó không xa, có một thân ảnh màu lam đang bước nhanh tới. Nhịp bước như thế, phong thái như thế, chính là Át nhà tôi.

Rất nhanh, tôi liền bị một tên còn đang thở hổn hển ôm vào lòng. Một cái ôm thật chặt. Tôi có thể cảm thấy sự phập phồng trong ngực người nào đó. Át không hề nói bất cứ cái gì, cứ như vậy mà ôm tôi một lúc, thực ra chỉ một hồi rất ngắn, chẳng qua chỉ là vài giây đồng hồ mà thôi. Nhưng tôi nghĩ, để điều trị cái loại nhớ nhung này, một cái ôm có lẽ là cách hữu hiệu nhất.

.....

Đáy cốc rất lạnh, chúng tôi đều phải đổi sang trang phục mùa đông vừa dày vừa nặng, hơn nữa ở chỗ tôi ở còn phải đốt thêm một chậu than. Không phải vì tôi là chủ nhân của cốc chủ nên được đãi ngộ như vậy, mà là do cổ độc trong người tôi hết sức sợ lạnh, ở nơi rét lạnh thật dễ dàng xảy ra lần phát bệnh thứ ba, nếu lần thứ ba phát tác, như vậy thời gian của tôi thật sự không còn nhiều nữa.

Sau khi thay xong quần áo mùa đông, mọi người không hẹn mà cùng tập trung ở bên ngoài một căn phòng. Hai bên cửa phòng, Khanh Trần, Tiêu Vô đang đứng im lặng.

Đó là bên ngoài phòng của Đông Phương Cửu.

Qua thật lâu, cho đến khi cái ẩm ướt tôi đang cảm cũng trở nên nguội lạnh, cửa phòng mới từ từ mở ra.

Huyền Cơ lão nhân cũng không đi ra, tôi nghe được một thanh âm nhàn nhạt từ trong phòng truyền ra: “Chủ nhân có thể đi vào.”

Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy ông ấy xưng hô như vậy mà không mất nửa giây hoảng hốt. Tôi phản ứng nhanh đến nỗi chưa kịp mở miệng lên tiếng trả lời thì người đã xông vào phòng rồi.

Tôi đứng ở trước giường, phát hiện Đông Phương Cửu cứ nhiên vẫn đang ngủ.

Bỗng nhiên, trong lòng cảm thấy đau lòng muốn chết, cực kì bi ai.

Tại sao đã tới Sinh Tử cốc rồi, anh còn ngủ như vậy chứ? Tại sao!

Trong thoáng chốc, một ngón tay lạnh lạnh đặt lên cổ tay tôi. Huyền Cơ lão nhân đang bắt mạch cho tôi.

Tôi thậm chí đã quên tôi cũng là một bệnh nhân cần hẳn chữa trị.

Tay ông ta dần buông cổ tay tôi ra, nhưng cũng chẳng nói năng gì. Tôi nhìn ông ta, hỏi: “Có cách nào giải Triền mộng không?”

Cặp mắt trống rỗng kia chống lại ánh mắt của tôi, ông ta nói: “Triền mộng quả thật không có cách giải.”

Tôi rất kiên cường, chẳng qua là thân thể có hơi run rẩy một chút, tôi vẫn cố tiếp tục đứng thẳng. Tôi chỉ đứng trước giường tên gốc đó như vậy, nhìn hắn vẫn đang mê man. Kỳ thật tôi còn có thể làm cái gì chứ. Cái gì tôi cũng không làm được. Cũng chỉ có thể nhìn hắn mà thôi.

“Kẻ hèn muốn biết, chủ nhân muốn chọn làm đế vương hay là đế hậu?”

Tôi quay đầu lại, có chút mờ mịt nhìn ông ta: “Có ý gì?”

Ông ta vẫn bình tĩnh như trước, nói: “Tay trái là đế vương, tay phải là đế hậu, hai mệnh chỉ có thể chọn một. Hiện giờ chính là lúc chủ nhân cần phải đưa ra lựa chọn.”

Hắn hỏi như vậy là có ý gì? Tôi cũng không hề muốn chọn.... Tôi cảm thấy có vấn đề ở đâu đó... Đúng rồi, tôi không nên hỏi Triền mộng có cách giải hay không, hẳn là tôi cần phải hỏi? —

“Ông có thể cứu Đông Phương Cửu đúng không?”

“Hắn có thể được cứu sống đúng không?”

Cặp mắt trống rỗng kia hơi hơi nhấp nháy, trên mặt Huyền Cơ lão nhân không hề có nét cười, điều này làm cho hi vọng nhỏ nhoi vừa dấy lên trong tôi trở nên xa vời.

“Độc mặc dù khó giải, nhưng nếu muốn cứu sống...” Huyền Cơ lão nhân thật cố gắng làm cho giọng nói của mình nghe bình tĩnh, ông muốn nói cho nàng biết điểm hi vọng duy nhất, rồi lại sợ mang cho nàng quá nhiều hi vọng, suy cho cùng có giải được hay không đều do trời quyết định. Ông không phải là thần, dù thần kỳ thế nào ông cũng lắm chỉ là một người bình thường mà thôi.

“Thay máu là cách duy nhất có thể thực hiện được.”

“Thay máu?” Thanh âm của tôi run rẩy kịch liệt.

“Đúng vậy. Nhưng phải tìm người phù hợp với máu của hấn mới có thể được.”

Tôi muốn nói chuyện, nhưng cổ họng tôi đã run rẩy đến mức gần như không phát ra được âm thanh nào. Tôi chỉ có thể găt gao nắm chặt tay Huyền Cơ lão nhân, dùng hết sức lực toàn thân nói ra một chữ: “Ta.”

Tôi là nhóm máu O! Nhóm máu vạn năng, tôi có thể đem máu của mình cho hấn, tôi thật sự có thể! Trong nháy mắt này, tôi chợt nhận ra có một việc ông trời thật đối đãi với tôi không tệ.

Huyền Cơ lão nhân hiểu được ý của tôi, nhưng ông ta lại chậm rãi lắc đầu, ông ta nói: “Chủ nhân còn mang cổ độc trên người làm sao có thể giúp hấn thay máu?”

Trong phút chốc, thiên đường biến thành địa ngục, tôi muốn tìm kiếm một cách có thể **. Tôi sắp điên mất rồi.

“Kẻ hèn muốn biết chủ nhân sẽ lựa chọn như thế nào.” Ông ta hỏi tôi từng chữ từng chữ một: “Là đế vương hay là đế hậu?”

“Ta chỉ muốn hấn sống sót... Ta chỉ muốn hấn sống sót...” Đừng hỏi tôi nữa... đến bây giờ muốn tôi lựa chọn điều gì đó không bằng cho tôi chọn hấn chết hay tôi chết còn tốt hơn!

“Chỉ có cách thay máu mới có thể cứu sống chủ nhân và hấn, nhưng theo kẻ hèn này đã tính thì chỉ có một người có thể phù hợp máu của hai người, cho nên...”

Tôi hiểu rồi, thì ra là muốn tôi chọn hấn chết hay tôi vong đây mà... ha ha... ha ha

Tôi đánh gãy lời ông ta: “Ta chọn đế hậu!” Đúng vậy, đế vương nhất định phải sống sót, đế hậu... đế hậu dù sao cũng sẽ có....người mới đến... “Cứu sống hấn.” Tôi nói.

“Như vậy chủ nhân muốn chọn hấn làm đế vương?” Thanh âm của Huyền Cơ lão nhân rất bình thản không hề có một tia phật phùng.

“Đúng vậy, đúng vậy, cứu sống hấn!” Kiên nhẫn của tôi ít đến đáng thương.

Tôi thấy khóe môi của Huyền Cơ lão nhân khẽ nhếch lên, hấn gật đầu tỏ vẻ đã hiểu ý tôi, chợt độ cong nhỏ bé trên môi hấn đột nhiên biến mất.

“Kẻ hèn cho rằng chủ nhân biết rõ hơn ai hết ai là người có máu phù hợp với hai người.”

Hấn có ý gì? Tôi cũng không phải tính toán như thần thì làm sao tôi sẽ biết?

“Kẻ hèn chỉ có thể tính ra người đó ở ngay tại Sinh Tử cốc, còn về chuyện người đó rốt cuộc là ai, chủ nhân là thần linh của chúng ta nhất định sẽ biết được. Nói xong, Huyền Cơ lão nhân liền dùng cặp mắt không có tiêu cự của ông ta nhìn tôi, thẳng tắp một đường, không hề lệch đi chút nào.

Tôi gần như không khống chế được, không thể tin há to mồm ngạc nhiên, lấy tay chỉ vào ông ta, cánh tay run run, đầu ngón tay cũng run rẩy.

“Ông — ông —” Sao lại biết tôi là... của các người.

“Chủ nhân sáng tạo ra chúng ta, kẻ hèn tự nhiên phải coi chủ nhân là thần linh.” Hấn bước hai bước, tới gần tôi, thả cánh tay tôi xuống, thanh âm nhu hòa bình tĩnh: “Kẻ hèn sớm tối mỗi ngày sẽ đến giúp bệ hạ trừ độc, xin chủ nhân hãy nhanh chóng tìm được người đó, bệ hạ không còn chờ được lâu lắm đâu.” Nói xong, hấn chậm rãi bước ra khỏi phòng, để lại tôi im lặng đứng nhìn Đông Phương Cửu còn đang mê mẩn.

Đúng rồi! Tôi sao còn ở chỗ này mà suy nghĩ những chuyện vắn vơ những chuyện kỳ lạ. Hấn biết rõ lai lịch của tôi thì sao chứ? Hiện tại vẫn chưa phải lúc để suy nghĩ chuyện đó. Điều quan trọng duy nhất tôi cần phải làm lúc này là cứu sống tên gốc kia, tìm được người có nhóm máu phù hợp để thay máu cứu sống hấn!

Là ai chứ? là ai?... Tôi là nhóm máu O, những người còn lại làm sao tôi biết được, khi tôi xây dựng nhân vật tôi lại không hề nghĩ đến việc an bài cho họ thuộc chòm sao, nhóm máu nào!.

Nhất định, nhất định là tôi đã quên mất điều gì đó, tôi phải... nghĩ lại cho thật kỹ...

Dương Sở Sở là một nữ sinh trung học bình thường đến không ai để mắt tới...

Nữ sinh trung học...

Chòm sao?! Chòm sao Song Ngư! Sở Sở chính là nữ sinh mang nhóm máu O thuộc chòm sao Song Ngư!

Đúng rồi, tôi không đặt ra nhóm máu, chòm sao cho những người khác, nhưng Dương Sở Sở thì có! Cô ta chính là nữ chính trong ‘Tứ phân thiên hạ’, lúc mở đầu tôi dành hẳn hai chương để miêu tả cuộc sống bình thường chứa nhiều việc không như ý của cô.

Làm sao tôi lại có thể quên chứ! Ở chương thứ nhất tôi đã viết đoạn mở đầu như thế này: Trên thế giới này người vừa có máu O vừa thuộc chòm sao Song Ngư đều là người tốt nhất. Hay nói cách khác, trên thế giới này không có ai nói chuyện vui vẻ hơn Dương Sở Sở. Cô tôn trọng tất cả mọi người, luôn luôn giúp đỡ mọi người cầu được ước thấy. Mặc dù là như vậy nhưng cuộc sống học sinh của cô cũng chỉ...”

Sở Sở thuộc nhóm máu O! Cô ta cũng là máu O!

.....

Thượng Quan Sở Sở ngồi ở trên ghế dựa, trong tay cầm một tách trà nóng, thời gian càng lâu nỗi bất an trong lòng cô càng thể hiện ra rõ ràng hơn, cô rót cuộc nhìn không được, hỏi: “Lặng nhĩ tỷ vội vàng kéo ta tới đây, tỷ cứ nhìn ta mãi mà không nói với ta câu nào, ta có thể biết tại sao không?”

Tôi cảm thấy cổ họng nghẹn đắng, thật gian nan mở miệng: “Sở Sở, xin cô hãy cứu lấy Đông Phương Cửu.” Tôi chợt dạ, cảm thấy thật sợ hãi. Bởi vì tôi không dám khẳng định Sở Sở bằng lòng hiến hai phần ba lượng máu của mình để cứu Đông Phương Cửu. Đối với Sở Sở mà nói, Đông Phương Cửu chẳng là gì cả. Mà hai phần ba lượng máu đối với một người mà nói, quan trọng thế nào, cần bản không cần phải nói. Nếu một người mất đi hai phần ba lượng máu trong cơ thể, như vậy, người đó phải chết là điều không thể nghi ngờ. Đương nhiên không phải tôi muốn dùng mạng của Sở Sở để đổi lấy mạng của Đông Phương Cửu, cho dù Sở Sở có đồng ý đi nữa, tôi nghĩ, tôi có lẽ vẫn sẽ do dự. Nhưng trong vòng mười mấy ngày ngắn ngủi phải lấy hai phần ba lượng máu trong cơ thể của Sở Sở, cô cũng sẽ gặp nguy hiểm, cực kỳ nguy hiểm. Nhưng cũng không có biện pháp nào khác, Đông Phương Cửu cũng không thể kiên trì được mấy ngày.

Lúc này Thượng Quan Sở Sở nở nụ cười, còn nở nụ cười từ trong lòng. Cô buông bát trà, hỏi: “Lặng nhĩ tỷ không phải bị hồ đồ chứ? Đây là Sinh Tử cốc, tỷ không đi nhờ Huyền Cơ lão nhân mà đến tìm ta làm gì? Ta một không biết chữa bệnh hai không biết giải độc, ta...”

“Để cứu Đông Phương Cửu chỉ có một cách duy nhất là thay máu. Sở Sở, ở đây chỉ có cô mới có nhóm máu O. Ta cầu xin cô hãy cứu hắn.” Tôi giữ chặt tay cô ấy, nhìn sâu vào mắt cô ấy. Tôi không cần cô ấy nhớ rõ tôi đã đối tốt với cô ấy thế nào, chỉ hi vọng cô ấy có thể nể tình chị em đã từng có giữa chúng tôi mà cho tôi một chút tình cảm. Chỉ cần cô ấy gật đầu, cho dù không cứu sống được tên ngốc kia tôi cũng sẽ bảo vệ cô ấy. Tôi thể. Tôi chân chính phát lời thề.

Thượng Quan Sở Sở ngẩn người. Một lúc lâu, cô ấy đẩy tay của tôi ra, cặp mắt lạnh lẽo nhìn tôi, hỏi: “Làm sao cô biết ta thuộc nhóm máu nào? Cô còn biết cái gì?”

Tôi bị cô ấy đẩy lao đảo một chút, ổn định thân mình, bình tĩnh nhìn về phía cô ấy. Trong phút chốc, tôi không thể không cảm khái tại sao tôi có thể giữ lòng bình tĩnh như thế. Hóa ra là, khi tất cả đều bị vạch trần, khi tất cả đều bị làm rõ, ngược lại lại không hề có gánh nặng. Hóa ra ‘bất cứ giá nào’ cũng là một chuyện khiến người ta hướng đến như thế.

Tôi nhìn vào mắt cô ấy, nói: “Ta biết cô tên là Dương Sở Sở, cô sinh sống ở một nơi có điện thoại di động, máy vi tính, máy bay, ô tô, hỏa tiễn đạn đạo mười lăm năm, cô là một nữ sinh trung học bình thường đến nỗi bị người ta xem nhẹ, bộ dạng bình thường, thành tích bình thường, nhân duyên bình thường, cho dù là có biết nói chuyện, đối với mọi người đều khách khí đi nữa, cô cũng...”

“Cô câm miệng lại!” Thượng Quan Sở Sở đưa tay ôm ngực, dù vậy vẫn không áp chế được sự phập phồng kịch liệt của nó. Cô kéo dài một lúc mới có thể nói chuyện bình thường: “Rốt cuộc cô là ai? Làm sao cô biết những điều này?! Đừng nói với ta cô là thần tiên!”

“Ta sống cùng thời đại với cô. Chẳng qua, cuộc sống của ta...” Trong lúc vô tình dừng lại. Tôi vẫn có chút sợ hãi khi sắp nói đến chuyện kinh hãi thế tục kia. Nghĩ lại, nếu một người nói với tôi, tôi không tồn tại, tôi sẽ làm thế nào? Ha ha, phản ứng đầu tiên của tôi khẳng định là sẽ đánh gãy mũi của người kia. “Ta là một người dựa vào viết văn mà sống, đã viết qua mấy quyển tiểu thuyết, bị một đám độc giả cuồng nhiệt gọi là mẹ kế, dưới ngòi bút của ta không một nhân vật nào có được kết cục hạnh phúc. Càng ngày ta càng trầm mê vào việc sáng tác bi kịch, càng ngày càng yêu thích ngược đãi cách nhân vật trong sách của ta... nhất là từ cái ngày cái từ ‘xuyên không’ được lưu hành rộng rãi, vì thế, cái người bị gọi là mẹ kế vô lương tâm kia cũng bắt đầu gia nhập làn sóng này...”

“Cô không cần phải nói nữa.” Thật ngoài ý muốn, Thượng Quan Sở Sở phá lệ nói được vài chữ rõ ràng.

Sau đó, qua một hồi lâu, dường như không khí cũng đều đóng băng, sự im lặng như băng thật sự rất dọa người.

“Cô muốn yêu cầu ta giúp cô?”

Tôi nghe được cô ấy hỏi, vội lắc đầu: “Không. Ta là cầu xin cô, cầu xin cô giúp ta cứu hắn.”

Tôi nghe được một tiếng cười khẽ.

Hai cách môi đỏ thắm hơi hơi nhếch lên, đôi mắt quyến rũ toát ra ý cười dạt dào: “Nếu có người quý xuống van xin ta, có lẽ lòng ta sẽ dao động khá lớn

đó.”

Lời của cô ấy vừa dứt, hai đầu gối của tôi đã rơi xuống đất, không hề có một tia do dự, về mặt không có gì thay đổi, hai tròng mắt trong suốt không hề có nhẩn nhin hay không cam lòng, chỉ có một ý chí kiên định nóng bỏng —tôi muốn cứu tên ngốc kia, trừ điều đó ra thì tất cả mọi chuyện đều nhỏ bé không đáng kể.

Thượng Quan Sở Sở rõ ràng là rất sững sốt, sau đó không nhanh không chậm nói: “Cho ta một cái lý do đi. Nếu không ta không thể thuyết phục chính mình mạo hiểm việc sinh mệnh bị uy hiếp để đi cứu một kẻ không liên quan đến ta.”

“Có một lý do trời cho — ta sẽ chết.” Một cái lý do cô có muốn nghĩ cũng không dám nghĩ. Tôi toét miệng cười với cô ấy: “Chớ ngại giữa cô và Hiên Viên Tiêu chính là ta, nếu ta có thể vĩnh viễn biến mất thì sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày ánh mắt của Hiên Viên Tiêu sẽ trở lại trên người cô. Cô yêu thương hắn như vậy, xem hắn còn quan trọng hơn cả chính bản thân mình, tại sao lại dễ dàng buông tha cho người trong lòng cô yêu thích chứ? Gặp gỡ cũng không phải là điều dễ dàng đúng không?”

Thượng Quan Sở Sở mặt không chút thay đổi lạnh lùng hỏi: “Cô có ý gì?”

“Có loại biện pháp nào mà hoàn mỹ hơn việc ta hoàn toàn biến mất chứ? Một cách thỏa đáng, hoàn toàn không liên quan đến cô, là một cách rất hợp lý.” Tôi vẫn nhếch miệng cười như trước, giống như tôi đã quên vì sao mình lại cười như thế, “Cách duy nhất có thể cứu sống ta và Đông Phương Cửu đó là phải thay máu, mà máu của cô chỉ có thể cứu được một người. Chẳng lẽ lý do này còn chưa đủ sao?”

Suy nghĩ một chút, tôi lại nói tiếp: “Trai tài gái sắc giống như cô và Hiên Viên Tiêu là ông trời tác hợp, còn ta đây lại là một tiểu tam phá hoại hạnh phúc gia đình người khác, chắc chắn sẽ phải chịu báo ứng. Ông trời cuối cùng cũng bắt ta phải đến chỗ Diêm vương báo danh rồi.”

Khẩu khí trên tức thoải mái nhẹ nhàng, Thượng Quan Sở Sở biết Thượng Quan Lăng thành thực, không để cô nghi ngờ, cô theo ghế đứng lên, ngồi xổm trước mặt Thượng Quan Lăng: “Cô có biết vì sao ta lại tự tay giết hại đứa con chưa chào đời của ta không? Bị người mình yêu nhất lăng nhục không thương tiếc, từ trong miệng hắn còn gọi tên người đàn bà khác! Cái loại cảm nhận này thật là... so với chết còn khó chịu hơn.”

Dường như tôi đã hiểu được ý của cô ấy.

Lần đầu tiên, Thượng Quan Sở Sở nhìn thấy trong mắt Thượng Quan Lăng chợt lóe lên một tia sợ hãi. Nhưng chỉ như phù dung sớm nở tối tàn, trong nháy mắt liền khôi phục nụ cười thân nhiên, nụ cười kia càng lớn hơn so với lúc trước.

Tôi nhìn thẳng vào mắt cô ấy, cười tươi như hoa cúc, nói từng chữ từng chữ một: “Chỉ cần cô chịu gạt đầu, ngày mai ta sẽ ra khỏi cốc đến thanh lâu gần nhất báo danh, cam đoan mỗi đêm tiếp ít nhất ba người khách, cho đến khi ta chết mới thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 208: Đáy sinh tử cốc, sinh ly tử biệt [4]

Cuối cùng, Sở Sở nói: “Cô không cần đi thanh lâu.”

Cô ấy còn nói: “Ta giúp cô.”

Tôi nhìn cô ấy, nước mắt chảy xuống. Thế nhưng, tôi là đang cười. Cười vui vẻ.

Tôi mạnh mẽ ôm lấy cô ấy, không ngừng ở bên tai cô ấy nói: “Cảm ơn cảm ơn...” Thế nhưng cô ấy cái gì cũng không nói, chẳng qua là dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng luồn vào tóc tôi, từng chút từng chút vuốt thẳng lại.

.....

Mùng tám tháng sáu.

Trong cốc buổi sáng sương mù còn chưa tán bớt, vài tiếng chim khóc lạnh lạnh phá vỡ buổi sáng yên tĩnh.

Đông Phương Cửu tỉnh lại, nhưng trong phòng hắn không có chỗ của tôi. Khanh Trần, Y Y, Bạch U, ba người bọn họ ở trong phòng Đông Phương Cửu đứng tro ra đã gần một canh giờ, mà tôi chỉ có thể lo lắng đứng bên ngoài chờ ‘triệu kiến’.

Tôi đương nhiên hiểu vì sao hôm nay Đông Phương Cửu tỉnh lại mà người đầu tiên hắn muốn gặp lại không phải là tôi. Chỉ vì, hôm nay nếu hắn ngủ tiếp sẽ không tỉnh lại nữa. Hôm nay, vừa khộp là ngày thứ ba mươi hăm mên.

Tên gốc kia đang quang minh chính đại thu xếp thỏa đáng công việc. Không chừng hán còn phải viết một cái di chiếu thật rõ ràng.

Nhưng tôi vẫn rất sốt ruột, bởi vì tôi sợ chưa tới phiên tôi được triệu kiến thì hán đã ngủ tiếp.

Tôi sợ.

Bởi vì, tôi không biết sau khi chờ hán tỉnh lại lần nữa có thể gặp được tôi hay không.

Cổ độc, ta cầu xin mi hãy phát tác trề một chút.

Cuối cùng cửa cũng được mở ra. Đôi mắt Y Y đỏ hoe. Khanh Trần có sự thần nhiên của người thầy thuốc, nhưng bên trong đôi mắt ấy cũng không giấu được vẻ bi thương nồng đậm. Bạch U nhẹ nhàng cúi thấp đầu, nhìn không thấy vẻ mặt của hán, tôi chỉ nhìn thấy hán nắm chặt chiếu chỉ màu vàng trong tay, khớp tay trắng bệch.

Tôi chạy ào vào.

Còn may, tên gốc này còn nhìn tôi cười. Hán chưa ngủ.

Hán vỗ vỗ bên giường, nhìn tôi, mắt phượng cong cong: “Tiểu Lăng nhi của gia đã chờ sốt ruột rồi đi. Còn không mau lại đây ngồi xuống.”

Tôi biết điều đi tới bên giường hán ngồi xuống.

Tôi muốn lựa những lời nói nhẹ nhàng, nhưng tôi thật không biết nên nói cái gì. Tôi sợ nếu tôi tỏ ra quá bình tĩnh hán sẽ nhìn ra sợ hãi, dù gì chuyện thay máu cho hán cũng chỉ có tôi, Sở Sở và Huyền Cơ lão nhân biết. Nhưng tôi lại không muốn biểu hiện quá mức đau thương với hán, bởi vì tôi biết nếu không có biện pháp thay máu này, tôi hiểu rõ hán sẽ chết, thời gian chính là hôm nay, ngàn vạn lần tôi cũng sẽ không để cho hán cảm thấy tôi có bao nhiêu khổ sở, bao nhiêu đau đớn tột cùng.

Một câu nói cuối cùng, tôi nghĩ là, không mang theo bi thương mới đúng.

“Nghe Y Y nói hai ngày nay thân thể của nàng tốt hơn rất nhiều. Sinh Tử cốc lạnh thế này nàng cũng không có ho, xem ra chúng ta tới đúng chỗ rồi.” Hán kéo tay của tôi qua, đầu ngón tay vẽ vẽ tùy ý trong lòng bàn tay của tôi, âm thanh ôn nhu, cảm giác còn ấm hơn đầu ngón tay của hán.

Tôi cao ngạo liếc mắt nhìn hán: “Còn không phải sao! Thân thể ta bây giờ tốt hơn nhiều rồi, không giống có những người chỉ biết ngủ ngủ ngủ, việc gì cũng không làm!”

Đông Phương Cửu mỉm cười: “Lăng nhi, nàng biết ta nằm mơ gì không?”

“Mơ gì?” Tôi nháy mắt hỏi.

Tay hán nhẹ nhàng xoa đầu tôi, tầm mắt của tôi chỉ có thể dừng trên gò má tái nhợt của hán, trên đầu có thanh âm nói: “Trong mơ có nàng.”

Hán nói: “Trong mộng, nàng mang mũ phượng choàng khăn quàng vai, nàng ném hồng trù trong tay bắt kẻ tất cả mà chạy lại chỗ ta.”

“Trong mộng, nàng mang sa che mặt, trên đài cao thỏa thích múa hát, múa xong nàng nói với mọi người, nàng là Vũ Mị Nương, là phi tử mà Đông Phương Tử sủng ái.”

“Trong mộng, trước xe ngựa, nàng kẻ sát vào mặt của ta, hôn lên đó.”

“Trong mộng, trên đàn tề, trong mắt nàng mang theo nụ cười, chủ động kéo tay của ta, diu ta và nàng cùng nhau múa.”

“Trong mộng, nàng đứng trên đỉnh Phượng Lạc sơn, nói với ta: Đông Phương Cửu, ta yêu chàng.”

“Trong mộng, ráng chiều che khuất một nửa bầu trời, nàng tổ y bạch mã, ngoài đầu lại cười vẫy tay với ta.”

.....

Đông Phương Cửu nhẹ nhàng nói, nói về quá khứ của chúng tôi, nói thế giới trong mộng của tôi và hán. Chẳng lẽ bởi vì những thứ này mà anh mới tham luyện sự âm áp trong mộng mà không muốn tỉnh lại? Ha ha, anh đúng là đồ gốc. Ngu gốc từ đầu tới cuối.

“Trong mộng, ở trong viện trồng đầy trúc của ta, nàng nhắm mắt nằm ở trên ghế trúc, ta nhìn nàng, nở nụ cười.”

Giờ khắc này, tâm, đau đến vô cùng khản thiết, tột đỉnh, không thôi.

Tôi không thể không ngắt lời hán. Tôi nghe không vô, thật sự không thể.

“Đông Phương Cửu, sao huynh ngay cả mơ cũng ghê tởm buồn nôn vậy a?” Làm cái mặt quỷ với hán, nhanh chóng quay đầu đi chỗ khác. Tôi sợ hán nhìn thấy đau đớn trong mắt tôi. Đau như vậy, tôi che giấu không được.

Đông Phương Cửa nở nụ cười, cười nhẹ nhàng đến ra tiếng.

Hắn nói: “Lăng nhi, nếu ta ngủ không tỉnh lại, đây nhất định là một giấc mơ đẹp vô cùng. Trong mộng chỉ có nàng và ta, cho nên, nàng chớ đánh thức ta.”

Tôi quay lại mở miệng nói với hắn, nhưng phát hiện không có thanh âm. Chẳng lẽ ngay cả một tiếng ừ hử cũng không được sao! Sao tôi lại vô dụng thế này!

Cách vài giây, cuối cùng tôi cũng lấy lại được sức lực để nhìn hắn, tôi nhếch miệng cười: “Yên tâm, ta mới lười gọi huynh! Tốt nhất huynh đừng tỉnh, của cải trong nhà của huynh ta sẽ thay huynh lo liệu, ha ha~”

Đông Phương Cửu chớp mắt, cố ý trêu chọc tôi: “Nếu để nàng làm Lương hoàng không phải nàng muốn đem tất cả quốc khố thua hết sạch đó chứ?”

Tôi lập tức đập bàn, cực kì khí phách nói: “Đúng đấy! Ta còn muốn xây dựng thêm hậu cung, sau đó sẽ chiêu tuyển rộng rãi thêm nhiều nam nhân đủ loại để hậu cung phong phú!”

Tôi đang liệt kê trên đầu ngón tay phải tuyển bao nhiêu nam phi, bao nhiêu nam tỳ, thì bị móng vuốt sói hung hăng của hắn gõ đầu.

“Trước hết để gia thay hàng vạn dân chúng giáo huấn cái hôn quân hoang dâm vô đạo nàng đã!”

“A —— Đau quá!” Gạt móng vuốt của hắn xuống, tôi liền thương cho hắn hai cái đấm, “Tên ngốc chết bầm kia dám gõ đầu lão nương — xem ta không...”

“Lăng nhi, nàng hãy sống thật tốt, từ từ mà già đi. Chờ tóc nàng không còn đen, răng cũng rụng hết, rồi hãy tới tìm ta. Ta sẽ ở trên cầu Nại Hà chờ nàng ta không vội, ta sẽ luôn luôn đứng đó chờ, cho nên, nàng không cần sốt ruột, được không?”

Tôi không phải ngây ngẩn cả người, tôi chỉ có chút diễn không nổi nữa.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, thổi vào mắt của tôi, hong khô lệ trong lòng.

Tôi ngẩng đầu, nhìn hắn, vốn là nét mặt cười nhợt nhạt, sau đó chậm rãi lan rộng ra ra, tôi gật đầu nói: “Được.”

Tôi mạnh mẽ chủ động tiến tới ôm lấy hắn, sử dụng hết sức lực toàn thân ôm hắn. Tôi nghĩ, tôi muốn nhớ cảm giác này, tôi sợ tôi quên, bất chợt tôi cảm thấy trí nhớ tôi không tốt. Tôi muốn nhớ kỹ mùi hương của hắn, nhưng đầu mũi lại ngửi thấy toàn là mùi thuốc rất đắng rất đắng. Tôi chỉ có thể ôm hắn thật chặt.

Khoảnh khắc này, tôi đột nhiên hiểu được làm một người mềm yếu đến tận xương máu là cảm giác gì.

Đông Phương Cửu không nói nữa, cảm hắn đặt trên trán của tôi, rất lâu, rất lâu, mãi đến khi hắn lại thiếp đi.

.....

Sau đó mỗi ngày tôi đều uống thuốc cực đắng, không chút oán giận. Tôi phải uống, bởi vì tôi không được phép ho, tôi sợ chịu không nổi ho một tiếng, anh họ độc miệng và Vô Cầu sẽ bắt tôi rời khỏi Đông Phương Cửu, không cho phép tôi lại ở bên hắn cả ngày đêm. Tôi sợ một khi cổ độc lại phát tác, mọi người sẽ biết tôi trúng cổ độc hoàn toàn không có thuốc giải, thân thể có chiều hướng tốt chẳng qua là tôi cưỡng cầu Huyền Cơ lão nhân để làm biểu hiện giả dối này.

Tôi sợ tôi không giữ vững được đến khi tên ngốc tỉnh lại.

Bởi vì tôi rất rõ cái cổ độc chết tiệt này sắp phát tác.

Cánh tay trái kinh khủng, ngay cả bản thân cũng không dám nhìn.

Bên hồ, ở ngay giữa Sinh Tử cốc có một cái hang động trong lòng đất rất sâu, nơi đó hàn băng ngàn năm không đổi. Từ lúc Đông Phương Cửu lại thiếp đi, hắn đã bị chuyển qua hang động lạnh giá người bình thường không thể chịu đựng được này. Bởi vì ít nhất còn đến mười lăm ngày mới có thể lấy đủ lượng máu trên người Sở Sở, mà Đông Phương Cửu bất tỉnh rất có khả năng sẽ không kiên trì được đến lúc đó, cho nên, Huyền Cơ lão nhân chỉ có thể đặt hắn ở một nơi vô cùng lạnh, mỗi ngày ba lần khám bệnh để kéo dài mạng của hắn.

Ngoài cửa hang động, Hiên Viên Tiêu khoanh tay đứng thẳng tắp.

Hắn đang canh chừng tôi. Hoặc là nói, đang đợi tôi.

“Người tìm ta?” Tôi hỏi thẳng vào vấn đề, không muốn lãng phí thời gian. Tôi vội vã đi xuống phía dưới, tôi còn phải bón nước đường cho cái tên ngốc chỉ biết ngủ kia.

“Đông Phương Cửu có thể thay máu sống lại, tại sao nàng không thử?” Hiên Viên Tiêu cũng không vòng vo, trực tiếp hỏi tôi.

Tôi sững sờ, rất nhanh cười với hắn: “Cổ độc của ta sẽ nhanh chóng tiêu biến, sao phải làm chuyện thay máu nguy hiểm như vậy?”

Hiên Viên Tiêu hừ lạnh một tiếng, nói: “Nàng nghĩ cái kỹ xảo nhỏ của nàng có thể gạt được ta?”

Tôi mới lười để ý đến hắn, vòng qua hắn, lập tức đi sâu vào trong hang động.

“Máu Sờ Sờ chỉ có thể cứu sống một người, nàng lại ngu ngốc lựa chọn cứu hắn phải không? Phải không!”

Bị người ở phía sau mạnh mẽ kéo lại, hai tay hắn bóp chặt hai vai của tôi, rất đau.

“Đừng tự cho là đúng được không?” Tôi có chút nổi giận, hét lớn với hắn: “Buông ra —”

Hiên Viên Tiêu nở nụ cười, nụ cười của hắn làm cho tôi có chút sợ hãi.

“Được, chỉ cần ngươi có gan để Vô Cầu bắt mạch, chỉ cần chứng minh lời nàng nói là sự thật, Hiên Viên Tiêu ta không nói hai lời cũng có thể rời khỏi Sinh Tử cốc này!”

“Lăng tỷ tỷ... Tỷ để ta bắt mạch đi.”

Tên nhóc Vô Cầu này không biết đã đứng sau lưng tôi từ lúc nào, bên cạnh hắn là anh họ độc miệng sắc mặt đang u ám, cùng với Mạc Ly ánh mắt có chút âm đạm.

“Lăng nha đầu, muội để Vô Cầu bắt mạch đi, chúng ta cũng có thể an tâm.”

“Thực xin lỗi, bây giờ ta đang vội.” Tôi muốn lách qua bọn họ, nhưng cánh tay trái lại bị Mạc Ly vững vàng bắt lấy. “Huynh muốn làm gì!—” Cổ tay áo vô tình bị xóc lên, toàn bộ cánh tay bị cổ độc ăn mòn bại lộ dưới ánh mặt trời.

Người xấu hổ và giận dữ, là tôi.

“Muội ——” Tô Từ Chiêm giận dữ, tóm áo của tôi, lại buông ra, ngực không ngừng đập phồng, “Chừng nào muội mới hết ngu ngốc như thế này? Một lần hai lần, muội có thể khiến ta giảm bớt một chút tâm tư được không? Muội còn không muốn để mọi người sống yên ổn sao? Thượng Quan Lăng muội nói đi, muội nói đi ——”

Bàn tay bé nhỏ của Vô Cầu đặt trên cổ tay của tôi, sau đó là hít một hơi khí lạnh.

“Lăng tỷ! Tỷ — tỷ...” Nó kinh hãi trừng lớn hai mắt, nhất thời không có dũng khí nói ra sự thật.

Át cũng tức giận không nhúc nhích, chỉ bình tĩnh nhìn tôi, trong mắt không hề có ý cười: “Nguyên bản ta thực sự hy vọng Huyền Cơ lão nhân có thể cứu sống hắn. Nhưng hiện tại, Mạc Ly thật sự ghét hắn sống lâu đến thế.”

Không chỉ có mình tôi kinh sợ, ngay cả anh họ độc miệng đang tức giận không chịu nổi cũng ngỡ ngàng nhìn Át, dường như không tin lời này nói ra từ miệng hắn.

Tôi nhìn Át, nhất thời không nói nên lời, trong lòng ngũ vị tạp trần, chỉ có thể nhìn chằm chằm hắn.

“Lăng tỷ tỷ, loại người như Đông Phương Cửu đa tình mà lại vô tình, tàn nhẫn lại khát máu, hắn còn giết cha, trên tay hắn dính biết bao nhiêu máu! Đáng để tỷ như vậy sao?” Tiêu Vô Cầu vẻ mặt kích động, thanh âm gần như quát lên.

Hiên Viên Tiêu phối hợp cười xùy một tiếng.

“A, đúng là loại người nào cũng có người thích.” Thượng Quan Thiên nhún nhún vai, cách đó không xa đi tới, dùng một bộ mặt giống như đang nhìn kẻ ác độc nhất trong thiên hạ, nhìn tôi.

Khó khăn lắm mới chuyển động khóe miệng, định quệt ra nụ cười gượng, nhưng lại làm không được. Nhẹ nhàng hít sâu, dùng khí lực toàn thân ngăn chặn những đau đớn khó chịu trong lòng, bước qua xoa hai má của tên nhóc Vô Cầu, nhẹ giọng nói: “Đối với ta, hắn xứng đáng. Bởi vì hắn là người quan trọng nhất với ta.” Tôi nghe được chính mình nói như vậy, không hiểu sao lại có cảm giác tự hào. Không cần quanh co vòng vèo gì cả, tôi chưa bao giờ khẳng định như giờ phút này. Đúng, Đông Phương Cửu hắn là người quan trọng nhất của tôi.

Hiên Viên Tiêu tức giận đến âm thanh run rẩy: “Hừ! Vậy thì nàng nên đau lòng được rồi! Bộ dạng Đông Phương Cửu bây giờ căn bản không cần trầm cho hắn một chương cũng có thể xuống Diêm vương uống nước trà!”

Tôi sùng sốt, vội vàng xoay người lại nhìn Hiên Viên Tiêu, vốn định cầu xin hắn, sau đó không hiểu sao lại nở nụ cười: “Nếu ngươi muốn làm vậy, dựa vào năng lực của ta cũng không ngăn cản được ngươi. Dù sao tên ngốc kia cũng đã nói sẽ ở trên cầu Nại Hà chờ ta, ta nghĩ, hắn không cần phải chờ quá lâu rồi.”

“Nàng ——” Hiên Viên Tiêu hận không thể đem người trước mắt xé ra, đột nhiên bước tới vài bước, lại dừng lại, nắm tay nâng lên rồi lại buông xuống các khớp tay do nắm chặt mà kêu răng rắc.

“Lăng tỷ tỷ chẳng lẽ tỷ vì một người xấu xa như vậy mà chết sao, phải không? Phải không!” Vô Cầu khóc, từ lúc quay về Sinh Tử cốc nó chưa bao giờ khóc, thế nhưng bây giờ nó lại khóc, nước mắt giống như một chuỗi hạt châu bị vỡ, không ngừng theo khóe mắt rơi xuống.

Tôi yên lặng, không biết trả lời như thế nào. Hơn nửa ngày, tôi nhìn không được lấy tay xoa xoa đầu Vô Cầu, muốn kéo nó ôm vào trong lòng, nhưng Vô Cầu lại gạt tay của tôi ra, khóc chạy đi.

Cuối cùng, tôi nghe thấy Át nói: “Thôi, muội muốn sao thì cứ làm như vậy đi, cho dù đi tới đâu ta cũng đều đi với muội, vĩnh viễn không xa rời.”

“Á à, một mình cô chết cũng không hề gì, cũng đừng liên lụy đến Vĩnh An vương của Ngọc quốc ta.” Tiểu Thiên Thiên thích hợp nói chen vào, từng chữ một đâm vào trong lòng ngực của tôi.

Tôi không khóc, chỉ nở ra nụ cười nhàn nhạt, lại tràn đầy chua xót. Tôi thật không thể bảo vệ tất cả mọi người, tôi thật sự không muốn ích kỉ, nhưng tôi cũng thật sự không còn cách nào khác.

“Thực xin lỗi, ta còn phải đi cho Đông Phương Cửu uống nước, làm phiền nhường đường.” Tôi vòng qua mọi người, đi đến cửa hang chỗ Thượng Quan Thiên đang đứng, bình tĩnh nói với hắn. Đến nỗi tôi không dám ngước mắt nhìn hắn, mặt chỉ nhìn chằm chằm vào chân của hắn.

Hắn lại muốn mở miệng nói móc tôi, lại bị bọn họ cứng rắn kéo ra khỏi trước mặt tôi, gần như nghiêng răng lên tiếng: “Thượng Quan Thiên ngươi có bệnh sao? Không cho người gặp nàng lòng ngươi khó chịu, cho người gặp nàng miệng ngươi lại toàn nói cái gì đầu không? Bây giờ ngươi muốn nàng bị người bức chết sao? À? Nói cho người biết ngươi đừng có chơi trò trẻ con đó cho ta! Ngươi cho ta...”

Tôi không có thời gian nghe tiếp nữa, lặng lẽ bước xuống cầu thang, từng bước một đi sâu vào trong hàn động...

.....

Mười ngày sau, sáng sớm ánh mặt trời tươi đẹp, âm thanh phấn khởi của Y Y vang vọng cả tòa Sinh Tử cốc, cô chạy thẳng như điên, lệ trong khóe mắt còn chưa khô hết, khuôn mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc: “Chủ tử! Lãng chủ tử! Chủ tử —”

“Ban ngày ban mặt ngươi gọi quái gì thế!” Thượng Quan Thiên tức giận đá cửa bước ra.

Tô Từ Chiêm và Thượng Quan Mặc Ly cũng cảm thấy có gì đó không bình thường. Thượng Quan Lãng thì khỏi phải nói, vừa khoác ngoại bào vừa giống như điên chạy tới chỗ Y Y, cô gần như chạy một hơi đến trước mặt Y Y, giọng nói không nén được run rẩy: “Có phải... có phải tích trữ đủ máu rồi không?”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Y Y hưng phấn hét lên, không để ý lễ tiết ôm lấy Thượng Quan Lãng, “Huyền Cơ lão nhân nói lập tức có thể giúp gia thay máu! Gia được cứu rồi!”

Thật tốt. Tôi nở nụ cười. Trong nháy mắt này, tảng đá lớn đè lâu trong lòng đột nhiên được người khác mang đi, trong lòng vui sướng vô cùng, ngay cả hô hô hấp cũng trở nên thoải mái hẳn..

“Lãng chủ tử.” Y Y trừng lớn hai mắt, kinh ngạc suýt nữa đẩy Thượng Quan Lãng ngã trên mặt đất.

Vai của cô, trước ngực một mảnh đỏ tươi. Đó là máu của Thượng Quan Lãng!

“Lãng nha đầu!”

“Thượng Quan Lãng ——”

“Chủ nhân!”

Một luồng gió mát nhẹ nhàng thổi qua, thổi tan đôi lông mày đang nhíu chặt, đầu tiên là nụ cười nhợt nhạt, sau đó chậm rãi lan rộng..

Tên ngọc, em vẫn không thể đợi anh tỉnh lại.

Tên ngọc, kỳ thật anh không nên hỏi em có yêu anh không, mà anh nên hỏi em cuối cùng yêu anh bao nhiêu.

Tên ngọc, mặc dù em không kịp đem lời anh nói lại cho anh, nhưng em cảm thấy anh nhất định sẽ hiểu, đúng không.

Tên ngọc, anh hãy sống thật tốt, từ từ già đi. Chờ tóc anh không còn đen, răng cũng rụng hết, rồi hãy tới tìm em. Em sẽ ở trên cầu Nại Hà chờ anh, em không vội, em sẽ luôn luôn đứng đó chờ, cho nên, anh không cần sốt ruột, được không?

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 209: Đáy sinh tử cốc, sinh ly tử biệt [5]

Ngày hai mươi chín tháng sáu, một ngày thật bình thường, nhưng cũng có lẽ là ngày có nhiều người thương tâm nhất.

Tam công chúa của Thương Mân, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Mộ Dung Uyển đột ngột qua đời, khiến nam tử trong khắp thiên hạ đều đau lòng.

Nghe nói, Mộ Dung Uyển là trúng một loại độc được tên là ‘Triền mộng’ mà chết. Đến tột cùng là kẻ nào lại nỡ lòng nhẫn tâm hạ độc thiên hạ đệ nhất mỹ nhân như thế, lời đồn rất đa dạng phong phú, có điều phần lớn nguyên nhân đều là do yêu quá hóa hận mà thôi.

Trên thực tế, trong thiên hạ quả thật không ai nhẫn tâm đối với tiểu mỹ nhân hạ độc, như vậy đệ nhất mỹ nhân trúng độc, độc từ đâu đến, quả thật là đoán không ra.

Mấy lời đồn đãi cũng không đến được Sinh Tử cốc nơi Tây Vực ngàn dặm xa xôi, thế nhưng vào ngày hai mươi chín tháng sáu lúc này, Sinh Tử cốc cũng bao phủ nồng đậm bi thương.

Thượng Quan Lăng phát tác cổ độc lần thứ ba, sau khi học máu chìm sâu vào hôn mê, không còn hay biết gì nữa.

Muốn nói ngày hai mươi chín tháng sáu có cái gì có thể làm người ta vui vẻ một chút, chính là chuyện Huyền Cơ lão nhân giúp Đông Phương Cửu đổi máu thành công.

Sau hai ngày thay máu, Đông Phương Cửu vẫn chưa thật sự tỉnh lại. Đầu óc luôn không tỉnh táo, khi cho hắn uống thuốc hắn cũng chỉ nói làm bầm hai tiếng, sau đó nuốt xuống một cách khó khăn, thế nhưng đôi mắt phượng kia, lại chậm chạp không mở ra.

Đông Phương Cửu còn cần uống thuốc điều trị, việc chăm sóc và cho hắn uống thuốc đều là do Y Y lo liệu. Cô thiếu ngủ nhiều ngày, chiếu cố Đông Phương Cửu xong lại phải đi chăm sóc Thượng Quan Lăng lúc này cũng đang hôn mê, nếu mệt thì nằm ở bên giường đánh một giấc, tỉnh lại lại tiếp tục không rời mắt. Khanh Trần đến khuyên cũng không có tác dụng, Y Y chỉ nói một câu: “Ta muốn thay chủ tử nhìn gia tỉnh lại.” Liên khiến mọi lời muốn khuyên của Khanh Trần đành phải nuốt vào. Cuối cùng chỉ đành chiều theo ý cô.

Kỳ thật, Khanh Trần, Bạch U đều chờ đợi trong lo lắng, chẳng qua bọn họ là che giấu ở trong lòng, còn Y Y là thống khoái mà biểu đạt ra ngoài.

Ngày bốn tháng bảy, Đông Phương Cửu cuối cùng cũng tỉnh.

Hắn chậm rãi mở to mắt, đôi mắt phượng sáng ngời như trước, chỉ là giọng rất khàn, hơn nữa đã lâu chưa ăn cơm, trong người hết sức suy yếu, thanh âm phát ra cũng yếu ớt đáng thương: “Lăng nhi của gia đâu?”

Y Y đứng ngây ngốc ở một bên, thẳng đến khi Khanh Trần đẩy cô một phen, cô mới đem bát trà đưa đến bên miệng Đông Phương Cửu, ánh mắt nghĩ ngợi buông xuống vừa định nhìn bọn Khanh Trần thương lượng tốt để che giấu cho qua, Khanh Trần lại bất chợt đứng chắn ở trước mặt cô, nói: “Gia hôn mê đã nhiều ngày đều là do Lăng chủ tử ở bên chăm sóc, nhiều ngày không ngủ. Mấy nô tỳ thật sự không đành lòng liên tục thay để Lăng chủ tử nghỉ ngơi.” Khanh Trần nhìn thẳng vào đôi mắt phượng của Đông Phương Cửu, lại nói: “Đề nô tì đi đánh thức Lăng chủ tử.” Nói xong, cô thần nhiên xoay người, hệt như trước đây, thực sự có thể đánh thức Thượng Quan Lăng đang hôn mê bất tỉnh.

Quả nhiên, Đông Phương Cửu cản cô lại: “Thôi, để cho nàng ngủ ngon một lát.” Không biết là nghĩ tới cái gì, Đông Phương Cửu nở một nụ cười thật suy yếu: “Lát nữa gia sẽ cho nàng một niềm vui bất ngờ.”

Niềm vui bất ngờ? Đối với ba người đang cung kính đứng trong phòng, chỉ có bất ngờ. Chứ không có vui.

Bọn họ không biết, nếu Đông Phương Cửu biết được chân tướng sẽ như thế nào.

Bọn họ không dám tưởng tượng.

“Y Y ngươi đi chuẩn bị chút thức ăn cho gia, gia phải tranh thủ bồi dưỡng tốt thân mình.” Uống qua chút nước, giọng nói của Đông Phương Cửu cũng không đến nỗi khàn, ngay cả khí lực cũng khôi phục vài phần: “Khanh Trần, ngươi đến nói cho gia biết gia đã dạo một vòng địa phủ rồi trở về như thế nào.”

“Bạch U, ngươi thả bỏ câu đưa thư cho Tương Sở, nói gia ít ngày nữa sẽ khởi hành hồi kinh, bảo hắn thay gia lo liệu tốt mọi việc cần thiết cho ngày đại hôn của gia và Lăng nhi.”

Y Y vừa mới bước tới ngưỡng cửa chợt dừng lại, sau đó chạy trốn như muốn rời xa khỏi cái nơi làm cô hít thở không thông. Cô không thể ở đó tiếp nữa, cô sợ chỉ cần ở đó thêm một giây, cô sẽ đem toàn bộ những chuyện không nên nói nói ra hết.

Cô đứng ở ngoài phòng do dự không yên. Huyền Cơ lão nhân từ trong phòng đi ra, ánh mắt trống rỗng dừng ở trên người Y Y, nói: “Bệ hạ đã tỉnh.” Lời nói rất chắc chắn, căn bản không giống câu hỏi.

Y Y gật đầu, sau lại cảm thấy Huyền Cơ lão nhân không thể nhìn thấy, lại nói: “Đúng vậy.”

Huyền Cơ lão nhân vuốt cằm một chút, hờ hững nói: “Mạng sống của chủ nhân chỉ còn có ba ngày.”

Y Y sùng sốt, chợt muốn mở miệng nói chuyện, cổ họng lại như nhét đầy bông, không nói nên lời.

“Nếu thân thể bệ hạ đã tốt hơn, vậy bảo hần đến xem chủ nhân đi, ba ngày sau, sợ là hần muốn nhìn cũng không nhìn được.”

Nước mắt, nháy mắt rơi xuống từ hốc mắt của Y Y, nói thành một chuỗi, rốt cuộc không ngừng được.

Vốn là từ trước đến nay, giấy không thể gói được lửa.

Chân tướng vốn không muốn cho ai kia biết, có điều chỉ là hai canh giờ sau khi Đông Phương Cửu tỉnh lại liền bị vạch trần.

Bạch U đánh không lại Hiên Viên Tiêu, nhưng cho dù có thể ngăn Hiên Viên Tiêu xông vào phòng Đông Phương Cửu, chỉ là không thể ngăn cản Hiên Viên Tiêu rống giận như sấm.

“Đông Phương Cửu, nàng vì nguoi ngay cả mạng cũng không cần! Nguoi tỉnh lại chỉ biết nằm ở trên giường già chết sao?”

Sét đánh giữa trời quang.

.....

Đông Phương Cửu ngồi ở bên giường của Thượng Quan Lăng.

Mới đầu, hần chỉ im lặng không lên tiếng, mắt không chớp nhìn chăm chăm khuôn mặt gầy yếu của Thượng Quan Lăng, sau đó lại bắt đầu nói liên miên cần nhắc:

“Lăng nhi, nàng xem ta đã tỉnh, nhưng saonàng vẫn còn ngủ?”

“Lăng nhi, chờ nàng tỉnh, ta liền xây dựng thêm hậu cung cho nàng chiêu nạp ba nghìn mỹ nam vào cung hầu hạ nàng....”

“Lăng nhi, nàng không phải là người rất khôn khéo sao, sao lại vì ta làm chuyện ngốc như vậy? Uống công nàng còn sáng khoái nói với ta cái gì tình yêu của người khác rất sâu đậm, tình yêu của nàng lại rất hời hợt....”

“Lăng nhi, nàng đừng ngủ nữa....”

“Lăng nhi, ta cầu xin nàng...”

Bây giờ Đông Phương Cửu nói cái gì Thượng Quan Lăng cũng không thể nghe thấy, nhưng hần vẫn như cũ nói bên tai nàng cả một đêm. Hần cảm thấy cử chỉ của mình có chút điên rồ, nhưng lại không thể dừng lại, hần thậm chí muốn thử uy hiếp người đang hôn mê kia, nói với nàng, nếu nàng không tỉnh, ta liền ngủ cùng nàng. Lời này ở đáy lòng hần xuất hiện vô số lần, nhưng hần vẫn nhin xuống, không nói ra.

Hần biết, người nọ thích cái gì, tuyệt đối không cho phép cái gì.

Hần biết, tiểu Lăng nhi muốn hần tiếp tục sống, cho nên hần không thể nói, chỉ có thể ở đáy lòng lặp lại một vạn lần.

Tay Thượng Quan Lăng đặt ở hai bên hông, Đông Phương Cửu trong lòng vừa động, liền kéo lấy tay nàng, nắm ở trong tay mình.

“Lăng nhi, nàng là cố ý, nàng muốn bức ta khóc có phải không?”

Một giọt nước mắt rơi xuống đầu ngón tay Thượng Quan Lăng, trượt vào lòng bàn tay nàng.

“Lăng nhi, ta khóc rồi, thiên hạ đệ nhất Lương hoàng khóc rồi, nàng còn không mau tỉnh lại tận mắt nhìn xem?”

“Lăng nhi, nếu nàng không tỉnh lại thì ta sẽ không giữ lời hứa nữa đâu....”

Khanh Trần, Y Y, Bạch U, Tô Tử Chiêm, Hiên Viên Tiêu, Vô Cầu.... Mọi người đứng ở ngoài phòng, im lặng lắng nghe, có người rầu rĩ khóc, có người yên lặng rơi lệ, có người lại dứt khoát nhắm mắt lại không dám mở ra...

“Thượng Quan Lăng! Nàng đừng dùng thủ đoạn này nọ đùa giỡn với gia, gia lệnh cho nàng tỉnh lại ngay lập tức!”

“Thượng Quan Lăng, kiên nhẫn của gia có giới hạn, nàng đừng đề....”

Đông Phương Cửu không nói được nữa, hần giương miệng, nước mắt liền dọc theo bên sườn môi thành đường chảy xuống.

Hần im lặng khóc, hần thậm chí không biết mình đang khóc, hần chính là cảm thấy mũi như bị cái gì đó ngăn chặn, không thể hô hấp, tim đập cũng không có khí lực, hoảng hốt khiến hần muốn nặng nề ngủ.

Cửa bị đẩy ra, Huyền Cơ lão nhân bước vững vàng từng bước đến gần Đông Phương Cửu, cung kính cúi người, nói: “Bệ hạ tính toán lúc nào rồi khỏi Sinh Từ cốc? Kẻ hèn sẽ chuẩn bị sớm cho bệ hạ.”

Đông Phương Cửu kinh ngạc quay đầu, nhìn ánh mắt trống rỗng không chút gọn sóng và thái độ kính cẩn của Huyền Cơ lão nhân, hắn đột nhiên phần nộ như núi lửa bùng nổ mãnh liệt phun trào.

Hắn gất gao bắt lấy bả vai Huyền Cơ lão nhân, như phát tiết mà rung lắc: “Ngươi vì sao không cứu nàng? Vì sao không cứu nàng!”

Huyền Cơ lão nhân cười nhạt, ánh mắt hắn cong lên, cười nói: “Bệ hạ biết mà, không phải sao.”

Không phải tất cả mọi người tinh thần sa sút đều sẽ phát điên. Đông Phương Cửu không có. Hắn chính là lại im lặng trở lại ngồi tại đầu giường, im lặng kéo tay Thượng Quan Lăng, một lần lại một lần ở trong lòng bàn tay nàng viết, viết...

Huyền Cơ lão nhân đứng hồi lâu, cặp mắt trống rỗng kia lại không rời đi hai người.

Mắt lão không thể nhìn, lão dụng tâm nhìn.

Rất lâu, rất lâu, lâu đến mức mọi người ở ngoài phòng đều quên mất Huyền Cơ lão nhân đã đến đây được bao lâu, không khí trong phòng thật trầm lắng.

“Chủ nhân cũng không phải người ở nơi này, bệ hạ hẳn là biết mà.”

Đông Phương Cửu không có trả lời hắn, ánh mắt không hề dời khỏi mặt Thượng Quan Lăng nửa phần.

Huyền Cơ lão nhân như cũ nói: “Để cứu chủ nhân, có lẽ còn có một biện pháp...”

Thoắt cái Đông Phương Cửu đã đứng trước mặt Huyền Cơ lão nhân, hắn giương đôi mắt phượng, trong giọng nói khó nén khản trương: “Biện pháp gì? Ngươi nói mau!”

Huyền Cơ lão nhân như trước thần sắc bình thản, hắn không nhanh không chậm nói: “Từ nơi nào đến thì quay trở về nơi đó.”

Đông Phương Cửu ngây ngẩn cả người, mọi người đẩy cửa vào cũng đều ngây dại.

Tiếng mở cửa lớn làm quấy động không khí, nhưng lại không thể phá tan tĩnh mịch bên trong phòng.

Tất cả mọi người đều hiểu được ý tứ của Huyền Cơ lão nhân, nếu muốn cứu nàng liền phải mất đi nàng, nếu cố chấp giữ nàng, nàng sẽ chết.

Không ai muốn Thượng Quan Lăng chết, càng không ai muốn mất đi nàng.

Cả hai lựa chọn đều là đau khổ, mọi người cả trong lẫn ngoài phòng đều lâm vào yên lặng, một sự yên lặng chết chóc.

Không ai nghĩ đến người đầu tiên lên tiếng chính là Đông Phương Cửu. Không ai có thể hiểu được mấy phút đồng hồ ngắn ngủi này đối với hắn là tàn phá cùng tra tấn đến mức nào.

Thế nhưng Đông Phương Cửu nở nụ cười, nụ cười thần nhiên khảm bên môi, hắn nói: “Được.”

Hắn chỉ nói một chữ, nhưng không một ai tại đây có thể cảm nhận hết được ẩn giấu trong một chữ đó là bao nhiêu bi, bao nhiêu thương, bao nhiêu đau, bao nhiêu quuyền luyến, bao nhiêu không đành lòng!

Tất cả, chỉ có một mình Đông Phương Cửu hắn mới có thể hiểu rõ ràng, rõ ràng đến khắc sâu vào cốt tủy.

Thần trí mọi người đều bị một chữ này của Đông Phương Cửu kéo trở lại một chút, lại vì tiếng nói của một người khác mà hoàn toàn thanh tĩnh.

Thượng Quan Sở Sở chậm rãi tiếng vào, cô ta đi đến trước mặt Đông Phương Cửu, thần sắc bình tĩnh nhưng ngữ khí lại phá lệ kiên định: “Ta không đồng ý.”

Đông Phương Cửu không nhìn cô, hắn chính là xoay người trở lại trước giường Thượng Quan Lăng, ánh mắt ôn nhu thâm tình dừng tại trên mắt Thượng Quan Lăng, đuôi lông mày, chóp mũi, khóe môi, từng tắc từng tắc di động...

“Các ngươi đều biết nói Lăng nhi không phải là người của thế giới này, vậy các ngươi có biết Lăng nhi rốt cuộc từ đâu tới không?” Thượng Quan Sở Sở cũng không để ý đến phản ứng của Đông Phương Cửu, cô thần nhiên nhìn quanh mọi người, mắt đẹp cười yếu ớt hỏi.

Tô Từ Chiêm đột nhiên có một loại dự cảm không tốt, hắn thậm chí muốn chặt đứt lời nói của Thượng Quan Sở Sở, hắn cảm thấy được bản thân không muốn nghe đáp án.

Con ngươi sắc vàng của Hiên Viên Tiêu hiện lên một tia tò mò, nhưng rất nhanh lại bị thay thế bởi nồng đậm bất mãn.

“Từ nơi nào đến, chuyện này thì có gì cần phải biết đâu? Vô Cầu chỉ cần biết, tỷ ấy là Lăng tỷ tỷ của Vô Cầu không phải là được rồi sao? Ai cần phải biết những chuyện kỳ lạ như vậy!”

Phản ứng của Vô Cầu làm mọi người cả kinh, trên mặt Huyền Cơ lão nhân hiện ra nụ cười nhợt nhạt.

Thượng Quan Sở Sở cũng không chút để ý cười, cô xoay người hỏi Đông Phương Cửu: “Lương hoàng đệ hạ, chẳng lẽ ngài không muốn biết là ai đã an bài vận mệnh của ngài, là ai khiến mẫu thân ngài sớm bỏ ngài mà đi như vậy, là ai khiến thời thơ ấu của ngài ngày ngày sống trong lo lắng, là ai khiến cho trong lòng ngài một lần nữa không thấy ánh mặt trời, là ai khiến hai bàn tay ngài dần dần dính đầy máu tanh, là ai khiến ngài nhẫn tâm bức cung thí phụ(*)?” Mọi người nghe mà trong lòng cả kinh, Thượng Quan Sở Sở lại thông thả nói từng chữ một, cứ như vậy càng làm lòng ai đó đau đớn, thật giống như dùng dao nhọn khoét lòng người từng chút từng chút một. Cô đi đến sau lưng Đông Phương Cửu, cúi người, tựa như dán tại bên tai Đông Phương Cửu, cô chậm rãi phun ra một câu: “Ngài thật sự không muốn biết người thao túng vận mệnh của ngài là thần thánh phương nào sao?”

(*) *Bức cha thoái vị rồi giết.*

“Cô rốt cuộc muốn nói gì?”

“Không muốn biết.”

Một câu là Thượng Quan Thiên không nhận được hỏi, câu còn lại là do Đông Phương Cửu hồ hững đáp lại.

Thượng Quan Sở Sở phút chốc rời khỏi bên người Đông Phương Cửu, đứng bên cạnh Huyền Cơ lão nhân, cười hỏi: “Chẳng lẽ mọi người không tò mò người như thế nào có thể khiến Huyền Cơ lão nhân tôn làm chủ nhân sao?”

Một câu, hoàn toàn kích thích thần kinh mọi người.

Đông Phương Cửu thủy chung không rời bên giường nửa bước, hẳn chính là đứng thẳng người dậy, nghiêng đầu về phía sau nhìn thoáng qua, phân phó nói: “Bạch U, mời Sở Sở quận chúa ra ngoài.”

Bạch U đang sừng sốt liền hoàn hồn, vội nói: “Tuân lệnh —”

Thượng Quan Sở Sở cười ha hả đứng lên, chỉ vào Đông Phương Cửu cười đến gấp thất lưng, “Ha ha.... Đông Phương Cửu ngươi còn định lừa mình dối người đến khi nào? Ngươi đừng nói từ trước đến giờ ngươi chưa từng hoài nghi qua!”

“Một người căn bản không phải người của thế giới này, làm thế nào lại biết bên trong tâm cung của Thượng Quan Lăng có mật thất, còn biết khởi động ngăn bí mật bên trong tâm cung như thế nào. Đông Phương Cửu, không cần nói cho ta biết, ngươi thông minh như vậy mà lại chưa từng hoài nghi qua!”

“Tô Tử Chiêm, quốc sĩ đại nhân như ngươi cũng không cảm thấy kì quái ư? Vì cái gì ngay cả Thượng Quan Lăng chân chính cũng không hoàn toàn tính tường địa hình Ngọc quốc, mà một kẻ từ nơi khác đến lại có thể hiểu một cách rành mạch như vậy?”

“Tiêu, ngươi không hiểu kì à? Vì sao nàng có thể trăm phần trăm xác định Ma Y Yến Tử Phương sẽ ở Lương quốc, ở Cửu Trọng sơn!”

“Vì sao nàng có thể biết long mạch của Ngôn quốc ở đâu?”

“Vì sao nàng có thể hiểu rõ tính tình của mỗi người, thậm chí....”

“Đủ rồi!” Đông Phương Cửu lên tiếng cắt ngang.

“Chủ nhân quả thật có thể xem như là vị thần linh của ta.”

Huyền Cơ lão nhân bình tĩnh mở miệng, sắc mặt vẫn lạnh nhạt như trước, nhưng một câu nói này của hắn có thể nói là kinh thiên động địa. Chấn động qua đi, căn phòng nhỏ hẹp lại lâm vào trầm lặng quỷ dị.

Hồi lâu, Đông Phương Cửu từ nãy đến giờ vẫn đứng trông coi trước giường lại rời đi, lướt ngang qua mọi người, rồi đi ra ngoài.

Đông Phương Cửu đi rất nhẹ, thẳng đến khi hắn biến mất mọi người mới đột nhiên bừng tỉnh.

Huyền Cơ lão nhân giống như thì thào tự nói: “Xem ra muốn đưa chủ nhân trở về còn phải chờ thêm chút thời gian mới có kết quả.”

.....

Đông Phương Cửu ngửa đầu nhìn mặt trăng lưỡi liềm ở trên trời, giống như từ đáy cốc có thể nhìn thấy ánh trăng có bao nhiêu khác biệt, mắt hắn không chớp, cứ như vậy lặng lẽ nhìn.

“Đứng cả một ngày, không mệt sao?” Thượng Quan Sở Sở thân nhiên đứng ở bên người Đông Phương Cửu, khóe mắt mang ý cười: “Xem ra Lương hoàng là cũng suy nghĩ được không ít rồi.” Thấy Đông Phương Cửu không để ý tới mình, cô ta vừa cười vừa nói: “Tốt xấu gì ta cũng là ân nhân cứu mạng của ngươi, chẳng lẽ một tiếng chào hỏi ngươi cũng không thèm nói với ta sao?”

Đông Phương Cửu hồ hững nói: “Ngươi vì sao phải cứu ta?”

Thượng Quan Sở Sở khẽ sát mặt vào: “Ngươi muốn ta trả lời như thế nào? Là lời nói thật hay là những lời để trong lòng ngươi thoải mái hơn một chút?”

Thanh âm trầm thấp như là từ đáy cốc truyền ra: “Ngươi đã làm gì với nàng?”

“Khi đó nàng đến cầu xin ta, ta kêu nàng quý thì nàng quý....” Thượng Quan Sở Sở cẩn thận miêu tả chuyện tình lúc đó, “.....‘chỉ cần người gạt đầu, ngày mai ta sẽ xuất cốc đến thanh lâu gần nhất báo danh, cam đoan mỗi đêm tiếp đãi ít nhất ba người khách, thẳng đến ngày ta chết mới thôi’ — Cuối cùng nàng nói như vậy, đã làm động lòng ta.”

Bỗng nhiên, Đông Phương Cửu bóp chặt cổ Thượng Quan Sở Sở. Giờ khắc này hình tượng bình tĩnh hoàn mỹ không lộ chút cảm xúc của hắn trong quá khứ hoàn toàn tan rã, sự kích động và phần nộ hiện lên rõ ràng trong đôi mắt phượng, trên gương mặt, dưới mỗi lớp da thịt mạch máu của cơ thể hắn.

Thượng Quan Sở Sở cười đến thật sáng lạn, giống như tay Đông Phương Cửu chưa hề siết chặt cổ họng nàng: “Lương hoàng hung ác như vậy, là thật muốn bóp chết ta sao?”

“Ta thực sự muốn giết người.” Đông Phương Cửu nói thật chậm rãi, nặng nề.

“Lương hoàng lãng phí thời gian giết ta, còn không bằng dùng đôi mắt ngắm nàng nhiều một chút, dù sao.....”

Đông Phương Cửu buông Thượng Quan Sở Sở ra, kiên quyết xoay người rời đi, bóng dáng nhanh chóng biến mất trong phạm vi tầm mắt nàng.

“Kì thật người không cần phải như thế.” Huyền Cơ lão nhân yên lặng đứng ở sau lưng Thượng Quan Sở Sở, lời nói vẫn đậm mạc như trước, “Nếu người nguyện ý giúp chủ nhân, cần gì phải...”

“Ha ha, ta đây chính là trả thù Lăng nhi lần cuối cùng.” Thượng Quan Sở Sở không hề gì cười cười.

“Vậy sao? Nhưng kẻ hèn này sao lại cảm thấy không phải vậy.”

“A, ta chính là dùng phương thức này để cảm tạ nàng.”

“Vi sao phải cảm tạ chủ nhân?”

“.....Ta hình như từ trên người nàng mà hiểu được làm thế nào để yêu một người...” Thượng Quan Sở Sở cười chua chát.

.....

Ngày bảy tháng bảy, Sinh Tử cốc đột nhiên đổ mưa to, cho đến đêm khuya cũng chưa dứt.

Trong trời đêm, có một loại thể lương chậm rãi lưu động, giống như báo trước ly biệt, giống như ông trời cũng đang tỏ lòng thương xót.

Đông Phương Cửu gắt gao nắm lấy tay Thượng Quan Lăng, ánh mắt như gắn chặt trên mặt nàng, một giây cũng không rời đi.

Từ lúc Đông Phương Cửu trở lại gian phòng này, nắm lấy tay nàng, hắn cũng không nói một câu. Trong phòng cũng chỉ có hai người họ. Không ai dám đến quấy rầy, cũng không ai nhần tâm đến quấy rầy.

Mọi người đều hiểu là dù không nói nhưng chắc chắn Đông Phương Cửu sẽ không đồng ý cho Thượng Quan Lăng trở lại thế giới của nàng, trở lại nơi có thể chi phối vận mệnh của mỗi người bọn họ.

Người có thể không cần sinh tử, nhưng không thể xem thường vận mệnh, lại càng không muốn bị vận mệnh thao túng. Ở trước mặt vận mệnh, mọi người chỉ nhỏ bé yếu ớt như con kiến, có lẽ ngay cả kiến cũng không bằng. Ở trước mặt vận mệnh, không có cảm giác chân thực, giống như tất cả đều là hư ảo, ngay cả chính mình cũng không hề chân thật.

Như vậy, thật đáng sợ, hết sức đáng sợ.

Nếu ‘vận mệnh’ không hề tồn tại, như vậy tất cả đều do chính mình nắm giữ, như vậy tất cả hi vọng ái ó bi hoan sầu đều sẽ khiến người ta vui vẻ, có thể phá vỡ bi kịch, có thể kéo dài vui sướng, không cần phải khẩn cầu trời cao thương xót, không cần phải than thở vận mệnh bất công, còn rất nhiều rất nhiều nữa....

Hai ngày, hơn hai mươi canh giờ, không phải chỉ mình Đông Phương Cửu suy nghĩ, gần như tất cả mọi người trong Sinh Tử cốc đều chìm trong tự hỏi, đều bối rối, do dự, bồi hồi.

Nếu Thượng Quan Lăng là một người ở thế giới bình thường, như vậy người duy nhất tâm phẫn liệt mất đi nàng chỉ có mình Đông Phương Cửu. Nhưng nơi Thượng Quan Lăng phải trở về, là ‘Thần giới’, là nơi thao túng vận mệnh của bọn họ, cho nên khiến rất nhiều người băn khoăn.

“Bệ hạ, chỉ còn một canh giờ, bệ hạ đã có quyết định chưa?” Huyền Cơ lão nhân kính cẩn đứng phía sau Đông Phương Cửu hỏi, cũng không vì thời gian gấp gáp mà trên mặt có bất kì biểu tình khẩn trương nào.

Sau một lúc lâu, Đông Phương Cửu quay đầu lại, chậm rãi mở miệng: “Tất cả mọi việc đều đã chuẩn bị tốt?”

Huyền Cơ lão nhân khẽ gạt đầu: “Đúng vậy, kẻ hèn đã sớm chuẩn bị xong, chỉ chờ ý chỉ cuối cùng của bệ hạ.”

Khóe môi Đông Phương Cửu kéo ra một nét cười khổ: “Ông sớm tin chắc là ta sẽ đồng ý.”

Huyền Cơ lão nhân nở một nụ cười hiếm hoi: “Bệ hạ thánh ý khó dò, kẻ hèn không thể đoán trước được. Có điều đây là bổn phận của kẻ hèn, chỉ là sợ sau khi bệ hạ quyết định mà không kịp chuẩn bị, sẽ khiến bệ hạ hối tiếc cả đời.”

Đông Phương Cửu nhẹ nhàng nở nụ cười, hỏi: “Ông không cảm thấy ta nên hận nàng?” Mắt phương đảo qua trên mặt Thượng Quan Lăng, ôn nhu như nước.

Huyền Cơ lão nhân chần chờ hai giây, trả lời: “Kẻ hèn chỉ cảm thấy được bệ hạ thật yêu nàng.” Lần đầu tiên, Huyền Cơ lão nhân không gọi Thượng Quan Lăng là chủ nhân.

Đông Phương Cửu khựng lại, chợt cười cười: “Đúng vậy.... Ha ha.....” Nụ cười như gió mát trắng sáng, tất cả vẻ lo lắng theo gió bay mất.

Vận mệnh, Đông Phương Cửu đã từng vô cùng oán hận.

Trời cao, Đông Phương Cửu đã từng không nể tình mây.

Mặc kệ như thế nào, hắn đều chưa bao giờ khuất phục, hình như ở một thời khắc nào đó hắn còn cảm kích trời xanh, cảm kích trời xanh cho hắn gặp nàng.

Nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ đến nàng chính là vận mệnh của hắn, hắn phải làm thế nào để đối mặt, phải lấy loại tâm tình nào để yêu nàng.

Hắn đứng dưới ánh trăng tự hỏi một đêm, hắn bỗng nhiên hiểu được, thì ra hắn chỉ mong muốn rằng, nếu nàng là thần tiên, là ông trời, là vận mệnh, như vậy xin nàng nhất định phải đến nhân gian, để hắn gặp được nàng, giống như lần đầu tiên bọn họ gặp nhau.

Đông Phương Cửu cúi người nói khẽ bên tai Thượng Quan Lăng: “Lăng nhi, sau khi nàng trở về, có thể không thương ta, có thể sẽ quên ta, nhưng không cần xóa sạch những gì nàng và ta cùng trải qua, vận mệnh của ta không cần phải thay đổi.”

Ta có thể không cần thiên hạ, không cần giang sơn, không cần nàng ở lại bên cạnh ta, nhưng nàng không thể ngay cả trí nhớ cũng không cho ta!

Chỉ cần trong vận mệnh của nàng, nàng có thể ghi lại chuyện của chúng ta, từng chút từng chút một, để nàng khắc vào đầu ta thật sâu, vĩnh viễn không cần quên....

Nếu không thể có được, cũng chỉ có thể liều mạng nhớ kỹ, nhớ thật kỹ....

Một nén nhang sau, Đông Phương Cửu ôm Thượng Quan Lăng đến giữa Thất Tinh trận của Huyền Cơ lão nhân, hắn ngồi xổm xuống, thật nhẹ nhàng đặt nàng trên mặt đất, sợ mặt đất lạnh như băng làm nàng bị thương.

“Nàng không thể đi!” Thượng Quan Thiên hấp tấp chạy tới, chỉ một ánh mắt của Đông Phương Cửu, Bạch U nhanh chóng ngăn Thượng Quan Thiên lại.

“Đông Phương Cửu, ngươi không có quyền quyết định việc nàng đi hay ở! Chuyện này quan hệ đến vận mệnh của mỗi người chúng ta!” Thượng Quan Thiên hướng Đông Phương Cửu rống lớn.

Đông Phương Cửu không hề giận hạ mày.

Rất nhanh, mọi người đều đến đông đủ. Dù sao, đây cũng là một thời khắc quan trọng, không ai là không đến.

Đông Phương Cửu chậm rãi đứng lên, nhìn mọi người xung quanh, lạnh lùng hỏi: “Còn có ai không đồng ý?”

Tại thời điểm không ai nghĩ sẽ mở miệng, Hiên Viên Tiêu suy nghĩ nói: “Có lẽ đem nàng lưu lại là chính xác.”

Đông Phương Cửu nở nụ cười, nhướng mi nhìn về phía Hiên Viên Tiêu, hỏi: “Chẳng phải ngươi hận không thể giết chết ta cũng muốn cứu nàng sao? Như thế nào? Hiên Viên bệ hạ sợ nàng khi trở về thì giang sơn Kim quốc phải sửa họ sao?!”

Hiên Viên Tiêu bị chọc giận, đôi mắt vàng giống như có thể phun hỏa: “Đông Phương Cửu, trẫm không có đề tiện như ngươi nghĩ!”

“Nhưng chuyện ngươi làm lại khiến ta cảm thấy thật đề tiện.” Khóe môi chậm chọc giương lên, ánh mắt hờ hững rút khỏi người Hiên Viên Tiêu.

Hiên Viên Tiêu vừa muốn phản bác, lại bị Sờ Sờ nhẹ nhàng túm lấy ống tay áo, khóe mắt hắn vừa vặn nhìn thấy Sờ Sờ cười yếu ớt lắc đầu với hắn, ý cười trong mắt cô, cười đến ôn hòa thuần túy như vậy. Tâm hắn hơi trầm xuống, lời muốn nói ra lại bị nghẹn ở trong miệng.

“Đối với việc oán hận vận mệnh gì đó, trong các ngươi ai hiểu rõ hơn ta? Không có sao? Tốt lắm, vậy các ngươi nghe cho rõ đây —” Mắt phương lạnh lùng của Đông Phương Cửu đảo qua mọi người, khóe mắt hơi cong lên một chút, nụ cười càng lộ vẻ băng hàn: “Gia chỉ muốn Lăng nhi còn sống, cho nên nàng phải trở lại thế giới của nàng. Các ngươi ai ngăn cản ta, ta giết kẻ đó, bất luận là ai!”

Thất Tinh trận khởi động, sương khói dần nổi lên, tầm mắt mọi người mờ hồ, chỉ có đôi mắt hắn từ đầu đến cuối có thể thấy rõ người trong trận kia, trong mắt hiện lên đều là không nỡ, không nỡ, không nỡ....

Người nọ đứng im, thật im lặng.

Hắn nói với nàng trong lòng: Ta chỉ cần nàng còn sống, không hề ưu thương, nàng là người đầu tiên, cũng là người cuối cùng.

.....

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 210: Trên trời dưới đất, quyết không xa rời [Đại kết cục]

Mùi lờ mờ ngửi thấy trần ngập mùi vị thuốc sát trùng, bên tai vang lên văng vẳng tiếng khóc, nặng nề đè nén. Tôi cảm giác được hai má có chút ẩm ướt, rồi hoảng hốt nhận ra, người khóc kia hình như là tôi. Dần dần, tôi nghe rõ tiếng thôn thức ẩn trong tiếng khóc, vừa lo lắng, vừa không biết làm gì, mang theo sự khẩn trương cùng kích động.

Thanh âm rất quen thuộc, quen thuộc đến nỗi khiến nước mắt tôi không thể kìm nén, càng thêm nóng bỏng.

Tôi biết, tôi đã trở về.

“Lam Nhan Lăng! Mà làm sao vậy! Mau mở mắt ra cái đồ bại hoại! Ồi, Bác sĩ! Bác sĩ—cô ấy, cô ấy đã tỉnh—Có ai không! Y tá!—MD có thể nhanh lên không! Người chị em của tôi, cô ấy đau đến phát khóc nè!”

Tôi thâm cười khổ trong lòng. Lâm Nhượng Mai vẫn như xưa, nghĩ sao nói vậy. Ở bệnh viện mà lại la ó ư ư sùm.

Một trận hỗn loạn, ống nghe lạnh lạnh áp vào trên ngực của tôi, làm cho tôi giật mình một cái. Cánh tay, chân, mí mắt không chỗ nào được buông tha, giày vò nửa ngày mới yên tĩnh.

Qua một lát, tôi rốt cuộc cũng gom đủ khí lực chậm rãi mở to mắt. Không có ánh sáng chói mắt, cả phòng bệnh bao phủ bởi một tầng sáng mờ nhạt, tôi đưa tay sờ soạng trên mặt mình một phen.....

Chắc chắn, khóc thật là thảm thiết.

Tôi hết khóc lại cười, lúc này mới nghiêng đầu đón nhận ánh mắt của Lâm Nhượng Mai bởi vì ngạc nhiên mà đang trừng lớn.

“Hi—Mai—đã lâu không gặp.” Khóe môi cong lên một cái, tôi hiểu rằng đây nhất định là nụ cười nhợt nhạt, nụ cười này thực ảm áp.

Hai hốc mắt Lâm Nhượng Mai như ẩn như hiện dâng đầy nước mắt, môi run rẩy, mắng câu: “Con nhỏ này, rốt cuộc là sao hả! Nấu nước sôi mà mày không biết phải tắt bếp à?! Nếu không phải hệ thống báo cháy trong bếp của mày vẫn chưa hỏng thì ngay cả mạng nhỏ cũng không còn! Con nhỏ mày có biết hay không.....” Nói xong, nước mắt liền theo khóe mắt chảy xuống, hít hít cánh mũi, lại trừng mắt nhìn cái đứa ‘điếc không sợ súng’ là tôi, nó lại nói: “Mày lúc nào cũng khiến cho mọi người không thể yên tâm? Mày có biết nếu chú đi biết được mày thế này..... Ai.....”

Tôi giật mình một lúc, khàn giọng nói: “Mai, cảm ơn.”

Lâm Nhượng Mai sững sốt, lại liếc trừng tôi một cái, “Cái đồ BT này còn biết nói lời cảm tạ à, xí—” Rõ ràng là ánh mắt khinh bỉ song khóe môi cũng không tự giác cong lên một chút.

.....

Tôi đã trở về, một năm qua đi kia, từng biến cố, đau khổ cùng hạnh phúc cùng lắm chỉ là giấc mộng Hoa Tư.

Tĩnh mộng, mọi thứ đều tan biến.

Tôi càng trở nên trạch (*), trừ bỏ một tuần một lần đi mua đồ ăn căn bản không ra khỏi nhà, ngay cả sở thích mua sắm ngày trước cũng không còn, báo hại cô bạn Lâm Nhượng Mai vừa định chế giễu tôi tiết kiệm, nhưng tôi lại ở dưới sự kinh ngạc vô cùng của mọi người mà thay đổi phòng ở.

(*) *Trạch: Suốt ngày ở nhà.*

Từ nhà trọ ở nội thành chuyển đến biệt thự nơi ngoại thành.

Lâm Nhượng Mai cho rằng tôi bị kích thích nên càng thêm tiêu tiền mà không hề cố kỵ. Trên thực tế, nhà tôi chỉ là cái sân không lớn lắm ở nơi đó. Trong sân, tôi còn trồng đủ loại thúy trúc (*).

(*) *Thủy trúc: Trúc xanh.*

Lâm Nhựt Mai trên tôi cũng bắt đầu để ý phong thủy bát quái, còn cười nhạo tôi bởi vì một lần trúng độc khí than liền từ đũa ngốc tùy tiện qua đường lười nhìn trái phải trở nên luyến tiếc tính mệnh mà hiểu được nên biết chăm sóc bản thân.

Tôi cũng chỉ cười trừ.

Tôi nhớ rõ, tôi đã từng hỏi qua một người, vì sao thích màu xanh biếc, người nọ nói bởi vì đó là màu xanh của trúc. Tôi lại hỏi, vì sao thích trúc, người nọ cười nói bởi vì trúc rất chung tình.

Tôi còn nhớ rõ người nọ nói: Trúc sống trăm năm, lại chỉ nở hoa một lần, hoa lạc trúc tử (*).

(*) *Hoa tàn trúc chết.*

Tôi cũng không nhớ rõ ngay lúc đó tâm tình của tôi như thế nào, chỉ còn nhớ mang máng bóng tôi chiếu vào trong mắt người nọ, cười đến khổ sở.

Một câu nói, giống như ma chú, luôn quanh quẩn bên tai: Tâm như lục trúc, cuộc đời vô tận, chỉ vì một lần, hoa tàn tán đi (*), tâm liền đã chết.....

(*) *Hoa tàn bay đi.*

Chết tâm là gì, tôi không rõ, nhưng là tiểu thuyết gỗ rồi lại tắt, tắt rồi lại mở, thật sự đã ngừng nửa năm rồi.

Không lòng dạ nào viết chữ, không lòng dạ nào ngược người.

Người mẹ kế có thể ngửa mặt lên trời cười to lúc trước kia hình như đã mất, bản thân cô bây giờ chỉ còn là một cái ảo ảnh, mà con người thật thì đã chết ở cái nơi kia, chỉ là chưa chết ở trong lòng người nào đó.

Lâm Nhựt Mai đẩy cửa bước vào, thanh âm như sấm, “Lâm Nhan Lăng mày là cái đồ vô lương tâm, nghỉ ngơi hơn nửa năm nửa chữ cũng không có, ngược vãn ‘Tứ phân thiên hạ’ của mày kia không phải đã sớm viết xong sao, tại sao vẫn xoay quanh cái phần nơi trước khi mày bị đâm chết? Hà?!”

Mũi chân tôi hơi hơi dùng lực, ghé xoay chuyển một cái liền đối mặt với một ánh mắt chất chứa đầy oan ức.

“Hôm nay không phải dừng ở chỗ đó.” Tôi cười âm thầm.

“Sao?” Lâm Nhựt Mai lúc này mới có chút ý cười, nâng cằm đi đến bên người tôi nhìn chăm chăm màn hình máy tính, giả vờ như có chút không để ý, nhẹ nhàng trượt chuột click vào link tựa ‘Tứ phân thiên hạ’. Vài giây trầm mặc đầy quý dị, tiếp theo chỉ là tiếng kêu ức chế không được của cô nàng, chấn động khiến tôi không thể không dùng sức trượt ghế xoay rồi xa ‘tâm địa chấn’.

“Sao lại thế này? Hai mươi tám chương sau đâu? Lâm Nhan Lăng!!!!” Tôi bị người nào đó bắt lấy bả vai không ngừng lay động, tôi mông mông lung lung cảm thấy cứ như vậy có thể sẽ khiến não chấn động, “Nói cho tao biết tại sao đi?! Hai mươi tám chương sao chỉ còn lại một nửa?! Mày đem văn chương để hết ở chỗ nào vậy?! Nói mau! Bằng không tao thật sự bóp chết mày! Thật sự đấy!!!!”

Tôi nhẹ nhàng hất tay nó ra, bình thản như trước nhìn nó cười cười: “Xóa rồi!”

Hoảng hốt, tôi như cảm thấy được sau khi Lâm Nhựt Mai liếc tôi một cái liền sẽ hôn mê luôn, tôi từ ghế đứng lên chạy nhanh đến đưa tay đỡ nó. Mặc kệ nói như thế nào nó cũng là bạn bè tốt của tôi nhiều năm, nếu không cứu cũng không có thể để cho nó chết ở nhà tôi được.

“Mày — mày —” Lâm Nhựt Mai đứng là run run rẩy rẩy nói được hai tiếng, không chút khí lực.

Tôi đỡ cô nàng đến ngồi lên sofa cạnh tường, lại bưng tách trà buổi pha mặt ong đang uống dở đưa cô nàng, “Nào, hạ hỏa nhanh lên. Tuổi còn trẻ thế mà lại có thể tức giận kinh thế.” Tôi cười cười, đem cái chén đặt vào trong tay cô nàng.

Nó hoàn hồn, một tia mãnh liệt nhìn chăm chăm tôi, đem tách đặt bừa lên bàn trà thủy tinh, sững sờ hỏi: “Lăng, mày có chuyện gì phải không? Tại sao tao lại cảm giác được nửa năm nay mày không được bình thường. Nhìn mày giống.....” Nó do dự nửa ngày, mới nửa giận dữ nói: “Mày có còn là cái đũa ‘mồ Lăng vô lương đến vô tâm vô phé’ mà tao quen biết không!”

Tôi cười cười: “Làm sao vậy? Mẹ kế vô lương không thể nghỉ ngơi sao? Mồ Lăng tao chính là mẹ kế vô lương ngược người khác, cũng không phải là mẹ ruột bị ép gỗ chữ tự chịu ngược.” Thấy nó không có hứng thú đối với tách trà buổi tôi đưa, tôi tự mình cầm lên uống. Thăm nghĩ, nước mình pha cũng không tệ lắm.

Thời điểm tôi giương mắt lên lần nữa, Lâm Nhựt Mai vẫn như trước không thể tin, đôi mắt xuất thần nhìn chăm chăm tôi: “Mày nói cho tao biết đi mày lại phát điên cái gì vậy, mày trồng trúc đầy sân là chuyện gì? Cái con nhỏ như mày nuôi cái gì chết cái đó, đến cả bản thân mình cũng không thể nuôi sống được, sao lại phí nhiều tâm tư mà đi chăm trúc? Mày là cái đũa cuồng mua sắm, một ngày không đi dạo phố càng quét hàng hóa liền khó chịu làm sao lại đồng ý chọn cái nơi cách xa trung tâm thương mại để ở? Đừng nói với tao bởi không khí tốt lành, con nhỏ mày chính là cái đũa bởi vì không khí tốt lành sẽ không đi mua sắm sao?!”

“Mày rốt cuộc bị sao vậy hả..... Lăng.....”

Nó cuối cùng than nhẹ một tiếng, khiến cho trong lòng tôi có một tia hơi hơi dao động, tôi quay đầu, không dám nhìn nó, một lát sau, mãi đến thời điểm tôi đem nước trong tách uống đến một giọt cũng không còn, tôi mới mở miệng, tôi nói: “Mai, tao đã yêu một người.”

Lâm Nhựt Mai đầu tiên là trở mặt, liu lười, tiếp theo dường như hiểu rõ bật cười, vỗ vỗ vai tôi, thanh thoi nói: “Hèn gì, hèn gì kêu mày đi gặp anh tao mày không chịu đi, nhớ trước đây mày rất say mê anh ấy nha.....”

Tôi có chút dở khóc dở cười, hất rơi cánh tay khoát lên vai tôi, chống lại ánh mắt của nó, tôi há mồm, tôi muốn nghiêm túc nói với nó là tôi thật sự đã yêu một người, một người có thể không quan tâm bản thân bất chấp tất cả bảo hộ tôi, người kia chính là.....

Song cuối cùng tôi chỉ lựa chọn nở nụ cười nhàn nhạt, thay đổi tư thái nói: “Cái ông anh yêu nghiệt của mày không phải là người tao có thể thu nhận được.”

“Ài nha tao hiểu mà, tính tình của anh trai tao.....” Nó dừng lại, tức khắc khó phát hiện, mắt hiện lên một tia bối rối, sửa lời nói: “Bộ dạng vô đối không giống người thường như anh trai tao thật là chịu không nổi.....” Cho dù mắng, Lâm Nhựt Mai cũng không dám dùng từ ngữ vô đối để hình dung anh trai nhà nó, cho dù trong tình huống anh trai nó không có ở đây cũng vậy.

Tôi nở nụ cười ở trong lòng. Con nhóc kia vẫn là trước sau như một sợ hãi anh trai nó nha.

Qua một lát Lâm Nhựt Mai giống như sức nhớ tới mục đích cuối đến đây lần này, lại tròn tròn ánh mắt hỏi tôi: “Sao mày lại đem tiểu thuyết xóa hết, thấy không hay thì chỉnh sửa lại cho hoàn chỉnh, là mày nổi điên xóa đi hả?”

Tôi liếc mắt nhìn nó một cái, cười cười, đầu chuyển hướng ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy khắp sân vườn toàn là thủy trúc, tâm trạng tốt cuộc cũng trở nên tốt hơn, hình như có thể nhìn thấy người kia đã ở chỗ sâu trong vườn thủy trúc, cười với tôi..

Tôi nhẹ nhàng mà nói: “Tao muốn viết lại một cuốn nữa, viết về một mẹ kế vô lương tâm xuyên qua đến trong câu truyện ngược văn của chính mình.”

Lâm Nhựt Mai, giật mình dừng lại.

.....

Ba tháng sau.

Lâm Nhựt Mai vội như con gió chạy vào sân nhà tôi, trong tay quơ chính là bản thảo kết thúc tuần trước tôi giao cho cô nàng.

“A a a — Lãng à, rốt cuộc cũng được xuất bản.”

Tôi nhìn Lâm Nhựt Mai đang phô diễn sự điên cuồng khịt mũi, khinh thường liếc nhìn nó một chút rồi tiếp tục tưới nước lên cây trúc bảo bối của tôi.

“Này, tao đang nói chuyện với mày đấy, con người mày thế nào vậy, chưa gì đã giờ bệnh ngội sao rồi.”

Tôi buông thùng, xoay người nhìn nó: “Cũng không phải lần đầu tiên xuất bản tiểu thuyết, mày kích động cái gì thế, không phải là người ta cho mày chừng này chứ?” Hai tay tôi thủ thành hình chữ bát (八). Ý là cho dù người ta có cho mày 8% nhuận bút cũng không nên bày ra cái dáng vẻ như thế, cũng không đủ cho mày. Haha, cũng không đủ tiền cho một cái 2.55 (*) của mày mà.

(*) 2.55: Nhãn hiệu túi xách Chanel.

Lúc này đổi lại Lâm Nhựt Mai cười nhạt xem thường. Nó quan sát tôi từ đầu đến chân, nhìn đến mức khoe miệng tôi co rút, nó mới từ khịt mũi khinh thường hừ một tiếng: “Cho nên mới nói mày là đứa trời không cho khả năng buôn bán, bộ mày nghĩ chỉ cần ăn cái nhuận bút của mày, có thể sống tạm sao? Có thể mua túi xách sao? Có thể mua xe phong cách sao? Có thể.....”

“Ngừng lại đi quý cô.” Tôi đứng thẳng dậy, chạy nhanh bịt miệng bà cô này lại, tôi thực không chịu nổi người này.

“Lãng.....” Lâm Nhựt Mai ngược lại không hề thấy phiền, sáp lại đây còn ôm lấy tôi, giống như một cô gái then thùng! Trong nháy mắt tôi như bị sét đánh hỗn độn. Một phen vừa đẩy nó, vừa nói: “Tao chỉ yêu người khác phái thôi!”

Lâm Nhựt Mai khoe miệng như co rút, phì nhổ tôi một ngụm, còn chính vuốt quần áo vừa bị tay tôi lôi kéo, cá giận nói: “Lão nương tao cho dù ngày nào đó biến thành T cũng sẽ không coi trọng mày! Mày hãy chết phần tâm này đi!”

Tôi ấn thối lưng cười lớn: “Cứu mày? Cái dạng như mày mà còn muốn làm T? Cười chết chị đây.....”

Trên mặt Lâm Nhựt Mai một hồi đỏ một hồi trắng, tức giận trực tiếp đem bản thảo ném vào người tôi, giống như đang ở nhà mình mà chạy vào trong phòng tôi.

Tôi thoải mái bụng chén trà đến bên cạnh nó ngồi xuống, lộ ra nụ cười thanh nhả, nói: “Lâm đại quản lý rốt cuộc có thể nói cho kẻ hèn này biết rốt cuộc là tao có được vận hên gì không?”

Lâm Nhựt Mai bĩu môi, đoạt cốc nước trong tay mà tôi tự rót cho mình uống, nhấp một ngụm nhỏ, bộ dáng đóng kịch, nói: “Tập đoàn Dịch thị coi

trọng tác phẩm của mày.” Nhường nhường lông mày, thần bí cực điểm, “Tao nói cho mày biết một con số —” Cô nàng so vai một cái, thần sắc cao ngạo, ngón tay ngay tại trước mắt tôi quơ qua quơ lại, đến chóng mặt.

Tôi không biết tập đoàn Dịch thị là cái quái gì, nghe có vẻ lai lịch không nhỏ, song bình thường đều là ‘đứa bạn xấu’ của tôi đây đem bản thảo trực tiếp đưa đến nhà xuất bản, sao bây giờ lại đưa tới tập đoàn đó chứ? Trong lòng có chút nghi hoặc, có điều xem ra trả tiền thực không ít, ít nhất có thể làm cho con nhỏ bạn xấu là đại diện trên danh nghĩa đang đứng bên cạnh tôi mua được túi rồi, bằng không nó cũng sẽ không có nét mặt toả sáng như thế.

Tôi cười nói: “Đừng nói với tao là trả mười vạn nha.” Một quyển sách tôi bán có khi nào quá mười vạn, bình thường là hai vạn, không thì ba bốn vạn là cao nhất rồi. Đừng nói là trải qua một lần xuyên qua kỳ lạ, những hồi ức tôi viết cũng đáng giá tiền?

Ha ha, tiền của tôi sắp đến rồi?

Vậy còn tình yêu của tôi đâu?

Lâm Nhược Mai khỏe mỗi giờ phút này cười đến sắp trở thành yêu ma rồi, giống như nó đang chờ tôi nói ra một con số không thực tế vậy. Tôi mới vừa sững sờ thất thần, tay đã bị nó vạn phần kích động nắm chặt, nó nhìn vào mắt của tôi, tôi cũng nhìn mắt của nó, từ trong mắt nó tôi phảng phất thấy được dường như không phải cái bóng của tôi, mà là cây rụng tiền đang rơi lá.

Trong lòng thoáng chốc run lên.

“Lăng! Là một trăm vạn! Một trăm vạn đó!”

Lúc này đến lượt tôi ngất.

.....

Một tháng sau.

“Tao nói rồi tao không đi.” Tôi hướng máy tính lốc cốc gõ chữ, mặc kệ cái vị phía sau kia đang nhe răng nhếch miệng, chính là người nào đó bán bạn cầu vinh.

“Lăng~~~~” Kề này không thành thì ta bày kế khác.

Lâm Nhược Mai hận không thể đem đầu áp trên cánh tay của tôi.

“Đừng ồn, con mèo bệnh nhà mì!” Không phản ứng lại nó, tôi đóng laptop lại xoay người ra khỏi thư phòng.

“Lam Nhan Lăng đừng quan tâm tới mấy cây trúc của mày nữa được không! Chẳng lẽ tiền đồ của đứa bạn thân duy nhất trong cuộc đời của mày lại không quan trọng bằng mấy cây trúc nhỏ kia sao!” Lâm Nhược Mai ở phía sau tôi rống lên.

Tôi tắt vòi nước, đem thùng tưới nước nhấc lên, mát lạnh nhìn nó, nói: “Tao đã sớm nói với mày, tao sẽ không tham gia bất cứ ngày hội ký tên nào, càng không có tâm tình tiếp ông chủ lớn của Dịch thị ăn cơm, cũng không có tâm tình gặp ca sĩ kiêm đại minh tinh điện ảnh và truyền hình. Lâm Nhược Mai, tao đều đã nói trước với mày rồi, mày làm như vậy là đang ép tao đó.” Mang theo thùng nước đi đến trong sân, cẩn thận tưới từng gốc thúy trúc.

Lâm Nhược Mai đắm đắm nhìn tôi trong chốc lát, yên lặng quay trở lại phòng, lúc trở ra đã mặc áo khoác, thời điểm nó đi qua ngang người tôi, tôi bắt đắc dĩ thở dài, lâm bầm một câu oán giận: “Bạn thân chính là dùng để bán đứng.”

Lâm Nhược Mai tựa như không nghe thấy, không có nửa giây dừng lại, rất nhanh khuất khỏi tầm mắt tôi.

.....

“Lâm tỷ, Lăng Đại rớt cuộc có tới không, đã là một giờ năm mươi phút, còn khoảng mười phút nữa là đến giờ ký sách bán rồi.” Trợ lý Tiểu Trần gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, chốc chốc lại vương đầu liếc trộm dãy người mê sách xếp hàng từ sớm chờ ký tên, tâm trạng không thể chỉ dùng hai chữ ‘không yên’ để hình dung.

Lâm Nhược Mai cười cười, vẻ mặt bình tĩnh: “Tiểu Trần cậu cùng ‘Đông Phương Cừ’ kia xác định lần nữa, đừng đến lúc đó nhảm thời gian lên sân khấu.”

Tiểu Trần sững sờ, vội chụp lấy tay áo Lâm Nhược Mai, khó xử nói: “Lâm tỷ, tôi không thể xử lý được chuyện của Dịch đại soái ca, thân phận tôi mà đi sẽ bị trực tiếp bị giết, vẫn là ngài già hơn đi đi —”

Lâm Nhược Mai khỏe miệng run rẩy, oán thầm ở trong lòng: Cậu mới già á, cả nhà cậu đều già! Song ngoài miệng lại nói: “Cũng được, tôi đi cùng anh ta xác định lại thời gian, cậu ở đây chờ Lăng.” Lâm Nhược Mai nâng lên cổ tay nhìn thoáng qua, “Phòng chừng còn khoảng sáu phút nữa cô ấy sẽ đến.”

Tiểu Trần hai tay giao nhau về mặt sùng bái nhìn theo Lâm Nhược Mai rồi đi, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng hạ xuống.

.....

Lâm Nhựt Mai rất có lễ phép gõ cửa ba tiếng, cách một lúc phòng nghỉ rớt cuộc có động tĩnh, Lâm Nhựt Mai tưởng là trợ lý Dịch Việt, lại không nghĩ rằng người mở cửa chính là thư ký của Dịch tổng tài.

Có điều thư ký tổng tài chỉ đem cửa đẩy ra một khoảng vừa người, trong mắt mang theo vài phần xin lỗi nói: “Dịch tổng đang nghỉ ngơi, Lâm tiểu thư có chuyện gì có thể nói với tôi.”

Lâm Nhựt Mai thoáng có chút xấu hổ, nhưng liền vội đổi thành tươi cười thân thiết, nói: “Tôi không ngờ Dịch tổng sẽ đến, quý rầy thật sự là ngượng ngùng. Tôi đến tìm trợ lý Phương để xác định thời gian Dịch Việt lên sân khấu.”

Thư ký nở nụ cười nhợt nhạt, thực khách khí nói: “Lâm tiểu thư yên tâm, hai giờ rưỡi lên sân khấu, tất cả đều đã được chuẩn bị thỏa đáng.”

Lâm Nhựt Mai ngượng ngùng gật đầu, khách khí hai câu liền rời đi.

Đúng vậy, Dịch Việt, em trai tổng tài tập đoàn Dịch thị, sao lại có thể không để cho anh hai nhà mình chút mặt mũi, cho dù có mang tiếng là yêu đương lãng nhãng cũng sẽ không dám không đem lời nói của anh hấn đề ở trong lòng. Lãng chính là được công ty giải trí thuộc tập đoàn Dịch thị sắp sửa thu dụng làm biên kịch.

Lâm Nhựt Mai cười bản thân đa tâm. Chẳng qua, chỉ là tại sao tổng tài Dịch thị lại tự mình đến ILE ngày hội ký bán sách?

Áp chế nghi vấn trong lòng, Lâm Nhựt Mai bước nhanh hướng hiện trường ký bán sách đi đến.

.....

Quần áo tơ tằm hiệu JUICY màu xanh biếc, mũ lưỡi trai G-STAR màu trắng.

Cuối đầu, vành nón ngăn trở tầm mắt, gần như có thể nhìn thấy khóe môi hơi hơi gợi lên nụ cười, tay phải nắm bút càng không ngừng kí tên.

Tự tôi cũng cảm giác mình giống như một cái máy. Cả cánh tay đều tê cứng hết.

Cảm thấy phía sau mình có người dựa vào, hơi hơi nghiêng đầu nhìn, chính là đứa bạn xấu bán đứng chị em, không tiếng động trừng mắt liếc nhìn Lâm Nhựt Mai một cái, cũng không biết ánh mắt bị mũ che khuất có thể truyền đi sự phẫn nộ tràn ngập trong lòng tôi không.

Lâm Nhựt Mai cúi người tiến đến bên tai tôi, hạ giọng nói: “Biết ngay là Lãng nhà tớ đối với tớ tốt nhất. Ha ha, lát nữa có sự bất ngờ dành cho mày, mày cần phải ‘phối hợp’ thật tốt nha —”

Tôi sững sốt, tay cũng không ngừng, đưa ra một quyển lại tiếp nhận một quyển ký tên.

“Sao mày lại ăn mặc như một cái cây xanh biếc? Mày từ lúc nào lại thích màu xanh biếc thế?”

Con nhóc kia còn đang lải nhải bên tai tôi, tôi thừa dịp lúc đưa ra cuốn sách dùng khuỷu tay huyếch nó một cái, nó mới ngượng ngùng rời khỏi tôi.

Nhất thời bên tai lại thanh tĩnh không ít.

Không biết qua bao lâu, ước chừng đã ký khoảng được nửa giờ, lặng lẽ giương mắt, hàng dài có vẻ không chỉ có không ngăn lại mà giống như đuôi rồng còn dài thêm vài phần.

Trời ơi, tôi ở trong lòng kêu rên một tiếng, bất đắc dĩ dùng tay trái nhu nhu cánh tay phải đã sớm tê cứng.

Lại là một quyển sách đưa tới trước mắt tôi, tôi bất đắc dĩ chìa tay cầm, lại không rút tay được. Kiên nhẫn của tôi sớm bị những tranh cãi âm ỉ của đám người noi ký sách làm hết sạch, nào có tâm tình rồi hơi cùng kẻ quấy rối. Cũng không ngẩng đầu lên, tôi lạnh giọng nói: “Sách của ngài là không cần kí tên sao?”

Không ai đáp lời tôi, mà quyển sách kia như cũ đặt ở trước mắt tôi bất động.

Tôi ngẩng đầu, trong lúc nhất thời, sững sốt.

Kính râm màu đen to đùng đặt trên cái mũi thẳng tắp, môi mỏng khê gọn lên, cái loại cảm giác này.....

Đột nhiên, một cái túi hương màu xanh biếc đặt vào tay tôi. Mùi hương thoang thoang làm kích thích cái mũi của tôi, trên túi gấm xanh biếc thêu chính là thủy trúc.

Tiếp theo, hấn nói: “Trúc sinh trăm năm, lại chỉ nở hoa một lần, hoa lạc trúc tử.”

Tôi bật dậy khỏi ghế.

Trong lúc nhất thời, ngay cả đám người đang tranh cãi âm ỉ cũng im lặng.

Tôi nhìn người nọ, người nọ cho dù vẫn còn bị che mắt nửa khuôn mặt lại vừa trở nên chói mắt, túi hương cầm trong tay tản ra mùi thơm tựa như có thể

câu hồn phách con người, nở nụ cười.

Cười to.

Đám người bắt đầu lao xao.

Những người mê sách ở đó nhìn quyển sách ‘Giác mộng Hoa Tư’ lại nhìn đến người, một màn trước mắt này thật là chấn động. Đây không phải là một màn ở chương cuối cùng cảnh Thượng Quan Lăng cùng Đông Phương Cửu gặp lại ở hiện đại sao.

Tiếng ồn ào trong đám người càng mãnh liệt.

Lâm Nhược Mai đứng ở góc sáng, cười đến thực vui vẻ. Cô cần chính là loại hiệu quả này, cho dù người mê sách cuối cùng biết là giả, nhưng sự xuất hiện của Dịch Việt Dịch đại soái ca đã mang đến cho họ sự rung động thật lớn. Huống chi nếu những người này biết Dịch đại soái ca sắp diễn vai nam chính vở kịch truyền hình được Lăng cải biên từ cuốn tiểu thuyết cùng tên ‘Giác mộng Hoa Tư’, không biết sẽ chấn động ra sao đây?

Còn chưa chờ Lâm Nhược Mai tự mình trong mộng đẹp tỉnh lại, cô đã bị tiếng kinh hô đồng thanh đám người mê sách làm xuất mồ hôi lạnh, tiếp theo bị một ánh mắt có thể giết người phóng đến suýt nữa dọa ngất.

Một mắt hướng đến cái người được kính râm che nửa khuôn mặt, hung hăng đem túi hương kỳ lạ vút lên mặt hắn, phần hận trùng Lâm Nhược Mai vẫn còn bất động, lạnh lùng xoay người rời đi, không nói một lời.

Lâm Nhược Mai à Lâm Nhược Mai, khổ cho tao có người bạn thân là mày, mày thế nhưng lại tính kế tao như thế. Mày cũng biết, cái kiểu này gọi là thủ đoạn đầy mạnh tiêu thụ mày bảo tao làm sao chịu nổi hả!

Tái hiện chương cuối ‘Giác mộng Hoa Tư’?

Ha ha.....

Mày thật đúng là biết đầu tư, mời Dịch đại soái đến sắm vai tên ngốc kia của tao. Song, đồ giả, đồ giả, cho dù diễn thật giống, mỗ Lăng tao ở ánh mắt đầu tiên bị mê hoặc thì không lẽ ở ánh mắt thứ hai không thể nhìn ra được hắn không phải tên ngốc của tao sao?!

Tên ngốc.....

Đông Phương Cửu cái tên ngốc này! Bà đây đã theo mong muốn của anh viết xuống tất cả những gì đã chúng ta trải qua, từng cái từng cái chưa hề thiếu sót, một cái nhăn mày cười của anh bà đây đều dốc lòng nhớ rõ, mỗi một ngày so với mỗi một ngày nỗi nhớ càng thêm rõ rệt.....

Tôi biết, tôi đang khóc.

Tốt lắm, đã bao nhiêu lâu rồi tôi không khóc?

Chỉ có khóc lúc tỉnh lại hôm trở về, về sau đều là nhọt nhọt cười qua mỗi ngày.

Trong lòng càng muốn khóc, tôi lại càng phải cười, tôi tưởng rằng làm như vậy sẽ không có việc gì.

Gương mặt hắn hiện lên càng rõ nét, tôi lại càng muốn quên, tôi nghĩ làm như vậy chắc chắn rồi sẽ quên.

Mỗi câu nói của hắn đều như ma chú, vang lên bên tai vậy khốn tôi không thoát được.

Đông Phương Cửu, anh tưởng rằng em thật sự chờ mong anh bất ngờ xuất hiện trước mặt rồi em sẽ nhận ra anh sao?

Đông Phương Cửu, anh nghĩ rằng em vì sa phải ngõng nghếch viết xuống một cái kết cục biết rõ không có khả năng!

Đông Phương Cửu.....

“Tên ngốc.....” Một tiếng này nhưng lại chân chân thật thật phát ra.

Một tiếng cười khẽ, rồi sau đó là giọng nói ôn nhu cùng sùng nịnh: “Gia ở chỗ này.”

Chốc lát tim đập mạnh, theo giọng nói nhìn lại, một đôi mắt phượng cong lên, mang theo ý cười tà mị, con ngươi đen trong suốt như nông như sâu, đôi khóe mắt phong tình vạn chủng, tất cả tình yêu động trong ánh mắt.

Không quan tâm tôi hoàn toàn ngây dại, hắn đi nhanh về phía trước, tao nhả vụn tay phải, chớp chớp mắt phượng hoàn mỹ, môi dương lên thành một nụ cười ôn nhu, sáng lạn như hoa, nói: “Tiểu Lăng nhi của gia còn không lại đây, hử?”

Tôi kinh ngạc nhìn người trước mắt, nước mắt cứ như vậy vô thanh vô tức rơi xuống.

Trong thoáng chốc, tôi cảm thấy được tôi lại lâm vào trong mộng, lại là một giấc mộng đẹp.....

Cho dù chung quy chỉ là giấc mộng Hoa Tư, tôi cũng nguyện ý tạm rời xa thực cảnh!

Tôi bất chấp tất cả hướng kẻ tươi cười kia chạy đến, nhưng tôi thế mà lại ở trong mộng kích động đến mềm chân, một cái lão đảo liên mắt trọng tâm, mũi rơi xuống đất, mặt của tôi thì hướng xuống đất.....

Một tiếng than nhẹ tiêu tán nơi cổ tôi, mọi chuyện năm xưa hết thảy chua xót.

Một thanh âm vang lên bên tai tôi, vài phần run rẩy vài phần vui sướng vài phần thương tiếc.

“Ai, tiểu Lăng nhi của gia vẫn là hoàn toàn là đứa ngốc như trước mà.”

Tôi bị hấn ôm vào trong ngực, má của tôi dính sát vào ngực hắn, vây quanh tôi chính là hơi thở làm cho tôi trầm luân.

Tên ngốc nói: “Lăng nhi, cuộc đời này chúng ta cùng nhau chậm rãi sống đến già, xuống đến cầu Nại Hà, cùng nhau đập bỏ chén canh Mạnh bà.”

Tên ngốc của tôi lại nói: “Lăng nhi, cuộc đời này của chúng ta trên trời dưới đất, mãi không xa rời.”

~~~~~

Kết thúc

Hiện đại mãi về sau

Một tháng sau hội ký sách.

“Mày đừng cười ngốc nghếch như vậy nữa được không? Tao nhìn mày cười đến phát bực rồi.”

Lâm Nhựt Mai nhìn đến không thể nhìn nữa thì cũng không cần nhìn, một kích đánh thẳng đến má trái của người nào đó nhưng không ngờ lại dễ dàng bị ngăn chặn lại.

“Tao vui thì tại sao không được cười? Ai cần mày lo. Mày ghen tị à. Lâm Nhựt Mai mày đang ghen tị với tao.”

Nếu không phải bị chọc tức đến khóe miệng run rẩy thì Lâm Nhựt Mai đã trực tiếp ới ra, liếc người nào đó một cái rồi không tiếc rẻ dùng từ ngữ trong ngực mà nói móc người nào đó: “À à, Lâm Nhan Lăng, phạm những người giàu có thì sẽ kiêu ngạo. Mày phải hiểu được rằng Dịch tổng người ta đã quen nhìn mỹ nữ, còn cái tên nửa yêu quái nửa đường xuất gia chưa có tu luyện thành mỹ nhân như mày, người ta cùng lắm chỉ là thay đổi khẩu vị mà thôi, mày cũng đừng thật tâm mà lún sâu vào tình cảm này. Đây không phải là tiểu thuyết, chúng ta đều trưởng thành rồi mày hiện thực một chút đi!”

Nói là nói móc châm chọc, nhưng nói một hồi lại biến thành thật lòng, Lâm Nhựt Mai thật sự sợ người bạn thân cùng cô lớn lên từ nhỏ này bị lừa dối làm tổn thương. Trong suy nghĩ của Lâm Nhựt Mai, thất thân là chuyện nhỏ nhưng thất tâm lại là chuyện lớn. Nhìn hình dáng ngốc nghếch hiện tại của Lâm Nhan Lăng thì đâu còn là chuyện gia tình yêu, đâu còn là một nữ hoàng ngược tâm, mà hoàn toàn chính là một đứa trẻ vô địch ngây thơ và ngốc nghếch mất ý thức.

Lâm Nhựt Mai không hề tin tưởng cái gì gọi là nhất kiến chung tình, người kêu Dịch tổng tài kia... Nghe đồn... khiến nhiều người mê mẩn, không biết là đã trải qua bao nhiêu mỹ nữ tuổi nước mới trưởng thành thành một cây đại thụ che trời như hiện giờ.

Hơn nữa Lâm Mạt người anh trai yêu nghiệt không gì sánh bằng của Lâm Nhựt Mai sau khi nghe được tin tức tiểu Lăng rơi vào ma trảo của Dịch Cửu, à, Dịch Cửu chính là Dịch đại tổng tài của Dịch thị. Sau khi Lâm Mạt nghe được những tin tức bất quá của giới giải trí thì cười đến mức đả... khụ khụ... là mất... hồn. Hắn tà ác nói vào bên tai Lâm Nhựt Mai: Nghe nói tình nhân lâu nhất của Dịch tổng tài cũng không vượt quá 3 tuần, Dịch tổng tài trong làng tin tức có danh hiệu – hoa vô bách nhật tiên (*).

(*) *Hoa tươi không tới một trăm ngày.*

Lâm Nhựt Mai lúc ấy nghe nói vậy suýt ới máu. Từ đó về sau, mỗi khi Lâm Nhựt Mai cùng Lâm Nhan Lăng ở cùng một chỗ thì sẽ khuyên giải an ủi người bạn này của mình; chỉ là khuyên cáo bằng lời nói từ từ từng bước đến hiện giờ là dùng võ lực bức ép rồi. Nhưng tất cả đều như trước không hề có hiệu quả. Người ở bên cạnh mình so với trước càng ngày càng cười sáng lạn hơn, càng ngày càng ngu ngốc hơn, càng ngày càng ngớ ngẩn hơn, càng ngày càng hết thuốc chữa...

“Ai nha Mai, mày an tâm đi, tên ngốc nhà tao không phải như mày nghĩ đâu, mà tao cùng anh ấy cũng không giống như mày nghĩ. Được rồi, không thèm nói với mày nữa, tên ngốc nói lát nữa sẽ đón tao đi dạo phố. Đúng rồi, mày muốn đi không? Mày biết không, tao đã đi xem buổi trình diễn các mẫu túi xách mới năm nay của LV, lòng tao ngứa ngáy lắm rồi, rất đẹp đó nha. Đi thôi đi thôi cùng đi đi, Mai chúng mình cùng đi shopping —”

Lâm Nhựt Mai thật sự là sắp khí huyết công tâm rồi: “Lâm Nhan Lăng! Một cái túi xách giá bao nhiêu mà mày đem bán chính mình! Mày còn...”

“Không phải, tên ngốc kia đồng ý cho tao mua ba cái, không chỉ một cái...”

“Lâm Nhan Lăng...” Nhanh lên, Lâm Nhựt Mai dường như đang cần một cái máy hô hấp rồi, “Mày...”

“Ai nha Mai! Mày làm sao vậy? Làm sao mà mặt tái mét vậy, ai nha, mày sao rồi?” Lâm Nhan Lăng chạy nhanh đến đỡ Lâm Nhựt Mai như đang sắp

ngất đến sofa ngồi xuống.

“Xem ra mày đi không được rồi. Quên đi, hôm nay mày ở lại nhà tao đi đừng về. Tao gọi điện cho tên gốc kêu anh ấy đừng tới đây, tao với anh ấy ngày mai đi cũng được.” Lam Nhan Lăng thở một hơi dài đi gọi điện thoại.

Lâm Nhục Mai nghe bạn nói không đi, nhất thời sức lực cũng trở lại rồi, đầu cũng không choáng váng nữa. Cô nghĩ thầm mình ở trong lòng của Lam Nhan Lăng cũng có chút trọng lượng. Cô không thể không lo cho Lam Nhan Lăng để cho con nhóc đó dần thân vào hố lửa để rồi sau đó vạn kiếp bất phục. Nghĩ đến những điều này Lâm Nhục Mai có chút cảm động vì bản thân mình.

Hai tháng sau.

“Mai, rốt cuộc là mày có lòng tin thuyết phục được anh mày tới diễn ‘Nhất Mộng’ không vậy hả?”

“...Cũng tạm tạm à.”

“Ài, tao nói này chị em tốt, mày không thể như vậy được, cái gì gọi là cũng tạm tạm à, ‘tới với không tới’ khác nhau nhiều lắm nha.”

Lâm Nhục Mai thuật lại: “Anh tao nói...”

“Nói gì?”

“Anh tao cái gì cũng không nói, chỉ nhìn tao rồi cười.”

“...Fuck, mày cũng quá mức vô dụng đi!” Lam Nhan Lăng nhướn mí mắt lên khinh bỉ.

“Lăng, mày thừa biết, anh trai tao từ trước đến nay luôn đóng vai nam chính, nhưng trong vở kịch của mày anh ấy còn chẳng được tính là vai nam thứ chính, rồi còn cái kết thì treo lơ lửng... Tao không tài nào cưỡng ép anh trai tao được...”

“Lâm Nhục Mai!”

“Ồ!”

“Mai~~~~”

Mồ hôi Lâm Nhục Mai chảy xuống: “Lăng, ngàn vạn lần mày đừng gọi tao như vậy, mỗi lần mày kêu như vậy tao cảm thấy như mày đang tính kế với sinh mạng của tao.”

“Lâm Nhục Mai mày là người không có lương tâm, tên gốc nhà tao đã cho mày làm người đại diện của anh trai mày, mày rõ ràng có thể thật phong cách mà ngược đãi anh mày, vậy mà mày vẫn không có chí khí y như trước kia vậy. Mày là tiểu M bị ngược đãi riết rồi quen rồi à?!” Lam Nhan Lăng sớm thoát ly khỏi cảnh giới ai kỳ bất hạnh mà trực tiếp tiến vào cảnh giới nộ kỳ bất hạnh (*) rồi.

() Ai kỳ bất hạnh, nộ kỳ bất hạnh: Gặp phải ai đó gặp bất hạnh mà cảm thấy bị thương, gặp phải ai đó không biết tranh đấu mà cảm thấy phần nộ.*

Lâm Nhục Mai môi cũng run lên, quát: “Tiểu Lăng tử, mày đừng có thùng rỗng kêu to trước mặt tao, có gan mày gặp anh tao đi chứ đừng trốn như con nít ấy! Cho dù tao làm người đại diện nhất gan, vậy còn mày? Mày không phải cũng giao cho em chồng tương lai làm người đại diện để lấy lòng? Mày còn chán chó hơn người khác nữa kia? Tên gốc nhà mày cũng nhìn không quen đi, mày chính là đồ sắc quỷ thấy người đẹp là không thể động đậy được.”

Ánh mắt Lam Nhan Lăng phát hỏa, đôi mắt sắc như ngọn lửa mang theo thuốc súng nhìn chằm chằm như muốn phi vèo vèo về phía Lâm Nhục Mai.

Chiến sự hết sức căng thẳng, tiếc là chỉ diễn ra trong im lặng và trầm mặc...

“Mai, mày không biết chứ, tao vừa nhìn thấy anh mày liền cảm thấy anh ấy đặc biệt giống nhân vật đó. Thiệt đó.” Thở dài, Lam Nhan Lăng lại mở miệng: “Tuy nói không phải nam chính, nhưng Yến Tử Phương cũng là nhân vật tao thích nhất...” Chống lại với ánh mắt của Lâm Nhục Mai, “Mày chẳng phải cũng rất thích Ma Y sao?”

Lòng Lâm Nhục Mai khẽ động, nghĩ nghĩ rồi trả lời: “Ừ, tao thích nhân vật này, nhưng Yến Tử Phương phải chết! Lăng, tao đã nói nên sửa lại vở kịch, thật ra Ma Y không nhất định phải chết, mày tùy tiện cho hắn một lý do sống là được rồi, vì cái gì mà do sự phụ hân, cha hắn muốn hắn chết thì hắn phải chết nha.”

Ánh mắt Lam Nhan Lăng trở nên âm trầm, trầm ngâm trong chốc lát rồi sâu kín nói: “Nhưng mà Yến đích thực... đã chết.” Một cái chết vô âu vô lo, một cái chết thong dong.

Tất cả mọi thứ đều chiếm được rồi lại thoải mái đem hết thảy vứt bỏ đi. Không hề lưu luyến.

“Lăng? Lăng?”

“Hả, làm sao vậy?”

“Mày đang phát ngốc cái gì vậy?” Lâm Nhựt Mai cảm thấy mình vừa nhìn thấy ánh mắt Lam Nhan Lăng tràn ngập bi thương, cô không rõ tại sao đang êm đẹp mà Lăng lại có vẻ mặt này, chẳng lẽ thật là vì anh của cô không đáp ứng đóng vai Âu Dương Yên? “Được rồi, mày là bạn thân duy nhất của tao, chị em giao phó công việc có lần nào tao không hoàn thành nhiệm vụ vượt chỉ tiêu đâu, anh tao cũng đã cầm kịch bản rồi, chỉ cần ảnh thích nhân vật này thì nhất định sẽ không có vấn đề gì, chẳng lẽ mày đối với nhân vật của mình không có tự tin? Hay là không tin tưởng Yên Đại Ma Y của chúng ta?”

Lam Nhan Lăng sùng sốt rồi nở nụ cười.

“Tao biết Mai đối với tao là tốt nhất~~~~”

“Thôi đi, lời ngon tiếng ngọt là viên đạn bọc đường~~~~”

Một tháng sau, ‘Giấc mộng Hoa Tư’ bắt đầu nghỉ thức bấm máy.

Trước nghỉ thức khôi quay nửa giờ, Dịch Cửu đã sớm ngồi ở vị trí VIP được chuẩn bị sẵn dành cho hắn. Cho dù còn chưa thấy tiểu Lăng nhi nhà hắn đi ra, nhưng tâm tình hắn cũng đã rất khoái trá trộn lẫn với kích động, và có phần không yên, bất an.

Đám người Dịch Việt, Lâm Mạt lần lượt chuẩn bị xong. Nghỉ thức bấm máy bắt đầu.

Mặc cho vô số ngôi sao chói mắt, vô số phóng viên làng giải trí, vô số ánh sáng chớp chớp, ánh mắt hắn thủy chung chỉ nhìn theo thân ảnh cô gái mặc bộ lễ phục màu xanh lục nhạt.

Đó là người hắn yêu duy nhất trong cuộc đời này.

Mà cô gái tươi cười hạnh phúc kia cũng có đôi khi nhìn lên xuống hàng ghế dưới khán đài, mục đích của cô chỉ có một, chính là người đàn ông có bộ dạng tuấn mỹ còn hơn cả dàn sao nam diễn viên, người đàn ông đó tuổi trẻ, giàu có lại có tài hoa là người đứng đầu cả một tập đoàn lớn.

Tên kia sẽ tặng cô lễ vật gì? Lam Nhan Lăng bắt đầu hồi hận vì sao tối qua không lên xem cái túi của tên kia, khiến cô hiện tại mắt hờn mắt vía tại nghỉ thức khôi quay này.

Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Lam Nhan Lăng ôm mọi người trong đoàn làm nghỉ thức chào hỏi lần cuối.

Lam Nhan Lăng đã thành công, cô không bao giờ còn là người không có tiếng tăm gì chỉ ở nhà viết chữ, cô bây giờ đường đường chính chính là một đại biên kịch, từ nay về sau ngòi bút của cô sẽ sáng tạo ra các nhân vật với phong thái tươi sáng trong mắt mọi người.

Dưới đài, Lâm Nhựt Mai dùng sức vẫy tay hướng về phía Lam Nhan Lăng.

Có chút không được tự nhiên nhưng cô vẫn bật ngón cái với cha cô.

Mẹ cô nở nụ cười vừa lòng.

Cuối cùng, đương nhiên là người mẹ kế mỗ Lăng cô chú ý nhất, quý trọng nhất – Tên ngốc của cô.

Bất kể người đó kêu là Đông Phương Cửu cũng được mà Dịch Cửu cũng không sao, bất kể người nọ là hoàng đế Lương quốc cũng được mà là tổng tài Dịch thị cũng được, người đó đều là người yêu độc nhất vô nhị của cô.

Giống như những người khác, Dịch Cửu cũng đứng lên vỗ tay, đôi mắt đầy ôn nhu, nhưng cũng có một tia khản trương mà người bên ngoài nhìn không ra.

Tên ngốc này muốn làm gì? Lúc Dịch Cửu đang từng bước vô cùng tiêu sái tiến lên đài, nhịp tim Lam Nhan Lăng theo đó đập càng lúc càng nhanh, ngay cả máu cũng dần dần nóng lên muốn sôi trào theo từng bước chân của Dịch Cửu.

Lúc Dịch Cửu bước từng bước dài lên khán đài, tất cả mọi người im lặng, chỉ có loáng thoáng âm thanh chớp sáng của đèn flash cho thấy mọi người cũng đều kích động.

Dịch Cửu đối mặt với Lam Nhan Lăng, hắn nhìn khuôn mặt của cô, trước mặt toàn thể giới mà thông dong lấy ra hộp nhỏ màu đỏ đã được chuẩn bị từ trước: “Anh nghĩ, hiện tại mọi người đang nói chúng ta sẽ chia tay hoặc là những tên khốn đang nói Lăng nhi nhờ anh mà leo lên cao chắc là có thể cảm niệm được rồi.”

Dịch Cửu nhìn Lam Nhan Lăng, nhìn vào trong mắt cô, hắn mở nắp hộp ra.

Là một chiếc nhẫn kim cương.

“Trời ơi...”

“Mau! Mau chụp làm tiêu đề!”

Trên đài và dưới đài phát ra nhiều tiếng kinh ngạc tán thán khác nhau.

Lam Nhan Lăng ngây ngẩn cả người, trong thời gian ngắn không biết là nên khóc hay cười.

“Lăng nhi, chúng mình kết hôn đi.”

Người nào đó rốt cuộc cũng không khóc, chỉ là nở ra nụ cười so với khóc càng khó coi hơn nói: “Được!” Tiếp theo liền bổ nhào vào lòng ngực anh.

Cho nên ai cũng không được nhìn thấy nước mắt hạnh phúc có hình dáng ra sao.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Tiền, Ta Yêu!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.